Losse Schakels

De twee zijden der kerk Onderstaande is een citaat, ontleend aan de dissertatie van Dr P. A. van Leeuwen, O.F.M., getiteld „Het Kerkbegrip in de Theologie van Abraham Kuyper". Het is een uittreksel uit de beschrijving, die Dr Van Leeuwen geeft van het kerkbegrip van Pierre Jurieu (gest. 1713):

> „Het uitgangspunt van Jurieu's waarachtig systeem van de Kerk is het bijbelse beeld van het bezielde menselijk lichaam, waarin eenheid en algemeenheid van de Kerk liggen uitgedrukt. Zoals een mens bestaat uit ziel en lichaam, welke beide hun eigen essentie bezitten, maar toch slechts in de eenheid het volledige wezen van de mens vormen, zo is ook de Kerk samengesteld uit een onzichtbaar beginsel van geloof en liefde en een zichtbaar beginsel van belijdenis en goede werken. Het volledige wezen van de Kerk bestaat uit de vereniging van deze beide elementen, maar ook in de Kerk heeft ieder beginsel zijn eigen essentie, zodat het mogelijk is alleen tot de ziel of alleen tot het lichaam van de Kerk te behoren. Het geloof is in het hart en dus onzichtbaar; de belijdenis is in de mond en derhalve zichtbaar. Het geloof kan bestaan zonder geloof, belijdenis; het is ook mogelijk, dat aan een belijdenis geen geloof beantwoordt. Hij, die gelooft zonder te belijden behoort alleen tot de ziel der Kerk. Hij daarentegen, die belijdt zonder te geloven, heeft bijna niets meer van de Kerk, zodat hij niet in eigenlijke zin lid van de Kerk kan worden genoemd. Deze hypocriet of valse christen is niet meer dan een dood lid der Kerk. Van het lichaam der Kerk blijft hij echter een waarachtig of echt lidmaat; dat is voldoende om op wettige wijze een ambt of functie in de Kerk te kunnen uitoefenen. Waarachtige leden van de Kerk zijn alleen zij, die zowel van de ziel als van het lichaam der Kerk deel uitmaken."

We vinden het maar jammer dat ook bij deze geref. theologen geloven voornamelijk gezien wordt als een instemming met de essentiele dogma's en hij zo weinig aandacht schenkt aan de *pneumatische* zin van het bijbelse geloven, hetwelk de gemeente tot openbaring brengt.

Het „klopje op de schouder" De dominee van buiten, die in de dienst was voorgegaan, had haast en drong dus met de kerkgangers naar de deur. Een bijziende diaken sprak hem vriendelijk aan: „Blij dat U ook in de dienst was. Komt U van buiten?" „Nee." „O, als U hier in de buurt is komen wonen, zal het ons een genoegen doen U vaker te zien. Kom en hoor a.s. Zondag onze e i g e n dominee eens en ik beloof U dat U dan een *echte* preek zult horen."

Verstandige mannen voelen zo iets niet als een druk op de tenen, maar als een spoorslag in de zijde.

Een professor placht te zeggen, als hij eerlijkheidshalve een student niet voor de preek kon bedanken: „Dank U voor Uw tekst".

Vreemd spraakgebruik Van een vreemde manier om bepaalde woorden te gebruiken getuigt de volgende vraag:

> In Titus 3 : 10 staat: verwerp een ketterse mens na de eerste en tweede vermaning. Vroeger noemden de Roomsen de Christenen ketters. Hoe moeten wij dat verstaan?"

In bovenstaande vraag worden de Roomsen tegenover de Christenen geplaatst. Ze zullen daarmede vermoedelijk niet accoord gaan, maar hebben aan het opkomen van dit spraakgebruik, dunkt ons, zelf schuld. In de Roomse bladen kan men lezen van de „Katholieke" en de „Christelijke" partijen. Op politiek terrein heeft men deze zonderlinge onderscheiding dus ingevoerd. Als Protestantse partijen kan men de Anti-revolutionaire en Chr. historische partijen moeilijk aanduiden, omdat men ook in de andere niet-Roomse partijen veel Protestanten aantreft. — Het is ook onjuist om, zoals in de Prot. bladen nog gebruikelijk is, te spreken van „Katholieken" als men de Roomsen bedoelt. Er zijn meer Kerken, die op de naam „katholiek" aanspraak maken en het ligt niet op de weg der Protestanten, hun recht daarop te ontkennen.

De Roomsen en de Ketters We geloven niet, dat de Roomse Kerk bepaalde Christenen, die ze vroeger als ketters bestempelde, thans niet meer voor ketters houdt. Ze kent nog terdege ketters. Maar w i e beschouwt ze als zodanig? Naar Roomse opvatting zijn, menen we, alle Protestanten geenszins ketters maar dwalende broeders, die beter onderricht vannode hebben. Blijven ze, na dat onderricht te hebben ontvangen, bij hun, van de Kerk van Rome afwijkende mening en propageren ze die, dan vallen ze in de termen voor een andere behandeling. De wereldlijke Overheid behoorde ze dan te straffen. We weten dat de Roomse Kerk tot op de huidige dag de Overheid daarbij gaarne inschakelt en dat er Regeringen zijn, die haar wel de behulpzame hand daarbij willen reiken en door allerlei daden en bepalingen de Protestanten het leven zuur en haast ondragelijk maken. Vooral de vrije uiting van geloofsovertuiging wordt in die landen verhinderd. Gelukkig is de wereldlijke Overheid niet overal tot zulk een houding te vinden, wat èn voor de ketters èn voor de Kerk van Rome maar beter is.

Wie is een ketters mens? Bij het lezen van de Bijbel moeten we bedenken dat de woorden, die daar gebezigd worden, toen niet altijd dezelfde betekenis hadden of ook uitsluitend de betekenis, die wij er aan hechten. Een ketters mens is bij Paulus iemand, die scheuringen veroorzaakt. Paulus had een grote afkeer van zulke mensen. We merken dat uit zijn advies: vermaan hen één of twee keer en hebt ge dat (tevergeefs) gedaan, keer u dan van ze af. Hen vermanen is plicht maar de Apostel verwacht er geen verandering door. Hij is er van overtuigd dat ze zelf wel weten, dat ze door verdeeldheid te bewerken, verkeerd handelen. En als ze het dan toch doen, hetzij uit rechthebberij, eer-, gewinzucht of om andere reden — wat kan men er dan nog tegen doen? Er zijn gevallen, die men maar stil aan God moet overgeven en ondertussen vlijtig doorgaan met de verkondiging van de blijde Boodschap. Des te weliger het koren groeit, des te minder kans heeft de klaproos. Paulus raadt niet aan tot uitsluiting, daar hij hun het kindschap Gods niet ontzegt; hij acht het voldoende zich van hen af te zonderen. Men zondige niet tegen eenheid en orde in de gemeente.

L.

Zand en zaad

Het was mijn oprechte bedoeling om ieder per kaart of brief te antwoorden, en ik ben er ook aan begonnen, maar het neemt toch teveel tijd en daarom maar de toevlucht tot De Christen genomen. Allemaal, die mij schreven of op andere wijze groetten, mijn hartelijke dank. Voor buitenstaanders is dit natuurlijk latijn, en ik zal het een beetje verklaren.

Op 21 Dec. '30 werd ik door mijn vader bevestigd in het ambt van voorganger te Leeuwarden. Dat was dus nu ruim 25 jaar geleden. Ik weet dat sommige mensen daar wat drukte van maken, maar ik houd daar niet zo van. Daarom had ik de eindredacteur van ons blad al weken geleden verzocht in verband met dat feit niets te publiceren of op te nemen. Hij heeft zich daaraan gehouden, waarvoor dank. Maar een of ander mens heeft waarschijnlijk een kerkelijk jaarboek nageplozen en heeft toen

dat stukje gefabriceerd, dat in de krant terechtgekomen is. Jammer, maar het was niet anders. Waarom dat het jammer is? Ja, dat is nu zo'n persoonlijke zaak. Ik kan mij voorstellen, dat er, wanneer iemand het ambt neerlegt, aandacht aan besteed wordt. Voor die tijd acht ik het voortijdig. Maar ik weet dat anderen er anders over denken en we zullen er daarom verder over zwijgen. Ik moest dit nu wel schrijven, om tegelijk een halve dag te sparen en niet ondankbaar te schijnen. De blijken van vriendschap en meeleven heb ik wel gewaardeerd. U wilt er zo wel genoegen mee nemen nietwaar?

De Kerstdagen liggen achter ons en terwijl ik het feest der Zondagsschoolkinderen meebeleefde zag ik opeens een mogelijke voorpagina van het Kerstnummer 1956 voor mij. Dat klinkt u wat te gortig, maar zo ziet u maar waar de gedachten van een Zaaierman kunnen zitten. Hoe is het bij u met de colportage gegaan? Wij hadden er van de 2500 ruim honderd over. Me dunkt, die hadden we ook nog wel kunnen verkopen, maar zo tegen het eind raakt de fut er een beetje uit; al zijn er die kennelijk niet uitgeput raken. Voor het overige zegt organisatie in dezen heel veel, en dat was hier wel in goede handen. Ik wilde u toch allemaal danken, dat u meegeholpen hebt 42500 exemplaren onder ons volk te brengen. Zeker hebt u vreugde gehad aan dat werk en het is eigenlijk jammer, dat we niet wat vaker met de gewone Zaaier er op uit trekken. Het blad is spotgoedkoop en ziet er volgens het oordeel van een bekend nederlands hervormd predikant, die zelf ook een blad uitgeeft, perfect uit, zowel wat de inhoud als de uitvoering betreft. Wij hebben een staf van trouwe medewerkers(sters) in de verspreiding, maar wanneer naast hen nog iedere Baptist drie exemplaren per maand nam om aan zijn buren te geven, zouden we een prachtige evangelisatie beoefenen. Het contact wordt gemakkelijker gelegd. Vraag uw bezorger erom. God zegene al onze mensen, die op deze wijze arbeiden. Hij ziet dat werk ook.

Terwijl ik dit zit te schrijven sterft het oude jaar mij onder de handen weg. U ook. Als u dit leest is u alweer begonnen aan de nieuwe kalender en staan er in de agenda alweer afspraken. Misschien zal ik in de oudejaarsavonddienst spreken over het eeuwigblijvend Woord des Heren. Reeds daarom kan het als evangelie verkondigd worden. Want zo schrijft Petrus: Dit nu is het woord, dat u als evangelie verkondigd is. Ja, daarom alleen al, omdat het eeuwig is. Wij willen het blijvende. Tenslotte kun je het anker van je schip niet uitwerpen op een schots of ander schip. Gods woord in al zijn macht is evangelie, torenhoog uitrijzend boven de lage landen. Het is voor de zondaar, de bezorgde, de door het leven verkreukelde, voor de weggedrevene, de moede. Het is goed daarop gewezen te worden bij het scheiden van weer een jaar. Bij het sterven van elk ogenblik.

En op nieuwjaarsmorgen? Is er dan een woord? Misschien zal het zijn, dat we aan Petrus herinneren, die zegt: Here, als gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water! Leer mij dan in geloof te wandelen, daar waar geen wandeling mogelijk is. Want wie weet wat het jaar aan zeeën brengt? Het water dat Petrus zag, was in grote beroering. Het was geen zee als van kristal. Maar als de Heer beveelt, is er dan iets onmogelijk? Kunnen we dan geen grote dingen van Hem verwachten, grote dingen voor Hem ondernemen? Het is een geweldige zaak het scheepje te verlaten. Want hoe wrak ook, het lijkt altijd nog veiliger dan een ruwe zee. En zie, Petrus zonk immers verderop ook? Ja. Maar hij heeft nooit vergeten dat hij op water kon wandelen. Dat moet hem in alle verdere onmogelijkheden gesteund hebben. Is dan maar een keer zinken, vertwijfelen, bang worden, aarzelen niet toch te verkiezen boven het „veilig" varen? Of dat naar roekeloosheid riekt? Ja, zoals men dat dan zeggen kon tegen Abram, die wegtrok; tegen Gideon, die met driehonderd man uittrok; tegen David, die met steentjes werkte. Die gelovigen hebben altijd eigenaardige zaken ondernomen. Om voor terug te deinzen. Nu ja, het was ook maar een op de twaalf, die zoiets voorstelde aan de Heer. En maar een van de twaalf wandelde met de Heer op de golven. Wat zou u voor uzelf kiezen: het scheepje of de golven? Let er eens op in het nieuwe jaar.

HUIZINGA.

Hoe dachten de Reformatoren Luther en Calvijn over de functie van de Wet?

Er is de eeuwen door al heel wat te doen geweest over de verhouding van wet en Evangelie. Bij de Reformatie ging het vooral om dit vraagstuk, maar ook reeds in de allereerste tijden van het Christendom worstelde men er mee. En ook nu nog kan men binnen het kader van Christendom en Gemeente de allervreemdste gedachten hierover aantreffen.

Het komt mij voor dat men, om hierover wat goeds te horen, nergens beter terecht kan dan bij de Reformatoren, die, door de omstandigheden gedwongen, zich op de meest intense wijze met dit vraagstuk hebben moeten bezighouden en voor wie dit een kwestie van levensbelang was.

Luther

Wanneer we dan allereerst gaan vragen, hoe Luther over de wet dacht, beginnen we met te zeggen dat hij aan de wet een tweevoudige functie toekent.

Volgens hem functioneert de wet in de eerste plaats in de *samenleving*, om de ongebondenheid te breidelen en als richtsnoer te dienen bij het bewaren van de aardse orde.

In de tweede plaats heeft de wet een aanklagende, de mens verootmoedigende functie, omdat zij 's mensen zonde en Gods gericht aanzegt.

In zijn voorrede op de brief van Paulus aan de Romeinen zegt Luther hierover enkele zeer behartigenswaardige dingen. Hij merkt daarin op, dat de natuurlijke mens, die vroom wil leven, vaak naar het uiterlijke gezien op een prachtige wijze de werken der wet volbrengt, maar dat dit op een vreugdeloze wijze, en zonder liefde gebeurt.

Van nature zijn we zo, dat we liever anders zouden handelen, en het zeker ook zouden doen, als de wet er niet was. We handelen dus onder een zekere d w a n g en niet uit l i e f d e. Waaruit dan volgt, dat we diep in ons hart v ij a n d e n van de wet zijn en God door onze uiterlijke wetsbetrachting onmogelijk kunnen behagen. Integendeel!

Volgens Rom. 7 : 14 is de wet *geestelijk*, wat betekent dat niemand de wet vervullen kan, tenzij dat gebeurt uit de grond van zijn hart, daartoe gebracht door de Geest van God, die hem tot een nieuw schepsel heeft gemaakt. Als Gods Geest niet in onze harten woont, blijft daar de innerlijke onwil en vijandschap, en is onze uiterlijke werkheiligheid slechts z o n d e. Zonder geloof is het onmogelijk, Gode te behagen. Daarom zijn al die werken, die niet met liefde volbracht zijn, verloren en zonder nut. Hoe kan God vreugde scheppen in een „goed werk", dat voortkomt uit een onwillig hart? De wet vervullen in de Bijbelse zin van het woord wil zeggen, dat we zeggen, dat we uit liefde de werken doen, vrij en zonder dwang en zonder vrees voor straf. „Zo is dan de liefde de vervulling der wet". En zo heeft Christus door Zijn grote liefde tot God ook de wet volkomen vervuld, zelfs toen Hij die wetsvervulling met de Kruisdood moest betalen.

Calvijn

Calvijn spreekt over een *drie*voudige functie van de wet. Aan het door Luther naar voren gebrachte voegt hij nog toe, dat de wet ook dient als *richtsnoer* voor de Christen om hem te helpen bij zijn dienst der liefde ten opzichte van God en de naaste.

Als we het zevende hoofdstuk van het tweede boek van de INSTITUTIE opslaan, lezen we over deze dingen. Daarin zegt Calvijn, dat de *eerste* functie van de wet deze is, dat die ons tot Christus moet leiden. De *tweede* functie der wet is een algemene, n.l. om de zondaren te bedwingen. De *derde* functie der wet heeft alleen betrekking op gelovigen, die, hoewel God zijn wet in hun harten geschreven heeft toch nodig hebben, de wet te kennen en te verstaan. „Want", zegt Calvijn, „zij is hun een zeer goed instrument om dagelijks te beter en te zekerder te leren, hoedanig de wil des Heren is waarnaar zij streven, en om in de kennis daarvan versterkt te worden."

Als hij op dit thema voortborduurt, gebruikt hij nog het beeld van een bediende, die in een zaak werkt, en het heel goed met zijn heer voorheeft. Het is niet voldoende, dat de bediende zijn meester liefheeft. Wil hij een bruikbare bediende zijn, die zijn heer werkelijk vreugde bereid, dan moet hij steeds beter weten wat zijn heer wel, en wat hij niet op prijs stelt, en hij zal er goed aan doen, van dat onderwerp een grondige studie te maken.

Zo ook is het met de Christen. Ook hij moet zich inspannen om te weten te komen wat zijn Heer wel, en wat Zijn Heer geen vreugde bereid. Daartoe is het belangrijk, de wet te kennen, niet slechts naar de letter, maar veel meer naar zijn innerlijke strekking en betekenis.

Zo wordt de Christen geen slaaf van de wet, waarvoor hij vreest en kruipt, maar als een waarachtige slaaf van Christus wordt de wet zijn dienaar, die hem helpt om een betere dienstknecht van Christus te zijn.

Inderdaad: Op deze wijze zijn wij vrij van de wet, geen slaven der wet. Veelmeer is de wet de slaaf van de nieuwe mens om hem te helpen bij de vervulling van zijn dienst der liefde.

Wf.

Schouw der Gemeenten

Zwolle

Knooppunt van spoor- en waterwegen. Van noord naar west en zuid en omgekeerd raast het moderne snelverkeer langs deze oude stad aan de IJsel. Bekend om de vele oude gebouwen, maar vooral beroemd om de prachtige St. Michaelskerk, waarin het graf van Thomas á Kempis zich bevindt. Een plaats met bijna 50.000 inwoners.

Het is voor het eerst dat al de gegevens over onze arbeid te Zwolle verzameld werden. Volgens de statistiek bestaat de gemeente aldaar nog maar enkele jaren. Doch haar geschiedenis reikt veel verder terug in het verleden. Het is een geschiedenis gelijk die van allen: licht en donker gekleurd, met veel schoons maar ook kennend het minder goede. Al het feitenmateriaal, de namen en de data werden verzameld en tot een verhaal gebundeld door Ds G. Bouritius, de voorganger van de gemeente te Zwolle. Dit artikel is dan ook geheel samengesteld uit de door hem verstrekte gegevens. Wij zijn hem zeer dankbaar voor het vele werk, dat hij hiermee ongetwijfeld gehad heeft.

Eerste periode

Hoe de arbeid ontstond

Al woonde reeds sedert 1908 de fam. Paalman sr in deze stad en werd er tijdens de eerste wereldoorlog ook een Algemene Vergadering der Unie gehouden, toch vernamen de Zwollenaren nooit iets van het Baptisme. Het jaar 1925 bracht hierin verandering. Destijds woonden te Zwolle reeds de brs H. Paalman jr, De Boer en Brinkhuis, toen in Mei van dat jaar br en zr De Vries van 2e Exloermond naar Hattem kwamen. Bij een bezoek van Ds Jeronimus vernam men, dat er te Zwolle nog enkele Baptisten woonden. Al heel spoedig werd contact gezocht met als resultaat, dat men besloot 's Zondags samen te komen. De eerste huissamenkomst werd op 20 Juli 1925 gehouden. Doch al heel gauw werd een zaaltje gehuurd in het gebouw Patrimonium. Men begon met slechts zes leden. Nog in datzelfde jaar werd de gemeente gesticht, op 21 Nov. Ds J. Huizinga bevestigde de ambtsdragers: de brs De Boer en De Vries als ouderlingen en br Brinkhuis als diaken. Br De Vries trad op als lerend ouderling.

Daar men tijdens de diensten veel hinder ondervond van de uitgebreide pluimveestapel op de zolder, vlak boven de vergaderzaal — in de dienst, waarin de gemeente werd gesticht, begeleidden de hanen de gemeentezang — zocht men naar een andere vergaderruimte.

In September 1926 betrok de gemeente een lokaal in de Spinhuisbredehoek. Hier kon ook met het jeugdwerk begonnen worden. Het bestuur van de gemeente werd uitgebreid met nog een diaken, br Paalman jr.

Aanvankelijk werden de doopcandidaten in de gemeenten te Deventer en Hengelo gedoopt, maar in 1928 werd in het lokaal Spinhuisbredehoek een doopvont gebouwd. Vrij dikwijls moest dit doopvont dienst doen. Zelfs uit Kampen kwamen belangstellenden, terwijl ook een br en zr uit deze plaats gedoopt werden. Men heeft nog een korte periode samenkomsten in Kampen gehouden. Vele schippers uit de gemeenten te Groningen, Delfzijl, Leeuwarden enz. bezochten de diensten der gemeente. In 1927 telde de gemeente 23 leden.

Helaas, in 1929 groeide er onenigheid onder de leden. Vooral de kwestie van het wel of niet aansluiten bij de Unie van Baptisten Gemeenten was de oorzaak van veel strijd. Het contact met de gemeente te Deventer werd verbroken. Reeds in April van datzelfde jaar verzochten enkele broeders toch lid van Deventer te mogen worden. Hier laten wij de geschiedenis van deze eerste gemeente-vorming verder met rust.

Tweede periode

Een afdeling van Deventer

Al spoedig na de intreding van Ds G. Bouritius op 2 Maart 1930 te Deventer verzochten de echtparen Paalman,

ging Ds G. Bouritius geregeld voor in de diensten. Steeds meer bleek, dat het speeltuingebouw te ver aan de rand van de stad lag. Het lag vooral voor de schippers erg ongelegen. Gepoogd werd om het gebouw „Geloof en Vrijheid" van de Herv. Evangelisatie te huren, doch het verzoek hiertoe werd niet ingewilligd.

Intussen werd de arbeid voortgezet, steeds meer ontplooide zich het werk. Een harmonium werd gekocht; het jeugdwerk werd met 19 jongelui begonnen op 3 October. Op 20 October werd een afdeling zusterhulp opgericht met 12 leden. De oprichting van een dameskoortje volgde. Op 14 November werd het nieuwe Avondmaalstel in gebruik genomen. Op 29 December werd door de Algemene Vergadering der Unie, in buitengewone zitting te Zwolle bijeen, het voorstel aangenomen de gemeente te Zwolle op te nemen in de Unie. Eindelijk gelukte het een meer centraal gelegen gebouw te huren. Op 3 April 1949 kwam men voor het eerst bijeen in het gebouw „Palvu" aan de Eekwal, eigendom van de voormalige S.D.A.P. Palvu betekent: „proletariërs aller landen, verenigt u".

Daar Ds G. Bouritius als ambtenaar in tijdelijke rijksdienst inkomen ontving, kon hij de gemeente steeds zonder financiele vergoeding dienen. Hierin kwam echter verandering, toen hij op 15 April 1950 in dienst van de E.C.U. trad en tot taak kreeg te Zwolle, Steenwijk en Hoogeveen te arbeiden. Enige keren traden nieuwe leden tot de gemeente toe door de doop. Deze doopdiensten vonden steeds plaats te Deventer.

De gemeente maakte nóg eens een verhuizing mee. Nu naar de Badhuiswal 8 in het vrij luxueuze Bastion van het Geref. jeugdcentrum. Op 18 Febr. 1951 vond hier de eerste dienst plaats. Op 14 December werden nogmaals 7 personen door Ds Bouritius te Deventer gedoopt.

Tot 31 Dec. 1953 bleef Ds Bouritius in dienst van de E.C.U., totdat hij weer beroepbaar gesteld werd voor onze gemeenten. Sedert 1 Jan. 1954 staat hij alleen in dienst van de gemeente te Zwolle.

De arbeid van de gemeente gaat gestadig door en breidt zich regelmatig uit. Dit blijkt uit het steeds groeiende ledenaantal: in 1948 17 leden, 1949 23 leden, 1950 22 leden, 1951 26 leden, 1953 36 leden, 1954 38 leden en in Dec. 1955 39 leden. Het ledenaantal is sedert de oprichting meer dan verdubbeld.

Eindelijk een eigen gebouw

Toch „Geloof en Vrijheid"

„'t Bastion" bleek niet te voldoen, daar het alleen maar op Zondagmorgen gebruikt kon worden. Allerlei gebouwen werden bezichtigd. Met de Unie bouwstichting werd contact opgenomen. Nogmaals trad de voorganger der gemeente in verbinding met de voorzitter van de Herv. Stadsevangelisatie, Ds K. Roubos. Er kon worden bereikt, dat voor de jeugd op Zondagavond en voor de zang op Woensdagavond de kleine zaal van dit gebouw kon worden gehuurd. Bovendien werden bepaalde afspraken gemaakt over een eventuele verkoop van dit gebouw. Toen uiteindelijk de beslissing tot verkoop van dit pand was gevallen, konden de nodige stappen tot aankoop genomen worden. Ondanks een vijftal andere gegadigden besloot het hoofdbestuur van de Herv. Evangelisatie het gebouw aan onze gemeente te verkopen. Op 1 Nov. j.l. passeerde de koopacte, welke Ds T. Jansma namens de Unie Bouwstichting tekende. Voor f 14.500 werd het gebouw „Geloof en Vrijheid" aangekocht. Er is een grote zaal met 200 zitplaatsen, terwijl in het kleine zaaltje 30—40 personen kunnen vergaderen. Er behoort een woning bij dit gebouw voor de concierge. Het gebouw bevindt zich in het centrum van de stad: in de Goudsteeg. Het kan merkwaardig gaan. Het verzoek in 1948 gedaan om zaalruimte in dit gebouw te mogen huren werd afgewezen met het volgende schrijven:

„In antwoord op Uw schrijven van 11 Mei j.l., gericht aan Ds K. Roubos, delen wij U mede, dat in de bestuursvergadering van 1 dezer besloten werd, om het standpunt te handhaven, dat geen gebouwen der vereniging worden afgestaan, voor het houden van regelmatige godsdienstoefeningen, buiten het verband met de Herv. Kerk."

Nu is de Unie Bouwstichting eigenaresse van het gebouw ten behoeve van de gemeente te Zwolle. Op 4 December werd het gebouw officieel door de gemeente in gebruik genomen. Wij kunnen ons de grote vreugde en dankbaarheid van de gemeente voorstellen, nu zij na al die jaren een vast punt in Zwolle mag bezitten, vanwaar uit zij volop kan werken. Wij geloven dan ook, dat de arbeid te Zwolle zeer gediend is met deze aankoop.

De Heer behoede de gemeente en haar voorganger, dat Hij hen nog tot grote zegen en vruchtbaarheid stelle voor Zijn Koninkrijk.

G. Br.

Naar een Nederlands Baptisten centrum?

Zoals U allen weet, heeft de Algemene Vergadering in Stadskanaal opdracht gegeven, om de mogelijkheden te onderzoeken voor de combinatie van het zomerwerk van de N.B.J.B. zoals dit tot nu toe op „Renderloo" geschiedde met een eigen Nederlandse Voorgangers-opleiding.

Aan deze opdracht is serieuze aandacht geschonken. De studiecommissie, de Unie-Commissie en de Jeugdraad hebben verschillende besprekingen over deze belangrijke zaak gevoerd en ook is er herhaaldelijk contact geweest met de Amerikaans broeders Dr Bell en Dr Nordenhaug, die zeer sympathiek staan tegenover de gekoesterde plannen.

Het resultaat van al deze besprekingen is nu gezonden aan de Raden der Gemeenten met de toezegging, dat in Januari in elke Raad bezoek is te verwachten van een delegatie van Unie-Commissie en Jeugdraad, om dit grootse project eens gezamenlijk onder ogen te zien. Want we voelen wel, dat zo'n plan alleen kan slagen, als we er àllen aan gewerkt hebben en als we er allen ook achter staan. Daarom zullen we gaarne ook de opmerkingen van de Raden der Gemeenten in dit plan verwerken, zodat het voorstel straks ter Algemene Vergadering grondig voorbereid ter tafel kan komen. Op deze besprekingen in de Raden mogen natuurlijk ook de besturen van de „Zusterhulp" en N.B.J.B.-afdelingen genodigd worden, maar dat laten we aan de Raden zelf over.

Voor allen volgt hieronder nog eens een korte omlijnde uiteenzetting van het plan, zoals dat nu *unaniem* door de verschillende daarbij betrokken Commissies is aanvaard:

Een centrum voor ons gehéle werk

Overeenkomstig de opdracht ter Alg. Verg. zoeken we dus te komen tot een Centrum voor ons gehéle werk: een centrum voor het huidige zomerwerk, een centrum voor allerlei Conferenties en vormingsarbeid, een centrum voor de Opleiding tot Voorgangers. Onze gehéle Beweging moet van dit Centrum kunnen profiteren en het zal àlle takken van Gemeentelijke en landelijke arbeid moeten dienen. Hier zal de harteklop van ons werk gevoeld moeten worden.

Het tegenwoordige *zomerwerk*, zoals dit tot nu toe op „Renderloo" geschiedde, zal in dit nieuwe centrum niet slechts zijn grote betekenis volledig behouden, maar dit werk zal zelfs aanzienlijk wor-

den uitgebreid door betere accommodatie en betere mogelijkheden.

Ook zullen we er meer aandacht aan het *conferentie- en cursuswerk* kunnen besteden. Enige ervaring hebben we hiermee bij verschillende pogingen al opgedaan, maar dit werk zal in betekenis belangrijk toenemen. Waar onze grote landelijke vergaderingen geen of weinig gelegenheid meer bieden tot een èchte ontmoeting van mensen, die over het gehele land verspreid in één werk staan, moeten we dit nieuwe centrum aangrijpen als een prachtige gelegenheid om ons intensief bij voortduur op onze gezamenlijke arbeid te bezinnen: tot ongetwijfeld gróte zegen en steun van de arbeid in onze Geméénten en groepen. Ook hier komen vruchtbare contacten naar buiten en naar binnen!

De *Voorgangers-Opleiding* zal in dit geheel ook een goede plaats krijgen. Gedacht is aan een vierjarige opleiding voor studenten met een algemene ontwikkeling van U.L.O. of daarmee gelijkstaande. Uitzonderingen hierop zullen eventueel door individuele regelingen in overleg mogelijk moeten zijn. Bij de Opleiding zullen vaste docenten — twee in getal — niet àlles kunnen doen. Hulp van enkele predikanten zal nodig zijn. Voor bepaalde onderdelen kan ook van de Universiteit gebruik gemaakt worden. Studenten, die meer dan een opleiding tot Voorganger wensen, kunnen aan een universiteit of buitenlands Seminarium geplaatst worden. De opleiding beoogt vooral de studenten een goede Bijbelstheologische vorming te geven en hen voor de practijk van het Voorgangerschap in onze Nederlandse Gemeenten te scholen.

Plaats

Voor dit grote doel is „Renderloo" te klein en te ver afgelegen. De nabijheid van een Universiteit is noodzakelijk ook al in verband met de grote kosteloos toegankelijke universiteitsbibliotheek en de overige instituten en werkkamers, al zullen deze de aanschaf van een eigen kleinere bibliotheek niet overbodig maken.

In de omgeving van Utrecht is voldoende recreatie-gebied voor het zomerwerk. Bij ernstig onderzoek is gebleken, dat hier wel grotere panden te koop zijn, die verbouwd kunnen worden. terwijl anderzijds ook nieuwbouw op bosrijke grond overwogen kan worden, wat vermoedelijk niet of nauwelijks duurder wordt. Deze streek in het centrum van ons land is van alle kanten goed bereikbaar.

Leiding

De leiding berust bij een vaste staf van twee personen, die door de Alg. Vergadering benoemd moeten worden op voordracht van de betrokken commissies. We zijn er van overtuigd, dat we thans beschikken over broeders, die voor deze taak berekend zijn. Zij zullen hun werk doen in nauw overleg met en onder mede-verantwoordelijkheid van de bestaande commissies en organen, die reeds op dit gebied werkzaam zijn. Het Centrum zal het werk van deze commissies bijzonder van dienst kunnen zijn.

Organisatie

Waar meerdere organisaties hierin samenwerken, is de beste vorm die van een speciale Stichting, waarin Unie, N.B.J.B. en N.B.V.B. de bestuursleden benoemen, bijv. in de verhouding 3 : 3 : 1. Juist omdat ons gehéle werk van dit Centrum gebruik zal maken, moet de leiding zo breed mogelijk zijn.

Financien

Dit laatste punt is voor sommigen misschien wel het voornaamste, en ook het moeilijkste. Maar de combinatie maakt een zuinige opzet mogelijk met wederzijdse financiele steun. Een plan hiertoe is aan de Raden gezonden, waarin wij met elkaar een flink aandeel zullen hebben, maar waarin ook de Amerikaanse organisaties op bepaald grootse wijze hun broederschap openbaren en hun belangstelling voor de arbeid in Nederland tonen.

Stel U eens voor, als we na veel wikken en wegen en vooral na veel bidden en offeren tot gezámenlijke verwezenlijking van dit kostelijke ideaal konden komen! In gedachten zien we al een prachtig oord, waar onze jeugd kampeert èn lèért, waar onze ambtsdragers samenkomen, onze zendingsvrienden, onze Zaaier-werkers, onze zangers, dirigenten en organisten, onze Voorgangers, onze zusters, onze vrienden van buiten, onkerkelijken en kerkelijken. Een grote geestelijke bijenkorf, waar de verrukkelijke honing onzer Gemeenten opgetast wordt tot voeding van al onze arbeid. En dáár onze toekomstige Voorgangers tussen, die zo intensief mét onze arbeid als het ware grootgebracht worden, om daarin later goed leiding te kunnen geven.

Waarlijk: onder Gods zegen zal daar iets groots verricht kunnen worden!

Zullen we dit onder 's Heren leiding mogelijk kunnen maken?

Utrecht. J. BROERTJES,
secr. Studiecomm.

Van de mogelijkheid mag men niet tot de werkelijkheid besluiten

---

AMSTERDAM

heeft haar feesten gevierd. 1000 Kerstnummers werden verkocht, dit is 250 meer dan 't vorige jaar.

Met ruim 100 kinderen mochten we rondom de kerstboom feest vieren dit is 20 meer dan een jaar geleden.

De tweede dag was 't feest voor klein en groot. De jeugd voerde een spel op en er klonken getuigenissen van mensen, die vertelden wat Christus voor hen betekende. Het geheel vertolkte de dank, dat onze Heer, Jezus Christus arm werd, om ons rijk te maken.

W. V. secr.

DEN HELDER

Het is ons een bijzonder voorrecht, alvorens het jaar '55 ten einde loopt, nog even een blik terug te werpen op de arbeid van de kleine groep uit „het donkere Noorden". Wij zijn de Heer der Gemeente bijzonder dankbaar voor alle zegeningen en weldaden aan ons geschonken. Daarom is het ook de ware lof en aanbidding, welke wij mochten bezingen door de woorden van het lied „Ere zij God in de Hoge", want ook hier is het wonder geschied, dat uit de duist're wolken een licht der lichten is opgegaan, in de arbeid hier ter plaatse. Broeders en zusters, er is iets dat we niet mogen verzwijgen, want wij zijn hier bijzonder bevoorrecht door een jonge broeder student uit Amsterdam. Destijds mochten wij een oproep plaatsen in ons weekblad „De Christen" of er nog iemand was die ons kosteloos zou willen dienen met het Woord. Hierop kwam slechts een briefkaartje van student Agtereek, lid van de Gemeente te Amsterdam, welke genegen bleek ons met het Woord te dienen. Een jongeman van 21 jaar, die geroepen is om te arbeiden in Gods wijngaard, een jongeman die ongeveer 5 malen per week uit spreken gaat uit liefde tot zijn roeping en tevens om het geld bijeen te krijgen om de vereiste studie te kunnen bekostigen. Hier in Den Helder neemt hij de arbeid grondig ter hand, wetende dat de Heer der Gemeente dit vraagt. Hij brengt het evangelie in gloedvolle bewoordingen en bovenal geinspireerd door de Heilige Geest waardoor de feitelijkheid van de roeping op zulk een bevestigende wijze tot uiting komt. De kring te Den Helder heeft zich biddend voorbereid voor het geboortefeest van Christus en wij mochten gaan langs heggen en steggen om de mensen uit te nodigen om met ons het Kerstfeest te vieren. Zo gebeurde het dat wij met 55 mensen gezamelijk Kerstfeest vierden. Ieder lid heeft er het zijne/hare toe bijgedragen, maar wat zou alles waardeloos geweest zijn wanneer Christus zelf niet het middelpunt van dit feest geweest zou zijn. Toen na een gezellig samenzijn de tijd was aangebroken om deze 1e Kerstdag des avonds om half twaalf te beeindigen, werden wij bepaald bij de tekst uit Lucas 2 : 8 en vervolgens. Br Agtereek plaatste een ieder voor de volle waarheid. De herders waren besmet met zonden; wij zijn zonder uitzondering ook besmet met zonden; en aan U verkondig ik grote blijdschap; dit zijn wij allemaal zonder uitzondering; U, dat zijn wij allen persoonlijk, is geboren Christus de Heer. De herders zagen niet naar medemensen, zij maakten zich niet bezorgd over hetgeen zij achterlieten in de velden van Efratha, maar zij gingen haastelijk naar de kribbe om Christus te zien. Terwijl de Gemeente zich biddend ophief naar God, klonk de uitnodiging aan veler harten en „Begeef U dan gelijk de herders, haastelijk naar Jezus" Het wonder mocht plaats vinden in tien mensenlevens, die door handopsteken getuigden dat zij naar Jezus wilden gaan. Hierna zong het jeugdkoortje in alle ernst en met overtuiging „Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht, voor elk die wond'ren van Hem verwacht". De nieuwgeborenen, zowel oud als jong, traden naar voren om hiermee te getuigen „dat zij Jezus kiezen in het verdere van hun leven". Wat een feest bij de engelen in de hemelen en bij ons, dat God ons nog wil gebruiken om een wegwijzer te zijn via de kribbe naar het kruis. De velden zijn wit om te oogsten en wij gaan door met de kracht van het gebed om door Zijn genade de sikkel te hanteren. De sikkel bestaande uit zaaierverspreiding en een ieder die het wil horen uit te nodigen voor de samenkomsten. Wij hopen en bidden eensgezind voort te gaan in 1956, ook met onze jonge broeder student; dat de Heer hem gezondheid moge geven in zijn zware taak. En dat Gods Geest door hem en ons allen blijve werken tot heil van Zijn Gemeente, opdat wij allen mogen verstaan de taak van nazorg der nieuwgeborenen. Wij geloven: „Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht", Voor elk die wond'ren van Hem verwacht". Wonderen van de Heer der Gemeente.

Uw broeder in Christus,
E. SCHOLTE.

Hugo de Grootstraat 5, Den Helder.

Een „neen" te rechter tijd
bespaart veel verdrietelijkheden

Uit ons Unie-bureau

Aan de secretarissen der gemeenten zijn deze week 2 exemplaren van de vragenlijst voor de statistiek per 1 Januari 1956 toegezonden. Met het oog op het Unie-jubileum zouden wij de gegevens wel zo vroeg en volledig mogelijk terug willen ontvangen. Mag ik daarom de secretarissen hierbij dan ook vriendelijk en dringend verzoeken om, eventueel in overleg met de voorganger, beide exemplaren gelijkluidend in te vullen (misschien per schrijfmachine). Het getikte of geschreven exemplaar wordt dan *zo spoedig mogelijk* naar het Unie-bureau gezonden (let er op, dat het naar Dalweg 77, Arnhem gaat en niet naar Haarlem!); en het afschrift (2de exemplaar) behoudt de secretaris voor zijn eigen gemeente-archief. Bij voorbaat dank voor de welwillende medewerking in het belang van ons werk.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Van de Eind-redactie

Wegens een teveel aan copie moesten verschillende artikelen blijven overstaan.
Gemeente correspondenten worden vriendelijk verzocht, voor een *korte* berichtgeving te willen zorgen, opdat *alle gemeenteberichten* tijdig een plaats kunnen krijgen in ons blad.

Dáár moesten WIJ voor zorgen!

Er kwamen nog wat enveloppes met bonnen binnen, die we ongeteld doorzonden naar de Fam. Huizing, en verder nog drie bedragen in geld die we hier nog even verantwoorden.

Bapt. Gem. Vriescheloo f 14.40 (fijn); J. d. H. te W. f 2.50; Fam. V. aan boord van G. f 1.—.

U mag rustig nog wat doorgaan met het zenden van bonnen voor de tweede reis. Maar wilt U ze dan vanaf heden rechtstreeks sturen aan de Fam. Huizing, Dommelstraat 9, Deventer?

Nogmaals zeggen vader en moeder Huizing U heel hartelijk dank voor Uw prachtige, spontane medewerking.

E.R.

Jaargang 73 Nr 3296 Vrijdag 13 Januari 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De Grote Stem achter ons

....en ik hoorde achter mij een grote stem ....
....en ik keerde mij om, om te zien de stem, die met mij gesproken had ....
....en toen ik Hem zag viel ik als dood aan Zijn voeten, en Hij legde Zijn rechterhand op mij ....

Openb. 1 : 10, 12, 17.

Hoe licht onderschatten we de betekenis van het verleden!

We zijn naar de toekomst gekeerd en menen te kunnen groeien afgezien van de wortel, die ons draagt. We hunkeren naar resultaten, die niet gerechtvaardigd zijn door de inhoud, die we ons leven gaven in de dag van gisteren. We zijn verbaasd en opstandig over hetgeen het heden ons biedt en aandoet, en vergeten dat dat zijn verklaring en rechtvaardiging vindt in het verleden.

Het verleden is niet dood.

Te gemakkelijk menen wij dat, als wij maar niet omzien, het verleden ons ook niet achterna zit. Maar inderdaad is het zo, dat we elke dag een laag bijmetselen aan de muren die de cel vormen, waardoor we omsloten en straks overkluisd worden. Ontvluchten aan de dag van gisteren is niet mogelijk. De keten van gedachten, onverschillig in wat voor schakels we ze gegoten hebben, laat zich niet verbreken. Onze bewegingsvrijheid in het heden is beperkt door het gebruik, dat we van onze vrijheid in het verleden maakten. Op een eenvoudige en overtuigende formule gebracht: wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.

In het licht van het heden wordt het verleden eerst verstaan. In zijn ontplooiing gaat het open en begint het zijn geheimen prijs te geven. Wie zijn leven wil zien gelijk het *nu* is, moet achterom zien. Daar ligt zijn verklaring. Nu is een zuiver oordeel mogelijk over de ervaringen, die eens werden overschat of van te grote waarde geacht. Wat in het verleden allicht blijde begroet werd, wordt nu betreurd en hetgeen eens met huivering ondergaan werd, geeft nu stof tot dank en aanbidding. Enkele uren, tóén nauwelijks geteld, steken nu torenhoog boven de vele anderen uit. Wat eens nauwelijks werd opgemerkt, blijkt nu van de grootste betekenis te zijn geweest. Eerst gezien in het perspectief van de doorschreden ruimte, zien we wat ons eens groot leek in zijn (toen verborgen) onbeduidendheid.

* * *

Johannes keerde zich om.

Dit „omzien" is het teken en de zegen van de ouderdom.

Ware ouderdom is dát leven, waarin niets verwelkende is.

Ware ouderdom is dát leven, waarin het verleden niet als in een graf verzonk.

Ware ouderdom is dát leven, waarin de Hand gezien wordt, die de chaos in een cosmos herschiep —

die de veelheid tot een eenheid ordende —

waarin de Stem gehoord en verstaan wordt, die van uit de eeuwige achtergrond door de jaren heentrekt en aanzwelt en ons stelt in de levende tegenwoordigheid van dié God, die nooit afliet ons achterna te gaan gelijk een herder zijn verdoolde schapen.

Johannes keerde zich om.

Het verleden liet zich gelden.

Het sprak tot hem met een „grote stem".

In de eenzaamheid, weggenomen uit zijn omgeving, die dag aan dag beslag op hem legde, uit zijn arbeid, waarin zovele stemmen door elkaar spraken, hoorde hij nu hoe één Stem uit het voorbijgegane leven zich verhief, krachtiger dan ooit. Ze verhief zich met ongekende kracht, en naar haar taal luisterde Johannes met een aandacht die niet werd afgeleid door het leven rondom hem.

Hij keerde zich om en zag het verleden nu als nooit eerder. Eén Gestalte vulde gans de horizont: *hij zag Jezus*, maar hij zag Hem gelijk nimmer tevoren. Nu merkte hij dat hij Hem nog geenszins kende, die hij meende reeds zo lang te kennen.

Was DAT Jezus?

Was dát dezelfde, die hij gezien had, gehoord had in de dagen van zijn jeugd? Was dat dezelfde, die hij onder de schare had zien staan? die in het stof gekropen had „een worm en geen man"? die geen gedaante noch heerlijkheid had? die bespot, gegeseld, in het aangezicht gespuwd was? die naakt uitgestroopt aan een kruis geslagen en opgehesen, doorpriemd was door de rauwe blikken en scherpe tongen, geladen met hellevuur?

Was HIJ dat?

Ja! de identiteit was onloochenbaar.

In Johannes sterft iets weg.

Jezus Christus wordt hem openbaar.

Wat Johannes aanschouwde was een heerlijkheid van zulk een alles verre te boven gaand, eeuwig gewicht, dat zijn geest er onder bezweek.

Wat altoos in Jezus verborgen aanwezig geweest was, ziet hij nu stralen als wanneer de zon schijnt in hare kracht; ziet hij nu uitgebroken in heel Zijn verschijning. „Al wat aan Hem is is zeer begeerlijk!" heeft de Bruid eens in verrukking over haar HEER uitgeroepen. En inderdaad: van hoofd tot voeten is alles van een heerlijkheid, die doet stamelen van „als ...." en „gelijk ...." maar inderdaad ligt buiten elk taalgebied en alle verbeeldingskracht te boven gaat.

Ik viel als dood aan Zijn voeten.

Het aanschouwen van deze heerlijkheid

gaat de kracht van het schepsel te boven. Het oog sterft er aan; het hart verschrompelt onder deze gloed.

Zal dat het laatste zijn?

Neen: de Heiland geeft een nieuw vermogen: Hij stelt in staat de zaligheid te dragen. Hij legt Johannes de hand op; Hij ademt hem Zijn leven in, en de dienaar herrijst in een staat, waarin hij kan verkeren met de Heer der Heerlijkheid.

* * *

En deze Jezus is geen andere dan die Jezus, die ook u roept van uit uw verleden. De Heiland van uw prille jaren, de Heiland van de Zondagsschool, van de dagen van uw rijpend leven.

Hij gaat achter u aan. Hij roept u. Keer u om en ge gaat Zijn heerlijkheid aanschouwen.

In Hem sterft en herrijst ge.

L.

Kruis als teken De Here Jezus heeft het kruis dragen — beter nog gezegd: het opnemen én dragen van een kruis gesteld als noodzakelijke voorwaarde om zijn discipel te kunnen zijn. Van de Bijbel uit is het kruis opgenomen in het algemeen spraakgebruik. Alles, wat men onaangenaam vindt, wat zeer doet, wat aan onafwendbaar leed gedragen moet worden, wordt „kruis" genoemd. Zelfs bij kleine onaangenaamheden, als het breken van een arm of been, wordt er van kruis dragen gesproken. En het begrip „kruis", eenmaal deze ruime betekenis gegeven hebbende, kan men zeggen: „elk huis heeft zijn kruis", want in welk leven en samenleven komen nu geen dingen voor, die men liever zag passeren?

Verwaterd Woord We geloven dat het verwaterd, ja, onzuiver gebruik van het woord „kruis" aan de prediking van het Evangelie veel afbreuk gedaan heeft en nog doet. Het verbindt de gedachte van het christen-zijn voor het besef van zovelen onmiddellijk met de gedachte aan lijden. Dat trekt niet aan. Het rijmt ook eigenlijk niet met de betekenis van het woord, waaronder de bijbelse Boodschap tot de mensen komt: Evangelie d.i.: blijde of goede tijding. Hoe kan het Evangelie als blijde tijding het oor bereiken, wanneer onmiddellijk daarbij een kruis *als teken van lijden*, voorop gedragen wordt. Heeft de Heiland zelf over het discipelschap niet met andere woorden gesproken? Zeide Hij niet:

> Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u blijve en uw blijdschap vervuld worde. Joh. 15 : 11.

En wat zegt Johannes in zijn eerste brief hoofdst. 1 : 4?

> En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij.

Over de Here Jezus sprekende zegt Petrus:

> dewelke gij niet gezien hebt en (nochtans) liefhebt; in dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, 1 Petr. 1 : 8.

Kruis als Oordeel Waarom gaat het dan wanneer de Here Jezus opwekt om het kruis op te nemen en te dragen achter Hem? Waarvan sprak voor de toehoorders Zijner dagen dat woord „kruis"? Waaraan dachten zij als ze dat woord hoorden? Niet in de eerste plaats aan lijden. Natuurlijk wisten ze heel goed welk een smartelijke dood de dood aan een kruis was. Ze hadden allen wel kruisingen bijgewoond, want die wijze van ter-dood-brenging kwam veel voor en werd soms op honderden tegelijk toegepast. Iedere Israeliet wist wel wat er gevraagd werd, wanneer Jezus zeide dat zonder kruis opnemen en dragen men Zijn discipel niet kon zijn en dus geen deel kon krijgen aan de toekomende wereld.

Gekruisigd werden alleen zulken, die schuldig bevonden waren, of althans schuldig verklaard waren. Aan een kruisiging ging een rechterlijk vonnis vooraf. Daarom brengt de Evangelist als hij de kruisiging van de Heer beschrijft, het woord in herinnering als op Hem van toepassing:

> En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: en Hij is *met de misdadigen* gerekend. Mark. 15 28.

Nu spreekt de Here Jezus niet alleen van kruis dragen, maar ook van kruis-opnemen. — Dat laatste is van belang. Johannes verzuimt niet ons er op te wijzen, dat Jezus in de kazerne, na de geseling en bespotting ondergaan te hebben, zélf het kruis opnam (Joh. 19 :17). In dat opnemen van het kruis is het vrijwilligheidskarakter van Jezus' dood aangegeven. Hij *aanvaardde* het over Hem gestreken vonnis; Hij *billijkte* het. Hij nam het als *verdiend* op zich. Hij deed dat omdat Hij daar stond als plaatsbekleder; omdat het onze zonde was, die in Hem gevonnisd werd — de zonde, die Hij als het Lam Gods in Zijn lichaam had opgenomen.

Kruis als aanvaard oordeel Wanneer de Here Jezus nu zegt, dat wij, zullen we achter Hem de toekomende wereld kunnen binnen gaan, het kruis moeten opnemen, dan zegt Hij dat *wij* moeten doen, wat Hij als onze Plaatsbekleder gedaan heeft: ons schuldig verklaren: des doodsschuldig. Gelijk *Hij* — staande in onze plaats — het over Hem gestreken vonnis als rechtvaardig, uit Gods hand aanvaardde, moeten óók *wij* Gods recht *erkennen*, dat wij deze straf *verdiend* hebben — de straf, die Jezus droeg. En zo, hierin één met Jezus, ons met Hem buigende onder Gods rechtvaardig oordeel, ons kruis opnemende en Hem nadragende, vinden wij met en in Hem de vrijspraak. Want waar belijdenis van schuld is, is vergeving. Maar waar het kruis geweigerd wordt en dus de doodsschuld ontkend, blijft de zonde en is er geen ingang in het Rijk der heerlijkheid; geen toegang tot God.

Kruis opnemen en kruis dragen heeft het dus in de eerste plaats te doen met onze schuld en schuldbelijdenis, en eerst daarná met schande en lijden. Want het is óók waar, dat, wie onder het kruis Jezus volgt, in de wereld met verdrukking moet rekenen. Maar wie zo in bovengenoemde zin, het kruis draagt, hoort een lied in zijn hart, want er wordt nergens meer gezongen dan onder en rondom dat kruis, waartoe Jezus ons roept. Op Golgotha, zijn de schoonste liederen geboren: vrolijke gezangen van bevrijding.

L.

Zand en zaad

Het is een prachtige geschiedenis, die van Naäman, de generaal. U weet, 2 Kon. 5. Nee, het is niet alles goud wat er blinkt. Rehabeam had de rijkdommen van Salamo geërfd, maar Sisak van Egypte haalde hem de gouden schilden weg. Toen liet hij koperen maken en als je koper poetst en de zon er op laat stralen, zou je denken dat het goud was; maar 't blijft koper. Geen kenner vergist zich. Met de glorie van die veldheer was het ook niet veel. Hij at, dronk en lachte wel, maar achter hem stond de dood. En hij wist het. Hij stond bij de gevechten in de voorste gelederen en was oneindig dapper op het oog; maar het was de angst voor de dood die hem op de hielen zat en toch terugweek op het slagveld. Hij commandeerde dat de lucht trilde en de soldaten trilden mee. Maar hij zelf beefde nog meer voor de commando's van de laatste vijand.

In deze nacht brandt een kaarsje. Het meisje, weggeroofd van huis en land, laat haar licht schijnen en bij dat licht reist de machtige man naar het zuiden. Waaruit maar weer blijkt, dat men geen Billy Graham hoeft te zijn om mensen tot het heil te voeren.

De koning van Israel krijgt de schrik van zijn leven; de Syriërs zoeken oorlog. Elisa drijft de schrik weg en laat Naäman komen. Hij gaat zelf niet eens naar de deur; zijn knecht kan de boodschap wel overbrengen. Geen wonder dat de generaal diep beledigd is en meteen de terugreis aanvaardt. Maar z'n dienaren weten hem over te halen toch te doen, wat de profeet gebood. Van veel geloof en gehoorzaamheid kun je niet spreken in dit geval.

Maar de grimmigheid en de ziekte verdrinken in de wateren van de Jordaan en rein reist de opgetogen man als een kind naar de profeet terug, die van geen geschenken wil weten.

Maar vraagt de heiden, die gered werd, mag ik dan een lading aarde meenemen naar mijn land?

Hij gaat exporteren. Importeren straks. Aarde van het beloofde land. Van de grond, waarop hij, de generaal genezing en leven vond. Waar hij terugkeerde tot licht en zon en moed en morgen. Laat mij van deze aarde meenemen. Wat hij er mee wilde? Misschien als heilige grond gebruiken om er op te knielen. Misschien wil hij er een altaar op bouwen. Misschien er wel een altaar van maken, want hij wil, zegt hij, nooit meer brand- of slachtoffers offeren aan andere goden dan aan de God van Israel. Aardige gedachte, dat van die aarde. Het kan zelfs voor ons een heel diepe gedachte worden als wij het eens als volgt gingen overzetten: wij nemen wat van de zondagse aarde mee naar de maandagse grond. We gaan uit het land van het heil wat meevoeren naar het land van de duisternis en de angst. We brengen van de boodschap van God een stukje over naar de trein, de werkplaats, het kantoor. Een brokje hemel midden in het aardse. De hele week een herinnering aan de zegen van die reis naar het beloofde land, dat we nu en dan even aandoen.

Hebt u dat ook van het compromis gelezen? Ja, wat Elisa eigenlijk bedoelde met: Ga in vrede! weet ik niet. Je zou zeggen, hij denkt: Doe het zo maar. Je buigt maar mee met je vorst, God weet hoe de zaken er voor staan. Eigenlijk staan wij hier een beetje te schutteren. Had Elisa hier het been niet stijf moeten houden en zeggen: niemand kan twee heren dienen!? Maar Paulus kon ook wel eens tegelijk voor en achteruit, links en rechts. Wat zul je ervan zeggen: fanatisme is nog geen meerdere glorie van God.

Is het u wel opgevallen, dat Gehazi ook gaat importeren? Van Naäman, die niets kwijt kon bij de man Gods. Hij nam wat beters dan aarde, hij nam zilver en kostbare gewaden. Als je het nu toch voor het grijpen hebt nietwaar, wat doe je dan. Maar Naäman had het goede deel gekozen. Hij bracht zo te zeggen iets van God naar zijn land. En Gehazi haalde de wereld in huis. De eerste was een heiden, de tweede een van het volk Gods en nog wel een profetenknecht. Zou het nog wel eens gebeuren?

HUIZINGA.

De Bond van Evangelische Christenen en Baptisten in de Sovjet-Unie en haar werk

Dit artikel is geschreven door Alexander Karev, de secretaris van de Bapt. Bond in Rusland. Wij lazen het in „Die Gemeinde", het orgaan van de Duitse Baptisten.

De leiding van de Bond van Evangelische Christenen en Baptisten in de Sovjet Unie berust bij de Bondsraad, welke tegenwoordig uit 12 leden bestaat, plus twee plaatsvervangers. De voorzitter van deze Bondsraad is J. I. Zhidkov. Deze naam is U reeds eerder genoemd, wijl hij ook de leider was van de Russische delegatie naar het Bapt. Wereldcongres te Londen.

Samenstelling

De Bond van Evangelische Christenen en Baptisten bestaat uit drie — destijds onafhankelijke — unie's: de unie van de Evangelische Christenen, de unie van Baptisten en de unie van de Christenen van het Evangelische geloof (bij ons bekend als Pinkstergemeente). In October 1944 verenigden zich de beide tot één bond, in Augustus 1945 sloot de Pinkstergemeente zich bij hen aan. De basis, waarop deze laatste overeenkomst aangegaan werd, omvat twee voorwaarden, vastgelegd in de z.g. „Augustus-éénwording". Deze voorwaarden zijn: 1e de brs en zrs van de Pinkstergemeenten zullen in de openbare bidstonden niet in „vreemde tongen" spreken; 2e zij zullen hun speciale inzichten niet onder de andere gelovigen verspreiden.

Zo ontstond een grote eenheid onder de kinderen van God in de Sovjet Unie. Deze Bond van Evangelische Christenen en Baptisten vertegenwoordigt een gemeenschap van gelovigen, die allen in Christus geloven als hun persoonlijk geloof. In October van dit jaar werd in alle gemeenten het 10-jarig bestaan van deze merkwaardige éénwording gevierd.

Sterkte

De gemeenten van deze Bond zijn verspreid over geheel Rusland: Van Moermansk aan de Noordel. IJszee tot Friwan in het hete Zuiden aan de grens van Turkije; van Sakhalin, het Eiland boven Japan in het verre Oosten tot de Oostzee; zij bevinden zich in het bergland van de Karpaten en aan de oevers van de Moldau. Er is tegenwoordig in de gehele Sovjet Unie haast geen plaats meer te noemen, waar geen Baptisten wonen. In de Oekraïne zijn de gemeenten talrijker dan ergens elders in in Rusland. Verder bevinden zich vele gemeenten in het eigenlijke Rusland, in de Baltische staten, in Wit-Rusland, aan de Moldau, in de Kaukasus, in Centraal-Azie en in Siberie. Volgens de nieuwste statistiek zijn in de Sovjet Unie 5340 gemeenten van de Bond van Evangelische Christenen en Baptisten, die meer dan 20 leden tellen. Het ledenaantal van deze gemeenten is 512430. Gemeenten met minder dan 20 leden zijn hierbij niet geteld. Het ledenaantal der gemeenten neemt voortdurend toe. In 1953 werden 12000 bekeerde mensen gedoopt.

Inrichting der gemeente

Volgens de bepalingen van de Bond worden alleen zij opgenomen, die de leeftijd van 18 jaar bereikt hebben. Degene, die gedoopt wil worden, krijgt eerst een proeftijd van een jaar. De doop door onderdompeling is de enige vorm van doop, welke door de Russische Baptisten erkend wordt. Alle gemeenten van de Bond houden zich streng aan de fundamentele waarheden van het Evangelie. Hun leven en werk kenmerken zich door een blij enthousiasme voor Christus en door eenvoud in geloof en eredienst. En door alle gemeenten van de Bond wordt op de eerste Zondag van de maand het Heilig Avondmaal gevierd. De gemeenten worden bestuurd door de raad der gemeente, welke slechts uit drie leden bestaat: de voorganger als voorzitter, de secretaris en nog een lid van de gemeente. Naast de voorganger en de ouderlingen kunnen ook andere gemeente-leden, die bijzondere gaven bezitten en de gemeente kunnen dienen, in de dienst voorgaan. Zij behoren tot de z.g. groep van sprekers, welke in alle gemeenten kunnen voorgaan. Alle zaken van de gemeente worden door de voorganger met de beide andere leden van de raad der gemeente geregeld. Zijn er aangrijpende zaken en belangrijke aangelegenheden, dan worden deze aan de gemeente voorgelegd. Tot deze dingen behoren o.a. de verkiezing van de ouderlingen, de verkiezing van de

raad der gemeente en verder alles wat aan de gebouwen gedaan moet worden.

Bondsfinancien

Het gehele werk van de Bondsraad wordt geheel door vrijwillige gaven gedragen. Deze ontvangt uit geen enkele andere bron financiele bijdragen. Ook de gemeenten bestaan geheel door de vrijwillige opbrengsten der leden via collectes en contributies. De Bondsraad ontvangt zijn bijdragen van de gemeenten door bijzondere collectes. Deze worden gehouden: op de Nieuwjaarsdag, met Pasen, met Pinksteren, bij de oogstdankdienst, op de dag van de éénwording der drie bonden. Tot hiertoe waren de opbrengsten van deze collectes nog steeds voldoende om de gehele bondsarbeid te bekostigen. Slechts in een bijzonder noodgeval wordt nog een extra beroep om financiele steun op de gemeenten gedaan. Over het algemeen voelen de gemeenten zeer veel voor gezamenlijk werk en brengen zij werkelijk offers voor dit doel.

Het officiele orgaan van de Bond van Evangelische Christenen en Baptisten is de „Bratsky Vestnik" (de Broederbode). Het verschijnt zesmaal in het jaar. De Bondsraad is van plan om bijbels en zangbundels te laten drukken. En er bestaat grote kans, dat dit besluit ook uitgevoerd kan worden.

Bondsbestuur

Zoals in het begin reeds opgemerkt, berust de leiding van de Bond bij de Bondsraad, welke uit 12 leden bestaat. Behalve de voorzitter en de secretaris hebben alle leden een eigen taak. Achter elke naam — die ik U verder bespaar — staat als toevoeging „Predikerältester in Provinz....Letterlijk vertaald zou dat betekenen: ouderling van de voorgangers in de provincie....

Elk lid van de bondsraad heeft zo zijn eigen provincie, gebied of staat, waar hij met de gemeenten en de voorgangers het contact onderhoudt. In kerkelijke kringen noemt men zo'n figuur: superintendent. Momenteel zijn er naast deze 10 van de bondsraad nog 49 van deze ouderlingen onder de voorgangers. Hoe omvangrijk hun taak is, blijkt wel uit de grootte van het district dat zij moeten controleren. Zo heeft een der bondsraadsleden geheel Oekraïne te verzorgen, een tweede heeft Oost Siberie en het verre Oosten, de voormalige Baltische staten: Estland, Letland en Lithauwen hebben ieder ook een superintendent. Zo wordt in dit reusachtige land tot in de verst afgelegen gebieden het contact met de gemeenten en de bondsraad onderhouden en bewaard. Deze contactpersonen behoren tot de meest achtenswaardige voorgangers, die over grote ervaring beschikken. Zij hebben de volgende opdracht te vervullen;

1e toezicht op de arbeid van de afzonderlijke gemeenten;
2e de voorgangers ondersteunen bij het uitoefenen van hun ambt;
3e in de benoeming en inzegening van nieuwe voorgangers voorzien;
4e de benoeming van de ambtsdragers bekrachtigen;
5e. de financien van de gemeenten controleren;
6e te zorgen dat alle gemeenten, voorgangers en dagelijkse besturen der gemeenten nauwkeurig geregistreerd zijn.

Deze superintendenten worden benoemd en ontslagen door de bondsraad. Zij zijn ook aan deze raad verantwoording schuldig: d.w.z. maandelijks de financiele afrekeningen indienen en eenmaal per kwartaal een overzicht van de stand der gemeenten in hun gebied.

Buitenlands contact

Momenteel onderhoud de bondsraad contact met het buitenland door correspondentie en persoonlijk contact. Vele leidende kerkelijke persoonlijkheden uit het buitenland hebben de bondsraad en de gemeente te Moskou kunnen bezoeken. En na de oorlog konden vertegenwoordigers van de bondsraad driemaal een bezoek aan Zweden brengen, verder eenmaal aan Finland en aan Noorwegen. De bondsraad hoopt slechts, dat dit contact in de toekomst nog sterker en veelvuldiger zal zijn. En dat dit contact mee zal werken tot uitbreiding van Gods Koninkrijk, tot versterking van de vrede, tot vriendschap onder de volkeren, tot grotere gemeenschap van de kerken onder elkaar.

Het vredesoffensief

De bondsraad is zeer actief om de vrede in de ganse wereld te bewaren. In nr 1 van de jaargang 1953 van de „Bratsky Vestnik" heeft de raad de gemeenten ingelicht over haar voornemens, terwijl zij eveneens in een boek zich tot alle kerken en religieuze gemeenschappen in de Sovjet Unie richtte met een dringende oproep alles in het werk te stellen de vrede in de wereld te helpen bevorderen. Zeer regelmatig wordt er door de voorgangers over de vrede gesproken en ook dikwijls gebeden. Het is de brandende begeerte van de bondsraad, dat alle baptisten over de gehele wereld zich actief zullen bemoeien voor het behoud van de vrede. Dat alle Baptisten zich zeer beslist zullen uitspreken tegen atoom-, waterstof-, bacteriologische en chemische wapenen. Door correspondentie en door radio-uitzendingen heeft de bondsraad herhaaldelijk een beroep op alle Baptisten in de gehele wereld gedaan.

Werkplan

In enkele korte zinnen heeft de bondsraad haar werkplan voor de naaste toekomst samengevat:

1e Een grotere bereidheid om nieuwe mensen voor Christus te winnen.
2e Een diepergaand geestelijk onderricht van de gelovigen.
3e Om meer van de Geest van de eerste Gemeente in het leven en werken van de gemeente te mogen ontvangen.
4e Sterkere deelname aan het behoud van de vrede in de ganse wereld.

G. Br.

Strijd

Dat het leven strijd is, heeft een oude Griekse wijsgeer ons al bij willen brengen.

Ja, en welk een strijd!

Een mens moet altijd waakzaam zijn, op zijn qui-vive, anders verliest hij de strijd en gaat onder.

Daar is bijvoorbeeld het *stof*. Dat doodgewone, banale stof, dat je met veger en blik opveegt of met een moderne stofzuiger verwijdert. Laat een huismoeder maar eens ophouden met haar belangrijke werk en de strijd tegen stof en vuil staken. Tenslotte komt ze dan om in het stof. Zijzelf en de haren.

Daar is de *slijtage*. Die grijpt naar huisraad, kleding, gereedschap, ja naar alles om U heen. Doe eens een jaar of tien lang niets aan die dingen, en zie dan eens aan: de stoelbekleding zal het begeven hebben en de stoelveren grijnzen U triomfantelijk-brutaal aan; Uw pakken zullen vodden geworden zijn en Uw nieuwe fiets rijdt allang niet meer daar de banden op zijn. Het slijtageproces daagt ons uit tot een eeuwigdurende strijd. We moeten verstellen, repareren en vervangen óf....omkomen.

Daar is de *wanorde*, die overal in het leven de kop opsteekt en een onsterfelijke vijand van de mens is. Laat een zakenman gedurende een half jaar zijn kantoor eens niet opruimen, zijn correspondentie niet sorteren en opbergen, maar alles laten slingeren: tenslotte zal hij niets meer kunnen vinden van wat hij hebben moet, hij zal levend begraven worden onder papieren en circulaires en verontwaardigde klanten en schuldeisers zullen zijn zaak binnenstormen en een vloed van verwijten en scheldwoorden over de levendbegravene uitstorten.

Laat de onderwijzer zich eens een jaarlang niet verzetten tegen het monster van de wanorde, spoedig zal hij door de belhamels van zijn klas geregeerd worden en bij de psychiater op het spreekuur zitten.

Daar is de *kou*. Wee de mens, die zich daar niet tegen wapent. Die niet spaarde voor flink wat kolen in het hok, en die geen winterkleding aanschafte

voor zichzelf en de kinderen. Hij brengt zijn eigen gezondheid en die van zijn kinderen in gevaar.

En moet ik nog doorgaan? Het leven wordt voortdurend bedreigd. Leven is strijd. En voor strijd is energie nodig, een goede gezondheid, lichamelijk zowel als geestelijk, en een portie doorzicht.

Is het dan een wonder dat allerlei mensen, huismoeders zowel als zakenmensen, overspannen raken? En doorgaans niet, omdat ze reeds door een van deze monsters verslonden zijn, maar omdat ze de dreiging van die monsters voelen, hen zien oprukken steeds dichter bij en vrezen het niet vol te kunnen houden.

Ja, en dan is daar nog een andere vijand. De allerergste. De meest gevaarlijke. Maar tegelijkertijd de vijand die we het minst in tel hebben: de duivel. Zo goed is diens camouflage, dat menigeen hem niet eens bespeurt. Wee echter de mens, die niet de grote strijd aanbindt tegen duivel en zonde. Die niet strijd om reinheid te winnen en te bewaren; die niet vecht om rechtvaardig te worden en te blijven. Die zijn hartstochten de troon laat beklimmen. Hij vermaterialiseert, hij verzinnelijkt, al het schone in hem wordt aangetast en sterft weg. Wat is het groot, dat in deze strijd als we die echt strijden, God aan onze zijde wil staan in Jezus Christus. Welk een machtige bondgenoot is Hij. Onvermoeibaar! Trouw! Onoverwinlijk!

De Bijbel leert de bedreigde mens met zijn onrustige blik, dat hij eerst het Koninkrijk Gods moet zoeken. Hij moet het eerst met God in orde maken. Daarna komt hij ook met het andere klaar. Dan laat hij zich niet meer imponeren door de dreigende monsters rondom. Want God is met hem. Rustig, weloverdacht, doet hij dan, wat hij weet dat zijn opdracht is in dit leven. En hij bidt om kracht en zegen.

Een mens die in Gods nabijheid leeft, een mens die alles wat hij heeft aan wensen en begeerten, aan zorgen en angsten, bij God brengt en op het altaar legt, is een rustig mens. Een evenwichtig mens. En ook: een sterk mens, die de strijd weer aan kan, totdat God hem terugroept van het front in Zijn heerlijkheid.

Weest niet bezorgd.

Wf.

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Zonder Christus?

Een onzer broeders was zo vriendelijk ons een artikeltje te zenden uit de Leeuwarder Courant van 4-11-'55, dat als opschrift droeg: Vervreemdt het r.k. zuiden van Christus? We zijn voor dit stukje onze broeder erg dankbaar. Elk teken van medeleven in de stijl: „Het zuiden voor Christus" geeft ons meer moed op de ingeslagen weg voort te gaan.

In dat artikel wordt verteld dat in alle Gereformeerde kerken op Zondag 30-10-'55 een collecte is gehouden voor de evangelisatie in het zuiden. Wij kunnen dat alleen maar toejuichen. Hoe meer daar geëvangeliseerd wordt, hoe beter. Het toont ook dat wij niet helemaal mis zijn als we zeggen dat in het donkere zuiden het „Licht" gebracht moet worden. In datzelfde stukje stond: Het roomse leven in Brabant en Limburg vertoont tendenzen die voor een oprecht christen angstaanjagend zijn. Dit geluid moet ons wakker maken omdat het evangelie van Jezus Christus ook daar gebracht moet worden. Door Gereformeerden, maar ook door ons.

Daarom durven, moeten wij telkens opnieuw zeggen: Ook UW hand aan de ploeg broeders en zusters om Jezus te brengen aan de in duisternis levende mens zonder Christus. Giro 9260 Unie van Bapt. Gem.

Jubileum
evangelisatie commissie.

NIEUW WEERDINGE

29 en 30 November hebben we Ev. samenkomsten gehad, waarin Ds W. Harkema op zeer duidelijke wijze het heerlijke Evangelie heeft verkondigd. Zang en muziek verleenden hun medewerking.

De 2e Zondag in December kwamen tijdens de jongeliedenvergadering 4 jonge mensen tot overgave. Prijst de Heer!

De Kerstdagen waren echt fijne feestdagen; 1e Kerstdag om 6 uur wijdingsdienst te Roswinkelerveen; om 10 uur was ons kerkgebouw geheel bezet en werd met grote aandacht geluisterd naar het heerlijke Kerstevangelie en 's middags vierden onze 4 Zondagsscholen hun Kerstfeest.

2e Kerstdag 's middags liefdemaal, waar vele broeders en zusters hebben getuigd van hun blijdschap de Heer te kennen als hun Verlosser en Zaligmaker.

Zondags voor 't Kerstfeest kwamen de kleine meisjes- en knapenvereniging bijeen in een feestelijk samenzijn. Ook dat was een goede avond.

In de oudejaarsavonddienst werd even een terugblik geworpen in het jaar dat voorbij was en God gedankt voor Zijn vele zegeningen.

1 Januari was weer een feestdag; drie jonge mensen werden op hun belijdenis gedoopt nadat onze voorganger had gesproken over: „Hij reisde zijn weg met blijdschap". Dat wij allen ook in 1956 onze weg met blijdschap mogen gaan.

Bij de Avondmaalsviering werden de nieuwe leden door ouderling G. Lever hartelijk welkom geheten in de gemeente.

Wij wensen allen in 1956 Gods rijke zegen toe.

De secr.

EMMEN

Natuurlijk moet ons rondom de feestdagen iets uit de pen, maar het moet ditmaal kort zijn.

Eerder werd al eens iets over Klazienaveen geschreven. De vruchten van de arbeid zijn ook daar niet uitgebleven. Zondag 11 Dec. en 8 Jan. werd er een broeder uit die plaats gedoopt. Bij deze laatste bediening sprak onze voorganger naar aanleiding van 1 Petr. 3 : 20, 21.

Noach en zijn ark hebben beiden een boodschap voor ons. De eerste is een Godsgetuige en de tweede vergeleek de spreker met ons, die door het water omen overspoelt, door God gered en behouden worden.

Ook hadden we mooie Kerstdagen; met het Gemeente kerstfeest bleef geen stoel onbezet.

Maandag 2 Jan. hield Zusterhulp een nieuwjaarsvisite, waarbij ook de mannen op de oliebollen tractatie waren genodigd. Ja hoor, ze tippelden er allemaal lekker in. Maar dit is de troost: aan het eind van de avond was de kas van Zusterhulp ruim f 150.— rijker geworden en dat is toch voor een goed doel.

D. M.

Kroniek

Op Nieuw Guinea één Christelijke kerk

In „Kerknieuws" lazen we:

Onder het hoofd „Een nieuw begin" bericht het Zendingsblad der Ned. Herv. Kerk (Nov. 1955), dat de Generale Synode van de Geref. Kerken in Nederland in haar zitting van 7 September j.l. principieel het verzoek van de Evangelische Kerk op Nieuw-Guinea heeft aanvaard om mee te werken aan de instituering van één Christelijke Kerk op Nieuw-Guinea, die zowel alle inheemse christenen als ook de daar wonende Europese christenen zal omvatten. Aan de kring van Gereformeerden op Nieuw-Guinea is reeds geadviseerd zich bij deze ene Kerk van Nieuw Guinea aan te sluiten.

(Zoals de lezers weten hebben ook de gemeenten, die uit het werk van de Doopsgez. zending op Nieuw-Guinea zijn voortgekomen, besloten om zich bij deze Evangelische Kerk van Nieuw-Guinea aan te sluiten.

Eerste „All-Afrika" conferentie in Tanganyika

We lazen in „De Hervormde Kerk":

In Marangu in Tanganyika is in November de eerste Lutherse conferentie gehouden voor geheel Afrika. Het Departement voor Wereldzending van de Lutherse Wereld Federatie had deze conferentie belegd.

De belangrijkste rede werd gehouden door Chief Marealle, het hoofd van de Chagga stam in Noord-Tanganyika, waar veel Lutheranen wonen. Hij ging allereerst na in hoeverre de vorm, waarin het Christendom in Afrika gebracht is, voor dit land geeigend was. Hij kwam tot de conclusie, dat de kerk in vele opzichten gefaald had, omdat zij zich niet heeft aangepast aan bepaalde toestanden en problemen, die specifiek zijn voor Afrika.

Het hoofd van de Chagga stam besloot zijn rede met te zeggen, dat *„degenen onder U, die Afrika willen redden, dit moeten doen in de naam van een waarlijk menselijke Jezus, die, behalve dat hij zielszorg gaf ook voorzag in veel van onze menselijke noden. Hij genas de zieken, woonde bruiloften bij, at met de armen en de zondaren en troostte hen".*

Deze rede werd aangehoord door 10.000 mensen.

De gouverneur van Tanganyika heeft daarna gesproken over de rol van de zending bij de ontwikkeling van het land en prees haar activiteit op onderwijs- en medisch gebied en bovenal op geestelijk terrein.

Ook de keizer van Ethiopië zond een boodschap aan de conferentie, waarin hij de hoop uitsprak, dat de conferentie in dit grote land zou bijdragen tot het bevorderen van de zaak der internationale vriendschap.

Inwijding van de gerestaureerde Prot. kerk in Caïro

Enkele weken geleden werd in Caïro (Egypte) de Protestantse kerk weder in gebruik genomen, die gedurende de zomer werd gerestaureerd. De Protestantse gemeente in Caïro wordt hoofdzakelijk in stand gehouden door de Zwitserse kolonie aldaar. Zij heeft dan ook vrijwel altijd een Zwitserse predikant gehad met slechts éénmaal 'n Franse en éénmaal een Duitse predikant. De kerk werd vijftig jaar geleden gebouwd en onderging nu een aantal noodzakelijk geworden herstellingswerkzaamheden, waardoor het geheel thans weder een eenvoudige maar fraaie vertegenwoordiging is geworden van het kleine Protestantisme in deze Egyptische stad.

Het betreft hier eigenlijk een gemeente van buitenlanders, want in Egypte is als Christelijke kerk de Koptische kerk aanwezig. De Kopten zijn de oorspronkelijke christen-nakomelingen van de oude Egyptenaren. In de loop der tijden zijn velen hunner tot het Protestantisme overgegaan, maar in geheel Egypte moet het aantal Koptische Christenen tot zeker nog op meer dan 1 millioen worden gesteld. Het hoofd der Koptische kerk is de Patriarch van Alexandrië, die zijn zetel heeft te Caïro en als opvolger wordt beschouwd van de evangelist Marcus. De koptische kerk heeft een eigen priesteropleiding te Caïro en Alexandrië en een sterk ontwikkeld kloosterwezen. Het is dus eigenlijk een Oosters-Orthodoxe kerk, waarin gezongen en gebeden wordt in het Koptisch, een taal, die nog slechts door zeer weinig Christenen wordt verstaan.

De Gereformeerden en de Wereldraad van Kerken

Het dagblad „De Rotterdammer" heeft prof. dr J. H. Bavinck enige vragen gesteld over zijn visie op de oecumene. Hoewel de Gereformeerde kerken niet bij de Wereldraad van Kerken zijn aangesloten, juichte de hoogleraar het toe, dat er op zendingsgebied door middel van de Internationale Zendingsraad toch brede samenwerking in oecumenisch verband is. *„Wij als Gereformeerden hebben iets te geven in het geheel der oecumene, maar ook iets te ontvangen".*

Prof. Bavinck merkte verder op, dat, hoewel hij niet graag een scheuring in de Gereformeerde kerken zou willen riskeren, als men tot aansluiting zou besluiten, hij het jammer vindt, dat er zelfs geen waarnemers naar de Assemblee te Evanston zijn gestuurd. *Natuurlijk moet men oppassen voor een verzwakking van het kerkelijk besef, vooral omdat het Gereformeerd bewust zijn toch al geschokt is. Maar juist door de confrontatie met anderen, die niet zo'n diep inzicht hebben in de openbaring Gods, kunnen we een herleving krijgen van het kerkelijk besef".*

Sprekende over het vrijzinnig geluid op bijeenkomsten van de Wereldraad van Kerken, zeide prof. Bavinck, dat hij het volkomen correct vindt dat de Wereldraad zegt geen tucht te kunnen oefenen op afgevaardigden, die het vrijzinnig standpunt naar voren brengen. De raad kan geen supersynode zijn die vrijzinnigen weert. Dat behoort tot de taak van de aangesloten kerken zelf. *„Wel moet ik opmerken, dat in de officiele bescheiden, die van de Wereldraad uitgaan het puur-vrijzinnige geluid niet wordt gehoord.*

Prof. Bavinck besloot met te zeggen, dat volgens hem het Gereformeerde geluid in de Wereldraad moet worden gehoord en hij is er dankbaar voor, dat men, hoewel de Gereformeerde kerken niet zijn aangesloten, *ons in dit werk wil betrekken. In het bijzonder de Jonge Kerken met hun dikwijls uog onvoldoende en te weinig gefundeerde arsenaal is het nodig dat wij meedoen.*

G. Br.

Hulp aan kerken en vluchtelingen

De nederlandse baptisten zijn over het algemeen oecumenisch gezind. Zij zien de gemeenschap der heiligen wijder dan het eigen gemeentelijk verband en zijn bereid in deze grotere gemeenschap hun plaats in te nemen. Bij oecumenische samensprekingen rijst echter te avond of te morgen de vraag naar de resultaten. Niemand kan ontkennen dat in de „achtergronden" van de deelnemende kerken schier onoverwinnelijke weerstanden liggen om te komen tot een grotere gemeenschap. In het bijzonder waar deze achtergronden worden gevormd door overtuigingen, waarvan men meent geen afstand te kunnen doen, zonder ontrouw te worden aan de geest van Christus. Dit verklaart wellicht een zekere matheid die men ontmoet als men het onderwerp „Oecumene" ter sprake brengt. Men is er zelden tegen, maar men ziet niet recht waar het heen moet. Niettemin wil ik tegenover dit zoeken der Kerken met een groot vertrouwen staan. Het wordt gestuwd door de gewetensnood van velen die de verdeeldheid als zodanig ervaren, terwijl ook het daaruit

spruitende gesprek heilzaam critisch op de deelnemers kan werken. Hoe dikwijls immers ontwijkt men een eerlijk onderzoek met het beroep op overtuiging, terwijl zelfbehoud en luiheid de ware motieven zijn.

Intussen ben ik blij dat de discussie niet het enige is waartoe de aangesloten Kerken gekomen zijn.

Voor alle geldt namelijk de opdracht van hun aller Meester: voedt de hongerigen, en kleedt de naakten. En in het vervullen van deze opdracht hebben zij hun eenheid gevonden. Hier offeren zij uit liefde tot de Heer op één altaar, hier vormen zij als onderscheiden vingers één hand die zich uitstrekt naar de lijdende medemens.

In Nederland heeft deze samenwerking vorm gekregen in de „Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen", na de tweede wereldoorlog ingesteld en waarin deelnemen de Hervormde Kerk, de Oud-Katholieke Kerk, de Doopsgezinde gemeenten, de Remonstrantse Broederschap, de Evangelisch Lutherse Kerk en de Baptisten gemeenten. Het bestuur van deze stichting vergadert om de vijf weken en behandelt dan aanvragen om hulp uit alle delen van de wereld. Namens de aangesloten kerken bedrijft zij aldus een „werelddiakonie" zulks in nauwe samenwerking met „Interchurch Aid" te Geneve, de organisatie van de Wereldraad van Kerken.

Nu is ondergetekende, die, hiertoe door de Unie-Commissie aangezocht, de vertegenwoordiging van onze Unie in dit bestuur waarneemt, bij de laatste vergadering het volgende overkomen. De oud katholieke pastoor Keman uit Delft heeft een bijzondere belangstelling voor het Vluchtelingenkamp te Spittal in Oostenrijk, en vertelde dat er f. 750,— nodig waren voor waterdichte schoenen voor kinderen in dat kamp. Helaas waren ze er niet. Dus geen schoenen.

Dat is jammer, maar wij kunnen niet meer geven dan we hebben, en de nood overtreft vele malen ons bezit. Maar toen we na de vergadering nog even bijeen stonden tussen het dennegroen — het was bijna Kerstfeest — begon de doopsgezinde dominee ineens weer over die schoenen. Hij zei: „als de kleine Kerken — de Remonstranten, de Oud-katholieken, de Doopgezinden en de Baptisten — nu eens ieder f 100,— op tafel legden, en we gaan daarmee naar de Hervormden om te vragen of ze de rest erbij doen, zou dat gaan?" De remonstrantse dame deed het prompt en de oud-katholieke pastoor zei dat hij het aan zijn bisschop zou vragen, maar dat hij dacht dat het wel zou gaan; de doopsgezinde domine vroeg toen aan mij: en de Baptisten? Ik dacht in een seconde aan al die duizenden baptisten in ons vaderland en aan de „vrijwilligheid". Zijn ze goed voor f 100,—? voor sneeuwschoenen voor kinderen die in barakken wonen? Ik heb het beloofd en ik schaamde me haast dat het maar zo weinig was dat ik moest beloven.

U kunt Uw bijdrage storten op postrekening 9260 ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland, Arnhem. Ds Jansma is bereid om wekelijks de stand aan te geven.

Als U wilt, vertel ik U een volgende keer meer van dit werk.

Mr P. Mostert

Groningen, Florakade 128.

Feest op til!

'k Heb ruzie....
Wist ik, dat onze mannenbroeders „De Kandelaar" van a tot z lazen!
En nu is de boot aan.

Ik schreef in het blad van onze vrouwen, dat we de dames noch op het feest noch in de voorbereidingen voor het feest konden missen. En wat dit laatste betreft zeiden we, dat het per slot van rekening de dames waren, die de zaken regelden als het op uitgaan aankwam en we suggereerden daarom de touwtjes een beetje in handen te houden.

En prompt kwamen de reacties van enkele mannen (?!)
Of ik soms dacht dat zij thuis de baas niet waren....

Maar m'n beste lotgenoten: dáár heb ik niets van willen zeggen. Ik weet alleen maar hoe het bij ons thuis is....

Maar het is toch zeker wel waar, dat uw vrouw een groot aandeel heeft in het regelen van dat uitje naar Groningen. Natuurlijk: U geeft haar wat extra huishoudgeld om daarvan te kunnen sparen voor de reis naar Groningen op 2de Pinksterdag. Dat doet U, want U verdient, is 't niet?

Nou.... en *zij* regelt....

Weet U wat U straks doet?

U stapt gearmd de veilinghal te Groningen binnen. Geen mens die er dan achter komt wie nu feitelijk de baas bij U thuis is.

En U geeft mij daar de hand!

We kunnen toch zeker geen ruzie maken, nu er féést op til is?

Jubileumman.

WIE LEEST MEE?

(Krantenknipsels)

Rome waarschuwt

In Eindhoven, schrijft het orgaan van de Unie van Baptisten Gemeenten, wordt met grote energie gewerkt. Er worden contacten gelegd met R.K. gelovigen en buitenkerkelijken. De behoefte aan God en de Here Jezus leeft op de bodem van vele zielen. Rome zelf bemerkt de invloed van het Protestantisme en heeft het nodig geoordeeld een officiele waarschuwing af te laten kondigen in alle R.K. kerken in Eindhoven. Alle contact met de Protestanten, aldus deze waarschuwing, moet vermeden worden, hun lectuur mag niet meer gelezen worden, enz.

Uit: „Kracht van Omhoog".

Intrede Ds H. P. de Boer als Evangelisatie-predikant

Het is de Gemeente te Treebeek een grote vreugde U bekend te maken, dat Zondag 29 Jan. a.s. de bevestiging plaats vindt van Ds H. P. de Boer als Evangelisatie-predikant voor Zuid-Limburg.

Bevestiging vindt plaats in de Baptisten kerk te Treebeek, Wijenweg 34 des v.m. 10 uur, terwijl Ds H. P. de Boer om 3.30 uur zijn intrede zal houden als Evangelisatie-predikant onzer Gemeente. Om 8 uur 's avonds is er dan een begroetingsavond van voorganger en familie, Gemeente en belangstellenden.

Afgevaardigden van andere Gemeenten, die met ons dit heugelijk feit wensen mee te vieren, gelieven zich op te geven bij br W. Visser, Hazenkampstraat 109 te Brunssum. Wilt U er s.v.p. bij vermelden indien U nachtlogies wenst?

Met brgroeten,
H. OOSTERLOO, secr.

Daar moesten WIJ voor zorgen

Voor de reis naar Davos bereikten ons nog wat bonnen, die we door zullen sturen, alsmede nog f 2.50 van W. F. v. W. te H.

E.R.

Verantwoording

De laatste maand van 1955 bracht de volgende bijdragen in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Groningen—Z f 324.22; Drachten f 30.-; Siddeburen f 10.-; L. A. te S. f 4.50; R'dam—C f 43.-; R'dam—Z f 53.71; Alkmaar f 36.44; Hoogezand f 40.-; G. P. te A. f 4.-; P. J. te B. f 1.-; Hengelo f 82.85; W. R. te N. B. f 3.50; Deventer f 40.-; Mevr. v. d. A. te H. f 5.-; Noordbergum f 32.06; Emmen f 92.76; J. B. te E. f 10.-; H. F. te U. f 3.-; K. v. d. W. te M. f 2.-; via Ds J. B. te U. f 10.- en f 2.90; Delfzijl f 216.20; N. B. te C. f 7.60; zr D. H. te L. f 5.-; Exloermond f 110.-; Stadskanaal f 300.-; Leeuwarden f 91.90; W. P. te H. f 4.-; Mevr. K. te E. f 0.40; Steenwijk f 25.-; Ds J. S. te M. f 50.-; Groningen—N f 264.77; Den Helder f 15.12; Utrecht f 180.45.

2 voor de Opleiding: Groningen—Z f 135.58; Enschede f 33.46; Valthermond f 27.42; Winschoten f 15.-; Siddeburen f 15.-; R'dam—C f 19.-; R'dam—Z f 22.27; Alkmaar f 10.15; Mevr. G. Z.—K. te G. f 7.-; Hoogezand f 30.-; Emmen f 40.25; Eindhoven f 31.20; H. V. te U. f 10.-; H. E. te R. f 4.-; Delfzijl f 129.72; N. B. te C. f 3.80; Workum f 16.-; Exloermond f 50.-; Stadskanaal f 200.-; Leeuwarden f 42.-; Groningen—N f 111.65; Utrecht f 53.49.

3 voor het Pensioenfonds: N. B. te C. f 3.80.

4 voor het 10-cents-fonds (kerkbouw): H. de J. te N. W. f 5.20; W. K. te G. f 10.-; C. P. te A. f 2.60; D. S. te D. f 10.-; Mevr. J. Z.—E. te U. f 5.20; J. P. te U. f 2.50; Zandbulten f 56.22; Mevr. S.—H. te S. f 5.20; W. S. te U. f 5.50; R'dam—C f 115.-; R'dam—C f 13.-; R'dam—Z f 17.03; J. v. W. te H. f 5.-; W. B. te E. f 10.-; mej. H. B. te G. f 4.-; N. Weerdinge f 29.-; mevr. L. S.—H. te W. f 5.20; Eindhoven f 22.65; mevr. W. S.—de J. te H. f 10.-; N. B. te C. f 3.80.

5 voor de Oec. Raad: Delfzijl f 22.50.

Dat is nog eens een lange lijst zoals u ziet. Onze hartelijke dank aan alle gevers en geefsters!

Samengevat bracht December aan „Vrijwillige Bijdragen" binnen:

voor de E.C.U.	f 2101.38
voor de Opleiding	- 1006.99
voor het 10-cents-fonds	- 337.10
Tezamen	f 3445.47

Wij leven in het vertrouwen, dat de bereidheid tot het vrijwillig bijdragen aan onze gemeenschappelijke taken zich voortzet en verder ontplooit in het pas begonnen jaar. Des Heren zaak, die groot is en haast heeft, is onze toewijding en offer waard!

De Unie-adm.,
T. JANSMA.

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.
Giro 1504 t.n.v. de Bouw-Stichting, Arnhem.

Leestafel

ZIJ GINGEN VOORAAN, door Mej. C. B. Rijnders en Ds A. Wiersinga. Uitgeverij W. ten Have, Amsterdam. Prijs f 5.50, geb. f 6.90.

We ontvangen in dit boek levensbeschrijvingen van baanbreeksters uit de zendingswereld en het leven der jonge Kerken. Dertien van deze vrouwen worden in dit boek getekend. Jonkvr. V. M. van Asch van Wijck, goed bekend met de jonge Christenheid in de overwegend niet-christelijke landen, schreef een „Woord Vooraf".

We zijn voor het verschijnen van deze schetsen dankbaar. Ze maken ons het zendingswerk tot een meer nabije werkelijkheid. We kunnen nu meeleven op de zendingsterreinen en verstaan welk een brede inhoud het begrip „zending" in de praktijk heeft. Afdelingen van Zusterhulp moesten haar leden animeren zich dit boek aan te schaffen en daartoe b.v. eens een hoofdstuk op een verenigingsavond voorlezen.

Daar wij een ingenaaid ex. ontvingen kunnen we a.g. de band niets zeggen.

L.

Een vader voor mijn kind, geschreven door Wilma, uitgegeven door J. N. Voorhoeve, Den Haag voor de prijs van f 3.90.

Geheel voldaan heeft me dit boekje van 114 bladzijden niet. 't Gaat over een meisje, dat moeder wordt. De moeilijkheden daarvoor en daardoor in huis en werk, in geloof en leven, worden getekend. Het heeft een gelukkig einde, want een jeugdvriend, predikant, trouwt met haar.

H.

Prof. Dr A. A. van Ruler schreef in een zeer lezenswaardig boekje van 31 blz., dat Voorhoeve tegen de prijs van f 0.60 in de handel brengt, zijn gedachten neer over „de christelijke school en de wetenschap". Hij beschrijft de functie van de lagere school, de middelbare en de universiteit en weegt hun belangrijkheid tegen elkaar af, betwijfelend of men wel van hoger en lager onderwijs mag spreken. „Het onderwijs is niet een pyramide, maar een geheel van cirkels". Wij bevelen dit boekje van harte aan bij alle onderwijsmensen en leden van schoolbesturen. Het boekje verschijnt in de serie Brandende kaarsen.

H.

Dagfinale, avondboek voor jonge mensen. Kok, Kampen gaf een 2e druk van dit „dag"-boek uit; het kost f 4.95.

De inhoud valt onder verschillende hoofden; voor elke maand een ander. Ik zal ze kort achterelkaar noemen: Gods wondere Woord; Geloven; Godsgeheimen (Verbond enz.); De kerk; Evangelisatieroeping; Zendingsroeping; Lithurgische vragen; Sociale en politieke vragen; Liefdesperikelen; Cultuur en ontspanning; De wereld; De toekomst. Zo'n boek kun je niet even uitlezen. Je mag er een heel jaar over doen. Goede lectuur. T.o.v. de doop wordt niet een N. Testamentisch standpunt ingenomen menen wij.

H.

BIJBELS DAGBOEKJE. Uitgave Boekencentrum N.V. te 's Gravenhage. Prijs ingen. f 2.50, geb. f 3.75.

Vanwege het Nederl. Bijbelgenootschap wordt een Leesrooster bij de Bijbel uitgegeven en daarbij wil dit Dagboekje de „helpende hand" reiken. Het bevat registers van de behandelde Schriftgedeelten en psalmen en gezangen. Daar wij een ingen. ex. ontvingen is een oordeel over het bandje ons zeker niet toevertrouwd. De lektuur is gezond.

L.

Jaargang 73 Nr 3297 Vrijdag 20 Januari 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Dienen of verdienen

„Ik heb geen mens...."
Joh. 5 : 7.

Dat zijn twee werkwoorden, die hierboven staan. Werkwoorden zijn woorden, waarin je werkt en iets doet. Zoals ze hier boven staan: naast elkaar, eigenlijk tegenover elkaar, zijn zij bedoeld om ons leven aan een bepaald onderzoek te onderwerpen. Met welk woord werken wij het meeste van deze twee? Zo kun je meer werkwoorden tegenover elkaar plaatsen, b.v.: bidden of vloeken, geven of nemen, dienen of heersen. Ze zijn als een graadmeter, een schijnwerper, een peiling. Wat zit mij steeds weer zo hoog? Wat beheerst uiteindelijk mijn leven?

* * *

Dienen of verdienen. Er is niet veel verschil tussen beide werkwoorden: slechts het voorvoegsel ver. Maar ze zijn dan ook vèr van elkaar. Ze staan zelfs lijnrecht tegenover elkaar en hebben niets gemeen. Ze behoren elk tot een andere wereld, zij worden elk door een geheel andere geest beheerst. Het ene is van boven, het andere is van beneden. Het eerste is hemels, het tweede is aards. Dienen of verdienen: zij klinken bijkans gelijk, slechts dat ene voorvoegsel. Maar bij 't eerste gaat 't om het geven, bij het tweede om het hebben.

Dienen is: zorgen voor en denken om de ander.

Verdienen is: de andere tot gebruiksvoorwerp maken.

Dienen is: dat de andere er beter van wordt.

Verdienen is: als ik er maar beter van word.

Door deze twee wordt het leven hoopvol of uitzichtsloos, is het leven te dragen of onhoudbaar, wordt het kleurrijk of glansloos. En door één van deze twee wordt mijn leven getypeerd, mijn omgang met anderen bepaald.

* * *

„Ik heb geen mens". Dat was de klacht van de man die reeds 38 jaar verlamd was. Ik heb niemand.

Hebt U enig idee, wat dat betekent? Voor niemand meer iets te betekenen, voor niemand meer iets te zijn. Dat is levend dood zijn. Dood: omdat elke relatie verbroken en opgehouden is.

Het is eigenlijk wel te begrijpen. 38 jaar is een lange tijd. Och, die eerste weken, maanden gaat het nog wel. Maar op de duur kun je zoiets niet volhouden. Er zijn ook andere plichten. En bovendien: wat vind je er? Niets meer, 't is altijd hetzelfde. Je hebt er niets meer. Zie je, dan laat je zo iemand los. De een is er wat vlugger mee dan de andere. Maar onze trouw is zeer kort houdbaar. Wij schrijven tamelijk snel af.

Hebt u enig idee, wat dat voor een mens moet betekenen: afgeschreven te worden?

* * *

„Ik heb geen mens". Toch vergiste hij zich. Nog niet alle relatie's waren verbroken. Eén is nog intact. Jezus, de zoon des mensen, is gekomen. Direct bij z'n eerste bezoek aan Jeruzalem. En uit al die zalen juist bij deze man, die niemand meer had. Wonderlijk helder zie je het voor je. God laat niet los. God schrijft niet af. Gods trouw houdt vol. Voor God ben ik, sterker nog, blijf ik iets. Voor God beteken ik iets. Het gaat Hem er niet om beter van mij te worden. Een belachelijk idee: God zou van mij beter kunnen worden. Neen, dat is juist God. God is de grote Gever. Alleen wat niet af is, niet vol is, zal kunnen toenemen.

En toch laat Hij het werk Zijner handen niet varen. Onder al die millioenen met die vele gewichtigen en hoogst belangrijken heeft Hij toch ook mij in 't oog. Zoals Jezus daar staat neergebogen over deze mens, hoor je ergens de woorden: „gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren is". Juist bij deze, die niemand meer had, die verloren was. Je bent niet zonder, je bent niet alleen. God is er, hier, hier ben Ik. Wil je gezond worden? Ja? Vertrouw op Mij, verlaat je maar op Mij, Ik zal àlles maken. En Hij heeft alles gemaakt door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons lief heeft. Door Zijn sterven en Zijn opstanding zijn mij alle dingen geworden.

* * *

„Ik heb geen mens". Het was vlak bij de muren van Jeruzalem, nog in de schaduw van de tempel. Maar ze waren daar zo druk met liturgie en offers. En o zo nauwgezet in 't dienen van God en zo streng tegen een ieder die hierin

---

Het Unie-jubileum voor de microfoon

Op *woensdagavond 25 januari a.s.* (op de vooravond van het 75-jarig bestaan onzer Unie) zal in de rubriek *„'t Kerkvenster"* van de N.C.R.V. van 10.05—10.15 uur ds J. Broertjes te Utrecht spreken over:

„Een wolkje als eens mans hand: 26 januari 1881: de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland wordt opgericht en begint haar werk".

slordig was. Alleen: hij had geen mens! Al jaren lag hij zo vlak bij hen, maar: ik heb niemand! — Zullen we nog even doordenken? Hoe is dit bij ons? Weten wij eigenlijk wel, wie er vlak naast onze kerk woont of er schuin tegenover? Wie wonen er vlak naast ons huis? Hebben zij in ons iemand, een mens, waarvan zij weten dat wij helpen kunnen, helpen willen, dienende zijn?

Dat nooit deze kreet in onze omgeving gehoord moge worden.

G. Br.

Tweeërlei „Godsdienst"? Als we onder de „godsdienst" de betrekking van de mens tot God of tot de godheid verstaan, kan dit woord aanduiding zijn van een zeer verschillende houding. Is een mens godsdienstig, gelooft hij in een bepaalde relatie tot God te staan, dan zal het zijn wens en streven zijn, dat deze relatie goed is, zodat ze hem tot voordeel wordt. Wie godsdienstig is, heeft behoefte aan het welbehagen, de goedkeuring Gods. Dat tracht hij te verwerven door zijn levenshouding. zijn prestaties, zijn gezindheid en goede werken. Zo gezien zijn er verschillende „godsdiensten", religieuze vormen, waarin men gelooft zijn betrekking tot de godheid het beste tot uitdrukking te brengen.

Deze levenshouding wordt bepaald van beneden, van de mens uit. Religieuze genieën wijzen de weg en geven het voorbeeld.

Bijbels Christendom zegt iets anders te zijn. De christen zegt dat zijn levenshouding, de wijze, waarop zijn betrekking tot God geregeld is, berust op openbaring. Goed gezien bereidt het Evangelie aan elke vorm van godsdienst in de boven genoemde betekenis van het woord, een einde. Christus is niet gekomen om een nieuwe godsdienst te stichten maar om aan alle „godsdienst" een einde te maken. In de eerste gemeente kwam dat wel zo duidelijk tot uitdrukking, dat het de heidenen voorkwam dat de christenen - atheisten waren: mensen, die niet in een geregelde relatie tot een godheid stonden.

Onze „Godsdienst" Paulus zegt dat hij de „bedekselen der schande" van zich geworpen heeft, 2 Kor. 4 : 1—6. Is, wat voor godsdienst doorgaat, wel iets anders dan een pogen om dat te verbergen, waarvoor men voelt dat men zich voor God moet schamen? Met de uitdrukking „bedekselen der schande" typeert de Apostel alle godsdienstige handelingen en gebruiken, die, hoe serieus ook toegepast en door welke verheven motieven ook ingegeven, geen mens het besef van zonde kunnen ontnemen, Hebr. 10 : 1—10. Zij schenken geen rust aan het geweten. Israels godsdienst vermocht dat evenmin als de heidense godsdiensten. Daarom is Christus gekomen „om het eerste weg te nemen en het tweede te stellen", Hebr. 10 : 9. De oude heilsorde, die van de mens uitging, *de Wet* tot uitgangspunt had, moest plaats maken voor de nieuwe heilsorde, die d e r g e n a d e, zich openbarende in Gods werk in Christus. Dat werk draagt in tegenstelling met alle mensenwerk, het kenmerk der volkomenheid en schenkt v o l m a a k t h e i d, en in de volmaaktheid, z i e l e v r e d e.

„Volbrengen" of „volbracht" Het evangelie ondermijnt alle godsdienst; het bewerkt de instorting daarvan. God stempelt in het Evangelie alles wat de mens doet, als waardeloos. Het grote gevaar bestaat voor de christen daarin, dat hij weer „godsdienstig" gaat worden en inplaats van te leven van uit het volbrachte werk der verlossing, zelf weer wat te volbrengen om zo te komen op het vlak van verdienen, van het zich waardig maken. Het is ontzettend moeilijk de mens daarvan af te krijgen; zijn „godsdienst" als waardeloos te verwerpen. Het is moeilijk van zichzelf af te zien, zichzelf over te geven; het op een ander, *de* Ander te laten aankomen. Daarmede vervalt alle grond van roem, alle zekerheid.

Het Evangelie zegt ons hoe en waarin God de mens gediend heeft: de Zoon des mensen is niet gekomen om zich te laten dienen, maar om te dienen, en zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen. Mark. 10 : 45. Het roept ons niet op om God te gaan dienen langs een reeks van geboden en voorschriften, met als eind-beloning de zaligheid, maar vraagt van ons het zo veel moeilijkere: ons door God te laten dienen en ons heil alleen te zien afhangen van Zijn genade. Het belooft de vermoeiden en beladenen rust, door hen op te roepen te gaan leven van uit het volbrachte werk van God in Christus. „Het is volbracht" moet uitgangspunt en grondslag van ons leven blijven. Als het op dit fundament rust is er heilszekerheid, levende hoop, blijdschap en getuigenis. Niet eerder. „Gij zult Mijn getuigen zijn", heeft de Heer gezegd, d.w.z.: Ik zal door en in u laten zien, wat Ik kan; door uw leven zal Ik van mijzelf getuigen en mij openbaren als het rustpunt voor alle vermoeide zielen.

In deze zin zijn we getuigen van Christus, niet door hetgeen wij van Christus zeggen, maar vanwege hetgeen Hij door ons a.g. zichzelf zegt. De „briefgedachte" spreekt hier mee. Wij zijn slechts het schrijfpapier.

Moraliseren Het gevaar is steeds voorhanden om weg te glijden van het Evangelie. Men komt van de verlossing in de moraal terecht. Men wordt wettisch. De goede werken gaan weer opgeld doen en men verwacht zijn vrede van hetgeen men zelf presteert. Het typisch christelijke, uitgedrukt in Jezus' kruiswoord: „Het is volbracht", wordt verlaten om het zelf weer te gaan volbrengen. Men is niet voldaan met Lam, dat God op het altaar gelegd heeft, maar gaat steunen op eigen offers, die als ze ontbloot en geopend worden de Heilige niet kunnen behagen, Hebr. 4 : 12 en 13.

Daarmede verdwijnt de vrede „die hoger is dan alle verstand", de „vreemde" vrede, wijl daarmede de „vreemde" gerechtigheid, die Christus ons verworven heeft, verdwijnt en daarmede laat de greep van het Evangelie op de ziel los. We worden „godsdienstig" en het aarden vat ziet zijn schat wegvloeien, 2 Kor. 4 : 1—15.

Gezien deze neiging van onze natuur, deze drang van het ons eigene leven, moet de Evangelieprediking voortdurend de ziel weghalen van het „volbrengen", en bepalen bij de ontzaglijke rijkdom van het „volbracht". O n s „doen" moet als uitgangspunt en kracht hebben de D a a d v a n C h r i s t u s. Wat Christus voor ons deed, begeert Hij nu in ons te doen. *Overgave* is bij aanvang en voortgang het geheim van het christenleven.

Een nieuwe Bond De bladen melden de oprichting van een Bond van Vrije Christelijke Gemeenschappen. De Bond werd te Haarlem opgericht en zetelt daar dus ook allicht. — We menen dat al enkele keren eerder pogingen zijn gedaan om te komen tot een organisatie van dergelijke kringen. Dat het er dan nu toe gekomen is, verblijdt ons. Daar we menen dat deze kringen, die zich als Christelijke Gemeenschappen aandienen, nogal heterogeen zijn samengesteld, zal de band, die hen omstrengelt veel ruimte moeten laten, maar de geregelde ontmoeting zal hen dichter tot elkander kunnen brengen. Allicht zullen dan de afzonderlijke kringen of gemeenschappen tot een strengere organisatie komen. Van sommigen hebben we wel eens de indruk gehad dat de voorganger of leider van zo'n Gemeenschap zo à la Lodewijk de XIV kon zeggen: „de kring ben ik". We konden voor deze autocratische regeringsvorm geen bewondering hebben. We houden van gedeelde verantwoordelijkheid.

Misschien dat we als Unie van Gemeenten deze Bond van Gemeenschappen nog eens op onze weg ontmoeten. Waarom zouden we niet van tijd tot tijd samen komen en van elkanders streven en wer-

ken kennis nemen? We schuwen de ontmoeting met die organisaties, die zich als Kerken aandienen, toch ook niet?

Subsidies Kerkbouw? Met de bouw van een kerk is tegenwoordig veel geld gemoeid. Nu lezen we dat er gemeenten zijn, waar de Overheid in de kosten van kerkbouw tegemoet komt. Ze doet dat somwijlen door grond goedkoper beschikbaar te stellen, terwijl ze op andere plaatsen in de bouwkosten bijdraagt. In gereformeerde kringen, waar men gewoon is principieel te denken, is men nog niet zo direct voor het aanvaarden van Overheidsgeld voor kerkbouw. De overweging dat de Overheid aan het uiterlijk van een kerkgebouw eisen stelt, die voor de gemeente niet van belang zijn en het gebouw voor haar nodeloos duur maken, heeft in een stad in het Noorden de Kerkeraad van een Ger. gemeente bewogen van de stedelijke Overheid vermindering van de grondprijs te vragen. Voor het motief van deze aanvrage kan men wat voelen.

Maar er is, dunkt ons, geen reden om warm te lopen voor Overheidssubsidie voor kerkbouw. Men vliege er niet direct op af als men geld ruikt. Bouwen is duur en de inkomsten zijn er nog niet mede in overeenstemming, maar vroeger vroeg de bouw van een kerk ook offervaardigheid, gezien de toen zo lage levensstandaard. In Oost-Europa zijn de Kerken in de knel gekomen omdat ze van Overheidsgeld geleefd hadden. Toen dat werd ingehouden, kwamen de Kerken voor een financiele afgrond te staan. Ze moesten het nu zelf bekostigen en dat hadden ze niet geleerd. Nu vernemen we van achter het ijzeren gordijn, dat de nieuwe toestand het geestelijk gehalte der kerk - gemeente ten goede gekomen is.

Houdt de Overheid een der financiele koorden van het kerkelijke leven in de hand, dan kan ze de kerk haar misnoegen zowel bewijzen als haar instemming. Kunnen er niet gemakkelijk motieven gevonden worden, waarop een Overheidslichaam een Kerk, die haar minder welgevallig is, een aanvrage om subsidie afwijst? Doen we goed langs deze weg aanleiding te geven dat de Overheid haar neutrale houding ten opzichte van de verschillende Kerken verliest? Brengt men hiermede geen gevoelens in werking, die beter verborgen blijven? Subsidies voor kerkbouw? We moeten goed overwegen wat we doen en ons de gevolgen denken, aleer we op dit terrein de eerste stap zetten.

L.

Iedereen is te benijden, die iets bezit, waarvoor hij offers kan brengen

Zand en zaad

Wanneer ik geschiedenis zeg, zegt u 1600 en daarmee zijn dan de meesten aan het eind van historische kennis gekomen. Het heden is zo boordevol geladen, dat er geen vrachtje van gister meer bij kan. Toch moet u de volgende regels even lezen, al zijn ze tientallen jaren oud.

„Waren vroegere pogingen tot vereeniging der gemeenten mislukt, de echt broederlijke samenkomsten van voorgangers en ouderlingen, die sedert 1879 driemaal in de Veenkoloniale gemeenten gehouden werden, leidden tot het lang beoogde doel. Den 28en Juli 1880 werd in zulk een samenkomst te Haulerwijk besloten om zich te constitueren tot een „Unie van gemeenten van gedoopte Christenen", die de gemeenten Stadskanaal, Nieuwe Pekela, Groningen, Foxhol, Haulerwijk, Hengelo en Sneek zou omvatten. De vergadering van 26 October te Hengelo, bijgewoond door H. Z. Kloekers, H. Kruit, R. J. Reiling, Ph. Lindeman, B. Roeles, J. Horn, J. de Hart, N. van Beek en G. de Vries stelde voorloopig de statuten vast, die door Kloekers waren geconcipieerd en aan alle gemeenten ter beoordeeling werden gezonden. Den 26en Januari 1881 kwam de vereeniging tot stand in het kleine Foxhol, een buurtschap van vogelvangers en fabriekarbeiders.... In een vunzig, bouwvallig lokaaltje had de vergadering der „Uniemannen" plaats. Tegenwoordig waren dertien voorgangers en ouderlingen. (De namen dezer broeders worden dan door Dr Wumkes vermeld). Verder waren er nog negen broeders als gasten. (Ook zij worden genoemd). Van vier gemeenten was er bericht gekomen, dat zij met de conceptstatuten instemden.

„Nadat men Gezang 99 : 3 had gezongen, las Kloekers Joh. 17 voor en sprak naar aanleiding daarvan een hartelijk, ernstig woord, om één te zijn in Hem, die ons leven is".

Ik heb in de oude bundel der Ned. Herv. kerk Gez. 99 opgezocht en vond dit vers, dat zij zongen:

Door éénen Heer zijn onze harten,
Door éénen Geest en doop vereend,
Eén trooster is het, die in smarten
ons samen sterkt, en hulp verleent;
't Is één geloof, waardoor wij leven,
Eén hoop op uwe zaligheid;
Eén hart wilt Gij ons allen geven,
Dat hebt Gij zelf ons toegezeid.

In onze nieuwe bundel komt het lied niet meer voor, zodat we het niet nog eens kunnen zingen op een van deze Zondagen.

Er werd over de statuten nog wat gesproken, met name over het afleggen van de eed, maar toen een kleine wijziging was aangenomen — welke is onbekend, verklaarden allen met de statuten in te stemmen en welde uit Kloekers' hart een innig dankgebed, daar de Unie een feit was geworden.

Het volgende is toch ook interessant genoeg om te citeren:

De Unie zou omvatten gemeenten, „die belijden en beleven, dat Jezus Christus de eeniggeboren Zoon van God is en een algenoegzame Zaligmaker voor zondaren; die den doop der geloovigen, in onderscheiding van besprenging, handhaven; wier statuten in overeenstemming blijken te zijn met de beginselen der Unie; die bij koninklijke goedkeuring rechtspersoonlijkheid hebben verkregen; en die tot het lidmaatschap zijn toegelaten."

Het doel der Unie was:

a. om onder hare leden liefde, achting en eendrachtige samenwerking aan te kweeken;

b. om gelegenheid te verschaffen tot conferentiën, tot openbaarmaking van hare beginselen en tot verbreiding van het Evangelie, zoowel in als buiten Nederland;

c. om broederlijke briefwisseling te bevorderen met gedoopte Christenen, niet alleen in deze provincien, maar ook in andere landen;

d. om nauwkeurige berichten in te winnen met betrekking tot de inrichting, de werkzaamheden, het lijden en den voorspoed der gemeenten van gedoopte Christenen in de geheele wereld;

e. om met geloovige belijders van den Christus, van anderen naam, mede te werken tot heil des vaderlands en der wereld in het algemeen, naarmate de gelegenheid daartoe aangeboden wordt of de omstandigheden dit vereischen of toelaten zullen;

f. om de rechten te bepleiten van alle menschen tot vrijdom van teruggzetting, beperking of belasting in zaken van zuiver godsdienstigen aard.

Ik hoop zeer dat u deze citaten uit het boek van Dr Wumkes niet te lang geworden zijn. Niet zovelen bezitten zijn boek: Opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland. Het ware op ons jubileum een schoon geschenk geweest: een nieuwe beschrijving van onze geschiedenis tot op heden. Wie van ons zal nog eens de tijd vinden? Een voorganger in onze gemeenten heeft dat niet.

Binnenkort zullen we officieel het 75 jarig jubileum vieren. Moge het niet alleen een blik in het verleden worden, maar een zien in de toekomst evenzeer. Er wacht nog veel werk. Er zijn nog vele mogelijkheden. Ze zien en grijpen is onze roeping.

HUIZINGA.

De eerste schreden

op de weg naar

intergemeentelijke verbondenheid

Een Stadskanaalster Voorganger voorvechter van een Nederlandse Unie

Zoals U weet is er *feest op til*. Op de Tweede Pinksterdag hopen we elkaar in Groningen te treffen om daar samen het feest te vieren van het 75-jarig bestaan van onze UNIE. Hoewel 26 Jan. van dit jaar de juiste historische datum is voor dit herdenken, kunnen we toch niet anders dan blij zijn, dat de Tweede Pinksterdag hiervoor is uitgekozen. En dat niet alleen omdat de meesten onzer die dag wel vrij zullen zijn en in de gelegenheid om naar Groningen te gaan, maar vooral omdat het geboorte-uur der eerste Gemeente, dat op Pinksteren viel, aan dit feest een bijzondere betekenis gegeven heeft en omdat we geloven dat Pinksteren ons nog veel te zeggen heeft met betrekking tot de toekomst van onze Gemeenten en van de Unie.

Eerste schreden

Hoewel het in de bedoeling ligt, niet thans, maar tegen het komende Pinksterfeest, zoiets als een Jubileumnummer van dit blad te doen verschijnen, komt het ons toch gewenst voor, ditmaal reeds iets te schrijven over een vroegere poging om te komen tot intergemeentelijke verbondenheid, een poging die in het jaar 1869 ondernomen en met een zeker voorlopig succes bekroond werd.

Het begin is er, als de Gemeenten *Amsterdam, Franeker* en *Stadskanaal* door herhaalde bezoeken over en weer van diverse broeders, steeds nauwer aan elkaar verbonden worden.

In 1868 komt er een voorstel van de voorganger van Franeker, Ds De Neui, om een conferentie te houden, die moet leiden tot een aansluiting en bloc bij de Duitse Bond. Het voorstel wordt geaccepteerd en men besluit, ook de Oostfriese Gemeenten Ihren en Hamswehrum te verzoeken, zich te doen vertegenwoordigen. Beide laatstgenoemde gemeenten verzoeken daarna aan Amsterdam en Stadskanaal, om vóór de conferentie de Duitse belijdenis eens na te willen gaan om te zien, op welke punten zij daarvan afwijken. Amsterdam voelt er wel iets voor, maar Stadskanaal, met haar Voorganger *Ds H. Z. Kloekers*, heeft overwegende bezwaren. Deze Gemeente is van oordeel, dat er geen bepaalde eenheid van belijdenis geeist moet worden, daar belijdenisgeschriften altijd de grootste struikelblokken gebleken zijn op weg naar waarachtige gemeenschap. Op 25 Mei 1869 vindt de conferentie plaats in de kapel van de Gemeente Franeker. Er is een grote agenda die 16 punten vermeldt. Wie deze agenda leest, ontdekt onmiddellijk, waarom de afgevaardigden van Stadskanaal met Ds Kloekers niet zo heel gerust waren op de goede afloop van de Conferentie. Men wilde n.l. een stel *dogmatische vragen* aan de orde stellen, waarvan al van te voren vast stond, dat men daarover geen eenstemmigheid van denken zou kunnen bereiken. Het is dan ook weer Ds Kloekers, die direct de belangrijkste vraag aan de orde stelt, n.l. of eenstemmigheid met de Duitse belijdenis vereist wordt ja, dan nee.

Het resultaat van deze conferentie is, dat er geen Unie met de Duitse Bond gesloten wordt, maar een soort alliantie, waarbij de volkomen onafhankelijkheid der plaatelijke gemeenten gehandhaafd blijft, ook op het punt van de diverse leerstellingen.

Een andere vrucht van deze Conferentie is, dat er een maandblad verschijnen gaat dat de naam „Titus" draagt en dat de Gemeenten nader aan elkaar verbindt. Dit blad heeft het vier jaar volgehouden.

Kort na de Conferentie ontstaan er zulke grote moeilijkheden, alweer in verband met de Duitse belijdenis, dat de alliantie geen stand kan houden. Het wordt Kloekers hoe langer hoe duidelijker, dat er een *Nederlandse Unie* moet komen, van Gemeenten die het in hoofdzaken eens zijn, maar die elkaar op het punt van de diverse leerstellingen verder de ruimte willen geven, om elkanders gewetens niet aan te tasten, en die bereid zijn elkaar te steunen en bij te staan met raad en daad.

Zijn eerste poging is, om de Gemeenten Haarlem, Amsterdam en Stadskanaal nauwer aan elkaar te verbinden, een poging overigens, die faalt. (1869). Daarna houdt hij de idee van een Nederlandse Unie voorlopig in portefeuille. Ondanks dit alles blijven de jaarlijkse conferenties voortgang vinden en vergadert men achtereenvolgens in Amsterdam (1870), Stadskanaal (1871), Haarlem (1872), Makkum (1873), Stadskanaal (1874) en Amsterdam (1875), terwijl er verder ook een originele, levendige briefwisseling tussen de diverse Gemeenten plaats vindt.

Na 1875 schijnen de Conferenties niet voortgezet te zijn.

En dan komt, op 28 Juli 1880, de gedachte van Ds Kloekers weer boven water. Er moet een *Nederlandse* Unie komen, los van de Duitse Bond, die samenbindt maar tevens vrijheid laat en de *autonomie der plaatselijke Gemeenten waarborgt*. De gedachte wordt plan, en het plan vindt instemming en — een jaar later — ook verwerkelijking.

In 1881, de 26ste Januari, wordt de Nederlandse Unie van Gedoopte Christenen een feit. En zeker niet ten onrechte is Ds H. Z. Kloekers, de grote voorvechter van deze idee, de eerste Voorzitter van deze Unie geworden.

Wf.

Uit ons Unie-bureau

De Unie-Commissie komt in vergadering bijeen op 25 en 26 Januari te Groningen. Deze vergadering heeft een bijzonder gewicht als voorbereidingsvergadering van de komende Algemene Vergadering der Unie. Veel stukken moeten er doorgenomen worden. Daarom bevelen wij de vergaderende broeders van harte in aller gebed aan, opdat mee daardoor de wijsheid en het licht in de overleggingen en besluiten openbaar worde!

Bovendien treft het, dat deze U.C.-vergadering juist gehouden wordt op de dag, waarop 75 jaar geleden de Unie geinstitueerd werd (26 Jan. 1881). Dat gebeurde toen in Foxhol. De grote jubileum-viering zal op Pinkstermaandag plaats hebben door een landelijke Toogdag. Maar het zal zeker ook zegenend werken, wanneer in onze gemeenten eind Januari de Unie instituering in dank herdacht wordt. Is de Unie niet uitdrukking van onze zin voor gemeenschap en drang tot gezamenlijke arbeid, geboren uit de liefde tot de Heer en zijn gemeente?

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Beroepingswerk

De Baptisten Gemeente Leeuwarden heeft een beroep uitgebracht op Ds C. van Wier te Hoogezand.

Drie wegen tot Eenheid

Bij de opening van het John Knox House in Geneve hield de Secretaris van de Wereldraad van Kerken, Dr Visser 't Hooft, een lezing over „De oecumenische taak in het licht der geschiedenis". Hij ziet in de geschiedenis drie wegen aangewezen en beproefd om te komen tot de eenheid, die er onder de christenen behoorde gevonden te worden. Hij bespreekt deze om na te gaan in hoeverre zij een positieve bijdrage geleverd hebben en in hoeverre ze alsnog kunnen bijdragen om de begeerde eenheid te verwerkelijken.

De vraag naar de eenheid der Kerk heeft Erasmus bezig gehouden.

Dr Visser 't Hooft gelooft de ideën van Erasmus in de volgende punten te kunnen samen vatten.

a Kerkelijke eenheid is mogelijk en ook alléén mogelijk op de basis van overeenstemming aangaande enkele noodzakelijke en wezenlijke punten van de leer.

Waaruit Erasmus de gevolgtrekking maakt dat

b. de geformuleerde, beknopte belijdenissen van de eerste Kerk de voorkeur verdienen, vooral het z.g.n. Apostolicum.

c. Latere formuleringen van de punten vermeden dienden te worden. In alle niet-wezenlijke punten behoorde grote vrijheid gelaten te worden; er moet geen poging gedaan worden om te trachten uitgebreide geloofsbelijdenissen op te leggen.

Dr Visser 't Hooft meent dat deze ideën van Erasmus ten dele zijn verwerkelijkt, en ten dele niet te verwerkelijken zijn gebleken. De Wereldraad van Kerken heeft een basisformule, beknopt en het wezenlijke van de belijdenis van de Kerk rakende: Jezus Christus als God en Zaligmaker. Op deze basis hebben Kerken zich verenigd die overigens uitgewerkte en elkander niet in alles dekkende belijdenissen bezitten. Zelfs voor zover men hetzelfde belijdt, zijn de geloofspunten toch gevat in een raam van vormen en riten, waarin men onderling van elkander afwijkt. Men denke maar aan de bisschoppelijke en presbyterale kerkvormen.

Bij het lezen van deze beoordeling van de weg van Erasmus, hebben we ons afgevraagd of de basisformule werkelijk wel zo hecht is en vast ligt, dat zij het gebouw van de Wereldraad kan dragen. Wij menen, dat ze nogal verschillend opgevat en uitgelegd wordt en zij nog voorwerp is van nadere bestudering, en sommigen een aanvulling voorstaan, die het andere Kerken bij eventuele aanvaarding wel moeilijk zal maken op die basis te blijven samenwerken.

De tweede en de derde mogelijkheid om tot eenheid te komen kunnen beide aanvaard worden, meent de Secr. van de Wereldraad. De ene noemt hij *die traditie, waarbij de idee der Kerk centraal is.* Hij karakteriseert haar als volgt:

a God heeft het plan een volk des eigendoms te vergaderen, dat in zijn bestaan Hem verheerlijkt. Deze Kerk van God is tezelfder tijd het Lichaam van Christus en naar haar wezen enig en een eenheid.

Daaruit volgt dan:

b Het is de taak der gelovigen deze gegeven eenheid in de wereld te openbaren, en

c deze eenheid is niet de eenheid van het kleinste gemene veelvoud, maar dié eenheid, in welke de boodschap wordt geleerd en geloofd, geheel en ten volle.

Aan de eenheid van de Kerk als instituut hielden niet alleen de Roomsen vast maar ook Luther, Calvijn en Crammer, een voorman der Hervorming in Engeland. Eerst in de 17e eeuw vatte de gedachte aan de pluriformiteit, de veelvormigheid der Kerk post. In de 18e eeuw verloor de idee, dat de Kerk een zichtbare eenheid moest zijn, terrein, maar in de 19e eeuw vond de hoogkerkelijke stroming weer een breder bedding. Men gelooft dat „het uur der Kerk" geslagen heeft. Ten onzent meende ook Gunning dat de eenheid behoorde tot het wezen der Kerk, en dan de zichtbare eenheid, ofschoon hij de eenheid, zoals Rome die te zien geeft, onbijbels achtte. Bij de oprichting van de Wereldraad van Kerken, heeft deze kerkopvatting een belangrijke rol gespeeld, zegt Dr Visser 't Hooft. In deze zin is de leuze: „laat de Kerk Kerk zijn!" te verstaan.

Wanneer men met deze „herontdekking van de Kerk" bedoelt dat die gemeenschap, die het Nieuwe Testament de Gemeente van Christus, Ziin Lichaam noemt, iets anders is dan een vereniging, die naar menselijke willekeur bestaat, en gelijk te stellen is met natuurlijke, door mensen gestichte en bij de gratie van mensen bestaande organisaties, dan zijn we het daarmede van harte eens. Tegen de ontering der Gemeente protesteren ook wij. Wij staan tegenover hen, die slechts oog hebben voor de delen en het geheel „onzichtbaar" maken, en daarmede het geheel vanwege de delen uit het oog verloren hebben.

We delen de hoogkerkelijke opvatting echter niet, voor zover ze de Kerk, het geheel, losmaakt van de kwaliteit van de delen, alsof er een Kerk kon bestaan zonder mensen, die geloven. En zonder dat geloof heeft de mens — naar onze overtuiging — dat „extra" niet, dat hem deel doet zijn van dat geheel, dat men bedoelt wanneer men van „Kerk" spreekt.

Hij krijgt dat „extra" niet door een doop, die „opus operatum" werkt en hem de wedergeboorte schenken zou. Hij krijgt

UW HAND AAN DE PLOEG!

Stoottroep of gemeenschap?

In hetzelfde artikel waarover de vorige week in deze rubriek geschreven is, komt een gedeelte voor dat ik graag wil citeren. Daar wordt gezegd: „Evangelisatie (Geref.) betekent hier in het zuiden primair het instandhouden van eigen geloofsgemeenschap en haar uitbouwen tot een actieve, levende gemeenschap. Pas in de 2e plaats komt de vorming tot stoottroep. Het bewaren gaat hier voor het vermeerderen." Ja, je moet een actieve gemeenschap hebben om stoottroepen te kunnen opbrengen. Nu een gemeenschap vormen wij als Baptisten zeer zeker. Gelukkig soms ook een actieve gemeenschap die op verschillende fronten tot de aanval over gaat. Wij zijn geen dogma mensen, maar willen de levende werkelijkheid, die Christus in ons geworden is, uitdragen met grote blijdschap. Die drang moet ons te sterk worden. Uitbarsten moet het, onweerstaanbaar. Daaraan moet elke Baptist meedoen. Nog een korte tijd scheidt ons van het jubileum. Nog kunt u uw vreugde over onze rndding, die anderen de redding wil brengen, tonen. Nog kunt u toetreden tot de stoottroepen. Nog kunt u uw gave geven waaruit uw drang tot evangeliseren spreekt. Kom in onze gelederen. Jezus gaat ons voor. Volgen, altijd volgen. Naar de overwinning door Hem die alle macht gegeven is.

Jubileum evangelisatiefonds.

Giro 9260 Unie van Bapt. Gemeenten.

dat „extra" niet door in een „Verbond" te zijn geboren, op grond waarvan al of niet zijn wedergeboorte verondersteld mag worden.

Dit brengt ons tot de derde mogelijkheid tot eenheid, door Dr Visser 't Hooft genoemd: *de Piëtistische traditie.*

Deze traditie tekent en waardeert hij aldus:

a Het Christendom is in de eerste plaats een persoonlijke ervaring en een kwestie van leven; alle christenen, die inderdaad gered zijn, behoren bij elkaar, onverschillig van welke Kerk zij lid zijn.

Hieruit volgt dat:

b Kerk en leer slechts in zoverre van betekenis zijn als zij bijdragen tot de bekering van de enkeling en dat

c elke christen geroepen is deel te nemen aan de uitvoering van de algemene opdracht tot evangelisatie en zending.

Deze opvatting van eenheid is belichaamd in de Evangelische Alliantie. Zij presenteert zichzelf als „een vrijwillige vereniging van individuele christenen, leden van verschillende Kerken. Een bespreking over de eenheid der Kerken valt buiten haar doelstelling. De wereldomvattende organisaties als de Y.M.C.A. en de Christen Studentenbeweging zijn in deze sfeer geboren. De Piëtistische traditie heeft dus een belangrijke bijdrage geleverd voor de zaak van de Christelijke eenheid, zegt Dr Visser 't Hooft.

Hij meent — dat wat wij noemden: de hoogkerkelijke traditie — en de Piëtistische traditie elkander moeten doordringen. Hij gelooft dat de enigheid en en de hoogheid van de Kerk door de gewone man nog veel te weinig gezien wordt. Daarom leeft en handelt de Kerk nog zoveel als vereniging. Men spreekt over haar als ware de Kerk door ons bedacht en georganiseerd. Feit is, dat de Kerk (en wij denken daarbij aan de N. Test. Gemeente) door Christus in het aanzijn gebracht is en leeft door de werkzaamheid van de Heilige Geest. Zij, die geloven, moeten haar erkennen en door zich deel van haar te weten en zich bij haar te voegen, haar mede tot openbaring te brengen in haar heiligheid en eigen-geaardheid.

Dr Visser 't Hooft meent dat de hoogkerkelijke traditie het Piëtisme niet kan missen, zal ze niet ontaarden in een steriel clericalisme terwijl het Piëtisme in zijn evangelisatiedrang zo licht kan vergeten dat naar de bijbelse opvatting de Gemeente een zichtbare manifestatie van Gods werk in de geschiedenis moet zijn.

Wanneer door de ontmoeting in de Wereldraad in de Kerken het subjectieve geloofselement de hetzelve toekomende plaats krijgt, en de in het individualisme vastlopende kringen de betekenis der Gemeente gaan beseffen en haar de plaats en de betekenis in hun persoonlijk leven en hun evangelisatiearbeid gaan geven, die haar toekomt, zullen deze twee tradities in de Wereldraad die bijdragen leveren, die kunnen leiden tot dié eenheid, die Christus tussen de Zijnen in deze wereld begeerde van de Vader.

L.

Baptisten gemeente restaureerde zelf kerkgebouw

Zondag 15 Januari officiele opening

Er is een oud spreekwoord dat zegt „Eendracht maakt macht". Dit geldt ook wel zeer bijzonder voor de Baptisten gemeente te Tweede Exloërmond. Deze gemeente, die bestaat uit plm. 170 leden, is wel zeer levendig en actief. Een gemeente, die de handen uit de mouwen weet te steken, zowel letterlijk als figuurlijk. Toen voor drie jaren geleden de kerk gerestaureerd moest worden, stak men de hoofden bij elkaar, teneinde zich hierop te bezinnen. Het resultaat was, dat met eigen krachten de kerk werd gerestaureerd.

Onder de bezielende leiding van de voorganger ds J. Ketelaar, werd er gezaagd en gehamerd met als resultaat, dat het kerkgebouw en het aangrenzende gebouw geheel werden vertimmerd en gemoderniseerd. Er werd o.m. een keuken en een bestuurskamer bijgebouwd. Degenen, die niet daadwerkelijk konden meehelpen gaven een financiele bijdrage, zodat men geen schulden behoefde te maken. Dit werk gelukte prachtig. De wens om het geheel opnieuw te verven en verder te restaureren, kon echter niet in vervulling gaan, daar hiervoor het benodigde geld ontbrak. Van dit uitstel kwam echter geen afstel, en zo besloot men op een onlangs gehouden vergadering de zalen en het kerkgebouw voor het 50-jarig bestaan in april a.s. een nieuw verfje te geven. Voor elk gezin werd naar draagkracht een bedrag vastgesteld, waarna de financiele commissie op huisbezoek toog. Daar elk zich garant stelde voor het bedrag, kon met de werkzaamheden worden begonnen. Eerst werd het podium verbreed en doorgetrokken en werd de preekstoel veranderd. Deze werkzaamheden, die door eigen krachten werden uitgevoerd, duurden ongeveer een maand. In de keuken werd een geyser geplaatst van 1500 liter water voor het doopvont. Tegelijkertijd begon de heer J. Warrink met de schilderswerkzaamheden. Men hoopt in de loop van deze week hiermee klaar te komen. Zondag 15 januari 's avonds 7.30 uur zal de kerk officieel worden heropend. De Baptisten-gemeente kan zeer zeker tevreden zijn met de bereikte resultaten.

(Bovenstaand bericht werd uit een onzer streekbladen geknipt. Inmiddels is de kerk reeds heropend, en feliciteren ook wij deze Gemeente met deze belangrijke verbetering. E.R.)

Ingezonden

Wij zijn ongerust

Ja ik ben ongerust over mijn broeders. En nog wel over die broeders die mij het naaste staan. Mijn Baptisten broeders en zusters.

Eigenlijk was ik er een beetje trots op te behoren tot een kerk die, in ons land althans, voor wel 90 % geheelonthouder was, naar ik dacht. En nu ben ik geschrokken. Omdat een baptist niet de moed had op een receptie een glas wijn te weigeren? Omdat een, wiens dochter trouwde, meende dat dit zonder wijn niet gevierd kon worden? Zeker niet vanwege z'n deftige kennissen?

O neen, 't was veel eenvoudiger. 't Was op 'n gewoon verjaringsfeestje. Onze dominee die er ook was weigerde al gauw de bowl toen hij de alcohol bespeurde. Voor mij en m'n vrouw was voor alcoholvrije bowl gezorgd, omdat we aangesloten geheelonthouders zijn. Maar de jarige en de zijnen dronken wel; alsof voor een Christen het er iets toedoet of men de gelofte getekend heeft of niet.

Was die bowl dan sterk alcoholisch? Vermoedelijk niet. Maar in beginsel deed men mee met de wereld. Dronk men mee het vocht dat steeds een vloek, nooit een zegen brengt. Men ging eigen kinderen, leden en niet leden van onze gemeenten voor, in het voorzichtig meedoen met de wereld. We hopen dat deze kinderen meer beslist zullen zijn dan de ouders, anders kan dit, wellicht eerste contact met de alcohol, ook de eerste stap wezen op de weg der ellende.

Maar, hoor ik zeggen: we zijn toch niet meer onder de wet, en zelfs de wet verbiedt niet een matig gebruik. Volkomen waar, maar zullen we zondigen omdat we niet meer onder de wet zijn maar onder de genade? Wij zijn geroepen God en de naaste lief te hebben. De liefde doet de naaste geen kwaad.

De liefde ruimt de stenen weg waarover de broeder zou kunnen struikelen. Wij leven in een veralcoholiseerde wereld. Daarin komen onze kinderen, al of niet bekeerd, terecht. De verleiding is groot. Denk aan Coctail-parties op H.B.S.- en Gymnasiumfuifjes, aan bruiloft en receptie. Dit moet ons er toe brengen een beslist standpunt tegenover dit kwaad in te nemen.

Een baptist was jaren lang lid der N.C.G.O.V.; maar de afdeling werd opgeheven. En bij verjaardagen kwam weer de drank binnen, Wel matig. Maar weg was het getuigenis tegenover de wereld.

Ergens in Zwitserland werd me gevraagd een onthoudersavond te leiden. Ik vroeg van mijn huisheer een Duitse Bijbel ter leen, ('k had alleen een Hollandse bij mij). Ik kreeg één die van Genesis tot Openbaring hier en daar was onderstreept en op een groot aantal plaatsen van aantekeningen was voorzien. Dat zegt wel niet alles, maar toont toch dat de Bijbel ernstig was gelezen en overdacht. Dus vroeg ik aan mijn gelovige huisheer: „is dat uw eigen Bijbel? Neen hij was van mijn vader. Waarop ik antwoordde: dan was deze zeker een medegelovige? Ja, dat was hij eens. Maar hij raakte aan de drank en is helaas als een ellendige dronkaard gestorven.

Zo'n ervaring maakt je droef. Want wij lezen in het woord van God, dat de dronkaards het Koninkrijk Gods niet zullen beërven I Kor. 6 : 10. Gij zijt het zout der aarde. Weet U hoe alles veralcoholiseerd is? Op een receptie van iemand die 40 jaren lang een leidende positie had ingenomen, namen van de 50 er 48 de borrel aan. De twee anderen kregen koffie.

En toch ging van die twee een getuigenis uit ten goede.

De anderen waren hoogstens neutraal.

Op een vergadering van de Onthouders Raad der Christelijke kerken in Engeland sprak ook de aartsbisschop van Canterbury. Hij vestigde er de aandacht op dat er steeds een druk ten kwade wordt uitgeoefend door onze maatschappelijke drinkgewoonten. En....ging hij voort, hoewel ik geen geheelonthouder ben, wil ik U er toch op wijzen hoe nodig het is paraat te blijven tegenover het alcohol kwaad. Zo ongeveer gaf the Baptist Times zijn rede weer.

Maar m'n beste aartsbisschop snapt U dan niet dat U met uw matig gebruik, de gevaarlijke maatschappelijke gewoonte mee in stand houdt? Nog wel de maatschappelijke gewoonte die U zelf zegt dat bestreden moet worden.

Broeders, zusters laat niet toe dat boze machten ook maar enige macht over ons krijgen.

Gij, die de Here liefhebt, haat het kwade Ps 97 : 10.

Doet aan de gehele wapenrusting Gods
Strijdt de goede strijd des geloofs.
God geeft ons de overwinning.

N. N.

Afscheidsdienst Ds H. P. de Boer

De afscheidsdienst van Ds H. P. de Boer is bepaald op Zondag 22 januari a.s. D.V. 's middags 3 uur.

De dienst wordt gehouden in ons kerkgebouw „Bethel", Binnensingel.

Zustergemeenten worden uitgenodigd afgevaardigden te zenden. Voor eventueel logies wordt men verzocht zich te melden bij de secretaris: L. v. d. Leur, K. Zandstr. 21, Deventer.

Mededelingen

Het nieuwe adres van Ds G. van 't Woud is:

Bevert 20, Vroomshoop.

Het adres van de secr. der Bapt. Gemeente te Groningen—Zuid is: J. Haak, Sumatralaan 16, Groningen.

Klein Gloria

Men moest meer over kleine dingen zingen:
over wat appels op een glazen schaal.
Champagne drinkt men in bepaalde kringen,
maar er zijn appels voor ons allemaal.

De dominees bepreken trage zielen
met breed gebaar in schone kanseltaal.
Maar kind'ren bidden, als ze 's avonds knielen
voor pappa en voor mamma en voor allemaal.

Als Albert Schweitzer kunnen wij niet leven.
Wel als Jan Jansen: in het schaftlokaal
probeert hij elke dag de Boodschap door te geven.
En zo te leven past ons allemaal.

A. B.

(De Gids).

In de verhouding van mens tot mens is het bekennen van een fout altijd iets dat vrede brengt

Gemeenteberichten

FOXHOL

Nadat wij geruime tijd niets van ons hebben laten horen, willen wij ons nu gaarne weer eens present melden.

Want al liet Foxhol niets van zich horen, dat wil niet zeggen, dat hier niets gebeurt — integendeel, het gaat de Gemeente onder leiding van onze consulent Ds G. Vegter heel goed.

Samenkomsten werden gehouden, één met broeder v. d. Brink en één keer met Ds de Jong van Muntendam en in October j.l. met Ds Zijlstra van Eindhoven. Het waren goede dagen, want hoewel we geen zichtbare vruchten zagen, is toch de Gemeente innerlijk gesterkt geworden.

Deze zomer hadden we enige keren student Boonstra van Nw. Weerdinge in ons midden. Groot was onze blijdschap toen 2 jonge mensen zich overgaven aan de Heer en een paar weken later nog eens 3.

De Heer heeft gezegd, wat gij biddende begeren zult in Mijne Naam, dat zal U geworden, en zo hebben wij veel gebeden voor de kerstdagen.

Wederom was broeder Boonstra in ons midden en de eerste kerstdag kwamen 5 jonge mensen tot geloof en de tweede dag 7, dit waren allen kinderen van leden onzer Gemeente. Zes doopcandidaten hebben zich gemeld, zodat er reden is tot blijdschap.

Iedere Zondag wordt hier de blijde boodschap van Gods liefde en genade gebracht door de voorgangers van de omliggende Gemeenten. Langs deze weg danken wij onze broeders predikanten hartelijk, dat zij iedere week weer ons helpen.

Verder zijn wij heel blij dat Ds Louw zich bereid heeft verklaard met één onzer broeders bij ons het huisbezoek te verzorgen.

Broeders en zusters, dit was het nieuws uit Foxhol.

Vol goede moed gaan we het nieuwe jaar in en wij hopen U spoedig meer goede berichten door te mogen geven.

De secr.

Leestafel

Wij ontvingen ter beoordeling van:

Uitg. W. ten Have, Kalverstr. 154, Amsterdam: GEBEDEN, Dr O. Norel, 4e druk f 5.50.

Voor iedere dag een gebed en een versje. Zeer goed als geschenk te geven. Dit boekje is bedoeld voor persoonlijk gebruik. Een zieke zal er telkens weer naar grijpen. Maar kennen wij allen niet die zucht: „Heer, leer ons bidden". Dan zal dit boekje ons kunnen helpen. De uitvoering van dit boekje in zakformaat is keurig en sterk. Geheel berekend om veel meegenomen te worden. Van harte aanbevolen.

Uitg. Spruyt, Van Mantgem & De Loes, Pieterskerkhof 38, Leiden: BIJBELSE VERTELLINGEN voor onze kleintjes, W. G. van der Hulst. 11e druk f 12.90.

Deze kinderbijbel van de hand van de bekende kinderschrijver behoeft haast geen aanbeveling. Zij is reeds bij velen bekend en door velen geliefd. En beleefde reeds de elfde druk, zo groot is nog steeds de vraag naar deze mooie kinderbijbel. Ik kan dit boek alleen maar van harte aanbevelen. Voor de kleinste kinderen is zo de Bijbelse geschiedenis begrijpelijk en mooi.

Uitg. J. H. Kok N.V., Kampen: NEDERLANDSE BEELD ENCYCLOPAEDIE, onder redactie van Chr. Stapelkamp, 2e vermeerderde druk. f 2.50.

Een beknopte encyclopaedie, waarin juist die dingen vermeld worden, waarmee een ieder dagelijks in aanraking komt. De staf van deskundigen, die aan de samenstelling hebben meegewerkt, verzekert de lezer de betrouwbaarheid van de verstrekte gegevens. Vooral in een gezin met kinderen, die doorlopend vragen naar het „hoe en wat" der dingen, bewijst deze beeld encyclopaedie onschatbare diensten.

Vooral de uitbeelding der verschillende zaken maakt het boek erg interessant.

G. Br.

OCHTENDWIJDING 1956. Uitgave Boekencentrum te 's Gravenhage. Prijs f 1.40.

Dit is een handleiding bij het dag. lezen van de Bijbel en bepaaldelijk bestemd voor jonge mensen. Het is zeker daarom dat ze heel kort gehouden zijn. En actueel.

Aanbevolen.

L.

Verantwoording

De maand December bracht aan giften en collecten ten bate van het Evangelisatiefonds „De hand aan de ploeg": Enschede f 61.20; Valthermond f 12.95; N. Pekela f 85.30; Stadskanaal f 110.21; Arnhem f 31.75; Winschoten f 57.75; Groningen—Noord f 68.25; Emmen f 90.50; Apeldoorn f 54.50; S. P. te H. f 5.-; R. H. te A. f 10.-; B. v. D.—B. te Z. f 10.-; mej. G. O. te D. H. f 10.-; W. R. te N. B. f 3.50; N. N. te E. f 50.-; H. V. te U. f 10.-; Daarlerveen f 29.50; N. B. te C. f 11.40; D. H. te D. H. f 2.10; Leeuwarden f 112.65 en f 29.-.

Hartelijk dank aan allen die gaven!

De Unie-adm.,
T. JANSMA.

De eerste gift — f 10.- — voor het vluchtelingenkamp Spittal in Oostenrijk is reeds binnen! Leest nogmaals het artikel „Hulp aan kerken en vluchtelingen" in het vorige nummer van ons blad. En stellig zult u ook uw aandeel in deze zaak van nood willen doen! De verantwoording volgt na de maand Januari.

T. J.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3298 Vrijdag 27 Januari 1956

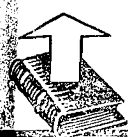
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Nog meer vreugde

De Heer heeft eens twaalf mannen geroepen in Zijn dienst en dat getal correspondeert met de stamvaders van het oude Israel. In het boek der Openbaringen lezen we: En de muur der stad had twaalf fundamenten en daarop de twaalf namen van de twaalf apostelen des lams. Van de zeventig mannen, waarvan Lukas in hoofdstuk tien spreekt, weten we geen naam, maar het getal herinnert ons aan de zeventig helpers van Mozes, aan het ledental van het Sanhedrin, aan de zeventig volken, die naar Joodse opvatting in Genesis 10 genoemd worden.

Twee aan twee heeft de Heer ze uitgezonden met niets anders dan een taak, een opdracht. Ze zijn uitgegaan en teruggekomen en toen ze terugkwamen waren ze verheugd. Wat ze beleefd hebben was grootser dan ze zelf vermoedden toen ze vertrokken. Zelfs boze geesten waren hun onderworpen. Het is een machtige tocht geweest. De komst van het Rijk hebben ze verkondigd. God is onderweg om te verlossen. Als teken van de heerlijkheid van het Rijk zijn zieken genezen. En tot hun verbazing: de demonen retireerden, weken terug. Het anti-goddelijk front rolde op voor de naam van Christus. Opeens waren zij geen Rode Kruissoldaten, die zich moeten ontfermen over de slachtoffers, die rondom liggen, maar hebben zij de vijand zelf in zijn legermacht mogen aantasten. Ze hebben niet slechts blussers van de branden die Lucifer gesticht heeft mogen zijn, maar ze hebben brandstichters doen afdeinzen. Zo is hun tocht een glorieuze intocht en optocht geworden, alles ter ere Gods. Hier was geen manoeuvre aan de gang maar een echte oorlog. Geen generale repetitie maar een sprankelende uitvoering van de muziek Gods, gezet op het thema van de enige naam, die onder de hemelen gegeven is tot behoud. Dat was wat anders dan onze godsdienstoefeningen, waar gedoceerd, gedogmatiseerd wordt en waar we niets op tegen hebben, maar die ons doen verlangen naar openbaringen van de wereld van God.

Jezus zegt, dat alles nog veel machtiger is dan zij gezien hebben. Zij hebben afdelingen zien vluchten, hele divisies hebben zich overgegeven. Het hoofdkwartier is getroffen, zegt de Heer. „Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen." Deze tegenpartijder Gods, die alleen maar bestaat bij de gratie van de Partij en in zich niets heeft op grond waarvan hij kan zijn, zomin als een sloper een sloper kan zijn als er niet een bouwer geweest is. Deze, de aanklager der broederen, de vorst dezer wereld is onttroond, zijn macht stort ineen, zijn rijk wankelt. Zo spreekt de Heer en de zeventig konden dit geloven op grond van wat ze zelf gezien hebben. Wij geloven het ook, maar zien het niet, want de satan schijnt weer de eerste viool te spelen. Zolang als het duurt dan en voorzover God het wil en toelaat. Reeds is hij gevallen, straks wordt hij gebonden en eens in de poel geworpen. De dag der bevrijding moet komen. Of zou God deze geschonden wereld vol hospitalen, slagvelden en puinhopen willen? Niet de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

De zeventig hebben de intocht gezien van het Godsrijk en van de uittocht gehoord van de duivel en toch zegt Christus is er een zaak, waarover gij u meer kunt verheugen. Uw namen staan in het hemels bevolkingsregister. Wanneer zijn ze daar ingeschreven? Onder welke naam? Wat is dat voor een boek, dat andere boek? Zou het u baten als ge al de geheimen van God en satan en hemel wist, terwijl ge geen vreugde zoudt hebben aan de realiteit uwer verlossing? U disputeert misschien over alle mogelijke en onmogelijke bijbelse zaken, het is beter bij God en duivel bekend te zijn als een gekende des Heren, die als een overwinnaar over de wereld gaat, dat wil zeggen over het land, door de werkplaats en het kantoor, door keuken en kamer, directiezaal en handelskantoor.

Als u Lukas tien vers zeventien tot twintig eens wilt lezen, zult u horen van een grote zegen, een grotere zegen en van de grootste zegen. En overal straalt het duisternisbannende licht van God, de Genadigde.

HUIZINGA.

Laten we ons verbond vernieuwen!

Een Boodschap voor de Zondag van de Baptisten Wereld Alliantie (B.W.A.) 5 Februari 1956

Aan al onze geloofsgenoten, waar ook ter wereld: Genade zij U en Vrede!

Laten we, wanneer we op bovenbedoelde Zondag samenkomen om Gods aangezicht te zoeken, Hem danken voor alle zegeningen die Hij ons schonk, voor Zijn barmhartigheden in het verleden, voor de gunstige gelegenheden in het heden en voor de hoop die we mogen hebben voor de toekomst wanneer we vertrouwen op Zijn onfeilbare beloften. Met dankbare harten willen we het verbond van geloof en gemeenschap dat we hebben met onze Hemelse Vader en met elkaar, vernieuwen. We zijn één in ons geloof in Jezus Christus, die onze Verlosser en Heer is, en in God, die ons Licht en onze Zaligheid is.

„Wanneer we wandelen in het licht, zoals Hij in het licht is, hebben we gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon reinigt ons van alle zonden."

We maken deel uit van een machtige schare van gelovigen in vele landen. Laten we dankbaar zijn dat we elkaar nu beter kennen dan ooit te voren, daar we door Gods genade het voorrecht hadden elkaar te ontmoeten op een drietal belangrijke Wereld Congressen in de korte periode van acht jaar. De bezoeken van onze Presidenten en Secretarissen, alsmede van anderen, hebben er verder toe bijgedragen, elkaar beter te leren verstaan en onze banden van Christelijke liefde te versterken. Nu meer dan ooit tevoren weten we het, dat de gemeenschap van verwante zielen een uiterst waardevol iets is.

Met de brede ondergrond van 50 jaren gemeenschappelijke arbeid en Inspiratie van het Gouden Jubileum Congres van dit jaar te Londen, is het mogelijk veel te doen in de jaren die we voor de boeg hebben. Toen het Congres sloot met een herdenkings-zitting, schoof de nieuwe President zeer nadrukkelijk vier zaken naar voren die samen de band vormen, die onze harten in Christelijke liefde samenbindt.

Evangelisatie. Oog in oog staande tegenover een verloren wereld, die in de greep is van alle mogelijke valse godsdiensten, zijn we geroepen tot een krachtiger poging om anderen te winnen voor het reddend geloof in Jezus Christus. Ieder in zijn eigen land en samen in onze zendingsondernemingen, dienen we te trachten verlorenen te winnen met meer kracht dan ooit te voren. In getale zijn de Baptisten meer dan verdrievoudigd in de afgelopen 50 jaren. Het moet daarom zeker mogelijk zijn in de tien komende jaren meer dan tien millioen anderen toe te voegen.

Gemeenschap. Laat ons trachten de banden der gemeenschap, die ons verenigen in Christus, te versterken. Laten we allen zorgen in nauw contact te blijven met gelovigen, unies en Conventies in andere landen. Laten we in ieder continent trachten, nauwere banden aan te knopen en meer wegen van coöperatie te zoeken in de zaak van het Koninkrijk van God. Regionale en Continentale ontmoetingen zowel als allerlei gemeenschappelijke evangelistische activiteiten kunnen ons helpen, dit doel te verwezenlijken, evenals dit ook het geval is met het Wereld Jeugd-Congres en de grote vergaderingen van het Vrouwen-Departement.

Geloof. Wanneer we ons verenigen met andere gelovigen om de centrale waarheden van het Christelijk geloof te proclameren, laten we dan nooit in gebreke blijven, óók ons zeer bepaalde getuigenis als Baptisten te doen horen. Wij moeten vasthouden aan dit geloof mét dezulken die ons voorgingen en met diegenen in onze gemeenschap van vandaag, die terwille van hun geloof moeten lijden.

Gebed. De door U gekozen voormannen, alsmede het Uitvoerend Comité maakten een gebeds-afspraak in hun slotvergadering te Londen. We hopen, dat Baptisten van welk land ook zich bij ons aan willen sluiten in deze gebedsgemeenschap, en regelmatig met ons mee willen bidden voor allen die staan in de dienst van onze Heer, Jezus Christus. Los van Hem kunnen wij niets doen, maar met God zijn alle dingen mogelijk.

Evangelisatie, gemeenschap, geloof en gebed. Zeer zeker roepen deze woorden ons op tot grotere getrouwheid en een diepere toewijding aan Christus, en tot een nauwere samenwerking en een nog vuriger arbeiden in onze Baptisten Wereld-gemeenschap.

Laten we dan op deze Zondag van de Baptisten Wereld Alliantie ons verbond met onze Heer en met elkaar vernieuwen en bidden dat God ons wil zegenen en leiden en gebruiken, wanneer we samen dienen in Zijn Naam, in Zijn kracht en tot Zijn eer.

THEODORE F. ADAMS,
President

ARNOLD T. OHRN,
Alg. Secretaris

HENRY COOK,
Toegevoegd Secretaris voor Europa

ROBERT S. DENNY,
Toegevoegd Secretaris voor Jeugdwerk.

N. B. Hierbij wil ik nog even aantekenen dat zowel de President als de Secretaris van de B.W.A. er grote prijs op stellen, dat deze boodschap geheel of gedeeltelijk wordt voorgelezen in een der diensten op de hierboven bedoelde Zondag, indien mogelijk.

En waar hier zo uitdrukkelijk gesproken wordt, niet alleen over samen wèrken, maar ook over samen bidden, komt het mij voor dat we deze Zondag heel in het bijzonder moeten gebruiken om samen te bidden voor die vele millioenen mede-verbondenen, waarvan sommigen het zwaar te verduren hebben in landen waar er voor het Evangelie geen vrije baan is.

E. R.

Kroniek

Baptisten in Joegoslavië

Bizonder grote doopdiensten in 1955

Naast de verschillende kleine doopdiensten waren er in 't afgelopen jaar 4 zeer grote doopdiensten. De eerste vond plaats in Daruvar in 't noordelijk kroatisch gebied van dit land. Daar werden in één dienst 34 gelovig geworden personen gedoopt. De tweede dienst was in Petrovae, een slowaakse plaats. Hier werden 36 mensen in een dienst gedoopt. Maar de grootste doopdienst in de geschiedenis van 't Baptisme in Joegoslavië was op 21 augustus j.l. in Vladimirovac. Dit is een gemeente waar roemeens gesproken wordt. Op zondag 21 aug. werden niet minder dan 67 gelovigen gedoopt. Het moet een aangrijpend schouwspel zijn geweest: allen in het wit gekleed. De laatste grote doopdienst was op 30 october in Pacir; dit is een hongaarse gemeente. Hier waren het 16 meest jonge

N.C.R.V.-U.R.C. dienst

De N.C.R.V. zendt zondagochtend a.s. (29 januari 1956) te 10 uur een radiodienst uit van de Baptisten-gemeente te Zandbulten (Fr.). Voorganger: Ds J. van Dam; organist: J. Sipma; trompettist: Jan van der Hoek; medewerking van het evangelisatiekoor „Salem", o.l.v. W. Wijbenga.

Orde van dienst:

Orgelspel
Votum
Gemeentezang Ps 33 : 1, 7, 8
Schriftlezing Matt. 16 : 13—20
Gemeentezang lied 76 : 1—3
Gebed
Koorzang
Beurtzang van de Gemeente lied 184 : 1—6
Prediking over Matt. 16 : 18.
Orgelspel
Koorzang
Dankgebed
Gemeentezang lied 134 : 1—5
Zegenbede
Gemeentezang lied 161 : 1.

De liederen zijn genomen uit de bundel „Lofzangen en Gebeden" (1950).

---

mensen, die zich aan de Heer gaven. Opvallend is de grote eenheid en de wil tot gemeenschap onder de gemeenten. En dit ondanks de grote taalverschillen, zoals reeds uit het bovenstaande blijkt. Dit waren 4 gemeenten, ieder uit een andere republiek. Er zijn in 't geheel 5 republieken in Joegoslavië.

Eerste jeugdconferentie na 17 jaar

Ter gelegenheid van de nationale feestdag van de Staat werd van 27 tot 29 November j.l. een nationale Baptisten jeugdconferentie gehouden in Novi Sad. Na 17 jaar kwam de jeugd uit de 5 republieken voor 't eerst weer bijelkaar. Deze conferentie werd door de jeugd zelf belegd. Het grote probleem was om zo'n grote vergaderzaal te huren, die alle conferentie-gangers plaats kon bieden. Door alle jeugdafdelingen werd reeds lang van te voren voor deze conferentie gebeden. Er werd gesmeekt om goed weer en om een gebouw. Maar in dit laatste kwam geen verhoring. Om deze conferentie toch te laten doorgaan, besloot men tot het volgende: men verwijderde uit het Baptisten kerkje alle banken (180 zitplaatsen) en verkreeg op deze manier 450 staanplaatsen. Op alle drie conferentie-dagen werden drie bijeenkomsten gehouden elk 2 tot 3 uur durend. En al deze bijeenkomsten werden door alle bezoekers staande bijgewoond. Naar veler getuigenis was er zelden zo'n gezegende conferentie, terwijl ook niet eerder op een conferentie alles zo'n vlot verloop had als deze. Op de avonden werden grote evangelisatie-samenkomsten gehouden. In totaal kwamen 32 meest jonge mensen tot de grote beslissing.

Baptisten in Elzas-Lotharingen

Gemeente-vorming in Straatsburg

Deze plaats, de hoofdstad van de Franse provincie Elzas tegen de Duitse grens, is ons de laatste tijd bekend als de zetel van de Europese Raad. Hierdoor is deze stad weer belangrijk in betekenis toegenomen en dat zal ook in de toekomst voorlopig zo blijven. Nu moest eigenlijk de Baptisten gemeente aldaar hetzelfde karakter vertonen. In de eerste plaats reeds doordat zij volkomen nieuwtestamentisch is, maar in de tweede plaats ook ter nagedachtenis van de vele doperse gelovigen, die ruim 400 jaar terug zo ontzettend moesten lijden in deze stad.

De Bond der Franse Baptisten gemeenten is intensief bezig de gebieden in het oosten van Frankrijk voor 't evangelie te ontsluiten. In dit streven vindt zij een krachtige steun in de voorzitter van de bond Ds Henry Vincent, die ook president van het Europese zendingsgenootschap is. In Metz en in Straatsburg kreeg men belangrijke contacten met groepen gelovigen, die nog de vrucht waren van vroegere evangelisatie-arbeid.

Enige jaren geleden werd Ds Jeremia Hodoroaba voor dit nieuwe evangelisatiegebied beroepen. Hij en z'n vrouw bleken een zeer gelukkige keuze te zijn. Vooral ook omdat zij de verschillende talen, die in dit gebied gesproken worden, volkomen beheersen. Zij wonen nu in Straatsburg. Door publicaties, samenkomsten, huisbezoeken en tractaatverspreiding wordt de belangstelling der mensen opgewekt. Enkele maanden geleden werd de Straatsburger Baptistengemeente gesticht. Het is nog een kleine gemeente, samengesteld uit brs en zrs van de oudere arbeid en die van de laatste tijd. De stoot tot de stichting der gemeente werd gegeven door de commissie van de binnenlandse zending van de Franse Baptisten Bond (Mission Intérieure). De commissie steunt voorlopig ook nog dit pasbegonnen werk. Mede door een radio-intervieuw maar vooral ook door medewerking in het comité om de 2-daagse veldtocht van Billy Graham deze zomer voor te bereiden komt de gemeente meer in de publieke belangstelling te staan. De diensten worden gehouden in de St. Martinskirchen om half elf en 8 uur.

Het Spurgeon College jubileert!

Het 100-jarig bestaan

Vierde het Baptisten Seminarie in Hamburg in 1955 haar 75 jarig bestaan, in deze maand is het 100 jaar geleden dat het Spurgeon College werd gesticht. Dit opleidingscentrum voor voorgangers van onze gemeenten is van enorme invloed geweest op de verspreiding van het Evangelie in vele landen. Wij zullen ongetwijfeld hierover nog meer vernemen, wanneer de officiele herdenkingsgeschriften zullen verschijnen. De voorbereidingen tot het vieren van dit eeuwfeest worden allerwege getroffen. Men besloot dit jubileum geheel volgens de traditie van het College en vooral in de geest van de stichter te vieren. Dat is: het Evangelie in het middelpunt. Het jubileumjaar wordt dan ook: het jaar van evangelisatie. Het hoogtepunt van dit eeuwfeest zal de grote openbare meeting in Bloomsburg zijn op donderdag 5 Juli gevolgd door zondag 8 Juli: de dag van evangelisatie. Deze wijze van herdenking heeft overal grote belangstelling opgewekt.

G. Br.

2e EXLOERMOND

In aansluiting op het vorig bericht in de Christen willen we het volgende nog graag aan u doorgeven. Zoals reeds geschreven werd, is ons kerkgebouw opnieuw in de verf gezet en werden ook enige dingen veranderd.

Zondag 15 Januari was de grote dag aangebroken om ons kerkgebouw opnieuw in gebruik te nemen. Onze voorganger, ds Ketelaar, liet bij aanvang zingen: „Stromen van zegen komen als plasregens neer". Wij werden in de prediking bepaald bij deze woorden: „Alles ter ere Gods". De kerk is een gebouw om God te loven, aldus ds Ketelaar, en niets is te veel om dit gebouw tot een goed huis te maken. Het kan nooit goed genoeg gemaakt worden omdat het alles gaat ter ere Gods. Wij hebben dit gebouw gemaakt tot wat het nu is, maar

heugd we waren, dat Ds Bosma onze gemeente wilde dienen.

Op Zondagavond 15 Januari hielden we onze eerste bijzondere Evangelisatie-samenkomst. Ds Bosma bepaalde ons bij het onderwerp: „God is in zorg over U", terwijl ons zangkoor enkele liederen zong.

Deze samenkomst werd buitengewoon goed bezocht en het heeft ons goed gedaan, dat er op deze avond veel vrienden van de gemeente en verschillende vreemden aanwezig waren.

De bouw van onze nieuwe kerk vordert in snel tempo. De pastorie en kosterswoning zijn reeds gereed, terwijl we de kerk zelf omstreeks April in gebruik hopen te nemen.

Wij zijn dankbaar en blij, dat God ons steeds weer Zijn nabijheid en zegen doet ervaren en we bidden Hem van harte, dat Hij ons onder leiding van Ds Bosma Zijn onmisbare zegen wil blijven geven.

J. P. V., secr.

Protestantse kinderen in r.k. ziekenhuizen gedoopt!

De Kerkeraad der Ned. Hervormde Gemeente te Venlo heeft zich in een brief tot de Synode van de Ned. Hervormde Kerk gericht naar aanleiding van de doop, die in r.k. ziekenhuizen wordt bediend aan pasgeboren kinderen van protestantse ouders, zonder dat deze ouders daar toestemming voor hebben gegeven.

Het gaat de Kerkeraad van Venlo daarbij om de vraag of dit doopsel — veelal door leken toegediend — erkend mag en kan worden.

Zonder vooruit te willen lopen op de beslissing, die de Synode waarschijnlijk in haar zomerzitting 1955 zal nemen, zijn wij van mening, dat het criterium anders ligt dan in de brief van de Venlose kerkeraad aangeduid.

Het gaat er niet om of deze doop erkend moet worden, het gaat er om, dat wij onze protestantse kinderen niet gedoopt willen zien door een r.k. priester of leek. Waarom? Dat kunnen wij het best aantonen door enkele citaten uit officiele r.k. uitgaven.

In „De Katholieke Verpleegster" door Dr H. Rothoff S.M.A. lezen wij op pag. 275:

„Kinderen van niet-katholieken, of van katholieken, die hun kinderen niet zouden willen laten dopen, mogen, ook bij weigering van de Ouders, gedoopt worden, als zij in zodanige toestand verkeren, dat voorzichtig kan worden voorzien, dat zij zullen sterven alvorens tot het gebruik van de rede (jaren en verstand) te zijn gekomen. Dit is de uitspraak van Can. 750 van het Kerkelijk Wetboek. Denk er om, dat ge hier een apostolaat hebt uit te oefenen! Maar ook, dat dit met tact en voorzichtigheid moet worden uitgeoefend. Dien het doopsel aan dergelijke kinderen, die nog geen zeven jaar zijn, toe in het geheim; de Ouders hebben nooit het recht, het doopsel van een stervend kind te verbieden of te verhinderen. Maar ge moet de morele zekerheid hebben, dat het kind in stervensgevaar verkeert.

In geval die kinderen niet zouden sterven: denkt ge, dat men ze katholiek zal opvoeden, openbaar dan aan de Ouders dat ze gedoopt zijn; kunt ge zulks echter niet veronderstellen, zeg dan niets. Maar daarom juist is het zo van belang, dat ge moreel zeker zijt van het stervensgevaar; want die kinderen zijn door hun doopsel ook verplicht nadien als katholieken te leven; en dat maakt men hun soms onmogelijk."

Verpleegsters in het complot

En in het „Katholiek Verpleegstersboekje" door P. A. Popma pr., staat op pag. 87 nog vermeld:

„De verpleegster moet hierin echter zeer tactvol te werk gaan, daar door haar handelwijze zeer gemakkelijk een heftige afkeer van het katholicisme en de katholieke praktijken kan ontstaan."

U ziet het: de r.k. verpleegster wordt aangemoedigd, neen verplicht, een kind uit protestantse ouders de r.k. doop toe te dienen! De ouders, die zo hoog staan aangeslagen, dat hun naam met een hoofdletter wordt begonnen, hebben niet het recht de doop te verhinderen. En wat het stervensgevaar betreft: elk pasgeboren kind verkeert in de omstandigheid, dat over de levenskansen nog weinig of niets kan worden gezegd.

Het schijnt in Venlo nu bekend geworden te zijn, dat toedienen van het doopsel vaste gewoonte is als er niet r.k. moeders zijn bevallen.

Maar, het bovenstaande moge u daarvan overtuigd hebben, dit geschiedt in elk r.k. ziekenhuis. Mede daarom zullen wij er voor moeten zorgen, dat alom in den lande protestantse kraamklinieken verrijzen, opdat ook op dit terrein protestanten zorgen voor protestantse zieken!

Naschrift Eind-Redactie

Het bovenstaande lazen we in „Protestantse Gezondheidszorg". Hoewel U vermoedelijk Uw baby evenmin door een protestantse als door een r.k. geestelijke gedoopt wilt zien, zal één en ander U toch wel interesseren.

En de conclusie van de schrijver dat *protestantse zieken* in *protestantse ziekenhuizen* geholpen moeten kunnen worden, zal zeker Uw instemming hebben.

Landelijke Zondagsschool Centrale

Kort verslag van de Zondagsschool conferentie, Gewest Groningen te Groningen.

Het is een bijzonder goed geslaagde conferentie geweest zodat we gevoelen een en ander aan U te moeten doorgeven.

De Zondagscholen die hier niet vertegenwoordigd waren moeten er veel spijt van hebben omdat zij ontzettend veel gemist hebben. Het bestuur van het Gewest is actief en heeft daarom ook plannen om in dit voorjaar nog een conferentie te beleggen in het vertrouwen, dat alle zondagsscholen van het Gewest dan vertegenwoordigd zullen zijn.

Wat er alzo geschied is?

De voorzitter van het gewest, br J. Haak opende de vergadering en heette allen hartelijk welkom. Mej. Lok, trainster van de Ned. Zondagsschoolvereniging werd bizonder hartelijk welkom geheten, temeer daar zij het leeuwenaandeel van het programma voor haar rekening had genomen.

Haar inleiding: „Hoe vertellen wij het Bijbels verhaal op zondagsschool" werd met aandacht gevolgd. Nadat we dit onderwerp nader besproken hadden in de gevormde discussiegroepen, volgde er nog een levendige bespreking.

's Avonds werden onder leiding van br Jac. de Vries enkele nieuwe liederen

geleerd. Hierbij werd gebruik gemaakt van triangels, tambourijnen e.d. instrumenten. Van harte kunnen wij het gebruik van deze instrumenten bij onze zondagsscholen aanbevelen. U zult eens zien hoe gemakkelijk men liederen leert, en ook hoe de kinderen zich inspannen om werkelijk goed te zingen.

Vervolgens behandelde Mej. Lok het onderwerp: „De orde van dienst" en gaf o.a. verschillende demonstraties van wat men alzo met het flanelbord kan doen. Het kan heel gemakkelijk gebruikt worden met het instuderen van nieuwe versjes, melodie enz.

Natuurlijk zou het niet af zijn geweest indien zij ook nog niet een vertelling ten beste gaf met behulp van het flanelbord. Na de kerkdienst was er gelegenheid voor de gasten om een zondagsschooldienst bij te wonen. Mej. Lok was in één van onze zondagsscholen geweest en had gezien hoe de Groningers het deden. Na afloop kwamen we weer bij elkaar en hebben vele vragen gesteld welke door Mej. Lok werden beantwoord.

De hoofdgedachte van het zondagsschoolwerk is en blijft steeds om de kinderen van de Heiland te vertellen. Hun liederen te leren die zij in hun verdere leven meenemen. Het is evangelisatiewerk onder de kinderen.

Haast zou vergeten worden dat 's Zaterdagsmiddags de secretaris van de L. Z.C. ook nog iets vertelde over ons eigen Landelijk Zondagsschoolwerk. Het kwam hierop neer dat het bouwen aan ons Gewestelijk zondagsschoolwerk bouwen is aan ons eigen zondagsschoolwerk en landelijk werk. Bij de verkoop van „Kindervrienden" moeten niet alleen de zondagsschoolkinderen ingeschakeld zijn, maar ook de leden en vrienden der Gemeente. Het is het evangelisatieblaadje voor de kinderen. Hij vertelde hoe grootouders „Kindervrienden" kochten om die door te sturen aan hun kleinkinderen. Andere oudjes gaven ze aan de buurkinderen.

En dan ook de zendingsactie van de zondagsscholen die aardige resultaten geeft.

't Bovenstaande is ontleend aan een verslag dat ondergetekende als secretaris van de L.Z.C. ontving en meende U niet te mogen onthouden.

J. A. SCHOLTE.

Als wij ouder worden

Een ietsje vermoeider, als d' avondzon daalt,
Wat minder verstoord, als een plannetje faalt,
Wat minder geneigd, om een oordeel te vellen,
Wat meer om de deugden des naasten te tellen.
Zo wachten wij stil op het eind van de baan,
Waar het tijdelijke in 't eeuwige over zal gaan.

Wat minder beangst voor effecten en goud,
Wat meerder berusting bij wat men aanschouwt,
Wat breder van blik en wat ruimer van geest,
Bij veel wat ons vroeger zo eng is geweest.
Zo gaan wij dan verder door vreugd' en verdriet,
Met de poort van de Betere Dag in 't verschiet.

Met meerdere liefde voor and'ren vervuld,
Wat minder hoog woord, dat geen tegenspraak duldt,
Wat zachter gestemd, waar 't gevallenen geldt,
Wat minder op praatjes en nieuwtjes gesteld,
Zo wachten wij kalm op het eind van de reis,
Verlangend naar rust in 't hemels paleis.

Wat minder gejacht, wat meer tijd om te dromen,
Wat minder beangst voor wat ná ons zal komen,
Wat dichter bij hen, die ons vóór zijn gegaan,
en zo dierbaar ons waren in 't aardse bestaan;
Zij gingen, *wij* reizen naar vrediger oord,
En houden ons vast aan de Heer en Zijn Woord.

Nog wat leed, nog wat vreugd', nog een lach en een traan,
Dan komt *onze* beurt en....de reis is gedaan.
Het boek is gesloten, 't vaarwel is gezegd,
Wij worden bij de and'ren ter ruste gelegd.
Gezegend de dode, die dàn wordt gegroet:
„'k Dank God, dat ik U op mijn pad heb ontmoet!"

(Overgenomen uit „De Stem",
orgaan v. d. Gemeenten Workum—Makkum

WIE LEEST MEE?

(Krantenknipsels)

Populariteit

„De *populariteit,* die wij als predikers van het evangelie najagen, in de waan, dat de rand bewoner en de buitenkerkelijken er dol op zijn, slaat zo nu en dan over in vulgariteit". merkt ds J. J. Buskes op in „In de Waagschaal".

„In Warmenhuizen adverteert een Hervormde collega zijn jeugddiensten. Daar voel ik voor. Maar de populariteit is vulgariteit geworden, wanneer deze collega als onderwerpen van zijn preken aankondigt: You are always in my heart, en: Johnny is the boy for me.

Vulgair is het niet minder, wanneer een Luthers collega in Arnhem het verantwoord vindt, de gemeente aan te spreken met „Parelgenoten". Hij laat de gemeente een salto mortale maken van Willem Parel naar de gelijkenis van de koopman, die schone parels zocht. Willem Parel, wat kan hij ons bieden aan kostbaars? Wij raken even onze zorgen kwijt. Goed, maar straks is de lach weer verstard en zijn de zorgen weer teruggekeerd. Dat is in het Koninkrijk Gods anders. Daar houd ik niet een kater van over! Dat vind ik nu 'n modelpreek voor buitenkerkelijken. Die kater aan het eind verschijnt waarschijnlijk ook al vanwege de populariteit op de preekstoel. Ik vind het maar een vulgair beestje.

„Uit Kerknieuws"

76ste Alg. Vergadering der Unie op 14 en 15 Maart a.s. te Hengelo

Dit bericht is voor iedereen die van plan is de komende A.V. in Hengelo te bezoeken, dus voor U.C.-leden, voorgangers, afgevaardigden en gasten.

Voor 20 Februari a.s. moeten de aanmeldingen zijn ontvangen door de secretaris van de regelingscommissie, i.c. M. Germeraad, Breemarsweg 76, Hengelo (O) en ook voor 20 Februari moet U het verschuldigde bedrag hebben gestort op giro 48049 ten name van de heer H. J. Olijslager, Ir. M. Schefferlaan 12, Hengelo (O). Uw aanmelding wordt behandeld na ontvangst der betaling.

Onkosten:

a vanaf Dinsdagavond (13—14 Maart) ad f 10.—.

b vanaf Woensdagmorgen (14—15 Maart) ad f 9.50.

c alleen Woensdag (14 Mrt) ad f 5.—.

d alleen Donderdag (15 Maart) ad f 5.—.

Alles per persoon.

Zeer binnenkort zullen aan alle secretarissen der Gemeenten aanmeldingsformulieren worden toegezonden. Vraagt U hem er even om. Ze zijn ook te krijgen bij bovengenoemd secretariaat.

Wij werken aan de ontvangst, helpt U ons een handje door Uw vlugge afwerking van de formaliteiten.

Tot ziens in Twenteland.

„Omdat het in de Bijbel staat"

De christelijke levensbeschouwing van Amerika komt zelfs tot uiting in populaire volkswijsjes .Zo is momenteel een liedje populair dat geschreven is rond 1 Cor. 13 : 13. — „Geloof, hoop en liefde." Dit liedje wordt door tal van zangers en andere artisten op het gebied van de folklore en de volkswijsjes van het platteland — dat hier in werkelijkheid meestal niet plat is — herhaaldelijk ten gehore gebracht voor radio en televisie, meermalen op speciaal verzoek.

Hieronder volgen een paar coupletjes er van, met een Nederlandse vertaling:

Have faith, hope and charity,
That's the way to live successfully,
How do I know?
The Bible tells me so.

Do good to your enemy,
And the Blessed Lord will sure agree.
Ho do I know?
The Bible tells me so.

Don't worry about to-morrow,
Be real good to-day.
The Lord is right beside you,
To guide you all the way.

Laat geloof, hoop en liefde blijven,
Zo zal in uw leven succes beklijven.
Hoe weet ik dat 't zo gaat?
Omdat 't in de Bijbel staat.

Wees goed voor wie u haten,
De Heer zal u geenszins verlaten.
Hoe weet ik dat 't zo gaat?
Omdat 't in de Bijbel staat.

Heb geen zorg voor de dag van morgen,
Wees werkelijk goed vandaag.
De Heer is aan uw zijde
Als gids en steun en schraag.

(„Trouw").

Renderloo nieuws

Geregeld bereiken mij aanmeldingen voor de gezinskampen van a.s. zomer. Dit is een goed teken, maar wij kunnen helaas nog geen aanmeldingen aannemen. In de Christen van 17 Febr. zullen U de gezinskampen bekend gemaakt worden. Direct na deze datum kunnen we Uw aanmelding aanvaarden. Het is in Uw eigen belang, dat U het dan ook direct doet, want vorig jaar waren de gezinskampen binnen drie dagen na publicatie volgeboekt.

J. J. KIWIET.

Den Haag, Groenteweg 12.

Beroepingswerk

Ds C. van Wier heeft het beroep naar Leeuwarden aangenomen.

Beroepen te Deventer: Cand. E. J. Huizing te Ter Apel.

Vriendelijk verzoek

Wie kan onze Gemeente helpen aan *gebruikte zangbundels Joh. de Heer* voor onze Evangelisatie?

Gaarne sturen aan:

B. FRIESWIJK.

Reidinglaan 41, Drachten.

Jaargang 73 Nr 3299 Vrijdag 3 Februari 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Een eis die niet populair is

Vernedert U dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor U.

1 Petr. 5 : 6 en 7.

De leeuwen zijn los

Van het circus Sarrassani wordt verteld dat, toen het eens per schip van Europa naar Zuid-Amerika vervoerd werd, onderweg door blikseminslag de kooien der leeuwen lossprongen, waarna deze dieren aan de wandeling gingen, tot grote ontsteltenis van passagiers en bemanning, die zich behoorlijk bedreigd voelden en niet eerder weer tot rust kwamen dan nadat de dieren weer gevangen en op deugdelijke wijze in hun kooien opgesloten waren.

Voor vele mensen is het leven ongeveer net zo. Het wordt bedreigd door allerlei machten en gevaren, die ze niet de baas kunnen en die dreigend rondsluipen in de donkere nacht van hun bestaan.

Ja, waar kan een mens al niet angst voor hebben. Er zijn er, die altijd angst hebben voor de een of andere ziekte. Ze hebben zojuist een verhaal gehoord over een erge kwaal, en nu denken ze, die zelf ook onder de leden te hebben.

Anderen vrezen in verband met hun maatschappelijke positie. Ze voelen zich in die positie bedreigd, vrezen, zich daarin niet te kunnen handhaven, verdenken diverse collega's ervan, hen er uit te willen werken en leven door dit alles het leven van bedreigde mensen.

Anderen hebben een verleden, dat het een of andere verkeerde herbergt. Ze hebben het nooit gebiecht. En nu vrezen ze, dat het vandaag of morgen nog wel eens aan het licht zou kunnen komen.

Nog weer anderen kennen de diepe angst voor God en het komende oordeel, omdat ze geen vrede met Hem hebben en niet verzoend zijn door het bloed van Christus.

De sterke Hand

Er is echter, zegt Petrus, een sterke Hand, sterk genoeg om de dreiging op te heffen. Wie God naast zich heeft, wie in gezelschap van Jezus Christus de gang door het leven maakt, hoeft geen angst te hebben voor de losgebroken leeuwen.

Denk maar aan de drie vrienden van Daniël in de oven, aan Daniël zelf in de leeuwenkuil.

Denk maar eens aan de woorden van de Psalmist die ons vertelt, dat we, ook al gaan we door een heel donker dal, waarin de schaduwen van de dood vallen, toch niet angstig hoeven te zijn, omdat God met ons is.

Gods impopulaire eis

Maar deze krachtige Hand bewaart ons eerst goed, wanneer we beginnen, ons voor God te vernederen.

We moeten bereid zijn, die hand toe te laten in ons leven.

Veel mensen vinden het reusachtig fijn, wanneer in dagen van erge ziekte iemand bereid is, met hen te bidden om beterschap. Dan mag de sterke hand van God wel ingrijpen in dat ziekteproces en het ten goede wenden. Maar diezelfde machtige hand moet daarna van hun leven afblijven.

Zie, dat is het nu, wat God niet wil.

Wij moeten ons met heel ons hebben en houwen, met al onze verlangens en begeerten, onder Zijn krachtige hand vernederen.

En daar begint dan doorgaans het menselijk verzet. Vernedert U....

En toch....

Is het niet een diepe vernedering voor een mens, wanneer hij een slaaf is van de drank? Of een slaaf van zijn hartstochten, of van zijn geld, of van slechte vrienden?

Velen, die het hoofd zo hoog dragen en niet willen weten van een zich vernederen voor God, zijn slaven van de zonde en leven in diepe vernederende omstandigheden.

Wanneer God een mens oproept, zich voor Hem te vernederen, zich bij het *Kruis* te vernederen, dan doet Hij dat uiteindelijk, om ons weer tot het ware mens-zijn te verheffen. Deze vernedering voor de Grote Koning brengt de ware bevrijding. De ketenen vallen van ons af, de angsten die verband houden met ons belast verleden, sterven weg en een machtige Vriend gaat voortaan naast ons.

En zo wordt het heerlijk waar: Hij zorgt voor U.

Wf.

Losse Schakels

Volledig Jood Lord Beaverbrook wilde zichzelf geen bekeerde Jood noemen. Ik ben — zo zei hij — een complete Jood. Onder een bekeerde Jood zou men een Jood kunnen verstaan, die zich van het Jodendom heeft afgekeerd; nu geen Jood meer is. Een bekeerde heiden is inderdaad geen heiden meer, maar een bekeerde Jood? Geeft hij zijn Jodendom, zijn Jood-zijn op? Of is het zo, dat hij door zich tot Christus te bekeren zijn Jood-zijn in vervulling ziet gaan? Een Jood is een mens in hope. Hij leeft onder de belofte. Deze belofte is in Jezus Christus vervuld geworden, zodat wanneer de Jood zich tot Christus bekeert, vervuld wordt, wat hij in hope is. Het profetische in het Jodendom, zijn vooruitwijzend, op de Verlosser afgestemd bestaan, is in vervulling gegaan. De Jood, die zich tot Jezus Christus bekeert, komt dus eerst recht tot zichzelf. Hij ontvangt het hem ontbrekende. Daarom zouden we de opmerking, hierboven aangehaald, willen verstaan als: écht Jood, ten vólle Jood — de Jood, in wie het idee van Jood zijn verwerkelijkt werd.

Zingen vóór de Dienst In de baptistengemeente is het gebruik om voor de aanvang van de godsdienstoefening te zingen, niet geheel onbekend. Om verschillende redenen heeft men dat wellicht in enkele van onze gemeenten al lang geleden ingevoerd. Het ontstichtend praten werd er door voorkomen. Men deed beter met samen te zingen, dan in onderling gesprek de tijd voor de aanvang van de dienst te verdrijven. Het ging dan niet om het lied zelve, maar om zeker kwaad te voorkomen. Maar het is ook wel mogelijk, dat men tot gemeenschappelijk zingen overging om zich voor te bereiden voor de ontmoeting met de Heer in de samenkomst, die spoedig zou aanvangen. Het geestelijke lied kan de ziel zo weldoen! Geestelijke liederen zijn schatten, die door het gebruik niet verminderen maar steeds kostelijker worden. Geboren in door Gods Geest aangeraakte harten, raken ze ónze harten weer aan en voeren ons op tot God. Ze doen de harten ook samen vloeien. Ze brengen ons in de sfeer der eeuwige wereld. Men kan het slechts betreuren, dat er zo weinig gezongen wordt. Ook in de godsdienstoefeningen zelf. Het orgelbriefje zal wel ingeleverd moeten worden en het bordje van cijfers voorzien, maar waarom kunnen we de vastgestelde orde niet eens doorbreken? Soms komt er onder de prediking een lied omhoog, waarvan men denkt: hé, dat moesten we nu eens zingen! Maar ja, geeft men dat op, dan moet de organist aan het zoeken en de gemeente aan het bladeren. Hoe goed zou het zijn als we vele geestelijke liederen uit het hoofd kenden mét hun melodieën! Een toonvaste broeder zou het lied kunnen inzetten en het gezang zou spontaan ten hemel rijzen.

Men wil zich „wel eens kwijt" en dan zit een vastgestelde liturgie maar in de weg.

Leren zingen Het is kostelijk, dat wij zingende gemeenten hebben, maar we moesten zó ver komen, dat we alle psalmen en liederen gebruiken konden. In het gezangboek, dat wij voorheen gebruikten, kon dat al niet vanwege de inhoud van sommige liederen. Dat bezwaar bestaat niet meer voor dié gemeenten, die de Lofzangen en Gebeden gebruiken. Dat zijn allemaal schone liederen en we kunnen het alleen maar betreuren, dat deze bundel niet door heel de nederl. Christenheid gebruikt wordt. — Nu moeten we echter toezien, dat we ons niet de zegen van deze bundel verkleinen, doordat we verschillende melodieën niet leren zingen. Komt er een Voorganger van buiten dan moet hij niet in vrees behoeven te leven, dat het gemeetegezang onbevredigend zal zijn, omdat hij liederen met onbekende melodieën heeft uitgezocht. En het is voor geen Voorganger prettig, wanneer hij goed bij zijn preek passende liederen moet schrappen en minder bij-passende of helemaal niet bijpassende liederen moet laten zingen, vanwege de onmacht der gemeente. — Zou aan het verhelpen van dit euvel het zingen vóór de dienst onder goede leiding, ook niet dienstbaar gemaakt kunnen worden?

„Ecclesiola in Ecclesia" Als het tot de kenmerken van het Piëtisme behoort, dat het de ecclesiola in ecclesia d.i., het kerkje in de Kerk zoekt, dan zijn wij, met deze maatstaf gemeten, althans, geen piëtisten. We geloven wel, dat daarmede de duitse gemeenschapsbeweging getypeerd is en dus ook de nederlandse aflegger van die beweging. Zonder met de massa-kerk te breken, zoeken ze in conventikels wat de massakerk hun niet kan geven: gemeenschap. Ze blijven in de Kerk, maar plaatsen zich er geestelijk buiten. Misschien moeten we zeggen: ze voelen hoe ze geestelijk buiten die massa-beweging staan. Ze behoren tot de massa-kerk of volkskerk door geboorte of door de keus, door anderen voor hen getroffen. Deze kerk te verlaten was vroeger niet eens altijd van overheidswege geoorloofd, en dus was men wel genoodzaakt om, zonder met de massa-kerk te breken, apart te vergaderen. Tegen de verwaarlozing van eigen ziel mag een mens toch maatregelen nemen? Zo ontstond het „kerkje in de kerk".

Geen kwestie van omvang Wij willen geen kerkje in de kerk heten. Die uitdrukking bepaalt de aandacht meer bij de omvang van twee lichamen, terwijl het ons erom gaat wezenlijke schillen aan te duiden. Wij hebben waardering voor de Kerk maar beoordelen haar anders dan de kerkelijken doen. Wij waarderen haar om de zegen van evangelieverbreiding, van onderricht, opvoeding en gewetensvorming, die ze bracht en brengt over de volken. Maar we kunnen haar niet waarderen als ecclesia, als gemeente. We zien haar niet naast ons staan als groot naast klein, maar als Kerk naast gemeente. We zien in haar een pogen de Christenheid te omvatten en te bewaren en uit te breiden. Maar Christenheid is nog niet gemeente, die nu eenmaal, naar het getuigenis der Heilige Schrift (zie hoofden der apostolische brieven slechts) een vergadering der gelovigen is. Dat is, dunkt ons, niet voor weerlegging vatbaar. Ofschoon het zowel in de Christenheid als in de gemeente om Christus gaat, staan beide toch niet in dezelfde betrekking tot Christus. En in haar bizondere betrekking tot Christus ligt het geheim der gemeente, door haar ontvangt ze haar wezenstrekken. Dat besef heeft bij velen geleid tot een breken met hun kerk, omdat ze gevoelden dat hun geloofsrelatie tot Christus in de Kerk niet tot uitdrukking kwam. Het was deze relatie, waaraan zij uitdrukking probeerden te geven in de vorming van gemeenten van gelovigen. Zij gaven daarmede het volk niet op; de massa. Op de evangelisatie hebben ze zich b.v. veelal met kracht geworpen. Zij hebben een naam verworven op het gebied der wereldevangelisatie.

Nieuwe verhouding Zouden de kerken van uit onze waardering van haar arbeid én ons bezwaar tegen haar samenstelling nu niet haar verhouding jegens ons, die principieel gemeente willen zijn, opnieuw kunnen bepalen? Wanneer men ons nu eens niet langer onder de aanduiding: piëtisten voorstelde, maar onze arbeid wilde zien als een pogen Nieuw testamentisch gemeenteleven tot openbaring te brengen waren we hen dankbaar. — Ons geschil met de kerk loopt niet over de vraag van groot of klein, kinderdoop of grote doop, maar of er terecht gesproken kan worden van een „Missverstaendnis" — wanbegrip der Kerk? Is de kerk „slechts" een verwereldlijkte gemeente of heeft zij gemeentelijke wezenstrekken verloren?

L.

Men verzwakt al wat men overdrijft

Zand en zaad

De dag der algemene vergadering nadert en daarmee de dag der gemeenschap. De verbondenheid der gemeenten is een onloochenbaar feit, maar tot werkelijke uitdrukking komt die vooral in de dagen, waarin de afgevaardigden samen denken, spreken, eten, wandelen. O nee, ik vergeet niet dat andere, de hogere binding, die de basis is van onze gemeenschap en die op bepaalde momenten heel sterk voelbaar wordt. Zonder die basis zou het Uniegebouw er helemaal niet staan.

Eraan vooraf gaan de beraadslagingen in de gemeenten en we zijn er zeker van dat vele broeders nog intensiever dan anders de papieren hebben bestudeerd. We hebben allemaal wel het besef, dat de naderende bijeenkomst van historische betekenis zal zijn. Er staat een zaak op de agenda die men niet maar zonder meer kan aanvaarden of verwerpen. Er zitten zoveel facetten aan dat plan, waarin beoogd wordt een centrum te stichten, waarin onze jeugd zowel voor ontspanning als voor serieuze studie zal samenkomen. En niet alleen onze jeugd, maar ook ouderen, ook al zowel om eens uit te zijn als ook om er eens weer helemaal in te komen.

Het is wel zeker dat de stroom van vacantiehoudende, ontspanningzoekende mensen steeds breder zal worden. Het intensieve werken en leven dezer dagen eist een tijd van rust, van spel en bezinning. Br Kiwiet, de beheerder van Renderloo, heeft mij op mijn verzoek graag wat cijfers verstrekt, die illustreren wat we juist zeiden.

In tien zomers is het aantal personen, dat in Renderloo een week verbleef gestegen van 140 tot 1400. Van de honderd personen in '55 kwam 43 % uit eigen jeugd; 17 % nemen de gezinskampen voor hun rekening; 14 % betreft personen buiten ons verband, terwijl de buitenlanders 26 % leveren. Br Kiwiet is er van overtuigd dat deze getallen groter zouden zijn, als er maar meer ruimte was. Zo zijn alle plaatsen van alle gezinskampen bezet en moet men gedurig mensen afwijzen omdat men volgeboekt is. En elk jaar moeten wij mensen „buiten ons verband" weigeren omdat er geen plaats meer is. Steeds meer buitenlanders bezoeken dit land van bloemen en klompen, evenzeer beroemd om woningen als schepen, om dijken als om waterwerken. In '52 bezochten 23 buitenlanders Renderloo, in '55 waren het 245. Ook al vertienvoudigd.

U denkt natuurlijk, dat ik hier reclame zit te maken voor het nieuwe seminarium, dat dan ondergebracht zou worden in het centrum, waarin des zomers lach en lied weerklinken. Ik zou dat nu toch even naar de achtergrond willen schuiven en u attenderen op de grote zegen, die Renderloo in de loop der jaren heeft gebracht. Velen denken met diepe vreugde aan de gesprekken en aan de vrienden, die ze daar vonden. En niet weinigen namen daar besluiten die een wending in hun leven brachten. Telkens weer vernemen we in belijdenissen van de zegen, die jongemensen op Renderloo hebben ontvangen.

Wel jammer is, dat niet nog meer jongelui uit alle delen van het land daar samenkomen. Nee, dat kan nu ook al haast niet meer, omdat men te klein behuisd is, maar het is voor nu en u toch wel aardig om nog eens een paar percentages te gaan vergelijken. In Groningen (prov.) woont 34 % van alle Baptisten in Nederland, van de Renderloers zijn er maar 7.5 % uit die provincie. Friesland heeft 17 % van het totale aantal Baptisten, op Renderloo zijn er zes van de honderd bezoekers Friezen. In Drente woont 12 % en slechts een half procent der Renderloers komen daar vandaan. De meeste bezoekers komen uit de andere delen van 't land. In Twente woont 10 % van alle Baptisten, maar 18 % van de Renderloers komen uit dit gewest. In Holland/Utrecht woont 17 % en een evengroot percentage (17) is zomers op Renderloo. Brabant/Limburg hebben 5 % van de bijna 7000 Baptisten en dat komt met hun 4 % op Renderloo aardig overeen, net als bij de gemeenten van de IJselstreek, waar ook ongeveer 5 % woont en 7 % van het Renderloo-volk uit dat gewest komt.

Hebt u de getallen gelezen? Dat was u wat te ingewikkeld. Wel is duidelijk, dat, ofschoon 63 % van de Baptisten in het noorden woont, de bewoners van die landelijke provincies minder behoefte hebben aan ruimte en licht en lucht, dan de mensen uit de meer geïndustrialiseerde gebieden. Maar het is te voorzien, dat ook naarmate de industrialisatie zich voortzet, meerderen hun toevlucht zullen zoeken in een zo vriendelijk verblijf als Renderloo was in de jaren van zijn bestaan. Vanuit dit standpunt bezien is er alles voor om te trachten naar een groter gebouw, waar we meer mensen zullen kunnen opvangen. Het is gebleken, dat het werk in ons buitencentrum een bron van vreugde en zegen is geworden. Dat er een goed evangelisatiewerk gedaan wordt en dat de gemeenschap daar sterke impulsen en stimulansen ontvangt.

Wanneer we dus straks naar de algemene vergadering tijgen zal het goed zijn om in de besprekingen onze jongeren niet te vergeten. Ze hebben wel getoond dat ze voor zichzelf kunnen zorgen, maar het zou schoon zijn hun te tonen, dat we nog niet te oud geworden zijn om hun marstempo bij te houden.

Ik wens u graag veel inzicht en moed bij de besprekingen, die u binnenkort in de gemeente over deze materie zult hebben. Er zijn meer mensen op hoog bevel, innerlijk genoopt, op reis gegaan, zonder dat ze precies wisten waar ze kwamen.

HUIZINGA.

Kroniek

Het ledenaantal der Bapt. Kerken

Europa	1.106.154
Azië	642.157
Australië, plus de eilanden in de oceaan	45.345
Afrika	222.385
Midden Amerika en West Indië	98.437
Zuid Amerika	132.345
Noord Amerika	18.447.012
Totaal	20.693.835

Gegevens uit B.W.A. Youth News.

Zuid Afrika

Aan het november-nummer van de „South Afrika Baptist", waarin het verslag van de unievergadering van de Zuid Afrikaanse gemeenten is opgenomen, ontlenen wij het volgende:

Voorzitter is ds J. J. A. Hendricks en ds J. Poorter 2de voorzitter. Er was in het afgelopen jaar een toename van 941 nieuwe leden. Hierdoor werd het totale ledenaantal van de Zuid Afrikaanse Baptisten Unie 12.820 leden.

Niet ver van Pretoria, ongeveer 25 mijl, werd het eerste ziekenhuis van de South Africa Baptist Mission Society in gebruik genomen. Er zijn vele tekenen van geestelijke aktiviteit in de Z. A. gemeenten.

Nieuw Zeeland

Ook hier vond de jaarlijkse vergadering plaats van de Unie van Bapt. Gemeenten van Nieuw-Zeeland. Er werden in het afgelopen jaar totaal 657 personen gedoopt. Dit betekent een record in de geschiedenis van het Baptisme in dit land. Het totale ledenaantal is nu 11.600 dat is een groei van ± 500. De zelfverloocheningsactie bracht dit jaar een bedrag op van p. st. 19.500, er was gerekend op p. st. 15.000. Voorzitter van de Unie is geworden Mr P. F. Lanyon, die reeds jarenlang de Unie als secretaris diende. Er is een groot tekort aan voorgangers in de gemeenten. Men probeert zelfs uit andere landen voorgangers over te laten komen.

Spanje

Op 5 oktober j.l. werd op last van de gouverneur de Bapt. kerk te Eleka in de provincie Alicante gesloten en verzegeld. De ambtelijke verklaring voor deze handelswijze was, dat de gemeente geen schriftelijke vergunning had om godsdienstoefeningen te houden. Dat was inderdaad het geval, maar dit had ook z'n reden. Deze gemeente had jarenlang niet anders dan huissamenkomsten kunnen houden. Eindelijk kon zij een kapel bouwen, welke in 1954 gereed kwam. Maar het officiele verzoek het gebouw te mogen gebruiken en er haar samenkomsten te mogen houden, werd maar steeds niet ingewilligd. Ondanks herhaaldelijk aandringen kwam er geen antwoord op 't verzoek. Na bijna een jaar te hebben gewacht, besloot de gemeente haar kerk eenvoudig te gaan gebruiken. Op de woensdag na die eerste zondag reeds verzegelde de politie het gebouw. —

Dit is trouwens niet het enigste geval in Spanje. De kerk van de tweede Bapt. gemeente te Madrid werd op 17 Juli 1954 om dezelfde redenen en op dezelfde wijze gesloten. —

Het blad van de Spaanse Baptisten, „Eco de la Verdad", mag ook al sedert enige tijd niet meer verschijnen. En zo als de berichten zijn, ziet het er nog niet naar uit dat het spoedig weer mag uitkomen. —

De Foreign Mission Board (buitenlandse zending) van de Zuidelijke Baptisten Conventie uit de Verenigde Staten werd kortgeleden toestemming gegeven een gebouw te kopen in Malaga, prov. Santander. Vier jaar heeft het geduurd voordat deze vergunning los kwam. Het is in de jaren van de Franco-regering praktisch nog niet eerder mogelijk geweest. De meeste Bapt. gemeenten zijn met de Foreign Mission Board verbonden.

Tjechoslowakije

Uit „Die Gemeinde" vernemen wij, dat volgens berichten die men wel geloven kan, Dr H. Prochazka z'n vrijheid herkreeg. In Juni 1953 werd hij met nog drie medewerkers tot 12 jaar dwangarbeid veroordeeld. De beschuldiging luidde: zij zouden gespionneerd hebben ten gunste van de Bapt. Wereld Alliantie. De gezondheidstoestand van Dr Prochazka, die een van de leidende broeders van het Baptisme was in dit land, was zeer slecht. Vele vrienden hebben allerlei pogingen aangewend voor zijn in vrijheidstelling, welke nu eindelijk verkregen is. Voor zover bekend is, zijn de andere drie broeders nog niet vrijgelaten.

Hoe de Amerikaanse Baptisten hielpen

Dr Edwin A. Bell is de vertegenwoordiger van de Noordelijke Baptisten Conventie der Verenigde Staten. Hij woont in Zürich en heeft speciaal Europa als werkterrein. Deze gegevens zijn dan ook van hem afkomstig. In totaal werden reeds 368.000.— dollar besteed. In de eerste plaats voor reliefwerk: voedsel en kleding. Dit was vooral de eerste jaren na de oorlog programma-punt 1. Nu houdt het reliefwerk zich hoofdzakelijk bezig met de duizenden ontheemden, waarvan de conventie 1000 voor haar rekening heeft genomen. Hiervoor is een aparte staf van mensen nodig. Ook vragen de vele vluchtelingen de nodige zorg. Dan werd een zeer groot gedeelte van het genoemde bedrag gebruikt voor restauratie, herbouw en nieuwbouw van kerken, scholen en ziekenhuizen. Bovendien werd de opleiding van voorgangers in verschillende landen gestimuleerd en gesubsidieerd.

Deze hulp is niet altijd zonder meer een gift. Zij wordt verstrekt als een lening of een hypotheek-gift. Dat houdt dit in: zolang de gemeente in goede verstandhouding staat met de Unie is de hulp een gift. Dan is ook in geen enkel opzicht rente of aflossing verplicht. Maar zodra het contact met de Unie verbroken wordt, verandert de schenking in een hypotheek met de normale zakelijke afloop. Sedert kort wordt deze bepaling weer strenger gehandhaafd, omdat men enige teleurstellende ervaringen opdeed. Ook onze Unie Bouwstichting kreeg instructies over deze voorwaarde, zowel over de reeds verstrekte dollars als over eventueel nog te ontvangen hulp. Deze terugbetaling geschiedt dan aan de Unie, zodat het geld beschikbaar blijft voor het werk in dat land. Zijn er gemeenten, die de hulp meer als een lening willen blijven zien en zich moreel verplicht voelen het bedrag weer terug te betalen opdat andere gemeenten weer geholpen kunnen worden, dan wordt dit geld ook aan de unie terugbetaald. In beide gevallen moet dit geld, dat bij de Unie terugkomt, beschikbaar blijven voor andere bouwprojecten van gemeenten die bij de unie zijn aangesloten. Zo zijn er momenteel 219 leningen, waarin het bovengenoemd bedrag voor een deel verdeeld is. Ongeveer 27 % is alweer terug betaald en opnieuw gebruikt.

De Unie heeft destijds onze Amerikaanse Broeders in overweging gegeven om alle geholpenen zonder meer tot terug betaling te verplichten. Op deze wijze wordt de dollarhulp „levend geld": het blijft voortleven. En de hulp van één keer wordt op deze wijze een hulp voor 10 keer en vaker. Maar de Amerikaanse Broeders gaan niet verder dan de bepaling van de hypotheek-gift en laten verdere terugbetaling over aan het zelfrespect en de verantwoordelijkheid van de plaatselijke gemeente.

G. Br.

Unie-jaarverslag over 1955

Het was in Stadskanaal, de plaats van de eerste Baptisten Gemeente in ons vaderland, dat we dit jaar ons gemeenschapsfestijn de Unie-vergadering, hadden uit de verschillende gemeenten. Wel heeft de Unie-commissie getracht het conferentie-deel van deze Unie-vergadering te verzekeren door een speciale voorbereiding van de onderwerpen, doch tevergeefs, althans voor een deel, daar opnieuw een deel van de tweede dag voor de bespreking der zaken in beslag genomen werd. Doch deze zaken waren ook anderszijds weer naar het hart der vergaderden. Want werd niet het accent gelegd op een allerwege hernieuwde en herleefde evangelisatiearbeid? Werd ook niet besloten tot het instellen van een secretariaat ter bestudering en stimulering van de gemeentelijke evangelisatie? Ook de opleiding van de voorgangers in eigen land had aller aandacht, zij het dan dat slechts bescheidenlijk besloten werd tot voortzetting van het onderzoek naar de mogelijkheden van een eigen opleidingscentrum. Vliegt deze mooie vogel nu nog in de lucht, misschien is hij volgend jaar in onze hand! Dat deze gewichtige aangelegenheid — evangelisatie en voorgangersopleiding — het hart van onze beweging hebben, bleek ook uit het besluit om de betreffende commissies uit te breiden.

De relatie met het buitenlands Baptisme cirkelen dit jaar ook in hoofdzaak om deze materie van een eigen Nederlands Baptistisch Opleidingscentrum. Was er aanvankelijk in het nieuwe Uniebureau een bespreking alleen met Dr E. A. Bell, de vertegenwoordiger van de Amerikaanse Bapt. Conventie, later was er bespreking tussen de Seminarie-Studie-Commissie en Dr E. A. Bell en Dr Josef Nordenhaug, de vertegenwoordiger van de Zuidelijke Bapt. Conventie der U.S.A. Trouwens ook de evangelisatie, speciaal in de hoofdstad van ons vaderland, was onderwerp van bespreking met Dr Bell als ook de kerkbouwplannen in Arnhem en Eindhoven. De wereldwijde gemeenschap der Baptisten werd door een 66 tal der onzen heel bijzonder en inspirerend beleefd door het bijwonen van het Jubileum congres der Bapt. Wereld Alliantie in Londen. Wat een bewogenheid door de band der ver-

bondenheid met de geloofsgenoten vanuit alle streken van de wereld! Ook organisatorisch was dit voor ons Nederlandse Baptisme van betekenis doordat voor het eerst één der onzen gekozen werd in het uitvoerend comité van de B.W.A., en wel onze voorzitter Ds F. E. Huizinga. Later in het jaar hebben de brs Ds J. Broertjes en W. Modderman nog een bespreking in Rüschlikon met bovengenoemde vertegenwoordigers aangaande de mogelijkheid tot verwerkelijking van een Nederlands Bapt. Opleidingscentrum. En de bijzondere relatie van ons met de Duitse geloofsgenoten door middel van het Seminarie te Hamburg is tot uitdrukking gebracht doordat de Unie door Ds F. E. Huizinga vertegenwoordigd was op het 75 jarig jubileum van dat Seminarie.

De Unie heeft in dit jaar haar „territorium" uitgebreid door de Bapt. Gemeente te Paramaribo op te nemen als „bijzonder lid". Dit is wel het gevolg van de verbondenheid met het zendingsterrein in Suriname in de persoon van br J. Kool. Wie weet tot welke verten en mogelijkheden de instelling van het „bijzonder lidmaatschap" zich in de toekomst gaat uitstrekken! De in het vorig jaar uitgezonden zendelingen, de zrs Brongers en Vorsteveld, verblijdden ons door hun opwekkende berichten en wij geloven, dat zij door het meeleven en meebidden der velen in ons land gesterkt zijn! De zending gaat onze gemeenten aanstekelijk beinvloeden!

In ons eigen land is de betrekking met de andere kerken onderhouden op de bekende wijze door de deelneming in de Oecumenische Raad. Deze kreeg dit jaar wel een heel bijzonder accent, doordat in de delegatie van de Oecumenische Raad, die in de maand Juni een 14-daags bezoek aan Moskou bracht tot het leggen van contacten met de kerken aldaar — zulks op uitnodiging van de patriarch van Moskou —, ook de voorzitter van de Unie-Commissie, Ds F. E. Huizinga was opgenomen. Via de deelneming in de Oecumenische Raad beleefden we de gemeenschap met onze geloofsgenoten achter het ijzeren gordijn! In dit jaar is het ook gekomen tot deelneming in de Stichting tot hulp aan Kerken en Vluchtelingen doordat Mr P. Mostert daarin onze vertegenwoordiger werd. Op verzoek is ook uitbreiding gegeven aan de vertegenwoordiging in de commissie voor Geloof en Kerkorde, in welke commissie de meer principiele zaken doorgesproken worden; deze vertegenwoordiging bestaat uit de brs Ds J. Broertjes en Ds T. Jansma. In het bijzonder is in dit jaar de betrekking tussen de Doopsgezinden en de Baptisten aan de orde gesteld, zowel in een enkele plaatselijke Baptisten Gemeente als door artikelen in ons blad De Christen en tenslotte door bespreking van een referaat van Ds Jacobzoon van Oldeboorn, die als gast op de conferentie van onze voorgangers aanwezig was.

Verblijdend is het, dat op hun conferentie onze voorgangers aan de voeten van meer dan één Gamaliël ook uit andere kerken en landen hebben gezeten.

Onze jongeren, saamverenigd in de N.B.J.B., vierden hun 30-jarig jubileum, zij het op sobere wijze. Ook zij hebben het organiseren en reglementeren al te pakken blijkens de concepten van een reorganisatie, waarop ze zich dit jaar konden verenigen. Via een splitsing in drie raden (één voor jongens en meisjes, een andere voor de zondagsschool en een derde voor de rijpere jeugd) wordt alles weer samengebundeld in de ene stichting N.B.J.B. Van opbeurende en zegenrijke waarde is het kampeercentrum „Renderloo", waar ook cursussen en conferenties gehouden werden. Aansporend als altijd was weer de Nat. Conferentie, die in Haarlem gehouden werd. Ook de vorming heeft de aandacht, waartoe een boekje „Geloof en Leven" van de hand van Ds J. van Dam en Ds J. Reiling in bewerking is. Dit blijkt ook uit de deelneming aan het gesprek met de Unie-Commissie over een eigen Nederlands centrum voor opleiding en vorming als ook kamperen en confereren, terwijl Drs J. J. Kiwiet die ook op bekwame wijze „Renderloo" beheerde, gedurende een aantal maanden zal trachten op dit terrein stimulansen te geven in de diverse afdelingen. De offerzin van de jongeren, zowel voor „Spek de Bus" als voor „Uw hand aan de ploeg" demonstreert de behoefte om mee te werken in het pionieren. Onze Unie heeft een groot respect voor het opgroeiende geslacht, dat zich zó uit!

De N.B.V.B. met de schone naam „Zusterhulp" is reeds uitgegroeid tot een beweging met 60 afdelingen. Onze zusters zijn onze gemeenten waarlijk „een hulpe" getuige hun deelneming aan offers en kerstkisten voor het zendingsterrein, waar onze zendelingen arbeiden als ook voor het zendingsterrein in het zuiden van ons land, en voor het landelijke evangelisatiewerk in het algemeen. Met onze zusters als bondgenoten kunnen we waarlijk nog wel wat aan!

Nu de verslagen der permanente commissies en stichtingen door u te lezen zijn onder de stukken van de komende Unie-vergadering zal niet meer elk terrein hier vermeld worden. Maar met verblijding moet het ons uit het hart, dat we allerwege onze gemeenten vaardig en bereid vinden om in het spoor der activiteit mee op te trekken. Dit gelukt elke gemeente nog niet helemaal natuurlijk. Maar we mogen zeggen, dat dit jaar een verblijding is op het terrein van toewijding en medewerking. Al is er dan niet een gesystematiseerde inzameling der gelden, zoals wel al besproken tussen de verschillende werkcommissies, onze gemeenten zijn gelukkig gaan begrijpen, dat het er op aankomt, dat ze uit blijmoedigheid meedoen aan de verschillende taken. Vanuit dit jaar werpen wij dan ook met vertrouwen een blik naar de toekomst, gelovende dat het jaar van het Unie-jubileum een periode van eendrachtig aanpakken, gezamenlijk volharden en krachtig werken des Geestes zal inluiden! Verdween dan ook al de naam van één gemeente door opheffing — het was de Bapt. Gemeente te Den Haag—Oost — bemoedigend zijn namen, die steeds meer opduiken als veelbelovende arbeidsterreinen. Ik noem slechts Schiedam, Dordrecht, Westerhaar, Coevorden, Hoogkerk, Den Helder, zonder dat ik hiermee bedoel volledig geweest te zijn. Dit jaar werd met 't oog op

---

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Stimulansen?

Een dezer dagen vernamen we dat een groepje mannen een bespreking hielden over de evangelisatie-arbeid in het zuiden. Ze besloten hun best te doen de nog voorradige zegels, uitgegeven door het jubileumfonds, aan de man te brengen.

Dat geeft de burger moed. Wij publiceren dat in ons lijfblad omdat dit misschien aanleiding kan zijn voor sommigen die deze zegeltjes hebben, deze ook te verkopen.

Wij zullen er grote vreugde aan beleven als bovengenoemde actie anderen stimuleerde het ook te proberen. Het zal o.i. niet moeilijk zijn deze kwijt te raken. Wie zou het durven weigeren voor zo'n goed doel wat zegeltjes te kopen?

Hebt u zich al voorbereid op de laatste dankofferweek voor de jubileum-conferentie op de 2e Pinksterdag? Laat dit laatste beroep op u niet tevergeefs zijn. Rookt u enkele sigaren of een pakje sigaretten minder en dient zo uw Heer. Laat deze laatste ronde in de eerste lijdensweek een offer worden van ons allen uit liefde tot Hem die zichzelf geheel offerde voor ons.

Jubileum evangelisatiefonds.

meerdere publiciteit een perssecretariaat door de Unie-commissie ingesteld en de behartiging daarvan aan Ds J. Broertjes toevertrouwd.

In een 3-tal gemeenten werd het 75 jarig jubileum gevierd, in Groningen op 30 Januari, in Haarlem op Pinksterzondag en in Sneek op 25 Sept. Het 25-jarig ambtsjubileum werd door Ds F.E. Huizinga in alle stilte op 21 December gevierd. Dit jaar waren de voorgangers wel reislustig. Op 9 Jan. nam Ds H. v. d. Werf afscheid van Utrecht en werd op 16 Jan. door Ds G. Brongers te Emmen bevestigd. Ds G. Visser bevestigde candidaat C. Mostert tot de dienst te Harlingen op 23 Jan. Op 27 Maart zei Ds M. de Jong Pernis vaarwel en werd op 3 April in Muntendam verwelkomd na bevestiging door Ds J. Hekhuis. Ds J. Broertjes verliet op 15 Mei de hoofdstad van Gelderland en vestigde zich in de hoofdstad van Utrecht door bevestiging tot de dienst door Ds H. v. d. Werf op 22 Mei. Ds H. Sikkema preekt op 28 Aug. afscheid te Heerenveen en werd op 11 Sept. te Pernis bevestigd.

Wie de grote reis naar het eeuwig Vaderhuis aanvaardden? Dat was in de maand Januari br K. Drent van Hengelo, in vroeger jaren lid van de Unie-Commissie en daarna lid van het bestuur van het Pensioenfonds. Op de laatste dag van de maand Maart ontsliep de veteraan ds H. Visser, emeritus predikant te Sneek. Ds J. Hekhuis die op 20 Maart afscheid van zijn gemeente te Muntendam nam en op 27 Maart intrede gedaan had te Valthermond na bevestiging door Ds J. W. Weenink, werd door de Heer thuis gehaald op de 19de November. Hun nagedachtenis zij ons een prikkel tot verhoogde toewijding!

Tot slot willen we nog de verhuizing van Unie-bureau van Haarlem naar Arnhem vermelden. Deze vond plaats in de tweede helft van de maand Januari. Dit Unie-bureau is echt wat we moeten hebben: royaal van formaat en ruimte om in te werken en te wonen. Hier vinden de vele werkzaamheden plaats, die mede door door de nieuwe bureau-hulp kunnen worden afgedaan. Dank willen wij gaarne brengen aan allen in den lande die door hun vlotheid en zorgvuldigheid meehelpen aan de behartiging van de gemeenschappelijke arbeid. Of is hierin ergens in den lande toch nog een leemte door een traagheid? Dan wekken wij u gaarne op om die te overwinnen, ziende op het heil des Heren dat wij door middel van de verschillende takken van arbeid willen uitdragen. Niemand vertrage zijn gang, niemand verachtere in de genade! Laat ons allen zijn waakzaam en werkzaam, doende wat onze hand vindt om te doen. Want de zaak des Konings is groot en heeft haast!

Namens de Unie-commissie,
de Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Eenheid - maar hoe?

Onder dit opschrift schrijft Dr Visser 't Hooft, de Secretaris van de Wereldraad van Kerken een art. in het Novembernummer van „Gemeenschap der Kerken". Achter deze eenheid staan voor ons als Baptisten vele vraagtekens. De dopers hebben wel steeds het gevoel gehad niet a n d e r s te zijn dan de Kerken, maar i e t s anders. Lange tijd heeft men hen daarom voor sectariërs gehouden, maar dat ongunstig oordeel heeft zich wel wat gewijzigd. Nu is men geneigd te zeggen dat ze een eigen „kerktype" vertonen: dat der „Vrijwilligheidskerk", wel te onderscheiden van de „Vrije Kerk", ofschoon het kenmerk van de Vrije Kerk ook bij de Vrijwilligheidskerken gevonden wordt. Onder Vrije Kerken verstaat men de van de Staat onafhankelijke Kerken en onder Vrijwilligheidskerken dié gemeenschappen, die tot stand komen door bewuste erkenning van hetzelfde geloofsbezit en geloofsinzicht. Hun „vrijwilligheid" betekent dus niet: vrije menselijke wilsbepaling, maar daad van gehoorzaamheid aan de Waarheid, die hen overmeesterde. Het is Christus, onder Wiens gezag zij zich in vrijwillige doch verplichte gehoorzaamheid, plaatsten en zo als gemeente openbaar werden. Aan hun vereniging ging het werk van de Goede Herder vooraf en dat openbaart zich er in.

Het *Kerk*principe is een ander. Daarom liggen er voor ons in het vraagstuk naar de eenheid en het daarop berustende streven naar hereniging der Kerken, bizondere moeilijkheden. Hoe langer wij samen gaan en hoe meer wij met elkander spreken des te meer oog krijgen wij voor de kloof die er is tussen ons en de in de Wereldraad participerende Kerken. Het pricipiële verschil laat zich steeds meer gelden. Dit wordt hinderlijker gevoeld wanneer er wordt aangedrongen op resultaat. Wij verstaan hen, die zeggen: we zijn toch niet bij elkaar gekomen om altijd maar te blijven praten? We moeten tot de eenheid komen. We moeten van de gegeven eenheid uit komen tot de manifestatie dier eenheid.

Dr Visser 't Hooft staat die ongeduldigen te woord. Hij begint met nog eens met nadruk te betogen, dat de Wereldraad haar leden geen bepaalde opvatting van de eenheid der Kerken opdringt. In de leer a.g. het wezen der Kerk en die a.g. haar eenheidsopenbaring is geen overeenstemming tussen de Kerken. Officieel is niets vastgesteld. De leiding van de Wereldraad hoopt dat die overeenstemming zal groeien, maar voelt tevens dat er dan ook wat te voorschijn moet komen. Er zijn rapporten verschenen, deze onderwerpen rechtstreeks of zijdelings rakende, en zo gelooft Dr Visser 't Hooft te kunnen constateren dat enkele opvattingen wel zo langzamerhand algemene geldigheid beginnen te krijgen. Deze rapporten zijn wel „ontvangen", maar d.w.n.z. „aanvaard", zegt hij.

Verschillende instanties van de Wereldraad van Kerken hebben zich uitgelaten over de eenheid der Kerk. Hun opvattingen geeft de Secr. van de Wereldraad weer in de volgende punten:

a dat de eenheid der Kerk een *geschonken* eenheid is, in zoverre zij haar diepste realiteit in Jezus Christus zelf bezit.

b dat deze eenheid aan de wereld moet worden gedemonstreerd.

c dat de algemene eenheid van

de Kerk gebaseerd moet zijn op een grote mate van overeenstemming in de leer.

d dat de gemeenschap van sacrament een onmisbaar onderdeel is van volledige eenheid.

e dat een door alle leden der Kerk erkend priesterschap en een permanent orgaan voor contact en overleg nodig zijn, maar dat men zich dient te wachten voor een starre uniformiteit op bestuursgebied en een bestuursvorm, waarbij een gecentraliseerde instantie de doorslag geeft.

f dat de eenheid van de Kerk slechts mogelijk is door een vernieuwing van de Kerk.

g dat deze eenheid niet dient te worden nagestreefd om haar zelfswil doch in het belang van de wereld, waarin de Kerk haar evangeliserende taak heeft te volbrengen.

Dr. Visser 't Hooft voegt hieraan toe:

„Ik wil niet beweren, dat deze reeks uitspraken volledig is, maar het komt mij voor dat dit wel de punten zijn, waarop in de uitspraken van de Wereldraad over een eenheid telkens opnieuw de nadruk wordt gelegd."

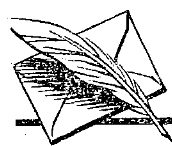
Als inderdaad in deze punten wordt aangegeven de richting waarin de arbeid en het streven van de Wereldraad van Kerken tendeert, dan kunnen wij ons aan hen orienteren. Het is nu nog de tijd om dat te doen. Zijn ze eenmaal tot dogma's verheven, dan is het: aanvaarden of verdwijnen.

Bij punt d „gemeenschap van sacrament" zal wel gedacht zijn aan het Avondmaal, de intercommune. Of het Avondmaal een sacrament is, is voor ons een open vraag. Het hangt er veel van af wat men met dat woord bedoelt. Wij buigen voor de heilsgeheimen doch zijn bevreesd voor geheimzinnigheden; voor alles, wat het heil verzakelijkt en de heilsontvangst onpersoonlijk maakt. Gemeenschappelijke avondmaalsviering zal, dunkt ons, alleen dán mogelijk zijn, als we één taal spreken aan de Dis; als alle disgenoten deel hebben aan dát heil, waarvan Jezus gewaagde, toen Hij deze Maaltijd verordineerde. Dat mogen wij aannemen van hen, die in de gemeente werden opgenomen — hetzij in de gemeente ter plaatse of elders. Wie „kerkelijk" elders thuishoort, viere dáár het Avondmaal. Orde moet er zijn. Zinvol kan de viering van het Avondmaal alleen dán zijn, als de aanzittenden weten dat er geloofseenheid is: eenheid met Hem die met Zijn Woord en Dood en Leven achter de tekenen staat.

Bij punt c rijzen bij ons vragen naar de aard van het priesterschap, dat door alle delen der Kerk erkend zal moeten worden. Komen we hier niet in aanraking met een ambtsgedachte, die wij niet als bijbels kunnen aanvaarden? Krijgen we hier het beeld van een in priesters en leken gespleten Kerk? De Baptistengemeenten hebben deze gedachte steeds verworpen. Voor een apart priesterschap is bij ons geen plaats. In het N. Testament wordt wel gesproken over priesters, maar nimmer worden ambtsdragers in de gemeente met dat woord aangeduid. Het is naar ons gevoelen een karakteristiek van de bijbelse gemeente dat er in haar voor priesters géén plaats meer is, overmits al haar leden in die bevoorrechte positie geplaatst zijn, die oudtijds in Israel de nakomelingen van Aäron symbolisch-profetisch innamen. Deze schaduw is verdwenen nu het wezen: de verzoening gekomen is.

We moeten onze bespreking van het art. in „Gemeenschap der Kerken" hiermede stop zetten. Wij menen dat aan de stap vooruit, die men de Kerken wil laten zetten overeenkomstig de geciteerde punten, een stap t e r u g moet gaan: zal er een ontmoeting gezocht worden niet in Geneve en niet in Konstantinopel of Canterburry maar op de bodem, waar Christus' boden door de prediking van de Heilsboodschap gemeenten van de Messias zagen ontstaan: waar de Goede Herder Zijn kudde begon te vergaderen.

L.

Correspondentie

Wegens vertraging in de postverzending ontvingen we de copie te laat en daardoor komt dit no. iets later dan gewoonlijk.

Gemeenteberichten

HENGELO

Als je mooie dingen moet schrijven gaat dat in de regel gemakkelijker dan minder prettige. Toch mogen we u ook niet onkundig laten van deze laatste.

Maandag 30 jan. hebben wij onze broeder Willem Lindeman moeten begraven. Een acute slopende ziekte maakte ontijdig een einde aan dit werkzame leven. Sinds 1937 diende hij, met kleine onderbrekingen, de gemeente als ouderling. Op onze Algemene Vergaderingen miste hij niet graag. God riep hem in dit leven en hij gehoorzaamde. God riep hem naar huis en hij moest gaan. Onder bijzonder grote belangstelling, hetgeen aantoonde hoe lief wij hem hadden, hebben we hem weggebracht nadat wij in een rouwdienst hem herdacht hadden.

God sterke zijn vrouw en kinderen en doe velen in zijn voetstappen volgen tot eer van God en Zijn gemeente.

S. W. V.

ENSCHEDE

Gel. broeders en zusters. Het is alweer een hele tijd geleden dat u door middel van ons blad iets van Enschede hoorde. Het gaat goed in Enschede. Zondag 9 jan. mochten wij onze jaarvergadering houden en vernamen wij dat ons ledental met 42 was gestegen. Velen zijn de laatste maanden in het watergraf afgedaald. Sinds sept. mochten wij elke maand een doopdienst houden. De Heer zij geloofd en geprezen voor zovele zegeningen. Ook nu heeft zich weer een broeder aangemeld voor de doop. De laatste maanden zijn ook vele broeders en zusters uit het Noorden tot ons gekomen en hebben onze gelederen versterkt. 's Zondagsmorgen hebben wij goed bezochte diensten in de kerk. Onze geliefde voorganger brengt met veel vuur en toewijding elke Zondag weer het rijke Evangelie voor vele mensen, waar onder veel vreemden. Zo ziet u dat ook in Enschede nog steeds zielen komen tot de Gemeente; wij gaan dan ook moedig voorwaarts en hopen en bidden dat ook in dit jaar nog velen mogen komen tot de Herder die het verloorne zoekt.

J. HUIZING, secretaris.

Beroepingswerk

Cand. E. Huizing te Ter Apel heeft het beroep, op hem uitgebracht door de Baptistengemeente te Deventer, aangenomen.

Advertentiën

Evert J. Huizing
en
Gré Olijslager

geven U, mede namens hun ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben op Woensdag 8 Februari 's namiddags om 2.30 uur in het Gemeentehuis te Stadskanaal.
Huwelijksinzegening 's namiddags om 3.30 uur in de Baptisten kerk te Nieuwe Pekela door de Weleerw. Heer Ds H. Jut.

Ter Apel, Hoofdkade 88.
Stadskanaal-O, Kastanjelaan 9.
Januari 1956.

Receptie van 5—6 uur in de Jeugdzaal van de Bapt. kerk te Nieuwe Pekela.

Voorlopig adres: Kastanjelaan 9, Stadskanaal-O.

Toekomstig adres: J. P. Sweelinckstraat 13, Deventer.

Op donderdagavond nam de Heer van ons weg onze lieve man, vader en grootvader

Willem Lindeman

echtgenoot van Jantje Zoer

in de ouderdom van 49 jaar.

„Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren" (Rom. 14 : 8).

J. Lindeman—Zoer,
kinderen en
kleinkinderen.

Hengelo (O), 26 jan. 1956.
Jan Steenstraat 57.

De rouwdienst vond plaats op maandag 30 jan. j.l. om 1.15 uur in de Baptisten kerk, Jac. Catsstraat 36, waarna de teraardebestelling plaats vond op de Algem. Begraafplaats, Oldenzaalsestr.

„RENDERLOO" zoekt:

een geheel zelfst. kracht

voor de periode van 1 Mei tot 1 Sept. Loon en sociale verzorging geheel volgens de geldende maatstaven.

Brieven zo spoedig mogelijk aan:

J. J. Kiwiet,
Groenteweg 12, Den Haag.

Jaargang 73 Nr 3300 Vrijdag 10 Februari 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Aan de Doodsgrens opgevangen

Zalig (zijn zij) die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid.

Matth. 5 : 6.

Het is niet gemakkelijk door de zaligsprekingen heen te slapen. Wanneer ergens, dan ontsluit zich hier een wereld, waarin ander licht schijnt, dan over de aarde op en onder gaat. En het verwondert ons niet dat er de eeuwen door ernstige twijfel aan gerezen is, of bij dit licht hier wel gewandeld worden kan.

Men heeft zich aan dit heilig schijnsel zoeken te onttrekken door het slechts toegang te geven tot het terrein der gezindheid. Het leven, dat om daden vraagt, werd er tegen afgeschermd. Anderen achtten — en wel niet ten onrechte — hier de toekomende wereld voelbaar nabij. Maar ondertussen bleef het vreemde getuigenis, in de bergrede afgelegd, om de aandacht — neen: om de gehoorzaamheid vragen.

Maar het onmogelijke, het onrealiseerbare is niet slechts de zaligsprekingen eigen. Het is het kenmerkende van het Evangelie. Het is het boeiende, het verontrustende, het opjagende van de boodschap, die van Jezus Christus uitgaat en Hem uitdraagt. Zij bevat het dynamiet, dat God onder de wereld gelegd heeft; het breekijzer, waarmede Hij haar van haar fundament gelicht heeft en naar de afgrond heen wentelt.

* * *

Zalig zijn zij, die...... hongeren en dorsten.

Waar honger en dorst geleden wordt, gaat het om het leven. Daar staat het naakte bestaan op het spel. Daar gaat het om het eerste, dat tevens het laatste is. Zijn of niet-zijn liggen in de waagschaal, waar honger en dorst geleden wordt. Is dat vraagstuk aan de orde gekomen, dan blijft er geen vraag over, nog de moeite van het noemen waard.

Het gaat in de tekst om mensen, die in stervensnood zijn. De kaken van de dood zijn vóór hen open gesperd. Deze hun nood moet worden opgeheven, of zij worden door hém opgeheven. En nu zegt de Here Jezus: zalig zijn zij. díe zich in deze opperste nood bevinden!

Vreemd, héél vreemd is de boodschap, dat de zaligheid dáár wacht, waar de hoogste en hoogst denkbare nood doorleefd wordt. Waar alles verloren is, waar alles reddeloos wegzinkt, waar geen bodem meer gevoeld noch gezien wordt, dáár is de zaligheid nabij. Daar gaan de poorten naar de hoogste vreugde open; daar rijst, en rijst steeds hoger de jubel: ik ben gered! Gered — uit welk een nood! Voor welk een dood!

* * *

Het gaat om de gerechtigheid.

Het gaat daarom, dat de mens in het reine is met God. Eerste en laatste vraag! Eerst als de goedkeuring Gods ontvangen is en de Geest van God getuigenis gaat geven van vrede met God, van eeuwig leven als vrucht en blijk van de verzoening, sterft de angst, treedt de verzadiging in.

Het evangelie voert een zware strijd om deze gerechtigheid te doen triumferen. Tegen de schijngerechtigheid trok Johannes de Doper op. Aan haar bouwde Israels beste zonen. Ze wilden niet sterven maar leven. Om het léven, het ééuwige ging het de rijke jongeling met zijn onderhouden van alle geboden. Hij erkende dat het hem ontbrak. Maar de velen bedwelmden zichzelf met een schijngerechtigheid, die hen hun honger en dorst moest doen vergeten.

* * *

Deze afweer van het Evangelie moet verstaan worden.

De inzet is zo hoog.

Het gaat om leven of sterven.

Het zijn zélf, staat op het spel.

Buiten de gerechtigheid om is er géén leven.

Des te aangrijpender, wanneer op dit punt wordt misgetast.

Daarom is het Evangelie een onvermoeid getuigenis tegen de ongerechtigheid, die de mens zichzelf opbouwt en waarachter hij zich verschanst tegen de toorn Gods. Telkens weer als het christendom vervlakt is en de mens zichzelf tegen God beschermen wil, breekt het getuigenis van het Evangelie opnieuw door en stort zich met goddelijke kracht op het bolwerk, waar achter de mens de strijd tegen de genade voert.

Zoals we in dit leven — ons *eigen* leven, voor God niet anders kunnen zijn dan bedelaars, zo is in het eigen leven geen andere toestand reëel, dan hongeren en dorsten. De diepste werkelijkheid van ons leven-van-nu openbaart zich in onze honger en dorst. En dat leven-van-nu kan niemand opheffen dan God. Hij kan daarvoor in de plaats geven een leven, een aanzijn, zódanig, dat er eeuwig leven aan inhaerent is. Hij kán en Hij doét dat, doordat Hij ons in Christus, de Gekruisigde en Verrezene, in het reine met zichzelf brengt.

HIJ doet dat.

Hij verzoent ons in Christus met zichzelf.

Hij plant de vrede, die niet ontworteld kan worden in onze harten.

Zijn Naam zij geprezen!

L.

Zand en zaad

Br H. in de kerkbode van de Baptisten Gemeente te Den Haag wordt bedankt voor zijn veldboeket. Dit weekblad aanprijzend schrijft hij onder meer, dat de lezers „populaire artikelen van Ds Huizinga" onder de ogen krijgen. Dat streelt hem natuurlijk, dat populair. Wie wil dat niet zijn? Er zijn er die zich gewoonweg uitsloven en het is een beetje begrijpelijk. Alleen, de gunst der mensen is als een brandend spiritiusplasje; heet, doorzichtig en gauw over. Zeg het maar ronduit mensen wat je op je lever hebt, al krijgt de populariteit dan een deukje. Overigens, dat ronduit zeggen betekent nog niet grof worden. Naast de roede de appel, zei Luther bovendien en wij kregen vroeger bij de levertraan een snoepje.

Nu ga ik me op glad ijs begeven en zal ik misschien gevaar lopen die welgewaardeerde welwillendheid der geduldige lezers te verliezen. Ik sla u op het achterzakje en nog liever op de jas, mannen. Ik waag me aan het beursje der zusters. Is er pijnlijker plek te vinden? Het is bijna alsof je zo'n kastje nadert, waarop een bliksem afgebeeld is: verboden aan te raken. Maar wat geef ik erom? Ik zit hier veilig en koud aan de Vondelstraat. En wat geeft u erom? U zit aan 't andere eind van de stad, de provincie, het land en lacht. Ik zal er mee voor de dag komen.

Had ik het niet gedacht: dat gaat weer over het nieuwe plan, over een groter centrum, over de school. En dat gaat zoveel geld kosten, dat je er kippevel van krijgt. Nou, dat kan niet. Het gaat voor ons samen tenslotte maar om honderdduizend gulden. Vraagt u de mannen van Arnhem en Eindhoven maar eens wat een nieuwe kerk kost. Maar werd het dan niet duurder? O ja, maximaal tweehonderdduizend, maar de helft geven buitenlandse broeders. Die mannen zien zo zeer de noodzakelijkheid van zulk een centrum in, dat ze het verantwoord achtten hun broeders en zusters om honderdduizend gulden voor Nederland te vragen. Wat kan ik anders doen, dan u om de andere ton verzoeken.

Maar het is niet eens een ton, broeders. We hebben nog een beetje in kas, de N.B.J.B. zal niet achter blijven — bleef de jeugd ooit achter?? — waar wij momenteel maar voor hebben te zorgen is dat er F 30.000 bijeengebracht worden. En wij hebben in Groningen, toen de Uniecommissie vergaderde, gezegd: er mag niet eerder begonnen worden of wij willen met hulp van al onze broeders en zusters die dertigduizend op tafel gelegd hebben. We moeten nu maar eens tonen wat we waard zijn. Ik hoor het al: maar wij zitten er zelf zo zwaar voor; als u wist wat een schuld we hebben; hoe moeilijk het is de eindjes aan elkaar te knopen; onze voorganger heeft niet eens het minimumsalaris (waarom niet); we zitten zelf midden in bouwplannen we kunnen niet meer!

We kunnen niet meer. Is dat nu wel waar? Hoeveel procent van uw inkomen zondert u af voor het werk in de gemeente? Dat weet u niet zo precies. Nu, dat is wel uit te rekenen. Hoeveel zit er in het loonzakje? Is het teveel om van iedere gulden een dubbeltje te geven? Ik weet dat er vele families zijn waar men zo pleegt te geven en zij eten er geen snee brood minder om. Zij vinden het eigenlijk nog te weinig. Het is maar hoe men het ziet. Is het geld, dat u verdient, uw geld of is u er rentmeester van, beheerder? Wie is de Heer van uw geld? Of heeft de werkelijke Heer niets met uw inkomen te maken. Ja maar huur, vuur, licht, eten, kleding, belasting, dat moet er toch allemaal maar komen. Van wat er dan overblijft willen we wel behoorlijk geven. Ja, zo kan het. Misschien is het toch beter andersom te redeneren. Hier ligt het geld en het allereerste is voor de Heer, de rest gaan we onder onszelf verdelen. Me dunkt, uw geld krijgt groter glans en meer betekenis.

Vouw het blad nu maar dicht en steek een sigaar aan, verzoek uw vrouw vriendelijk om koffie, laat een showboat varen en zeg maar dat het leven zo moeilijk is, zo gecompliceerd en zo. Dat wil zeggen: gewoon doen. Net doen of ik dit niet schreef en u het niet las. Of, ja, er is nog een andere mogelijkheid, of u zegt: hij heeft gelijk. We kunnen 't genoeg als we maar willen. Als we samen echt willen, gebeuren er wonderen. Dan zijn er eigenlijk geen grenzen. Gelooft u dat niet met mij?

En dan nu maar eerst afwachten wat de algemene vergadering in Hengelo zal zeggen. Hoe ook de beslissing der gemeenten zal zijn, van grote betekenis zal het in ieder geval zijn en het is goed de zaak wel te overwegen.

HUIZINGA.

Ingezonden

Zeer geachte Eind-Redacteur,

Mag ik van U een beetje ruimte voor een paar opmerkingen naar aanleiding van de laatste „Losse Schakel" in „De Christen" van 27 Januari j.l.? Bij voorbaat mijn dank.

Onze geachte Schakel-Redacteur heeft het daar over het instituëren van gemeenten en geeft de raad, om de hulp van bestaande nabuurgemeenten in te roepen. Dat lijkt mij ook wel heel goed.

Maar vreemd — en zelfs gevaarlijk — lijkt mij, wat hij dan verder schrijft. De geachte redacteur vindt het begrijpelijk, als zo'n groep van gelovigen inlichtingen vraagt bij de Commissie der Unie, maar hij gelooft niet, dat deze Commissie in zulke omstandigheden een andere taak zou hebben, dan de adressen van de genabuurde gemeenten bekend te maken. Dit wordt dan gemotiveerd met het feit, dat de Comm. der Unie en ook de Permanente Commissies geen gemeentelijke opdracht hebben. Hierbij zou ik graag twee opmerkingen willen maken, opdat de lezers van ons gemeenteblad daar ook eens over nadenken.

Mijn eerste opmerking is, dat de bedoelde commissies toch eigenlijk de commissies van de gemeenten zijn. Ook toen de leden van bepaalde commissies werden benoemd door de Commissie der Unie, hebben wij toch m.i. geen onrecht gedaan, door voor bepaalde zaken in hen de erkende raadslieden der gemeenten te zien. Nu al de genoemde commissies rechtstreeks door de gemeenten worden gekozen zou ik het beslist vreemd vinden, indien men ze anders ging zien.

Daar zou ook niemand mee gediend zijn. We behoeven heus niet aan te nemen, dat de leden van commissies betere broeders zijn dan de plaatselijke voorgangers, ouderlingen en diakenen; maar in het algemeen mag toch wel gezegd worden, dat zij gekozen zijn, omdat ze waardering genieten. Het tegendeel lijkt mij zelfs ondenkbaar!

Mijn tweede opmerking geldt — wat ik zou willen noemen — het op de spits drijven van de grootheid der plaatselijke gemeente. In het algemeen deel ik de opvatting, die de geachte redacteur heeft van de gemeente. Mijns inziens verliest hij echter te veel uit het oog, dat ook de gemeente niet volmaakt is en dat wij telkens te doen hebben met het betrekkelijke in haar. Het verabsoluteren of althans te ver doordrijven van hetgeen wij van de gemeente belijden, kan daar door gevaarlijk worden. Wie weet niet van voorbeelden in gemeenten, waar enkele personen — soms zelfs één persoon — de besprekingen in de vergaderingen beheersen, zodat de gedachten van meer bescheiden broeders nauwelijks de aandacht kunnen krijgen? Laat ons de gemeenten liefhebben, haar ambtsdragers eren en haar wettig genomen besluiten eerbiedigen, zolang ze rechtsgeldigheid hebben; maar laat ons ook rekening houden met haar vele gebreken.

K. REILING.

Almelo, 2 Februari 1956.

Ware roeping ziet tegelijkertijd haar doel en haar weg

76ste ALGEMENE VERGADERING

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op dinsdag 13, woensdag 14 en donderdag 15 maart 1956 in de Baptisten kerk te Hengelo

De openingsvergadering van de A. V. is dinsdagavond om 20 uur met verwelkoming namens de plaatselijke Baptisten Gemeente en openingsrede door de voorzitter, Ds F. E. Huizinga, terwijl op woensdag om 9.30 uur de A.V. wordt voortgezet.

Dinsdagavond om 19 uur worden de afgevaardigden verwacht voor het tekenen van de presentielijst, het inleveren van de stembiljetten en het verrekenen van de reiskosten; daartoe zal ook op woensdagmorgen om 9 uur nog gelegenheid bestaan. Donderdag zal uitsluitend een conferentiedag zijn.

AGENDA
van de
„ZAKEN-VERGADERING"

1 **Opening op dinsdagavond om 20 uur en openingsrede door de voorzitter, Ds F. E. Huizinga.**

2 **Mededelingen.**

3 **Opneming van de presentie-lijst**

4 **Verkiezing van de voorzitter der A.V.**
Candidaat: Ds F. E. Huizinga.

5 **Jaarverslag van de Unie-secretaris.**

6 **Jaarverslag van de Unie-administrateur.**

7 **Verkiezing van 2 leden van de Unie-commissie wegens periodieke aftreding van de brs L. van Dam en S. W. Vis.**
Candidaten: dezelfden.

8 **Voorstellen van de Unie-Commissie:**

a Erkenning van de N.B.V.B. als neven-organisatie.

b Erkenning van de N.B.J.B. als neven-organisatie.

c Opneming van de Bapt. Gemeente te Schiedam in de Unie.

d Opneming van de Bapt. Gemeente te Den Helder in de Unie.

9 **U.C. en J.R. stellen in overleg met de CvdO, de beheerscomm. van „Renderloo" en de studiecommissie voor:**

a Een stichting in het leven te roepen voor de exploitatie van een Ned. Bapt. Centrum, waarvan de bestuursleden worden benoemd door de U.C., de J.R. en het hoofdbestuur van de N. B.V.B. „Zusterhulp".

b Deze stichting mandaat te verstrekken een nieuw centrum in de omgeving van Utrecht te stichten, hetzij door aankoop van een bestaand pand, hetzij door nieuwbouw, voor een bedrag van f 200000.—, zodra het aan het voorstel toegevoegde financieringsplan is gerealiseerd. Een en ander dient te geschieden met de goedkeuring van U.C., J.R. en hoofdbestuur der N.B.V.B. „Zusterhulp".

c In dit centrum onder te brengen:
1 het huidige zomerwerk van „Renderloo";
2 de opleiding onzer voorgangers;
3 de conferentie- en vormingsarbeid voor allerlei onderdelen van het gezamenlijk werk in Unie, N.B.J.B. en N.B.V.B.

d Voor de exploitatie van dit centrum bijgaande begroting als beginexploitatie te aanvaarden, waarbij gemeenten en jeugdafdelingen zich bereid verklaren de financiele verantwoordelijkheid voor dit centrum in gezamenlijk overleg te dragen. Ook de afdelingen van de N.B. V.B. zullen worden uitgenodigd hieraan mee te werken.

e De benoeming van de beheerder en het personeel der stichting geschiedt door het stichtingsbestuur op voorwaarden door het bestuur vast te stellen, een en ander onder goedkeuring van de U.C., de J.R. der N.B.J.B. en het H.B. der N.B.V.B.

De benoeming van de rector en de vaste docenten van het seminarie geschiedt door de A.V. op voordracht van de C.v.d.O. via de U.C. op voorwaarden door de C.v.d.O. en U.C. in overleg met het stichtingsbestuur vast te stellen.

f Aan de beheerder de leiding van dit centrum op te dragen onder uiteindelijke verantwoordelijkheid van het stichtingsbestuur en de reeds op verschillende terreinen werkzame commissies voor de desbetreffende onderdelen.

Aan de Rector de leiding van het seminarie op te dragen onder uiteindelijke verantwoordelijkheid van de C.v.d.O. en de A.V. der Unie.

g Financieringsplan:

Aankoop en inrichting van grond en gebouw tezamen	f 200.000.—	Bijdrage van de Unie	f 20.000.—
		Renteloze lening van de Unie	- 20.000.—
		Bijdrage van de N.B.J.B.	- 20.000.—
		Inbreng inventaris Renderloo	- 10.000.—
		Opbrengst inzameling	- 30.000.—
		Buitenlandse steun (50 % der investering)	- 100.000.—
			f 200.000.—

h Exploitatie-begroting:

Algemene lasten	f 21.100.—	Unie-bijdrage in de vaste lasten	f 7.000.—
Seminarie	- 2.000.—	Unie-bijdrage in de Semin. lasten	- 2.000.—
Buitencentrum	- 12.600.—	Inkomsten Buitencentrum	- 24.200.—
		Contribuanten	- 2.500.—
	f 35.700.—		f 35.700.—

Toelichting: Overeenkomstig de opdracht van de A.V. 1955 der Unie heeft de Studie-comm. in gezamenlijk overleg met de andere Unie- en N.B.J.B.-instanties en met de Europese vertegenwoordigers der Amerik. Baptisten Conventies Dr Bell en Dr Nordenhaug de mogelijkheden onderzocht voor een eigen centrum als hart voor ons gezamenlijk werk. Bovenstaand voorstel is na rijp beraad het resultaat.

Deze combinatie biedt de mogelijkheid het centrum zowel 's zomers als 's winters te gebruiken. Het zomerwerk wordt uitgebreid, de eigen opleiding onzer voorgangers kan hier ter hand genomen worden, terwijl tevens de nodige vormingsarbeid voor allerlei takken van arbeid uitstekend behartigd kan worden, zodat het centrum onder ons een grootse taak heeft te vervullen.

Door de verschillende publicaties en de gevoerde besprekingen in de gemeenten zijn overigens de motieven en bedoelingen van dit plan genoegzaam bekend.

De U.C. en J.R. bevelen aanvaarding van dit voorstel van harte aan. Zij geloven, dat God ons hierin een mogelijkheid biedt, die van grote zegen voor onze gehele beweging, gemeenten en jeugdafdelingen beide, zal zijn.

10 **Reglementswijzigingen:**

STATUTEN. Achter „Bapt. Gem." in te lassen „in Nederland".

Art. 4 : eerste zin te noemen „a" en daarop te laten volgen:

b Bijzonder lid der Unie is elke

buiten Nederland gevestigde Baptisten Gemeente als bedoeld in art. 2 die door de Alg. Verg. als bijzonder lid der Unie is toegelaten.

c De wijze van toelating als lid of bijzonder lid, aanvang, voorwaarden en einde van het lidmaatschap en het bijzonder lidmaatschap worden nader geregeld in het huishoudelijk reglement der Unie.

d Waar verder in deze Statuten gesproken wordt over „Gemeenten", zijn uitsluitend bedoeld de in art. 4a genoemde gemeenten, tenzij nadrukkelijk anders is vermeld.

Art. 5: het woord „en" te vervangen door „of", dit om duidelijk te doen uitkomen, dat ieder der commissies handelend kan optreden.

Art. 6: als nieuw toe te voegen: g. een vertegenwoordiging van elk der in art. 4b bedoelde Gemeenten.

Art. 9: aan a toevoegen: tenzij met goedkeuring van de Alg. Verg. der Unie in de stichtingsakte van de betrokken stichting anders is bepaald.

In b „bij besluit" wijzigen in „na besluit" en aan b toevoegen: Zij kunnen ook worden ingesteld in samenwerking met andere organisaties.

Art. 13: in plaats van „drie vierde der leden" te lezen „drie vierde der stemgerechtigde leden".

HUISHOUDELIJK REGLEMENT.

Art. 1 Bepalingen lidmaatschap en bijzonder lidmaatschap.

a Een gem., die als lid of bijzonder lid der Unie....etc.

c Het lidmaatschap of bijzonder lidmaatschap gaat in op de datum van het besluit der A.V., waarbij de gemeente als lid of bijzonder lid wordt opgenomen.... etc.

d Een gem. verliest haar lidmaatschap of bijzonder lidmaatschap....etc.

e Bij verlies van het lidmaatschap of bijzonder lidmaatschap vervallen terstond alle daaraan verbonden rechten.

f Elk lid of bijzonder lid der Unie is verplicht....etc.

h Waar verder in dit huish. regl. of in de werkorde der permanente commissies als bedoeld in art. 5, 2de lid, gesproken wordt over „Gemeenten", zijn uitsluitend bedoeld de in art. 4a der statuten genoemde gemeenten, tenzij nadrukkelijk anders is vermeld.

Art. 2: de laatste zin onder a te doen luiden: De agenda dezer zitting wordt door de U.C. opgesteld en met bijbehorende stukken toegezonden aan alle in art. 6 der statuten genoemde gemeenten. personen, stichtingen en nevenorganisaties.

d als volgt te lezen: De in art. 6d, e en g der statuten genoemd vertegenwoordigingen bestaan elk uit twee personen, die niet tevens afgevaardigde der gemeenten als bedoeld in art. 6a der statuten kunnen zijn.

e wordt: Adviserende stem op de A.V. hebben de in art. 6b, c, d, e, f, en g der statuten bedoelde leden....etc.

i aanvullen met: stichtingen, nevenorganisaties en gemeenten als bedoeld in art. 4b der Statuten.

Art. 4 (taalkundige wijziging)....In geval het secretariaat en het penningmeesterschap door benoemden worden vervuld....

Art. 5, derde lid, wijzigen in: Elke permanente commissie en elk stichtingsbestuur zendt een maand voor de A.V. via de Unie-Commissie aan alle in art. 6 der Statuten genoemde gemeenten, personen, stichtingen en nevenorganisaties de volgende stukken toe:....etc.

Art. 6 In a het slot van de 2de zin als volgt te lezen: .... en is terstond herkiesbaar.

In c treedt in de plaats van de laatste zin het volgende: Jaarlijks treedt één der leden van elk stichtingsbestuur volgens rooster af en is terstond herkiesbaar. Na een tweede zittingsperiode zijn de aftredenden niet direct herkiesbaar.

Art. 8d. De Unie-administrateur stelt .... en zendt dit tenminste één maand voor de datum van de A.V. toe aan de in art. 6 der statuten genoemde gemeenten, personen, stichtingen en nevenorganisaties. Tevens wordt .... etc.

Art. 11 behoeft nog de volgende aanvulling ten behoeve van De Kindervriend: IV a De Unie geeft een evangelisatieblaadje voor kinderen uit. Het wordt geredigeerd door een commissie van redactie, bestaande uit twee leden.

b Voor de verkiezing van deze commissie en voor al het verdere dit blaadje betreffende gelden de bepalingen genoemd onder I van dit artikel.

Art. 12. Het bestaande te lezen als „a" en voorts de volgende aanvulling:

b Voorgangers, zendelingen en andere werkers in bij de Unie volgens art. 4b der statuten aangesloten gemeenten kunnen — indien zij volgens bovenstaande bepalingen beroepbaargesteld, uitgezonden of tewerkgesteld zijn — op voordracht van de U.C. en met goedkeuring van de A.V. in aanmerking komen voor de sociale voorzieningen, door de Unie getroffen, onder bepaalde door de A.V. vast te stellen voorwaarden.

REGLEMENT OP AMBTEN EN DIENSTEN

Art. 1a Leden van de bij de Unie volgens art. 4 a en b der statuten aangesloten gemeenten kunnen .... etc.

Dezelfde wijziging ook aan te brengen in art. 2a, 4a, 6a, 7a.

Art. 6: aan te vullen met: g Emeriti kunnen evenzo door de gemeenten als hulpprediker worden benoemd, wier werkzaamheden in overleg met hem door de betrokken gemeente worden geregeld. Als hulpprediker benoemde emeriti, op wie de bepalingen van dit artikel onder a, b, c, e en f niet van toepassing zijn, komen niet in aanmerking voor de sociale voorzieningen, door de Unie getroffen, uitgezonderd pensioenuitkering, tenzij in voorkomende gevallen door de A.V. anders wordt bepaald.

WERKORDE VAN DE C.v.d.O.

Art. 2Aa Als volgt te lezen: De C. v.d.O. ontvangt van de bij de Unie volgens art. 4 a en b der statuten aangesloten gemeenten de aanmeldingen ... etc.

Dezelfde wijziging ook aan te brengen in art. 2Ba. En dienovereenkomstig in art. 2Ca: „.... in een volgens art. 4 a en b der statuten bij de Unie aangesloten gemeente .... etc.

11 **De A.V. beveelt het houden van een „Jeugd-zondag", die een per jaar in al onze gemeenten zal worden gehouden, aan. De Jeugdraad der N.B.J.B. zal tel ken jare worden verzocht en kele richtlijnen te geven.**

Toelichting: In overleg met de J.R. der N.B.J.B. komt het de U.C. gewenst voor ook in onze diensten duidelijk de nauwe verbondenheid, die er tussen gemeente en jeugd bestaat, tot uitdrukking te laten komen. Hoewel deze verbondenheid zich op velerlei wijze manifesteert gelooft zij, dat het instellen van een speciale jeugdzondag ons nog eens extra de gelegenheid geeft stil te staan bij de roeping en taak, die gemeente en jeugd ten opzichte van elkaar hebben. Zij stelt zich daarom voor eens per jaar op een nader te bepalen datum en wijze in een der diensten in prediking en verdere opzet der dienst de jeugd en haar werk centraal te stellen. Gedacht wordt op een dergelijke zondag de jeugd en de ouders in deze dienst te betrekken, als ook om leiders en leidsters aan de gemeente voor te stellen, zo nodig in te leiden in het jeugdwerk der gemeente.

Een en ander zal nader uitgewerkt dienen te worden door de J.R. in overleg met de U.C. Het voorstel beoogt dus een principiele uitspraak over het instellen van een dergelijke zondag, die eens te meer duidelijk moet maken hoe zeer gemeente- en jeugdwerk op elkaar zijn betrokken.

12 Voorstellen uit de Gemeenten

a ALKMAAR

Art. 2a van het Reglement op Ambten en Diensten aan te vullen als volgt:

Indien de omstandigheden — te beoordelen door de Commissie voor de Opleiding — een spoedige beroepbaarstelling nodig maken, zodat niet tot de eerstvolgende Algemene Vergadering gewacht kan worden, zal de C.v.d.O. per circulaire aan de Raden der Gemeenten vragen of zij tegen de beroepbaarstelling van de betrokken persoon ernstige bezwaren hebben. Worden binnen veertien dagen na ontvangst van de circulaire geen bezwaren kenbaar gemaakt, dan is

de C.v.d.O. bevoegd naar haar eigen oordeel te beslissen.

Toelichting: zo nodig ter A.V.

Prae-advies: de U.C. is er niet tegen, maar acht reglementsaanvulling op dit punt niet nodig.

b AMSTERDAM MOTIE

De A.V. spreke uit dat het in strijd moet worden geacht met het wezen der Unie en de liefde tot haar Heer, dat geuniëerde gemeenten leden of voormalige leden van andere gemeenten zonder wederzijds overleg te aanvaarden.

Toelichting: kan ter A.V. verstrekt worden.

Prae-advies: deze motie heeft de volle instemming der U.C.

c. AMSTERDAM

Naar aanleiding van een schrijven van de brs Bosma en Bakker uit Alkmaar, gezonden aan alle raden der gemeenten in de Unie inzake aldaar heersende onenigheden, stelt de raad der gemeente Amsterdam voor door middel van een door de A.V. benoemde commissie de baptist-gelovigen te Alkmaar bij te staan om zo mogelijk het geschil op te lossen. We onderstrepen dit verzoek mede in verband met de behandeling door uw commissie van het geschil tussen de raad der gemeente te Haarlem en de raad te Amsterdam inzake het opnemen van leden van de gemeente te Amsterdam in de gemeente te Haarlem.

Prae-advies: de U.C. voelt er niet voor en zal dit ter A.V. toelichten.

d 's GRAVENHAGE

De gemeente te Den Haag stelt voor, dat jaarlijks vanwege de Unie aan alle gemeenten worden verzocht, tenminste eenmaal te collecteren ter ondersteuning van het 25-cents suppletiefonds, dat noodlijdend is.

Toelichting: Dit fonds is destijds ingesteld ten behoeve van gemeenteleden, die ter verpleging in Tabitha worden opgenomen, doch die de volle verpleegprijs niet kunnen betalen.

Prae-advies: de U.C. ondersteunt dit voorstel.

e GRONINGEN

De Baptisten Gemeenten te Groningen stelt aan de A.V. voor a wanneer de statuten der Unie nog niet ter goedkeuring aan de Koningin ziin toegezonden, in art. 2 achter het woord „gedoopt" te zetten (ondergedompeld); b wanneer deze statuten reeds ter goedkeuring aan de Koningin zijn opgezonden, de volgende verklaring vast te leggen: de Algemene Vergadering verstaat onder het „zijn gedoopt" in art. 2 van de Statuten der Unie: zijn ondergedompeld.

Toelichting: Ter voorkoming van verwarring in de gemeenten en ter informatie van hen, die buiten Unie-verband staan, moet het vast staan, dat de gemeenten binnen Unie-verband slechts de onderdompeling als bijbelse doop erkennen.

Prae-advies: de U.C. is tegen dit voorstel, want dopen is onderdompelen.

f MUSSELKANAAL

Geeft de A.V. in overweging om de winst van het evangelisatieblad De Zaaier en van het Kerstnummer in zijn geheel te bestemmen voor de E.C.U.-arbeid.

Toelichting: Wij achten het niet geheel juist dat de winst van De Zaaier en het Kerstnummer niet in zijn geheel voor het evangelisatiewerk wordt besteed. Wij zouden het toejuichen wanneer de E.C.U. weer voor haar rekening werkers zou kunnen aanstellen zoals vroeger ook het geval is geweest. We vinden het pijnlijk, dat er broeders zijn, die hun studie aan school of seminarie hebben voltooid en door de U.C. beroepbaar zijn verklaard zo lang moeten wachten tot dat er een gemeente is die hen beroept. Wanneer de E.C.U. deze broeders te werk kan stellen in kleine gemeenten of evangelisatieposten zou dit voor deze broeders mooi zijn en bovendien komt dit de arbeid ongetwijfeld ten goede. Het werkterrein van de E.C.U. is zo groot en er zijn immers zoveel mogelijkheden dat het ons inziens niet verantwoord is dat candidaten zo lang op een beroep moeten wachten.

Prae-advies: zie voorstel tot bestemming volgens de diverse begrotingen.

g MUSSELKANAAL

Geeft de A.V. ter overweging om vergoedingen voor admistraties en secretariaten uit de kassen van de E.C.U., Zending, Opleiding en Pensioenfonds af te schaffen. Zij acht het niet juist dat op deze wijze gelden worden onttrokken aan het doel waartoe ze zijn bijeengebracht. Temeer daar bovenstaande commissies met tekorten werken. Het blijkt dat door bovenvermelde vergoedingen een niet onbetekenend bedrag in de pen blijft zitten.

Toelichting: Niet ten onrechte wordt er steeds een beroep gedaan op de liefde en de offergezindheid van onze baptisten gemeenschap. De steeds stijgende onkosten voor de gemeente, salarissen voorganger, exploitatie en onderhoud der gebouwen, enz. zijn velen reeds gekomen aan het plafond van hun financiele bijdragen voor de arbeid. Er worden nu gelden gegeven voor het Unie-werk, die soms bitter nodig zijn voor de arbeid van de plaatselijke gemeente. Soms kan geen uitbreiding van de arbeid begonnen worden omdat de gelden daartoe ontbreken. Het lijkt ons daarom gewenst dat er meer werk gedaan wordt, zoals ook door vele leden der gemeenten, op basis van vrijwilligheid. Temeer daar de gemeente zorgt voor het salaris van haar voorganger en ook de tijd daarvoor beschikbaar stelt om de werkzaamheden van een commissie waarin hij zitting heeft te behartigen.

Prae-advies: 't Is naar de mening der U.C. niet onbillijk, wanneer functionarissen voor gedane arbeid een kleine vergoeding ontvangen en daarom is ze tegen dit voorstel.

h MUSSELKANAAL

Geeft de Alg. Verg. in overweging: Indien de A.V. een candidaat beroepbaar heeft verklaard en hij binnen één jaar geen beroep heeft ontvangen van een geunieerde gemeente in ons land, is hij ontslagen van zijn belofte om binnen 5 jaar geen beroep te aanvaarden van een gemeente uit het buitenland.

Prae-advies: De U.C. acht dit voorstel overbodig, daar de mogelijkheid van ontheffing reeds in de verklaring is opgenomen.

13 E.C.U.

a Jaarverslag van de secr.
b Financieel verslag.
c Verkiezing van 1 lid wegens periodieke aftreding van Ds J. Bosma. Candidaat: dezelfde.
d Verkiezing van 2 leden wegens uitbreiding. Candidaten: Ds N. J. van Beek, Delfzijl; Ds H. P. de Boer, Heerlen; Ds M. G. Boeschoten, Staveren, E. de Haan, Beerta; Ds W. Harkema, den Haag; Ds M. de Jong, Muntendam; Ds Ph. Lindeman, Sneek; Ds C. Mostert, Harlingen; Ds H. Th. Plevier, Vriescheloo; Ds B. Posthumus, Noordbergum; Ds J. Reiling, Haulerwijk; W. Veenstra, Amsterdam; Ds W. Veenstra, Treebeek; J. v. d. Velden, Hengelo; A. Zwarts, Rotterdam.
e Plannen en Begroting 1956.

14 C.v.d.O.

a Jaarverslag van de Secr.
b Financieel verslag.
c Verkiezing van 1 lid wegens periodieke aftreding van Ds H. Jut. Candidaat: dezelfde.
d Verkiezing van 2 leden (niet-voorgangers) wegens uitbreiding. Candidaten: H. de Boer, Leeuwarden; H. Blank, Vlagtwedde; F. Bos, Utrecht; J. Doornkamp, Groningen; J. Germeraad, Rotterdam; R. v. d. Goot, Deventer; Th. C. A. van Harte, Amsterdam; H. H. Oiijslager, Groningen; R. J. Roffel, Heerenveen; E. Huizinga, Hengelo; S. v. d. Werf, Sneek, J. W. Zwaan, Staveren.
e Voorstellen: 1 erkenning van Ds H. Ploeger en Ds B. Posthumus als Unie-predikant; 2 machtiging aan de C.v.d.O. tot beroepbaarstelling van Ph. Lindeman; 3 aanvaarding, onder voorwaarde, van br P. van der Werf voor de opleiding.
f Plannen en Begroting 1956.

15 U.Z.C.

a Jaarverslag van de secr.
b Financieel verslag.
c Verkiezing van 2 leden wegens periodieke aftreding van de zrs Y. de Haan—Engelsman en G. Reiling. Candidaten: dezelfden.

d Voorstel: Aanvaarding van br J. v. d. Veen te Rotterdam als zendingskwekeling.
e Plannen en Begroting 1956.

16 De Christen

a Jaarverslag van de commissie van redactie.
b Financieel verslag.
c Verkiezing van 4 redacteuren wegens jaarlijkse aftreding. Candidaten: dezelfden (Ds G. Brongers, Ds F. E. Huizinga, Ds J. Louw, Ds H. v. d. Werf).
d Begroting 1956.

17 De Zaaier

a Jaarverslag van de commissie van redactie.
b Financieel verslag.
c Verkiezing van 3 redacteuren wegens jaarlijkse aftreding. Candidaten: dezelfden (Ds H. P. de Boer, Ds F. E. Huizinga, Ds R. Reiling).
d Verkiezing van 1 redacteur wegens periodieke aftreding. Candidaten: Ds J. B. de Neef en Ds S. Zijlstra.
e Begroting 1956.

18 De Kindervriend

a Financieel verslag.
b Verkiezing van 1 redacteur wegens periodieke aftreding van Ds N. J. van Beek. Candidaat: dezelfde.
c Begroting 1956.

19 Stichtingen

Jaarverslag secr., financieel verslag en begroting van: Pensioenfonds, Unie Bouw-Stichting, Tabitha.

20 Fin. verslagen van: Zangbundel en Lectuurfonds

21 Vaststelling Unie-begroting 1956

22 Rondvraag

23 Voorlezing van de notulen

24 Sluiting.

* * *

WOENSDAGAVOND 20 uur:
Viering van het Avondmaal.

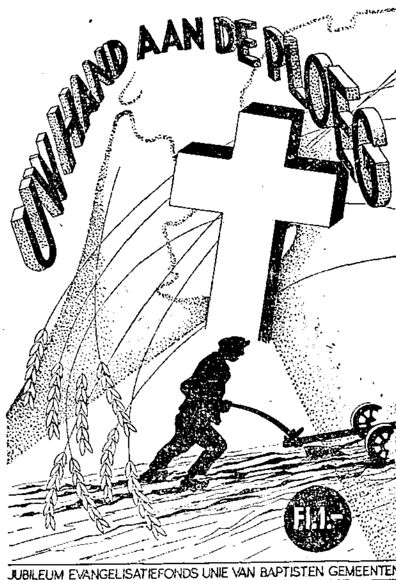
* * *

DONDERDAG:
„Conferentie-dag".

9.30 uur: Morgensamenkomst.
Leider: Ds B. Fabrie
Inleiding van Ds J. van Dam: „Gemeente en Jeugd".

14 uur: Middagsamenkomst.
Leider: Ds D. Slort.
Inleiding van Ds S. Zijlstra: „Het kompas der Gemeente".
Slotwoord door Ds K. Reiling.

3de en laatste DANK-OFFER-WEEK 19—25 februari 1956 ten bate van de EVANGELISATIE IN HET ZUIDEN

Uit ons Unie-bureau

In dit nummer vindt u de agenda van de komende Algemene Vergadering der Unie afgedrukt. Deze heeft natuurlijk uw aller belangstelling en het meeleven in onze gezamenlijke arbeid zal stellig geinteresseerde gedachtenwisseling en bespreking uitlokken. De opstelling wijkt enigszins af van de gebruikelijke agenda, doordat nu zoveel mogelijk systematisch bij elk onderdeel de daarbij behorende zaken vermeld en behandeld worden. De Unie-Commissie besloot reeds in de Mei-vergadering van verleden jaar tot deze opstelling, gelovende dat hiermee elk onderdeel meer tot zijn recht komt.

De secretarissen onzer gemeenten hebben dezer dagen weer een aantal offerzakjes ontvangen ten behoeve van de 3de en laatste „dank-offer-week" van 19—25 februari ten bate van het Jubileum Evangelisatie-fonds. Natuurlijk zorgt elke secretaris er wel voor, dat in zijn gemeente de verspreiding en beschikbaarstelling geschiedt, zoals dat in de betreffende gemeenten het meest gebruikelijk is met het oog op het welslagen van deze dank-offerweek. Het is in dit Jubileumjaar de laatste opvallende inspanning, die van u gevraagd wordt. En wij geloven dat ieder met blijdschap hieraan gaat meedoen, want immers wij willen tezamen aan de slag in het Zuiden! En dit jubileum-evangelisatiefonds zal daartoe een passende basis kunnen gaan vormen. Laat deze basis door aller blijmoedig dank-offer zo stevig mogelijk worden!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Zaaien en planten

Wij hadden het voorrecht aanwezig te zijn bij de intrede van Ds De Boer te Treebeek. Er wordt wel eens gezegd dat dit deel van Limburg geestelijk het donkerste gedeelte is. Gelukkig is daar onze dappere Gemeente Treebeek die haar licht niet onder de korenmaat plaatst. Wij hebben bewondering voor een gemeente die het aandurft met 160 leden een tweede predikant te beroepen voor het evangelisatie werk. Daar moet geofferd worden in de letterlijke zin van het woord. Daar leeft de consequentie van de roeping: gered om te redden. Nu gaat daar een zaaier uit om te zaaien en een planter om te planten. Het zaad van het evangelie zal met milde hand worden uitgestrooid en het kruis der verlossing zal in menig hart geplant worden. De waarde van deze reddende boodschap kan met geen geld betaald worden. Maar het offer van hen die Jezus liefhebben kan middel zijn voor het uitdragen van de boodschap van het licht.

Broeders en zusters in Nederland en daarbuiten. Weet dat Treebeek onder aanvoering van haar enthousiaste predikant, Ds Veenstra, u de weg gewezen heeft hoe het m o e t. Zij offerden. En u? God bewege uw aller hart om de laatste offerweek voor de Jubileum conferentie tot een Baptiste manifestatie te maken.

Jubileum evangelisatiefonds.

Gemeenteberichten

HENGELO

Het is verblijdend telkens goede berichten te mogen lezen.

Wij verheugen ons met hen die de blijdschap ervaren dat zondaars zich aan hun Heer en Heiland overgeven. Wij stellen ons voor dat u ook in onze vreugden meeleeft.

Begin januari hadden we het voorrecht een jonge zuster door de doop de gemeente te mogen binnenleiden. Tot haar en onze vreugde. En op zondag 5 febr. was er weer een jonge zuster die door de doop beleed dat haar leven voortaan met Christus zou zijn. Dat zij beiden zeer welkom zijn toonde de gemeente door in grote getale te komen om te luisteren naar het getuigenis van beiden.

Zij werden welkom geheten in de gemeente met een hartelijke handdruk der gemeenschap.

Eind november '55 werd in onze gemeente een goed bezochte gezinsdienst gehouden waar de kinderen der zondagsschool hun liederen zongen en onze predikant een speciale prediking hield afgestemd op de gezinsdienst. Vele ouders van de kinderen, welke anders niet in de kerk komen, zagen we belangstellend luisteren. Zo worden zondagsschoolwerk en gemeente met elkaar in contact gebracht en mensen die anders niet in de kerk komen onder het gehoor. Tot zover dit bericht. Wij verwachten spoedig nieuwe blijde berichten te kunnen doorgeven.

S. W. V.

Feest op til!

Om er even op terug te komen....
Wist U dat de 2de Pinksterdag dit jaar valt op 21 Mei?
En weet U wat er op de 2de Pinksterdag valt?
Dat hebt U geweten....!
U hebt gelijk: een dergelijke vraag moet je niet stellen. Dat is haast een belediging.
Elke Baptist wéét nu eenmaal, dat er dan de Jubileumtoogdag te Groningen gehouden wordt.

Er zijn mensen, die denken dat er zo'n soort Algemene Vergadering van gemaakt wordt. U weet wel: zo'n praat-dag, waar uren achtereen over allerlei zaken geboomd wordt, alsof ieder er evenveel verstand van heeft!
Ik kan U gerust stellen: zo'n vergadering wordt het niet.

Wilt U 't me nog even ten goede houden? Ik weet nog niet precies wat er die dag allemaal gebeuren zal. Ik geef het U door zo gauw ik het weet.
Dat het wat lang duurt komt, omdat er ontzettend veel te regelen valt; tot in het buitenland toe.
En nu weet U het wel! Dat wordt weer goed.
De reis al geregeld?

Jubileumman.

Verantwoording

De eerste maand in het nieuw begonnen jaar bracht de volgende giften en collecten in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Den Haag f 246.-; Assen f 39.-; Haulerwijk f 48.-; Noordbergum f 34.46 en f 71.43; N. Weerdinge f 34.50; Muntendam f 65.60; Enschede f 29.77; Winschoten f 25.-; Sneek f 25.-; Musselkanaal f 136.-; Valthermond f 30.75; Enschede f 171.11; H. d. J. te S. f 10.-; N. N. te G. f 50.-; P. B. te A. f 25.-.

2 voor de Opleiding: Den Haag f 100.-; Haulerwijk f 50.-; Makkum f 6.-; Muntendam f 44.02; Musselkanaal f 60.-.

3 Jubileum Evang.fonds (dankoffer): Zandbulten + Dokkum f 29.-; Utrecht f 147.20; 2 zrs te A. f 15.- (ieder 75 opgespaarde dubbeltjes. Prima! Ter navolging!); Musselkanaal f 25.-.

4 voor noodfonds: Emmen f 62.06; Muntendam f 128.62; E.E.veen f 25.-.

5 voor kinderkamp Spittal in Oostenrijk (sneeuwschoenen): N. N. te A. f 10.-; H. B. te N. P. f 1.-; mej. J. M. G. te W. f 1.50; R. E. te E. f 5.-; Ds J. B. te U. f 1.-; J. T. te Y. f 2.50; J. D. te H. f 2.50; K. v. O. te A. f 1.-; J. S. te R. f 10.-; Zusterhulp Den Haag f 25.-; zrs Tabitha f 10.70; W. M. te H. f 2.50; zr J. Z.—E. te U. f 2.50; E. V. te U. f 1.-; J. H. te L. f 2.50; J. A. H. te D. f 5.-; fam. M. te D. H. f 10.-; B. B. te T. A. f 5.-; A. G. S. te A. f 2.50; A. A. te A. f 2.-; G. B. te T. A. f 1.-; H. V. te U. f 2.50; J. G. te R. f 2.-; L. v. L. te D. H. f 1.-; Gezrs d. V. te A. f 5.-; C. L. te R. f 2.50; J. S. te D. H. f 5.-; A. G. P.—G. te A. f 5.-.

5 Voor het 10-cents-fonds (kerkbouw): J. de B. te A. f 2.50; Haulerwijk f 40.-; N. N. te G. f 25.-; Leeuwarden f 95.-; K. te D. H. f 3.90; H. G. te A. f 2.50.

Aan allen die gaven onze hartelijke dank! De spontane inzameling voor sneeuwschoenen ten behoeve van het kinderkamp Spittal in Oostenrijk is door de milde medewerking prima geslaagd: het gestelde doel is ruim overschreden! Hiervoor speciale dank.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouw-Stichting, Arnhem.

Door opneming van de agenda der Algemene Vergadering in dit nummer moesten verschillende artikelen en berichten blijven overstaan.

Mededelingen

De leden van de groep van Baptisten te Den Helder hebben het genoegen bekend te maken dat op 12 Februari 1956 D.V. 's middags te 5 uur door Ds Zijlstra uit Eindhoven zal worden geinstitueerd de Baptisten Gemeente te Den Helder.

Afgevaardigden van zustergemeenten zijn hartelijk welkom.

D. C. K.

Uitnodiging tot bijwoning
van onze e.v.
ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE
die D.V. gehouden zal worden
op 11 februari 1956, half vier
in de kerk te Emmen.

Theedrinken
Opening en welkom door de voorz. Ds Ketelaar
Causerie over Palestina door mej. L. Reiling
Gelegenheid tot vragen stellen
We leren enige liederen uit „Wie zingt mee", met medewerking van enige kinderen
Koffiepauze, tevens collecte
Inleiding Ds Ketelaar over ?
Korte bidstond
Sluiting.

Allen hartelijk welkom!

Vergadering van afgevaardigden
van het Gewest
op zaterdag 3 maart a.s.
half drie in de kerk te Ter Apel.

Agenda:

1 Opening
2 Notulen jaarvergadering 1955
3 Jaarverslagen van secretaresse en penningmeester
4 Bestuursverkiezing. Aftredend Ds J. Ketelaar (niet herkiesb.) en A. Raadsveld (wel herkiesbaar)
5 Aanbieding begroting en vaststelling contributie
6 Aanbieding werkprogramma
7 Rondvraag
8 Sluiting.

Gecombineerde
GEMEENTERADEN
CONFERENTIE
van de N.B.B.G. en de
Veenkoloniale Bond

D.V. Zaterdag 18 februari '56
in de Bapt. kerk te Hoogezand.
Aanvang 15 uur.

De agenda bevat 2 belangrijke onderwerpen. Ds J. Louw zal voor ons inleiden: „De tucht in de Gemeente naar de H. Schrift", terwijl Ds Tijman als onderwerp heeft: „De Jehova getuigen". Op beide onderwerpen volgt bespreking.

In de pauze wordt thee geschonken.

Sluiting uiterlijk 7 uur.

Suppletiefonds Tabitha

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand Januari:

Apeldoorn (via onze Unie adm.)	f 32.50
Heeg	- 5.—
Arnhem	- 30.81

Allen hartelijk dank!

Het begin is er. Wie mag ik vermelden straks over de maand Februari?

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda comité Stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Advertentiën

God riep plotseling uit ons midden weg, onze lieve zorgzame Man, Vader en Grootvader

Klaas de Haan

in de leeftijd van 57 jaar.

D. de Haan-Bügel
Nieuw Buinen:
J. Aalbers-de Haan
J. Aalbers
Stadskanaal:
K. Withaar-de Haan
T. Withaar
Musselkanaal:
J. de Haan
A. de Haan-Klein Haneveld
en kleinkinderen.

Musselkanaal, 1 februari 1956.
Schoolkade 56.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad op de Alg. Begraafplaats te Stadskanaal (O).

GEVRAAGD
aan de School met de Bijbel te Staveren

een onderwijzeres

Bij voorkeur Baptist. Met grote kans op vaste aanstelling met '57.

Sollicitaties aan Ds B. Riemersma te Staveren.

Heden in Jezus ontslapen onze geliefde Dochter, Zuster en Tante

Grietje Mulder—Wiersema

in de ouderdom van 57 jaar, sinds 1944 weduwe van K. Mulder.

Uit aller naam,
Wed. J. Wiersema—Kruit.

Emmen, 3 febr. 1956.
De Hooge Loo 2.

De begrafenis heeft plaats gehad op dinsdag 7 febr. '56 op de Wolfsbergen.

Heden nam God plotseling van ons weg mijn lieve vrouw en der kinderen zorgzame moeder, behuwd- en grootmoeder

Aafke Engelsman

echtgenote van Hendrik Komduur

in de ouderdom van 63 jaar.

Hengelo:
H. Komduur
H. Blenkers-Komduur
H. Blenkers
Bussum:
R. Komduur
E. M. Komduur-Roest
Hengelo:
A. H. Nijman-Komduur
E. Nijman
Australië:
Fam. B. Komduur
H. Komduur
Hengelo:
S. Komduur
en kleinkinderen.

Hengelo (O), 1 februari 1956.
Schildsweg 54.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 4 februari te Borne.

GEBR. KOOIJMAN EN CO.
COMMISSIONAIRS IN EFFECTEN
Molenstr. 15-17, 's GRAVENHAGE
Telefoon 116176*

*

Aan- en verkoop effecten
Assurantiën
Speciale afdeling voor het verhandelen van obligaties van kerken, scholen, ziekenhuizen en weldadigheidsinstellingen

Jaargang 73 Nr 3301

Vrijdag 17 Februari 1956

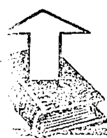
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de **Unie**

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

God contra bouwlieden

„De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden.

Lukas 20 : 17.

„Dat nooit!" Fel klonk deze reactie van de leiders der Joodse kerk. Jezus had hen gewezen op de consequentie van hun afwijzende houding: Hij zal komen en die pachters ombrengen en de wijngaard aan anderen geven!

„Dat nooit!" zeggen zij. Maar hoe absoluut dit klinken mag en voor hén dit misschien het laatste woord over deze zaak mag zijn: voor God is het in geen geval het laatste woord. Daarop maakt de Heer hen aanstonds attent. Hij zag hen aan en zeide: „Wat betekent dan dit, dat er geschreven is: de steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden."

Het was een uiterst gespannen situatie in de stad. De intocht, waarbij de menigte en de kinderen het hosanna aanhieven; de tempelreiniging, waarbij de rechten van de tempelvorsten waren aangetast, ze hadden nu niet bepaald meegewerkt om die spanning weg te nemen. Integendeel. In de rechtstreekse vraag naar de bevoegdheid van Jezus voel je de donkere dreiging. Onomwonden vertelde de Heer hen hun vijandschap, maar meteen ook hoe God er over dacht. Toen kwam hun „dat nooit" met daarop weer van Jezus het herinneren aan de profetie over die afgekeurde steen. Het is een aanhaling uit Ps 118. Dezelfde psalm, waaruit de menigte zojuist het „Hosanna, gezegend is Hij" hadden gejubeld. Trouwens ook de profeet Jesaja profeteerde op een tweetal plaatsen over een afgekeurde steen, welke door God tot fundament bestemd werd. Petrus heeft het in zijn brief nog over bouwlieden, welke dit fundament aanvaardden en dan zelve als levende stenen meegebouwd werden tot een geestelijk huis.

Het is toch iets bespottelijks! Wie bouwt er uiteindelijk? God immers. Van wie kwam anders het ontwerp, het bestek, de tekening. Van niemand anders dan van God. Het was reeds bij Hem voor de grondlegging der wereld. En hoe nadrukkelijk en herhaaldelijk werd dit aan het volk gezegd; juist, omdat het zo heel sterk betrokken was in het bouwplan Gods. Denk slechts aan het gebeuren rond de Sinaï en de belofte van de Verlosser. Maar wat zien wij? Zij, die in de dienst van God geroepen en gesteld werden, wijzigden Gods bouwplan. Zij kwamen zelf niet genoeg aan hun trek. Het bouwwerk had te weinig van henzelf. Sterker: het berustte niet op hen. *Toen gingen zij het fundament veranderen, de hoeksteen verwisselen.* De door God geschonken hoeksteen werd verworpen, Christus werd aan het Kruis genageld. Zij maakten zichzelf tot de hoeksteen. Overigens waren het harde werkers, toen maar eerst Gods plan door hen gecorrigeerd was.

Alleen dit: zijn wij nu baas of knecht? Is God ònze uitvoerder of staan wij in dienst van God? Niet het Joodse rijk, maar Gòds koninkrijk. Het is te begrijpen, dat God zocht en zeker telkens weer zal zoeken naar dienstknechten, die *gehoorzaam* zijn! En zonder meer op het door God gelegde fundament gaan bouwen.

De afgekeurde steen is toch tot hoeksteen gesteld. God nèèmt onze correctie niet. „De steen die door de tempelbouwers verachtelijk was een plaats ontzegd, is tot verbazing der beschouwers, van God ten hoofd des hoeks gelegd". Juist in de verwerping, door de kruisdood is Christus onze verlosser, de verzoener van onze zonden geworden. Jezus is het fundament, de hoeksteen van Gods bouwplan. Door Hem wordt de gehele bouw bepaald, het gehele gebouw beheerd. Er is door God geen ander fundament gelegd dan Jezus Christus, de gekruisigde en opgestane Heer. En wie in Hem gelooft, Hem volgt, wordt tot levende steen in God's gebouw ingevoegd.

G. Br.

Dr J. J. Kiwiet

Zaterdag 11 feb. j.l. promoveerde aan de Universiteit te Zürich in Zwitserland br Kiwiet tot doktor in de godgeleerdheid. Daarmee mogen we ons voor het eerst weer sinds Dr Feisser verheugen in het „bezit" van een „doktor" in onze gelederen.

Dr Kiwiet wensen we met deze succesvolle bekroning op een jarenlange studie van harte geluk. Hij heeft in deze periode Gods zegen en hulp ervaren. We bidden, dat de Heer hem met zijn theologische deskundigheid en zijn intelectuele begaafdheid in de toekomst temidden onzer Gemeenten wil gebruiken als een geroepen dienaar van Zijn Koninkrijk.

Br Kiwiet werd in 1925 in Wildervank geboren en kreeg na zijn U.L.O.-opleiding eerst een vorming in technische richting. Maar de Here God had hem voor iets anders bestemd en in 1944 begon onze broeder aan zijn studie voor het gymnasium-diploma, dat hij in 1947 behaalde. Daarna ving de studie aan de Universiteit van Utrecht aan. Candidaatsexamens zomer 1950, doctoraal-examen in januari 1952 met als de drie hoofdvakken: godsdienstgeschiedenis, Nieuwe Testament en dogmatiek.

Reeds tijdens zijn Utrechtse periode werd br Kiwiet aangetrokken door het Oecumenische probleem rond het Kerkbeprip en voelde als Baptist een ondefinieerbaar verschil tussen onze Gemeenten en de Kerken der Reformatie.

In Rüschlikon kreeg hij gelegenheid zich met dit probleem intensief bezig te houden. De bekende Prof. Bruner vestigde zijn aandacht op de Kerkgeschiedenis en in overleg met Prof. Blanke en en Dr Moore kwam hij tot een onderzoek van de historie der „Dopersen" en daarmee tot het onderscheid tussen de Volkskerk en (wat de Duitsers noemen) de „Freikirche".

In 1954 behaalde hij zijn BD-graad aan het Seminarium met een studie over Hans Denck, de grondlegger van de theologie der Zuidduitse Dopers.

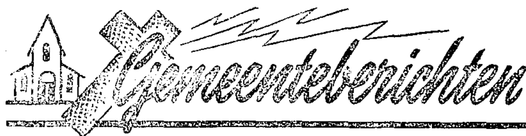
Het proefschrift, dat br Kiwiet nu voor zijn promotie heeft geschreven (en dat binnen twee jaren in druk moet verschijnen) gaat over Pilgram Marbeck, die de theologie van Hans Denck verder heeft uitgebouwd en die zo helder de problemen tussen volkskerk en „Freikirche" enerzijds en het Spiritualisme anderzijds naar voren doet komen.

In het proefschrift komen vooral aan de orde de oorsprong en het wezen van het Baptisme.

De studie rondom de zo veelvuldig veroordeelde secten en stromingen, die ten tijde van de Hervorming ontstonden, is eigenlijk sinds 1925 op gang gekomen, vooral in Duitsland en Amerika. Van deze groep vormen de Anabaptisten of Wederdopers de grootste groep, zoals ze naar hun scheldnaam genoemd worden. Sinds 1930 is hun officiële naam „Dopers" waardoor ze bevrijd zijn van de beschuldiging van ketterij. Algemeen worden de dopers nu ook niet meer gezien als secte, maar als stichters van een gemeentevorm die we dus als „Freikirche" kunnen aanduiden. Zij hebben een Gemeente-vorm geproclameerd, die thans bij méér dan de helft van de protestantse wereld ingang heeft gevonden. De oude volkskerken kunnen zich zelfs in vele gebieden niet meer handhaven. De dopers hebben zich zeer vaak met opoffering van eigen leven gegeven voor een Gemeente-vorm, die de toekomst had.

Over de inhoud van de dissertatie een andere keer meer, maar vast staat wel, dat dit onderzoek naar de nieuwste ontdekte litteratuur rondom de Zuidduitse dopers ons een bron van gegevens verschaft voor het oecumenisch gesprek der kerken, en gezien van het standpunt der vrije kerken uit, zoals die tot dusver niet is aangetroffen, noch bij de andere dopers, noch bij de andere vrije kerken ter wereld.

J. BROERTJES.

DEN HAAG

Het gaat goed in onze gemeente. D.w.z. dat God de arbeid, welke met ijver en toewijding onder ons wordt verricht, rijkelijk zegent. Op de jaarvergadering der gemeente werd onze aandacht, mede middels de verslagen betreffende de gemeentelijke arbeid en bijbehorende takken van arbeid, bij vernieuwing hierop gevestigd. Vele malen mochten we ons verblijden met dezulken, die, gegrepen door de liefde van Christus, hun leven in Zijn hand stelden en Hem gehoorzaamden ook in de doop. In de laatste jeugdvergaderingen werden eveneens beslissingen voor de Heer genomen, geprezen zij Zijn Naam. Deze maand werd de doop aan 2 zrs en 2 brs bediend, terwijl zich al weer een candidaat heeft gemeld. Dit alles geeft ons reden tot grote dankbaarheid en is een bemoediging om voort te gaan zielen te winnen voor onze Heiland. Hij zegene ook verder de arbeid bij ons alsook in al onze zustergemeenten.

G. de J. Secr.

EMMEN

Hoewel Zondag 4 febr. een blijde dag voor onze Gemeente was, daar wederom een jong echtpaar door de Doop aan de Gemeente werd toegevoegd, werd toch deze blijdschap overschaduwd, door het heengaan van onze lieve zuster Grietje Mulder—Wiersema.

In de rouwdienst noemde onze voorganger haar nog „tante Griet" zoals wij haar allen noemden. Dit woord hield in wat zij voor de Gemeente betekende, een helpster, een bidster en een medewerkster van het echte soort.

Er gaat een bede op, dat de Heer deze plaats door een ander late innemen.

Een grote schare belangstellenden waaronder ook de kinderen van de Zondagsschool volgden de baar naar de laatste rustplaats.

D. M.

Nagekomen bericht van de gemeente Utrecht

Van de ramp die de Utrechtse Gemeente heeft getroffen zult U inmiddels wel vernomen hebben.

Na de Zondagmorgendienst op 12 februari, om juist te zijn een uur na sluiting van de Zondagsschool stond „Silo" in lichter laaie. Oorzaak: oververhitting van de schoorsteen.

Met 6 stralen trad de brandweer krachtdadig op, maar heeft niet kunnen verhinderen dat ons prachtig kerkgebouw een prooi der vlammen werd. Toen we de schade konden overzien, bleek dat er practisch slechts vier kale muren waren overgebleven, terwijl de gaanderij in tact bleef, afgezien van een flinke waterschade. Het is een troosteloos gezicht die onbeschrijfelijke chaos van verkoolde balken en neergestort puin, waaronder de vernielde banken zijn bedolven. Ons pand naast de kerk, waarin de koster woont, bleef gelukkig behouden, zodat het verenigingswerk in de tuinkamer doorgang kan vinden. Waar we echter a.s. Zondag kunnen samenkomen is ons nu — Zondagavond 12/2 — nog niet bekend.

Merkwaardig......de laatste dienst in voormalig „Silo" werd op de band opgenomen om een oude zieke broeder de gelegenheid te bieden „eens een dienst" mee te maken.

Wat zullen we op dit moment verder zeggen. Het is ons soms nog wat vreemd, wat onwerkelijk dat „Silo" verwoest is. Maar we hebben het vaste vertrouwen, dat God die ons de zegen van „Silo" eens schonk, ons in de juiste weg naar herstel der schade zal leiden.

Met hartelijke groet,
F. BOS.

ALKMAAR

Bevestiging en intrede Evangelist H. v. d. Brink

Heeft de Gemeente te Alkmaar in de korte tijd van haar bestaan reeds vele hoogte en diepte-punten gehad en is het

Kuiper, Irisstraat 31, tel. 4889	2	235	257	7	2	5	2	16		1	34	1	2	38	22			H
rtstra, Ritzema Bosstraat 27[1]	3	273	256	21	4			25	17	2	3	3		8				H
Graaf, Corn. Evertsenstraat 7	4	16																H
lleman, Weth. Voogdgeertstr. 27	5	146	147	2				2			3			3	1			N H
rkhoven, Hogenbanweg 67c	6	22		14	3	5		22								9	4	H
rtkamp, Onnastraat 24	7	28	19	1		14		15	9		6			6				H
uhn. Haneveld 27, Waterschei	8	39	32	9		2		11	7	1	3			4		6	5	II

herhaalde malen voorgekomen dat zij in deze kolommen minder aangename mededelingen door moest geven, thans kunnen wij U deelgenoot maken van meer vreugdevolle belevenissen.

Alkmaar viert haar vierdagen!

Na ruim drie jaar vacant te zijn geweest konden wij zondag 15 jan. onze nieuwe voorganger begroeten.

In de morgendienst werd Ev. v. d. Brink door onze consulent, Ds K. Reiling in zijn ambt bevestigd.

Als tekst voor zijn prediking koos hij Haggai 2 : 5 en Zacharia 4 : 6. Na een korte verklaring van deze Bijbelgedeelten paste Ds Reiling zijn tekst toe op voorganger en gemeente.

„Wanneer voorganger en gemeente zich steeds bewust zullen zijn dat alle arbeid in de gemeente niet door kracht of geweld, maar alleen door de Geest van de Heer der Heerscharen zal geschieden, dan zou ik U toe willen roepen: „Wees sterk, en ga aan het werk en ge zult veel zegen op Uw arbeid ontvangen" ".

Na een korte inleiding over het doel en de betekenis van de bevestiging enkele vragen aan de nieuwe voorganger en aan de ouderlingen en diakenen van de gemeenten.

Nadat deze vragen bevestigend waren beantwoord, knielden Ev. v. d. Brink en ouderling Hulzebos naast elkaar neer waarna Ds Reiling Gods zegen afsmeekte over deze verbintenis.

Met het zingen van „Al de weg leidt mij mijn Heiland" werd deze dienst besloten.

's Middags kwamen wij wederom bijeen om te luisteren naar de intredepredikatie van Br. v. d. Brink.

Als uitgangspunt voor zijn rede had onze broeder genomen de woorden uit Lucas 4 : 18 en 19: „De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om te verkondigen het aangename jaar des Heren."

Br v. d. Brink merkte o.a. op er zich van bewust te zijn dat er een groot verschil is tussen de tijd waarin deze woorden gesproken werden en onze tijd; evenzo ook tussen de persoon die destijds en de persoon die thans deze woorden spreekt.

Er zijn echter ook punten van overeenkomst: De mensen van toen hadden, zowel als de mensen van nu, hun zorgen, hun problemen, hun noden.

„Daarom is mijn vurig begeren, Gods Woord te brengen en dàt alleen. Niet het woord eens mensen omdat ik door Gods genade mag weten dat de Geest des Heren op mij is" aldus Br v. d. Brink. Spr. wees voorts nog op het eerste werken van Jezus „rondtrekkende door het land" totdat Hij op een moment aan Zijn eigenlijke werk begon.

Zo voelde onze Broeder zich ook een gezondene van Godswege teneinde dezelfde Boodschap te brengen welke Jezus Christus reeds bracht maar dan vermeerderd met het kruis van Golgotha.

„Met Paulus zeg ik U: ik wil niet anders brengen dan het kruis van Jezus Christus" zo besloot br v. d. Brink zijn toespraak.

Hierna nam Ds Reiling het woord en heette de nieuwe voorganger hartelijk welkom als collega en medestrijder.

Voor onze Unie sprak Ds Jansma op de hem eigen wijze waarna ouderling Hulzebos de gevoelens der Gemeente vertolkte. De Ned. Chr Gemeenschapsbond was vertegenwoordigd door onze br Dammuller en br Boon sprak voor de kring van Baptisten — straks Gemeente? — den Helder. Enkele vrienden en medewerkers van br v. d. Brink sloten de rij der sprekers.

Diverse plaatselijke kerken gaven blijk van belangstelling door een vertegenwoordiger of een schriftelijke gelukwens.

Na in een korte toespraak aan de verschillende sprekers te hebben dank gebracht sloot br v. d. Brink deze bijeenkomst.

's Avonds kwamen wij voor de derde maal die dag bijeen in de gezellig ingerichte jeugdzaal om in ongedwongen samenzijn nader met onze nieuwe voorganger en zijn gezin kennis te maken.

Op verschillende wijze werd uiting gegeven aan de dankbaarheid dat Alkmaar juist nu weer een vaste — en actieve, naar wij reeds bemerken — voorganger heeft gekregen. Dankbaarheid wel in de eerste plaats jegens de Heer der Gemeente, die ondanks het rumoer in Alkmaar alle dingen zo wonderlijk leidt.

Mochten wij niet reeds deze dag als een verhoring van ons aller gebed ervaren dat een br en zr die eerst meenden niet meer met ons te kunnen gaan, de weg tot de Gemeente terug vonden?

Waren wij er geen getuigen van dat God zelf in de harten van anderen werkt?

Een woord van waardering voor Ds K. Reiling, die bijna twee jaren de Gemeente als consulent diende met opoffering van veel tijd, mag hier zeker nog wel eens geschreven worden. En aan de Gemeente Almelo onze dank dat zij haar voorganger zo veelvuldig afstond.

De Gemeente Alkmaar is de eerste gemeente waar Ev v. d. Brink werkzaam is. Als hoofdredacteur van „Kracht van Omhoog", landelijk voorzitter van „Youth for Christ" en zijn vele evangelisatiearbeid in geheel Nederland geniet br v. d. Brink grote bekendheid. Hiervan getuigde ook wel de grote belangstelling op deze dag.

De volgende Zondag was weer een feestdag want in de middagdienst werden een br en een zr door de doop de Gemeente binnengeleid.

Tevoren was ten aanhore van vele aanwezigen door onze voorganger het Evangelie verkondigd. Inzonderheid de bekering en de doop op het beleden geloof en als gevolg daarvan de toegang tot de Gemeente werden nog weer eens op heldere wijze belicht.

Een zr die reeds elders gedoopt was werd op haar verzoek in de Gemeente opgenomen. Aansluitend aan deze dienst werd het Avondmaal gevierd. Zo kunnen wij terug zien op goede dagen en wij weten dat de Heer nog veel meer zegeningen wil geven als wij maar getrouw zijn.

Wij willen daarom onze weg reizen met blijdschap.

J. M. VULLING, secr.

Promotie Dr J. J. Kiwiet

Wij vernemen nog nader dat onze br Kiwet CUM LAUDE promoveerde, met een *extra eervolle vermelding voor dissertatie.*

E.R.

ADRESWIJZIGING

Ds F. E. Huizinga is van de Vondelstraat 49 naar de Jacob Catsstraat 34 in Hengelo verhuisd.

Statistiek der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland o[p]

Plaats	Geïnstitueerd	Adres van kerk of lokaal	Zitplaatsen	Voorganger	Sekretaris
				[tel. K 2500 - 8193	
1 Alkmaar	1946	Hofstr. 15	150	Ev. H. v. d. Brink, Noordl. 11, Bloemend.	J. M. Vulling, Maertenshof 14
2 Almelo	1932	Geraniumstr. 45	200	Ds K. Reiling, Molenkamppark 12, tl. 3882	H. H. Scholten, Krikkengang 20
3 Amsterdam	1866	Kerkstr. 208	175	Ds H. Bakker, Krammerstr. 32[1], tl. 790200	W. Veenstra, Smitstraat 28[1], tel. 58
A'dam-West		Ern. Staesstr. 48	40		
4 Apeldoorn	1916	Hoogakkerlaan 50	150	Ds D. Slort, Jachtlaan 54, tel. 5393	B. H. W. List, 1e Wormenseweg
5 Arnhem	1930	Tuinstr. 16	100	Ds J. Bosma, Gerh. Voethstr. 21, tl. 21537	J. P. Vis, Sonsbeeksingel 24 H, tel. 3
6 Assen	1953	Oranjestr. 6	60	Ds J. H. Blenkers (zie Hoogeveen)	P. Niezing, Groningerstraat 241a
7 Daarlerveen	1935	Brugstr. 31	120	Ds G. v. 't Wout, Bevert 20, Vroomshoop	B. Rubingh, Lindellier 30, Vroom
Westerhaar		Hoofdweg	115	[tel. 468	
8 Delfzijl	1923	M. v. Coehoornsingel	300	Ds N. J. v. Beek, Kon. Julianal. 1, tl. 2274	p/a Kon. Julianalaan 1
9 Deventer	1884	Binnensingel	150	Ds E. Huizing, J. P. Sweelinckstraat 13	L. P. J. v. d. Leur, Korte Zands
Zutfen		Volkshuis, Houtmarkt 62	50		[1] H. J. Schuppers, Boxtartstraat
10 Drachten	1923	Vogelzang 30	100	Ds F. G. J. Hofhuis, Noordkade 79, tl. 2539	R. Folkerts, S.E.W. Oost 7, Dr.comp
11 Eindhoven	1925	Wattstr. 70	225	Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, tel. 2133	N. Zerbst, de Klerklaan 15
12 Emmen	1949	Prinsenlaan 6[1]	200	Ds H. v. d. Werf, Nijkampenw. 189, tl. 1647	J. Pruim, H. Hadderstraat 56
Klazienaveen		Stellingstr.			
13 E.E.veen	1913	Kan. A NZ 190	300	Ds J. de Jong, Kan. A NZ 189, tel. 343	H. Sjoerds, Verl. Scholtenskan. WZ
14 Enschede	1930	Lipperkerkstr. 1	400	Ds B. Fabrie, Goolkatenweg 184, tel. 6688	J. Huizing, Ambonstraat 9
15 2e Exloermond	1906	Zuid No. 85	300	Ds J. Ketelaar, Zuiderdiep 84, tel. 128	W. v. d. Veen, Zuid 26 b, Exloer
16 Foxhol	1886	G. Imbosstr. 80	150	vacant [tel. 338761	W. G. Massink, G. Imbosstraat 30,
17 's Gravenhage	1892	Z. Binnensingel 10	350	Ds W. Harkema, Tomatenstr. 157,	G. de Jong, Abrikozenstraat 160
18a Groningen-Z	1880	Meeuwerderweg 75	650	Ds G. Brongers, Oosterhaven 16, tl. 21306	J. Haak, Sumatralaan 16
Hoogkerk		Noorderstraat 20	80		
18b Groningen-N	1880	Spilsluizen NZ 9	200	Ds G. Vegter, Parkweg 6a, tel. 21609	H. Bos, A. P. Fokkerstraat 42, tel. 21
19 Haarlem	1880	Begijnhofkapel	350	Ds J. W. Weenink, Pijntorenstr. 5, tl 14630	J. H. Breider, Florapark 11, tel. 11
IJmuiden		Cult. Geb., Moerbergpl.	40		
20 Harlingen	1902	Noorderhaven 49	180	Ds C. Mostert, Noorderhaven 49, tel. 979	B. v. d. Meer, Bildstraat 11, tel. 33
21 Haulerwijk	1882	Norgerweg 40	230	Ds J. Reiling, Norgerweg 39, tel. 54	J. Dikkens, 210
22 Heeg	1882	„Silo", Schatting		vacant [1] Sch. v. Netten	T. van Netten, Schatting 311
23 Heerenveen	1942	Leliestr. 2	100	Ds J. A. Brandsma, Asterstr. 10, tel. 2159	W. de Lange, B. Falkenaweg 136, tel. 2
24 Hengelo	1919	Jac. Catsstraat 36	400	Ds F. E Huizinga, Jac. Catsstr. 34, tl. 6493	H. J. Olijslager. Ir M. Schefferl. 12, tl 3
Borne		Pr. Hendrikweg	100	Ds H. Ploeger, Merelstr. 9, tel. 774	
25 Hoogeveen	1954	Schutstraat 25	100	Ds J. H. Blenkers, de Ruyterstraat 70	J. Groote, Weth. Roobaardstraat 16
26 Hoogezand	1923	Beukemastraat 6	250	Ds C. van Wier, Singelstraat 7, tel. 2386	J. H. Gnodde, Zuiderstr. 118, Sapp
27 Leeuwarden	1896	M. H. Trompstraat 4a	450		O. Koster, Mendelsohnstraat 48
28 Leiden	1954	1e Groensteeg 16	120	Ev. H. Schouten Jr, Bloemistenlaan 8	L. C. Heynen, Breestraat 11, tel. 23
29 Makkum	1877	C. Lenigestr.	130	Ds G. Visser (zie Workum)	A. Bakker Kzn, Turfmarkt 85
30 Muntendam	1891	Kerkstraat 120	300	Ds M. de Jong, Bredeweg 5, tel. 3700	B. Velthuis, Kerkstraat 23
Meeden		Veensloot			
31 Musselkanaal	1948	Schoolstraat 59	400	Ds J. A. Scholte, Schoolstr. 117, tel. 791	P. Takkenberg, Sluiskade 54
32 N. Pekela	1875	J. Oldenburgerstr. E 45	175	Ds H. Jut, E 47, tel. K 5978 - 5475	T. W. Kijf, Ommel.wijk 181, Veend
33 N. Weerdinge	1875	Weerd. Kan. NZ 52	350	Ds H. J. Stukker, Weerd. Kan. NZ 51, tl 390	H. de Jonge, Weerd. Kan. NZ 157
Roswinkelerv.		Winkelseweg 26	50		
34 Noordbergum	1930	Zevenhuisterweg 39	450	Ds B. Posthumus, Bapt. past., tel. 351	B. de Wit, Lageweg 18, Bergum, tel.
35 Pernis	1947	Pastoriedijk 328	60	Ds H. Sikkema, Ring 88, tel. 78344	K. van Opstal, Murraystraat 54
Hoogvliet		Mosoelstr.		[laan 69 b, tel. 36964	[1] J. Buntjer, Abadanstraat 50a
36 Rotterdam-C	1937	de Ridderstr. 12	240	Ds H. D. Hooghwinkel, Cl. de Vriese-	J. Touw, v. Noortwijkstraat
37 Rotterdam-Z	1935	Lepelaarsingel 47	200	Ds R. Reiling, Boergoensevliet 20, tl 71606	J. Tessers, Maldenburg 85
Alblasserdam		Cor. Smitstr. 69	50		
Dordrecht		Burg. de Raadtsingel 23	50		
38 Siddeburen	1954	Singellaan 7	180	vacant	H. Mostert, Hoofdweg 110
39 Sneek	1880	W. Lodewijkstraat 4	550	Ds Ph. Lindeman, Bloemstr. 24, tel. 3470	J. Slump, Kruizebroederstr. 22, tel. 3
40 Stadskanaal	1845	Handelsstr. 25	400	Ds G. W. Tijman, Plantsoenstr. 4, tel. 542	W. Smit, Oosterkade 23
N. Buinen		Dwarsdiep	250		
41 Staveren	1881	Voorstr. 92	180	Ds M. G. Boeschoten, Voorstr. 81, tel. 29	P. S Visser, Voorstraat 28
42 Ter Apel	1938	Hoofdkade	150	vacant, [1] P. de Boer, H.B.S. weg 6	A. Pomp, Agostraat 66
43 Treebeek	1925	Wijenweg 34	350	Ds W. Veenstra, Ir de Katstr. 6, tel. 818	W. Visser, Hazenkampstr. 109, Bruns
Schaesberg		Pastoor Gerardstraat 16		Ds H. P. de Boer, A. Fokkerstr. 29, Heerlen	
Sittard		Pieter E. Visserstraat 24			
44 Utrecht	1924	„Silo", Herenstr. 34—36	350	Ds J. Broertjes, J. Luijkenstr. 5, tel. 12960	F. Bos, v. d. Goesstraat 17, tel. 2
Zuilen		Chr. Fröbelsch., achter Pr.			
45 Valthermond	1946	Z.diep 76 [Bernhardl.	150	vacant	H. Hindriks, Linderweg 1, Valthe
46 Vriescheloo	1877	Hoofdweg L 132	250	Ds H. Th. Plevier, L 134, tel. 381	A. Nobbe, Kappershuis, L 101[1]
Bellingwole		Rhederweg	70		
Veele		Hoofdweg	60		
47 Winschoten	1948	Mr A. J. de Sitterstr. 9	125	Ds J. B. de Neef, Burg. Venemastraat 7	M. Heynen, Vissersdijk 14 A
48 Workum	1898	Zuid 52	90	Ds G. Visser, Súd 96, tel. 573	J. Zoethout, Súd 130
49 Zandbulten	1937	Ganzingawei 22	200	Ds J. van Dam, Bapt. past., tel. 301	N. Lourens, 124, post Kollumerzw
Dokkum		Legeweg	250		[1] J. Sipma, Woudweg E 1
50 Zwolle	1947	Goudsteeg 11	200	Ds G. Bouritius, Asterstraat 19	G. Bouritius, Holtenbroekerstraat 5
1 Paramaribo[1]	1888	Wagenwegstraat 20	330	J. Kool, Verl. Keizerstraat 51	H. J. Heilbron, Prinsessestr. 3, Bo

Penningmeester	Nummering	Leden 1 Jan. 1956	Leden 1 Jan. 1955	Toename Doop	Toename Attestatie	Toename Uit andere gemeenschappen	Toename Wederopname	Toename Totaal	Toename Zuiver	Afname Overleden	Afname Attestatie	Afname Zich onttrokken	Afname Uitgesloten	Afname Totaal	Afname Zuiver	Catechisanten	Zaaierverspreiders	Zangbundel	Opmerkingen
...rkenstein, Akeleistraat 9	1	[1]54	54	1	6	2		9		1		8		9			6	II	[1] waarv. 16 te Den Helder
...sten, Dahliastraat 1	2	126	[1]123	12	4			16	3	5	5	3		13			15	II	[1] vorig jr 118 opgegeven
...ewold, Cz. Peterstraat 190[2]	3	214	214	6	12	3	3	26		1	5	20[1]		26				II	[1] correctie ledenlijst
... van Beek, Eksterweg 8	4	120	104	13	6	5	2	26	16		9	1		10				NH	
..., Couperusstraat 8	5	108	102	5	12			17	6	1	10			11			12	II	
... Jonge, Molenstraat 317	6	30	26	1	7	1		9	4		1	3	1	5			6	II	
...oeze, Nieuwstraat 38	7	59	40	12	2	5		19	19							12	3	II	
..., Kon. Julianalaan 15	8	177	188	4	3			7		4	9	3	2	[1]18	11	12	11	N	[1] correctie ledenlijst
...choonhoven, Eemstraat 1	9	144	143	5	4			9	1	1	7			8		8	17	I	[1] contact-adres
...er Velde, Oudeweg 140	10	58	59	2				2		1	2			3	1	10	1	H	
..., Halvemaanstraat 85	11	194	181	18	2	3		23	13	2	6	2		10		30	4	II	
...rsema, De Hooge Loo 2	12	132	115	10	11	3	2	26	17		5	4		9		10	12	II	
...ma, Kan. B ZZ 110	13	203	221	1	4		1	6		3	20	1		24	18		8	II	
...r, Velveweg 132	14	213	171	21	27	1		49	42	2	2	3		7			4	II	
...ma, Zuiderdiep 107	15	171	170	4				4	1	2	1			3		35	6	II	
...ga, G. Imbosstraat 84	16	71	74							1	1	1		3	3				
...n. Boddaerstraat 15	17	276	225	15	37	8	4	64	51	4	9			1				II	
...n, Waterloolaan 6, tel. 24880	18	387	393	16	15			31		5	[1]32			37	6	47	15	N	[1] w.o. 9 emigranten
...h, Boterdiep 105a, tel. 24753	b	336	319	10	26		1	37	17	2	[1]15	3		20		30		N	[1] w.o. I emigrant
...huis, Z.tuindorplaan 14, tl. 21113	19	177	179	4	9			13		3	12			15	2	15	8	II	
	20	119	118	1	5			6	1	1	4			5		15	5	N	
...ien, Oosterwoldse weg 11, tel. 8	21	65	72							1	4	2		7	7		10	N	
... Jong, No. 61	22	8	10							2				2	2			O	[1] lerend ouderling
...ma, Jac. Hepkemastraat 13	23	64	65	2	5			7			8			8	1		10	II	
...sthuis, Bachstraat 22[1], tel. 6005	24	376	352	18	20			38	24	4	8	2		14		12	22	II	
...huil, Linth. Homanstraat 9	25	25	22	2	1	4		7	3		2	1	1	4			3	II	
...r, Sportterreinstraat 84	26	167	167	5	6		4	15		2	12		1	15			2	H	
...lüter, Leeuwerikstr. 98, tel. 2516	27	275	259	15	14		1	30	16	4	7	2	1	14		50	14	N	
...rg, Druivenstraat 27	28	47	41	4	1	2		7	6		1			1		8	2	II	
...er Kzn, Turfmarkt 85	29	29	29	1	1			2		1	1			2			2	II	
..., Kerkstr. 14, Veendam, tel. 2727	30	278	[1]237	45	7		2	54	41	3	10			13		45	16	II	[1] vorig jr 242 opgegeven
...r, Schoolkade 70a, tel. 737	31	180	186	2		5		7		2	11			13	6		12	II	
...ter, A. Westerstr. 20, tel. 2665	32	148	153	4	1	1		6		1	10			11	5	15	12	II	
...s, Weerd. Kan. 13, 3e Kruisdiep	33	205	203	7	6			13	2	2	9			11		15	13	H	
...a, Zevenhuisterweg 36	34	147	151								4			4	4	30	4	N	
...an, Pastoriedijk 362	35	45	[1]37	4	4	2		10	8		2			2			5	II	[1] vorig jaar 35 opgegeven [1] contact-adres
...n, Insulindestraat 163	36	107	[1]108	10	16	2	1	29		2	26	2		30	1	7		II	[1] vorig jr 128 opgegeven
..., Utenhagestraat 197a	37	150	131	14	10	2		26	19	2	3	2		7		25	10	II	
...ma, Oudeweg 47	38	35	25	6	4		2	12	10		2			2				H	
...s, Kruizebroederstr. 25, tl. 3026	39	177	175	7	3			10	2	2	6			8		15	10	II	
...lman, Boerv.mond 19, tel. 1057	40	310	318	21	7			28		7	[1]19	5	5	36	8	40	15	II	[1] w.o. 3 emigranten
...Zwaan, Voorstraat 20, tel. 30 of 1	41	89	83	9	3			12	6	4	2			6				N H	
...igge, Oost 110, Terapelkanaal	42	69	77		2			2			10			10	8			N	[1] lerend ouderling
...gstra, Treebeekstraat 138	43	170	160	8	8		3	19	10		[1]6	3		9				II	[1] w.o. 3 emigranten
...d. Berg, Maliesingel 30, tel. 19533	44	170	155	9	19	1		29	15		13	1		14		15	5	II	
...n Oosten, Noorderdiep 225	45	33	34		2			2		1	2			3	1		3	H	
...mekamp, Lageweg L 91, Wedde	46	159	161	8	3			11		1	10	1	1	13	2	18	17	II	
...ddelkamp, Wilhelminastraat 3	47	74	73	3	4			7	1		6			6		10	10	I	
...rter, Noard 12, tel. 310	48	40	40		1	2	1	4			4			4					
... Delfstra, Bakkerij, Kollumerzwaag	49	97	100	2	3			5		1	7			8	3		12	II	
...enbergen, de Ruyterstraat 27	50	42	36		2	6		8	6			2		2			4	H	[1] contact-adres
		7150	6879	367	347	58	27	799	360	81	360	75	12	528	89	529	351		
Albergen, Verl. Hoogestraat 73	1	40	39		2	1		3	1	2				2		6	5	H	[1] bijzonder lid der Unie

2 Almelo II	1935	Nieuwstraat 86a	380	Ds J. G. Litthooy, Zwanebloemstraat 4	J. Kalsbeek, Klimopstraat 32, tel. 46
3 Amsterdam II	1943	1e Breeuwerstraat 13	275	Ds J. A. Visser, De Peerlstr. 23, tl. 57758	J. Wuis, Ferd. Huickstraat 13[1]
4 Den Helder	1956	Spoorstraat 7	100	vacant	E. Scholte, Hugo de Grootstraat 5
5 Hengelo I	1879	Dorpsmatenstraat	230	Ds A. Postma, Schalkburgerstraat 17	B. Kuipers, Nicolaasstraat 29
6 Schiedam	1955	Broervest 55	200	Ds J. Segaar, Overschiesestraat 104a	C. Schouten, Zweedsestraat 107a, R'da
7 Steenwijk	1947	Irene, G. Borgesiusstraat	80	vacant [tel. 69788	
8 Genk, Belgie	1954	N. Kuilenweg 2	60	Ds A. H. Deelstra, Kl. Hostaertstr. 17b	R. Vandeburie, Zonnebl.str. 12, Zwartbe
As		Berkenlaan 11	25		

Bij de Statistiek

In dit nummer vindt u de statistiek van de Unie van Baptisten Gemeenten per 1 Januari 1956. Ondanks de drukke omstandigheden kan deze nu reeds geplaatst worden, waarover we ons verblijden. Slechts van één gemeente werden de gegevens niet ontvangen — Foxhol; het aantal leden van deze gemeente hebben we dan ook op hetzelfde aantal gesteld als een jaar terug.

Werd het aantal Baptisten begin vorig jaar genoteerd op 6934, u ziet per 1 januari van het vorig jaar nu vermeld 6879. Dat dit nu met 55 lager wordt aangegeven is gevolg van het feit, dat een paar gemeenten nu méér leden per 1 Jan. 1955 opgaven (Almelo 5, Pernis 2) en andere weer minder (Muntendam 5, Rotterdam-C. zelfs 20), terwijl bovendien de gemeente te Den Haag-Oost, die toen 37 leden telde, wegens opheffing niet meer vermeld wordt. Het aantal gemeenten, lid van de Unie, is nu precies 50.

Het aantal leden van de gemeenten liep in 1955 met 271 omhoog tot 7150. Deze stijging is méér dan het dubbele van de stijging in 1954! We zijn nu dan ook al met een mooi aantal boven de 7000 gekomen. Dit zal zeker ook mee de zegen zijn van het grotere aantal gedoopten. Was dit 295 in 1954, in 1955 werden er 367 gedoopt, dus 72 méér: bovendien mag ik tot aller verblijding opmerken, dat dit het hoogst aantal gedoopten in één jaar is, alleen met uitzondering van 1936, toen 394 gedoopt werden (hier moet echter ook weer bij bedacht worden, dat er toen nog maar 4600 Baptisten geteld werden). Ook de toeneming door opneming uit andere gemeenschappen was dit jaar 43 méér dan het jaar daarvoor, n.l. 58 tegenover 15. Het aantal wederopgenomenen liep echter met 12 terug, n.l. 39 tot 27. Men zou dus kunnen zeggen, dat er een beetje meer ander bloed is binnen gekomen. Helaas was het aantal, dat zich onttrok 11 méér een jaar daarvoor, n.l. 75; het aantal uitgeslotenen daarentegen is echter 6 lager, n.l. 12.

Het aantal afgegeven attestaties (360) is in 1955 vrijwel gelijk aan het aantal ontvangen attestaties (347), maar ten opzichte van 1954 is het een flinke stijging, n.l. 48 méér afgegeven attestaties en 109 méér ontvangen attestaties.

Het aantal catechisanten en Zaaierverspreiders heb ik deze keer ondanks de onvolledigheid der gegevens weer eens opgeteld. Tot onze verwondering zijn er nu minder Zaaier-verspreiders dan catechisanten. Dat was voor enige jaren omgekeerd. Duidt dit op een kentering? Maar we moeten er gezien de onvolledige gegevens niet te veel waarde aan hechten.

Wat de zangbundels betreft, waaruit onze gemeenten zingen, op het ogenblik is de nieuwe uitgave van „Lofzangen en Gebeden" sterk favoriet. Er zijn slechts nog een paar gemeenten, die deze onze liederenbundel niet gebruiken. Het zou dus wel haast zo kunnen zijn, dat we het vermelden van de bundel op de statistiek achterwege kunnen laten, daar het gebruik dan vrijwel unaniem onze eigen bundel betreft.

Ondertussen wens ik alle geinteresseerden nog een verblijdende bestudering van de statistiek-gegevens toe. Het niet in getallen definiëerbare — de genade des Heren en de werking Zijns Geestes — zij de ware bron van dankbaarheid en vertrouwen!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Daar moesten WIJ voor zorgen!

Van 25 t/m 30 Januari zijn vader en moeder Huizing bij hun dochter in Davos geweest, en hebben daar een paar fijne dagen met elkaar doorgebracht.

Hier volgt een briefje, dat Antje Huizing vanuit Davos ons toezond ter plaatsing in „De Christen", alsmede nog een schrijven van haar ouders:

Davos-Platz, 8 Februari 1956.

Beste brs en zrs,

Hiermede wil ik graag allen die het mijn ouders mogelijk hebben gemaakt, naar hier te komen, heel hartelijk bedanken voor hun spontane medewerking.

'k Was blij mijn ouders na zo'n lange tijd eens weer te zien.

We hebben ook heel leuke en prettige dagen samen gehad.

Verder nogmaals mijn bijzonder hartelijke dank, en vele groeten van mij uit „Davos"

Antje Huizing.

Nederlands Sanatorium,
Davos-Platz, Zwitserland.

Deventer 11-2-'56

Geliefde brs en zrs in onze Here

Bij dezen zegt ondergetekende en zijn echtgenote U allen hartelijk dank voor de hulp ons geboden om onze dochter in Zwitserland te bezoeken, 24 Jan. zijn we vertrokken en 31 Jan. zijn wij weer in Holland gearriveerd, welk een vreugde was het om elkaar weer te zien. Wij hebben daar een goede tijd gehad met elkaar. Antje maakt het aardig goed doch zij moet daar nog een anderhalf jaar blijven. Wij vertrouwen echter op Hem die niet aan plaats of tijd gebonden is maar datgene wil doen wat goed voor zijn werk en voor ons is. Hierbij ook de hartelijke dank van Antje.

U allen Gods rijke zegen toewensend de uwe in Christus.

A. Huizing en gezin.

Namens alle lezers wensen we onze jonge zuster in Davos nogmaals van harte beterschap en veel genade van God toe.

E.R.

S.S.C.

Student Ph. Lindeman heeft van 29 Februari tot 26 April vacantie en zal in die periode graag de gemeenten dienen.

Zijn vacantieadres is: Jan Steenstraat 57, Hengelo (O).

Voor de S.S.C.
Uw JAC. TROMP.
Alb. Agnesstraat 5a, Groningen.

Uit ons Unie-bureau

Op het ogenblik beschik ik over enige adressen van Engelse geloofsgenoten, die begeerte hebben naar correspondentie met Nederlanders. Wie onder ons dus ook in correspondentie met mensen van over de Noordzee zou willen treden, kan ik daarbij nu behulpzaam zijn door het verschaffen van een correspondentie-adres. In hoeverre bepaalde wensen inzake deze correspondentie met Engelsen door mij vervuld kunnen worden, weet ik natuurlijk niet. Maar ik kan in deze de kleine dienst bewijzen van het met Engelsen in contact te brengen door het verschaffen van een adres.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

P.S. Tot mijn spijt bemerk ik, dat in de agenda der Unie-vergadering onder punt 14e (C.v.d.O.) het 4de en 5e voorstel zijn weggevallen, n.l. 4. aanvaarding van br K. Corporaal voor de opleiding, 5. beroepbaarstelling van br H. v. d. Brink voor de Bapt. Gemeente te Alkmaar.

T. J.

„SILO", het Kerkgebouw van de Bapt. Gemeente Utrecht in de as gelegd

Hoewel U zeker al via radio of Nieuwsblad gehoord hebt van de ernstige slag die de Utrechtse Gemeente Zondag 12 Februari getroffen heeft, willen we dit feit hier toch in onze kolommen nog vermelden.

Van harte wensen we deze dakloos geworden Gemeente veel geloof en kracht van Boven toe om het hoofd te kunnen bieden aan de hierdoor ontstane, wel zeer grote moeilijkheden en problemen.

Baptist Nederland heeft een van haar mooiste kerkgebouwen verloren.

Misschien zal van onze Unie-gemeenschap nog eens gevraagd worden, op de een of andere wijze bijstand te verlenen bij de wederopbouw van het uitgebrande kerkgebouw of de tot standkoming van een nieuw gemeente-centrum. Een schone kans te meer om nog eens te bewijzen dat we waarlijk een gemeenschap vormen.

E. R.

Renderloonieuws

Wij zijn blij U te kunnen meedelen, dat er dit jaar een gezinskamp meer in Renderloo gehouden kan worden. De gezinskampen zijn in de volgende weken:

van 7 Juli tot 14 Juli (tevens Individueel kamp)
van 28 Juli tot 4 Aug.
van 4 Aug. tot 11 Aug.

De aanmeldingen voor de laatste twee weken moet U wel per kerende post doen, wilt U niet teleurgesteld uitkomen. Tot 1 Mei kunnen alle aanmeldingen worden verzonden naar mijn adres in Den Haag, nadien rechtstreeks naar Renderloo, Epe (Gld.)

Wij maken U er tevens op attent, dat ons centrum vanaf 1 Sept. gesloten zal zijn. Voor zangkoren en groepen, die graag een dagje of een week-end komen zij dus verwezen naar het voorseizoen, de maanden Mei en Juni. U heeft dan een uitstekende gelegenheid één of meer dagen samen te genieten van wandeling, sport, spel en gemeenschappelijke maaltijd. Voor veel groepen zijn het zeer geslaagde dagen geworden. Ook hier is het van belang tijdig de door U gewenste dag te reserveren.

In het voorseizoen zijn er evenals voorheen ook weken voor pensiongasten gereserveerd. Inlichtingen aangaande de prijzen en de data zal ik U gaarne op Uw verzoek toezenden.

J. J. KIWIET, Beheerder.

Den Haag, Groenteweg 12.

VERBETERING

In het Wegwijzend Woord van De Christen van j.l. Vrijdag, 10 Febr. staat 3e kolom:

Daarom is het Evangelie een onvermoeid getuigenis tegen de ongerechtigheid, die de mens zichzelf opbouwt....

Moet zijn..tegen de *gerechtigheid*, die de mens....

GRONINGEN-ZUID

Op Zondag 26 februari a.s. zal D.V. des namiddags 4.30 uur door Ds G. Brongers de Baptisten Gemeente te Hoogkerk worden geinstitueerd.

In verband met de beperkte ruimte in het gebouwtje te Hoogkerk, zal de instituering plaats vinden in de Baptisten Kerk te Groningen, Meeuwerderweg.

Afgevaardigden van andere gemeenten nodigen wij hierbij hartelijk uit.

J. HAAK, secretaris,
Sumatralaan 16

UW HAND AAN DE PLOEG!

Die armzalige cent

Sommige mensen kunnen en willen alleen maar wat groots doen. Zij spreken over kapitalen en denken in grote bedragen. Zij kunnen niet anders omdat alles wat zij doen in de papieren loopt en kijken met verachting naar die armzalige bronzen cent.

Er zijn echter ook heel wat mensen, vooral onder ons Baptisten, die elke gulden drie of vier keer omdraaien voor zij haar uit kunnen geven en toch die geringe eenvoudige cent met schele ogen aankijken. Och, ja, wat is een cent? Zelfs een kind gaat er in onze tijd niet meer mee naar een snoepwinkel. Mag ik u een aardig verhaaltje vertellen? Op zekere dag zei een van onze vaders tegen een onzer moeders: Weet je wat we eens moesten doen? Alle centen die we in handen krijgen doen we in een busje en geven die na enige weken aan een goed doel. Zij voegden de daad bij het woord en enkele weken later, precies gezegd zondag 5 febr. 1956, vond de penningmeester van een onzer gemeenten een winkelzak met 862 centen in de collecte en een briefje waarin geschreven stond: geef met blijdschap.

Prachtig, vindt u niet? Als alle Baptisten in Nederland dit zeldzame voorbeeld volgden en de centen voor het evangeliefonds voor het zuiden bestemden of ander evangelisatiewerk zou in een keer al het gebedel afgelopen zijn. We konden zonder zorg van de centen dit belangrijke werk aanpakken en voortzetten. Denk er eens ernstig over na, maar vergeet vooral ook de komende dankofferweek niet.

Alle handen aan de ploeg.

Jubileum evangelisatiefonds.

Jaargang 73 Nr 3302 Vrijdag 24 Februari 1956

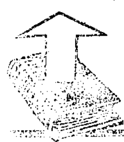
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

..d.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 230..7; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Uw deur voorbij!

„Wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij."

Ex. 12 : 13.

Het volk der Joden staat maar steeds .. het midden der belangstelling, of-..hoon er toch maar een anderhalf mil-..en Israelies wonen in het land der ..aderen. Maar ze wonen op de brug ..er continenten en er is olie in de buurt ..n verder heeft God nog plannen met dit volk, voorzover wij het kunnen zien.

De weg van de Joden is als de weg ..er gemeente: dikwerf een van bloed en ..anen. Maar God verliest de Zijnen niet ..it het oog. Hij hoort het knallen van ..e egyptische zweep en ziet wel de ro-..ende ovens in het naburig land.

Maar deze nacht zal de laatste zijn, .. Egypte. De Heer zal opstaan tot de strijd. God vindt niet alles goed, Hij laat niet eindeloos het vuile water over ..n akkers lopen. Zijn lankmoedigheid .. een bron van twijfel voor de verdrukte, ..r op Zijn tijd verrijst Hij en strooit de straffen uit over het volk aan de Nijl of aan welke rivier ook maar een volk van onderdrukkers moge wonen.

Stormen zijn over Farao en zijn volk getrokken, maar de leider staat ongebroken. Nu haalt God uit voor de laatste slag. In deze nacht zal de engel des doods het land doorgaan en alle eerstgeborenen zullen sterven. Maar waar het bloed van het lam aan de deurposten is gestreken, daar zal Hij voorbij gaan.

U ziet het ganse gezin rondom het te slachten lam staan. Het heeft al enige dagen afgezonderd geleefd. Nu herhaalt vader Abraham nog eens waarom dit lam nu geslacht moet worden, en moeder en kinderen staan erbij. Het is voor ons behoud, voor de eerstgeborenen, opdat hij niet sterve en wij niet in verdriet zullen komen. Van dit bloed zullen we aan de deurposten strijken, boven en aan de zijden en dan zullen we veilig zijn. En vader neemt het mes en slacht het lam en Jozef, de eerstgeborene, vangt het bloed op en allen staan er om heen, want dit is een machtig uur. Nu neemt vader een bundeltje hysop en strijkt het bloed aan de posten en de zoon staat er bij, en moeder en de andere kinderen. Ze zullen straks veilig wonen achter dit teken. Nog even en de nacht valt en in deze nacht zal er geschrei zijn en het geschrei zal de geboortekreet zijn van een volk.

In de huizen der Joden staan de families rondom de tafel, etende, klaar voor de reis, een teken van bereidheid, van geloof, van nieuw uitzicht en God ontgrendelt de deuren, die geen mens kon openen.

Israel is verlost zonder ervoor te hebben moeten strijden en het is goed te bedenken, dat geen mens verlost wordt uit de macht van de duivel door eigen inspanning, maar dat de verlossing een zaak van God is, en van God alleen.

Israel moest leren op het lam te zien, opdat ze eens het woord van Johannes de Doper aan de Jordaan zouden verstaan: Zie, het Lam Gods dat de zonden der wereld wegdraagt. Zo, met het eerste feest der Joden voor de ogen verstaan ook wij beter de betekenis van het sterven van Christus. Op het Godslam rust mijn ziele.

Israel moest gehoorzaamheid betrachten en geloof tonen om behouden te worden. Het was een simpele zaak: bloed van een lam aan de deur. God maakt het de verstandigen en wijzen zo moeilijk. Wie kan nu geloven in bloed aan de deur, of een koperen slang, of een Man aan het kruis, en dat alles tot behoud en leven. Maar het bloed moest er zijn. Op de eigen deur. Het geloof der vaderen is niet genoeg om mijn ziel te redden: ik moet geloven en schuilen achter die getekende deur.

Is het teken aan uw deur? De voetstap van de engel des doods wordt in uw straat gehoord. De voetstap van de Rechter, die oordelen zal de levenden en de doden, nadert de hoek en Hij zal zo de tijd binnentreden. Het uur der bevrijding der zonen Gods nadert en ze zullen optrekken en de vraag is wel of u er bij zult zijn of dat u uw doden zult begraven en u bezighoudt met al wat dood is.

Is het teken aan de deur, aan de buitenkant van de deur?

HUIZINGA.

N.C.R.V.

Maandag 27 Febr. a.s. zal de rubriek „Uit de Bijbel", van 16—16.30 uur, verzorgd worden door Ds G. Vegter van Groningen.

1 Zingen Gez: 202 : 1 en 3
2 Gebed
3 Schriftlezing Mt. 16 : 21—28
4 Toespraak over: „Er is geen andere weg"
5 Dankgebed
6 Zingen Gez. 222 : 1 en 2.

Losse Schakels

Voorbede Studenten De Wereldbond van christenstudenten roept op tot voorbede voor de studenten — de christenen de niet-christenen — onder hen

> „voor alle studenten, die door hun studie van hetgeen er ligt op het terrein van de menselijke kennis, geschokt zijn in hun geloof; voor hen, die verward geraakt zijn in hun persoonlijke problemen; voor hen die zijn ontmoedigd door het klein menselijke in de kerken; voor hen, die niet weten hoe ze van hun geloof getuigenis zullen afleggen. Laat ons bidden dat laatstgenoemden, aangevuurd door de levende Christus wegen en middelen mogen vinden om het evangelie aan hun studiegenoten bekend te maken."

Met dezelfde ernst wordt gevraagd om de voorbede voor andere studenten:

> „voor allen die niet van Christus gehoord hebben zowel als voor degenen, die wel van Hem gehoord hebben, maar nog niet staan in het licht des geloofs. Laat ons God bidden, dat ze het Schriftwoord mogen verstaan: „de vreze des Heren is het beginsel der wijsheid", en laat ons bidden dat dingen als armoede, ziekte, heimwee, gevoel van vereenzaming, van hen weggenomen mogen worden wanneer die hun ontvankelijkheid voor het evangelie verminderen of verhinderen."

Kwakers over China Kwakers zijn christenen, die men moeilijk kerkelijk kan indelen. Zij ijveren sterk voor de toepassing van de zedelijke beginselen van het Evangelie maar dan niet gepaard aan die direct geestelijke aanpak, waarmede b.v. het Leger des Heils zijn sociale arbeid doet.

Aan de kwakers wordt meestal door de wereldlijke machthebbers wat meer toegestaan dan aan christenen, die onder een of andere naam leven. — Zo is er een afvaardiging van kwakers naar Rood China geweest, die over haar bevinden in dat grote Rijk zo een en ander verteld heeft. Het ging er vooral om te weten te komen hoe het staat met het godsdienstige leven en de godsdienstvrijheid in China. Ze vernamen dat de huidige machthebbers in China er niets op tegen hebben als andere aziatische christenen hun chinese geloofsgenoten bezochten, terwijl ze het omgekeerde evenmin wensen te beletten. De kerken groeien langzaam door en leven en werken elk onder eigen naam verder. Er zijn meer aanvragen voor opneming in theol. seminaries dan er plaatsen beschikbaar zijn. Ofschoon de chinese christenen ver meegaan in de nationale verheffing van hun volk, bestaat er niet de minste twijfel — aldus de kwakers afvaardiging — aan de christelijke beginselen, waarvan de kerken bij hun arbeid uitgaan.

„Toegerekend blijft?" In sommige van onze geestelijke liederen zijn uitspraken vervat, die bedenkingen hebben opgeroepen. Dit geldt b.v. van een regel in het eerste vers van het bekende oudejaarsavondlied: Uren, dagen, maanden, jaren....in de nieuwe hervormde bundel nr 292. De laatste regels van dat vers luiden:

> Al het heden wordt verleden,
> schoon 't ons toegerekend blijft.

Tegen de eerste van deze twee regels is natuurlijk niets in te brengen — in ieder geval is daar in genoemd feit niets te veranderen, maar bij de tweede regel trekt menigeen de wenkbrauwen op. Dat schijnt hun in strijd te zijn met de Blijde Boodschap. Psalm 103 zegt het hun inziens wel wat anders. De commissie, die de nieuwe herv. bundel heeft samengesteld, heeft dit bezwaar blijkbaar niet gedeeld, de hervormde vromen moeten nu, gelijk voorheen, belijden, dat het verleden geworden heden hun toegerekend blijft.

In onze bundel Ds Hasper is wel ingegaan op het bezwaar tegen de genoemde regel ingebracht en luidt die in *Lofzangen en Gebeden*:

> al het heden wordt verleden,
> en doet ieder schuldig staan.

Ik geloof niet dat tegen de verandering iets kan worden ingebracht. A.g. het heden wordt nu tweeërlei gezegd 1 dat het verleden wordt en 2 dat het ieder schuldig doet staan. De tweede regel is hiermede zo goed als losgemaakt van de uitspraak in de eerste.

In de Luth. bundel De nederl. luth. kerk heeft een nieuw samengesteld gezangboek. Ook in de oude bundel kwam het besproken oudejaarslied voor (een oude: van 1823), en luidde daarin precies zoals wij het oudtijds uit de oude herv. bundel zongen. Maar de samenstellers van de nieuwe luth. bundel vonden het ook onpassend de gemeente te laten zingen dat het heden, verleden geworden zijnde, ons blijft toegerekend. Het liefst schijnt ze dit gezang helemaal geschrapt te hebben, maar zijn wat sentimentele toon kan overal op oudejaarsavond niet goed gemist worden. De aanstootgevende regel werd echter veranderd en luidt nu, schoon het in gedachtenis blijft. Dat is ongetwijfeld een waarheid, maar welke religieuse waarde heeft ze?

Wanneer er broeders zijn die elkaar „in de haren zitten" over dit vers, zoals het in de nieuwe herv. bundel luidt, dan raden we ze aan de Lofzangen en Gebeden maar snel in te voeren. Het is immers in elk geval goed ook op de oudejaarsavond te overwegen hoe het staat met onze schuld voor God.

Kerkelijken en de bekering Door Noorse kerkelijke autoriteiten is opgemerkt dat van de 700 personen, die in de samenkomsten van Billy Graham te Oslo de beslissing namen, er 500 waren, die leden van de kerk waren. Het werd zo voorgesteld alsof dat wees op een minder geslaagd zijn van de campagne. — Wanneer men ervan uitgaat dat evangelisatie betekent de mensen voor de kerk terug te winnen, dan zal men de resultaten van zulk een campagne anders beoordelen dan zij doen, die er iets anders bij op het oog hebben. De laatste geloven dat het mogelijk is, de mensen tot een beslissing te brengen inzake hun verhouding tot God. Daartoe roept het Evangelie eigenlijk op. Het is immers de boodschap der verzoening met de dringende oproep, om zich met God te laten verzoenen. Is de beslissing gevallen en de verzoening aanvaard, dan komt als tweede vraag, waar nu onze plaats is. Bij wie horen wij nu? Dan komt de kwestie van onze kerkelijke plaatsbepaling en met de bijbel in de hand proberen we die vast te stellen. — Onze kerkelijke keuze moet resultaat en openbaring zijn van ons aanvaarden van Christus als onze Heer en Verlosser. Ook mensen, die kerkelijk werden ingelijfd aleer ze Christus kenden, hebben de bekering van node. Daarom getuigen de 500 kerkelijken, die tijdens de campagne van Billy Graham in Oslo tot bekering kwamen in niet mindere mate van de zegen, die God op die arbeid schonk, dan de 200 buitenkerkelijken, die de goede keus deden.

„Ware Kerk" In een art. in de Gereformeerde Kerkbode, orgaan van de Gereformeerde Kerken in stad en provincie Groningen, zegt de Schrijver dat hij van oordeel is, dat de gereformeerden o.a. de baptistengemeenten de naam van ware kerk niet mogen onthouden. Hij ziet verschillen binnen dezelfde bijbel — wanneer men het zo wil zeggen: binnen hetzelfde evangelie. Hij denkt er derhalve niet over een lid van zulk een gemeenschap, die hij als „ware kerk" bestempelt, te „bekeren" tot de gereformeerde kerk. —

We kunnen die opvatting verstaan en billijken. We voelen er niets voor iemand van de ene kerk tot een andere te „bekeren". De gemeente is niet los te denken van Christus, maar komt toch in de tweede plaats; ze staat achter Christus en men komt haar binnen door Christus. Eerst moet de mens in

de rechte verhouding tot Christus gekomen zijn; door persoonlijk geloof Christus hebben aangenomen als zijn Heer en Verlosser en dan moet hij, met de bijbel in de hand, het juiste antwoord zoeken op, de vraag, waar nu zijn plaats is. Dat moet eerst dan gebeuren. Men moet o.i. iemand niet kerkelijk indelen, aleer hij door Christus met God verzoend is. Maar is dat gebeurd dan moet de vraag, wáár nu zijn plaats is; hoe Gods kinderen vergaderd moeten worden, inderdaad onder het oog gezien worden en van de Schrift uit beantwoord worden. Bij proselietenmakerij is de kerk centraal, maar ons centrum en verzamelpunt is Christus.

L.

Zand en zaad

eerlijk, we gaan weer verhuizen. Dat zeggen, als u dit leest, zitten we in Jacob Catsstraat 34, honderdvijftig ter hemelsbreed van de plaats, waar- deze gedenkwaardige woorden gehreven worden. Ik ben het zo eens gegaan in hoeveel huizen ik nu geoond heb en kom tot het goede getal ventien. Dat is niet weinig en op die anier heb je meer weg van een nomade an van een burger, die ergens ingegerd is. Altijd maar zwerven. Een ordeel is er zeker aan verbonden; je akt gedurig wat rommel kwijt. Opeens ijg je dan zo'n bevlieging. Je hebt het enkele jaren meegezeuld en waarom genlijk, wat deed je ermee, niks. Waarm het nou nog weer eens meenemen — weg ermee. En daar gaan wat oude boeen, kleedjes, sokken en pantoffels. Moeik is het wel eens om afstand te doen van oude zaken. Je kunt nooit weten, het zou je nog eens te pas kunnen komen Toch maar opbergen?

Zo'n lege kamer, waarin ik nu zit en waarin het geratel van de machine en mijn kuchen door alle vier naakte wanden teruggekaatst wordt, zo'n lege kamer doet je dan even denken aan al de vorige adressen waar je gewoond hebt. Zo jong nog en zo lang al geleefd. Dat eerste is pertinent niet waar, maar als ik aan al die straten en steden denk, aan dorpen en vaarten, dan is het alsof m'n geboorte voor tijden heeft plaatsgevonden. En onderweg vond je wat en liet je wat. Ik moet oppassen want anders begin ik sentimenteel te worden. Gek, ik moet opeens aan een schip denken, dat al een tijd in de vaart geweest is. Dat moet van tijd tot tijd eens op de helling of in het dok om schoongekrabd te worden. Dat zal met mensen wel niet anders zijn.

Maar dat heeft met de verhuizing niet zoveel te maken. U moet het me maar niet kwalijk nemen dat ik de boel wat doorelkaar haal, want dat is nou net het beeld van de kamer hier. Niets staat op z'n plaats.

Dat ik aan de bijbel denk ligt wel voor de hand. Paulus zegt: Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Eigenlijk ook een verhuizing. En een adreswijziging. Straks zijn voor ons de brieven beneden onbestelbaar en kunnen ze retour aan de afzender. Ziet u er tegenop? Geen wonder, want het leven is van God. En aan dat leven hangen we. Heb ik u al eens verteld van een van onze voorgangers, die ik een paar jaar geleden eens bezocht en die toen juist van een ziekte hersteld was? De man was oud, hij had de leeftijd der zeer sterken al bereikt. Ik zei hem, dat hij er weer goed uitzag. „Ja jongen", zei hij toen, „ik ben ver weg geweest, maar de Heer heeft mij barmhartigheid bewezen en ik ben er nog." Toen lachte ik en zei, dat het toch wel wonderlijk was met ons. Immers geloven wij in de hemelse woning en toch prefereren wij nog de aardse, zelfs als men de tachtig voorbij is.

En toch kan men soms verlangen naar de zaligheid, die bij God is. Als ze vroeger in de kerk zongen, dat het hier beneden niet was, dachten wij als jongeren er het onze van; nu beginnen we het al mee te zingen en dan zit er een barstje in de stem. Niet van ouderdom zozeer, maar meer door ervaring.

Er is een overheerlijk land, een land van louter licht. Het land van God waar geen wolken drijven, geen schaduwen het leven kil maken. Is het verkeerd naar dat land te verlangen? Is heimwee zonde? Tenslotte doen we niets anders dan naar huis verlangen. Verkeerd wordt dat verlangen als het ons voor de taak hier ongeschikt maakt en wij alleen nog maar kunnen dromen van wat onderweg is naar ons toe, en wij daar heen. Maar laat dat verlangen er gerust zijn. Is het niet als de gouden rand om de zwartste wolken? Ik hoorde eens een oudere man tegen zijn stervende zuster zeggen: Kind het beste ligt voor je. Dat moet je niet alleen aan stervenden zeggen, maar ook aan levenden. Daaraan mogen wij ook gerust eens denken. Het zou ons van heel wat last beneden afhelpen en door heel wat stormen heen helpen. Enfin, u denkt maar eens na over die verhuizing, die voor ons allen aanstaande is. En velen, die wij hier beminden zijn ons reeds vooruit gegaan.

Wie weet, staat de verhuiswagen binnenkort voor de deur. Ruim wat rommel op en pak het beste in. Diep in uw hart.

HUIZINGA.

De Unie Bouwstichting

Van onze bouwterreinen

In *Eindhoven* heeft de laatste vorstperiode een spaak in 't wiel gestoken. De plechtigheid van de eerste steenlegging zou op de laatste zaterdag in januari hebben plaats gevonden. Het ijzeren geraamte is al enige tijd gereed. De bouw van 't jeugdgebouw is reeds ver gevorderd. Dat ook in Eindhoven met ongeduld op 't definitieve vertrek van koning Winter gewacht wordt, laat zich denken.

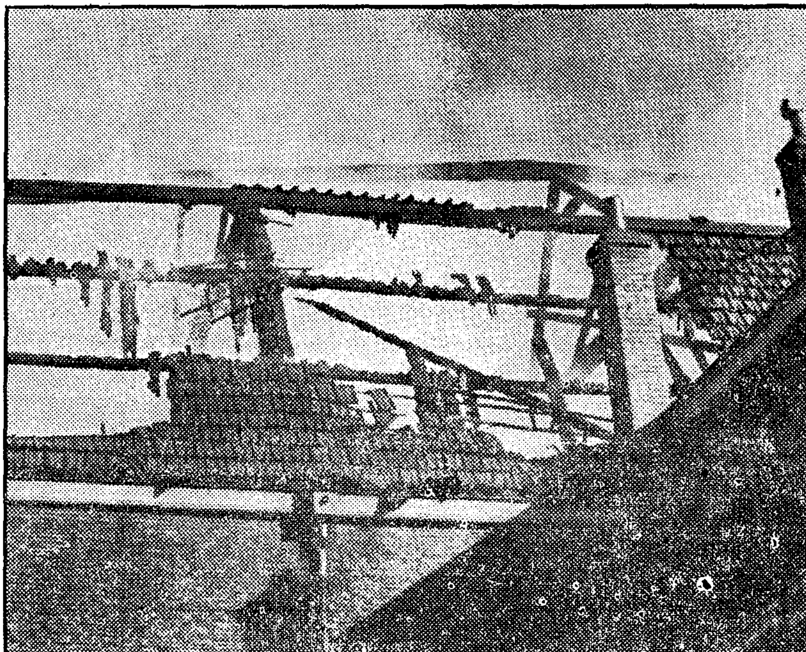
In *Arnhem* is men even verder. De huizen zijn al lang klaar en worden reeds bewoond. Met de kerk is men aan het afschilderen en men hoopt eind maart klaar te zijn. Er wordt al een datum genoemd voor de inwijding van dit kerkgebouw. Palmzondag zal D.V. de grote dag zijn voor de gemeente Arnhem. Dat zal een belangrijke mijlpaal zijn in de geschiedenis van de gemeente.

Financ. hulp uit Amerika

Zoals reeds eerder voor Eindhoven een bedrag van 10.000 dollar als bijdrage voor onze kerkbouw in deze plaats was ontvangen, is nu ook voor de kerk in Arnhem 10.000 dollar ontvangen. De zuidelijke conventie en de noordelijke conventie van de Amerikaanse Baptisten gemeenten schonken ieder 5000 dollars voor elke kerk. Deze hulp betekent een totaal bedrag van f 76.000.— Hierdoor wordt wel duidelijk, dat door deze giften de bouwplannen eerst uitgevoerd kunnen worden.

Het 10 ct fonds

De opbrengst van 1955 stelde de U.B.S. in staat om 6 gemeenten te helpen in de financierings moeilijkheden van hun gebouwen. Het resultaat over 't afgelopen jaar was beneden de raming. Misschien kwam dit mee door de trage voortgang in de bouwplannen van onze grote projecten. Maar nu deze kerken in dit voorjaar gereed zullen komen, zal het 10 ct. fonds in 1956 ongeveer f 4000.— moeten opbrengen. Aan alle gemeenten is een circulaire toegezonden. Slechts enkele gemeenten hebben tot hiertoe gereageerd. Wij vertrouwen dat de andere gemeenten alsnog hun medewerking zullen toezeggen, hetzij volgens het 10 ct systeem of indien dit door plaatselijke omstandigheden beslist on-

(Cliché welwillend afgestaan door Utrechts Nieuwsblad)

mogelijk is, door toch enkele collectes in 1956 voor het 10 ct. fonds te willen houden. Wij hebben in dezen elkaar beslist nodig, zullen wij de „slag om ons kerkenpark" inderdaad winnen.

De verwoeste kerk te Utrecht

Wie schrok niet bij 't ontstellend bericht, dat „Silo" door brand volkomen verwoest was? Dan bemerk je werkelijk tot de grote Unie-gemeenschap te behoren: 't was alsof het ons eigen kerkgebouw was. Zo werd het ook door anderen gevoeld: op de jeugd te Hoogkerk werd diezelfde avond nog een collecte gehouden voor Utrecht. Het muziekcorps „De Bazuin" te Groningen besloot een uitvoering te houden, waarvan de baten eveneens voor Utrecht bestemd zijn. We twijfelen er niet aan of in meerdere gemeenten zullen soortgelijk acties worden georganiseerd. De Unie Bouwstichting hoopt, dat alle gemeenten blijken van medeleven zullen geven. Momenteel zijn nog geen gegevens bekend over de grootte van de schade-vergoeding. Het is dus ook nog niet mogelijk een raming van de herstelkosten te maken. De kerk was verzekerd voor f 100.000.— inclusief f 10.000.— voor 't interieur. Een fijne geste is de medewerking der kerken in Utrecht: j.l. zondag werd in alle kerken te Utrecht een extra collecte gehouden voor de gemeente te Utrecht.

De eventuele giften of collectes kunnen aan de adm. van de U.B.S. gezonden worden. Men kan ze ook rechtstreeks sturen aan br F. Bos, admin. Silo, v. d. Goesstr. 17. Giro 555650. Wilt U in beide gevallen op 't girostrookje vermelden: „Laat Silo herrijzen".

We hopen te zijner tijd U meer inlichtingen te geven.

Namens de U.B.S.
G. BRONGERS

Giro: 1504 Unie Bouwstichting Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem.

Zondag j.l. collecteerden alle protestantse kerken in Utrecht voor „Silo":

Ger. kerken	*f 2030.78*
Ned. Herv. kerken	*- 1583.06*
Chr. Ger. kerk	*- 293.65*
Remonstrantse kerk	*- 100.—*
Diaconessenhuis	*- 73.—*
Totaal	*f 4080.49*

De overige kerken volgen nog met hun opgave (Luth, Vr. Evang., Oud Kath. en Doopsgez. Gem.).

Op de jaarvergadering besloot de Utrechtse Gemeente met algemene stemmen de leden der Gemeente op te wekken tot een extra grote offervaardigheid onder de naam: „Laat Silo" herrijzen.

Onmiddellijk deze week was zo al een bedrag van f 650.— bijeengebracht.

Gemeenteberichten

BORNE

Ook Borne wil eens wat van zich laten horen. Hoewel wij hier nog maar een kleine groep zijn, wordt toch ook hier door onze voorganger elke week de blijde boodschap gebracht. Ons Evangelisatiegebouw is elke Zondag goed bezet, door leden en vrienden der Gemeente.

En wat ons tot vreugde stemt, is, dat ook de bidstonden de laatste tijd goed bezocht worden, waar wij weer nieuwe kracht uit Gods woord mogen ontvangen om voort te gaan in de strijd. Toch is ook hier niet alles vreugde; dat ervoeren wij vorige week, toen vrij plotseling op 63 j. leeftijd, onze zr Comduur—Engelsman, door de Heer werd thuisgehaald.

Zij trad niet op de voorgrond, maar toch was zij trouw aan de Gemeente en aan haar Heer en Heiland.

De moeilijkheden en zorgen zijn haar niet voorbijgegaan, maar nu heeft de Heer haar in Zijn heerlijkheid opgenomen. Zaterdag 4 Febr. werd zij na een rouwdienst in de kerk, onder grote belangstelling van de Gemeente en zusterhulp, naar haar laatste rustplaats gebracht. Dat God haar man en kinderen wil sterken in hun groot verlies, is ons aller bede.

P. K.

DEN HELDER

Op 5 Februari 1956 mochten wij als groep een blijde tocht maken naar onze zuster Gemeente te Alkmaar. De bus daverde van de liederen welke de 40 inzittenden lieten schallen. Twee zusters en een broeder werden op hun belijdenis door de doop de Gemeente binnengeleid.

Op onweerstaanbare wijze bracht onze evangelist de boodschap naar voren uit Exodus 14 betreffende de tocht van het Joodse volk door de Rode Zee. Overdrachtelijk werd dit toegepast op de dopelingen. Er was alom ontroering toen de doopcandidaten staande voor het doopvont in doopkleding op treffende wijze in lied hun belijdenis vertolkten. Na deze dienst werd gezamenlijk met de Gemeente Alkmaar het H.A. gevierd en de nieuwe leden door de evangelist en br Boon hartelijk welkom werden geheten in de strijd. Het was een onvergetelijke dag. Een in de Middellandse Zee vertoevende broeder had zijn gelukwensen telegrafisch overgebracht. Als de voortekenen niet bedriegen staan er grote dingen te gebeuren in Den Helder. Medebroeders en -zusters in den lande

De zwartgeblakerde en verkoolde resten van wat eens Silo was. Slechts de vier muren staan er nog.

(Cliché welwillend afgestaan door Utrechts Nieuwsblad)

Het gebouw Silo werd in 1821 gesticht. Het was oorspronkelijk geen protestants kerkgebouw, maar een kapel van de Augustijner paters. Tegen de achterwand bevond zich nog altijd het z.g. „Alziend Oog", als een herinnering aan deze eerste periode. Toen is het gebouw een aantal jaren in gebruik geweest bij de universiteitsbibliotheek. In 1909 kocht de stadszending van de Ned. Herv. Kerk het gebouw. Op 18 Sept. 1949 werd het kerkgebouw door de Unie Bouwstichting aangekocht ten behoeve van de gemeente te Utrecht.

Het aangrenzende perceel, waarin de koster woont en dat verder verhuurd wordt aan de rijkstuinbouwvoorlichtingsdienst, bleef gespaard en kreeg slechts onbetekenende schade. Dit pand is destijds tegelijk met de kerk aangekocht.

Zie voor verdere gegevens het artikel van „De Unie Bouwstichting".

Men is reeds druk aan 't opruimen en door 't opnemen van snipperdagen nemen de leden een deel van de opruimingswerkzaamheden op zich, waardoor de lasten verminderd worden.

De bijeenkomsten der gemeente zijn voorlopig als volgt: de zondagmorgendiensten worden in de Doopsgezinde kerk, Oudegracht 270, gehouden van 9.30—10.30 uur. De middagdiensten worden om 5 uur in de Chr. Fröbelschool gehouden, ingang naast Pr. Bernhardlaan 3, Utrecht—Noord. Alle overige vergaderingen worden weer in de reeds herstelde tuinzaal gehouden op de vastgestelde tijden.

UW HAND AAN DE PLOEG!

De velden zijn wit

Terwijl ik dit schrijf zijn alle dingen buiten wit. Alles is bedekt met een dikke laag sneeuw. In letterlijke zin zijn thans de velden wit. Vanzelfsprekend moet ik overschakelen naar het eveneens witte zuiden. Anders zou deze rubriek niet tot haar recht komen.

Er wordt wel eens de vraag gesteld of de velden in het zuiden inderdaad wit zijn om te oogsten. Als wij eerlijk willen zijn moeten wij antwoorden (naar de mens): Wij weten het niet! Maar ons geloof zegt het tegendeel. Onze zuidelijke gemeenten hebben reeds vele jaren het zaad uitgestrooid. Dit is goed zaad geweest. Liefde - geloof - redding. Nu komt ongetwijfeld de tijd van oogsten. Hier en daar is het zaad reeds tot volle wasdom gekomen. Gerijpt om geoogst te worden. Aan Limburgs wegen zijn vele huizen geplaatst. In de zuidelijke harten is hier en daar het kruis geplant. De kruisen langs Limburgs wegen zullen eens verdwijnen. De kruisen welke in de harten geplant zijn hebben wortel geschoten, de vruchten worden geoogst. Ja, de velden zijn wit. Waar zijn de maaiers?

Laat de laatste dankofferweek de maaiers in staat stellen te zaaien en te oogsten. Weest a l l e n zaaiers en doet a l l e n mee. Laat uw bijdrage uw liefde tot het verlorene vertolken.

Jubileum evangelisatiefonds.

Giro 9260.

---

wij behoeven zeer Uw voorbede en wij vertrouwen dat de Heer alles wel zal maken.

Zondag 12 Februari 1956 was voor Den Helder andermaal een grootse dag. Op zeer duidelijke en overtuigende wijze bepaalde ds S. Zijlstra uit Eindhoven de toehoorders, ongeveer 60 personen, bij het onderwerp: „De Gemeente van Jezus Christus, haar wezen en haar taak". Na het stellen van de gebruikelijke vragen waarop door de leden bevestigend werd geantwoord, was de instituering van de Baptisten Gemeente te Den Helder een feit. Hierna werden de broeders P. Boon en H. v. d. Berg bevestigd in het ambt

Deze folders werden o.a. ook uitgereikt aan de bezoekers van de laatste doopdienst.

Ontvangt U allen een hartelijke groet van Rotterdam-Zuid.

J. TESSERS, secr.

Maldenburg 85, Rotterdam-Zuid.

(Iets verkort.)

2e EXLOERMOND

Brs en zrs, graag willen we u laten delen in de vreugde die wij mochten ervaren. Zondag 5 Febr. mochten we zien dat 5 zusters en 2 broeders afdaalden in het watergraf om de oude mens te begraven en hernieuwd met Christus op te staan. Verblijdend is het te zien dat jonge mensen nog tijd vinden in deze donkere wereld om naar Jezus te luisteren, maar dat niet alleen, Hem ook te willen gehoorzamen. Br De Vries sprak bij het Avondmaal woorden van welkom tot de pasgedoopten. We hadden een gezegende ure. Weer vroegen drie broeders de doop aan en hopen we Zondag [illegible] Maart wederom een doopdienst te houden.

Toch werd de vreugde getemperd door het overlijden van zuster Hofman—Popken die, op weg naar 't ziekenhuis, waar zij haar man hoopte te bezoeken, plotseling uit haar grote gezin en ons midden werd weggenomen om bij Hem te zijn die ook haar gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed. Onze gedachten gaan uit naar hen die achterbleven en onze bede is: Here geef Gij hen die kracht en die troost die Gij alleen kunt geven.

9 Febr. mochten we onze jaarvergadering houden en uit alles bleek dat de Heer ons in het afgelopen jaar rijkelijk heeft gezegend. Zielen kwamen tot overgave en tot de gemeente. Ook de verschillende verenigingen lieten een goed geluid horen en we mogen zeggen: de gemeente leeft en werkt. Onze voorganger doet met liefde en ijver zijn werk en met hem gaan wij onder Gods leiding voorwaarts.

We willen nu alvast even mededelen dat we hebben besloten om met Pasen het 50-jarig bestaan der gemeente te vieren. Voor oud-leden en vrienden der gemeente die over ver wonen een mooie gelegenheid om dit mee te maken wanneer zij hun vacantie bij ons doorbrengen. Hier komen we nog nader op terug.

Vanaf deze plaats Gods zegen toegewenst op al uw arbeid.

Namens de gemeente,
W. v. d. V.

GENK (Belgie)

Het gaat goed in Genk. De Heer is zegenend in ons midden. We mogen roemen in de Heer omdat Hij het alles zo heerlijk wel heeft gemaakt.

Jaren gingen, jaren kwamen. Het was vaak een met tranen zaaien en menigmaal werden onze gedachten er bij bepaald, dat er zendelingen geweest zijn, die nimmer vruchten op hun werk zagen, doch waar na hun dood, een rijke oogst van zielen kwam. Vandaag verheugen we ons er in, dat de opkomst in de gemeente in vergelijking met voorheen, verdubbeld is. Dat er meer bestendigheid en getrouwheid wordt gevonden als ooit in het verleden.

Zondag de 5e Februari was het een bijzondere dag voor de gemeente. Vanwege „Tabea" in Hamburg, was ons een zuster toegezegd en zondag werd ze officieel door Ds Pohl, Directeur van „Tabea" in onze gemeente bevestigd. Zr Erika, dat is haar naam, is de eerste diakones die in Belgie werkzaam zal zijn. Ze wil haar Heiland dienen in dit voor haar vreemde land. Zij heeft het offer gebrcht voor Jezus Christus.

Ds Pohl bepaalde ons bij Rom. 16 : 1. En hetgeen daar gezegd wordt van Phébe de dienares der gemeente te Kenchreae, paste hij toe op Zr Erika en de gemeente Genk. Nadat onze Zr was ingeleid in de gemeente, beluisterden we Br Vanderbuerie, als vertegenwoordiger der gemeente, vervolgens zusterhulp, de jeugd, de clubjes en de zondagsschool. Zr Erika was dankbaar, dat ze haar Heer mocht dienen in Genk en met blijdschap ziet ze de toekomst tegemoet. Weliswaar moet er nog veel aangeschaft worden, doch de Heer heeft reeds heerlijk voorzien. Een Roomse dame stelde geheel belangeloos 2 kamers in haar villa beschikbaar, voor de diakones. Anderen beloofden een gift voor aankoop van een fiets, weer een ander heeft toegezegd, ons een fiets te leveren tegen inkoopprijs.

Het was zondag een goede dag. Neen niet wat het weer betrof. Sneeuw en koude. Alles scheen tegen te werken. We durfden dan ook geen grote verwachtingen te koesteren voor deze dag, maar we werden echt beschaamd. De opkomst was geweldig. Een 80 tal mensen waren opgekomen en dat met zulk een weer. Een broeder zeide: „vroeger zouden we op zo'n dag al blij moeten zijn met 10 mensen". Al onze verwachtingen zijn overtroffen en nieuwe moed hebben we geput uit de ervaring van deze zondag.

Wie Belgie kent en de kleine kudde, die daar stand houdt temidden van de stormen des levens, dankt God met ons, voor de wondere daden van Zijn genade, in deze omgeving. Hij grijpt met ons moed en verwacht grote dingen van de Heer. Wie nog niet zoveel van Belgie weet, zal uit dit artikeltje begrijpen, dat het hier niet altijd meevalt. Dat de eenzame pionier op een eenzame post, zijn bijzondere voorbede nodig heeft. Er liggen kansen voor de Heer, als we de strijd blijven strijden en als anderen het offer van hun leven willen brengen voor Zijn zaak.

En mocht het strijden soms te zwaar worden, weet dan: „Hij geeft de moede kracht". De Heer in wiens dienst we staan, Hij begeeft noch verlaat de Zijnen en laat ze soms bij tijd en wijle, verblijven te Elim, de plaats der verkwikking.

Wij gaan moedig voorwaarts, strijdend in des Heren Naam. En gij brs en zrs, wil ons blijven gedenken.

Uw A. H. DEELSTRA.

Wegens plaatsgebrek moesten enkele artikelen deze week blijven overstaan.

E.R.

Nagekomen advertentie

Van de Eind-Redactie

Het verblijdt ons, dat we de laatste tijd zoveel Gemeenteberichten in ons blad mogen plaatsen. *Er is veel leven en activiteit in de* Gemeenten.

Nu er langzamerhand steeds *meer Gemeenten* komen, zullen de Gemeenteberichten noodzakelijkerwijs *korter* gehouden moeten worden, daar anders vertraging bij de plaatsing ontstaat en ook andere belangrijke copie moet blijven liggen.

U, Gemeente-secretarissen, zult de Eind-Redacteur een groot genoegen doen door Uw berichten *kort en bondig* te houden.

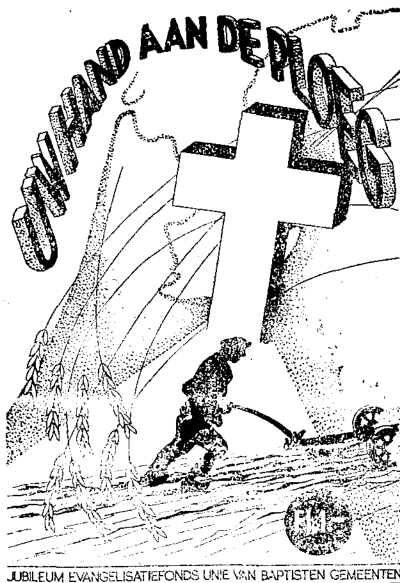
Spaart U mij de lastige taak, het *snoeimes* te moeten hanteren: hoe gemakkelijk snoeit een buitenstaander verkeerd!

Een halve kolom voor normale berichten en driekwart, uiterlijk één kolom voor heel veel belangrijk nieuws is wel het uiterste, waartoe U gaan kunt.

Mag ik op Uw medewerking rekenen?

Bedankt!

E.R.

3de en laatste
DANK-OFFER-WEEK
19—25 februari 1956
ten bate van de
EVANGELISATIE IN HET ZUIDEN

Renderloonieuws

In enkele dagen tijds zijn de beide gezinskampen 4a en 5a van 21 Juli—4 Aug. geheel volgeboekt.

Het spijt ons zeer dat wij niet meer ruimte beschikbaar hebben. Van 7—14 Juli kunt U nog bij ons terecht.

J. J. KIWIET, Beheerder.

Den Haag, Groenteweg 12.

Mededelingen

INTREDE CAND. E. J. HUIZING

Zondag 4 Maart a.s. hoopt D.V. cand. E. J. Huizing zijn intrede te doen in de Gemeente te Deventer.

De diensten zijn als volgt:

's Morgens 10 uur bevestiging door Ds H. P. de Boer.

's Middags 3 uur intrede van cand. E. J. Huizing.

's Avonds 8 uur begroetingssamenkomst.

De bevestigingsdienst en de begroetingssamenkomst vinden plaats in ons eigen kerkgebouw aan de Binnensingel. De intrededienst vindt plaats in de Doopsgezinde kerk op de Brink (Penninckshoek).

Leden en belangstellenden van andere Gemeenten zijn hartelijk welkom. Indien logies wordt gewenst gaarne zo spoedig mogelijk bericht (vóór 29 Febr.) aan L. v. d. Leur, K. Zandstr. 21, Deventer.

DE RADEN DER GEMEENTEN VAN FRIESLAND

komen D.V. op Woensdag 29 Febr. a.s. te Leeuwarden bijeen in één der zalen van de Baptisten kerk.

Aanvang 9.30 uur.

De morgenvergadering wordt besteed aan een belangrijk voorstel van de gemeente Harlingen en een referaat: „Gemeente en Kerk" door Ds J. A. Brandsma van Heerenveen.

Na de middagpauze 2 actuele onderwerpen.

„Diaconie en sociale zaken" door ds Ph. Lindeman van Sneek.

„Uit de praktijk van het maatschappelijk werk" door mej. v. d. Heide van Heerenveen.

Houdt deze dag vrij en komt te Leeuwarden. We hopen een goede en leerzame dag te hebben. Neemt proviand mee, in Leeuwarden zorgen ze voor koffie en thee.

Sluiting plm. 16.30 uur.

Joh. J. Slump, secr.

UTRECHT

De gemeente Utrecht houdt haar Zondagsdiensten voorlopig van 9.30—10.30 uur in de Doopsgezinde kerk, Oudegracht 270.

ADRESWIJZIGING

Het adres van br M. N. Looije is thans: Van Ostadelaan 45, Hilversum.

Beroepingswerk

De Gemeente te Haarlem heeft een beroep uitgebracht op Ds J. Reiling te Haulerwijk.

Beroepen te Hoogezand Ds Jac. de Jong van Emmer-Erfscheidenveen.

Copie

Copie gaarne steeds *uiterlijk de Vrijdag voor het verschijnen van ons blad in mijn bezit.*

Dank U.

E.R.

Bijbels Kwartetspel

Omvat 72 kaarten met vragen en antwoorden over 72 bijbelse namen. Een zeer leerzaam, nuttig en prettig spel. Zal zeker worden gewaardeerd *als geschenk.*

In twee kleurendruk, vervaardigd van sterk materiaal, verpakt in stevig cartonnen doos.

Prijs f 2.25.

Jaargang 73 Nr 3303 Vrijdag 2 Maart 1956

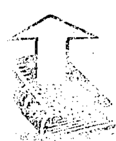
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

..d.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De hogepriester Kajafas als Profeet

Maar een van hen, Kajafas, de hogepriester van dat jaar, zeide tot hen: gij weet niets, en gij beseft niet, dat het in Uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het hele volk verloren gaat. Doch dit zeide hij niet uit zichzelf, maar als hogepriester van dat jaar profeteerde hij.

Joh. 11 : 50, 51.

Wanneer Kajafas een paar rake dingen ..gt, doet hij dit niet als iemand die ..n diep inzicht gewonnen heeft in de ..ken van het Godsrijk, maar veelmeer ..insondanks, omdat God zich een ogen..lik van deze hogepriesterlijke functio..aris bedient.

Wát zegt deze profeterende hoge..riester?

..ij beschuldigt de leden van de ..oge Raad van verregaande onwetendheid

„Gij weet niets!"

Aangrijpende Godsuitspraak over dit Hoogeerwaard en Hooggeleerd college. Zij zijn de geestelijke leidslieden van het ..olk.

..ij zijn het, die gezeten zijn in de ..toel van Mozes om de arbeid van deze grote Godsman voort te zetten. Velen hunner hebben een jarenlange, intensieve studie achter de rug. Enkelen hunner hebben zich zelfs klinkende namen verworven als leraren van Israel. Hun wetskennis is formidabel, met groot gemak citeren ze voor de vuist weg gedeelten uit de profeten. Ze kennen iedere Bijbeltekst die verband houdt met de komst van de Messias.

En nu zegt de man, door wiens mond God deze halve minuut belieft te spreken: G i j w e e t n i e t s!

We denken ook even aan het oordeel dat Jezus velt over de kennis en het inzicht van één hunner — over Nicodemus. „Zijt gij de leraar van Israel, en wéét gij niet......?" Foei, Nicodemus.

Ja, men kan veel kennis hebben, en toch weinig inzicht in de dingen van het Koninkrijk Gods. Men kan een groot brok theologie geslikt hebben en toch nog niet van God geleerd zijn!

Wie zonder liefde, zonder verlangen, zonder de leiding van de Geest van God zich buigt over de profetiën en alle andere bladen van het Oude Boek, kan wel veel wetenswaardige dingen opdienen en aan anderen voorschotelen, maar hoe zal hij iets mee weten te delen aangaande het grote heilsgeheim van de levende Christus?

Gij weet niets!

En wij weten ook niets! Totdat we deemoedig gaan luisteren en de Vader het ons openbaart.

Maar Gods onwillige profeet zegt nog meer:

Hij beschuldigt deze lieden er bovendien van, dat ze hun eigen, hoge belang niet kennen

Deze leidslieden van het volk kennen blijkbaar alleen hun *tijdelijke* belangen. Ze zijn gezeten in de stoel van Mozes. Dat is een hoge zetel. Dat is een machtige zetel. Wie daar gezeten is, heeft heel wat in de melk te brokkelen. En nu is er iemand gekomen, die hen uit deze stoel wil wippen, zoals ze het aanvoelen. Jezus van Nazareth bedreigt hen in hun positie. Hun belangen staan op het spel. Er moet ingegrepen worden. Dit mag zo niet ongestraft voortgaan. En om deze tijdelijke belangen te redden en veilig te stellen, zijn ze nu in spoedvergadering samengekomen.

Maar nu zegt God hun door de mond van Zijn profeet, Kajafas, dat ze ondanks dit alles toch niet beseffen, waarmee hun allerhóógste, *eeuwige belangen* gediend zijn.

Ja, hoeveel mensen zouden werkelijk weten, wat tot hun vrede dient? Zijn we niet bijna altijd bezig, onze tijdelijke belangen te verzekeren en veilig te stellen? En pas daarna houden we ons dan bezig met ons eeuwig belang.

De Bijbel echter keert al deze dingen om en zegt ons heel nadrukkelijk dat we ons eerst moeten bezig houden met het zoeken van het Koninkrijk Gods. Alle andere dingen komen pas daarná aan bod!

Beseffen U en ik wel werkelijk, wat van wezenlijk belang voor ons is? Allereerst moeten we klaar komen met God. Allereerst moeten we heen gaan naar die Vreemdeling van Galilea, om uit Zijn doorboorde handen de gaven van vergeving, vrede en vreugde te ontvangen. Die Ene is gestorven, opdat wij zouden leven. Beseft U, dat dit kruisgebeuren belangrijker is dan al dat andere, waarover we ons soms zo vreselijk opwinden en waar we al onze energie aan opofferen?

Wij weten niets!

Wij beseffen niet, wat wezenlijk belangrijk is.

Maar de Bijbel brengt ons bij het kruis, bij het Lam Gods, dat ons door alle oordelen heenvoert tot in de heerlijke gemeenschap van God.

Wf.

thousiasme en de nuchtere broeder houdt er even de gieter boven en brengt ons tot bezinning. Dat samenpraten behoedt ons voor drijverij en stilstand. Daarom moesten de gemeenten hun afgevaardigden nooit absoluut verplichten tot een onwrikbare houding. Ik neem aan dat in vele gemeenten gebeden wordt voor deze algemene vergadering; dat er geeden zal worden om de heerschappij n Gods Geest over de harten en gehten van alle broeders, die afgezonden worden tot behartiging van het gezanlijk werk. Maar wat kan de Geest rken indien wij onze broeders thuis nden?

Maar waar komen we dan terecht, gt u. Ik weet het ook niet. Maar is t eigenlijk niet de houding waarin we oeten leven? Moeten we niet blijven enstaan voor de werkingen van de Geest van God? In zulk een vergadering ls die wij binnenkort houden gaat het ch zeker niet om het doordrijven van t een of het ander, of om het met weld keren van dit of dat. Daar gaat om het naar elkaar luisteren en om r de Heer te luisteren en dan te zeggen: wij kunnen, of: wij kunnen niet. Dan wordt het niet een angstig tellen van voor of tegenstemmers. Dan wordt het een broederlijk gesprek, een uiteenzetten van gedachten, die geboren worden in de sfeer, waarin Gods Woord en Geest kunnen regeren.

Is dit een listige poging om ter vergadering een gemakkelijk te leiden schare te hebben? Zo kunt u het uitleggen. U zou ook kunnen zeggen: zo moeten wij het doen. Wij moeten ons met alle zaken, en zeker met deze voor de toekomst belangrijke zaak, stellen onder de heerschappij van de Heer en de weg gaan, die Hij wijst. En daarom moet u in uw gebed in de gemeente vooral bidden om die heerschappij. Het gaat toch zeker niet om ons koninkrijk en om onze wil en naam. En in die geest moet u ook overwegen of het goed is, juist is, uw broeders met onherroepelijke opdrachten naar de 76e algemene vergadering der gemeenten te zenden.

En verder: allen hartelijk welkom in Hengelo. We zullen blij zijn u te zien.

HUIZINGA.

Schouw der Gemeenten

De gemeente te Sneek

Stad van Waterpoort en watersport; centrum van de grashoek van Friesland

Evenals de gemeente te Groningen mocht Sneek ook het vorig jaar haar 75 jarig bestaan vieren. Ruim een half jaar later dan de eerstgenoemde. Voor deze was 25 januari de datum, terwijl Sneek het op 13 september mocht gedenken. 1880—1955. Beide gemeenten behoren daardoor mee tot de oudste gemeenten, die in 1880 te Haulerwijk besloten zich tot een „Unie van gemeenten van gedoopte Christenen" te constitueren.

onnen

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan der gemeente werd een aardig geschrift uitgegeven. Deze schouw er de gemeente te Sneek is voor een groot gedeelte gebaseerd op de gegevens uit deze brochure. Voor wie het interesseert, dit boekje is nog voorradig en verkrijgbaar voor f 1.— bij de secretaris der gemeente. Verder werd het boek van Dr G. A. Wumkes „De opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland" geraadpleegd, terwijl ook nog enkele oude nummers van ons weekblad „De Christen" bepaalde inlichtingen verstrekten.

De voorgeschiedenis

Dr Wumkes maakt in zijn boek de opmerking: „Toen de Neui in Friesland kwam (1864) werd daar geen Baptist gevonden". Dit zal wel juist zijn. Voor zover wij hebben kunnen nagaan, heeft deze vader van het Baptisme in Friesland in Sneek geen samenkomsten gehouden. Merkwaardig, terwijl Makkum, Workum en Staveren mede door zijn arbeid als pioniersposten van Franeker ontstonden. En hij ook verder nog in 9 plaatsen in de omgeving van Franeker bijeenkomsten hield.

De voorgeschiedenis van de Baptisten gemeente te Sneek gaat terug op de Vrije Evangelische gemeente te Leeuwarden. Eigenlijk nog meer naar de evangelistenschool „Klein Bethanië", welke opleiding de voorganger van deze gemeente, K. Holleman, bij zich aan huis hield. Want het was niet de Vrije Evangelische gemeente, die in Sneek ging pionieren, maar een leerling van de school van Holleman: *Johannes van Meerloo*. In 1864, hetzelfde jaar dat de Neui te Franeker kwam, begon van Meerloo in Sneek te evangeliseren. Hij ging de mensen in hun woningen opzoeken en uitnodigen de samenkomsten 's Zondags in de herberg van de Groot op de Wip te bezoeken. Ook begon hij met een zondagsschool. Deze zondagsschool heeft zich al die jaren kunnen handhaven. Het is een van de vruchtbaarste takken van arbeid der gemeente geweest. *Dit is de eerste vereniging die ouder dan de gemeente is.*

Toen er enige vastheid kwam in de opkomst, stichtte hij een zendingsvereniging, aanvankelijk met 15 personen, maar spoedig daarop gaven zich reeds meer mensen op als lid. Deze vereniging werd „Het Mosterdzaadje" genoemd. *Zij bestaat nu nog onder dezelfde naam als tractaatvereniging der gemeente;* de tweede vereniging die ongeveer 15 jaar ouder is dan de gemeente. Door de leden der vereniging werd wel op geregelde tijden het heilig Avondmaal gevierd. In 1869 nam van Meerloo het beroep aan naar de Vrije Evang. gemeente te Amsterdam.

Na een mislukte poging met een zekere Groot komt voor de tweede maal een leerling van de evangelistenschool van Holleman naar Sneek: *Johannes Horn*. Sedert 19 maart 1867 was Horn in „Klein Bethanië" (de naam van de school), waar hij nog datzelfde jaar lid werd van de Vrije Evangelische gemeente. Hij bezat een grote ijver en vrijmoedigheid. Op 18 April 1869 werd hij tegelijk met J. de Hart door Holleman gedoopt in het doopvont, dat deze in zijn huis had. Voor zeer velen is Ds Horn ten zegen geweest. In de prediking van Horn trad de doop der gelovigen niet op de voorgrond, maar toch werd er de aandacht op gevestigd.

Op 12 april 1872 lieten 5 leden van de kring zich bij Holleman aan huis dopen, in 1873 nogmaals 9 personen, deze keer in eigen lokaal in een zinken badkuip. In de zes daarop volgende jaren had er geen doop plaats. Hierin kwam een verandering door het bezoek van br H. Z. Kloekers van Nw. Pekela in het najaar van 1879. Hij stelde het zuiver Baptistische beginsel van het wezen der gemeente met gesloten Avondmaal scherp in het licht. Door dit betoog kwamen velen tot overtuiging zodat nog in hetzelfde jaar 12 en in 't volgend jaar 7 personen werden gedoopt. In deze jaren werd ook de vrouwenvereniging opgericht, die al die jaren door is blijven bestaan. (Nu Zusterhulp.) *Dit is de derde vereniging, die ouder is dan de gemeente.*

De stichting der gemeente

Door deze gang van zaken was de evangelisatie-kring rijp om tot stichting

van de gemeente over te gaan. Met 42 gedoopte leden werd de gemeente gesticht. Op 13 September 1880 vond de eerste gemeentevergadering plaats, waarin ook de eerste ambtsdragers der gemeente gekozen werden: br W. Wielinga tot diaken en br S. Gorter tot ouderling. Ds Horn had veel van Ds de Neui. Ook hij evangeliseerde in wijde omtrek tot zelfs in Workum. In die jaren openbaarde zich de opwekking, welke al verschillende jaren in Amerika en Engeland gaande was, ook in Friesland, terwijl ook de tweede rondreis van Moody en Sanky door Europa niet zonder uitwerking bleef. Deze opwekking werkte door tot in Sneek en in de plaatsen waar Ds Horn verder nog evangeliseerde. In 1881 werden 39 en in 1882 nog eens 38 nieuwe leden door de doop aan de gemeente toegevoegd. Een andere vrucht van deze opwekking was een groeiende kring van leden te *Heeg*. Deze waren nog wel lid van de gemeente te Sneek, maar hier kwam de begeerte om tot stichting van een eigen gemeente over te gaan.

Over de gang van zaken te Heeg schreef Ds Horn in het tijdschrift „Het eeuwige Leven" in 1881: „de zegen is overstelpend groot; de herbergen zijn letterlijk ontvolkt". In october 1883 werd Heeg een zelfstandige gemeente met 23 leden. Ds Horn was meteen ook de voorganger van deze gemeente. *Dit was de eerste pionierspost van de gemeente te Sneek.*

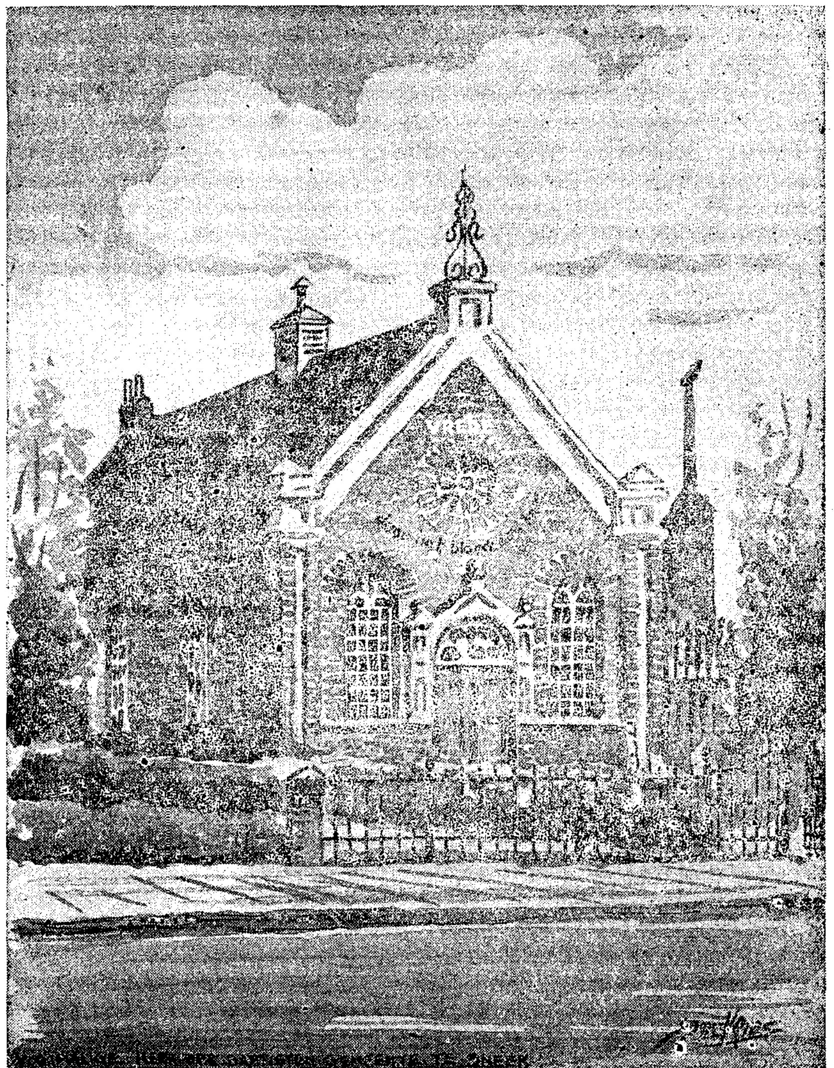
Al meer deed zich het verlangen naar een eigen kerkgebouw gelden. De herbergzaal op de Wip, waar 't evangelisatiewerk in 1864 was begonnen, was al lang door de timmerwinkel in de Scharnesteeg vervangen. Maar ook deze kamerruimte bleek te klein. Een grotere lokaliteit kon in 1871 in gebruik worden genomen. Na school, drukkerij en ijzerhandel geherbergd te hebben, ontving het toen de Baptisten gemeente, die er tot 1883 in vergaderde. Op 8 november 1882 werd besloten tot kerkbouw over te gaan en reeds op 6 juni 1883 werd de nieuwe kerk aan de Oppenhuizerweg door Ds Horn ingewijd. Op de gevel was de spreuk aangebracht: „Vrede door het bloed des Kruises", terwijl de kerk „Vredekerk" werd genoemd. Dit vooral om te voorkomen dat de nieuwe kerk Hornskerk zou worden genoemd.

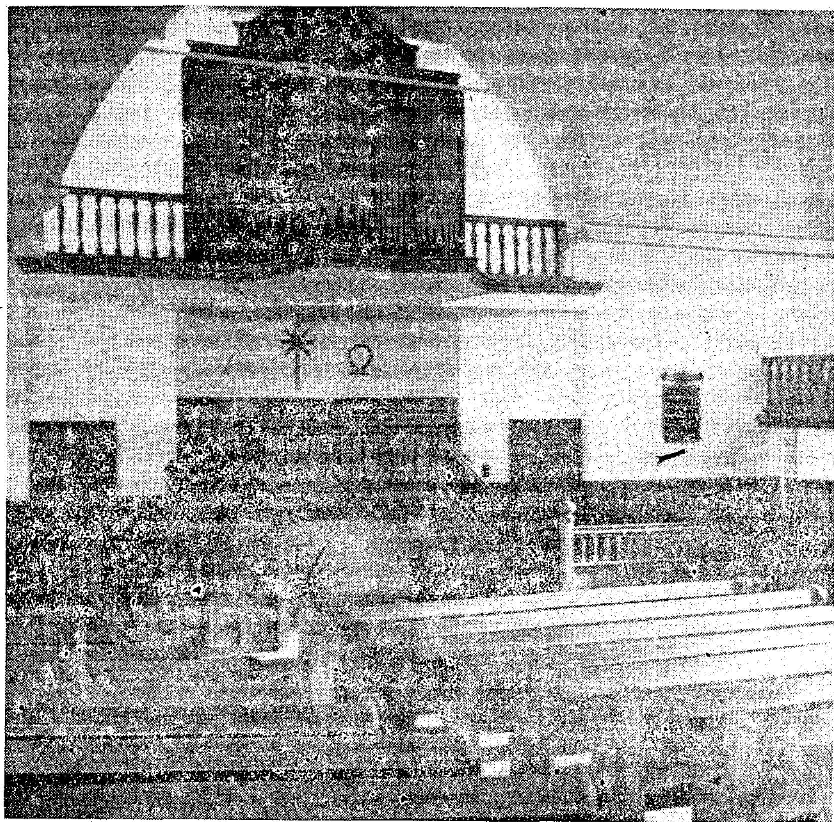
Spurgeon zond voor de bouw een som van 10 pond sterling, die bestemd werd voor het ijzeren hek.

Na een gezegende arbeid van 21 jaar, elf jaar als evangelist en 10 jaar als voorganger der gemeente, vertrok Ds Horn in mei 1890 naar Groningen.

Verdere voortgang

Ook de derde man, die de leiding van de arbeid in Sneek had, kwam van de evangelistenschool „Klein Bethanië" van

.. Hollerman te Leeuwarden. *Ds J. de Hart* was na z'n 2 jarige studie in „Klein Bethanië", 15 apr. 1867—1 nov. 1869, naar Twente getrokken. Hier werkte hij 21 jaar met veel vrucht Zeer merkwaardig was het ook hier weer Koekers, evenals bij Horn in Sneek, die met zijn scherp omlijnd baptistisch beginsel de stoot gaf, waardoor uit deze evangelisatiepost een Baptisten gemeente groeide.

In de gemeente vergadering van 15 juni 1890 sprak de gemeente zich met grote meerderheid uit voor een beroep op Ds de Hart. Een maand eerder had men besloten om de volgende oproep als advertentie in „De Christen" te plaatsen: „Wie wil zich geven voor de arbeid in Sneek om 's Heeren wil". Deze advertentie werd echter nooit geplaatst. Rond dit beroepingswerk komt nog iets merkwaardigs aan het licht. De beide gemeenten Sneek en Heeg zouden samenwerken om samen één voorganger te krijgen. Voor deze bespreking werden ook nog Leeuwarden en Heidenschap uitgenodigd. Alleen Leeuwarden gaf aan deze oproep gehoor. Bij monde van br de Vries werd in de vergadering van 18 Mei 1890 meegedeeld, dat Leeuwarden wel in de lasten wilde delen, maar dan moest zij een onderdeel van de gemeente Sneek worden en dan mede in 't genot van de voorganger delen. *Zo werd Leeuwarden een afdeling van Sneek.* Op 31 aug. 1890 werd Ds J. de Hart in zijn werk te Sneek bevestigd door Ds J. Horn. Hij werkte bijna 6 jaar in Sneek, Heeg en Leeuwarden. Deze tijd was zegenrijk voor de gemeente, ondanks de remmende invloed die uitging van de vrije samenkomsten, door zijn vrouw belegd. Op 1 Juni 1896 vertrok Ds de Hart naar: Paterson (U.S.A.) In ditzelfde jaar eindigt ook het verband met Leeuwarden, doordat in dit jaar aldaar de Baptisten gemeente geïnstitueerd werd.

Dan dienden achtereenvolgens de volgende predikanten de gemeente: *Ds K. Kuipers*, komende van Vriescheloo, werd op 16 aug. 1896 door Ds N. van Beek bevestigd. Op 18 nov. 1900 vertrok hij naar Nw. Pekela. Volgens de statistiek van 1898 telde de gemeente toen 100 leden en zij had 4 zondagsscholen met 150 kinderen. Op 1 Juni 1903 werd *Ds G. de Wilde* door Ds B. Roeles bevestigd in zijn werk te Sneek. Op 11 juli 1909 vertrok hij naar Amerika. Deze tijd was niet de beste in de geschiedenis van de gemeente. Er heerste grote geestelijke verwarring. Niet lang na 't vertrek van Ds de Wilde keerde de rust weer terug. De statistiek van 1910 geeft een teruggang aan van 109 leden op 100, terwijl de zondagsscholen 160 kinderen hebben. Op 17 febr. 1910 bracht de gemeente een beroep uit op *Ds H. Visser* van Bergumerheide. Deze deed op 8 mei z'n intrede na door Ds B. Planting te zijn ingeleid. Ds Visser mocht 28 jaar in de gemeente Sneek werkzaam zijn. en was voor zeer velen een zegen. Op 11 Dec. 1938 nam hij afscheid van de gemeente vanwege z'n emeritaat. De gemeente telde toen 108 leden. *Ds G. W. Tijman* was de opvolger van Ds Visser. Afgestudeerd aan het seminarie te Hamburg werd hij op 30 juli 1939 door Ds Visser in z'n ambt bevestigd. Hij diende de gemeente bijna 7 jaren, w.o. ook de oorlogsjaren. Ondanks de belemmerende invloed der bezettingsjaren op de normale voortgang van het gemeentelijk werk, bracht deze tijd de doorbraak van het isolement rond de gemeente. Op 24 Maart 1946 nam Ds Tijman afscheid van de gemeente om de arbeid te Utrecht op zich te nemen. De gemeente was toen gegroeid tot 145 leden. Op 13 oct. 1946 deed *Ds J. Broertjes* zijn intrede in de gemeente. Hij was dat jaar afgestudeerd aan de universiteit te Groningen. Voortbouwend op de doorbraak naar buiten werd ook zijn ambtsperiode een gezegende tijd voor de gemeente. Op 7 dec. 1947 werden 22 personen gedoopt. 3 dec. 1950 nam Ds Broertjes afscheid door zijn vertrek naar de gemeente te Arnhem. Er waren toen 164 leden. Hij werd opgevolgd door *Ds Ph. Lindeman,* die op 22 april 1951 door zijn voorganger in 't ambt bevestigd werd. Ds Lindeman studeerde aan de universiteit te Utrecht. Door 't verbreken van het isolement der gemeente bleek reeds onder de voorgangers Tijman en Broertjes, dat het kerkgebouw te klein werd door de groeiende belangstelling. En dit bleef zich handhaven, zodat voortdurend omgezien werd naar een ander gebouw. Ook nieuwbouw werd overwogen. In September 1952 werd de voormalige „Harmonie", W. Lodewijkstraat, aangekocht. Dit complex werd tot een keurige kerk verbouwd, terwijl verschillende vergaderzalen voor 't jeugdwerk en 't verenigingsleven beschikbaar kwamen. Op 13 sept. 1953 nam de gemeente haar nieuw tehuis in gebruik. De gemeente bezit een bloeiend jeugdwerk, zowel onder de jongere als onder de oudere jeugd. Van de drie verenigingen, die ouder zijn dan de gemeente, heeft de zondagsschool

zich uitgebreid tot drie scholen. De arbeid onder de oudere meisjes de jongedochtersvereniging „De Heer helpe ons", is ook reeds zeer oud en werd direct na de stichting der gemeente ter hand genomen.

Laat mij deze Schouw over de gemeente te Sneek mogen beeindigen met enkele woorden door br W. Modderman, de schrijver van de historie over de 75 jaar, aan 't eind van zijn overzicht in 't jubileumboekje neergeschreven.

Wij moeten wel eerbiedige hulde

brengen aan hen, die in de eerste jaren voorgingen. Moeilijk waren de omstandigheden, waarin zij het werk moesten doen. Financieel hadden ze geen enkele basis, doch een sterk geloof in God en vertrouwen dat die God hen in alle omstandigheden zou bijstaan deed hen voortgaan het Evangelie te verkondigen en de Gemeente te bouwen.

Begonnen met 42, thans 180 leden tellende, staan wij op deze dag te midden van een verwarde wereld als baptisten gemeente te Sneek. Dankbaar voor het vele goede dat God, die Heer is van de gemeente, ons schonk, gaat het werk door. Dat de gemeente en haar leden de taak mogen verstaan die haar is opgelegd, verkondigende het blijde Evangelie van Jezus Christus.

G. Br.

Uit ons Unie-bureau

Betreffende de komende Algemene Vergadering te Hengelo moet ik van verschillende sekretarissen nog opgave ontvangen van de afgevaardigden der betreffende gemeenten. Reglementair moet hiervan schriftelijk vooraf kennis gegeven worden aan de sekretaris der Unie. Mag ik daarom hierbij vriendelijk en dringend aan die sekretarissen verzoeken nu met spoed deze kennisgeving van de door de gemeente benoemde afgevaardigden te willen verstrekken? Zoals bekend kunnen de gemeenten voor het eerste 100 tal leden of gedeelte daarvan 2 afgevaardigden zenden, voor elk 100-tal méér of gedeelte daarvan 1 afgevaardigde meer. De kennisgeving hiervan aan het Unie-sekretariaat dient ter inschrijving van de afgevaardigden als stemgerechtigde leden van de Algemene Vergadering. Ook van de stichtingsbesturen, indien ze een vertegenwoordiging hebben aangewezen, ontvang ik graag opgave van deze vertegenwoordiging ter inschrijving als adviserende leden van de A. V.

Wat het logies te Hengelo en het deelnemen aan de maaltijden, enz. betreft, hiervan moeten de betreffenden, die er gebruik van maken, zelf opgave doen aan het Hengelose voorbereidingscomité, dat zich reeds in ons blad heeft laten horen.

Wat de hoofdelijke omslag van de reiskosten (heen en terug) naar de A.V. van de gemeente-afgevaardigden betreft, deze is f 10,— per persoon. Wie méér reiskosten heeft, krijgt deze te Hengelo terug; wie minder reiskosten heeft, betaalt bij tot het bedrag van f 10,—.

Verder wil ik de belangstellende leden er nog even opmerkzaam op maken, dat zij zich in het kostbare bezit van de verslagen der diverse takken van arbeid, als ook van de desbetreffende financiën met begrotingen en toelichtingen, kunnen stellen door f 1,— aan het Uniebureau te doen toekomen; de agenda der A.V. in brochure-vorm wordt daarbij ook inbegrepen. Wie nog een exemplaar van de Unie-statuten plus diverse reglementen en werkorde's wenst, kan zich daarvan verzekeren door overmaking van 50 cent, eveneens aan het Unie-bureau.

Aangaande statistiek kan ik meedelen, dat van Harlingen bericht is ontvangen, dat nu penningmeester van de Bapt. gemeente is br H. Postma, Zoutsloot 113, Harlingen. En de sekretaris van de Bapt. gemeente te Musselkanaal berichtte, dat de 5 van kolom „uit andere gemeenschappen overgekomen" moet verhuizen naar kolom „met attestatie overgekomen". U noteert een en ander wel even in uw statistiek-exemplaar.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

P.S. De sekretarissen hebben dezer dagen van 3 soorten stemkaarten (voor 2 leden van de E.C.U., voor 2 leden van de C.v.d.O., voor 1 redacteur De Zaaier) een aantal exemplaren ontvangen gelijk aan het aantal afgevaardigden, waar de gemeente recht op heeft. De sekretarissen dragen er zorg voor, dat deze stemkaarten aan de afgevaardigden ter hand gesteld worden.

Leestafel

Jij bent het zorgenkind, Roman door Nelly van Dijk—Has. Uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs f 5.40 geb.

Voor V.C.L.-abonné's is de prijs f 2.70.

Deze roman is een vervolg op „Jeugd zoekt een haven" en kan eveneens van harte worden aanbevolen.

De schrijfster weet de diverse leden van het Linthouts-gezin zo levendig ten tonele te voeren, dat je tenslotte het gevoel krijgt dat je zelf als lezer kind-aan huis bent bij deze familie. En aan het einde van het boek heb je spijt dat je nu je afscheidsvisite moet maken.

Hier en daar, vooral aan het slot, is de gang van zaken wat al te veel geconstrueerd en fungeert de auteur al te zeer als goede geest, die alles weer op zijn pootjes terecht doet komen.

Deze critiek neemt echter niet weg dat we hier te doen hebben met een Christelijke roman, die boven het gemiddelde uitkomt, en die zeker met heel veel vreugde en vrucht gelezen zal worden.

Wf.

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Een hoopvol geluid

Als u op zondag 29 januari in de Baptisten kerk te Treebeek was geweest, dan had u zeker, zoals ik, de oren gespitst toen aangekondigd werd dat in de komende week, en verder elke week, samenkomsten zouden worden gehouden door de nieuwe predikant in Schaesberg, Heerlen en Sittard. In de statistiek komen deze drie namen niet voor om de eenvoudige reden dat er geen zelfstandige gemeenten zijn. Maar met grote blijdschap hebben we er kennis van genomen dat daar evangelisatieposten gevestigd zijn, waar elke week geëvangeliseerd zal worden.

Wij willen nog geen victorie roepen voor de zege bevochten is, maar wij hebben grote verwachtingen. Wij hebben geloof in de boodschap. Deze arbeid kan geschieden dank zij de grote offervaardigheid van onze zuidelijke gemeente. Reeds drie keer heeft deze gemeente een weekloon beschikbaar gesteld om dit machtige werk mogelijk te maken. En die dit zeker nog eens zal doen als dit nodig is. Dat merkten wij bij ons bezoek daar wel.

Wat zou het prachtig zijn als alle Nederlandse Baptisten één weekloon beschikbaar stelden voor het evangelisatiewerk. Misschien wilt u niet zo ver gaan, maar denk in onze laatste dankofferweek toch even aan bovengenoemde gemeente. Het zal ook u grote vreugde geven.

Jubileum
evangelisatiefonds.

Giro 9260.

DOGMATISCHE BRIEVEN, door Prof. Dr G. v. d. Leeuw, Uitgave van H. J. Paris, Amsterdam.

De prijs van deze tweede druk is geb. f 4.90.

De bedoeling van deze brieven is, op ongedwongen wijze „vanuit ons moderne, weinig dogmatisch en daarom weinig bewust godsdienstig besef de weg te hervinden tot de taal der kerk."

Wie enigszins bekend is met de werken van deze — inmiddels overleden — auteur, weet wel ongeveer, wat hem te wachten staat. Op originele wijze wordt er het apostolicum behandeld. Heel wat stof wordt afgenomen van dit oude document der kerk, waardoor de inhoud van dit gekristalliseerd belijden weer duidelijker naar voren komt.

Alleen duikt af en toe de vraag op, of de auteur bij het stofafnemen niet ook hier of daar een kras aanbracht die achterwege had moeten blijven.

Hoe het ook zij: de brieven zetten de lezer aan het denken. Ze leggen de materie open. En dat vermag lang niet iedereen.

De uitgave werd prima verzorgd.

Wf.

JESAJA, Deeltje II. Een deeltje uit de serie: De bijbel toegelicht voor het Nederl. volk, die uitgegeven wordt door J. H. Kok N.V. te Kampen.

De prijs is f 2.15 ing. en f 2.60 geb. Bij intekenen bedragen deze prijzen resp. f 2.— en f 2,45.

De toelichting in dit deeltje wordt gegeven door Ds F. Colenbrander.

Gaarne brengen we ook dit deeltje van deze reeks onder de aandacht van het Bijbellezend publiek. Het is een goede hulp bij het verstaan van de vaak moeilijke Bijbeltekst. Op beknopte, verantwoorde wijze vindt de tekst hier verduidelijking.

Van harte aanbevolen.

Wf.

DE CENT VERDWIJNT UIT DE COLLECTEZAK

Er wordt hier en daar wel eens geklaagd, dat de opbrengst der kerkcollecten nog steeds uit een groot aantal centen betaat. Maar er zijn gelukkig uitzonderingen. Dit blijkt uit een overzicht van de kerkvoogdij van de Hervormde gemeente van Vlaardingen betreffende de collecten van 8 januari j.l. Hieruit blijkt, dat bij een totaal bedrag van f 1396,59, bestaande uit bankpapier, kwartjes en dubbeltjes, slechts voor f 12,79 aan centen aanwezig was. In Vlaardingen weet men dus, dat er voor een cent tegenwoordig niet veel te koop is!

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

Beste vriend en Broeder,

Vind je goed dat ik een P.T.T.-dubbeltje uitspaar en je in deze krant antwoord? Intussen bedankt voor je (lastige) vragen. Ze dwingen een mens tot nadenken en dat kan geen kwaad. Bovendien gaan er misschien nog wat anderen méé-denken, als we het zó doen. Accoord?

Nu dan: Je zit wat met dat vloekverbod: „Gij zult de Naam Uws Gods niet ijdel gebruiken." Zijn we daarmee klaar, als we een bepaald aantal niet al te fraaie uitdrukkingen (Vloeken) uit ons vocabulaire schrappen? Of zit er meer achter?

Ik heb zo de indruk dat jij het met je geestelijke speurzin wel eens bij het rechte eind kon hebben. Beter gezegd: Ik ben er eigenlijk wel zeker van. We komen met dit verbod niet klaar door samen vast te stellen, welke uitdrukkingen en stopwoorden contrabande zijn, zelfs niet als we het heel nauw nemen en allerlei verbasteringen van de Godsnaam ook nog vermijden.

Het gaat er immers om, dat we Gods Naam niet ijdel, dat is: niet zinloos, niet zonder diepe ernst en waarachtig respect, mogen gebruiken. God is immers onze Maker, onze Schepper, onze Weldoener, Degene door wie we leven, ademen, spreken, Hij wil dat we Hem in Zijn majesteit zullen erkennen en Zijn Naam niet zullen misbruiken als wrijfpaal en **stoplap.**

Ik zou ze niet graag de kost willen geven, die brave oppassenden, die nooit vloeken, nooit lelijke dingen zeggen, maar die toch heel vaak de Naam van God zinloos, zonder diep respect, op de lippen nemen en met hun gedachten beroeren. Ikzelf ben daar soms ook bij.

Ik herinner mij twee jongemannen, die elkaar als woedende stieren bevochten op het punt van de uitverkiezing. Allebei wilden ze gelijk hebben, allebei gevierd worden als overwinnaar in de discussie. Zeker enkele honderden malen minstens noemden ze de Godsnaam, met even groot gemak als waarmee een pijproker over Douwe Egberts spreekt en ook met evenveel, of liever: even weinig eerbied. De uitverkiezende God was het subject van de discussie, maar tegelijk het object waaraan ze konden laten zien wat ze waard waren.

Zo kun je ook heel mooi en interessant preken om het kerkvolk te bewijzen dat je een groot man bent, en ondertussen de Godsnaam ijdel gebruiken, m i s bruiken, omdat je je eigen glorie op het oog had.

Zo kun je ook bidden, in de trant der Farizeërs, met een ijdel verhaal van woorden, ogenschijnlijk om God te prijzen, maar in feite om met je eigen braafheid en vroomheid te pronken. En alweer heb je Gods Naam ijdel gebruikt.

Hoe kunnen we ooit dit verbod nakomen?

Zegt Paulus niet dat de L i e f d e de vervulling der wet is?

De Náám van God kunnen we slechts respecteren als we God zèlf respecteren. Niet een zalvende toon garandeert een goed gebruik van de Naam van God, maar oprechte liefde, al stottert ze nog zo onverstaanbaar.

Wij hebben maar één ding te doen, waarde vriend: God liefhebben boven alles, ook boven onszelf. Is dat voor elkaar, dan fixen we het met dit verbod ook wel. Ja, alleen een wederomgeboren hart kan God liefhebben. En alleen de Geest van God kan in en door ons de Godsnaam met dàt respect dat hem tóekomt, bezigen.

Tot je volgende brief.

Je medestrijder.

Gemeenteberichten

HOOGEZAND

Geliefde broeders en zusters in onze Here Jezus. Wat is het een voorrecht dat wij door middel van De Christen elkaar mogen doorgeven onze blijdschap en vreugde vanwege de zegeningen welke wij steeds mogen ontvangen in de gemeente en persoonlijk. Ook in Hoogezand gaat de arbeid in de dienst van de Meester nog steeds door en in 1955 zowel als in het begin van 1956 mochten wij ervaren dat vruchten kwamen van het zaad dat is gezaaid.

6 jonge mensen werden gedoopt in Januari 1956, terwijl 2 zusters en 2 broeders de doop hebben aangevraagd. Dat wij allen tezamen met onze nieuwe broeders en zusters hier in Hoogezand en omgeving lichtdragers mogen zijn voor onze Heer is ons alles bede.

Naast deze verblijdende geluiden is er ook iets in de gemeente dat niet verblijdend is. Ds en mevrouw Van Wier gaan ons verlaten om in Leeuwarden verder te arbeiden. Wij zijn dankbaar dat zij zo lang in de gemeente alhier mochten zijn en voor de rijke zegen die wij in deze tijd mochten ontvangen. Dat onze voorganger en vrouw ook in Leeuwarden voor velen ten zegen mogen zijn is het gebed van de gemeente Hoogezand.

De gemeente heeft beroepen Ds J. de Jong van Emmererfscheidenveen. Wanneer u dit leest heeft Ds De Jong hoogst waarschijnlijk al een beslissing genomen. Moge hij licht en leiding ontvangen van de Heilige Geest opdat de beslissing moge zijn naar de wil van onze Heer.

Ontvangt hierbij de hartelijke groeten van uw broeders en zusters uit Hoogezand.

De waarn. secretaris,
E. DE VRIES.

U.R.C.

Aan hen die voor de microfoon komen, wordt andermaal verzocht tijdig aan de redactie van dit blad de orde van dienst te zenden, met opgave van datum en tijd.

Hierdoor zal het getal luisteraars onder de lezers van „De Christen" stellig vermeerderd worden.

Namens de U.R.C.,
D. SLORT.

Mededeling

betreffende de massale koorzang op de aanstaande Unie Jubileum-conferentie

De deelneming is verheugend. Nog steeds komen aanmeldingen binnen van zangverenigingen, die hebben besloten om mee te doen. Helaas komen de laatsten wel erg laat maar het is niet mogelijk na vandaag, 25 Februari, nog liederen na te bestellen. Verenigingen, die, als dit bericht gelezen wordt, nog een late aanmelding hebben verzonden, moeten zich niet verwonderen, dat zij geen reactie ontvangen. Natuurlijk zijn ze daarom evengoed welkom op de conferentie; het zal ook voor leden van een zangvereniging zeker een bijzonder genoegen zijn om te luisteren naar hun collega's.

We vertrouwen, dat alle verenigingen en dirigenten hun uiterste best zullen doen, opdat dit experiment zo goed mogelijk kan slagen. Ruim 400 zangeressen en zangers bereiden zich voor. Waarlijk, dat kan iets bijzonders worden; dat is waard om je *goed te prepareren!*

Het lied: „Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht" moesten we helaas achteraf laten vallen. Daarvoor is in de plaats gekomen no. 134 uit Lofzangen en Gebeden.

Met de beste wensen voor aller voorbereiding en hartelijke groeten.

K. REILING.

Almelo, 25-2-56.

Wanneer gij goed voor anderen zijt, zijt gij het best voor uzelf.

Jaargang 73 Nr 3304

Vrijdag 9 Maart 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Wat niet kan worden overdreven

Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijn tegenpartijders.

Psalm 23 : 5.

Hier wordt in treffende beeldspraak de veiligheid bezongen van een, die zich weet opgenomen in de hoede des Heren.

De zekerheid des heils rijst hier verre uit boven alle gevaren, die het leven van de verlosten op aarde bedreigen.

De „tegenpartijders" van de oude vertaling worden ons in de nieuwe vertaling nader aangeduid als „degenen, die mij benauwen". Onder de ogen dezer plagers is Gods kind de dis aangericht.

Wie de jubel verstaan wil die de Schrift doortrekt, moet oog gekregen hebben voor het wonderbaar beschermende leven in Christus. Wie daarvoor de ogen geopend werden, gaat mede jubelen. Hij zingt de liederen des Heils, maar niet als dichterlijke zangen, maar als uitbarstingen der vreugde. Hij zingt ze in de aanschouwing dier wonderlijke wereld, die ligt te baden in de liefde van God; die overstraalt blijft door het Licht van het Kruis, dat door de duisternis niet overstolpt, niet opgeslorpt kon worden. Joh. 1 : 5. Het Evangelie — of ge het nu leest in het oude of in het nieuwe testament — is een lied, een vreugdegezang — eerst door engelen gezongen en toen overgenomen door ontelbaar velen, wier harten het speeltuig werden van Gods genade.

Het is de volheid des heils; het allesomvattende en het afdoende van Gods werk tot onze verlossing, dat zo hoog boven de nood uitheft en het loflied naar de hemel doet schallen. Het heil is volledig gefundeerd, het ligt onbewegelijk vast, het verheft zich als een hoge, gesloten muur rondom de verlosten, ver uitrijzende boven het grootste gevaar. Wie op de tinnen van deze muur mag staan, kan wel-verzekerd en overvrolijk vragen, wie deze muur doorbreken of overklimmen kan en zo dát heil, dat God gewrocht heeft, een einde bereiden?

* * *

Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht.

Dat is genade.

De aangerichte tafel toch is in de Schrift het beeld van gemeenschap. van vreugde. God maakt het leven der Zijnen tot een feest. Hij geeft de weerkerende zondaar vreugdeolie voor treurigheid. Hij zalft Zijn gasten het hoofd. Wie iets afweet van hetgeen de dichter vooraf in God geroemd had (vers 1—4) verwondert het niet, dat dit beeld der blijdschap voor zijn oog oprees. God maakt het hart vrolijk. Hij zalft Zijn Messias met vreugdeolie boven zijn medegenoten (Psalm 45 : 8; Hebr. 1 : 9), maar de olie der vreugde vloeit op de medegenoten van de Verkorene af. Zij mogen c h r i s t e n e n heten: medegezalfden — geroepen en opgenomen in Zijn blijdschap, die volkomen is.

Gij richt de tafel toe.

Gij richt de tafel toe voor het aangezicht van alle volken (Jes. 25 : 6)!

Wie tot de Middelaar kwam, hongerig en verwond, in lompen en leeg, merkt, dat hij werd opgenomen in een leven, dat blijdschap is. Hij is dát leven binnen gegaan waarvoor hij bestemd was, dat hij begeerd en instinctief gezocht had.

Het heimwee van het hart liegt niet!

Geloofd zij God!

Maar deze getuige der genade zegt meer.

Hij spreekt van tegenpartijders en de wijze, waarop hij ze in zijn loflied inschakelt, doet de heerlijkheid der genade slechts sterker uitkomen.

De tafel is toegericht....?

Dáár, waar de tegenpartijders zijn!

Dáár, met de benauwers in zijn gezichtsveld bedrijft de verloste zondaar vreugde.

Is het nodig te wachten tot de paarlen poorten achter hem liggen, zal hij de vreugde des heils kunnen smaken? Is eerst dán en dáár de zaligheid definitief? Is ze hier onzeker?

Kan de triumf der genade ongedaan gemaakt worden? Kan de Christus alsnog verduisterd worden?

* * *

Het ontroerend schone aan de lofzang der genade is dat de tafel is aangericht tegenover de tegenpartijders.

Ze zijn mede aanwezig — schoon op een afstand.

De benauwers zijn in het gezichtsveld van de aanzittenden.

Gods kind zit aan, door Christus ingegaan in het Rijk des Vaders. Het ziet de tegenpartijders, de gevaren altijd aanwezig en tóch viert het feest, want.... het ziet meer dan die tegenoverliggenden: het ziet Jezus met eer en heerlijkheid gekroond! En hoe schrompelen nu die tegenpartijders ineen!

Wie is het, die verdoemt?
Wie, van al die tegenpartijders?
Christus is het, die
gestorven is;
ja, wat meer is:
die ook opgewekt is;
die ook ter rechterhand Gods is;
die ook voor ons bidt.

Daar liggen de tegenpartijders in brede scharen.

Ze worden gezien; ze worden nauwkeurig opgenomen.

Ze worden uitgedaagd: Verdrukking;

Benauwdheid; Vervolging; Honger; Naaktheid; Zwaard.... zég het:

Wie zal ons scheiden van de liefde van God in Christus?

Ten opzichte van hen allen zijn Gods kinderen meer dan overwinnaars door Hem, die hen heeft liefgehad.

Er is een heil, dat niet kan worden overdreven.

Bewaart uzelf in de Liefde van God.

L.

Mark. 16 : 16 Tweeërlei wordt in dit Schriftwoord gezegd. De Heer spreekt daarin over de zaligheid van hen, die geloven en zich lieten dopen en over de veroordeling van hen, die niet geloven.

Uit de eerste vershelft blijkt dat geloof en doop onderling verbonden zijn **en** het heil wordt toegekend aan hen die geloven en zich lieten dopen. — Wat zegt nu de tweede vershelft? Wie zijn **daar** bedoeld met degenen, die niet geloven? Moffat vertaalt: die niet wil geloven en wij houden het er voor, dat hij het juiste treft. Er is maar niet sprake van niet geloven zonder meer, maar van niet geloven in tegenstelling met geloven. — Als eerst gesproken wordt over zulken, die geloven, en dan in direct zinsverband over anderen, die niet geloven, dan moeten met die tweede categorie mensen bedoeld zijn, die w e i g e r e n te geloven: zulken dus die tegenover eerst besproken categorie staan. Die n i e t w i l d e n doen, wat de eersten deden: geloven, dié zullen veroordeeld worden. Aan kinderen of zulken, die, om welke reden ook, nog niet k u n n e n geloven, is hier niet gedacht. Over mensen, die nimmer voor een beslissing stonden velt God geen veroordelend vonnis. Het is de v e r k e e r d e w i l, die verdoemd wordt n i e t de onkunde of het onvermogen. God veroordeelt Zijn tegenstanders; hen die zich niet aan Hem en Zijn Christus willen onderwerpen. Tegenover deze Zijn vijanden, — niet maar in de gezindheid, doch metterdaad, handhaaft God zich en Hij veroordeelt ze. Ze worden verworpen. Vergelijk Luk. 19 : 14 : 27.

Studenten **Het is stil in de wereld onzer studerenden. Hebben die elkander niets meer te vragen of te zeggen? Of vergeten ze, dat, van wie veel gegeven is ook veel geëist zal worden? Vergeten ze, dat de gemeenten naar hen uitzien als naar degenen, die haar in haar arbeid** op een eigen en vruchtbare wijze zullen kunnen helpen? En dan denken we niet alleen aan hen, wier begeerte het is voorganger of zendeling te worden, maar ook aan die jongelui, die op ander terrein hun toekomst zien. Zij moeten zich bezinnen op het Schriftgetuigenis. Zij moeten met hun gevormde geest luisteren naar hetgeen God ons in Christus zegt opdat het Evangelie niet naast hun werkelijke leven komt te staan. Zij moeten de Boodschap doordenken en daartoe met elkander en soms onder anderer voorlichting bespreken, om nuttige leden van de gemeente en goede getuigen van Christus in de wereld te kunnen worden. Zij moeten niet meeglijden en meedrijven op de stromingen, die door de wereld trekken maar voortdurend bewust en wetend kiezen. Daarom leek ons hun onderling contact, ook door „Pro Rege" zo nuttig. Nu merk ik daarvan echter niet meer? Komt er deze zomer een kamp, extra voor oudere gymnasiasten en H.B.S.-ers en studerenden? Neemt u het initiatief, eventueel?

Bezondigen? Het weekblad der duitse baptisten deelt mede dat de Evang. Ger. Kerk van noord west duitsland boos geworden is op de baptisten omdat die enkele leden dier kerk op hun verlangen en belijdenis gedoopt hebben. Het bestuur dier Kerk noemt dat een „zich bezondigen". — We merken wel, dat deze kerk nog niet tegen een stootje kan en nog niet oecumenisch rijp is. Wij onzerzijds verbazen ons wel wat, wanneer we lezen dat de dominees van die kerk zo vaak ze een zuigeling dopen tot het kindeke zeggen: „De almachtige God heeft u wedergeboren door het water en de Heilige Geest en heeft u al uw zonden vergeven." Hoe moet het een predikant wel te moede zijn, die tegen een zuigeling zo'n toespraak houdt! — In hetzelfde artikel lezen we een uitspraak van Luther, die we al eens vaker tegen kwamen, maar waarvan we niet weten waar ze in Luthers geschrift te vinden is. Kan iemand ons dat zeggen? — Het citaat luidt:

> „Wijl we niet kunnen zeggen dat de kleine kinderen geloof bezitten, zo is mijn trouwe raad en mening dat men er resoluut mee moet ophouden en dope geen kind meer, opdat wij de hoog geprezen Majesteit Gods met zulke goochelarij, waar niets achter zit, niet lasteren."

L.

Rüschlikon roept!

De winter is vergangen en de lente komt in zicht. En weldra ook de zomer. En met de zomer de vacantietijd. En met de vacantietijd zeer in het bizonder Rüschlikon.

In verband met het Baptist wereldcongres, vorig jaar te Londen, kon het seminarium in Rüschlikon toen niet goed ook zelf conferenties op haar prachtige landgoed beleggen. Maar dit jaar gaat men daar de teugel der gastvrijheid weer ruim vieren. De staf van het seminarium onder de prominente leiding van de intussen ook onder ons welbekende Dr Nordenhaug roept een hartelijk welkom toe aan alle met ons uniewerk verbonden broeders, zowel voorgangers als niet-voorgangers. Twee conferenties mogen we hier aankondigen, t.w.

1 Voorgangersconferentie van 26 Juni tot 3 Juli.

Algem. thema: „worship" — in zijn verschillende aspecten belicht en beleefd.

2 Mannenconferentie van 6—12 Juli.

Algemeen Thema: Vrijheid en dienstvaardigheid — op maatschappelijk, politiek en godsdienstig gebied. Dit thema is van zeer practische inslag. Als Baptisten leven en dromen we hier immers van. In Rüschlikon wil men er ook samen over spreken. Het zal onze broeders zeker voldoening geven, dat een van de sprekers is br E. de Haan, Burgemeester van Beerta. Hij zal spreken over Vrijheid t.a.v. Kerk en Staat.

Er zijn nog twee conferenties: Jeugd en Zusterhulp, maar die worden wel langs andere kanalen bekend gemaakt. Graag nodigen wij hierbij voorgangers en niet-voorgangers uit zich spoedigst bij schrijver dezes van een deelnamebewijs te verzekeren.

De laatste keer werd in gemeenten en gewesten een prachtige oplossing gevonden wat betreft het reizen en de reiskosten. Elk gewest zorgde voor enige eigen vertegenwoordigers ter conferentie in Rüschlikon. En de gemeenten kregen ze geestelijk verrijkt terug. In een gemeente hoorden we de opmerking: wat is onze dominee anders geworden; je merkt het op de preekstoel!

Inderdaad zijn deze conferenties tijden van geestelijke verademing, vreugde en zegen. Wij bevelen ze van harte aan. Wie maar even kan, ga komende zomer derwaarts! Mag ik spoedigst uw aanmelding verwachten? Dank!

Met broedergroet,

Uw H. JUT.

Bapt. pastorie, Nieuwe Pekela.

P.S. Het verblijf en de voeding in Rüschlikon is geheel gratis! Alle broeders zijn de gast van het Seminarium.

Van het Zendingsfront

Zr Fenny Vorsteveld schrijft als volgt:

Mijn eerste artikel in het nieuwe jaar wens ik gaarne te beginnen met de vurige bede, dat God U allen rijkelijk zegenen moge.

Ik ben o zo dankbaar voor de brieven, die ik telkens van enkelen Uwer mag ontvangen, terwijl weer anderen zelfs een Kerstgave zonden of mij verblijdden met tijdschriften. Héél, héél veel dank.

Het doet zo weldadig aan om telkens opnieuw te weten, dat de verbondenheid in de Heer van geen grenzen weet. Uw arbeidsstenen van gebed en gaven of op welke wijze U ook iets bijdraagt aan de goede en schone zaak van onze zending, stemt mij innerlijk blij. God vergelde het U allen met Zijn zegen en gunst waar U ook in ons land moge wonen. Het is zo verkwikkend om te mogen merken, dat overal in de lande warme harten kloppen voor onze arbeid.

Met groot verlangen zie ik uit naar de Kerstkisten, die nog niet gearriveerd zijn. Voor het Kerstfeest arriveren ze wel is waar te laat, maar de inhoud is praktisch heel het jaar door te gebruiken.

Er is heel wat gebeurd in het afgelopen jaar. In Februari kwamen dokter en mevrouw Wilson met hun baby aan. De laatste wordt al een flink meisje.

In Juni mijnheer Colli en echtgenote. Zijn werk bestaat voornamelijk uit de bouw van een nieuwe verloskundige paviljoen met een capaciteit van acht tot tien bedden.

Mevrouw Collis openbaarde zich al heel spoedig als een flinke hulp voor het vrouwenwerk. Zij bezocht bijna dagelijks de patienten in het ziekenhuis alsmede degenen welke in de omliggende dorpjes wonen. Dit werk zal ik spoedig van haar overnemen.

In oktober verliet collega Chaplin ons zodat dokter Wilson en ik geheel voor het medische werk stonden. Tot overmaat van ramp werd onze geneesheer nog drie weken ziek. Maar gelukkig bleken onze verplegers ware helpers te zijn, zodat we ons weer door deze extra drukke periode wisten heen te slaan.

Tegen Kerstmis had onze bouwmeester gehoopt zijn bouwwerk te kunnen opleveren, maar stagnatie in de aanvoer van hout liet hem en zijn vrouw eerst toe om ons pas in Januari te verlaten. We hadden ook hier gezegende Kerstdagen gehad. De schooljongens voerden onder leiding van mevr. Wilson een Kerstspel op. Het was heel mooi. Op de Kerstmorgen werden we al heel vroeg wakker gezongen door de schooljongens, die Kerstliederen zongen. „Jesu abotama Betalaine" (Jezus is in Bethlehem geboren). En dan de dienst in ons kerkje, met een recordopkomst. Ook hier is de aloude boodschap een goed begrip geworden, want Jezus is ook geboren in vele Congolese harten.

Even voor de Kerstdagen waren vele personeelsleden op jacht geweest en zo doende hadden zij in hun huizen een goede feestmaaltijd. Hoe zoudt u over een antilope boutje denken? Of over een mals apenboutje? Of over het vlees van een wild varken? Ik zelf was die dag de gast van dokter en mevrouw Wilson, terwijl zij in de middaguren mijn gasten werden. In de avonduren bracht de grammofoon Kerstliederen ten gehore en wat kaarsen riepen in onze herinnering de sfeer op en terug van het Kerstfeest in het verre Holland.... Toch wisten we hier ook, dat het grote Licht van het Kerstfeest in ons leven geschenen heeft. Twee dagen na het Kerstfeest ging heel de blanke Zendingsstaf van Pimu naar Upoto voor een vergadering van twee dagen. Het werk moest opnieuw verdeeld worden door het verlof van vijf zendelingen uit beide posten. Het werk moet ten alle tijde voortgaan.

Daarna werd de vergadering voortgezet met de inheemse Ouderlingen en de Opzieners. Eén van de laatsgenoemden moest terecht gewezen worden en een ander uit de arbeid ontzet worden. Ja, dat was wel heel droevig.

Naast het droevige hoorden we echter ook mooie dingen. Het werk breidt zich uit. De bijdragen van de Congolese christenen stijgen. Het werk in ons district schijnt hier en daar schijnbaar terrein te verliezen, maar dan horen we weer dat op andere plaatsen het Evangelie krachtdadig terrein wint. En de winst en vooruitgang is toch nog altijd beduidend groter dan het schijnbare verlies.

Getroost begaven we ons na de tweedaagse Conferentie weer naar Pimu om het ons toevertrouwde werk opnieuw aan te vatten.

We doen U onze hartelijkste groeten toekomen.

Uw FENNY VORSTEVELD.

Wat zr Vorsteveld hier boven tot uitdrukking gebracht heeft, namelijk dat zij het medeleven in welke vorm dan ook van U ten zeerste op prijs stelt, geldt onveranderlijk eveneens ten volle voor en van zr Brongers in Lukolela.

Dat blijkt duidelijk uit de briefwisseling van de U.Z.C. met de zusters op het zendingsveld.

Het thuisfront, een goed thuisfront is een zeer sterke stimulans. Het besef, dat ergens in het verre vaderland broeders en zusters zijn, die medeleven is een gedachte waaraan de zusters zich optrekken. Vandaar dat we nog eens met aandrang bij allen er op aandringen om hen niet te vergeten. Van Baptist Nederland mag nooit gezegd worden: Uit het oog, uit het hart.

Bidt voor hen. Schrijf een brief. Zelfs al kunt u niet op een antwoord rekenen. Sta achter hen en wees overtuigd van hun erkentelijkheid jegens u. En de Heer zal het u vergelden.

Voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Uit ons Unie-bureau

De volgende week komt Baptist Nederland door verschillende afgevaardigden bijeen ter Unie-vergadering in Hengelo. Laat aller gebed uitgaan naar de troon der genade voor de overwegingen en besluiten der vertegenwoordigers onzer gemeenten! Onze gemeenschappelijke handelingen, geboren uit vrijwillige coöperatie door de Geest van de Heer der Gemeente, mogen stimulerend en zegenend werken op al de terreinen van onze gemeentelijke en gezamenlijke arbeid!

Wat de agenda van de 2de dag der Algemene Vergadering (de „conferentiedag") betreft, het onderwerp „Gemeente en Jeugd" zal niet door Ds J. van Dam worden ingeleid, zoals aangekondigd is, doch door Dr J. J. Kiwiet. Willen de afgevaardigden er nog goede nota van nemen, dat de Unie-vergadering begint op dinsdagavond om 20 uur? Vooraf is er om 19 uur gelegenheid tot het tekenen van de presentie-lijst tot het inleveren van de stembiljetten en tot het verrekenen van de reiskosten. En de Unie-vergadering eindigt op donderdagmiddag om 16 uur. Aanvaardt de volle verantwoordelijkheid van het afgevaardigdeschap uwer gemeente door bijwoning van de Unie-vergadering vanaf het begin op dinsdagavond tot het einde op donderdagnamiddag. Weet u, dat er ter A.V. uit onze eigen bundel „Lofzangen en Gebeden" gezongen wordt? Neemt die bundel maar mee; en als u die vergeet, dan kunt u er nog wel een kopen aan de zangbundel-stand ter A.V.

Nu dan, laat ons optrekken naar Hengelo, dat is naar de Unie-vergadering in het jaar van het Unie-jubileum, met een vaardig geloof en met een door de Geest gegeven schouw van een gezegende toekomst!

Op mijn oproep voor correspondentie met Engelse geloofsgenoten hebben een paar jongelui gereageerd. Het zijn echter Engelse echtparen, die correspondentie begeren (of ook aanbieden) met Nederlandse echtparen. Daarom maak ik hier nogmaals op deze gelegenheid opmerkzaam. De liefhebbers kunnen zich tot mij wenden.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Lijst met belangrijke adressen en gegevens

betreffende de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland per 1 jan. 1956

I Unie-commissie

Dagelijks Bestuur:
Ds F. E. Huizinga, Jac. Catsstraat 34, Hengelo, tel. 6493, voorzitter
W. Modderman, Sneek
Ds H. v. d. Werf, Emmen (U.Z.C.)

Leden:
Ds J. Broertjes, Utrecht (E.C.U.)
L. van Dam, Groningen
Ds H. D. Hooghwinkel, R'dam (U.Z.C.)
Ds J. de Jong, E.E.veen (C.v.d.O.)
D. Olijslager, Stadskanaal (E.C.U.)
Ds G. Vegter, Groningen (C.v.d.O.)
S. W. Vis, Hengelo
Ds S. Zijlstra, Eindhoven

Adviserend lid:
Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300 - 23007, sekretaris-administrateur

* * *

II Permanente Commissies

1 Evangelisatie-commissie (E.C.U.)
D. Olijslager, Sportterreinstr. 6, Stadskanaal, tel. 347, voorz.
Ds J. Broertjes, Jan Luykenstr. 5, Utrecht, tel. 12960, sekretaris
Ds J. Bosma, Arnhem

2 Commissie voor de Opleiding (C.v.d.O.)
Ds J. de Jong, Bapt. Past., E.E.veen, tel. 343, voorzitter
Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, tel. 21609, sekretaris
Ds H. Jut, Nieuwe Pekela

3 Unie Zendings Commissie (U.Z.C.)
Ds H. v. d. Werf, Nijkampenweg 189, Emmen, tel. 1647, voorzitter
Ds H. D. Hooghwinkel, Cl. de Vrieselaan 69b, Rotterdam, tel. 36964, sekretaris
W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek, tel. 2077, admin., giro 523019
Mevr. IJ. de Haan—Engelsman, Groningen
Mej. G. Reiling, Stadskanaal

* * *

III Sub-commissies

1 Unie Radio Commissie
Ds D. Slort, Jachtlaan 54, Apeldoorn, sekretaris, tel 5393
Ds J. de Jong, E.E.veen
Ds R. Reiling, Rotterdam

2 Lectuur-commissie
Ds J. Reiling, Norgerweg 39, Haulerwijk, tel. 54, sekretaris
Ds G. Vegter, Groningen
Ds H. v. d. Werf, Emmen
Ds C. van Wier, Hoogezand, beheerder, giro 611406 t.n.v. 'Adm. Lectuurfonds

3 Financiele Commissie
P. de Boer, Ter Apel
L. van Dam, Groningen
W. Modderman, Sneek

* * *

IV Commissies ad hoc

1 Zangbundel-commissie
J. Germeraad, Breitnerstr. 77b, Rotterdam, sekretaris
C. Brandt, Rotterdam
Joh. Fischer, Hengelo
Ds H. v. d. Werf, Emmen

2 België-commissie
Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, Eindhoven, tel. 2133, sekretaris
Ds J. Broertjes, Utrecht
Ds H. v. d. Werf, Emmen

* * *

V Stichtingen met hun besturen

1 Unie Bouw Stichting (U.B.S)
D. Olijslager, Sportterreinstr. 6, Stadskanaal, tel. 347, voorzitter
Ds G. Brongers, Groningen
H. de Jonge, Nieuw Weerdinge
J. v. d. Mei, Groningen
E. Moerke, Arnhem
Sekr.-admin.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300 - 23007

2 Pensioen- en Invaliditeitsfonds
P. de Boer, H.B.S.weg 6, Ter Apel, voorzitter
F. Bos, Utrecht
Ds J. Broertjes, Utrecht
J. Germeraad, Rotterdam
Ds K. Reiling, Almelo
E. Schlüter, Leeuwarden
Ds G. Vegter, Groningen
Sekr.-admin.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300 - 23007

3 Diaconessenhuis „Tabitha"
Ds K. Reiling, Molenkampspark 12, Almelo, tel. 3882, voorzitter
Mevr. H. de Ruyter—Niezen, Ananasstraat 85, Den Haag, sekretaresse
C. Meyner, Flatgebouw „Hoornbrug", Kleiweg 79, Rijswijk, penningm.
Mevr. D. Bakker—Edam, Amsterdam
D. Olijslager, Stadskanaal
Mevr. I. Schlüter-v. d. Heide, Leeuwarden
W. de Vries, Arnhem
Besturend zuster: A. Daniëls, „Tabitha", Badhuisweg 99, Scheveningen, tel. 550529, giro 332504

* * *

VI Vertegenwoordigingen

1 Ned. Bapt. Jeugdraad:
S. W. Vis, Hengelo

2 Bouw-Stichting:
D. Olijslager, Stadskanaal

3 Oecumenische Raad:
Ds H. D. Hooghwinkel, Rotterdam, primus; Ds F. E. Huizinga, Hengelo, secundus

4 Contact in Overheidszaken:
Ds T. Jansma, Arnhem

5 Oec. Hulp aan Kerken en Vluchtelingen:
Mr P. Mostert, Groningen

6 Interk. Contact i.z. Israel:
Ds D. Slort, Apeldoorn

7 Eur. Bapt. Federatie:
Ds H. v. d. Werf, Emmen

* * *

VII Neven-organisaties

1 Ned. Bapt. Jeugdbeweging (N.B.J.B.)

Jeugdraad:
Ds W. Veenstra, Ir de Katstr. 6, Treebeek, tel. 04448 - 818, voorzitter
Ds H. P. de Boer, A. Fokkerstraat 29, Heerlen, alg. sekretaris
Mej. H. Veenstra, Amsterdam, alg. adj.
Ds S. Zijlstra, Eindhoven
Ds H. Ploeger, Borne
S. v. d. Werf, Sneek
S. W. Vis, Hengelo

Comm. voor de Algemene Jeugdvorming:
Ds J. Reiling, Norgerweg 39, Haulerwijk, tel. 54, voorzitter
Ds J. van Dam, Zandbulten

Financiele Commissie:
P. de Boer, Ter Apel
L. van Dam, Groningen
F. van Schoonhoven, Deventer

Beheerscomm. „Renderloo":
Ds H. v. d. Werf, Nijkampenweg 189, Emmen, tel. 1647, voorzitter
Ds C. Mostert, Noorderhaven 49, Harlingen, tel. 979, sekretaris

Vertegenwoordigingen:
bij de Ned. Jeugdgemeenschap:
Ds H. Ploeger, Borne
bij de Oec. Jeugdraad:
Ds H. Jut, Nieuwe Pekela

Contact-adres voor buitenl. betrekkingen:
Ds H. P. de Boer, A. Fokkerstraat 29, Heerlen

Administratie: Jeugdbureau, v. d. Goesstraat 17, Utrecht, giro 28686
Administrateur: F. Bos, tel. 27337

Beheerder „Renderloo":
Dr J. J. Kiwiet, Groenteweg 12, Den Haag

Rijpere Jeugd-centrale (R.J.C.):
Ds H. P. de Boer, Heerlen, voorzitter
Ds H. Ploeger, Merelstraat 9, Borne, tel. 774
Periodiek: „Jong Leven"; Red.: Ds H. Ploeger; Adm.: Jeugdbureau

Jongens- en Meisjescentrale (J.M.C.):
Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, Eindhoven, tel. 2133, voorzitter
M. Germeraad, Breemarsweg 76, Hengelo, sekretaris
Periodiek: „De Vleermuis"; Red: Mevr. N. de Boer—Koning, A. Fokkerstr. 29, Heerlen; Adm: Jeugdbureau

Landelijke Zondagsschool-centrale (L.Z.C.):
Ds W. Veenstra, Ir de Katstr. 6, Treebeek, tel. 818, voorzitter
Ds J. A. Scholte, Schoolstr. 117, Musselkanaal, tel. 791, sekretaris

2 Ned. Bapt. Vrouwenbeweging „Zusterhulp" (N.B.V.B.)

Hoofdbestuur:
D. Bakker-Edam, Krammerstr. 32[1], Amsterdam, tel. 790200, presidente
H. Zijlstra-Duermeyer, Frankrijkstr. 47, Eindhoven, tel. 2133, vice-presidente
A. Reiling-Hornstra, Drouwenermond J 144, Stadskanaal, sekretaresse
G. K. Huizinga-Schneider, Jac. Catsstraat 34, Hengelo, tel. 6493, penn., giro 511940
I. Schlüter-v. d. Heide, Leeuwerikstr. 98, Leeuwarden, tel. 2516, giro 596728 (voor rustbehoevende zusters)

Maandblad „De Kandelaar"
Red.: I. Jansma-v. d. Heide, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300 - 23007
Adm.: E. Dijkman-de Vries, Statensingel 43, Gouda, giro 219641

3 Broederschap van Bapt. Voorgangers
Ds G. W. Tijman, Plantsoenstr. 4, Stadskanaal, tel. 542, voorzitter
Ds N. J. van Beek, Kon. Julianalaan 1, Delfzijl, tel. 2274, sekretaris
Ds M. G. Boeschoten, Voorstr. 81, Staveren, tel. 29, penn.

* * *

VIII Personalia

1 In opleiding zijn:
voor voorganger: in Hamburg Ph. Lindeman; in Rüschlikon J. Bouritius, Th. v. d. Laan, J. v. d. Veen; in Chicago N. Bandstra
voor zendeling: de zrs P. Prins en J. Veldman en de brs J. ter Braak en S. Edens

2 Op het zendingsterrein in Belgisch Congo, Afrika zijn werkzaam de zrs G. Brongers en F. Vorsteld, terwijl zr G. Reiling gepensioneerd zendelinge is.

3 Emeriti: Ds J. Louw te Groningen en Ds J. W. Weenink te Haarlem.

* * *

IX Periodieken

1 door de Unie uitgegeven:

weekblad „De Christen" (redactie-adres: Ds H. v. d. Werf, Nijkampenweg 189, Emmen, tel. 1647).

evangelisatie-maandblad „De Zaaier" (redactie-adres: Ds F. E. Huizinga, Jac. Catsstr. 34, Hengelo, tel. 6493).

evangelisatie-weekblaadje „De Kindervriend" (redactie-adres: Ds N. J. van Beek, Kon. Julianalaan 1, Delfzijl, tel. 2274).

De administratie van deze bladen berust in het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300—23007.

2 door plaatselijke gemeenten uitgegeven:

Alkmaar: „Contact"
Red.: Ev. H. v. d. Brink, Noordlaan 11, Bloemendaal.
Adm.: A. Hulzebos, Westerweg 125, Alkmaar.

Amsterdam: „Gemeentebericht"
Red.: Ds H. Bakker, Krammerstr. 32[1], Amsterdam
Adm. J. de Jonge, Adm. de Ruyterweg 256 hs, Amsterdam.

Arnhem: „De Gemeente-klok"
Red.: Ds J. Bosma, Gerhard Voethstraat 21, Arnhem, tel. 21537.
Adm.: idem.

Daarlerveen/Vroomshoop: „Gemeentestem".
Red.: Ds G. v. 't Wout, Bevert 20, Vroomshoop, tel. 468.
Adm. G. H. Kroeze, Nieuwstr. 38, Daarlerveen.

Delfzijl: „Gemeente-brief"
Red.: Ds N. J. v. Beek, Kon. Julianalaan 1, Delfzijl, tel. 2274.
Adm.: C. Pleysier, Kon. Julianalaan 4, Delfzijl, tel. 510.

Deventer: „Woord en Werk".
Red.: Ds E. Huizing, J. P. Sweelinckstraat 13, Deventer.
Adm.: L. v. d. Leur, K. Zandstr. 21, Deventer.

Eindhoven: „Gemeente-leven"
Red.: Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, Eindhoven, tel. 2133.
Adm.: N. Zerbst, de Klerklaan 15, Eindhoven.

Z.O. Drente: „Contact"
Red.: Ds J. de Jong, Emmer-Erfscheidenveen, tel. 343.
Adm.: W. H. Wiersema, De Hooge Loo 2, Emmen.

Enschede: „De Lens"
Red.: Ds B. Fabrie, Goolkatenweg 184, Enschede, tel. 6688.
Adm.: T. Mulder, Velveweg 132, Enschede.

's Gravenhage: „Kerkbode"
Red.: Ds W. Harkema, Tomatenstr. 157, Den Haag, tel. 338761.
Adm.: A. Landheer, Vreeswijkstr. 321, Den Haag.

Groningen: „Gemeente-bode"
Red.: Ds G. Brongers, Oosterhaven 16, Groningen, tel. 21306.
Adm.: Drukkerij Voorhans, Gelkingestraat 24, Groningen.

Haarlem: „De Hand"
Red.: Ds J. W. Weenink, Pijntorenstraat 5, Haarlem, tel. 14630.
Adm.: K. Baartse, Nagtzaamplein 2, Haarlem, tel. 13762.

Harlingen: „De Band"
Red.: Ds C. Mostert, Noorderhaven 49, Harlingen, tel. 979.

Heerenveen: „Pniël-bode"
Red.: Ds J. A. Brandsma, Asterstraat 10, Heerenveen, tel. 2159.
Adm.: zr J. de Haan, Dracht 32a, Heerenveen.

Hengelo: „Onze Gemeente-bode"
Red.: Ds F. E. Huizinga, Jac. Catsstraat 34, Hengelo, tel. 6493.
Adm.: H. J. Olijslager, Ir. M. Schefferlaan 12, Hengelo.

Hoogezand: „Gemeenteblad"
Red. Ds C. v. Wier, Singelstr. 7, Hoogezand.
Adm.: J. H. Gnodde, Zuiderstr. 118, Sappemeer.

Leeuwarden: „Gemeente-erf"
Red.: voorganger.
Adm.: P. Sterenberg, Bankastr. 1, Leeuwarden.

Leiden: „Bapt. Gem. Leiden"
Red. en Adm.: Ev. H. Schouten, Bloemistenlaan 8, Leiden.

Makkum en Workum: „De Stem"
Red. en Adm.: Ds G. Visser Súd 96, Workum tel. 573.

Musselkanaal: „De Gong"
Red.: Ds J. A. Scholte, Schoolstr. 117, Musselkanaal, tel. 791.
Adm.: K. Buntjer, Schoolkade 70a, Musselkanaal, tel. 737.

Nieuwe-Pekela: „Gemeente-bode"
Red.: Ds H. Jut, N. Pekela tel. 05978—5475.
Adm.: W. Grijze, Onstwedderweg, Nieuwe-Pekela.

Noordbergum: „De Open Deur"
Red. en Adm.: Ds B. Posthumus, Bapt. Past., Noordbergum, tel. 351.

Groot-Rotterdam: „Contactblad"
Red.: Ds R. Reiling, Boergoensevliet 20, R'dam tel. 71606.
Adm. J. Tessers, Maldenburg 85, Rotterdam.

Sneek: „Het Forum"
Red. en Adm.: Ds Ph. Lindeman, Bloemstr. 24, Sneek, tel. 3470

Stadskanaal: „De Schakel"
Red. en Adm.: Mevr. L Speelman—Kruit, Boerv. Mond 19, Stadskanaal.

Treebeek: „De Gemeentebrief"
Red.: H. Oosterloo, Marsstr. 1, Treebeek.
Adm.: H. Bos, Marktstr. 22, Treebeek

Utrecht: „De Klopper"
Red.: Ds J. Broertjes, Jan Luykenstraat 5, Utrecht, tel. 12960.

Adm.: F. Bos, v. d. Goesstr. 17, Utrecht, tel. 27337.

Vriescheloo: „De Klopper"
Red.: Ds H. Th. Plevier, L 134, Vriescheloo, tel. 381.
Adm.: R. Meier, Vledderkamp 62, Vlagtwedde.

Winschoten: „Opbouw"
Red.: Ds J. B. de Neef, Burg. Venemastr. 7, Winschoten.
Adm.: L. W. Lohof, Engelselaan 4, Winschoten.

Zandbulten: „Kerkklok"
Red.: Ds J. v. Dam, Bapt. Past., tel. 301.
Adm.: J. Sipma, Woudweg E 41, Dokkum.

* * *

Voor eventuele opmerkingen of nadere inlichtingen wende men zich tot het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem, tel. 08300—23007.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Kenmerken van een goed gemeentelid

door W. J. SMITH

Aangezien men het er over eens is, dat de Kerk de grootste instelling ter wereld is, gegrondvest op de Rots Jezus Christus, gekocht door Zijn eigen dierbaar bloed, en dat zij de verantwoordelijkheid heeft het Evangelie te verkondigen tot aan de einden der aarde, mag niemand het lidmaatschap beschouwen als een zaak van weinig betekenis, noch trachten tot de Kerk toe te treden zonder in een levende betrekking tot God te staan. Elk lid moet er naar streven een goed lid te zijn.

Ik zal proberen vier eigenschappen van een goed gemeentelid onder Uw aandacht te brengen, als ook het optimisme, waarmee hij moeilijkheden tegemoet treedt.

Ten eerste

Een goed gemeentelid gaat trouw naar de kerk. Daardoor houdt hij een goed geweten jegens God en Zijn Woord, zoals geschreven staat in Hebr. 10 : 25: „. . . . en laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben; en dat zoveel te meer, als gij ziet dat de dag nadert".

Een goed kerklid gaat niet alleen uit plicht naar de kerk, maar er is in zijn hart een verlangen om te aanbidden niet alleen in de eenzaamheid maar ook in het openbaar. Door de eeuwen heen is het Gods bedoeling geweest, dat de mensen gezamenlijk zouden aanbidden. In de dagen van de Tabernakel in de woestijn en van de Tempel in Jeruzalem gaf God door een teken van Zijn heerlijkheid te kennen, dat Hij de openbare eredienst goedkeurde.

Een goed lid der Kerk zal tegenstand ontmoeten, wanneer hij op kerkgaan aandringt. Men zal hem met allerlei verontschuldigingen tegenkomen. De één zal zeggen: Ik kan thuis een even goed Christen zijn als wanneer ik naar de kerk ga." Sommigen zeggen: „Ik kan geen offerande geven; mijn kleren zijn zo armoedig; ik werk zó hard dat ik 's Zondags eens wat moet rusten."

Anderen moeten hun vrienden ontvangen. Weer anderen vinden verontschuldigingen door critiek uit te oefenen op de manier van preken: het gaat te luid, te vlug, te radicaal, te langzaam, en gewoonlijk duurt het te lang.

Een goed lid der Kerk antwoordt met de Psalmist (Ps 122 : 1): „Ik verblijd mij in degenen, die tot mij zeggen: Wij zullen in het huis des Heren gaan."

Een goed lid der gemeente geeft aan God de eerste plaats. De Kerk is voor hem van het grootste belang. Zijn hart gaat uit naar de plaats van aanbidding, van eredienst, zoals dat van David, toen hij zei (Ps 137 : 5, 6): „Indien ik U vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelve. Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan U niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap."

Hij heeft nooit een uitvlucht. Als hij niet naar de kerk gaat, is er een goede reden voor. Zo lang hij de gezondheid heeft en kleren, die goed genoeg zijn om er in voor de dag te komen, zal hij de kerkdienst bijwonen, omdat hij een goed lid is van de kerk.

Ten tweede

Een goed lid van de kerk „maakt reclame" voor zijn kerk. Hij spreekt over de verschillende onderafdelingen van de kerk met een zekere geestdrift, hij brengt altijd de beste dingen naar voren. Hij heeft het zo druk met het praten over het welslagen en de overwinning, dat hij geen tijd heeft om met de vijand te praten over iets, dat zou kunnen ontmoedigen of afschrikken.

Hij is altijd bezig een soort reclamecampagne te voeren, waarvan het motto is: Het kàn, het móet, het zàl gedaan worden."

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Duisternis en licht

Vele jaren geleden verscheen een boek dat als titel droeg: „En het was nacht". Een zekere Guy Thorne heeft dit meen ik geschreven. Daarin werd verondersteld dat een professor stukken vond die moesten bewijzen dat de bijbel een fantasie was. En toen werd het nacht voor de gehele wereld. Het „Licht" der wereld was verdwenen.

Enkele maanden geleden verscheen een boek van de hand van de Duitse journalist en publicist Werner Keller. Hij heeft dit genoemd: „De bijbel heeft toch gelijk". Het is jammer dat dit boek nog niet in het Hollands vertaald is, maar dit zal nog wel komen. In dit boek wordt op verrassende wijze aangetoond dat de bijbel geen fantasie is, maar absolute realiteit. Het is een boek voor leken die blij zijn dat de bijbel weer in ere is hersteld. „En het is nacht", waar Christus niet de Heer is van allen. De duisternis van het zuiden zal verlicht worden door de waarheid van Gods woord. Maar dit woord moet gepredikt worden. Daarvoor moeten wij evangelisten uitzenden. Wij zijn verantwoordelijk voor onze landgenoten in dat deel van ons land. Daarom klinkt dringend onze oproep telkens weer: Broeders, zusters, uw hand aan de ploeg. De laatste offerweek ligt achter ons. Wat heeft u gedaan? Of heeft u het nog vergeten? Het kan nog. N u nog. Stort direct uw bijdrage op giro 9260, Unie van Bapt. Gemeenten.

Jubileum
evangelisatiefonds.

Daar hij een vast plan heeft, namelijk: te werken tot Jezus komt, en daar hij weet, dat „alle dingen mogelijk zijn degene die gelooft", grijpt hij moed en vordert hij gestadig, de oppositie ten spijt, terwijl hij steeds de „blijde boodschap van goede dingen" verspreidt.

Hij „maakt reclame" voor zijn voorganger door woorden van aanmoediging en waardering, voor de prediking door gunstig commentaar, en hij nodigt andere mensen uit de kerkdienst bij te wonen.

Hij ziet niet de Zondagsschoolleider en de andere werkers over het hoofd, maar heeft waarderende woorden voor hun werk. Hij is welwillend gezind jegens allen en schenkt bijzondere aandacht aan bezoekers. Hij heeft eerbiedige belangstelling voor de prediking, het gebed, het zingen, het getuigenis en voor het geven van de offeranden. Hetgeen zijn kerk doet, maakt hij zo groot en goed als de waarheid dit toelaat, omdat hij zijn kerk vooruit wil helpen, „reclame" voor haar wil maken.

Ten derde

Een goed lid van de Kerk ondersteunt zijn kerk financieel. De Kerk, het werk van God, neemt de eerste plaats in in zijn hart. Hij is trouw in het geven aan God van de „eerste vruchten van al zijn inkomsten". Dat betekent: het beste en het kostbaarste. Hij zal geen rijkdommen vergaderen en in weelde leven, en toezien dat de Kerk de nederlaag lijdt door gebrek aan geld. Hij voelt zich niet op zijn gemak, wanneer de kerk gebrek lijdt en hijzelf in overvloed leeft. In zo'n geval zal hij zich veroordeeld voelen, komen tot belijdenis hiervan en tot de daad, zoals bij David (2 Sam. 7 : 2: „Zo zeide de koning tot de profeet Nathan: Zie toch, ik woon in een cederen huis, en de ark Gods woont in het midden der gordijnen".)

Wij letten hier in het bijzonder op de woorden van David: „Zie toch". Hij had zijn ogen open voor de behoefte aan een huis, dat geschikt was als woning voor de ark des Verbonds.

Een goed lid van de Kerk ziet, evenals David, de financiële noden van zijn kerk en ook vele andere noden. Het juiste inzicht hierin brengt hem altijd tot de daad. Hij geeft mild en blijmoedig. Hij houdt er niet mee op, wanneer hij de „tiende in het schathuis heeft gebracht" en een paar stuivers aan de blinde op de straat heeft gegeven, en op die manier juist genoeg heeft gedaan om niet van roof beschuldigd te worden (Mal. 3 : 8 „Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het hefoffer"), maar hij brengt een offer. Niet het offer dat iemand geeft, maakt hem Gode welgevallig, maar het offer dat wordt gegeven en de geest, waarin dit wordt gedaan. De arme weduwe, die slechts twee penningskens in de schatkist wierp, werd door de Heer meer geprezen dan de rijke, die er grote sommen geld in wierp, omdat zij een offer bracht.

Alle goede lidmaten der Kerk, die geld verdienen, geven niet minder dan een tiende daarvan aan hun kerk. „De Heer heeft de blijmoedige gever lief."

Ten vierde

Een goed lidmaat bidt voor zijn kerk. Hij erkent Jezus, de Zoon van God, als de grote Hogepriester, Die door de hemelen doorgegaan is. Deze immers kan medelijden hebben met onze zwakheden en wij worden door Hem aangespoord om met vrijmoedigheid toe te gaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om te rechter tijd geholpen te worden. Hij gelooft de beloften van God als b.v. gedaan in Joh. 14 : 13, 14: „En zo wat gij begeren zult in Mijnen Naam, dat zal ik doen opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde". en in Matth. 7 : 7: „Bidt, en U zal gegeven worden: zoekt en gij zult vinden; klopt, en U zal opengedaan worden."

Met deze heerlijke voorrechten en de zegen van het gebed kan niemand trouw zijn aan God en tegelijkertijd het gebed nalaten. Daarom zal een goed kerklid bidden. En hij beperkt zijn bidden niet tot zijn eigen persoonlijke noden en verlangens; deze komen voor hem op de tweede plaats. Zijn innigst smeken is voor de Kerk, het werk van God. Elke activiteit van de kerk vindt hij belangrijk en hij noemt ze alle in zijn gebed.

Hij beseft, dat kritiek en ongunstige beoordelingen ons nooit een betere dominé, een betere zondagsschoolleider of een betere onderwijzer zullen verschaffen; daarom kiest hij een middel, dat dit wel zal doen, n.l. het gebed.

Hij kent de waarde van het gebed en draagt zijn deel van de last. Hij bidt voor de Zondagsschool, voor haar helpers en onderwijzers, en vraagt God, dat zij door de Heilige Geest geleid moge worden in de weg van overwinning en succes.

Hij bidt voor zijn predikant, dat hij die boodschap mag kiezen, die de meeste mensen zal bereiken, dat hij de physieke kracht en de zalving van de Heilige Geest mag ontvangen om Gods boodschap uit te dragen, en dat hij wijsheid mag ontvangen en oordeel des onderscheids om de mensen op de juiste wijze te benaderen en hen te winnen voor God. Hij bidt voor opwekkingen in zijn kerk, hij bidt voor de prediker, wetende dat de resultaten van de bijeenkomst voor meer dan vijftig procent afhankelijk zijn van de gebeden van de kerk.

Hij vergeet niet te bidden voor de zendelingen en voor het werk van zijn kerk in het algemeen. Hij bidt veel voor het werk van zijn kerk in het algemeen. Hij bidt veel voor het werk van de jonge mensen, wetende dat de toekomst voor een groot deel afhangt van hun trouw jegens God.

Hij weet, dat al het werk van de kerk vruchteloos zal zijn, indien het niet gesteund wordt door het gebed. Daarom bidt hij voor zijn kerk.

Laat ons onszelf de vraag stellen: Ben ik een goed lid der kerk?

(Afkomstig uit: „Spiritual Life" van Juli 1946. Inzender en vertaalster hartelijk dank. E.R.)

Kroniek

Billy Graham

Na zijn tournee in Europa heeft Billy Graham in October een grote campagne in Toronto geleid. De gewekte belangstelling in die stad was groot, maar deze campagne werd gekenmerkt door drie nieuwe feiten: Elke Vrijdag verenigde een pastorale maaltijd meer dan 600 predikanten, d.w.z. practisch alle predikanten van de stad en omtrek. Het was een ware „evangelisatieschool" om de geestelijkheid van de stad te interesseren voor de actuele evangelisatie, voor de methode hoe men de mensen benaderen moet, zielen voor Christus winnen kan en hoe men hen moet leren Hem te volgen.

Niet minder opmerkelijk was de zendingsbijeenkomst, bedoeld om nieuwe zendingskrachten op te roepen. Meer dan 500 personen boden zich aan om hun leven helemaal te geven en daar heen te gaan, waar God hen zal roepen.

Het derde feit van deze campagne is geweest de bijeenkomst voor de 8000 jongeren van 12 tot 17 jaar. Cliff Barrows, zo bekend door zijn muzikale talenten heeft zich ontpopt als buitengewoon begaafd om tot de jeugd te spreken.

In November is Billy Graham in Engeland geweest. Hij was geroepen door de universiteiten te Cambridge en te Oxford. Meer dan 2000 studenten hebben gedurende acht dagen zijn samenkomsten gevolgd in de grote kerk St. Marie Cambridge. De 400 leden van de „Cambridge Inter-Collegiate Christen Union" (de Bond, die vroeger Moody en Torry deed komen) functioneerden als geestelijke raadgevers. De samenkomsten werden heruitgezonden in verschillende kerken van de stad en in vier of vijf andere universiteiten van

Laat „Silo" herrijzen!

1e verantwoording

Tot en met 2 maart in dank ontvangen de volgende bedragen:

Collecte Gereformeerde Kerken Utrecht		f 2206,23
„ Hervormde Gemeente Utrecht		- 1631,06
„ Chr. Gereformeerde Kerk Utrecht		- 303,65
„ Leger des Heils Utrecht (een korps)		- 72,97
„ Remonstrants Geref. Gemeente Utrecht		- 100,—
„ Kerkdienst Diaconessenhuis		- 85,42
Diverse giften van personen		- 156,70
Totaal uit andere kring		f 4556,03
Giften van leden en vrienden Bapt. gemeente Utrecht		- 1085,20
„ van Baptist Nederland:		
N.N. te A.	f 2,50	
N.B.J.B. Hoogkerk	- 7,—	
Ds R. te H.	- 12,50	
Zr H. te H.	- 2,50	
Zr E. te Den H.	- 5,—	
Fam. de R.—N. te den H.	- 12,50	
Collecte te Hoogezand en Muntendam	- 35,—	f 77,—
		f 5718,23

De door de Vrije Evang. Gemeente, de Oud Kath. Kerk, Evang. Lutherse Gemeente enz. gehouden collecten moeten nog binnen komen.

Wij zijn erg dankbaar voor bovenstaande spontane hulp, die het begin betekenen van het herstel van „Silo".

F. BOS, administrateur kerkgebouw „Silo".
Giro 555650.

meenten worden hartelijk uitgenodigd met ons te willen samenkomen in deze dienst. Wenst u nachtlogies, dan graag vroegtijdige opgave aan onderstaand adres.

Uw broeder in de Here,
E. DE VRIES, wn. secr.

Atlantapad 28, Hoogezand.

INTREDE Ds VAN WIER TE LEEUWARDEN

De diensten op 25 Maart zijn als volgt:
10 uur bevestiging van Ds C. van Wier door Ds F. E. Huizinga uit Hengelo.
16 uur intrede van Ds C. van Wier.
20 uur begroetingssamenkomst.
Zustergemeenten worden hartelijk uitgenodigd een vertegenwoordiging te sturen. Indien logies nodig is, dan graag vroegtijdig bericht aan de secr.

O. KOSTER,
Mendelsohnstraat 48.

Het volledige adres van de sekretaris der Bapt. gemeente te Rotterdam—C is:

J. Touw, v. Noortwijckstraat 229a,
Rotterdam—W II

Verantwoording

De maand februari bracht de volgende collecten en bijdragen in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Den Haag f 63.57; Makkum f 40.—; Hengelo f 9.21; Borne f 10.58; Staveren f 200.—; N. Weerdinge f 65.—.
2 voor de Opleiding: Harlingen f 42.—; Hengelo f 71.06; Staveren f 50.—; Enschede f 21.64; Apeldoorn f 26.40.
3 voor de U.B.S.: J. v. d. M. te G f 5.—. Voor het 10 cents fonds: zr G. R. te A. f 5.40; Tj. Z. te N.O.P. f 3.90; N. Pekela f 60.66; mej. H. v. O. te D. H. f 1.50; Delfzijl f 65.—; Hengelo f 136.95; J. E. R. te D. f 20.—.
4 voor het Jubileum Evangelisatie fonds („dankofferweek"): zr A. M. te A f 8.—; N. N. te V. f 10.—; mej. A. E. te E. f 5.—; Treebeek f 425.—; Heeg f 18.50.
5 voor Spittal: C. P. te D. f 3.50; zr A. M. te A. f 2.—; mej. M. L. de J. te A. f 1.—.

Hartelijk dank aan allen die gaven!

Wanneer we nu eens nagaan wat in de beide maanden januari en februari voor de Evangelisatie (E.C.U.), de Opleiding (CvdO) en kerkbouw (10-cents-fonds der U.B.S.) is bijeengebracht, dan krijgen we respectievelijk de volgende bedragen: f 1429.98, f 485,12 en f 462.31.

Uitgaande van de begrotingsbedragen voor 1956 zou er opgebracht moeten zijn resp. f 1878.03, f 466,46 en f 583.33.

Deze vergelijking geeft déze gevolgtrekkingen:

a voor de E.C.U. is in deze beide maanden f 448.05 te weinig opgebracht. Zal dan ook de subsidie over het eerste kwartaal volgens de begroting uitgekeerd kunnen worden, dan zal in maart f 1387.07 bijeengebracht moeten worden, n.l. genoemd tekort en ook het gewone maand-bedrag van f 939.02.

b voor de Opleiding is een kruimeltje meer dan het begrotingsbedrag bijeengebracht. Gaat het zo door, dan komt het in 1956 dus goed!

c voor het 10-cents-fonds is f 121.02 te weinig opgebracht. Zal de hulp aan de gemeenten inzake de zo nodige en kostbare kerkbouw slagen, dan zal in maart f 412.67 bijeengebracht moeten worden, n.l. genoemd tekort en ook het gewone maand-bedrag van f 291.67.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de U.B.S., Arnhem.

✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱

Abonné's, wij danken u hartelijk voor uw medewerking!

Wij mochten namelijk weer 8 nieuwe abonné's in 1 week noteren.
Prachtig!
Dat is dus 17 nieuwe abonné's in 2 weken.
Nieuwe abonné's, wij heten u hartelijk welkom in onze lezersfamilie!

Graag noteren wij ook deze week weer een aantal. Meldt ze maar spoedig bij de administratie, Dalweg 77, Arnhem

✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱

Jaargang 73 Nr 3305 Vrijdag 16 Maart 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

.d.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

'oespraak van de voorzitter ·er uniecommissie, Ds F. E. Huizinga

ter opening van de 76e algemene vergadering van de unie van baptisten gemeenten in Nederland

Waarde broeders en zusters,

Het ligt voor de hand dat wij in het ubileumjaar meer dan anders de nadruk ggen op onze uniegemeenschap. Op 8 juli 1880 besloten te Haulerwijk even gemeenten om zich te constitueren een unie van gemeenten van gedoopte ristenen. Op 26 januari 1881, nu ruim jaar geleden, kwam in het kleine Foxhol vereniging tot stand. In verband met de ogdag, die naar aanleiding van deze beurtenis op de tweede pinksterdag n dit jaar te Groningen gehouden zal orden, is het hier en nu niet de tijd n de plaats om de historie der unie a te gaan. Toch biedt dit uur wel de legenheid onze gemeenschap te bezien onze saamhorigheid te overdenken. Gedurende 75 jaren coöpereren de meenten, waarvan het aantal volgens de laatste statistiek geklommen is tot vijftig en de samenwerking is naar alle zijden een zegen gebleken. Deze samenwerking ligt met name op het practisch terrein en bestaat vooral in het verrichten van die taken, die voor een enkele gemeente als regel waarschijnlijk onuitvoerbaar zouden zijn. Wij denken hier aan de opleiding van door God tot de dienst in het evangelie geroepen mannen en vrouwen, aan de zending en aan kerkbouw. Daarnaast is er het niet minder te waarderen feit. dat de gemeenten door het nauwe contact elkaar hebben verrijkt, bemoedigd en gesteund. De gemeenschapszin is nog voortdurend groeiende en dit te meer, omdat gebleken is, dat deze gemeenschap aan geen deel daarvan verplichtingen op wil leggen, die het karakter van de plaatselijke gemeente zou kunnen aantasten. Wij zijn deelgenoten van eenzelfde gemeenschap, met gelijke rechten en ook plichten, ieder voor zich volkomen zelfstandig en niemand, ook geen meerderheid, wil over de andere ook maar enige macht laten gelden. Wij zijn een gemeenschap des geloofs, der liefde en der hoop.

Wij zijn een gemeenschap des geloofs. Wij bezitten geen scherpzinnig uitgeplozen en geformuleerde belijdenis van de zaken des heils, die onder ons volkomen zekerheid hebben. Maar er is in de gemeenten een ongerept vertrouwen in de Schriften, waardoor de boodschap van God tot ons komt. Wij hebben geen andere kenbron voor ons geloof en de positie van de bijbel is bij de gelovigen onaangetast en onaantastbaar. Ofschoon wij ons hoeden voor letterknechterij, erkennen wij zonder meer de inspiratie van het Woord, dat als in doeken gewonden is, liggende in de kribbe van de menselijke uitdrukkingsvormen. Wie de Schrift niet erkent als de bron van de zaligmakende God en Vader, heeft geen rivier des heils. In deze Schrift wordt Christus, de Zoon Gods en des mensen, gepredikt en hij vindt daarin zijn rechtvaardiging en zin. Zowel het oude — als een preludium — als het nieuwe testament — als volle uitvoering van Gods compositie — brengen ons de Verzoener en Zaligmaker. En al deze dingen worden verstaan door de Heilige Geest, die de Heer ons heeft geschonken, opdat de Schriften zouden leven, de muziek zou vloeien, de letters zouden oplichten en de zin der beelden en woorden zou opengaan. Zo leren wij de Zich openbarende God kennen en hecht het geloof zich aan de Onzienlijke, die wij in het aangezicht mogen zien in Christus Jezus.

De basis onzer gemeenschap is het van God gewerkt geloof. Het geloof in de Heer en Koning, die al de zijnen kent. Het loslaten van deze basis betekent de dood.

Wanneer wij zeggen, dat wij een gemeenschap des geloofs zijn, dan bedoelen wij nu niet alleen te wijzen naar de grote daden Gods, heilsdaden ter verlossing, heiliging en verheerlijking der zijnen. Wij geloven ook dat God ons in het leven riep, ons deze gemeenschap gaf, omdat Hij op deze wijze wil spreken tot anderen. Wij geloven dat wij niet alleen een woord aan kerk en wereld hebben, maar dat wij het ook zijn, al stemmen wij onmiddellijk toe, dat dat woord door ons toedoen wel eens onduidelijk doorkomt. Wij staan in dit land tussen de protestantse kerken als een kleine groep, maar hebben de overtuiging, dat velen van hen, die nu in die kerken verblijven, in hun hart verlangen naar de gemeente, zoals die in het nieuwe testament geboren en beschreven is; welke tekening wij trachten te lezen om daarna naarstig te onderzoeken of wij een gemeenschap vormen, die een overeenkomstig wezen en vorm vertoont als de in Schrift getoonde, tegelijk wetende dat niet ons natekenen een gemeente werkt maar alleen de Geest van God. Wij geloven dat wij een woord voor die kerken hebben, die nog steeds leren de kinderen harer leden door besprenging op te kunnen nemen in de gemeente. Wij geloven dat die kerken op een dwaalweg zijn, wanneer zij leren, dat kinderen van gelovigen gerechtigd zijn het zegel van het nieuwe verbond te ontvangen, omdat de Schrift duidelijk leert, dat het nieuwe verbond zich niet bindt aan lijn der geslachten, maar dat God sedert de Pinksterdag door Zijn Geest allen oproept tot bekering. Die dit woord van harte aannemen, belijden in de doop hun zonde én hun geloof in Jezus Christus. Wij mogen niet nalaten daarop te wijzen.

Wij hebben een woord voor de wereld, een woord van God. Wanneer wij dat van harte geloven, zullen wij niet zwijgen

maar met alle mensen en middelen, die ons ten dienste staan die wereld vlakbij en veraf binnentrekken en zeggen, dat er geen heil is voor de enkeling noch voor de gemeenschap, tenzij ieder zich buigt voor de Heiland en Koning. Wij geloven dat God ons geroepen heeft om deze taak met inzet van alle krachten en gaven te vervullen. Er kwam een jongeman tot Spurgeon en hij vertelde, dat hij zich geroepen voelde de boodschap van God bekend te maken. „Kunt gij preken?" vroeg Spurgeon hem. De jongeman antwoordde: „Ik ben bang, dat ik de Thames niet in brand kan zetten." „Nee, dat geloof ik ook niet", zei de prins der predikers, „maar als ik je erin wierp, zou het dan sissen?" Zouden Waal, Maas en Rijn, het Stadskanaal en het Twente-Rijnkanaal, zouden meren en plassen van dit waterland gaan sissen, als wij erin geworpen werden? Ik vrees dat meerderen van ons zonder geluid zouden verdwijnen onder de oppervlakte van het gezelschap waarin wij verkeren. Terwijl naar ons gevoel de wereld wacht op vrije mensen, die krachtens hun geloof werken als het zout der aarde en het Licht der wereld. Die een verlossend geluid kunnen laten horen nu de schaduwen van de vervreemding van God en de verwildering der samenleving en het sterven van normen angst en vrees baren in de harten van hen, die dit alles wel zien, maar niet de bron van kracht kennen, waaruit de nieuwe samenleving geboren moet worden.

Wij zijn een gemeenschap des geloofs. Maar geloven wij nog dat God ons geroepen heeft om ons te gebruiken? O, Christus, doe uw vuur ontbranden van oost tot west, van zuid tot noord.

Wij vormen een gemeenschap der liefde. De oorsprong dezer liefde ligt in de onbeschrijfelijke liefde van God tot de zijnen en tot de wereld. God heeft lief. God is liefde en de golfstroom van die liefde is doorgedrongen in de harten van hen, die in Christus Jezus zijn. Wat ons samenbindt is Zijn liefde. Wanneer wij stenen zijn van het gebouw Gods, dan is de liefde de specie, die steen aan steen hecht. Wanneer wij deze liefde kwijtraken is de binding verdwenen. Daarom zal in de gemeente elk lid belang stellen in elk lid en zal elke gemeente het welzijn en welvaren van de andere gemeente najagen. Geen gemeente kan tevreden zijn wanneer maar het plaatselijk werk floreert. Een gemeente, die alleen aan zichzelf denkt, mist de vlam der liefde, die licht en warmte geeft. Zulk een gemeente is op weg naar de noordpool, waar langzaam maar zeker het leven sterft. Twee mannen stonden te kijken naar een in brand staande kerk. De een, lid der gemeente, zei tot de andere, niet lid der gemeente en ook nooit in de kerk komend: „Welverbazend, jij hier ook? Dat is ook de eerste keer, dat ik je hier zie." Waarop de andere antwoordde: „Maar dit is ook de eerste keer, dat ik de kerk in brand zie staan!"

God heeft zijn liefde jegens ons bewezen. Liefde, die zich alleen maar uit in machtige woorden, beloften en toezeggingen, is schoon aan te horen, maar is als een pracht van een haard die niet brandt, terwijl de temperatuur al maar dieper daalt. Liefde ziet om naar de andere en spaart zichzelf niet. Liefde vindt wegen om de andere te overtuigen van de diepe gevoelens van genegenheid. Waar liefde woont vloeit elke bron overvloedig. Ik stond met twee zakenlieden op een der winterse dagen voor het ontdooide raam en we keken over de besneeuwde daken en velden. De zwaarste van de beiden tuurde over het koude kleed; buiten en zei: „De armen zullen het moeilijk hebben". Ik verliet hen en ging de werkplaats in om iemand te groeten. Toen ik verdwijnen wilde werd ik nog weer even binnengeroepen op het kantoortje. „We dachten, u zult wel mensen kennen, die wat kunnen gebruiken in deze dagen. Hier is wat geld, zorgt u maar, dat het goed terecht komt." Ik ging met honderd gulden weg en verdeelde het de volgende dag. Die mannen keken door het raam en door de daken en deuren en zagen de koude. Het oog der liefde ziet scherp en vindt vele wegen om zich te betonen aan de andere.

Het is ons een vreugde te kunnen zeggen, dat de vlam der liefde onder ons soms fel oplaait. Sommigen hebben hun leven gewijd aan de Heer op een bizondere wijze, anderen dienen Hem even trouw aan de tekentafel of in de ziekenkamer. Maar ook de gemeenten tonen oprechte belangstelling voor elkaar en helpen elkaar waar zij maar kunnen. En de liefde kan altijd. Daar zijn geen grenzen voor de liefde en het woord onmogelijk is in dit verband onmogelijk. Het is prachtig te zien hoe vele gemeenten als bewijs van de liefde gelden samen brengen om anderen te helpen. En dat vrijwillig. Als Paulus de Corinthiërs schrijft over de collecte voor het noodlijdend Jeruzalem en hen roemt vanwege hun offervaardigheid, zendt hij tegelijkertijd enige broeders om verzamelde bedragen op te halen. Maar laat het gereed liggen, schrijft hij, als een milde gave en niet als een afgeperste gift; wie karig zaait, zal ook karig oogsten. Het stemt tot dankbaarheid te zien, dat meerderen van u dit woord hebben begrepen. De liefde kent geen plafond

Wij zijn een gemeenschap van de hoop. Onze toekomst is niet donker, broeders. Wij hebben grote heilsdaden Gods achter ons liggen, maar de triomf Gods ligt nog voor ons. Wij weten van Bethlehem, Golgotha en de Olijfberg, we weten ook dat de dag van de wederkomst des Heren nadert. Staande in de schemering van die dag, steunende op de beloften, die Hij gaf, wordt ons de tijd, die nog rest, tot een korte periode, waarin wij onszelf kunnen geven met wat wij zijn en hebben. Daarbij staan wij niet als wereldvreemden tegenover de tijd, waarin wij leven. Integendeel. Juist omdat we er midden in staan, verwachten wij de Verlosser, gelijk als de ganse schepping. Het zij verre van ons dat wij met leedvermaak zien op het uitgeholde leven der mensen dezer dagen, die de zin des levens niet kunnen vatten. Men kan slechts met ontferming bewogen worden over het volk dat zonder uitzicht leeft en zo men daar al van uitzicht spreekt, deze zich hecht aan de stoffelijke welvaart, die neersneeuwt op onze landen, terwijl de helft der mensheid nauwelijks in de eerste levensbehoeften kan voorzien. Maar wel mag men vragen of de christelijke hoop nog waarlijk leeft en brandt als een rechte vlam.

Staat de toekomst, onze toekomst ons als een presente werkelijkheid voor ogen? Ik wandelde met een gids over de landbouwtentoonstelling in Moskou. Wij spraken over de zin van het leven, maar daar was bij de ander geen zingeving anders dan die van een zo lang en zo gelukkig mogelijk leven. En dat het leven gelukkiger zou worden en mooier, daarvan was zij zeker. Wij kwamen later op de fantastische ondergrondse spoorweg te spreken en wij meenden, dat de luxe zeer overdreven was en niet verantwoord, ziende het woningtekort in die hoofdstad. „Maar het is toch van ons allemaal", was het antwoord, „en morgen zal het overal zo zijn." In het boek van Gollwitzer: En brengen waar gij niet wilt, staat: „Het Marxisme moet waar zijn, omdat er geen God is. Omdat er geen God is, is het Marxisme de enige troost. Wanneer er geen Marxisme was, waar zouden we dan blijven, daar er geen God is! Daarom beschikken ze over een bewonderenswaardig vermogen om in de toekomst te leven en het heden over te slaan. Onlangs gingen we eens met een LKW op uit om aardappelen voor het kamp te halen. De wagen had pech. Scheldend stonden we er omheen in de regen. Daar duikt de chauffeur weer onder de wagen te voorschijn; een magere kerel, druipend van olie en regen, met een oude, kapotte pullover aan, maar hij glimlacht: „Hindert niets! Met twintig jaar hebben we de communistische maatschappij!"

Wij willen het heden niet overslaan en kunnen het ook niet. Maar wat we wel eens dachten, als we met deze partijmensen wandelden, was: Als de gelovigen in het andere Europa eens geloofden in het nieuwe Jeruzalem als deze in het nieuwe Moskou. Maar dat waren partijmensen, als we zulk een woord nu mogen gebruiken. Gij zijt mensen onderweg, wandelaars tussen twee werelden. Gij zijt uitgetrokken uit de stad Verderf en op reis naar het land van Immanuël. Maar beziet gij u inderdaad als een vreemdeling en bijwoner, verwachtend de stad waarvan God de ar-

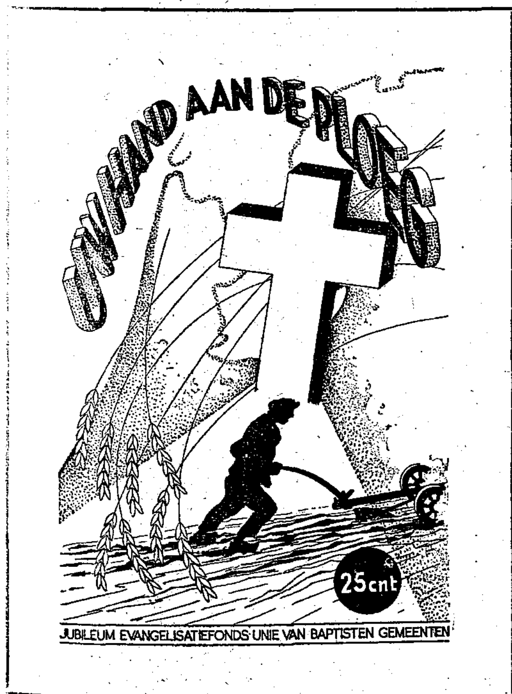
chitect is? Wij verachten het natuurlijke leven niet, want dat is ook een gave Gods, doch soms rijst de vraag of wij nog uitzien naar de volkomen verlossing, naar de dag van de glorie van Jezus Christus.

Wanneer gij nu zegt, dat gij een mens zijt des geloofs, dat de liefde Gods in uw hart is uitgestort en de hoop als een lamp in uw hand is, schijnend over de weg, die gij trekt; wanneer wij dat heden allen zeggen en kunnen zeggen van de duizenden, die in de gemeenten leven, zullen we dan het nieuwe jaar niet ingaan met een veerkracht en ondernemingslust, die doet denken aan de vervulling van het woord: wie de Here verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat!?

Als jongens hadden wij kraaien en die hielden we onder de duim door de vleugels voor een goed deel af te knippen. Zo konden deze zwarte vogels alleen nog wat huppelen en fladderen. Op en om ons ziende zou iemand de vraag kunnen stellen: zijn wij nu arenden of gekortwiekte kraaien?

Moge de Geest des Heren ons vervessen en verlichten, ons wijder zicht geven en genade schenken veel te ondernemen voor Hem, die ons zoveel schonk en van wie wij grote dingen mogen verwachten, indien wij grote dingen ondernemen. En dat kunnen wij als wij mensen zijn vol des geloofs, der liefde en der hoop.

Biddende dat God ons in deze dagen een diep inzicht en een groot gezicht moge geven op wat Hij kan en wil doen voor een luisterend en gehoorzaam volk, verklaar ik hiermede de 76e algemene vergadering der unie voor geopend.

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

III

Beste vriend en Broeder,

Ja, wat is een goede preek?
Een goede preek wordt geput uit de rijke bron van het Woord van God. De predikant, schrijf je, moet iemand zijn die goed thuis is in de grote Apotheek van het Woord, die goed op de hoogte is van de kwalen en gebreken van zijn mensen en die tegelijkertijd niet te eigenwijs is om te begrijpen dat hij slechts een assistentje is van de grote Apotheker, wiens leiding hij bereid moet zijn bij alles te aanvaarden. Wanneer hij zo tewerk gaat, zal hij tot een juiste docering van de juiste medicijnen komen en waarlijk kunnen dienen.

Inderdaad: Achter een goede preek staat Gòd. En God wil zowel gehoord als gehoorzaamd worden. Door de goede preek spréékt God en wil Hij zeggenschap verkrijgen over de Zondag, de Maandag, de Dinsdag en zo maar voort. Zeggenschap op ieder terrein, zeggenschap tot in de verste en donkerste schuilhoeken van ons bestaan.

Het mag hoorders en prediker er niet alleen om gaan, iets nieuws te horen of te zeggen. Het gaat niet om de bevrediging van menselijke nieuwsgierigheid maar om het veranderen en heiligen van het menselijke hart.

In iedere Kerk vind je van die lekkerbekken, die de gesuikerde rozijnen uit het brood snoepen en het brood zelf wegwerpen. Ze bederven hun maag en verachteren in de genade. Ze bekijken alle etalages om uit te vinden waar de meeste rozijnen in het brood verwerkt worden en zijn erg veranderlijk wat de leverancier betreft.

Een goede preek grijpt de *heilsbegerige hoorder* bij het hart. Er komen schaamteblosjes op zijn wangen als hij God zijn eisen der liefde hoort stellen en warme vreugde doortintelt hem als hij het kindschap Gods hoort beschrijven en de vergeving der zonden hoort aanprijzen. Zijn hoop wakkert aan als hij de deur naar de hemel ziet openkieren en het Lam ziet, staande als geslacht. Met vreugde ziet hij rond naar zijn broeders en zusters als de prediker de Gemeente aanprijst als het voorlopig huis, de herberg, waarin God zijn kinderen tijdelijk onderbrengt.

Het doet mij genoegen dat ook jij de waarde van goede prediking ziet. Paulus zegt in Rom. 10 dat er geen geloof mogelijk is zonder prediking. „Het geloof ontstaat uit het horen naar de prediking van het Woord van Christus".

Geloof en prediking corresponderen met elkaar. Wanneer de prediker in zijn prediking een bepaald element verzwijgt, zal de gelovige in zijn geloofsleven ook dat element missen. Een tijdje geleden las ik de geschiedenis van Filippus, die in Samaria het Evangelie verkondigt. Kort daarop komen enkele Jeruzalemse Apostelen deze nieuwe Christenen bezoeken, en dan ontdekken ze een leemte: Deze mensen hebben de Heilige Geest niet ontvangen. En ze vullen deze leemte aan door hun de handen op te leggen. Het is eigenaardig, dat wanneer het boek der Handelingen de prediking van Filippus aan deze mensen beschrijft, ons meegedeeld wordt dat hij hun het *Rijk Gods* en de *Naam van Jezus* verkondigde. Heeft hij misschien gezwegen over de *Heilige Geest* die God schenken wil aan Zijn kinderen? Prediking en geloof corresponderen met elkaar. Arme prediking brengt arm geloof; rijke prediking brengt rijk geloof.

Maar zonder voortdurende gehoorzaamheid blijft iedere prediking onvruchtbaar en stompt de hoorder af.

Tot schrijvens.

Je medestrijder.

Kroniek

Kerkelijke situatie in Israel

Van de 1.700.000 bewoners van de staat Israel behoren ruim 40.000 tot de een of de andere christelijke kerk. Er zijn n.l. ongeveer 16 verschillende kerken onder de Israelli vertegenwoordigd. Hun getalsterkte is als volgt verdeeld:
Katholiek: de Grieks katholieke kerk heeft 15000 leden, de Rooms katholieke kerk 6000.

Oosterse kerken: de Grieks Orthodoxe kerk (zij erkent de paus niet, de Grieks Kath. wel) telt 14000 leden, de Maromieten kerk 2000, de Armeense Gregoriaanse kerk 1000, de Koptische kerk 700 en de Abessynische kerk 40 leden.
Protestantse kerken: de Evangelisch Episcopaalse kerk heeft 700 leden, de volgende kerken hebben samen ongeveer 1000 leden: de Schotse kerk, de Lutherse kerk, de *Baptisten*, de Pinksterbeweging, de Broeder-gemeenschap, Jehovah's getuigen, Quakers en de 7de dag Adventisten.

Geestelijken: de geestelijke verzorging van al deze mensen berust bij ongeveer 1000 geestelijken, waarvan 700 katholiek zijn. Voor het houden van de godsdienstoefeningen zijn ongeveer 200 kerken beschikbaar. De meeste van deze waren reeds gebouwd, voordat de Staat Israel gevormd werd. Thans is er weer een grote activiteit in het bouwen van kerken. Sedert 1948 zijn drie nieuwe kerken gebouwd, terwijl er nu nog 7 in aanbouw zijn. Voor de herbouw van de kerken, die tijdens de oorlog verwoest werden, betaalt de Staat Israel subsidies. De R. K. Kerk is bezig een plan uit te werken om tot een bredere verspreiding van zijn gebouwen-park te komen. De *Baptisten* hebben een groot weeshuis, en een kapel gebouwd dicht bij Petach Tikwah, niet ver van Tel Aviv.

* * *

Kerkelijke situatie in Australië.

Voor hen die willen emigreren. Voor allen die ginds familie hebben.

Volgens de gegevens, verkregen bij de volkstelling van 1954 is de kerkelijke situatie in Australië als volgt: van de bijna 9 millioen (8.986.530) inwoners lieten ruim 8 millioen (8.033.754) zich als christen in schrijven. Van het ontbrekende deel gaven 855.819 geen antwoord op de vraag tot welke godsdienst zij behoorden. Dan waren er 54.817 personen die zich als niet-christen lieten inschrijven. Van deze groep zijn meer dan de helft joden (51 %). Slechts 23.684 gaven te kennen niet godsdienstig te zijn.

De Anglicaanse kerk (de kerk van Engeland) is de grootste kerk met 3.408.850 zielen.

Katholiek: als zodanig lieten zich 1.299.884 mensen inschrijven. Deze benaming wekt verwarring, daar leden van de Anglicaanse kerk zich als katholiek lieten inschrijven, terwijl dit eveneens het geval is geweest met Rooms Katholieken. Zo dat een groot deel bij deze kerken kan worden gerekend.

De Rooms Katholieke kerk: 762.102 personen lieten zich als zodanig inschrijven.

De Methodisten kerk is met haar 977.933 leden de tweede Protestantse kerk in dit land. (De Angl. kerk als 1e gerekend).

De Presbyteriaanse kerk is de derde. Zij heeft 869.242 leden.

De Baptisten kerk volgt hierop met 127.444 leden. Bij de volkstelling in 1947 waren het er 113.527.

De Lutherse kerk telt 116.178 leden.

De Grieks Orthodoxe kerk 74.760 leden.

De Congregationalisten 69.452 *Zevende dags Adventisten* 25.331, en de Broeders 16.404 leden.

* * *

Uit ons eigen land

We zijn nu toch met getallen bezig. Dan kunnen deze er ook nog wel bij.

De Ned. Herv. Kerk heeft thans 2007 predikantsplaatsen met inbegrip van 106 predikantsplaatsen, die bezet worden door predikanten in algemene dienst. Van deze predikantsplaatsen zijn er 230 vacant, terwijl om allerlei redenen 109 plaatsen onvervulbaar zijn. Van deze 2007 predikantsplaatsen behoren er 1353 tot de midden-orthodoxie, 341 tot de vrijzinnige modaliteit en 313 tot die van de geref. bond in de Ned. Herv. Kerk.

De geref. kerken tellen 818 gemeenten met 942 dienstdoende predikanten. Het aantal vacatures daalde in 1955 van 156 tot 141. Er zijn 35 gemeenten met minder dan 150 zielen en 18 met minder dan 200 zielen, zodat deze 53 plaatselijke kerken vrijwel altijd vacant zullen blijven, tenzij men zou combineren wat niet altijd mogelijk is.

Overgenomen Nwsbl. v/h N.

De Evangelisch Lutherse kerk. Volgens de statistiek van 1955 telt deze kerk 32.269 leden. Er zijn 52 predikanten en 2 legerpredikanten. Het aantal gemeenten is niet gemakkelijk vast te stellen volgens deze statistiek. Er zijn 77 kerkgebouwen, in enkele plaatsen meer dan één. In 14 gevallen werd het woord „vacant" gebruikt. Tezamen met de 52 dienstdoende predikanten zou dit betekenen, dat deze kerk thans 66 predikantsplaatsen heeft.

G. Br.

Waarom uitgetreden?

Zoals we in Losse Schakels reeds vermeld hebben, heeft de Algemene Vergadering van de Schotse Unie van Baptistengemeenten besloten voorlopig voor zeven jaar zijn lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken te beëindigen.

Het besluit werd genomen met niet zo'n grote meerderheid maar wel tegen het meerderheid-advies in van een Commissie, benoemd om de Algemene Vergadering in te lichten over verschillende bezwaren, die tegen de Wereldraad waren ingebracht.

Negentien leden van die Commissie adviseerde tot blijven en twee tot zich onttrekken. Deze twee leden waren „leken", schoon niet de enige „leken" in genoemde Commissie.

Wat allereerst treft is de ernst, waarmede de Commissie haar taak heeft opgevat en de grote nauwkeurigheid, waarmede ze op de bezwaren is ingegaan. Deze bezwaren worden allen volledig genoemd en uitvoerig besproken. Dan volgen twee rapporten: een meerderheidsrapport, dat vrij kort is en waarin deze mededeelt tot welke slotsom zij gekomen is en hoe zij adviseert. Het minderheidsrapport is uitvoeriger. De conclussies zijn — zoals we al opmerkten — tegengesteld en natuurlijk ook de daarop gebaseerde adviezen.

Alle bezwaren hier even uitvoerig te noemen als in de betreffende stukken gedaan wordt, is niet nodig. De broeders voorgangers, die hun kudden moeten leiden en voorlichten, hebben vermoedelijk allen wel een exempl. van het blad, waarin al het bovenstaande is opgenomen, de „Christian Beacon" ontvangen. — Wij geven voor de lezers van De Christen een algemeen overzicht van de bezwaren en de gevolgtrekkingen.

De meeste bezwaren golden de basis van de Wereldraad van Kerken. Deze basis luidt als volgt:

„De Wereldraad van Kerken is een gemeenschap van Kerken, welke onze Here Jezus Christus aanvaarden als God en Zaligmaker".

Het eerste bezwaar, dat de basis eigenlijk maar van terzijde raakt is, dat het lidmaatschap slechts open staat voor Groepen, Unies en Genootschappen. Daar volgens baptistisch beginsel, elke gemeente autonoom is, brengt dat voor onze gemeenten bezwaren mee. Strikt genomen is geen Unie bevoegd om een tot aansluiting strekkend besluit te nemen.

Geen Unie heeft als zodanig een dergelijke bevoegdheid. Tegen dit bezwaar wordt opgemerkt, dat geen aangesloten gemeente zich gebonden behoeft te achten aan zulk een door een Unie genomen besluit. Een pogen bij de Wereldraad, om de afzonderlijke gemeenten toe te laten tot het lidmaatschap, had geen succes.

Meer direct tegen de basisformule gericht waren de volgende opmerkingen:

1 De formule is onduidelijk en onbevredigend.
2 De Wereldraad geeft zijn leden een te grote vrijheid in de uitlegging van de basisformule.
3 Nog steeds (1955) zijn Kerken lid van de Raad, wier aanvaarding van de basisformule twijfelachtig is.
4 De formule is zo breed dat zij het mogelijk maakt de Roomse en Oosters Orthodoxe Kerken uit te nodigen.
5 De basis is nog niet definitief.

Het laatstgenoemde kan een reden zijn om een wachtende houding aan te nemen, maar ook om te zeggen: dan worden we lid in afwachting daarvan wat de definitieve grondslag van de Wereldraad zal worden. Er zijn te Evanston voorstellen tot aanvulling gedaan en in studie genomen. Op het volgende Congres zullen daaromtrent wel beslissingen genomen worden.

Er zijn Kerken, die het lidmaatschap van b.v. de Nederl. Remonstrantse Kerk, die de basisformule zeker niet naar haar traditionele opvatting aanvaardt, niet begrijpen.

Wij (doch hierin spreek ik helemaal persoonlijk), die de Wereldraad beschouwen als een plaats, waarin zij elkander kunnen ontmoeten en leren kennen, die op de Naam Christelijke Kerk aanspraak maken, om dan eens te zien waar deze kennismaking toe leidt, vinden een basisformule geheel overbodig. Omdat een zekere organisatie de pretentie heeft Christelijke Kerk te zijn, behoeven wij haar nog niet als zodanig te erkennen. Dat kan resultaat zijn van de ernstige kennismaking en kan het ook niet zijn. O.i. draaft de Wereldraad te hard. Hij gaat maar uit van de gedachte, dat al wat zich Christelijke Kerk noemt, dat ook werkelijk is, inplaats van eerst eens te onderzoeken of die lichamen dat zijn en zo ja, in hoeverre. Men wil het gegevene gaan inpassen in het Nieuwe Testament, inplaats dat men van het Nieuwe Testament uit het gegevene gaat beoordelen.

De moeilijkheid ligt voor ons elders dan in de basisformule. Ook al zouden we het daar over eens worden, dan waren wij als Baptisten met de Wereldraad nog niet klaar. De kwestie aangaande de basisformule is een kwestie van orthodoxie en voor baptistisch bewustzijn komt het wezenlijk op wat anders aan dan rechtzinnigheid. We moeten van het intelectuele vlak, waarop de Kerk gegleden is, naar de Waarheidsgedachte van het Nieuwe Testament: de gemeente als nieuwe schepping, als gerealiseerde Heilsraad.

Als het komt tot een botsing tussen de Baptistengemeenschappen en de Wereldraad van Kerken, dan zal dat zijn op een ander punt dan de basisformule. De moeilijkheid zal zich voor ons toespitsen op de vraag: wat is de gemeente? Zolang we van onze opvatting dienaangaande getuigenis kunnen geven en zich de kerkgedachte nog niet heeft doorgezet, met haar rompslomp van liturgie, sacramenten, ambten, en de psychische opvatting van het geloven, is er o.i. reden voor ons in de Wereldraad te blijven luisteren en spreken. Tot de prijs van onze gemeente-opvatting, die wij omwille van de Schrift en omwille van de kinderen Gods handhaven moeten, zullen we zeker geen lid van de Wereldraad willen blijven.

De Wereldraad stuurt aan op één Wereldkerk, een organisatie met een zichtbaar hoofd, en daaraan — zo werd opgeworpen — kunnen wij niet meedoen. „De Wereldraad proklameert de wezenlijke eenheid van de Kerk van Christus en de plicht van de Kerken om deze eenheid te manifesteren", aldus de secr. van de Wereldraad, Dr Visser 't Hooft. Deze en dergelijke uitlatingen wijzen in een richting, waarin de meerderheid der Schotse baptisten niet gaan wil. Voor ons besef zit hier alles weer vast op het kerkbegrip. Wij begeren de eenheid van alle wedergeboren gelovigen tot openbaring te zien komen, maar geloven niet dat die openbaring komt door samensmelting van de Kerken in één Kerk. Er wordt ergens gezegd, dat dit niet mogelijk zal zijn zonder vernieuwing van de Kerken — en daarmede gaan we accoord, ofschoon we tegelijk vrezen dat wij onder die vernieuwing een ingrijpender verandering verstaan, dan de leiders van de Wereldraad. We moeten hierbij echter wel bedenken, dat de Wereldraad zélf niet bedoeld is als de eenheidskerk der toekomst. Hij wenst die te zien ontstaan. Hij bemoeit zich echter niet met de vereniging van Kerken. Hij heeft geen schema voor eventuele eenheid en kan dus ook niet adviseren of helpen in die richting. De eenheid moet door de betrokken Kerken zelve worden tot stand gebracht.

Misschien dat er reden is om op de aanbevelingen van de meerderheid en van de minderheid der Commissie nog eens nader in te gaan.

Belangrijk in verband met hetgeen wij boven schreven over het vraagstuk, dat ten laatste onze verhouding tot de Wereldraad van Kerken zeer waarschijnlijk zal bepalen, achten we de opmerking in het minderheidsrapport, gemaakt bij de bespreking van het punt: De Kerk:

„Wij geloven, dat onze gemeente-opvatting ons als Unie van Baptistengemeenten plaatst buiten de hui-

---

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Groei in het zuiden

Sinds de laatste volkstelling in 1947 is de bevolking van Limburg met 170.000 zielen toegenomen. Binnen ± 20 jaar moet nog eens op een aanwas van 200.000 zielen worden gerekend. In een brochure, welke door een r.k. rector werd geschreven, en welke ons in Limburg ter hand gesteld werd, maakte deze er op attent dat het dringend nodig is kerken te bouwen in verband met deze aanwas. Aangedrongen werd op een offer om hieraan te kunnen voldoen. Hoewel reeds vele, door de oorlog verwoeste kerken, hersteld waren en 40 nieuwe gebouwd waren in de laatste 10 jaar, moesten er nog ± 70 nieuwe kerken bijkomen. En die zullen gebouwd worden op basis van het vrijwillige offer. Alle parochianen werden uitgenodigd elke maand 1 gulden te geven, de kinderen, die reeds iets verdienen, een kwartje. De rector gebruikte als aanbeveling het woord: Christus leert ons: „Geeft en u zal gegeven worden".

Dit laatste gelooft u toch ook? Vrijwillig offer! Als ons gevraagd zou worden voor prachtige kerken te offeren, zouden wij de schouders ophalen. Maar als wij inplaats van voor dode stenen moeten offeren om paarlen te verzamelen in de Middelaars kroon van onze Koning dan zeggen wij: ja! Wij Baptisten willen in het zuiden kostbare zielen winnen voor het koninkrijk. Daarvoor hebben wij een offer over. Of vergis ik mij?

Hoe groot is uw offer? Is het een offer?

Jubileum
evangelisatiecomm.

Van de Vreugde bij de OOGST

Vanmorgen arriveerde hier de drukproef van een wel zeer interessant boekje, dat bovengenoemde titel draagt en dat dezer dagen van de persen komt.

We lazen dè eerste bladzij en daarna, in één lange adem(!), alle andere. En geen wonder: het hier bedoelde boekje is een uitgave ter gelegenheid van het *75-jarig bestaan van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.*

Hebt u wel eens op een tentoonstelling gedwaald, waar alle mogelijke bewijzen van het menselijk kunnen waren uitgestald? Vast wel! De doorsnee tentoonstelling imponeert, maar vermoeit ook en laat je ten slotte enigszins onbevredigd huiswaarts gaan.

Wie dit boekje leest, kan zich ook even op een tentoonstelling wanen. Hij wandelt van stand naar stand. Hier ziet hij iets van de zendingsarbeid, daar iets van de Voorgangersopleiding, elders wordt hij getroffen door nieuwe Evangelisatieposten en weer verderop door een verzameling Kerkgebouwen, in de laatste jaren verrezen. Hij blijft ook even staan om een blik te werpen in de diverse periodieken die vanwege de Unie worden uitgegeven, en telkens is daar dan een man in die stand die je heel nadrukkelijk zegt dat dit alles spreekt van de grote zegen en de menigerlei genade, ons door Gód bewezen. Ja, déze expositie stelt geen menselijke grootheid ten toon maar wijst heen naar de Heer der Gemeente die zowel het zaad als de wasdom gaf en die arbeiders riep en toerustte tot de arbeid.

Toen we het boekje uit hadden, misten we opeens iets. Wat was het? Een korte weergave van de geschiedenis van het o n t s t a a n van de thans Jubilerende Unie. We waren Kloekers niet tegengekomen, hadden slechts een glimp van hem opgevangen bij de lectuurstand.

Ja, dat boekje moest U kopen. Het kost f. 1.25 en U kunt het in Uw eigen Gemeente bemachtigen. Het zal ook U zeker veel vreugde geven.

Wf.

---

brs P. Noordijk, ouderling, E. Groen en S. Wijchers, diakenen en zr Noordijk, diacones.

Treffend was het ogenblik waarop Ds Jongers namens de moedergemeente de pas geinstitueerde gemeente „het Woord" mee gaf in de vorm van een Kanselbijbel.

Namens de Gemeente sprak br Chr. Mostert, namens de Uniecommissie Ds H. v. d. Werf en namens de Noordelijke Bond br H. Bolman.

Moge de Heer der Gemeente onze broeders en zusters in Hoogkerk zegenen en tot een rijke zegen stellen in de plaats hunner inwoning.

Ook in onze Gemeente Groningen gaat het goed. Vele keren mochten we de laatste maanden het doopvont openen en werden broeders en zusters in de gemeente opgenomen. J.l. Zondag was het een zuster die werd gedoopt, terwijl zich thans weer een broeder heeft gemeld. Op 28 februari hadden we als gemeente onze Jaarvergadering. Uit het jaaroverzicht van de secretaris alsook van de penningmeester bleek ons dat het in alle opzichten een goed jaar is geweest dat nu weer achter ons ligt.

Met het vertrouwen op de Heer zijn we het nieuwe jaar weer ingegaan. Broeders en zusters we wensen U allen Gods zegen toe in de arbeid.

J. HAAK, Sekretaris.

Leestafel

DE DIENST DER GENEZING IN DE KERK, door B. Martin.
Uitgeverij W. ten Have N.V., Amsterdam. Prijs ing. f 4.75 en geb. f 5.90.

Dit boek van de Geneefse predikant brengt op zeer duidelijke wijze nogeens het probleem van de dienst der genezing naar voren.

Na een overzicht gegeven te hebben van de genezingen, zoals die zijn opgetekend in de Evangeliën en in het boek der Handelingen, volgt een studie over de dienst der genezing in het Nw. Testament, die ons voorkomt, van grote waarde te zijn.

Vervolgens handelt de schrijver over de dienst der genezing in de hedendaagse kerk, waarna hij het pleit voert voor herstel van deze dienst in de Kerk van heden, en eindigt met een appèl op zijn broeders predikanten, om deze zaak ernstig te overwegen en zich de weg te laten wijzen door het Woord van God.

M.i. hebben we hier te maken met een van de beste, in de laatste tijd verschenen boeken over dit onderwerp, en dient het standpunt van de auteur ernstig overwogen te worden.

Wij bevelen de bestudering van dit probleem, aan de hand b.v. van dit uitstekende boek, van harte aan.

Wf.

KERK EN DIERENWERELD, door G. Nieuwenhuijzen. Uitgave v.d. Nederl. Ver. tot bescherming van dieren, Prinses Mariestraat 40, Den Haag.
Prijs ing. f 1,50.

Wie verwacht een vrij saai document te vinden, is er wel een heel eind naast.

De heer Nieuwenhuijzen, Directeur van bovengenoemde vereniging heeft hier een hoeveelheid documentatie-materiaal bijeengebracht, dat van grote waarde is voor een beter verstaan van het leven der natuur.

Vooral de moderne mens, vaak geboren en getogen in grote bevolkingscentra, ver van de natuur heeft nodig zich te bezinnen op het probleem der gehele schepping en zich duidelijk daarvan bewust te worden dat ook het dier een schepping is van God.

Aan de hand van het hier gebodene zal het zeker gelukken een betere visie te krijgen op dit probleem. Vandaar dat de lezing van dit boek van het grootste belang is.

Mocht voor voorgangers e.a. kerkelijke werkers door omstandigheden de prijs een bezwaar zijn, dan is er de mogelijkheid, dit boek gratis te ontvangen.

Wf.

Der waarheid strenge blik kan
velen niet behagen;
maar als zij lacht en schertst
kan men haar wel verdragen

Suppletiefonds Tabitha

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand Februari:

Vriescheloo f 12.32

Hartelijk dank, gemeente Vriescheloo. Ja, U was de enigste in Februari, die de gevraagde collecte hield!

Op de dringende oproepen om spoedige hulp aan dit voor velen zo belangrijke fonds werd door 4 (vier) gemeenten tot nu toe gevolg gegeven!

Mag ik de overige gemeenten over de maand Maart vermelden?

Voor hetzelfde doel (door middel van onze „bonactie") in Februari ontvangen van:

gemeente Sneek f 40.15

Hartelijk dank, gemeente Sneek.

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda comité Stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Diversen

ARNHEM

Tot onze grote vreugde en dankbaarheid kunnen wij U berichten, dat de officiele opening van onze nieuwe Kapel in de Willem van Kleeflaan, hoek Gerhard Voethstraat (Molenbeke) D.V. is vastgesteld op Zaterdag 24 Maart a.s. 's middags om 15.30 uur.

Op Zondagmorgen 25 Maart 10 uur zal de Wijdingsdienst worden gehouden.

Belangstellenden van andere gemeenten zijn van harte welkom om deze diensten bij te wonen.

Indien U logies wenst, wilt U dat dan tijdig opgeven aan onderstaand adres?

J. P. VIS, secr.

Sonsbeeksingel 24 H, Arnhem.

WEEKEND-CONFERENTIE

van het zondagsschoolpersoneel van de Baptisten gemeenten van het gewest Z.O. Groningen en Drente, op 17 en 18 Maart 1956 n.m. half vier in de zaal achter de Baptisten kerk te 2e Exloermond.

Programma:

Leider Ds J. Ketelaar
Middagvergadering 3.30—5.30 uur
Theedrinken
Inleiding van de heer A. Kroese van Amsterdam, directeur der N.Z.V.
Bespreking
Bidstond
Enige dames uit Nieuw-Weerdinge zorgen gedurende de middagvergadering voor zang.

Koffie- en broodpauze (5.30—6.30 uur).

Avondvergadering 6.30—plm. 8 uur
Inleiding mej. Ch. van Beek, vertegenwoordigster der L.Z.C.
Bespreking
Muziek en/of zang van 2e Exloermond
Dagsluiting, verzorgd door de heer A. Raadsveld.
Hierop naar de logeeradressen.

Zondag om 10 uur prediking door Ds J. Ketelaar

2 uur bezoek aan de diverse zondagsscholen. Door personeelsleden van Stadskanaal, Musselkanaal en Valthermond zal de vertelling (Gethsemané) worden verzorgd, terwijl de eigen leiders de leiding verzorgen

3.15—5 uur korte nabetrachting

Mej. Ch. van Beek vertelt iets over haar jeugdwerk te Rotterdam
Bidstond
Sluiting.

Komt met een biddend hart.

Vergeet uw boterham voor zaterdagavond niet en denkt aan de collectes.
Laat elke vereniging 1 persoon aanwijzen, bij wie men zich kan melden voor logies e.d.

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Hoogezand: Ds Jac. de Jong van Emmererfscheidenveen.

Bedankt voor Haarlem: Ds J. Reiling te Haulerwijk.

ADRESWIJZIGINGEN

Het secretariaat van de Gemeente te Hoogezand berust thans bij br E. de Vries, Atlantapad 28, Hoogezand.

Het secretariaat van de Bapt. Gemeente te Muntendam berust thans bij H. Brust Het Loeg 24, Muntendam.

Graag noteren wij ook deze week weer een aantal nieuwe abonné's.
Meldt ze maar spoedig bij

de administratie, Dalweg 77, Arnhem

Jaargang 73 Nr 3306 Vrijdag 23 Maart 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Palmzondag

Palmen vóór of ná het Kruis?

— *„dat Jezus naar Jeruzalem kwam, namen zij palmtakken, gingen uit Hem tegemoet en riepen: Hosanna!"*

Joh. 12 : 13.

— *„stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen."*

Openb. 7 : 9.

Wat een merkwaardig contrast! Op dezelfde plaats, waar iedere Israeliet bij 't zien van de stad Gods en haar tempel blijde glimlachte en in vervoering zijn armen uitstrekte, daar begon Jezus te wenen. Lezende de pelgrimspsalmen bespeur je de toenemende spanning bij de reiziger. Maar als dan de laatste bergpas genomen is, staan de voeten stil als vastgenageld door dat heerlijke uitzicht. Heil'ge verbazing en onuitsprekelijke vreugde spreken zich uit in Ps. 122: „onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem; bidt Jeruzalem vrede toe, rust zij in uw burchten!" Doch Jezus, de stad naderende, weende: „ hoe menigmaal heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen haar kiekens", Luk. 13 : 34.

* * *

Takken van Palmbomen. Wij kennen de palmtak. U ziet ze zeer veel op onze dodenakkers. De palmtak is het symbool van vrede: diepe vrede, welke door niets wordt verstoord. Bij ons is dit eerst, als de dood is ingetreden. Vandaar dat dàn ook eerst de palmtak wordt aangebracht. De palmboom, palmtak, heeft in de bijbel een symbolische betekenis. In 't boek Richteren lezen wij, dat Debora de palmboom uitzoekt om recht te spreken. Alsof deze boom de troon der gerechtigheid vormde. In onze psalmen wordt de gelovige vergeleken met een palmboom, geplant aan eeuwige wateren. In de Oosterse wereld, Babylonië, gold de palmboom als de boom des levens. Wonderlijke symboliek: de boom het beeld van leven en gerechtigheid, de takken het beeld van de vrede als het resultaat van het eerste.

* * *

De palmtak vóór 't Kruis. „Men noemt Zijn naam: vredevorst; groot zal de heerschappij en eindeloos de vrede zijn op de troon van David". Jes. 9 : 6. Och, de farizeërs behoeven zich niet zo te verontrusten, want waar het volk juichend en jubelend zijn hosanna zingt, daar weent Jezus. Er klopt hier iets niet. Dit blijkt ook wel, als nog geen week later het „hosanna" overschreeuwd wordt door het „kruist Hem". Zou dat ook gebeurd zijn, indien op deze intocht de greep naar de macht gevolgd was? Het volk besefte niet, wat zijn eigenlijke nood was. Ja, de Romeinen waren een doorn in 't oog, verder niets. 't Ging dit volk zoals die 9 melaatsen: alleen de melaatsheid deerde hen, verder niets. Dat hun eigenlijke nood hun vroomheid zonder God, hun eigengerechtigheid was, dat verstonden ze niet. *Het volk had geen kennis van zonde, begeerde ook geen vergeving, noch verlossing.* Daarom had Jezus geen vreugde aan hun hosannageroep. Hij zuchtte: „och, of gij ook op deze dag verstondt, wat tot uw vrede dient...."

Het is nu te begrijpen, dat het volk zo vlot kon overschakelen van 't „hosanna" op het „kruist Hem".

Palmen vóór 't Kruis: ze zijn verraderlijk!

* * *

De palmtak ná 't Kruis. Openbaring 7. Christus is het Lam. Het lam Gods, dat de *zonden* der wereld wegnam. Niet de Romeinen, de ziekten, de tegenslagen, de akeligheden en verdrietigheden, maar de zonden! Het lam van God, dat door zijn kruisdood verzoening bracht. „Want de straf die ons de *vrede* aanbrengt was op Hem". Zij, die hier de palmtak dragen, dat zijn zij wier gewaden wit gemaakt zijn in 't bloed van het Lam. Want het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden! Vrede door het Kruis. Daarom ook eerst na 't kruis de palmtak. Want deze vrede is diep en wijd: het is de vrede Gods. Niet de vrede van de dood, maar de vrede van het eeuwige leven! De vrede die alle verstand te boven gaat. Daarom dragen zij de palmtak het Lam toe — juichende voor de troon van God. Het Lam zelf zal hen weiden en leiden naar de bronnen des Levens.

* * *

Welke palmtak draagt u? Is u reeds met Christus in de dood gegaan, zoals de doop dit weergeeft? Deze palmtak, nà 't kruis, verwelkt nimmer. Want: „eindeloos zal de vrede zijn".

G. Br.

Losse Schakels

Waarom onbereikbaar? Het is al vele jaren geleden dat wijlen Prof. Dr H. Bavinck op een jaarvergadering van het nederl. bijbelgenootschap een lezing hield over het onderwerp: Oorzaken van bijbelvervreemding. De hoogleraar hield een helder betoog, dat ieder afgevaardigde begrijpen kon en gemakkelijk in zijn afdeling kon weergeven. Onder de oorzaken van bijbelvervreemding noemde hij o.a. de verouderde vertaling. Het ging er toen n.l. nog om de nederlandse christenheid rijp te maken voor de opzet van een nieuwe bijbelvertaling. Wat ons in zijn rede echter bizonder trof, was dat hij als oorzaak van de bijbelvervreemding óók noemde de vijandschap van het menselijk hart. Hij noemde dat niet het eerste, maar het laatste, maar wel als de diepste oorzaak van het feit, dat de mens zich van de bijbel en zijn boodschap afkeert.

We zijn te licht geneigd om te menen dat, als dat uitgesproken wordt, men zich van de zaak op een goedkope wijze wil af maken. Zo iets van: nu ja, dan hoeven we niet verder te zoeken en ligt er hier voor ons geen taak meer.

Onevenredige schuldverdeling Waar ligt de oorzaak — niet alleen van de vervreemding van de bijbel, maar van heel de toenemende onkerkelijkheid? Er zijn verschillende oorzaken te noemen, maar het is toch wel onjuist, deze alleen bij de christenen te zoeken. Kritiek op kerk en christendom hoort men overal. Wie populair wil wezen, moet daaraan maar meedoen. En het gevolg is menigmaal dat de gemeente meer te dragen krijgt, dan ze verdiend heeft. Het kan ontmoedigend werken, omdat deze kritiek eenzijdig is en andere, belangrijke factoren, die meewerken aan de ontkerstening van ons volk, verwaarloosd worden. Een van die andere factoren is, wat Prof. Bavinck noemde: de vijandschap van het natuurlijk hart tegen God. Welke wortel hebben de bezwaren, die tegen kerk en evangelie worden ingebracht? Wordt er met dezelve niet wat bedekt? Zijn ze nooit een stuk zelfverdediging van de mens, die zijn schuld voor God niet wil belijden en van zijn zondig leven niet wil afstaan? De on- en anti-kerkelijken zijn heus niet allen oprechte „godzoekers", die zich teleurgesteld van de kerk afwenden en nu elders trachten in het reine te komen met God en hun geweten. Apologie heeft zo weinig zin. Onze taak is getuigenis te geven; te zeggen, hoe Gods getuigenis aangaande de mens luidt. Dat is hard: ze hebben allen gezondigd en derven Gods goedkeuring; ze zijn vijandig in de gezindheid; ze mogen God niet lijden. Aan het opruimen van bezwaren komt geen einde. Is er één weerlegd, dan duiken er twee andere op. Men zegge, wat G o d zegt en late het aan de Heilige Geest over dit getuigenis te bevestigen. God moet zelf Zijn Woord waar maken, als waarheid aan het geweten bevestigen. Dat kunnen wij niet en .... behoeven wij ook niet te doen.

L.

Zand en zaad

Het zal wel moeilijk worden hier zonder kleerscheuren door te komen. Natuurlijk wil de machine nu overvloeien van waar het hart vol van is en dat kan toch niet, want ik neem aan, dat u een uitgebreid verslag te lezen krijgt van het prachtig samenzijn in Hengelo, dat bijna vlekkeloos geweest is. Het was een buitengewoon goede bijeenkomst, maar ik mag er immers niets van vertellen, want dan loopt u het gevaar dat u enige keren hetzelfde leest. Laat mij dan mogen zeggen, dat het voor de leiding geen moeizame taak was de orde te handhaven of het peil der besprekingen op een goed niveau te houden: het ging allemaal vanzelf. Wij kunnen de oorzaak daarvan alleen maar vinden in een hogere Hand, die de geesten bestuurde en wij zijn God dankbaar dat Hij ons zulk een vergadering geschonken heeft. Meer durf ik er nu niet over schrijven. Ik zal eerst afwachten wat de anderen u deze week meedelen. Maar wat is er dan verder te melden. Als je een doek in bessensap gedrenkt hebt, kun je er geen zeepwater uitwringen; als u begrijpt wat ik bedoel.

Daar zie ik nu die drie busjes op m'n tafel staan. Herinnert u zich nog het allang uitgestrooide zand en zaad, waarop een broeder reageerde met mij vijf gulden en drie busjes te zenden? In ieder huis moest dan zo'n busje staan en elke week kon dan elk lid der gemeente een dubbeltje laten binnenglijden: weer een steen voor het nieuwe centrum. Wat moet ik nu met die busjes? Ik zal ze laten staan tot ook de jeugd in zijn vergadering zich uitgesproken heeft. Dan zal er wel een of ander comité gevormd worden, bij accoordverklaring door de jongeren, en dat moet die busjes erven en erover peinzen of ze er wat mee kunnen. Die vijf gulden zal ik t.z.t. ter hand stellen aan Ds Jansma, die ter vergadering de eerste giften en toezeggingen noteerde.

Zie, nou loop ik toch alweer op voor mij gevaarlijk terrein. Om er dan voor deze keer eens goed af te stappen: deze week had ik wie weet hoeveel duizend gulden kunnen winnen, als ik een brief had doorgezonden, die ik niet doorzond. Er stond geen afzender op de brief, maar het poststempel, zegt dat Leeuwarden de plaats van herkomst is. Ik zal geen van m'n Leeuwarder vrienden verdenken van mij te hebben willen verblijden met dit epistel, dat in het engels gesteld was. Het eerste wat ik doen moest was Matth. 12 : 30 lezen. Daar staat, ik zal het maar overschrijven, want u zoekt het toch niet op: Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt die verstrooit. Wat dat met de inhoud van genoemde brief te maken heeft weet ik niet, tenzij dat moet slaan op bijeenbrengen van geld. Wat moet ik doen? Ik moest de brief overschrijven en verzenden en dan vier dagen wachten, dan vier dagen wachten, dan zou er wat gebeuren. Ik zie daarnet, ik moest de brief viermaal overschrijven en die met di[t] ik kreeg, dat is vijf, met goede wensen naar anderen sturen. Dat kostte me al[s] ik het deed dus twee kwartjes. Binnen 24 uur moest ik dat doen. En wee mij als ik de ketting brak. En dan volgen er enige vreemde namen van buitenlanders, die ontzettend veel dollars hadden gekregen, maar weer verloren, omdat ze de ketting braken. Mij dunkt, ik wacht dan nu nog maar eerst op wat dollars of ponden en maak wel dat het Centrum ze krijgt, voor dat het noodlot van de gebroken ketting oven me losbreekt.

Wat een nonsens! zegt u. Nou en of. En dat er dan nog zijn, die je echt zo'n brief sturen. Die hebben zeker gedacht je kunt het niet weten. Het onprettigste daarbij is, dat ze met bijbelteksten werken en er zelfs een gebedje bij afdrukken. De bijbeltekst hebben ze overigens uit een heel verkeerd hoofdstuk en het moet dus toch wel ergens misgaan. Ze bedoelen te citeren: Vertrouw op de Heer met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen dan zal Hij uw paden recht maken. De tekst is prachtig en daar houden wij het dus maar op. Dat wil zeggen: dit soort kettingbrieven kan ongestolen worden en als u ooit zoiets in handen krijgt, neem dan die vijf dubbeltjes en zet die op de bank van het Centrum. U hoeft de PTT niet aan brood te helpen, die ik het overigens gaarne gun, want er gaat practisch nooit een brief verloren. Maar als deze nu eens verloren was gegaan? Had ik dan ook geld gekregen en weer verspeeld?

Hoe duister zijn de wegen der gokkers. Ik zou haast over een voetbalpool gaan schrijven, nu ik dat woord gokker gebruik, maar dat is een zaak op zichzelf. Ofschoon wel een aardig ding om er eens over te schrijven. Zullen we dat dan eens een volgende keer doen? Mocht ik het vergeten, dan herinnert u mij er maar aan. En wat ik nog zeggen wilde: dat comité, dat dus nog geboren moet worden, wil wel aan mijn busjes denken?

HUIZINGA.

Een volk dat leeft bouwt aan zijn toekomst

Met dit woord, dat te lezen staat op het monument van de Afsluitdijk, is de 76ste Algemene Vergadering van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland het best gekenmerkt.

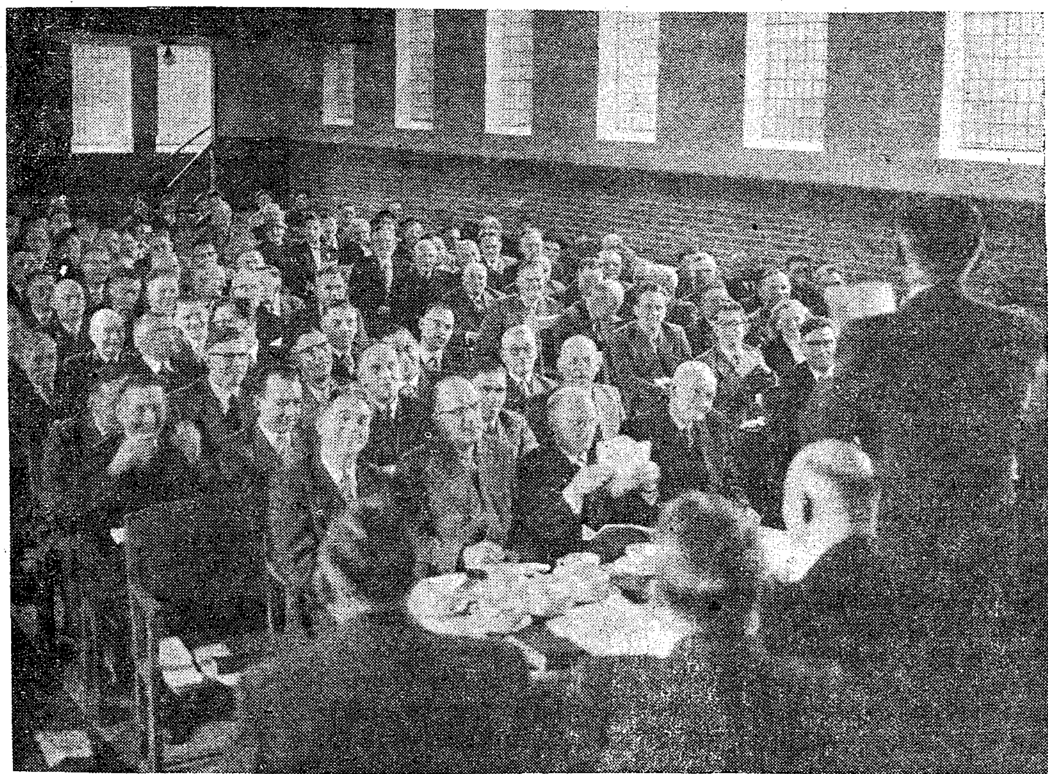
In het teken van deze gedachte stond ook het openingswoord, dat de Voorzitter der Unie, Ds F. E. Huizinga, uitsprak op de begroetingssamenkomst, welke Dinsdagavonds in de geheel gevulde kerk, aan de Jacob Catsstraat te Hengelo (O) werd gehouden. Deze toespraak over Geloof, liefde en hoop las U reeds in „De Christen". Een bijzondere stijlvolle omlijsting: zang van het gemeentekoor, op kunstzinnige wijze begeleid door het philharmonisch orkest „Elad", maakte met het inspirerend wooord van de voorzitter, deze avond tot een onvergetelijke.

Van heinde en ver waren afgevaardigden en gasten gekomen om deze Alg. Vergadering, die voor de historie en de toekomst van het Baptisme in Nederland van geweldige betekenis zou worden, bij te wonen.

Het is niet de bedoeling hier de vergadering breedvoerig te verslaan. We willen U alleen maar een indruk geven van de belangrijkheid van en de sfeer en de geest van saamhorigheid, waarin deze vergadering werd gehouden. Een ieder, die met belangstelling do ontwikkeling van het Baptisme in Nederland heeft gevolgd, zal onder de indruk moeten komen van de enorme uitbreiding, welke onze landelijke arbeid vertoond, met name in de na-oorlogse jaren. Een bewijs hiervan mag gezien worden in het feit, dat het getal van bij de Unie aangesloten Gemeenten reeds weer met drie is verhoogd; de jonge Baptisten-Gemeente van Schiedam, Den Helder en Hoogkerk, verzochten en verkregen opneming in de Unie. Telkens weer melden zich jonge mensen voor de arbeid van Zending en Gemeente, ten einde opgeleid te worden tot zendeling of voorganger. Br J. B. van der Veen te Rotterdam werd door de Alg. Vergadering aanvaard als zendings-kwekeling; de brs P. van der Werf en K. Korporaal zagen zich in hun roeping tot het voorgangersambt erkend en zullen zich voor deze opleiding naar resp. Rüschlikon en Hamburg begeven.

Nieuwe mogelijkheden van evangelisatie en Gemeenteuitbouw doen zich, blijkens de verslagen van E.C.U. en U.Z.C. voor. Belangrijke posten werden gevoteerd voor evangelisatie- en zendingsarbeid, waarvan wij U noemen, die van de Zuid-Hollandse eilanden, het Zuiden, Amsterdam-West, en de kop van Noord-Holland. Onze Unie-zending in Belgisch Congo, nu behartigd door onze beide zrs Vorsteveld en Brongers, begint steeds concreter vormen aan te nemen door de aanneming van zendings- kwekelingen, terwijl ook het Zendingswerk in Suriname (Paramaribo), waar br J. Kool werkzaam is, door de aanwezigheid van deze broeder (met verlof in Nederland) onze Unie-gemeenschap nauwer op het hart werd gebonden.

Ook het vraagstuk van onze kerkenbouw dringt zich steeds meer aan onze Uniegemeenschap op. Waar nieuwe evangelisatie-mogelijkheden gevonden worden, vraagt de arbeid belangrijke kapitaalinvesteringen om daar te komen tot kerkbouw of het inrichten van lokaliteit. De gedachte, welke in de U.B.S. belichaamd wordt, groeit steeds meer tot gemeengoed.

Overziet men al deze activiteiten, op zovele terreinen van ons Unie-erf, dan zou men veronderstellen, dat nòg indringender beroep op de offervaardigheid van de leden van onzer Gemeenten irreëel zou zijn. Pessimisten, die zich dikwijls realisten wanen, voorspelden het grote plan, te komen tot een eigen vormingscentrum, waar zo'n groot kapitaal mee gemoeid zou zijn, bij voorbaat tot een fiasco. We erkennen, dat ook wij, die deze regels schrijven, eigenlijk tot deze zwartkijkers behoorden. De besprekingen rondom dit plan werden, nadat het van uit de Alg. Vergadering enige veranderingen had ondergaan, op dergelijk hoog niveau gevoerd en met een toch alleszins nuchter geloofsenthousiasme, dat zelfs zij, die vanuit hun Gemeente een bindend „neen-mandaat" hadden meegekregen, dit „neen" niet durfden uit te spreken, maar tot nader overleg met hun Gemeenten blanco stemden. Ondanks deze blanco stemmen, werd het voorstel toch met $^{2}/_{3}$ meerderheid aanvaard, zonder één stem tegen.

Hiermede werd deze 76ste Alg. Vergadering tot een historische vergadering. Reeds jaren heeft men gezocht naar mogelijkheden de opleiding tot voorganger in eigen land en in eigen hand te houden. Enkele pogingen daartoe, die helaas mislukten, vervulden ons allen met schroom en aarzeling. Temeer, omdat wij steeds het gevoel hadden, dat de noodzaak ervan slechts door enkelen werd ingezien en dat de meerderheid onzer leden geen interesse voor dit onderwerp kon opbrengen. Deze vergadering en dit besluit, dat levensvatbaarheid heeft, mede dank zij de steun van Amerikaanse geloofsgenoten en de te verwachten coöperatie van de N.B.J.B., hebben deze gedachten beschaamd. Hoezeer deze zaak leeft in de harten van onze Gemeenteleden, blijkt uit het feit, dat staande de vergadering aan giften werd geschonken en toegezegd een bedrag van meer dan f 2000.—, aan jaarlijkse toezeggingen een bedrag van meer dan f 400,— terwijl reeds in zo'n korte tijd een bedrag van f 3600.— als renteloze voorschotten in het vooruitzicht werd gesteld.

We hebben de idee, dat de wijze, waarop dit grootse voorstel werd besproken en aanvaard, niet in het minst te danken is aan het feit, dat van uit de top onzer organisatie op openhartige

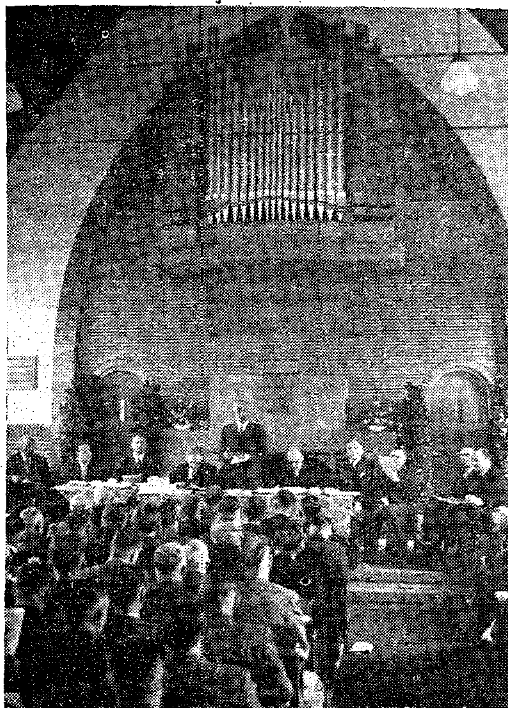

wijze de Gemeente zijn voorgelicht, tijdens de bezoeken, die aan de Gemeenten zijn gebracht. We zouden daarom de Commissie der Unie en andere permanente Commissies willen adviseren, deze persoonlijke contacten aan te houden en voort te zetten. Nu is gebleken, dat een persoonlijk beroep op de Gemeenten en de voorlichting over de nood der arbeid de harten meer tot offervaardigheid neigt dan gestencild papier en aankondigingen van collecten.

Vanzelfsprekend kan het plan niet nogmaals hier in den brede worden weergegeven. Bovendien gaat het ook niet om bijzonderheden; die zullen toch in de practijk verwisselbaar blijken.

Kortheidshalve moeten wij ons nu bepalen bij de agenda: Een lange reeks van reglementswijzigingen, aangevuld met een enkel amendement, werd zonder meer aanvaard; een jeugdzondag, welke temeer duidelijk moet maken, hoezeer Gemeente-jeugdwerk op elkaar zijn betrokken, werd ingesteld; de Alg. Vergadering sprak uit, dat Gemeenten over en weer, zonder wederzijds overleg, geen leden van elkander aanvaarden; het suppletiefonds van „Tabitha" zal de jaarlijkse collecte krijgen, die het toekomt: het is een uitgemaakte zaak, dat dopen onderdompelen is, waardoor er geen reden toe bestaat, het woord onderdompelen in te voegen in de Statuten der Unie; de winst van onze evangelisatie-lectuur komt ten goede aan de evangelisatie-arbeid en de secretarissen der permanente commissies mogen zich blijven verheugen in de nog altijd zeer geringe blijken van waardering, die zij in een vergoeding ontvangen.

Tenslotte enkele namen. De brs E. de Haan en Ds W. Veenstra zullen wegens de uitbreiding van de E.C.U. hun adviezen en krachten geven aan het landelijk evangelisatiewerk. De brs J. Germeraad en J. W. Zwaan gaan hun „lekenwijsheid" meedelen aan de broeders-theologen in de Commissie voor de Opleiding. Sterkte broeders! De brs Ds H. Ploeger en Ds B. Posthumus ontvingen de erkenning als Unie-predikant. De C. v. d. O. ontving de machtiging de brs Ph. Lindeman en Ds J. Ketelaar t.z.t. beroepbaar te stellen. „De Christen" en „De Kindervriend" blijven geredigeerd door de schrijfvaardige pennen van de zelfde broeders, terwijl als mederedacteur, in de plaats van Ds J. A. Scholte, Ds Sj. Zijlstra werd gekozen.

Moeten wij U ook schrijven over de broederschap, die wij beleefden in de „wandelgangen"? Over de keurige verzorging, die de regelingscommissie van de Gemeente Hengelo ons bereidde? Ook hier bedanken wij deze broeders en zusters, en hen, die ons in hun huizen zo gastvrij ontvingen, hartelijk!

Deze vergadering zal een blijvende herinnering achterlaten, waardig aan de 75 jarige historie van de Unie in Nederland en een inspiratie voor de toekomst. Ook het levende volk Gods mag bouwen aan de toekomst, omdat het gedreven en gedragen wordt door geloof, liefde en hoop.

Z. v. D.

De Unie Bouwstichting

Dokkum

Weer een nieuwe naam in deze rubriek. Er was reeds eerder contact met deze plaats. U kunt dit lezen in het artikel over het ontstaan en de groei van deze pionierspost van de beide gemeenten Zandbulten en Noordbergum. Door een zeer bijzonder aanbod van de heer Bouma Tuininga zal voor ons werk in deze stad nog in de loop van dit jaar een prachtig gebouw beschikbaar komen. Het is van grote betekenis, dat in deze plaats als groeiend centrum van het noorden van Friesland, reeds nu de vereniging tot stichting van een Baptisten Gemeente een representatief gebouw krijgt. Als deze zaak definitief geregeld is, hopen we u allerlei over de verbouwing en het uiteindelijke resultaat mee te delen.

Arnhem en Eindhoven

De uitnodigingen tot het bijwonen van de wijdingsdienst van de nieuwe kerk te Arnhem zijn reeds verzonden. Dat is dus al zover voor elkaar. De plechtigheid van de eerste steenlegging in Eindhoven is reeds geweest. Het tekent de vooruitgang van dat bouwproject.

Utrecht

In aansluiting op hetgeen de voorzitter br D. Olijslager op de Alg. Vergadering te Hengelo sprak, willen wij ook langs deze weg al onze gemeenten opwekken een heel goede collecte of gift voor de herbouw van „Silo" te willen houden. Zoals reeds medegedeeld werd, was de kerk voor f 100.000.— verzekerd. Men vreest, dat slechts f 65.000.—, f 70.000.— zal worden uitgekeerd. Dan is er nog een hypotheek van f 60.000—. Het is

Maart om 3 uur een taak verrichtte, die hem en ons zeer ter harte ging.

Deze 78 jarige oude krasse baas legde de 1e steen (en dit vertellen wij met grote blijdschap!) de eerste steen van de Baptisten kerk met jeugdgebouw, aan de Marconilaan te Eindhoven!

Ds Zijlstra leidde de plechtigheid in, met een dankwoord aan de heren architect en aannemer, die het mogelijk maakten te komen tot kerkbouw. Verder gaf hij in het kort een overzicht van het ontstaan en groei der gemeente, waarin ook broeder Jan de Jonge zo'n groot aandeel heeft.

Daarna waren we getuige van de simpele daad met grote gevolgen. Ontroerd hanteerde br de Jonge zijn troffel. Hiermede ging een hartewens van velen in vervulling; de bouw van een eigen kerk!

Na dit kort en plechtig moment, waarvoor veel belangstelling bestond, gaf Ds Zijlstra de leiding over aan de heer v. d. Berg, de architect.

Deze gaf tijdens een rondgang op prettige wijze een uitvoerige uiteenzetting van de bouw. Het was als klonken hierbij de woorden waarmede Ds Zijlstra zijn inleidend woord besloot, als een echo: „Zo de Heer het huis niet bouwt tevergeefs bouwen de bouwlieden."

Staande, onder het geraamte van wat eens kerk zal zijn, werden we even stil. We ontkwamen niet aan de gedachte aan de toekomst. Wie zullen binnen de muren van dit gebouw hun toevlucht zoeken? Zullen het alleen blijde mensen zijn? Of ook zoekende zielen, beladenen, gebogenen?

De 1e steen is gelegd. De zon gaf hierbij mild haar stralen. Moge Gods zonlicht schijnen in de toekomst op het werk aan de Marconilaan.

In Zijn licht zien we het licht!

De Correspondente.

Uit onze Gemeentelijke bladen

BEVROREN ZIELEN

In de Enschedese Baptisten kerkbode „De Lens" lazen we het volgende:

Openingswoord, uitgesproken door de voorzitter van de zangvereniging „Maranatha", br Th. Mulder, ter gelegenheid van het jaarfeest op 11 februari j.l.

Ik weet niet of het U bekend is, hoeveel graden het vannacht gevroren heeft. Ik wil het U wel vertellen, het was 8 graden. Niet zo koud als de vorige week zult U zeggen, toen vroor het maar eventjes 18 graden! Dat was geen kleinigheidje, we hebben wel een wintertje dit jaar. 't Is heus geen overdreven luxe om een dikke winterjas aan te trekken. Maar wat zoudt U er van zeggen, als ik eens zonder jas op straat ging lopen? U zoudt naar uw voorhoofd wijzen en zeggen: „Hij lijkt wel gek, hij haalt zich een ziekte op de hals, dat is onverantwoordelijk". Inderdaad het zou ook dwaas zijn om dat te doen. Maar de Spreukendichter zegt in Spreuken 25 : 20, dat iemand die met een treurig hart zingt, net zo dwaas is als iemand die een kleed aflegt op een koude dag. Ik vroeg mijzelf zo af, zouden er onder ons op de vereniging ook nog van die dwaze leden zijn, die mij uitlachen omdat ik met deze kou zonder jas op straat loop, maar die zelf net zo dwaas zijn, omdat ze wel zingen, maar inwendig helemaal niet blij zijn. Kunt U zich iemand voorstellen die treurig is en toch zingt? Ik wel. Dat zijn van die mensen, die voor een ander niet willen weten, dat ze het moeilijk hebben of die denken dat ze met zingen hun treurigheid kunnen verdrijven. Weet U wat deze mensen doen? Ze laten hun ziel kouvatten, ze krijgen een bevroren ziel. Weet U wat dat is, een bevroren ziel? Dat is een hart, dat alle warmte mist, dat ongevoelig is voor alles. En wat zou het voor nut hebben om met zo'n hart te staan zingen. Wat dacht U, dat daardoor andere harten zouden ontdooien? Geloof dat maar niet. Wil het lied, dat wij zingen, doel bereiken, dan moeten wij het met volle overtuiging zingen en ons ganse hart daarin leggen en dat hart moet niet bevroren zijn, maar het moet gloeien van liefde tot onze Hemelse Vader en branden van verlangen om anderen van Hem te vertellen. Zelf de *blijheid*, zelf de *vrijheid* en anderen diep in nood, dat kan toch niet?

Nu wij, wat de vereniging betreft, weer een nieuw jaar ingaan, is het — dunkt me — erg belangrijk, dat we de temperatuur in ons hart eens even opnemen en eens zien hoeveel graden de thermometer haalt. Hoe staat het er bij met jouw hart en het uwe? Is het brandende in ons? Dan kunnen we van harte zingen. Is de temperatuur te laag? Is er geen blijdschap in je hart? Hoe kun je dan voor anderen zingen? Hoe kun je nu iets aan anderen geven als je zelf niets bezit? Zing dan niet, maar schrei! Schrei je nood uit voor God, die ook jou blij en gelukkig wil maken. Daarna kun je pas zingen!

De vereniging mogen we zien als een kanaal, waardoor God Zijn zegen wil laten stromen. Dat kanaal moet niet op verschillende plaatsen bevroren zijn, maar hoofd voor hoofd en hart voor hart voor zorgen, dat God door onze vereniging ook tot Zijn doel zal komen. Dat is immers ook ons streven?

Christus had mij lief en gaf zichzelf voor mij

Hij gaf Zijn hoofd voor de doornenkroon. Hij gaf Zijn rug voor wrede gesel. Hij gaf Zijn gelaat voor vuistslagen en vuil speeksel.

Hij gaf Zijn schouders om de koninklijke spotmantel te dragen.

Hij gaf Zijn kleding aan Zijn moordenaars. Hij gaf Zijn moeder aan de apostel Johannes. Hij gaf Zijn handen en Zijn voeten en liet ze doorboren en vastnagelen aan het vloekhout der schande. Hij gaf Zijn bloed tot vergeving der zonden. Hij gaf Zijn lichaam voor het leven dezer wereld. Hij gaf Zijn Zijn Geest aan God.

Verlaten en eenzaam zonder God, vrienden en bekenden waren ver verwijderd, Hij gaf Zichzelf tot in de dood.

De zon verdween achter het treurige doodskleed huiverde een koude, wrede wereld — zelfs de natuur weigerde bij te dragen. Toen *gaf* Jezus Christus *alles*. 1 Tim. 2 : 6.

„....Gij weet immers de genade van onze Here Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden. 2 Cor. 8 : 9.

Hij gaf alles

Hij heeft mij lief en *gaf Zichzelf over* — gaf alles — voor mij Gal. 2 : 20 en 1 Tim 2 : 6.

Jezus Christus, die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken.

Hij heeft ons een voorbeeld nagelaten!

Tot U, o Heer en tot Uw kruis
breng ik mijn zorgen en mijn strijd,
en in de nacht verneem ik uw stem,
die mij van alle vrees bevrijdt.

Lied 413.

(Uit: Gemeentebode Daarlerveen-Vroomshoop.)

Leestafel

„Collega-Schepsel" door C. Nieuwenhuysen. Uitgave van de Ned. Ver. tot Bescherming van dieren, Prinses Marielaan 40, 's Gravenhage. Prijs. ingen. f 1,50.

De zorg voor de vogels in nood, gedurende de jongste vorstperiode door ons volk aan de dag gelegd, was verkwikkend. God stelde dieren onder ons en ons voor hen verantwoordelijk. We moeten hun beschermers en vrienden

zijn. Te dikwijls is dat vergeten en werd het dier geëxploiteerd en zuiver als winstobject behandeld. De Ver. die dit boek van 80 bladz. uitgeeft, doet betere inzichten baan breken en in dit werk wordt daarvan op een heel prettige manier verteld. Het is een lust dit boek te lezen. Het is er verre van een droog betoog te zijn! U „leze maar eens". Waarom er meer mensen ter kerke kwamen. „Bij afkondigingen moeten ook de belangen van de dieren worden genoemd". Het is lektuur, zeer geschikt om voor te lezen op jongens- en meisjesclubjes en tussenjeugd. Ze zullen luisteren — die lieve jeugd — dat verzeker ik u! En....het zal bijdragen tot hun gemoeds- en karaktervorming. Dus: koop ...es, en lees voor!

L.

Renderloonieuws

Renderloo zal in 1956 weer voor velen een plaats van ontmoeting worden. Zoals bekend zijn de beide gezinsweken van 21 Juli tot 4 Aug. volgeboekt. Er is echter nog plaats in de week van 7 tot 14 Juli. Ook voor deze week komen steeds aanmeldingen binnen, zodat U wel tijdig een plaatsje dient te reserveren.

Het voorseizoen raakt ook al tamelijk bezet. Er zijn nog drie weken beschikbaar voor bezoekers, die een rustige vacantieweek in ons centrum willen doorbrengen. Het zijn de weken 12 tot 2. Mei en 9 tot 16 Juni.

De meimaand en nog een enkele dag in Juni bieden aan zangkoren, clubs of andere groepen, nog een geschikte gelegenheid om een dagje op Renderloo door te brengen. Voor weinig kosten heeft U een goede maaltijd, consumptie en prachtige omgeving. Op ons centrum bent U in de gelegenheid Uw eigen sfeer te scheppen; U kunt spreken en zingen zonder anderen te storen of door anderen gestoord te worden.

Op Renderloo ontvangt U als groep zowel als individuele bezoeker, meestal meer dan alleen maar vacantie. U vindt daar gemeenschap met elkaar en met anderen en U voelt zich er dadelijk thuis. Wij hopen en bidden, dat Renderloo in 1956 voor velen tot zegen mag worden!

J. J. KIWIET.

Den Haag Groenteweg 12.

Diversen

PAAS-BONDSDAG 1956

van de Veenkoloniale Bond van Baptisten Gemeenten op Tweede Paasdag te Stadskanaal.
Aanvang 10 uur.

Leider morgenvergadering Ds Scholte.
Bidstond
Opening en welkomswoord
Muziek van „Elad"
Declamatie van Vriescheloo
Onderwerp: „De gevaren van onze tijd" door Ds Tijman met bespreking

Pauze tot 1.15 uur

Leider middagvergadering Ds de Neef
Muziek van „Elad"
Kinderkwartiertje door Mevr. Speelman
Muziek van „Elad"
Onderwerp: „Bekering en leven" door ds Jut met bespreking
Getuigenissen
Sluiting plm. 4 uur.

Er zal worden gezongen uit de nieuwe bundel Lofzangen en Gebeden.

GEWESTELIJKE BONDSDAG

van de Z.O. Drentse Gemeenten op 2e Paasdag in de Bapt. Kerk te Nieuw Weerdinge.

9.30—10 uur Koffiehalfuurtje voor de gasten

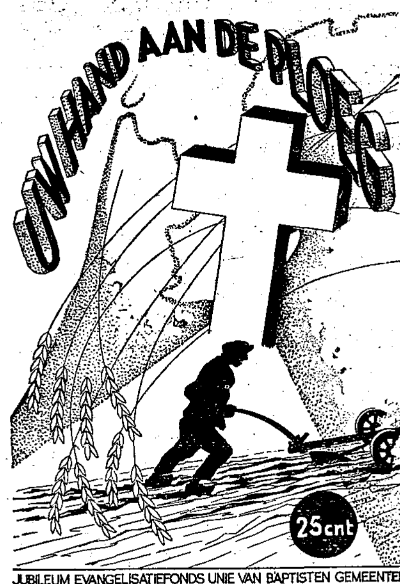
Morgenvergadering, aanvang 10 uur.
Leider Ds H. Stukker
Bidstond
Een drietal korte inleidingen over „God in het Huisgezin"
a Bijbel en Gezin (br H. Folkerts)
b Het gebed in het Gezin (zr Lindeman—Kruit)
c Gezin en Gemeente (br Heikens)
Solozang H. v. Oosten
Muziek Nw. Weerdinge
Sluiting 12 uur

Middagvergadering, aanvang 1.30 uur
Leider: Ds H. v. d. Werf
Samenzang van Paasliederen
Declamatie door Exloermond
Zangkoor 2e Exloermond
Toespraak Ds J. Ketelaar over de betekenis van de kracht der Opstanding voor het Gemeentelijk leven
Getuigenisdienst
Sluiting omstreeks 4.30 uur.

PAASCONFERENTIE

van de Friese Bond te Leeuwarden op 2e paasdag in de Bapt. kerk, M. H. Trompstr. 4a.
Aanvang 9.30 uur.

Komt allen naar de Friese hoofdstad om als Friese gemeenten dit feest gezamenlijk te houden.

Het programma in 't kort:

Toespraken:

Ds J. Brandsma van Heerenveen „Jezus Christus in het gemeentelijke leven"

Ds Ph. Lindeman van Sneek „Jezus Christus in het gezinsleven"

Ds Mosterd van Harlingen „Jezus Christus in het persoonlijk leven".

Afgewisseld door zang.

Namiddag getuigenisdienst.

Als motto voor deze dag geldt: *„Jezus Christus de gave Gods"* 2 Cor. 9 : 15.

Ook voor de kinderen is er weer iets speciaals; neem dus uw kinderen gerust mee, want ook voor hen is het feest.

Sluiting plm. 16.30 uur.

Komt allen, neemt uw vrienden mee. Voor proviand zorgt u zelf, Leeuwarden voor koffie en thee.

UITNODIGING

tot het bijwonen van de
GEWESTELIJKE BESTURENCONFERENTIE
welke D.V. gehouden zal worden op zaterdag 7 april a.s. in de kerk „God is Liefde", Marskant te Hengelo.
De datum is verzet van 24 maart naar 7 april.
Aanvang 15.30 uur.

Agenda:

1 Opening
2 Notulen
3 Ingekomen stukken
4 Inleiding: Het herderlijk werk van de ouderling. Inleider Ds B. Fabrie te Enschede
5 Bespreking
6 Pauze. Verrekening der reiskosten

7 Inleiding: Huwelijksinzegening. Inleider br Siegering te Hengelo
8 Rondvraag en vaststellen van programma en plaats van de volgende konferentie
9 Sluiting.

Zoals gewoonlijk wordt u verzocht een boterham mee te nemen zodat we tot ca. 19 uur bijeen kunnen zijn.

G. VAN 'T WOUT, secr.

Bevert 20, Vroomshoop.

Ds J. van Dam te Zandbulten is telefonisch te bereiken door K 5113 - 401 te draaien. Gelieve de foutieve opgave in de statistiek 1956 hiermee in overeenstemming te brengen.

Wie kan de administratie helpen aan het tegenwoordige adres van L. Kannegieter, voorheen Laan v. Chartreuse 10 bis a, Utrecht?

Laat „Silo" herrijzen!

2e verantwoording

Tot en met 16 maart in dank ontvangen de volgende bijdragen:

Vorig saldo van deze actie		f 5718.23
Oud Kath. Gemeente van St. Jacobus te Bilthoven	-	75.—
Collecte Evang. Lutherse Gemeente te Utrecht	-	250.—
Collecte scholieren Chr. HBS Oude Kamp te Utrecht	-	35.56
Diverse giften van personen	-	59.75
Giften van leden en vrienden Bapt. Gemeente Utrecht	-	594.43
Collecte Bapt. gem. Staveren	-	81.04
„ Alkmaar	-	36.65
„ Enschede	-	104.28
Voorts van Baptist Nederland ontvangen van:		
O. te T.	-	10.—
G. te W.	-	2.50
de H. te B.	-	10.—
T. te N. W.	-	10.—
Mevr. K. te C.	-	10.—
B. te D.	-	10.—
Mej. v. P. te H.	-	5.—
Mevr. M. te den H.	-	10.—
ter A.V. van B. te M.	-	10.—
Totaal per 16 Maart		f 7032.44

Hartelijk dank voor deze prachtige bijdragen voor het herstel van „Silo".

F. BOS,
administrateur
kerkgebouw „Silo".
Giro 555650.

★

Advertentiën

Vermogen tot rustige overweging: begin van alle wijsheid, bron van alle goedheid

Jaargang 73 Nr 3307

Vrijdag 30 Maart 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

PAASFEEST

De Heer is opgestaan!
Nu vangt het nieuwe leven aan

.... dat zij naar Galilea gaan, daar zullen zij Mij zien".
Matth. 28 : 10.

Een engel bij de *geboorte*.
Een engel bij de *opstanding*.
Wonderlijk verband, maar volkomen juist. Op kerstmorgen en paasmorgen is uitsluitend *God* aan 't werk. Hier is maal niets bij van ons. Dit is niet van ons formaat: het ligt ver daarboven. Van ons formaat was Golgotha. Daar was dan ook veel van ons: onze overtredingen, onze ongerechtigheden; lees Jes. 53, vijf tot zes maal dit „onze". Maar geboorte en opstanding komen van de hemel, daarom vanzelfsprekend de engel als bode.

Merkwaardig, in beide gevallen ook dezelfde groet: weest niet bevreesd! Inderdaad, het komt immers van God. Wat liggen wij open voor God! Heel ons angstbestaan in al z'n verwrongen en verdrongen schrikbeelden is Hem bekend. Hoe weldadig en ontspannend is deze groet. Hier nu eens niets, helemaal niets om bang voor te zijn. Pasen is 't einde van onze vrees. Want het laatste woord is definitief aan Christus. Mensen hebben getracht Hem het zwijgen op te leggen. Waar dit ook mag, gelukkig bij God nimmer. Wie reeds hier en nu leert luisteren naar en gehoorzamen aan Christus, hij bezit die wonderlijke blijdschap, welke het leven gezond en sterk maakt. Die blijdschap, die tot getuige van Zijn opstanding maakt.

* * *

Wat een merkwaardige boodschap: helemaal naar Galilea om Jezus te zien. Als 't ware zo ver mogelijk bij het graf vandaan. Je zou het haast verdacht vinden. Juist omdat een echt ooggetuige verslag ontbreekt. De wachters, die voor de hemelse overmacht op de vlucht sloegen, waren gebonden door 't zwijggeld. (De valse getuigen van de hoge raad hadden spreekgeld.) Hier was een uitnodiging aan alle discipelen en de vele vrienden om naar het l e g e graf te komen zien, voor ons begrijpelijker geweest. Dat lege graf was toch het bewijs van de opstanding. Of anders, was Jozef van Arimathea er maar bij gehaald. Dan had je tenminste nog het getuigenis van een officieel persoon gehad. Met bewijzen en officiele verklaringen sta je sterk. Dit was toch wel eerste vereiste, te meer nog, waar door de vijanden van 't Evangelie alles in het werk zou worden gesteld het tegendeel te bewijzen. Dan hadden verder nog de autoriteiten door Jezus overtuigd moeten worden van Zijn opstanding. Was dit niet noodzakelijker geweest dan b.v. die paar vrouwen of die twee Emmausgangers?

* * *

Galilea. Vandaar kwamen de elf discipelen. Judas was de enigste Judeër geweest onder de twaalve. Daar hadden zij hun gezinnen en hun familie. Daar hadden zij hun bedrijf of waren zij aan het werk geweest. Het was de plaats van hun dagelijks leven. Dat doodgewone leven met z'n vreugde en verdriet, z'n ziekte en zorg, z'n twist en tweedracht. In dit Galilea zullen zij de opgestane Heer ontmoeten. Wat is dat wonderlijk mooi! En al nadenkende verwijden zich de perspectieven. Het wordt je opeens duidelijk. Opstanding, dat is geheel nieuw *leven, alles* nieuw, alles *anders!* Daarmee is ons geheel bestaan gemoeid, ons leven. De werkdagen en de zondagen: alle dagen. Ons eigen doodgewoon leven van elke dag. Daar in dat leven wil Jezus zich openbaren. Daar in dat leven wil Hij de kracht van Zijn opstanding schenken. Daar zullen wij en anderen Hem zien. Opstanding is nieuw leven. Geen zaak van beredeneren, geen kwestie van inzicht of begrippen. Het is echt leven, dat zich over de hele brede vlakte van ons bestaan openbaart.

* * *

Naar Galilea. Niet naar 't lege graf. Dus geen bedevaartsplaats, een soort christelijk Mekka. De glorie van de Opgestane is juist Zijn komen tot ons in ons leven. Hij komt aan ons ziekbed, in ons gezin, in ons hart. Dit is heel iets anders, ligt ook op een totaal ander vlak dan officiele erkenningen en verklaringen. Al stapelen deze zich ook op tot dikke folianten, ze doen niets leven en brengen niets tot leven. Een officiele

Pasen

Ik dacht aan 't lied, dat eenmaal diep
In donkere catacomben klonk
En juichend zijn geloven riep,
Waarvoor de dood tot niets verzonk.

De Heer is waarlijk opgestaan!
Geopend is door Hem de poort
Waardoor wij in glorie gaan
Van die geloven in Zijn woord!

De dag was donker van gevaar
En leven zwaar door doodsgewicht —
Nu is de naam van leven waar,
Want dood geeft levens vergezicht!

„In Christus, broeders, aarzelt niet,
Waar hij onszelf is voorgegaan!
Wij volgen met ons levenslied:
De Heer is waarlijk opgestaan!"

W. A. P. Smit.

erkenning noch het overtuigendste bewijs doen een hart nog geen deel hebben aan de opstanding. Deel hebben aan de opstanding van Christus is een zaak van geloof, vertrouwen. Overgave van hart en leven aan Christus, de Heiland en Heer. Jezus leeft en — wij met Hem.

G. Br.

Losse Schakels

Hart en Geweten Het hart moet ruim zijn en het geweten nauw. We moeten alle kinderen Gods liefhebben, én het beginsel der N. Test. gemeente handhaven. De liefde, die we Gods kinderen schuldig zijn, mag er ons niet toe verleiden de waarheid tegenover hen te verzwijgen. De Schrift zegt: koop de waarheid en verkoop ze niet. Ook niet om in nauwere gemeenschap met andere gelovigen te kunnen leven of om eigen gemeenten te zien groeien. Het hart moet ruim en rein zijn. Daarin moet plaats zijn voor alle Gods kinderen. Daarin mag „verschil van denkwijs" ons nooit „hind'ren". Maar we dienen onze broeders en zusters, met wie we in „denkwijs" verschillen, niet, door de toegang tot de gemeente ruimer te maken dan de Waarheid zelve is. Juist door ons getuigenis ongerept te bewaren en te doen horen en dat met een ruim en rein hart dienen we elkander het beste. We kunnen de waarheid wel in de schaduw zetten, maar ze laat zich toch niet doden. Ze meldt zich telkens weer. Ze vraagt om erkenning; om gehoorzaamheid. En in deze weg maakt de Waarheid ons vrij en nuttig voor God en Zijn dienst.

„Ruim zijn" We hebben er geen behoefte aan als „ruim" te worden geprezen. We begeren niet teveel ruimte; we wensen te komen en te blijven binnen de perken der Waarheid. Meer „ruimte" is maar schadelijk. — Er zijn in het buitenland hier en daar gemeenten, die het „open lidmaatschap" invoerden. D.w.z. dat men van haar lid kon worden, zonder gedoopt te zijn, wanneer men n.l. de besprenging, die men als kind of op later leeftijd had ontvangen, zelf maar voor een doop hield. Die gemeenten handhaafden de doop niet als eis; men kon er gedoopt worden, men kon de onderdompeling ook weigeren en werd toch als lid aanvaard. Het gevolg was dat die gemeenten hun getuigenis, hun aantrekkingskracht verloren. Een principiële gemeente boeit en trekt, maar een gemeente, die geen beginsel heeft, komt op dood spoor te staan. — Evenzo gaat het met gemeenten, die geregeld mensen toelaten aan het Avondmaal, die geen lid wensen te worden: wellicht bij een kerk of gemeenschap als lid staan ingeschreven. Uitgangspunt en regel behoort te zijn dat, wie als lid erkend wenst te worden, zich moet laten dopen en dat daaraan de viering van het Avondmaal verbonden is. — Het is vanzelfsprekend, dat, wie lid der Gemeente is, ook lid van één der gemeenten wordt, waarin *de* Gemeente gestalte verkrijgt.

De eis van dit uur Er wordt behoefte gevoeld en geopenbaard aan de gemeente, aan het gemeentelijk samen leven. In een mooi, kort art. in een onzer bladen pleitte Prof. J. Bavinck voor het aankweken van gemeentelijk leven in de ger. kerken. Hij sprak van intieme samenkomsten, waarop men elkander beter kon leren kennen als kinderen Gods, de vragen van het christen-zijn kon bespreken en praktisch de gemeenschap beoefenen. De ware gelovigen hebben behoefte aan elkander. Ze zoeken elkander steeds meer op. Daarom hebben we een boodschap, die vooral nú zuiver bewaard en louter gepredikt moet worden. En .... wij moeten trachten haar in onze eigen gemeenten steeds zuiverder uit te leven. De gemeente moet in verschillende plaatsen veel meer centraal worden onder ons. We hebben in haar een schat van grote waarde. Wee ons, als we haar niet op prijs stellen of haar schoonheid niet naar buiten openbaren. Daarom: principieel leven en spreken onder de broeders en zusters, die onder andere naam dan de onze leven; de gemeente en haar instellingen haar echt bijbels karakter laten behouden; geen grenzen verdoezelen, maar .... in dit alles de grote liefde dragen en onder hen uitdragen!

De Kerk gaat dood, als.... In een meditatie in het Evangelisch Luthers Weekblad lezen we deze zin:

> Als er geen persoonlijke beslissingen voor Jezus vallen, gaat de Kerk dood.

Direct daarvoor had de Schrijver opgemerkt:

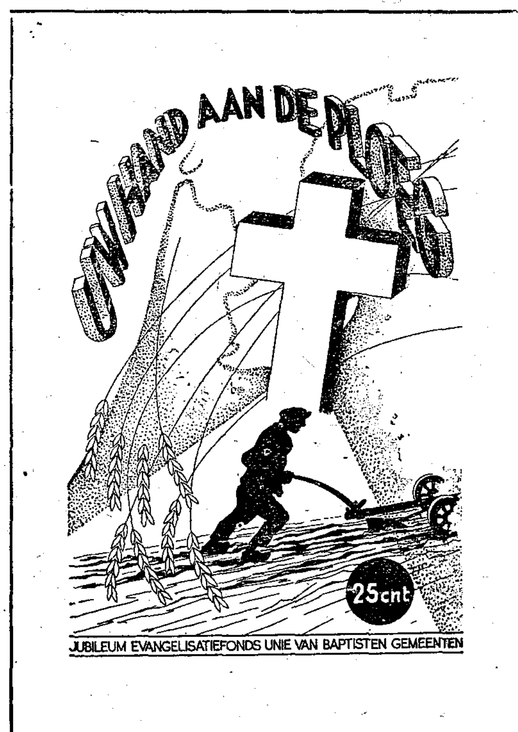
> Met de voorbereiding van de catechisatie, waar de Kerk nu druk mee bezig is, kan de Kerk toch niet alles mee bereiken.

We zeggen daarop van harte amen. Er moeten persoonlijke beslissingen voor Jezus komen. Daarop moet de prediking worden afgestemd, daarom moet gebeden worden. Want die zijn zonder het directe ingrijpen van de Heilige Geest in het leven niet mogelijk. Hoe naderen we elkander, wanneer algemeen in de Kerken van deze opvatting wordt uitgegaan! Maar een gemeente, die dat ziet, zal een biddende gemeente zijn, een gemeente die voortdurend roept om de Heilige Geest.

„Gouden Handen" Zo luidt de titel van een onlangs in Engeland verschenen boek. In een bespreking van dat werk las ik, dat de schrijver opmerkt dat er dag aan dag in de operatiezalen mirakelen gebeuren, en dat geen patient weet hoe hij vaak ternauwernood óf aan de dood óf aan levenslange invaliditeit ontkomen is. Een operateur moet snel denken en handelen. Vaak moet hij met zijn vingers werken in plaatsen in het lichaam, waar geen licht binnen valt en moet het gevoel in zijn vingertoppen zijn ogen vervangen. Hij kan daarbij stuiten op onvermoede moeilijkheden en dewijl de patient onder narcose is mag hij niet aarzelen. Soms moet een bepaalde en beslissende ingreep in een halve minuut volbracht worden. Hij moet over een ongelooflijke vaardigheid en beslistheid beschikken.

Wij schrijven deze dingen voor u lezers van De Christen, even over om uw aandacht te bepalen bij een groep mannen en vrouwen, die uw voorbede zo dringend nodig hebben. U bidt voor de zieken. Het is regel, gelukkig! Bidt u ook voor de verplegenden? En vooral bidt u ook voor hén, van wier inzicht en vaardigheid zo ontzaglijk veel afhangt? Staat de dokter niet tussen God en de zieken? Nadert en zegent God de zieken niet, zich bedienende van de arts? Wil ge in uw voorbede in de zondagsdiensten en op uw bidstonden, maar ook in uw persoonlijk gebedsleven, de arts een plaats geven?

L.

Zand en zaad

Ik ging van huis met de beste voornemens. Ik zou een paar huisbezoeken afleggen. Eigenlijk werd het nodig tijd voor Zand en Zaad, maar heb dat nu maar altijd in voorraad. Dus ging ik op mijn straatjager de stad in en vond een huismoeder aan de was, die mij vrolijk toeknikte, toen ik zei later wel eens weer aan te komen. Daarna twee zieken in één huis en toen weer verder, maar daar zat de deur dicht en het was me teveel moeite om een briefje door de bus te laten slippen met: een vriendelijke groet, Huizinga. Dat doe ik namelijk weleens, want zo kun je ze bewijzen, dat je er was; u begrijpt, dat is vanwege de veelvuldige klacht her en der dat je de dominee nooit ziet. Maar opeens had ik er geen zin meer in. Doch dat vanwege de bloeiende crocusjes, of moet ik nu krokusjes schrijven? Ergens in een tuin zag ik ze staan, oranjegeel, brandend in alle glorie tussen dood gras. De lente is er dan toch. Dan overvalt me altijd een machtige lust om de wijde wereld in te trekken. Al zou het maar naar een sloot en weiland zijn, maar ergens heen waar je geen benzine ruikt, geen parfums, maar de zuivere buitenlucht van aarde en rottende bladeren en mest. Echt, dat laatste meen ik ook. Ik houd van de natuur en hoef daarvoor niet eens naar Zwitserland, waar iedereen heen wil om te kunnen zeggen, dat we buitenslands waren!

Maar van de lente zou ik een lied willen zingen. Van de wonderen rondom. Hebt u dat versje gelezen in de aprilnaier? „Er slaapt een lied in alle dingen en binnen in de droom. Straks gaat de wereld voor ons zingen, straks speuren wij Gods klederzoom". Daarnaast zet u twee kastanjeknoppen, die de boom verbergen. Een gouden najaarslaan moge dan prachtig zijn, diezelfde laan in het tederste groen, zoals alleen de Schepper oproept, is mooier. Zie de berk en alle andere bomen, de weiden en de wilgen. Wat een schoonheid.

Speuren we die lente ook in de gemeenten? U moet niet zeggen dat ik vervelend begin te worden, want dat hoort niemand graag, maar ik moet nog telkens terugdenken aan de algemene vergadering en dan wel in het bizonder aan het ogenblik, toen het grote voorstel rondom een nieuw centrum in stemming gebracht werd. Dat er toen geen enkele tegenstemmer was, was een waar wonder. Ik kan het niet anders zien. We stonden allemaal onder een machtige leiding. Van geen menselijke kant uit werd een geweldige aandrang uitgeoefend. Men voelde eenvoudig: we kunnen niet anders. We doen dit ofschoon we nog niet precies weten waar we komen met zo te doen. Er slaapt een lied in alle dingen en binnen in de droom. We weten dat we voor financiële offers zullen komen te staan, maar er is geen mens, die de lente kan tegenhouden. We weten, dat onze verantwoordelijkheden zullen groeien in zulk een mate, dat we bijna voor terugschrikken en toch stappen we er midden in en zeggen: we maken ons op om te bouwen en moge de Heer van de hemel het ons doen gelukken. Wij doen deze dingen immers niet om ons een naam te verwerven, maar om de mensen. de gemeenten, het volk te dienen. Dit wordt zulk een dienst, zwaar en toch heerlijk. Het was alsof de lente doorbrak op de vergadering in Hengelo en wie zou dan nog een ijsberg kunnen blijven?

Het Paasfeest staat voor de deur en in alle kerken en op vele pleinen zal men zingen van het leven, dat de dood overwon. Zal men getuigen van de macht Gods, Die niet toeliet, dat Zijn Heilige de verderving zou zien. Overal zal gesproken worden van de daad Gods, waardoor wij zijn wedergeboren tot een levende hoop. De leugen, de smaad, de ellende, de ondergang heeft niet het laatste woord. De Heer is opgestaan tot de strijd en alle machten op aarde en in de hel moeten wijken voor de optocht, die God formeert in de hof van Jozef van Arimathea. Daarzonder, zonder de opstanding van Christus, zou het leven een duister bedrijf zijn, het bestaan angstig, het leven een ondraaglijke zaak, stervend onder de omarmingen van vraagtekens, nu heeft God gesproken en opnieuw is het licht der wereld reddend verschenen. Zodat je onwillekeurig denkt aan die eerste regel: Geloofd zij God met diepst ontzag! Want God laat een lente komen over de mensen. Waren die vogels deze winter op de wijde sneeuwvelden en bij toegevroren plassen niet een beeld van de mens? De nood van de mens is dat hij een mens is. Hij denkt, maar denkt zich niet door de grenzen, die het leven knellen, heen. De serieuze mens wordt angstig en zoekt naar open water. Ziekte, ellende, onbegrepen leed, dood hebben de wateren tot op de bodem doen bevriezen. Natuurlijk kan hij naar de film gaan, naar

Het Unie-jubileum nadert!

Wij trekken op naar Groningen,
naar de landelijke Toogdag
op Pinkstermaandag in het Bloemenveilinggebouw.

In dit ruime gebouw vinden ongeveer 2000 personen een zitplaats. Wilt u zeker zijn van een zitplaats, dan moet u zich tijdig in het bezit stellen van een toegangsbewijs! Laat daarom de sekretaris van elke gemeente nauwkeurig nagaan wie wil deelnemen aan de Toogdag en dan het benodigde aantal kaarten *vóór 1 mei* bestellen bij: J. J. Bolman, J. C. Kapteynlaan 48a, Groningen. Hoe eerder de kaarten besteld worden, hoe beter het is; daarom is 1 mei ook de uiterste datum! Bestel dus de toegangsbewijzen *zo spoedig mogelijk!*

Deze kaarten, die tevens het programma vermelden, gelden als toegangsbewijs voor de gehele Toogdag! De prijs is f 1.— per persoon, voor kinderen tot 14 jaar echter 25 cent. Deze toegangsprijzen dienen om het kollekteren overbodig te maken!

Nu bestaat er met het oog op het feit, dat zangkoren eerder in Groningen komen om te repeteren en N.B.J.B.ers hun conferentie op de dag na Pinksteren blijven bijwonen, de mogelijkheid tot logies. Ieder, die logies wenst, moet dan ook *ten spoedigste* en wel *vóór 15 april* dit berichten aan: H. Deursen, Hoornsediep 79, Groningen, en daarbij dan nauwkeurig opgeven op welke dag en hoe laat hij arriveert, en ook wanneer hij weer vertrekt. Voor wie zich niet tijdig meldt, kan natuurlijk niet gezorgd worden!

Aan wie moeten de toegangsbewijzen *betaald* worden? Aan J. v. d. Mei, Rijnstraat 33, Groningen door storting op diens girorekening 486527. Ook dit moet vóór 1 mei gedaan zijn met duidelijke vermelding van de bestemming van het bedrag.

Laat onze landelijke Toogdag goed voorbereid worden, ook in deze zaken. Daarom houde ieder zich stipt aan het bovenstaande.
En laat ons aller hart open staan voor een blijde en rijke zegen!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

de opera, naar de Riviera en de drank, maar de wanhoop wijkt niet, en staat zwarter voor de deur dan gisteren. Indien het Evangelie niet waar is, leven we in een gekkenhuis, waar niemand ooit weer uit ontslagen zal worden. Hart en hoofd roepen uit tot de levende God en grijpen naar de voeten van de verrezen Christus. Hier splijt de eeuwige ijsvlakte, hier is de opening naar Gods oceanen. Uit het hof van Jozef waait lentewind, zingt de muziek van de belofte en van de werkelijkheid. De Heer is waarlijk opgestaan. En nu de Heer is opgestaan, nu vangt het nieuwe leven aan. Aarzelend, worstelend, maar het is het leven Gods. Straks gaat de wereld voor ons zingen. Straks gaan de zielen zingen, staande voor de Eeuwige, die de dood uitwiste; die de steen wegrolde. Laat uw hope niet bezwijken, wankel niet in nood of pijn; alles, alles zal eens heerlijk prijken - 't zal toch eenmaal lente zijn!

HUIZINGA.

Ruïnes getuigen van de doop der gelovigen

Dit is n.a.l. van een artikel in de „Baptist Times" met als opschrift: „Oude doopvonten in Noord Afrika".
Zowel de vorm van deze oude doopvonten alsook de wijze van dopen zal u interesseren.

De geschiedenis

120 Km. ten westen van de stad Tripoli, aan de noordkust van Afrika, bevinden zich de machtige en tevens beroemde ruines van de stad Leptis Magna. Eens een der schoonste steden van de oudheid, waarvan het eerste begin nog teruggaat tot 600 v. Chr. Met de ondergang van het Romeinse Imperium onderging Noord Afrika een golf van allerlei volkstammen. In 455 n. Chr. werd de stad door de Vandalen, die van Spanje waren overgestoken, ingenomen en gedeeltelijk verwoest. Maar in 531 werd dit gebied, het tegenwoordig Libye, door de Oost-Romeinse keizer Justin terug veroverd. Hierdoor ging Leptis weer een nieuwe bloeitijd tegemoet. De stadsmuren werden weer opgebouwd en verschillende openbare gebouwen, die eerst aan de romeinse staat hadden toebehoord, werden tot kerken verbouwd. En vanuit deze tijd stammen de ruines van de doopvonten waarover het in dit artikel gaat.

Doopvonten in kruisvorm

In het centrum van de stad Leptis liggen de geweldige ruines van een gebouw, dat eens fantastisch mooi moet zijn geweest. Hier moet vroeger het romeinse gerechtshof en het raadhuis hebben gestaan, die tijdens keizer Septimus Severis omstreeks 200 n. chr. gebouwd werden. Dit grote gebouw werd tijdens de oost-romeinse overheersing tot een kathedraal verbouwd. In deze kathedraal werd een doopvont gebouwd, niet anders bestemd dan voor dopen door onderdompeling. *En zoals alle doopvonten in de Noord-Afrikaanse kerken zo had ook dit de vorm van een kruis.* In het kruispunt, het midden van het kruis, was een ruimte rond bijgewerkt van ongeveer een meter in doorsnee. Van alle vier punten van het kruis daalde men via enkele treden af naar het midden-basin. Het enige verschil van dit doopvont met anderen in de Noord-Afrikaanse kerken is een muurtje van ± 90 cm hoog, die 't gehele doopvont omsluit.

Niet ver van deze kathedraal bevinden zich de ruines van een nog oudere kerk. Deze kerk is kleiner, maar zij bezit nog een doopvont, dat volkomen onbeschadigd is gebleven. En nu is er toch een merkwaardig verschil tussen deze beide doopvonten. Niet in de vorm maar in de plaats, waar het zich bevindt. Het doopvont in de kathedraal moet zich in een soort kleine sacristie bevonden hebben, dat opzij van het grote altaar was. *Dit wekt het vermoeden dat de doop hier meer het karakter had van een persoonlijke handeling.* Want de ruimte kon niet meer personen bevatten dan de dienstdoende geestelijke en ongeveer nog een dozijn bezoekers. Bij de kleine kerk was dit geheel anders. Hier bevindt zich het doopvont namelijk aan *de buitenkant* van het kerkgebouw. Dat betekent dus, dat *een hier voltrokken* doop een openlijke geloofsbelijdenis was in de letterlijke zin van het woord. Ook dit doopvont heeft de vorm van een kruis, maar mist dan die omheining van een muurtje. Men ging meteen via de treden naar het midden-basin. Het symbool van het geopende graf had men niet treffender tot uitdrukking kunnen brengen. Zouden deze oude, in kruisvorm gebouwde doopvonten ons misschien nog iets te zeggen hebben bij de bouw van onze tegenwoordige doopvonten? Een doopvont dat de vorm van een kruis heeft, wijst direct heen op het wezenlijke van de doop: ons mee-sterven met Jezus aan Zijn kruis en ons opstaan met Hem tot een nieuw leven.

Doop door onderdompeling. Hoe?

Misschien is het aller interessantste van alles, waarover deze doopvonten ons inlichten, de *wijze* van dopen. De bouwvorm van destijds noodzaakte namelijk de dopeling in het water te knielen, de doper bleef dan op een der treden staan. *Bij deze bouwvorm zou onze huidige wijze van dopen absoluut onmogelijk zijn.* Er is geen ruimte om de dopeling achter over onder te dompelen, er is evenmin plaats voor de doper om vlak naast de dopeling te staan. Hier knielde de dopeling en boog tijdens de doophandeling voorover. Dus inderdaad de totale onderdompeling van volwassen personen. Dat moet ook wel, want voor het dopen van kinderen is deze bouwvorm volkomen ongeschikt. Het is geen doopbekken, maar een doopvont. Evenmin hebben deze ruines iets van het grotere bekken, dat in de Grieks-Orthodoxe kerken nog gebruikt wordt. Daar wordt het kind geheel in het water gedompeld, ondanks dat de doop op het geloof niet meer beleden wordt. Het is ook opvallend, dat alle prospectussen en souveniers, handelende over de ruines van Leptis, deze doopvonten beschrijven als oorspronkelijk gebruikt voor de algehele onderdompeling van de volwassene.

* * *

Een doopdienst is één van de sterkste vormen van het Nieuw Testamentisch Christusgetuigenis. En deze in kruisvorm gebouwde en ook geheel open doopvonten zijn een geweldige aansporing voor velen, voor sommigen wellicht voor de eerste keer, om over de betekenis en de wijze van de Bijbelse doop na te denken. Dat is doop, die ons bestaan als gemeenten van het Nieuwe Testament bepaalt.

G. Br.

Van de Vreugde bij de Oogst

Er is in de gemeenten veel vraag naar dit boekje, dat is uitgegeven ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan der Unie. De prijs is slechts f 1.25.

Aan alle sekretarissen is nu een aantal gezonden met de bedoeling de leden daarmee voor de Pinksterdagen te verrassen. Vervoegt u zich dus bij hen om een exemplaar te bemachtigen. Wacht niet, anders....

Onze Unie-administrateur rekent er op, dat de verkochte boekjes vóór Pinksteren ook met hem zijn afgerekend.

Gemeenteberichten

ARNHEM

De dagen, die achter ons liggen, waren dagen van blijdschap en vreugde, omdat we voor het eerst onze prachtige Kapel in gebruik mochten nemen; een Kapel, zo mooi en zo schoon van vorm, dat we U allen wel willen uitnodigen om eens te komen kijken.

Onder grote belangstelling vond Zaterdag-middag de officiële opening van deze nieuwe Kapel plaats. Niet alleen deelden verschillende afgevaardigden van zustergemeenten in onze vreugde, ook waren er vertegenwoordigers van andere kerkgenootschappen en de burgerlijke overheid aanwezig. Tevens mochten we Dr Bell en zijn echtgenote van de Noordelijke Conventie van Baptisten Gemeenten in Amerika in ons midden hebben.

Na een welkomstwoord van Ds Bosma, waarin naar voren werd gebracht, dat het nieuwe gebouw zo'n schone gelegenheid biedt om daarin het heerlijke Evangelie van God te verkondigen, vond de overdracht van de Kapel door de aannemer aan onze bouwcommissie plaats. Br W. de Vries aanvaardde namens deze commissie het gebouw en droeg het over aan de raad en gemeente. Met de woorden uit 1 Kon. 8 : 29 „Mijn Naam zal aldaar zijn" aanvaardde Ds Bosma namens de gemeente het nieuwe Godshuis.

Onder het spelen van: „Ere zij aan God den Vader" op het Hammond-Kerkorgel, betrad onze voorganger vervolgens de kansel en bepaalde de aanwezigen een ogenblik bij een gedeelte uit Math. 6. Ds Bosma zei o.m. dat het fundament het allerbelangrijkste is en daarom moet Christus het Fundament zijn, waarop de gemeente is gebouwd.

Zondag-morgen werd de Wijdingsdienst gehouden. Ook in deze dienst mochten we velen van andere gemeenten ontmoeten. In zijn prediking bepaalde onze voorganger ons bij Psalm 84 „Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o Heer — Welzalig zij, die in Uw huis wonen".

Na deze dienst werd tijdens een korte plechtigheid de gedenksteen, die zich in de hal van de kapel bevindt, door het oudste lid van onze gemeente, zr Gerritsen, onthult.

's Avonds vierden we weer feest in onze nieuwe kapel met harten vol vreugde en dankbaarheid voor al dat prachtige en mooie, dat we van God mochten ontvangen.

Het ligt niet op mijn weg, om U een uitvoerige beschrijving te geven van de vorm en stijl van onze nieuwe kerk. Om U echter enige indruk te geven, hoe dit gebouw er van binnen uitziet, volgt hier een kleine uiteenzetting.

Het interieur is achthoekig, terwijl onze architect er bijzonder goed in geslaagd is, om vooral het liturgisch gedeelte een zeer intieme sfeer te geven. Het doopvont, dat geheel open is, ligt iets verhoogd, zodat op alle plaatsen in de kerk de doopsbediening gevolgd kan worden. Het licht komt van boven door een koepel, die aan de kanten van glas is voorzien. Het geheel is strak van lijn en in een moderne vorm gehouden.

D.m.v. harmonica deuren wordt de jeugdzaal aan het geheel onttrokken en op zeer eenvoudige wijze kan deze zaal in gebruik worden genomen bij de diensten, als dit nodig mocht zijn.

Een uiterst modern Hammond orgel met practisch onbegrensde mogelijkheden zorgt voor begeleiding van de gemeentezang. De stoelen, die speciaal ontworpen zijn voor de kapel, zijn uitgevoerd in licht ahorn-hout en zijn onderling gekoppeld.

Onze bede en ons verlangen is, dat dit prachtige bouwwerk er toe mag bijdragen, dat er nog velen aan de voet van het Kruis de genade mogen vinden, die God hen wil schenken.

J. P. VIS, Secr.

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Onze opdracht

Zo langzamerhand naderen we de 2e Pinksterdag. Ik vermoed dat uw hart ook sneller begint te kloppen als u deze datum hoort. Vooral als u mee heeft gedaan aan de actie voor het zuiden. Het is toch prachtig als je doelen hebt in je leven. Het geeft je leven inhoud als je vol verwachting uitziet naar iets wat je hart beweegt. En dat de aanpak van het evangelisatiewerk in het zuiden ons hart heeft geraakt bewijst het bedrag dat voor het evangelisatiefonds bij elkaar gebracht is. Dat komt natuurlijk niet van de wekelijkse speldeprikken, want we zijn wel zo nuchter dat we ons niet laten opzwepen door ledige frasen. We hebben inderdaad onze taak, onze opdracht gezien en als we zover zijn offeren we vanzelf en met vreugde. Wij mogen vaststellen dat onder ons nog het geloof in de opdracht leeft.

Nog enkele weken en we vieren feest. Sober, ingetogen, maar met intense vreugde voor wat God onder ons gedaan heeft. Als dan het jubileumgeschenk wordt aangeboden zal in menig hart de dankbaarheid leven dat wij dit mochten bijeenbrengen.

Alle gemeenten hebben de laatste dankofferweek nog niet ingezonden. Te veel in beslag genomen door de alg. verg.? Nog is het tijd. Maar de tijd dringt. Nog enkele weken. Doet u ook dit laatste nog voor ons jubileumfeest?

Jubileum
evangelisatiecomm.

Giro 9260 Unie van Bapt. gemeenten.

Kroniek

De Baptisten in Roemenië

Reeds eerder gaven wij in deze rubriek een overzicht van het ontstaan en de ontwikkeling van het baptisme in één der landen achter het „ijzeren gordijn", n.l. Bulgarije. Toen ontbraken ons echter de juiste gegevens over de na-oorlogse jaren. Met Roemenië zijn wij in dezen wat gelukkiger, hetgeen wij danken aan een artikel in „Die Gemeinde", het weekblad der Duitse baptisten.

Het begin

Oorspronkelijk was Roemenië het zendingsveld der Duitse baptisten. Er werd hoofdzakelijk gepionierd onder de vele Duitsers, die in dit land woonden. Het werk droeg ook het karakter van „import". Dit veranderde eerst en toen ook radicaal door de prediking en arbeid van Constantin Adorian, de eerste Roemeense baptisten voorganger. Hij was apothekersassistent en kwam tot bekering door 't zendingswerk der Duitse Baptisten, waarna hij zich geheel wijdde aan de dienst van de Heer. Zijn opleiding tot voorganger ontving hij aan het seminarie te Hamburg. Hij was de eerste Roemeense baptisten voorganger en zeer zeker ook de belangrijkste. De Heer heeft de prediking van deze man op wonderbaarlijke wijze willen zegenen. Hij behoort inderdaad tot de uitverkorenen aan wier woord en werk de Heer een buitengewone vruchtbaarheid heeft willen schenken. Op 4 januari 1954 is hij overleden. Hij

was toen nog vice president van de bond van Roemeense baptisten gemeenten, de „Cultul Chrestin Baptist".

Hun positie

Eind 1941 werden van staatswege in Roemenië alle vrije kerken, christelijke gemeenschappen en sekten verboden. De toenmalige regering van generaal Antonescu had zich door de staatskerk — de Grieks orthodoxe kerk — laten voorlichten, met als gevolg dat genoemde groepen tot „staatsgevaarlijke elementen" verklaard werden. Dit betekende, dat het gehele vermogen der kerken en alle bezittingen der leden aan de Staat vervielen. Verder zouden alle leden, vooral uit de bedreigde grensgebieden, naar Transsylvanië gedeporteerd worden om in het arbeidsproces te worden ingeschakeld. — In het boek „Het 25e uur" leest u eveneens over deze deportatie —. Door het verloop van de oorlog werd dit plan maar ten dele uitgevoerd. Antonescu was een Roemeens officier, die door een staatsgreep aan de macht kwam. Hij deed in 1940 koning Carol II aftreden, hij was Duits gezind, in 1944 werd hij door de Russen gevangen genomen. Ook de Baptisten werden als vrije kerk tot „staatsgevaarlijke elementen" verklaard en vielen onder genoemd besluit. Dit was een harde geloofsbeproeving: naast afval en terugkeer naar de Orthodoxe kerk openbaarde zich de trouw van de ware gelovigen in de Heer. In Augustus 1944, toen de Russen Roemenië binnenrukten, ontvingen de gemeenten al spoedig hun volledige vrijheid terug. Ook het vermogen en de bezittingen werden teruggegeven, terwijl eveneens een algehele gelijkstelling met de officiele kerken werd geschonken. De officiele gerechtelijke erkenning en rechtspersoonlijkheid verkregen de Baptisten op 14 november 1950. Dit werd door het presidium van de Nationale Vergadering van de Roemeense Volksrepubliek bij 't decreet 1203/50 afgekondigd. Dit betekent eveneens, dat de statuten en het getuigenis van het geloof erkend werden.

De groei

Hoewel niet zo'n uitgebreide staalkaart van rassen als in Bulgarije bezit Roemenië toch nog vier volkengroepen: Roemenen, Hongaren, Russen en Duitsers. Volgens betrouwbare gegevens waren er in 1941 ruim 75000 Baptisten in Roemenië. Ondanks de oorlogsjaren breidden de gemeenten zich sterk uit. Dit bleek bij de officiele volkstelling in 1947, toen er 120.000 Baptisten werden ingeschreven. En volgens de gegevens hadden de gemeenten in 1954 een gezamenlijk ledenaantal van 150.000. Het aantal is in 13 jaren eenvoudig verdubbeld. In 1941 telde Boekarest, de hoofdstad van Roemenië, 6 grote gemeenten, vandaag zijn er 14 grote gemeenten in deze stad. Het is opvallend, dat vele mensen uit meer intellectuele kringen steeds meer naar 't Evangelie gaan vragen en tot de gemeente komen. In het beroemde „Atheneum" te Boekarest werden verschillende keren grote bijeenkomsten belegd, terwijl door de zangkoren in vele steden bijzondere avonden werden gehouden. Het seminarie voor de opleiding van de voorgangers staat te Boekarest, in de strade Nic. Notarescu. Het werkt alweer geruime tijd op volle toeren. Hier worden de voorgangers voor alle volksgroepen opgeleid. In 1954 studeerden er meer dan 100 broeders aan dit seminarie. Hiervan zijn op dit ogenblik reeds 28 als voorganger werkzaam in de verschillende gemeenten. Onder leiding van de tegenwoordige president van het seminarie, Dr Joan Socaciu, zouden ingrijpende veranderingen plaatsvinden. Deze zou zowel de studie-vakken als het college van de leraren omvatten.

De Roemeense Bond

De „Cultul Chrestin Baptist" omvat vier verenigingen, n.l. naar de vier volken-groepen.

De grootste en ook de belangrijkste van deze onderafdelingen is de Nationaal-Roemeense, dan volgt de Hongaarse, de Russische en tenslotte als kleinste de Duitse. Om de drie jaar vergadert de grote bond; dit wordt steeds als een congres beschreven. Hierin komt het massale van deze bijeenkomsten naar voren. Op deze vergaderingen wordt het nieuwe bondsbestuur gekozen. Dit bestuur bestond in 1954 uit de volgende personen: president br Goga Danile, vice president Constantin Adorian (inmiddels overleden), algemeen secretaris br Rusu Joan, administrateur br Dan Joan. Verder nog de president van het seminarie Dr Joan Socasia en de eindredacteur van het orgaan van de bond „Indrumatorul" br Popa N. Petra.

Bestaat er in Roemenië godsdienstvrijheid?

Feest op til!

Naast mij ligt het feestprogramma van de Toogdag op 2de Pinksterdag in het veilinggebouw, Peizerweg te Groningen.

Een echt feestprogramma.

Natuurlijk vertellen we elkaar niet alles. Ergens moet het ook een verrassing blijven.

Maar dit mag U alvast wel weten:

Het „Halleluja" van Händel zal uitgevoerd worden door de samengevoegde koren van Groningen, Hengelo en Utrecht. Het orkest „Elad" te Hengelo zal dit begeleiden.

Er zullen nog meer koren zijn. Ook voor deze gelegenheid samengevoegd. Het muziekcorps „De Bazuin" te Treebeek zal de samenzang van al die honderden begeleiden.

Natuurlijk kunnen we enkele toespraken beluisteren.

Ds K. Reiling spreekt de herdenkingsrede uit. Ds v. d. Werf spreekt over: „Onze roeping heden en in de toekomst". Ds Bosma houdt een toespraak over „Vrijwilligers vóór!" Ds Huizinga heeft het slotwoord.

En dan niet te vergeten de overhandiging van het jubileumgeschenk van gemeenten, N.B.J.B. en N.B.V.B.

Voorts vele instanties.

Onderwerp voor héél de dag: „Bezinning en Uitzicht".

Een grote dag wacht ons!

Enkele duizenden zullen de grote veilinghal vullen.

Voeg U bij die duizenden.

Uw stem mag straks in het koor der saamgestroomden niet ontbreken.

U moet dit alles méébeleven. U moet méézingen, méédanken.

Een volgende keer meer bizonderheden.

Jubileumman.

Ja, voorzover dit bij totalitaire regeringssystemen mogelijk is Alles wordt op de een of andere wijze door de Staat overschaduwd, maar er mag gewerkt worden. Het evangelie kan gepredikt worden, de kinderen ontvangen godsdienstonderwijs. Gods werk gaat door onder alle omstandigheden. En het woord van Balthasar Hubmaier blijkt ook hier van kracht: „De waarheid is niet te doden".

G. Br.

In „Ons Orgaan" lazen we:

De Amerikaanse kerken

Het jaarboek van de Amerikaanse kerken bericht over een verblijdende groei van de kerken met het oog op het ledental. In 1954 was het getal der kerkleden met 2.639.766 toegenomen en heeft daardoor de nog nooit bereikte hoogte van 97.482.611 bereikt. Ofschoon er in Amerika geen staatskerk is en het toetreden tot de kerk geheel vrijwillig geschiedt, behoort toch 60 % van de bevolking tot een kerk.

Verder geven de Amerikanen meer geld uit voor godsdienstige doeleinden dan ooit te voren. Er zijn meer gemeenten dan ooit en nooit werd in één jaar zoveel uitgegeven voor nieuwbouw. Het tegenwoordige aantal predikanten is het hoogste in de geschiedenis van de Ver. Staten en ook de Zondagsscholen zijn voorheen nooit zo druk bezocht als thans.

Amerika telt 57.124.142 Protestanten van de verschillende richtingen en 33.403.322 Rooms-Katholieken. Joden zijn er ongeveer 5.500.000 en tot de Orthodoxe kerken behoren er 2.024.219 leden.

Het jaarboek vermeldt 254 verschillende kerken en groepen. Maar de versplintering is niet zo erg als dit getal laat vermoeden, daar vele van deze groepen weer onder elkaar verbonden zijn. Zo hebben de Baptisten in 26 kerkgenootschappen 18.448.621 leden. De Methodisten tellen 21 groeperingen 11.680,000 leden. Het aantal kerkgebouwen is in één jaar met 5.697 vermeerderd en bedraagt nu 300.056. Voor de nieuw gebouwde kerken werd in 1954 niet minder dan 580.000.000 dollar uitgegeven.

Men kan zich afvragen, waar de oorzaken van deze groei liggen. De redacteur van het jaarboek meent dat de vreesaanjagende vernielingsmacht van de atoomkracht meewerkte en in het algemeen de onzekerheid van de wereldsituatie. Een andere oorzaak is het buitengewoon hoge geboortecijfer en verder de toegenomen belangstelling en ijver der kerken voor de evangelisatie.

En dan van ons geloofsstandpunt bezien, weten wij, dat nog steeds de Geest Gods werken wil. Wij weten volgens Jezus' woorden niet, vanwaar die Geest komt en waarheen Hij gaat. Zo zullen wij ook niet kunnen verklaren, waarom nu eens hier en dan daar nieuw leven ontstaat. Laat ons bidden en werken, dat ook onder ons volk een nieuwe ontwaking komen zal.

Uit ons Unie-bureau

We moeten nog even weer de statistiek ter hand nemen. Want van een paar gemeenten is het ledental te corrigeren. Allereerst dan onze jonge gemeente Daarlerveen-Vroomshoop. Deze telde per 1 januari jl. 99 leden. En de Rotterdamse gemeente in het centrum telde 127 leden. Dienovereenkomstig wordt het totaal aantal leden aan het begin van dit jaar 7210.

Natuurlijk zijn al onze gemeenten verblijd en verrijkt door de zegen van de laatste Unie-vergadering. Wat een wil en bewogenheid tot gezamenlijk handelen en gemeenschappelijk werken! En het zal ieder interesseren wat in dit jaar voor onze geregelde arbeid nodig is. Ik zou hiertoe wel kunnen verwijzen naar het uitvoerige overzicht op bladzijde 6 van het jongste cijfermateriaal. Doch ten gerieve van onze penningmeesters en alle belangstellende leden doe ik goed om het even beknopt weer te geven. En het eenvoudigste en duidelijkste is wel de vermelding van de bedragen per lid. Aan Unie-contributie zal dit jaar betaald worden f 5,— dat is 35 cent minder dan verleden jaar; van deze „contributie" van f 5,— is dan f 2,— bestemd voor de kinderbijslag onzer voorgangers, f 2,03 voor de pensioenen van emeriti en voorgangersweduwen, en tenslotte f 0,97 voor de algemene bestuurskosten en administratie der Unie. Behalve deze „contributie" van f 5,— per lid wordt dan nog een vrijwillige bijdrage voor de verschillende gezamenlijke taken verwacht, en wel per lid voor de E.C.U. (evangelisatie) f 1,61, voor de Opleiding f 0,40, voor de U.Z.C. (zending) f 1,21, en voor het 10-centsfonds (kerkbouw) f 0,50. Wanneer we deze bedragen optellen, blijkt het dat het met elkaar nog maar 11 centen meer is dan verleden jaar. Nu dat komt weer klaar, zegt ieder voor zichzelf.

Mag ik tenslotte hierbij even uw aandacht vestigen op het in dit nummer verschenen bericht over aanmelding voor het Unie-jubileum? Dat is uiterst belangrijk. Leest dat bericht dus goed en handelt ernaar!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Diversen

PROGRAMMA PAASBONDSDAG
van 't Gewest Groningen Noord

Waren we 't vorige jaar in de Bapt. kerk te Haulerwijk, dit jaar wordt de bondsdag gehouden in de Bapt. kerk te Delfzijl.

Morgenbijeenkomst
Leider Ds N. J. van Beek
10 uur Opening en Bidstond
Bijbelbespreking over 1 Cor. 15 : 35—44 door Ds J. Reiling
Declamatie door mej. Bouman en de heer A. Veenhof beiden van Groningen
Medewerking van de zangkoren van Haulerwijk, 't Evangelisatiekoor van Gronin-

gen en Foxhol.

Van 12—1.30 uur **middagpauze** met **broodmaaltijd.**
Tijdens de pauze concerteert een muziekgezelschap uit Groningen en de heer Poort van Hoogezand.

Middagbijeenkomst
Leider Ds G. Brongers
Declamatie door Hoogezand en Delfzijl
Toespraak door Ds G. Vegter, onderwerp: „Evangelisatie"
Getuigenisdienst
Medewerking van de zangkoren van Hoogezand, Hoogkerk en Delfzijl
Sluiting.

Bij aankomst wordt van 9.30—10 uur koffie geschonken, evenals in de middagpauze. Na sluiting wordt eerst gezellig thee gedronken.

Bij goed weer wordt een grote openluchtsamenkomst gehouden, waarbij dan zullen medewerken het muziekgezelschap uit Groningen en verschillende zangkoren. Leider hiervan zal zijn br De Vries van Groningen, terwijl als sprekers zijn aangezocht Ds G. Brongers en Ds N. J. van Beek.

BESTURENCONFERENTIE GEWEST HOLLAND

Leden van de raden der gemeenten in gewest Holland zijn hartelijk welkom op de besturenconferentie op *zaterdagmiddag 7 april te Utrecht* in de tuinzaal der Baptisten kerk, Herenstraat 34.

Aanvang 3.30 uur.
Opening.
Ds S. Zijlstra, Eindhoven over: „Koninkrijk Gods en gemeente".
Ds W. Harkema, 's Gravenhage: Rapport van de gewestelijke Evangelisatiecommissie.
Pauze ter nuttiging van uw boterham.
Bespreking rapport gew. Evang. comm.
Ds H. D. Hooghwinkel: De arbeid der buitenlandse zending.
Sluiting te 7 uur n.m.
Broeders, komt allen. Utrecht verwacht u.

Het sekretariaat van de Bapt. gemeente te Hoogeveen berust thans bij G. Blok, Alb. Steenbergenstraat 13, Hoogeveen, en het penningmeesterschap bij G. de Jonge, Julianastraat 20, Hoogeveen.

E.C.U. *nieuws*

„Eindelijk!" hoor ik U al in gedachten zeggen, „daar is de E.C.U. weer!" Het wordt inderdaad nu tijd, maar de drukte rondom de voorbereiding van ons deel op de Alg. Vergadering maakte eerder schrijven niet mogelijk. Van één van de eerste vergaderingen der E.C.U. in dit jaar is de opdracht nog blijven liggen, om U allen zeer hartelijk te danken voor de prachtige steun, die U ons in 1955 gegeven hebt, waardoor we geheel volgens de begroting konden uitkeren, **waar dit nodig was.**

In ons boekje „Van de vreugde bij de oogst" (hebt U het al? Haast U, want er is maar een beperkte oplage!) meldt de E.C.U.-verslaggever ook al, dat het steeds zo ging met de E.C.U.-gelden: het resultaat overtrof de verwachtingen.

Nu, dat was in 1955 het geval en we hebben helemaal geen reden, om te vrezen, dat 1956 — het eerste jaar van de volle liefde — niet weer dezelfde ervaring zal geven.

Nogmaals, broeders, zusters en vrienden, hartelijk, hartelijk dank.

Dit is dan ook wel echt de laatste keer, dat ik over geld schrijf. Want op diezelfde vergadering werd besloten, dat Ds Jansma zich met de verantwoording zal belasten, waarbij hij wel de nodige aanwijzingen zal geven, als er niet genoeg zou zijn. De E.C.U.-sekretaris zal zich uitsluitend over het wèrk tot U wenden. En daar valt zoveel over te schrijven. Het E.C.U.-werk is immers zoiets kostbaars in de coöperatie onzer Gemeenten! Daar zijn we eigenlijk allemaal nogal wijs mee!

Het werk zal nu voortaan onder leiding van een uitgebreide E.C.U. geschieden. Op de Alg. Vergadering werden als nieuwe leden gekozen de broeders E. de Haan te Beerta en Ds W. Veenstra te Treebeek. De functieverdeling was als volgt:
Voorzitter: D. Olijslager, Stadskanaal.
Sekretaris: Ds J. Broertjes, Jan Luijkenstraat 5, Utrecht, tel. 12960.
Beiden vertegenwoordigen de E.C.U. in de U.C.
Leden: Ds J. Bosma, Arnhem, tevens Voorzitter van de Evang. Studiecomm.
E. de Haan, Beerta,
Ds W. Veenstra, Treebeek.

Op de eerste vergadering sprak onze herkozen voorzitter de wens uit, dat deze grotere commissie op een even fijne wijze zou samenwerken als in de kleinere samenstelling reeds het geval was.

De E.C.U. hoopt *maandag 9 april* in de nieuwe Kerk te Arnhem bijeen te komen. Mocht U iets hebben, dat van betekenis zou kunnen zijn, wilt U dit dan *voor deze datum* aan ons melden.

Utrecht. BROERTJES.

Advertentiën

Verloofd:
Henny Scheurkogel
en
Nico van Leeuwen
2 april 1956.
Rotterdam-Zuid, Wolphaertsbocht 457a.

Kier Bos
en
Stien Reiling
geven, mede namens wederzijdse ouders, kennis van hun voornemen op 10 april in het huwelijk te treden.
Het huwelijk zal D.V. worden gesloten te Borger, 's namiddags 3 uur en kerkelijk worden bevestigd te Stadskanaal, 's avonds 7.30 uur in de Bapt. kerk door de weleerw. heer ds G. W. Tijman.
Stadskanaal-W, H. J. Kniggestraat 11
Drouwenermond J 144
April 1956.
Gelegenheid tot gelukwensen in de zaal achter de kerk van 8.30—9.30 uur.
Toekomstig adres: Hoogezand, Kerkstraat 109.

Plotseling overleed in volle overgave in de leeftijd van bijna 81 jaar onze zeer beminde man, vader, grootvader en overgrootvader
Gerrit Brans
Zalig zijn de doden die in de Heer sterven.
Uit aller naam,
K. Brans—Klunder.
Hoogezand, Borgweg 63.
De begrafenis is bepaald op zaterdag 31 maart 's nam. 2.30 uur vanaf de „Stille Hof" te Hoogezand.

F. Lindeman te Zwolle woont Jacob Gillesstr. 30

Is u reeds in het bezit
van het fraaie Unie jubileum-boekje
„Van de Vreugde bij de Oogst"?
Iedere Baptist grijpt naar deze mooie verschijning, aantrekkelijk door de vele foto's en belangwekkend door de oriënterende artikelen. Het is verkrijgbaar in elke gemeente bij de sekretaris of een ander ter plaatse aangewezen adres.
Voor verstrooide leden is het ook verkrijgbaar bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.
Prijs slechts f 1.25.

Jaargang 73 Nr 3308 Vrijdag 6 April 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Gezondenen

Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook U.

Joh. 20 : 21b.

Deze woorden werden door Jezus tot Zijn discipelen gezegd, op een avond toen ze met wel zeer gemengde gevoelens bij elkaar waren. Bedroefd waren ze om hetgeen er met hun Meester gebeurd was: verraden door één uit hun eigen groep, veroordeeld en gekruisigd. Blij, om de stille hoop dat zij, die beweerd hadden dat Jezus was opgestaan uit het graf, waarheid hadden gesproken en dat ze allemaal Hem terug zouden zien. Bevreesd, omdat de Joden misschien ook met hen zouden willen afrekenen. Plotseling stond toen Jezus in hun midden en ze hoorden Hem zeggen: „Vrede zij U!" Weg was hun verdriet en weg hun vrees! Jezus was er!

Op die avond maakte Jezus hen van discipelen tot apostelen door tot hen te zeggen: „Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook U".

Jezus als Gezondene

Gedurende Zijn hele dienst hier op aarde was Jezus Zich ervan bewust, dat Hij door God, Zijn Vader, gezonden was. Als jongen van twaalf jaar verbaasde Hij Zijn ouders reeds, toen ze Hem na het Paasfeest in Jeruzalem verloren hadden en Hem vonden in de tempel bij de leraren, door tot hen te zeggen: „Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"

In de synagoge van Nazareth las Hij de woorden van de profeet Jesaja: „De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren". Daarna zei Hij: „Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld". In de evangeliën kunnen wij telkens weer lezen dat Jezus Zich een door God Gezondene wist te zijn.

Hij kwam in de wereld om de Vader te openbaren. Philippus drukte eens het verlangen van de mensheid uit, door tot Jezus te zeggen: „Toon ons de Vader en het is ons genoeg".

Is er een God? Welke is dan Zijn karakter en wat gevoelt Hij ten opzichte van ons? Dit zijn vragen, die men telkens weer stelt. In Jezus Christus openbaarde God Zijn wezen, Zijn heiligheid, rechtvaardigheid en liefde. Daarom kon Jezus tot Philippus zeggen: „Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Deze Godsopenbaring was beter voor ons dan een Godsopenbaring in donder en bliksem, waar Philippus waarschijnlijk naar verlangde. Immers hoe zou God Zijn heiligheid, rechtvaardigheid en liefde beter kunnen openbaren dan in een leven?

Jezus wist ook dat Hij de opdracht had om de wereld te verlossen van zonde en dood. Hij was het Zelf Die zei: „De Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden — De Zoon des mensen is niet gekomen om zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen". Over Zijn pad lag de schaduw van het kruis waaraan Hij Gods haat voor de zonde moest tonen en het offer voor de zonden der mensen brengen, om de mens met zijn Schepper te verzoenen.

Jezus kwam in de wereld om heil te brengen, om te dienen. Hij bewees liefde en vriendschap aan de verachten, de uitgestotenen en de armen. Zieken genas Hij, kreupelen richtte Hij op, de doven deed Hij horen en blinden gaf Hij het gezicht weer. Waar Hij nood tegenkwam hielp Hij. Hij protesteerde tegen het onrecht en wees de mensen op hun plichten ten opzichte van elkander. Hij wist Zich gezonden om deze dingen te doen.

De discipelen als gezondenen

Nu ging Jezus de discipelen uitzenden om het werk dat Hij begon, voort te zetten. Menselijkerwijs gesproken was dit wel een erg gewaagde onderneming van Jezus. Het was toch de vraag of deze mensen wel geschikt waren voor dat werk. Hadden ze een poosje geleden niet laten zien dat ze allemaal hoogmoedig en eerzuchtig waren, toen ze gingen kibbelen om de vraag wie van hen toch wel als eerste moest gelden en toen niemand van hen bereid was om den ander de voeten te wassen? Hadden ze ook hun Meester in de moeilijkste ogenblikken niet in de steek gelaten? Jezus echter had vertrouwen in hen en gaf hun dit voorrecht en deze verantwoordelijkheid. Van dat ogenblik af waren zij mensen met een opdracht, een Goddelijke opdracht. Ze ontvingen ook een nieuwe kracht, namelijk de kracht van de Heilige Geest. In die kracht gingen ze later uit en verkondigden het evangelie, de blijde boodschap van Gods liefde en genade voor een verloren wereld. Ze ontmoetten veel tegenstand. Het was hard werk. Ze moesten lijden om de Naam van Jezus, Dien zij predikten. Maar ze hadden het er voor over. Al wat ze waren en hadden stelden ze in dienst van God en de naaste, gedrongen door de liefde. Zij wisten echter dat ze nooit alleen waren, want Hij Die hen uitgezonden had, ging met hen mee, zoals Hij ook gezegd had: „Ik ben met U, al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."

Wij als gezondenen

De woorden van onze tekst waren niet

alleen bedoeld voor de discipelen en ook niet alleen voor hen die als zendelingen het evangelie in verre landen brengen of predikanten en evangelisten, maar voor de hele Gemeente van Jezus Christus. De Gemeente moet zendingsgemeente zijn. Zij bestaat uit geredde mensen, die geroepen zijn om te redden. Wie tot Christus komt en Hem aanneemt als Heiland en Heer wordt door Hem de wereld ingezonden met een opdracht.

Wij allen, die geloven in Jezus, moeten Zijn voorbeeld volgen. Wij hebben de taak om de liefde van God in ons leven te openbaren, door onze naaste lief te hebben. Wij moeten evenals Christus dat deed, onszelf verloochenen en de naaste dienen: pleiten voor het recht van de arme en de verdrukte, de lijdenden helpen, waar en wanneer wij ook maar kunnen, liefde betonen.

Wij zijn ook geroepen om het verlossingsevangelie te verkondigen. Wij moeten de mensen wijzen op de Heiland, opdat zij Hem zullen aanvaarden en daardoor vrede met God zullen ontvangen. Het is een zeer belangrijke opdracht, want om ons heen leven zovelen, die gevangen zijn in de strikken der zonde, mensen die verzinken in hun twijfel en angst, mensen, die de zin van het leven niet kennen. Bevrijding en vreugde moet hun verkondigd worden.

In de woestijn is er één misdaad groter dan het plegen van een moord: te weten waar water is en het verzwijgen. In de wereld is er één misdaad groter dan alle andere: Jezus te kennen en over Hem te zwijgen. Een predikant behoort een gezondene te zijn, want hoe zal iemand prediken als hij niet gezonden is? Vergeet U echter nooit, dat wij allen als leden van Christus' Gemeente gezondenen zijn, mensen met een opdracht. Laten wij ons eens weer bewust worden van onze grootse taak en ons opnieuw geven aan God, opdat Hij door ons Zijn wil volbrenge. Wanneer wij ons bewust zijn van deze opdracht, moet ze ons wel samenbinden. Er zijn mensen die wachten op ons spreken, op onze daden. God roept ons tot de daad; Zijn werk wacht, treedt dan aan! Zeg: Here, hier ben ik, zend mij!

(Dit wegwijzend woord is een verkorte weergave van de preek, door *Ds E. Huizing* gehouden bij zijn intrede op Zondag 4 Maart j.l. in de Gemeente Deventer.)

Losse Schakels

Gezichtspunt Bij de beoordeling van vraagstukken, die het geestelijke en gemeentelijke leven raken, moeten we de Schrift laten spreken. Het is goed en nodig ook naar elkaar te luisteren, maar dan in déze zin, dat we willen vernemen hoe de ander de Schrift verstaat om daar aan eigen inzicht te toetsen. We vinden het niet bevredigend, wanneer men bij de bespreking van b.v. de doop zich laat leiden door overwegingen, die al van te voren een goed opvangen van het getuigenis der H. Schrift bemoeilijken. Zo b.v. wanneer men uitgaat van het sentiment. Men gewaagt dan van de sterftekansen van jonge kinderen, van de behoefte om grond te hebben voor de troostrijke gedachte, dat de jonggestorvene in de hemel is. Daarop wordt dan op de doop van de zuigelingen gewezen, die het ouderhart over de smart van het verlies heen kan helpen. Wij achten dit doop-misbruik. De vraag is niet of bij het loslaten van de kinderdoop een troostgrond voor bedroefde ouders wegvalt, maar of de kinderdoop bijbels gehandhaafd kan worden. Anderen naderen het doopvraagstuk van uit kerk-politiek oogpunt en zeggen: Wij willen de v o l k s k e r k en dáárom laten we de kinderdoop niet los. Ook wordt de waarheidsvraag door nuttigheidsoverwegingen verdrongen. Aan de ene kant zegt men: de kinderdoop moet gehandhaafd worden, want hij is zo vertroostend voor het ouderhart. Aan de andere kant zegt men: de kinderdoop moet gehandhaafd worden, want zo bewaren we de band tussen het volk en de Kerk. Wanneer we van dergelijke nuttigheidsoverwegingen uitgaan, is er weinig kans op een vruchtbaar luisteren naar en spreken over het getuigenis der Schrift a.g. de doop.

Dat is evenmin mogelijk, wanneer men de eenheid van het theologische systeem voorop stelt en zegt: ik wil de kinderdoop niet missen, want dan sluit het theologisch systeem van mijn kerk niet meer. — Hier hebben we het gevaar dat Schlatter noemde: de dogmatische bezondiging aan de Schrift.

De exegese zal meer in ere moeten komen: de beslissende vraag naar wat de *Schrift* zegt.

Gemeente en ambt *„Christus"* is Jezus' ambtsnaam. Ambt en persoon zijn bij hem niet te scheiden, maar moeten wel onderscheiden worden. Hij roept mensen, stelt ze in Zijn bizondere dienst. Het ambt wortelt in Hem, maar komt op uit de gemeente en kan alleen functioneren onder toestemming en verantwoordelijkheid van de gemeente. Los van een gemeente kan niemand ambtsdrager zijn, niemand ambtelijk handelen. Raakt een predikant of ouderling los van de gemeente, dan houdt hij als vanzelf op voorganger of ouderling te zijn. Er zijn geen „dominees" of „evangelisten" zonder gemeente, die hen riep en ordende, en in verbinding met wie ze werken.

Nu kennen wij geen organisaties, die een gemeentelijk karakter dragen behalve de plaatselijke gemeenten. De Algem. Verg. der Unie draagt geen gemeentelijk karakter. Ze is dan ook geen vergadering van ambtsdragers. De leden der Algem. Verg. zijn lid in hun kwaliteit van leden van een plaatselijke baptisten gemeente. Niét als voorgangers, ouderlingen enz. Zelfs al zouden alle leden van een Algem. Verg. ambtsdragers zijn van plaatselijke gemeenten, dan ware de Algem. Verg. nóg geen vergadering van ambtsdragers, en dus onbevoegd gemeentelijke handelingen te verrichten of daartoe opdracht te verstrekken. — Hetzelfde geldt van de leden der verschillende commissies. Al waren deze in een zeker jaar alle ambtsdragers, dan zouden haar vergaderingen nóg géén vergaderingen van ambtsdragers zijn. Zij kunnen geen ambtelijke handelingen verrichten of opdragen aan haar leden, want daartoe is alleen hun gemeente bevoegd. Slechts hun gemeente kan hen opdragen ambtelijk te handelen, en dat geschiedt dan in verbinding met haar en onder verantwoordelijkheid aan haar. Dat heeft met de bekwaamheid en het vertrouwen, dat de ambtsdragers in ruimer kring genieten niets te maken. Het gaat slechts hier om dat, wanneer geen noodtoestand heerst, voor het verrichten van ambtshandelingen men g e m e e n t e l i j k e opdracht behoeft. Laat ons de gemeente eren; ze is voor de geslachten zo ontzaglijk veel waard. Laat ons gemeentebesef zuiveren en aankweken, door in alle dingen gemeentelijk te handelen.

Vrucht der Bekering In een evangelisatiecampagne van Billy Graham te Los Angeles, kwam een lid der onderwereld tot bekering, Jim Vaus. Drie jaar later, toen de bekering bleek goed te hebben doorgewerkt, werd hij bevestigd tot predikant in een kerk te Chicago. Een bezoeker van deze intreedienst vertelt dat uit de verklaring van de nieuwe voorganger wel bleek, dat God deze man geleid had. Toen hij tot de overtuiging van zonde gekomen was en zijn leven aan Christus had uitgeleverd, stond hij voor de consekwenties, die ieder, die minder diep gegrepen was door Gods genade zou hebben doen aarzelen. Jim Vaus begon met het aanleggen van een lijst van allen, die hij bedrogen, beroofd of op andere manier onrecht had aangedaan. Dit memorandum besloeg negen getypte bladzijden. Onder hen, aan wie hij zijn misdaden belijden moest waren vroegere bentgenoten, predikanten en politiebeambten. Hij begreep, dat het gevolg van deze bekentenissen

kon zijn. Teneinde zijn mogelijk goed te kunnen t hij zijn auto, zijn meu- .is, kortom al zijn bezit, op kon brengen. Van het waarop hij begon te doen en hem voorschreef begon wonderbare wijze te helpen.

De gevangenis werd hem bespaard en velen, wier vroegere vijand hij was, werden zijn vrienden. Twee van zijn voormalige kameraden, die voornemens waren hem uit de weg te ruimen, kwamen van dat voornemen terug en wensten hem dat het hem goed mocht gaan in zijn nieuwe leven.

Jim Vaus vertelde dat hij er twee — een half jaar voor nodig gehad had, om zijn schulden af te betalen, maar dat ook dié tekenen van het oude leven nu uitgewist waren. Hij is nu een hand, waarmede God andere zondaars kan grijpen en grijpt!

L.

---

nieuwe ...nhemse ...erk

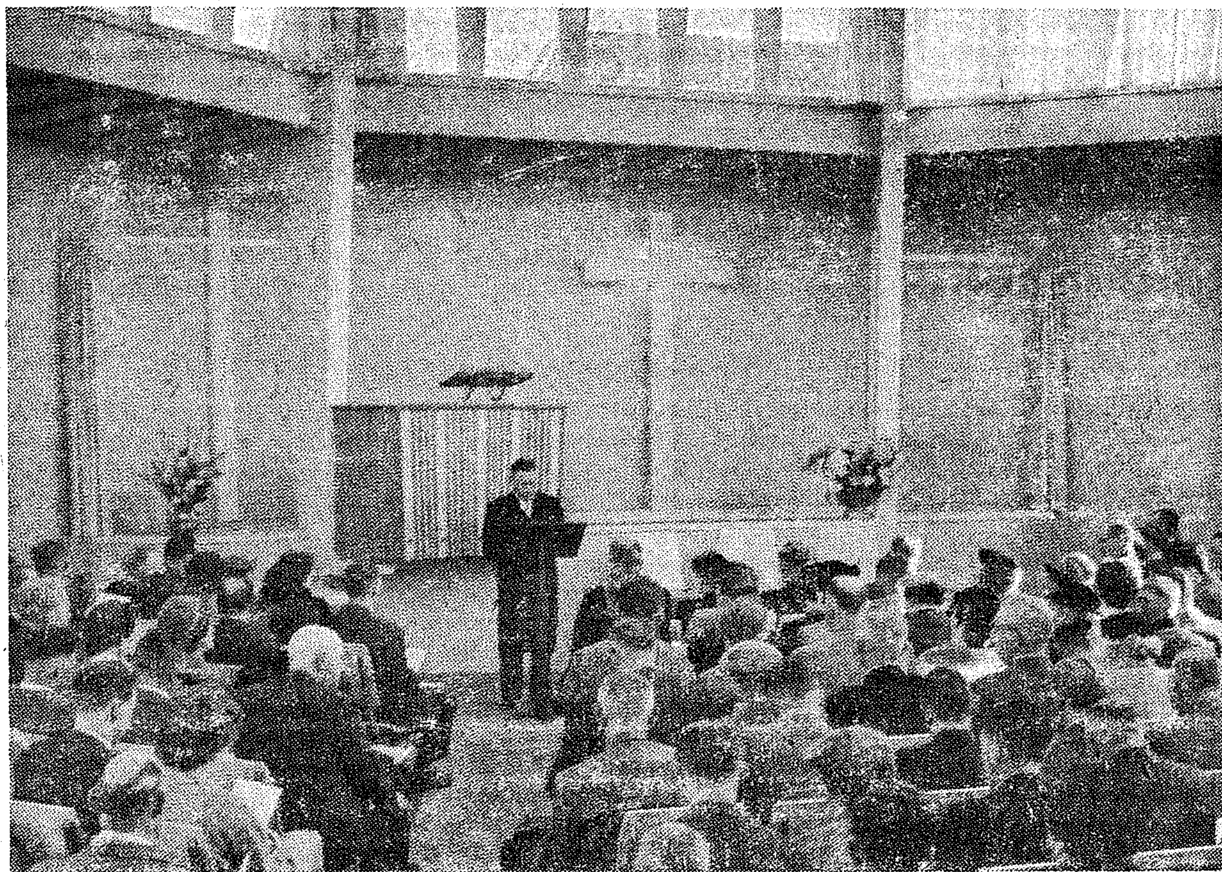

Foto „Het Vrije Volk", Arnhem

Wat maakt een gebouw nu tot een ...k?

Een toren? Dan hebben we niet veel ...rken onder de Baptisten gebouwen in ...ederland. Sneek, Muntendam, Hengelo, ... Exloërmond, Stadskanaal, misschien ...og een enkele.

Een koepel? Iets hoogs dus? Ook dan kunnen we niet op veel kerken bogen. Toch zijn het de toren of de koepel, die doorgaans de architect ten dienste staan, om voor het gevoel der mensen van een gebouw een duidelijke kerk te maken. Ontbreken beide, dan valt het een voorbijganger niet gemakkelijk, om een bouwwerk als kerk te bewonderen. Hij wordt er wat kriebelig onder en heeft critiek.

De Arnhemse kerk heeft geen toren en eigenlijk ook geen koepel. Toch moet het een kerk zijn. Zij het dan ook meer een kapel, zoals de naam boven de ingang aanduidt. Staande tussen een hoge flat en grote vooroorlogse villa's valt het gebouw toch op en ja, het is een modern-passend geheel in deze villa-wijk. Zoals de echte kunst zijn tijd vooruit is, zo is ook met deze kerk iets verkregen, dat over enkele jaren stellig steeds meer gewaardeerd zal worden. We moeten er nog aan wennen. We zijn nog niet zo ver. Maar dat komt wel. Je kunt daar in Molenbeke toch iets bijzonders ontdekken.

Wat maakt nu echter een kerk tot een Baptisten kerk?

Het doopvont?

Laten we zeggen: ja, onder meer! Maar waarom stoppen vele Gemeenten dit tekenende zo diep weg? Soms onder luiken, achter deuren of diep onder de kansel. Zo, alsof men er zich voor schaamt en het niet graag aan iedereen laat zien.

Voor dit wegstoppen zijn vele praktische redenen. 't Is immers een graf en dat uitkomen van dopelingen uit het water is geen fraai gezicht. Je mag wel zien, dat ze er in gaan, maar het uitkomen moet onzichtbaar zijn. Maar met dat diep wegstoppen is vaak de doophandeling ook onzichtbaar geworden. Je hoort wat, maar het zicht er op ontbreekt.

In Arnhem is het doopvont direct náást de kansel, met daarvoor de avondmaalstafel, die bij een avondmaalsviering in 't midden komt te staaan. Doopvont en kansel zijn geen van beide in he... midden, maar sámen vullen ze één va... de acht zijvlakken in dit achthoekige in...terieur. Volgens de predikanten is d... kansel te klein, maar volgens de archite... nog te groot. Het zal wel in de armsl... van de één en de oogopslag van ... ander liggen. De avondmaalstafel is v... de kerk uit helaas te weinig te zi... Men ziet eigenlijk alleen de stoelen achter.

Het uitkomen van de dopelinge... gemakkelijk door het verschuiven ... gordijnen aan het oog te onttrek... Ieder kan echter de handeling ... zien gebeuren, want de bodem va... doopvont is gelijk aan de vloer v... kerk. Boven het geheel staat opg... het triomferend teken van het Kr...

Naast het doopvont maakt n... anders een gebouw tot *Baptiste...* Architect Geels drukte het na d...

Zand en zaad

De gemeente te Hengelo heeft de goede gewoonte om op de Goede Vrijdagmorgen samen te komen. Na de verkondiging is er viering van het avondmaal. De mannen nemen een snipperdag en vrouwen proberen ook te komen. Het is dan wel niet zo druk bezet als op een gewone zondag, want kan nu eenmaal niet, maar het is toch goed juist op die dag in de stilte te gaan. Het is anders maar vreemd met onze feesdagen. De Hemelvaartsdag is een vacantiedag en de lieden stromen uit over de wegen, terwijl een klein deel de kerk bevolkt. Op Goede Vrijdag is in Leeuwarden de marktdag van het seizoen en in onze industriesteden draaien de machines op volle toeren. Misschien is het ook maar goed dat deze dag een gewone werkdag is. Die werkelijk de dag wil afzonderen neemt gewoon vrij en vergadert met de gemeente. Zou het niet mogelijk zijn, dat dat ook bij u in de gemeente gebeurde?

Na de dienst zaten we nog even na te praten over de viering van deze dag en van de Zondagen en bevonden, dat we vooral met de Zondagen een beetje omhoog zitten. Het is natuurlijk wel verschillend gesteld in de diverse plaatsen van ons land, maar overal leeft het gevoel, dat de Zondag ons uit de handen glipt. Aangenomen dat de morgendienst de drukst bezochte is, dan kunnen we ook wel aannemen dat de tweede dienst, in de regel op de namiddag, maar spaarzamelijk bezocht wordt. Ik stond deze week met een gereformeerd predikant een praatje te maken. Hij informeerde hoeveel diensten we hadden op de Zondag. In de winter twee, in de zomer één, was mijn antwoord. Gek eigenlijk, nu bedoel ik u, lezers, vindt u ook niet? Hebben we het in de winter wel nodig maar 's zomers niet? Of is het uit tijdverdrijf, want in de winter ga je in de regel niet voor je plezier wandelen. Dat doe je in de zomer, en daarom is er dan ook geen kerkdienst in de namiddag. Wat doen we het vreemd. Maar de gereformeerde broeder prees onze wijsheid. Dat is verstandig, zei hij, want ze komen toch niet. Laat er eens 60 Pct in die middagdienst komen. Waarop ik antwoordde, dat ik zeker zulk een dienst niet zou laten overgaan, als er nog zoveel kwamen. Maar zijn lof was toch bitter in mijn mond. Is het verstandig maar achter de verdwijnende gemeente aan te gaan en mee te verdwijnen? Naar de bossen, naar de heide!

En dus gingen we vanmorgen nog verder praten over wat-men vandaag des zondags doet en wat vroeger verboden was. Ik zou ook kunnen vragen: wat laat men nog na op die dag? Alleen het werken, maar verder doen we alles. U kunt zich voorstellen wat er zoal genoemd werd: van breien en haken tot zwemmen en autorijden, van eventjes aanleggen onderweg tot laat thuiskomen 's avonds en zo is dan de Zondag blijkbaar bezig te overlijden. Tenminste de zondag, zoals wij die vroeger hadden. Heeft iemand er een verklaring voor? Niet even een dooddoenertje, maar een uiteenzetting, die licht werpt op de situatie en als het kan, dan ook graag een aanwijzing van hoe het nu verder moet. Misschien zegt u wel: achter uw verdwijnend kerkvolk aan marcheren en gewoon diensten houden op de parkeerplaatsen, bij de zwembaden en naast het sportveld. En wat dat haken en breien betreft en het aanleggen bij het Rustend hert of het Witte ros, wilt u mij misschien wel adviseren de zaak maar blauw blauw te laten en niet al te wettisch te worden. Nu, dat hoeft u mij niet te zeggen, maar zegt u mij wel eens, waarheen we met die feestdag op weg zijn. De broeder, die met mij praatte vanmorgen had in een, ik neem aan niet best bezochte, dienst gesproken over het verzadigd zijn der lieden. Er is geen honger meer, meende hij. Nu, wilt u uw best eens doen en hierover wat nadenken? Ik dacht wel, dat er aanleiding voor bestond.

In de Groene van 31 Maart staan tien geboden, gemaakt door een engelse predikant. Hij schildert daarin zijn tijd en zeden:

1 De mens is de HEER; dat ben ik dus.
2 Gij zult uzelf geen gesneden beeltenis maken; de televisie is hiervan uitgezonderd.
3 Gij zult de naam van het Monopolie niet ijdellijk gebruiken, want het Monopolie krijgt degenen, die onder de prijs verkopen wel te pakken.
4 Gedenk de Sabbathdag. Op de zevende dag zult ge thuis allerlei karweitjes opknappen en op de andere zes dagen zult ge zo weinig mogelijk uitvoeren om aldus in een goed blaadje te komen bij de vakvereniging.
5 Eer uw vader en uw moeder, zolang ze u niet tot last zijn.
6 Gij zult ten aanzien van doodslag zo besluiteloos zijn als het parlement (dit naar aanleiding van de jarenlange pogingen tot afschaffing van de doodstraf, hetgeen nu staat te gelukken).
7 Gij zult u niet laten betrappen op overspel.
8 Gij zult u niet laten betrappen op diefstal.
9 Gij zult geen valse getuigenis afleggen tegen uw naaste in diens tegenwoordigheid.
10 Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult hem in de positie brengen hem te dwingen het u te verkopen.

Hier en daar slaan deze geboden meer op engelse toestanden dan op de nederlandse. Dat wil zeggen, hoogstens het zesde, verder ontlopen wij elkaar dunkt me niet. Ook ter bepeinzing doorgegeven.

HUIZINGA.

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Als een kind

Soms zijn grote mensen net als kleine kinderen. Kinderen verlangen vol ongeduld naar dat wat komt. Zij tellen de dagen en nachten die hen nog scheiden van de dag dat hun verlangens in vervulling zullen gaan. Nu is het helemaal niet erg dat wij als de kinderen worden. Vol verlangen, met toekomstvisie. Indien wij niet worden als de kinderen - enz. Wij grote mensen moesten wat meer van het kind hebben en wat minder van de bedorven volwassenheid.

Maar soms leggen wij het grote mens zijn af. Ik wil wel erkennen dat ik met grote spanning de weken aftel die ons nog van de 2e Pinksterdag scheiden. Dan weten wij hoe groot het bedrag is dat wij, u en ik, voor het jubileumfonds bij elkaar gebracht hebben. Als het u gaat zoals mij dan kijkt u elke week nieuwsgierig naar de verantwoording in de Christen en dan ga je weer tellen. We zijn nog niet helemaal aan de f 10.000, maar toch een flink eind op weg. We halen het nog best. Als alle gemeenten de laatste zware loodies spoedigst aan onze unie-secretaris overmaken dan bereiken we heel zeker met enkele weken ons doel.

Vol verwachting klopt ons hart.

Jubileum
evangelisatiecomm.

BRIEVEN AAN **Jan Strijder**

IV

Beste vriend en Broeder,

Je hebt wel gelijk, als je zegt dat veel mensen niet sympatiseren met de prediking van oordeel en gericht. Zelf heb ik het ook vaak meegemaakt dat mensen dáárop hun critiek richtten en op grond van déze zaken de waarde van de Bijbel en de liefde van God in twijfel trokken. Liefde en gericht zijn, menen zij, niet te combineren. Waarachtige liefde sluit gericht uit.

Ik moet even denken aan een chirurg, die iemand een *been* amputeert, om het bedreigde *lichaam* te redden. Zo'n amputatie is een vrij wrede geschiedenis, oppervlakkig beschouwd. Er wordt gesneden en er vloeit veel bloed. Toch zal niemand het in zijn hoofd halen, die chirurg een wrede sadist te noemen, integendeel! We zien in hem een redder, die een deel wegneemt om het geheel te redden en het leven te bewaren, voorzover mensen dat dan kunnen.

Het komt mij voor, dat wij zó Gods oordelen en gerichten moeten zien. Die zijn beslist níét bedoeld om te verdoemen en te vernietigen, om het echte leven prijs te geven aan de ondergang, maar om te redden, te bewaren en tot zijn recht te doen komen wat waarlijk goed, dat is: aan God verbonden en Hem toegewijd is.

Gods gerichten keren zich tegen de alles ondermijnende zonde. Telkens weer in de geschiedenis van de mensheid en het volk van God zien we dat een opeenhoping van zonde de gang en de komst van het Rijk van God remt en stagneert. Denk aan de periode vóór de zondvloed. Dàn komen Gods gerichten om de barricaden weg te breken, op te blazen en de baan vrij te maken. Niemand hoeft te vrezen voor Gods gerichten, die waarlijk zijn leven aan God verbinden wil, want midden in de gerichten is de reddende ark die hèn opneemt en draagt die de zonde haten. En na de gerichten gaat Gods reddende werk weer verder met Noach en de zijnen die op God vertrouwden.

Ook de geschiedenis van Israel, opweg van Egypte naar het Beloofde land, is vol van reddende gerichten. Als de Farao de uittocht belemmerd, treft Gods gericht hem en de zijnen. Als een deel van het Joodse volk de afgoden omhelst en zedeloosheid verkiest boven de dienst van God, als zo het hoopvolle bestaan van het Godsvolk bedreigd wordt, komen Gods oordelen, en de Grote Chirurg amputeert een deel, opdat het geheel zal kunnen blijven leven en het Beloofde Land kan binnengaan.

Op Golgotha rekent God in een fel gericht af met de zonde der wereld, die als een machtige barricade stond tussen Hem en de naar God dorstende mens. Het gericht treft Christus, die alle zonde op zijn schouders nam, en als het uitgewoed is, scheurt het voorhangsel in de tempel van boven naar beneden, en de weg naar God ligt open.

Zo komt ook eenmaal het grote, definitieve oordeel, dat voorgoed afrekent met de zonde en met hen die het kruis voorbijliepen en bewust kozen voor zonde en satan. Ook in dat eindgericht gaat het niet in de eerste instantie om de vernietiging, maar om definitief ruimte te geven aan het nieuwe leven dat uit God is, in een Rijk, waarin alle remmende, het goede ondermijnende factoren zullen hebben afgedaan.

Gods gerichten dienen het Leven. Ze vagen de oorzaken en veroorzakers van ziekte en ondergang weg. Slechts wie niet leven wil, wie bekeerte en wedergeboorte schuwt en verwerpt, wordt bedreigt door Gods gerichten. Voor wie God dienen zijn Zijn gerichten daden van vriendschap. Hebben dáárom de Godsmannen uit de Bijbel óók de gerichten bezongen?

Hartelijke groeten van je

Medestrijder.

Van het

Zuidelijk Front

Ergens in m'n boekenkast staat een boek van Dr Aalders: „Lot en Illusie", waarin hij de hedendaagse bewegingen en stromingen beschrijft en verklaart. Dat boek is inmiddels al wat verouderd, want het dateert uit 1939. Als de schrijver het over het Baptisme heeft schrijft hij o.a: „Aantal leden nauwelijks 2000. Aanhang en uitbreiding vooral in de Veenkoloniën van Groningen en Drenthe. Geweldige zendingsdrift".

Nu was Aalders er met zijn getallen wat naast. Destijds maakte ik in dat boek reeds de aantekening, dat onze gemeenten in 1939 5201 leden telden. Nu zijn dat er inmiddels 7150.

En als hij vandaag de dag nog eens moest schrijven over ons Baptisten dan zou die ene zin ook gewijzigd moeten worden in: „Aanvankelijk vooral aanhang en uitbreiding in de Veenkoloniën. Later over geheel het land verspreid."

Dat laatste immers is kenmerkend voor onze beweging in de laatste jaren: behalve in het Noorden en later Oosten, winnen we ook in het Westen en Zuiden veld. Wie denkt er niet aan Noord-Holland, Zuid-Holland?!

En nu staat ook het Zuiden in het teken van de evangelisatie. Ook hier staan we aan de frontlinie. Over zendingsdrift gesproken!

Het deed ons goed dat velen ter A.V. belangstellend informeerden naar de stand van zaken hier. Dit meeleven met het werk hier werd overigens al zo duidelijk gedemonstreerd in de bijdragen voor het Jubileumfonds! Dit alles geeft moed voor de moeilijke arbeid. Moed....en vertrouwen.

We geven U dan ook graag van tijd tot tijd berichten over ons werk door. En maken er dan maar meteen een begin mee.

Twee maanden geleden streken we hier neer. De gemeente Treebeek bereidde ons een enthousiaste ontvangst en dat was al dadelijk een prachtige stimulans voor het werk.

Vanuit de gemeente was men reeds met „postwerk" begonnen in Schaesberg-Heerlen en Sittard. En daarin vonden wij al dadelijk goede aanknopingspunten.

U moet weten, dat ons evangelisatiebeleid zich koncentreert (althans voorlopig) op deze twee punten: Heerlen en Sittard. Heerlen is de „hoofdstad" van het mijndistrict en Sittard-Geleen het Centrum van een gebied, dat ongetwijfeld nog vele mensen zal aantrekken. Deze beide plaatsen moeten de bruggehoofden worden. Hier trachten we de brs en zrs samen te trekken voor het werk, om op deze wijze kernen te vormen voor de arbeid.

We rijden dus niet met een geluidswagen. Dat wordt overigens wel gedaan door de Gereformeerde evangelisatie, maar het wil ons, althans voorlopig, voorkomen, dat dit niet de meest effectieve wijze van werken is voor dit gebied.

Bij onze werkwijze staat de gedachte voorop, dat we voor de mensen die we mogen bereiken, opvangcentra moeten hebben. Geloofsgemeenschappen dus, waarheen we de mensen kunnen verwijzen en waarin ze volledig kunnen worden opgenomen.

We zeiden reeds dat deze kernen er zijn te Heerlen-Schaesberg en Sittard. Elke Zondag komen we hier samen en houden een samenkomst. Schaesberg-Heerlen telt plm. 15 bezoekers, Sittard tussen de 20 en 30. In Sittard werd reeds een zondagsschool begonnen, een vrouwenkring gestart, terwijl er ijverig gecolporteerd wordt met „De Zaaier".

Uiteraard zijn we vol plannen. Tot dusver is het nog wat verkennen en uitzien naar de beste mogelijkheden. We overwegen vooral de jeugdarbeid in ons werk te betrekken. Maar....we zitten nog zonder localiteit! En dat betekent een grote handicap voor het werk. Tot dusver moeten huiskamers dienst doen als „kerkzalen" en „vergaderruimten". U begrijpt dat dit zo spoedig mogelijk veranderd dient te worden. Maar.... Geld!

De gemeente Treebeek kan ook niet meer dan zij reeds doet. En vol verlangen en ongeduld wachten we op hulp van Baptist Nederland.

Het werk heeft perspectieven! De mijncentra zijn dicht bevolkt. Mijnen en nevenbedrijven trekken vele mensen van buiten de provincie aan. De groep te Sittard kreeg de laatste maanden drie gezinnen van elders. Deze brs en zrs moeten opgevangen worden. Zij moeten in de gelegenheid worden gesteld om opnieuw deel uit te gaan maken van de geloofsgemeenschap waarin zij stonden en om mee te werken in de arbeid.

Alleen daarom reeds moeten we hier zijn. En waar Baptisten zijn, daar is altijd het verlangen meerderen te betrekken bij het evangelie. Aalders had wel gelijk: een geweldige zendingsdrift.

H. P. DE BOER.

Het Unie-jubileum nadert!

Wij trekken op naar Groningen,
naar de landelijke Toogdag
op Pinkstermaandag in het Bloemenveilinggebouw.

Daartoe brengen we het volgende even in herinnering:

1 Toegang tot de Toogdag heeft ieder, die in het bezit is van een toegangsbewijs. De toegangsbewijzen dienen om het kollekteren overbodig te maken. De prijs is f 1.— per persoon, voor kinderen tot 14 jaar echter 25 cent.

2 Laten de sekretarissen onzer gemeenten zo spoedig mogelijk deze toegangsbewijzen voor de Toogdag-gangers bestellen. Alleen dan zijn ze zeker van een plaats. De toegangskaarten moeten *UITERLIJK 1 mei* besteld zijn bij: J. J. Bolman, J. C. Kapteynlaan 48a, Groningen. Doch hoe eerder uw sekretaris bestelt, hoe beter het is.

3 De betaling van de toegangsbewijzen dient te geschieden door storting of overschrijving op de girorekening 486527 ten name van J. v. d. Mei, Rijnstraat 33, Groningen. Ook de betaling moet *vóór 1 mei* gedaan zijn met duidelijke vermelding van de bestemming van het bedrag.

4 Voor logies vóór de Toogdag (in verband met de repetitie van de zangkoren met muziekcorps) als ook ná de Toogdag (in verband met de Nat. Conferentie van de N.B.J.B.) kan gezorgd worden, indien de betreffenden zich *ten spoedigste*, doch *uiterlijk 15 april* opgeven bij: H. Deursed, Hoornsediep 79, Groningen. Daarbij moet dan duidelijk vermeld worden op welke dag en hoe laat men arriveert en wanneer de terugreis is. Alleen voor wie zich tijdig, dus uiterlijk 15 april, meldt kan gezorgd worden!

Renderloonieuws

Hierbij maken wij U er op attent, dat in de 4e kampweek (21—28 Juli) alle plaatsen, zowel het gezinskamp als de beide jeugdkampen, zijn gereserveerd. In de jeugdkampen van de andere weken zijn nog plaatsen beschikbaar.

J. J. KIWIET.

Groenteweg 12, Den Haag.

HOOGKERK

Als jongste gemeente van Baptist Nederland willen we van ons laten horen. Van de instituering gewaagde Groningen—Z reeds. Die dag was voor ons echt een feestdag. Met een besproken autobus reden we zingend naar Groningen en eveneens zingend weer terug. Vanwaar dan die blijdschap? Niet omdat we los kwamen van Groningen, o neen, Groningen blijft aan ons verbonden. Ds Brongers is onze consulent en Groningen draagt ons een warm hart toe. Waarom dan zo blij? Om de wonderen die God onder ons deed, in 't bijzonder de laatste tien jaren. Velen werden bekeerd en lid der Gemeente.

Op Zondag 4 Maart hielden we ons liefdefeest. Die dag was onze zaal bijna te klein. Toch getuigden zeer velen van de wonderbare leiding Gods in hun leven.

Toen br Jac. Tromp na zijn toespraak „Tien jaar Evangelisatie in Hoogkerk", de aanwezigen vroeg: Voor wie is Hoogkerk tot een eeuwige zegen geworden? waren er velen die gingen opstaan, hetgeen de anderen ontroerde. Was het wonder dat we een loflied gingen zingen? Wat was het mooi! En dan, direct enige weken later werden we reeds opgenomen in onze Unie.

Dank, broeders voor uw vertrouwen in ons! Als kleine gemeente hopen we voor de Heer veel te mogen doen aan deze plaats. Hij die ons in het verleden zó zegende, dat we dankbaar mogen zijn dat zelfs een van onze jonge mannen, te weten onze br Hendrik Noordijk, hem mag dienen in de zending vanwege de Australische Baptisten, op Holl. Nieuw Guinea. Hij was een der eerste bekeerlingen te Hoogkerk.

Hart. groetend,
P. NOORDIJK, secr.

Koningsweg 3, tel. K 5900 - 5473.

EMMEN

Behalve de blijde Paasboodschap die wij mochten beluisteren, waren wij getuigen van doopsbediening van een zuster en een broeder (moeder en zoon).

Onze voorganger had tot tekst 1 Petr. 1 vers 3. Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden.

Na afloop schaarden wij ons om de Dis des Heren, waar de nieuwe leden hartelijk welkom werden geheten.

D. M.

Vrouwen conferentie te Rüschlikon, Zwitserland

van 21—28 Mei

In het januari nummer van ons blad „De Kandelaar" heb ik onze zusters medegedeeld, dat er een Europese Vrouwen-Conferentie gehouden zal worden. Vrouwen van alle Europese landen komen te samen om elkaar te ontmoeten, van elkaar te horen en te trachten voor elkaar een zegen te zijn.

Verschillende onderwerpen zullen er worden besproken en gedachtenwisseling zal plaats hebben. Ook zullen de Zwitserse vrouwen 's namiddags hun vergaringen houden waar de Europese zusters worden uitgenodigd. Er wordt verwacht dat er 5—10 zusters van Holland zullen komen. Logies geheel vrij.

Zusters, ik wek u gaarne op aan deze uitnodiging gehoor te geven. De tijd dringt. Meld u bij mij aan en ik zal uw naam enz. doorgeven aan de leiding van de conferentie.

Met zustergroeten,

T. WEENINK-DETHMERS.

Pijntorenstraat 5, Haarlem.

Verantwoording

De maand maart bracht de volgende giften en collecten in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Groningen-Zuid f 125.-; Workum f 50.-; Hoogeveen f 19.26; Harlingen f 49.34; Groningen-Noord f 137.76; Enschede f 47.11; Rotterdam-C f 52.30; Rotterdam-Zuid f 61.50; Eindhoven f 78.09.

2 voor de Opleiding: Groningen-Zuid f 75,-; Hengelo f 86,70; Groningen-Noord f 33,60; Rotterdam-C. f 12,70; Rotterdam-Zuid f 19,50; Eindhoven f 19,40; Sneek f 96,67.

3 Jubileum-Ev. fonds voor het Zuiden: Drachten f 23,-; Makkum f 38,-; Borne f 16,50; Den Haag f 170,35; E. E. Veen f 108,-; Daarlerveen-Vroomshoop f 44,88; Den Helder f 3,46; Haarlem f 38,25; Pernis f 21,50, Harlingen f 36,60; N. Weerdinge f 48,54; Heerenveen f 16,75; Ter Apel f 12,-; Siddeburen f 20,-; Groningen-Zuid f 101,-; Mevr. J. K.—B. te C. f 10,-; Mevr. S. te M. (via Ds H. P. d. B.) f 25,-; mej. T. v. d. M. te A. f 10,-; J. T. te Y. f 5,-; Borne f 40,-; Daarlerveen-Vroomshoop f 21,60; T. H. te N. f 3,50; H. Z.—C. v. D. te Z. (via P. B. te A.) f 10.-.

4 voor het centrum: N. N. te D. H. f 25,-; zr A. L. te S. f 10,-; zr A. D. te S. f 20,-; mevr. de R. te D. H. f 25,-; N. N. te X. f 20,- G. J. B. te H. f 10,-; F. B. te U. f 10,-; Pernis f 180,-; Ds R. R. te R. f 10,-.

5 voor het 10 cents-fonds: H. J. B. te B. f 5,20; Groningen-Zuid f 220,36; C. P. te A. f 2,60; C. L. te R. f 5,-; W. M. te H. f 2.60.

Hartelijk dank aan allen die gaven!

Willen de penningmeesters, die de opbrengst van de 3de en laatste dankofferweek ten bate van het Evangelisatie-fonds in het Zuiden overmaakten, dat nú wel doen? We mogen toch van alle gemeenten dit 3de en laatste dankoffer verwachten, is het niet? We hebben het doel nog niet bereikt!

Zouden zij, die ter Unie-vergadering bedragen voor het Centrum toezegden, deze nu over kunnen maken?

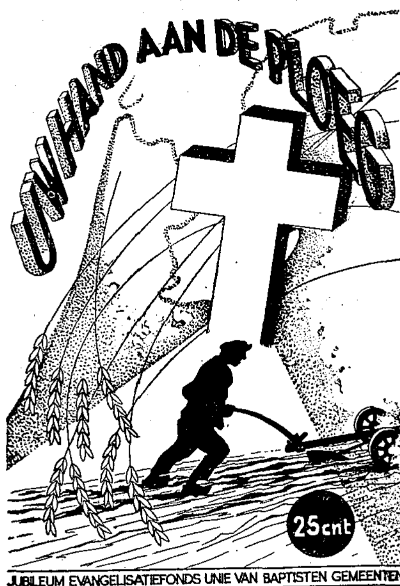
Dan tenslotte een noodkreet! Er is in dit eerste kwartaal voor de E.C.U. ruim f 760,- minder ontvangen, dan volgens de aanvaarde begroting verwacht mocht worden! Dat is ongeveer 25 pCt. minder. Weet u wat dit voor de gesubsidieerde gemeenten betekent? Gemeenten, houdt het werk van de zwakke gemeenten en van de evangelisatie gaande en voorzie de E.C.U. van de benodigde gelden!

Het 10-cents-fonds (kerkbouw) heeft in het eerste kwartaal ruim f 175,- minder ontvangen dan was begroot. Gemeenten, blijft ook de kerkbouw door middel van het 10-cents fonds steunen!

De Unie-administrateur,

T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouw-stichting, Arnhem.

Het 2de kwartaal is reeds weer een week oud!

Abonné's, die het abonnementsgeld nog niet voldeden, worden daartoe nog in de gelegenheid gesteld tot a.s. maandag 9 april (u kunt f 1.50 voor het 2de kwartaal overmaken op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem, of ook wel ineens f 4.50 voor de resterende 3 kwartalen van dit jaar). Daarna volgt aanbieding van een kwitantie, verhoogd met 30 cent inningskosten.

In de omgang behagen wij vaker door onze gebreken dan door onze deugden

Jaargang 73 Nr 3309 Vrijdag 13 April 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND
Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Waarvan wij allen getuigen zijn

Hoe moet zich een arbeider gevoelen, die een staking verloren heeft en hoe een soldaat, die verslagen naar huis terugkeert? Zullen ze niet vol bitterheid en schaamte zijn? Zijn dat misschien de gevoelens geweest der discipelen van Jezus van Nazareth, toen Hij een smadelijke dood stierf en hen in een ruïne achterliet?

Ze hebben in Zijn glorie gestaan. Ze straalden in Zijn licht. Als Hij een wonder verrichtte stonden zij er waarschijnlijk bij alsof ze het zelf gedaan hadden. Toen ze aan de duizenden het brood gaven, deden ze wellicht alsof zij even voor gezorgd hadden. In elk geval hadden ze een klein stralenkransje om het hoofd. Maar dat kransje lag nu vertrapt op weg tussen Jeruzalem en Golgotha. Ze hadden er geen schijn-tje meer van overgehouden. Verslagen, ontredderd. ontspoord.

Maar in Handelingen 2 en 3 lezen we tweemaal een woord van Petrus: Waarvan wij getuigen zijn! Juist, diezelfde Petrus, die niet zo lang geleden zwoer Christus niet te kennen. Nu staat hij zo te zeggen op de Dam van Jeruzalem. Fatsoenlijk nederlands spreken kan hij niet, want zijn dialect speelt hem gedurig parten, maar hij beheerst de situatie. Zonder enige angst beschuldigt hij de hoge raad van moord op Jezus. Deze Jezus is door God volkomen gerehabiliteerd, want God heeft ingegrepen en heeft de orde van recht hersteld. Hij getuigt van het nieuwe dat gekomen is. De dood is teruggeworpen uit het leven. In de hof heeft God een nieuwe Adam gezet en Hij is de eersteling der velen, die Hem zullen volgen.

De Heer is waarlijk opgestaan en in dat waarlijk ligt al de verrassing, die ze zelf maar nooit te boven kunnen komen. Maar die een overweldigende werkelijkheid is.

Petrus staat daar, met de anderen en zij getuigen, omdat zij getuigen zijn. En nu staat hij daar niet als een man, die zegt: zie je nou wel, we hebben toch gelijk gekregen. Och nee, dat zou in zijn mond ook niet passen. Als een goede dienaar des Woords roept hij op tot bekering.

Zijn we niet een klein beetje jaloers op deze mannen, zo bruisend, brandend, bloeiend? Met zulk een vaste, onwrikbare overtuiging van de opstanding en vol van de Heilige Geest! Voor wie alle zaken bijzaken geworden zijn. Die aan geen vissen en centen meer denken, maar die niet anders kunnen dan maar spreken, getuigen. Het gist gewoon in hen. Ze zijn stukjes gist geworden, die verschrikkelijk doorwerken en niet te stuiten zijn. Waar blijven wij, getuigen dezer dagen?

O, maar toen stonden ze op een kruispunt, een brandpunt van godsdienstige vragen. Dat was in de volheid des tijds. Misschien was het ook zo in de dagen van Luther en Calvijn, van Gansfort en Hubmeijer, van Denck en Huss. Vandaag? Vandaag hebben we een bromfiets en als we nog hoger geklommen zijn op die heerlijke ladder: een auto. Vandaag hebben we televisie en sportvelden en uitvoeringen van geboorte- en lijdensmuziek als 't weer zo laat is. Maar wie luistert er vandaag nog naar een simpel getuigenis. Er is geen klankbodem. Er is geen begrip aan de andere kant. Het zijn zonen van verloren zonen en ze hebben al in enige generaties niets van de bijbel gehoord.

We zouden natuurlijk grootse bijeenkomsten kunnen beleggen. We zouden geen moeite noch kosten willen sparen. De beste sprekers, volksmannen graag; en wat muzikale omlijsting met zang van een christelijke zanger. Misschien dat er dan toch nog wel een paar te vangen zouden zijn. We konden wel enige commissies benoemen, die eens grondig moeten onderzoeken, waarom de drommen voorbijschuiven: op naar brood en spelen!

Als u het mij vraagt: een man als Petrus, laat hij dan zijn of geweest zijn die hij was, een man als Petrus, zo zeker van de zaak, het woord, het wonder en de kracht Gods, zulk een man Gods zou misschien de toppen der bomen kunnen doen ruisen. Wie weet gingen hele bossen zingen.

Maar ziet God niet onze oprechte pogingen, onze eerlijke toewijding? Ik twijfel er niet aan en van het gezaaide zal

---

ORDE VAN DE DIENST

in de gemeente te Hengelo (O), die gehouden zal worden op Zondag 15 April a.s., aanvang nam. 5 uur en die door de N. C.R.V. uitgezonden wordt.

Votum
Gemeentezang Lied 389 : 1 en 2.
Schriftlezing Jes. 11 : 1—10
Koorzang Lied 392 : 1—3
Gebed
Gemeentezang Lied 382 : 1—4
Schriftlezing Openb. 21 : 1—8
Koorzang Lied 188 : 1—4
Prediking. Thema: Op weg naar de nieuwe wereld
Orgelspel
Bediening van de doop
Koorzang Lied 394 : 1, 2, 3
Dankzegging
Gemeentezang Lied 372 : 1—4
Zegenbede
Gemeentezang Lied 372 : 5.

er opschieten, daar niets ledig terugkeert wat van God uitgaat.

Wat men zich nog zou afvragen is: leven wij zo volkomen overtuigd van het feit dat de Heer leeft en met ons meeleeft en medewerkt door de kracht van Zijn Geest?

Wie kunnen getuigen? Alleen getuigen.

HUIZINGA.

Op God gefundeerd In de Hervormde Kerk, het weekblad voor Hervormd Nederland, verscheen onlangs een art. over het baanbrekend werk van Friedrich von Bodelschwing, de bekende stichter van de stichtingen tot Chr. barmhartigheid in Bielefeld, Duitsland. Wat mij daarin bizonder trof was de mededeling dat v. Bodelschwing een aanbieding van Andrew Carnegie, de amerikaanse staalkoning, om hem miljoenen te schenken voor de voortzetting van zijn werk, weigerde. De schrijver van het art. zegt:

> „Liever keek hij in het zwarte gat van de financiele zorg dan zijn arbeid, die zozeer een geestelijke achtergrond behoefde, in gevaar te brengen door overvloed van geld.... Hij moest het hebben van de gewone mensen, die, overtuigd van zijn innerlijke drijfveren, met hun kleine en grotere gaven bij hem zouden komen. Zij hebben hem nooit in de steek gelaten."

Onze arbeid, die een geestelijk doel heeft, moet geloofsarbeid zijn, arbeid, die de Heer tot basis heeft en in afhankelijkheid van hem en vertrouwen op Hem gedaan wordt. Het is gevaarlijk over kapitalen te beschikken. Het is in eerste instantie niet de vraag of we genoeg geld hebben om iets te beginnen, maar of het leeft in ons hart als opdracht van God. Het geld kan de hand zijn, waarmede de Dood naar ons grijpt, het kan ook het vliegwiel zijn, dat door de Geest in beweging gebracht wordt. We moeten voor het werk van God vragen om de Geest van God, die ons en al het onze inschakelen wil op het doen van zijn wil. Blijf niet ten achter bij God, loop niet aan God voorbij en loop God niet vooruit. Zo zeker als God ons als Zijn dienstknechten wil aanvaarden, zo zeker zal hij weigeren onze plannen met Zijn handtekening te voorzien. De gemeente zal een geestelijk lichaam zijn of ze zal niet zijn. Haar arbeid zal de arbeid des Geestes zijn, of het zal gaan naar psalm 127 : 1 en 2.

De trouw der Ouden In het boek van Dr Wumkes over de opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland staat veel, waardoor de oorzaak en de wijze van het ontstaan van het baptisme in Nederland, zowel als zijn aanvankelijke uitbreiding begrijpelijk wordt. Misschien kan er ook uit afgeleid worden om welke redenen van interne en van externe aard, de beweging gedurende de eerste tientallen jaren zo langzaam veld won. De fysieke gesteldheid van nederlands eerste baptist heeft hier, dunkt ons, ook meegesproken. — Maar wat treft is de ernst en de trouw, die het leven der ouden gekenmerkt heeft. Zij wisten van offers brengen. De kleine groep Pekelder Baptisten, daarheen ten dele overgeplant van Gasselter nijeveen, bestond het om naar laatstgenoemde plaats te wandelen om er bidstond te houden met de kleine schaar, die daar vergaderde. Ze deden dat in de wintermaanden en legden daartoe te voet de afstand af, zijnde zeker een dertien km. Ze wandelden er heen en wandelden diezelfde avond terug. Onderweg vertelde de Voorganger, Ds Kloekers, zijn tochtgenoten over de wonderen van de sterrenhemel en besprak met hen allerlei andere wetenswaardige dingen. Maar de 25 km. voor bidstond bezoek werd afgelegd. Zó voelde men zich aan elkander verantwoordelijk. — Misschien werd de kring aanvankelijk té nauw getrokken, zodat het buitenstaanders wel heel moeilijk viel zich er bij te voegen. Een intiem samen leven is heel goed, mits de deuren naar buiten maar wijd nodigend open staan en men onderlinge afstand weet te bewaren. Is hierin Fil. 2 niet leerzaam: wel dicht bij elkaar zijn, maar elkanders levensterrein niet „overlappen".

Openbaar Gebed Dat de ouden al voor dezelfde moeilijkheden kwamen te staan als wij met onze bidstonden blijkt wel uit hetgeen dienaangaande Wumkes weet te vertellen uit de broederkring van Gasselte-Nijeveen.

> „Een broeder vroeg raad voor het openbaar gebed in de gemeente. Hij had het er blijkbaar moeilijk mee en wat antwoordde nu Ds Feisser? Feisser's zwager had hem blijkbaar eens gevraagd hoe hij tot een helder en beslist geloof en christelijk leven kon geraken. Feisser is van oordeel dat de, met gebedsmoeilijkheden zittende broeder én de vragen naar de weg om te geraken tot een helder geloof „kracht van boven nodig hebben om wel te gelukken. Maar veel hangt er ook van het oogpunt af, waaruit wij deze zaak beschouwen. Vloeit ons gebed en christelijk leven uit rein geloof en ware lust om God te verheerlijken voort; is de eer en liefde Gods het voorname beweegrad van denken, spreken en handelen, dan mogen onze woorden of daden de mensen soms minder behagen, zij behagen God gewis en dat is ons genoeg, terwijl ik voor elke verloste zondaar geen sterker prikkel tot bidden, spreken of doen kenne, dan de liefde tot Hem, die ons eerst heeft liefgehad en de lust om die God en Zaligmaker te verheerlijken, die alle eer zo waardig is en toch zo weinig eer ontvangt".

Kan deze raad van ds Feisser misschien nog deze of gene lezer van De Christen helpen, die het ook zo moeilijk valt om op de bidstond of bij het Avondmaal of bij andere gelegenheden in het gebed voor te gaan? God geve het!

L.

Kroniek

Gospel Teams

Er zijn in Amerika op 't ogenblik heel wat baptisten kerken waar zelden of nog nooit een voorganger de dienst leidde. In de opleiding van voorgangers was reeds een achterstand, maar deze werd nog aanmerkelijk vergroot door de enorme aanbouw van nieuwe kapellen. Hier liggen ruime mogelijkheden voor de studenten zich ook in de praktijk te bekwamen. Elk weekend trekt een groot aantal studenten van de diverse seminaries en universiteiten er op uit om de vele kleine gemeenten en pioniersposten te dienen. Velen hebben hun eigen wagen, maar soms zijn de afstanden te groot, zoals b.v. in Texas, waar men van het vliegtuig gebruik moet maken. Deze studenten-exodus is goed georganiseerd. Niet alleen in de verdeling en toewijzing van de vakante plaatsen, maar vooral in de aanpak van het werk. Elke auto vervoert een eigen team, het z.g. Gospel team, bestaande uit: een theologisch student, een organist, drie vrouwelijke studenten welke als trio medewerken en dan nog een buitenlandse student. Elk team heeft een uitgewerkt programma bij zich, dat er b.v. als volgt uitziet: Zaterdag huisbezoek en een openbare uitnodiging aan de inwoners voor 't bijwonen van de samenkomsten, terwijl er 's avonds naast besprekingen over 't plaatselijk werk nog film of lichtbeelden gegeven worden ter voorlichting over het werk op de verschillende zendingsvelden. Voor de Zondag staat op het programma: de zondagsschool, de morgendienst, de avonddienst. Opvallend is hierbij het sterke gemeentebesef, dat bij alle studenten van de verschillende scholen aanwezig is. Het schijnt voor hen dan ook vanzelfsprekend te zijn, zich op deze wijze te geven voor de groei en de opbouw van de verschillende gemeenten.

De godsdienstige opwekking in Amerika

Naar aanleiding van bovenstaand artikel over de „Gospel Teams" willen wij hier enkele beschouwingen aan toevoegen over de herleefde belangstelling voor de godsdienst in Amerika. De vele nieuwe gemeenten en pioniersposten zijn ontstaan door deze opleving, terwijl de grote toeloop de aanbouw van nieuwe kerken en kapellen noodzakelijk maakte. In het amerikaanse blad „Newsweek" en in de Engelse „British Weekly" lazen wij hierover enkele gegevens, welke in het onderstaande verwerkt zijn. In 1955 was ruim 60 % van de amerikaanse bevolking kerkelijk aangesloten. Van de resterende 40 % is nog een groot deel godsdienstig, maar heeft zich nog niet bij een of andere kerk aangesloten. (President Eisenhower sloot zich eerst in 1953 bij een kerk aan.) Honderd jaar geleden lagen de cijfers geheel anders, toen was slechts 16 % van de bevolking kerkelijk aangesloten.

Het verwondert wel ten zeerste, dat juist in deze laatste jaren van een godsdienstige opleving gesproken wordt. Amerika beleeft immers een tijd van grote voorspoed. En materiele vooruitgang maakt de mens doorgaans materialistisch in z'n denken, men wordt wereslds en neemt allerlei moderne denkbeelden over en men blijkt niet bestand te zijn tegen de verleidingen, in de overvloed gelegen. Juist daarom wekt deze godsdienstige opleving verbazing, daar zij normaal meer in tijden van laag-conjunctuur en crisis voorkomt. Daarbij komt nog dat de opleving van nu de grootste is in de geschiedenis der kerken van Amerika. In hoeverre zij ook de belangrijkste zal zijn zal mede afhangen van de invloed of zij blijvend en diep ingrijpend zal wezen.

Een van de eerste oorzaken van deze hernieuwde belangstelling is wel de teleurstelling, die het geloof in het gezonde verstand bracht. Inplaats van de verwachte vooruitgang en beschaving brachten de laatste tientallen jaren precies het tegendeel. Vooral de mogelijkheid om door de atoomwapens de mensheid volkomen te kunnen vernietigen, heeft de Amerikaan in z'n vertrouwen in het denkbeeld van vooruitgang radicaal geschokt. Vandaar dat hij zich weer keert tot de godsdienst. Een tweede factor, waardoor het geestelijke bewustzijn opnieuw is ontwaakt, zoekt men in de vertechnisering van het leven. Juist in Amerika wordt de technische efficiency aangebeden als hèt systeem, en doorgevoerd in z'n haast volmaakste vorm. Hier wordt geen rekening gehouden met en is geen plaats voor de enkele mens met z'n verdriet, z'n vrees, z'n verlangen. Het systeem probeert te ont-menselijken, maar in een machtig verzet zoekt de Amerikaan zichzelf te worden en te zijn in de godsdienst. Zichzelf: met z'n eigen hoop, z'n eigen geweten en schuldgevoel. Deze reactie in de eeuw van techniek maakt ons stil. Ook in onze tijd rijpen de velden, ook onze tijd is Gods oogsttijd.

Het Nieuwe Testament op de band

Wist u dat er reeds een behoorlijke uitleenbibliotheek bestaat van geluidsbanden? Dit is speciaal ten behoeve van de blinden. Sedert kort is het gehele nw. testament op geluidsbanden opgenomen. De bibliotheek voor blinden in Zürich, die reeds verscheidene boeken op de band heeft, gaf hiertoe de opdracht. Prof. Klaus uit Zürich, iemand met een duidelijke uitspraak en een rustige stem, die ook zelf deel heeft aan 't evangelie, heeft het gehele nw. testament opgezegd, terwijl het op 14 rollen werd opgenomen. Dat is opzichzelf al een bibliotheek, maar toch aanmerkelijk kleiner, dan het nw. testament in braille-schrift. Hiervoor heb je een extra grote boekenplank nodig. Deze rollen worden gratis beschikbaar gesteld voor blinden en men verwacht op deze wijze vele blinden tot zegen te zijn.

G. Br.

Paas-Bondsdagen

De Z.O. Drentse Gemeenten vierden Paasfeest

Toen het de Tweede Paasdag tegen tienen liep, was de kerk van Nw Weerdinge volgestroomd met deelnemers aan de Bondsdag. Feestelijk klonk het „Daar juicht een toon" uit honderden monden, die behoefte hadden de Opgestane Heer te prijzen in het lied, en ook in de gebeden die werden opgezonden, hoorden we de danktoon.

„God in het huisgezin" was het onderwerp voor deze morgenvergadering, die onder leiding stond van Ds H. Stukker van Nw. Weerdinge. Een tweetal inleiders lieten hun licht schijnen over het onderdeel: Bijbel en Gezin (de brs Folkerts en Kruizinga). De Bijbel moet niet door een zekere bril, maar biddend, openstaand voor Gods Geest, gelezen worden. De kinderbijbel is een prachtig hulpmiddel om de kinderen het Woord te doen verstaan, maar we moeten oppassen, dat ze daardoor niet van de bijbel vervreemden. De Bijbel mag aan tafel niet maar „gauw even" gelezen worden, beconcurreerd door bv. de nieuwsberichten van het A.N.P. Er moet ook duidelijk, verstaanbaar, gelezen worden.

Over „Gezin en Gebed" sprak zr Lindeman-Kruit, die ons heel duidelijk maakte dat vooral de gesteldheid des harten belangrijk is, en niet alleen de mooie woorden. Ons bidden aan tafel moet eerlijk en openhartig zijn; de kinderen moeten aan de ouders merken dat ze met al hun noden en zorgen vol vertrouwen naar de Hemelse Vader gaan.

Nw. Weerdinge zorgde voor muziek en zang, terwijl br Van Oosten en zijn dochter een mooi lied ten gehore gaven.

's Middags was het overvol. Geen plekje was er meer leeg. Onder leiding van Ds H. v. d. Werf werd een aantal liederen gezongen, waarna Ds J. Ketelaar sprak over de betekenis van de kracht der Opstanding in de Gemeente. Met grote aandacht werd diens boeiende toespraak beluisterd. We kunnen Drente in brand zetten, wanneer we werkelijk gaan putten uit de kracht der Opstanding en ons helemaal, restloos, geven aan Christus. Een getuigenisdienst daarna sprak ook van de grote kracht der Opstanding. Het zangkoor van 2e Exloermond zong fijn en ook de declamaties van enkele jonge zusters vonden de weg naar het hart der luisteraars.

Nw. Weerdinge zorgde weer prima voor de gasten, die zeker de weg naar huis met blijdschap gereisd zijn.

Wf.

Ook de Veenkoloniale bond vierde Paasfeest

De Paas-Bondsdag te Stadskanaal uitgaande van de Veenkoloniale Bond, is weer een gezegende conferentie geweest. Wat was het vol, 's morgens reeds, doch vooral 's middags en wat een jeugd! Hoe hebben wij daar allen van genoten dat onze jongemensen, ja kinderen zelfs nog, zo die hele dag bij ons waren en meeleefden en zongen dat het een lust was. U in het Westen des lands dacht wellicht dat onze gemeenten hier langzamerhand door de uittocht naar de industriegebieden zouden wegkwijnen, niets is minder waar. Onze kerken waren vol met Pasen, en de Bondsdag was de spiegel waar al het leven van de gemeenten samengevat, in te zien was.

Geen wonder dat Ds Scholte de morgenvergadering met een vreugdevolle boodschap kon openen, er was blijdschap op de kansel en daar omheen. Ds Tijman hield een inleiding over de „Jehovagetuigen". De spreker toonde duidelijk aan de hand van de bijbel aan hoe leu-

genachtig en onchristelijk de leer van deze sekte is, en wij ontvingen onderricht hoe we deze dwaalleraars moesten terechtwijzen. Vriescheloo zorgde voor een goede declamatie. 's Middags had Ds de Neef de leiding en wel voor de laatste keer omdat hij deze zomer, zo de Heer wil, met emeritaat zal gaan.

Mevr. Speelman—Kruit verzorgde op haar onnavolgbare wijze een kwartiertje voor de kinderen en de groten waren eveneens een en al oor.

Ds Jut sprak over „Bekering en leven". De volgende punten werden aan ons voorgelegd:

1e Hangt een tekort aan echt levend christen zijn niet samen met een tekort een echtheid en oprechtheid jegens de Heer?

2e Moeten wij niet bij ons zelf nagaan in hoeverre we werkelijk de Heer zelfverloochenend dienen en in hoeverre we slechts Zijn naam noemen als het in onze kraam te pas komt?

3e Is er verband tussen het regelmatig deelnemen aan bijbelbespreking en bidstonden en ons al of niet vorderen op de weg van een zichtbaar vreugdevol blij leven met de Heer?

De bondsdag eindigde met getuigenissen en met dankzegging. Elad uit Muntendam heeft ook deze dag weer uitstekend voor het muzikale gedeelte gezorgd. Jezus leeft!

H. PLEVIER.

AMSTERDAM

heeft haar pasen gevierd. Nauwelijks was de laatste hand aan de restauratie gelegd of de Gemeente kon op waardige wijze het vernieuwde doopvont door een doopdienst in gebruik nemen.

Na de doop van een jonge zuster volgde een hartelijk welkomstwoord bij de tafel des Heren. Toen volgde er nog een liefdemaal waaraan velen deelnamen.

Vele getuigenissen werden gehoord. Een voortreffelijk gespeeld spel van gewijde bodem in de avonddienst opgevoerd, maakte het geheel tot een onvergetelijke blijde dag.

W. V., Sekr.

ARNHEM

Als gemeente kunnen wij terug zien op een bijzonder gezegend Paasfeest, want voor het eerst in onze nieuwe Kapel mocht onze voorganger een drietal mensen door de doop aan de gemeente toevoegen.

Het is een groot voorrecht, om juist op de Paasmorgen een doopdienst te mogen beleven en te ondergaan, omdat het Paasfeest en een doopdienst in essentiële vorm gelijk aan elkaar zijn.

Onze harten zijn vol vreugde en dankbaarheid voor alle zegeningen, die God ons steeds weer wil schenken.

J. P. VIS.

HEERENVEEN

De eerste Paasdag was een zeer vreugdevolle voor onze gemeente.

Een jonge broeder, beleed zijn geloof in de opgestane Heiland, door zich te laten dopen. In een geheel gevuld kerkgebouw bepaalde onze voorganger zijn gehoor bij het woord: „Zie daar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?" Wij bidden om, en geloven in meer zegen.

Na de dienst, bij het heilig avondmaal, was er naast de blijdschap, ook een tikkeltje weemoed. Zr D. Huizinga—de Haan was voor de laatste maal in ons midden. D.V. gaat zij op 19 April a.s. de lange reis naar Hongkong ondernemen, waar haar man, die daar werkzaam is, vol ongeduld op haar wacht. Zij is de 22ste, die in de loop van de laatste 6 jaar onze gemeente gaat verlaten, overstekende naar een ander werelddeel.

Wij hebben beide — de komende broeder en de scheidende zuster — in het gebed aan onze levende Heiland opgedragen.

W. DE LANGE, Secr.

NIEUW WEERDINGE

kan U berichten dat de arbeid regelmatig doorgaat en de Heer ons vele zegeningen heeft geschonken.

Zondag 4 Maart hadden we zr G. Reiling 's avonds in ons midden om ons te vertellen van de arbeid der Zending in Congo.

Zondag 11 Maart hadden we 's avonds een Ev. Samenkomst waar Ds M. de Jong aan een aandachtig luisterende schare het heerlijke Evangelie heeft gebracht door woord en lied. In de week daarop kwamen twee jonge zusters tot het geloof.

Paaszondag was een dubbele feestdag voor ons. Naast het feit dat we dankbaar mochten gedenken dat onze Heer uit het graf was verrezen mochten we er getuigen van zijn dat twee zusters op hun hartelijke belijdenis werden gedoopt. Na deze dienst, vierden we als gemeente het Avondmaal en werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheten.

's Avonds kwamen we andermaal met onze vrienden samen om door woord, muziek en zang de naam des Heren groot te maken.

Paasmaandag mochten we de bondsdag van het Gewest Z.O. Drente in ons midden hebben.

Bij al deze blijdschap bleef ook droefheid ons niet gespaard. 's Avonds voor Pasen werd onze zuster Blank—Boekholt door de Heer thuisgehaald. 35 jaar was zij een trouw lid der gemeente. Onze bede is dat God haar man en kinderen moge troosten en kracht geven om te kunnen dragen.

De Secr.

STAVEREN

Zondag 1 April was voor onze gemeente een wel dubbele feestdag.

In onze kleine stad heerste als 't ware een paasstemming want terwijl de frisse zeelucht over het IJselmeer naar de kust golfde, zagen we voor verscheidene ramen, de prachtige plaat hangen, met als opschrift: „Het nieuw leven begint bij Jezus' opstanding." Zowel bij onze Hervormde, Gereformeerde als Baptiste broeders en zusters, zagen we steeds dezelfde woorden. En terwijl we in deze stemming mochten opgaan, hoorden we des voormiddags nog het blijde getuigenis van een jonge man, die de Heer wenste te volgen in zijn leven.

Zijn vrouw was reeds jaren lang lid der gemeente, en nu mogen we ons van harte verblijden met haar, dat ook haar echtgenoot deze stap mocht doen.

's Middags werd onder aandachtige stilte de verlossings-boodschap voor een grote schare gebracht. Onze voorganger bepaalde ons bij de opstanding, van onze Heiland.

Na de pediking daalde onze dopeling in het watergraf om met de Levende Heer weer hieruit op te staan. Als gemeente schaarden we ons nog om de dis des Heren, waar ouderling Zwaan, namens de gemeente, onze broeder hartelijk welkom heette.

Zo ligt dan deze dag weer achter ons, maar we gaan blijmoedig voort, want: „Het nieuwe leven begint bij Jezus opstanding".

Nu jaagt de dood geen angst
meer aan,
want: alles, alles, is voldaan.

Namens de Baptiste gemeente te Staveren.

Secr. V.

TWEEDE EXLOERMOND

Wederom mogen wij u deelgenoot maken van de vreugde en zegen die ons de laatste tijd ten deel is gevallen.

De tweede zondag in Maart mochten we voor de tweede keer in dit jaar het doopvont openen. Een zuster en vier broeders wilden ook in de doop de

Heiland volgen en met de opgestane Heer het leven ingaan en Hem te dienen. Door onze geliefde voorganger, ds Ketelaar, werd de doop op zeer duidelijke wijze verkondigd. Onder grote belangstelling vond Zaterdag 31 Maart de herdenking plaats van het 50 jarig jubileum der Gemeente.

Onze voorganger sprak naar aanleiding van Marcus 4 : 3 en 4 „Zie een zaaier ging uit om te zaaien". Ook hier begon een eenvoudige viskoopman het zaad uit te strooien op velerlei soorten grond. Niet alle zaad kwam op, maar toch viel een zeker deel in goede aarde en heeft veel vrucht gedragen. Gezien de 50 jaar is er veel zegenrijke arbeid verricht en nog steeds mogen we hiervan de vruchten aanschouwen. Nog gaan we steeds door met zaaien en we hebben gezongen op het jubileum: Zorg toch dat ieder het weet. Vele afgevaardigden kwamen persoonlijk de felicitaties aanbieden, o.a. br Olijslager namens de Unie van Bapt. Gem. Verder de omliggende Gemeenten als ook Groningen en Treebeek, de overige kerken, ds v. d. Werf als oud-voorganger en als voorzitter van Z.O. Drenthe. Veel schriftelijke felicitaties kwamen binnen. O.a. van oudvoorgangers br J. de Jonge (medeoprichter der Gemeente, thans te Eindhoven) en vele anderen.

De Paasdagavond werd het jubileum voortgezet met een feestelijk samenzijn. Ons kerkgebouw was overvol en we hadden een zeer gezegende avond omdat velen getuigden hoe zij hun Heiland hadden leren kennen en wat de Gemeente voor hen was. Het deed goed te luisteren naar br F. de Jonge oprichter der Gemeente. Jammer was het dat br W. Talens niet in ons midden was, hij was de eerste secr. der Gemeente.

We kunnen op zeer goede en gezegende dagen terug zien. Bij dit alles werd de Heer, het Hoofd der Gemeente, dank gebracht voor de rijke zegen en bestand in de afgelopen 50 jaar.

Wij komen hier spoedig op terug in de rubriek: „Schouw der Gemeente". Brs en zrs wij gaan door met zaaien tot dat Hij komt.

W v. d. VEEN.

STADSKANAAL

Waarde brs en zrs in de lande. Het gaat ons als Gemeente zeer goed. Al hebben we ook in lange tijd niets van ons laten horen. Onze voorganger brengt zondag op zondag een goede boodschap, en gelukkig geven af en toe ook mensen gehoor aan die boodschap, bijna elke maand hadden we een doopdienst. Wij hebben ook tweemaal een serie Evangelisatie samenkomsten gehouden, en daardoor vele mensen bereikt, en we geloven dat het gestrooide zaad zal ontkiemen en opwassen en als de tijd van de oogst daar is, de vrucht zal openbaren. Wij hebben ook onze jaarvergadering gehad, en we mochten ons verheugen over de goede verslagen die gegeven werden. Ons jeugdwerk gaat goed en het werk van de zondagsscholen wordt met veel liefde en trouw verricht door een flinke schare toegewijde werkers en onder onze zondagsschool kinderen mogen we reeds jonge leden der gemeente tellen, en trouw dat ze zijn, en zingen dat ze kunnen! Het is een lust om ze te zien en te horen en we hopen nog steeds dat vele anderen die reeds zolang onder de prediking opgaan, komen als een kind zonder vrees en beven. Aan de prediking ligt het niet, die is duidelijk, het kan best zijn dat velen tegen de prijs op zien, en zich laten leiden door de vrees. We hebben goede Paasdagen gehad; 's morgens 1e paasdag werd een zr door de doop aan de Gemeente toegevoegd. We mochten het blijde Paas-Evangelie beluisteren, en met een grote schare brs en zrs aan zitten aan het Avondmaal, waar onze zr hartelijk welkom werd geheten door onze voorganger. Tweede Paasdag was het Bondsdag en onze kerk was tjokvol mensen met blijde gezichten, omdat de Heer is opgestaan en ook in hun leven is gekomen. In de middagvergadering werd daar op verschillende wijze van getuigd. Nog enkele weken en we hopen weer in openlucht onze medemensen te vertellen van de wondere liefde van God. Brs en zrs, weest allen Gode bevolen.

G. J. M.

Uit ons Unie-bureau

Wij trekken op naar Groningen,
naar de landelijke Toogdag
op Pinkstermaandag in het Bloemenveilinggebouw.

Zijn overal de voorbereidingen voor de tocht naar de Gruno-stad om het Unie-jubileum te vieren al in volle gang? Natuurlijk, want reeds lang van te voren is er met warmte op geattendeerd. Graag wil ik hier nog eens met nadruk verzoeken om toch overeenkomstig de door het voorbereidingscomité getroffen regelingen te handelen! Bestelt dus vroegtijdig, ja onmiddellijk de benodigde toegangskaarten bij het opgegeven adres en doe dit ook met de aanmelding voor logies.

Hier wil ik nog graag de aandacht voor het volgende vragen.

De Jubileum-commissie had in het begin ook overwogen om aan het begin van de Toogdag een dankstond te beleggen. Maar gelet op de te verwachten massale opkomst, heeft ze van het houden van een dankstond aan het begin van de Toogdag afgezien, daar dit op technische moeilijkheden stuitte. Wel heeft de Jubileum-commissie toen als haar mening uitgesproken, dat heel goed

UW HAND AAN DE PLOEG!

De groeiende wereld

Ik heb eens gelezen dat met iedere tik van iedere sekonde de wereldbevolking toeneemt met ± 2 mensen. Als je dan een rekensommetje maakt, kom je tot de benauwende ontdekking dat de wereld eens te klein zal worden om alle mensen te onderhouden en te voeden. Ieder etmaal komen er ± 100.000 zielen bij en ieder jaar ± 36 miljoen. Demograven hebben berekend dat in 1987 het tijdstip „fatale" aanbreken zal. We zullen ons geen zorgen maken over deze berekening omdat Jezus ons geleerd heeft niet bezorgd te zijn voor de dagelijkse dingen en wees op de vogels en de leliën.

Worden er niet reeds pogingen aangewend om algen en plankton uit de zee te winnen als het toekomstige manna voor hongerlijders?

Wel mogen we ons bezorgd maken over onszelf n.l. of wij wel gehoorzaam zijn aan het bevel te evangeliseren. U weet toch ook dat het zuiden roept: kom over en help ons!

Onze evangelisatie drang zal onze bereidheid stimuleren in 's Konings dienst te willen staan als gemeente en individu. De enorme bevolkingsaanwas staat op de nominatie om gered te worden door het verlossende woord op Golgotha gesproken. Uw aandeel in deze verlossing is uw gebed en uw financiele bijdrage. O r a et l a b o r a.

Voorwaarts christen strijders, drukt uw 's konings spoor. Uw Verlosser en de Verlosser van hen die gered moeten worden.

Jubileum evangelisatiecomm.

in elke gemeente een plaatselijke dankstond op de dag vooraf gehouden kon worden, dus op de eerste Pinksterdag. Daarom willen we vanaf deze plaats onze gemeenten hierbij graag opwekken om in het bijzonder op de eerste Pinksterdag de zegen te gedenken van het samenzijn en samenwerken in Unie-verband door het bestaan van de Unie! En deze plaatselijke dankstonden voor het samenleven in de Unie kan ook tevens weer heel goed zijn een bidstond voor een gezegende en inspirerende Toogdag! Wat zou dat een heerlijk besef van verbondenheid geven op de Pinksterzondag te weten dat al de gemeenten verenigd zijn in een dank- en bidstond!

Zoals we reeds zeiden verwachten we een massale opkomst. Juist met het oog daarop zouden we met alle aandrang nù reeds willen verzoeken om toch vooral tijdig bij het Bloemenveilinggebouw aanwezig te zijn! Wanneer we er bij stil staan, dat de morgensamenkomst om 10 uur begint, dan moeten alle deelnemers om half tien daar aanwezig zijn. Hoe men ook reist — per trein, per gehuurde autobus, per fiets, per auto, per caravan — laat allen toch erop bedacht zijn om uiterlijk half tien aanwezig te zijn bij het bloemenveilinggebouw. Dan kan men na begroeting van kennissen nog rustig een plaats opzoeken. Want de samenkomst begint stipt om 10 uur.

De deelnemers aan de Toogdag behoeven géén liederenbundel mee te nemen. De tekst van de gezamenlijk te zingen liederen is namelijk in het programma van de Toogdag opgenomen. Zoals U reeds weet, is het programma tevens bewijs van toegang, kostende f 1,— (voor kinderen 25 cent), ten einde het kollekteren te voorkomen.

En hoe gaat het met de verkoop van het Jubileumboekje? Van sommige gemeenten weten we reeds dat ze daar uitverkocht zijn. Nu, er is nog een kleine voorraad in het Unie-bureau, hoor. Maar willen de broeders, die ter plaatse voor de verkoop zorgen, wel er aandacht aan schenken, dat de verspreiding vóór 1 mei moet gedaan zijn? En evenzo ook de betaling van de partij (giro 9260 ten name van de Unie). Dit fraaie jubileumboekje is een waardevol bezit voor iedere Baptist.

Wij kunnen hier met blijdschap meedelen, dat van de gemeenten te Amsterdam en Enschede bericht is ontvangen, dat ook deze zich nu hebben uitgesproken vóór het Centrum-plan! Dit gebeurt volgens de afspraak, dat de gemeenten die ter algemene vergadering betreffende het Centrum-plan blanco stemden binnen een maand de definitieve uitspraak der gemeenten kenbaar zouden maken. En de gemeenten, die geen bericht meer sturen? Die drukken daarmee zeker uit, dat ze nu óók instemmen met het Centrum-plan. Overigens is natuurlijk een duidelijk bericht hartelijk welkom!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

V

Beste Vriend en Broeder,

Ik kan mij begrijpen dat je als Christen wel eens „boven Jan" zou willen zijn. Je bent al jaren op de weg, maar nog altijd ken je strijd en twijfel en je vraagt je af, of het eigenlijk wel goed met je staat. Je zegt, andere Christenen ontmoet te hebben, die donkere gezichten trekken en de vinger waarschuwend heen en weer bewegen, als je hun je ervaringen meedeelt. Hùn leven is een glànzend leven en hùn geloof (zeggen ze) nóóit verduisterd door wanhoop en twijfel.

We gaan nu deze mensen maar niet beoordelen. Wat helpt het?

In ieder geval is het geen groot wonder, wanneer we soms twijfelen. Handelt niet bijna iedereen om ons heen, alsof het Christendom dwaasheid is? Storen de grote heren van de politiek zich aan Christus? Adoreren de kranten, tijdschriften en nieuwsuitzendingen Christus? Getuigt de toenemende ontkerstening niet van ongeloof in de toekomst van de zaak van Christus?

Ja, een wonder is het niet als wij dan af en toe ook gaan twijfelen. Die vele anderen hebben tenslotte toch ook hun gezond verstand?

Weet je hoe die twijfel vaak zo'n vat op ons heeft? We hebben te veel relaties met de tegenstanders en te weinig relatie met onze grote Aanvoerder. Eén ding hebben we dringend nodig: heel dicht bij de Legerleiding te blijven. Onze aanvoerder gelooft in de overwinning. Hij heeft persoonlijk het fundament ervoor gelegd (Golgotha). Wanneer we ons laten beinvloeden door de tegenstanders en hun machtige wapenrusting en grote aantallen, zal de twijfel het winnen en zullen we tot machteloosheid gedoemd zijn, maar wanneer het welgefundeerd enthousiasme van onze Heer op ons overslaat en Zijn machtige woorden in onze oren klinken en Zijn vingers op de kaarten van geschiedenis en profetie de route wijzen waarlangs het Koninkrijk van God opmarcheerde en nog verder wil marcheren zal tot de definitieve overwinning, dan gaan we vrolijk verder, moedig onze strijdliederen zingend en vormen samen een machtige bedreiging van het — na Golgotha — kwijnend rijk van de boze.

Natuurlijk ben jij een aangevochten mens. Omdat je soldaat, militair, strijder bent. Jij kunt niet anders verwachten dan strijd.

Ik ben geen groot voetballer maar ik weet nog verbazend goed hoe het vroeger bij ons als jongens toeging, wanneer we met een paar geimproviseerde elftalletjes elkaar bevochten. De beste aanvallers van het elftal werden het zwaarst bewaakt en het meeste dwarsgezeten. En de grootste stumpers, die te lui waren om te rennen en te zweten, hadden de grootste bewegingsvrijheid. Natuurlijk! Is het zo ook niet in ònze strijd? Als we wakker zijn en weten wat we willen en doelbewust ons inzetten voor de zaak van God, zullen we zwaar bewaakt worden en felle tegenspelers tegenover ons vinden. Dan zal men ons moreel trachten te ondermijnen ons de voet dwars zetten, ons „beentje willen lichten" enz. Zie, wat ze met onze Midvoor, met Jezus Christus zelf, gebrobeerd hebben. Maar hij streed door en won.

En dat doen wij nu ook. We laten ons door Hèm aanvuren. En we vuren elkaar aan. En we luisteren naar het machtige koor van supporters, dat daar op Gods tribunes in de Hemel zit en in gespannen aandacht ons spel volgt. Er is een „wolk van getuigen" (Hebreënbrief), een groot aantal fel geinteresseerde toeschouwers, gelovigen van vroeger, die overwonnen en thuiskwamen, die dezelfde strijd streden en ons nu toeroepen: Houdt moed, volhardt tot het einde en U zult behouden worden.

Welverbazend: Hoe kunnen we dan nog twijfelen!
Komt: Voorwaarts in de heilige strijd!

En tot de volgende keer.

Je Medestrijder.

Gewestelijke Weekendconferentie Zondagsschoolpersoneel te 2e Exloermond

17 en 18 Maart hebben we onze weekeind conferentie gehad. Het waren een paar prachtige dagen.

We begonnen zaterdagmiddag om half vier. Onze voorzitter Ds Ketelaar had de leiding. We zongen eerst no 1 uit de bundel „Wie zingt mee". Daarna vroeg onze voorzitter een zegen voor deze dagen en deze dagen wérden gezegend. Er werd een welkomstwoord toegeroepen aan de heer Kroeze, directeur der N.Z.V. uit Amsterdam, die deze middag voor ons zou spreken.

Daarna zongen een paar zusters uit Nw. Weerdinge een lied voor ons.

Onze voorzitter gaf daarna de heer Kroeze het woord. Deze sprak over het gebed. Het was een erg leerzame inleiding. De heer Kroeze zei, dat we met een voor het kind moesten bidden. We moesten het kind leren bidden. Het gebed behoeft niet lang te zijn, want meestal leert het kind net zoveel uit een kort gebed, als uit een lang gebed.

Na het zingen van een lied gaf de heer Kroeze ons nog een paar discussie vragen op, waar we ongeveer 10 min. onderling over mochten praten.

De zusters uit Nw. Weerdinge zongen nog een prachtig lied voor ons. Daarna hielden we nog een korte bidstond, waarna het brood werd genuttigd.

Zondagmiddag om 2 uur hadden we onze Zondagsschooluur, waar we bezoek kregen van leiders en leidsters van andere Zondagsscholen. We hebben werkelijk een fijn uur gehad. Iemand van elders vertelde de geschiedenis van Gethsemané, terwijl de eigen leiders de leiding hadden.

Om 3.15 uur begon onze conferentie weer met het zingen van lied no 204, en gebed. We zongen toen nog een koor. Daarna werden vragen gesteld, die werden beantwoord door één zuster en twee broeders .Toen kreeg zuster Van Beek uit Rotterdam het woord voor haar onderwerp: „Vuurdoop in boefjesland". Zij vertelde over haar moeilijke maar mooie werk in Rotterdam. Broeders en zusters gaat door met dit mooie werk! God zegene U.

Namens het Zondagsschoolpers.
WIM DE RAAF.

N.B. Daar Wim de Raaf niet op de Zaterdagavondconferentie aanwezig kon zijn, even een kort overzicht van deze vergadering.

Er heerste een goede sfeer. We zongen veel en met aandacht! Zr Ch. van Beek, die als vertegenwoordigster der L.Z.C. uit Rotterdam tot ons was overgekomen, had als onderwerp gekozen: „Lofzangen en Gebeden". Het lied en het gebed op de Zondagsschool. Een fijne combinatie met het onderwerp van 's middags.

Fijne trekjes uit de praktijk van het werk kwamen naar voren. De voorzitter was zo verdiept in het lied, dat hij geheel vergat te laten collecteren. Jammer voor de kas, doch wel een teken dat het gehoorde doorwerkte.

Rest mij nog mede te delen, dat br Raadsveld Ds Ketelaar, die zich niet weer herkiesbaar stelde als voorzitter op onze laatste afgevaardigdenvergadering een kort woord van afscheid toesprak en bedankte voor het door hem als voorzitter verrichte werk.

De Secretaresse.

Leestafel

DE KOMENDE KONING, door Johannes de Heer en J. A. Monsma. Uitgave van „Het Zoeklicht" te Driebergen.

„De verhandelingen over de eerste twaalf hoofdst. van het boek der Openbaring, bestaan grotendeels uit de verklaringen, welke ik in vroegere jaren heb gepubliceerd", zegt br de Heer. De beschouwingen over de andere hoofdst. zijn van de heer Monsma.

Aangenomen wordt dat met het begin van hoofdst. 4 de „opneming" der gemeente heeft plaats gehad en wat er na hoofdst. 3 volgt alles betrekking heeft op de tijd daarna. In de brieven aan de zeven gemeenten in Asia ziet de Schrijver een beknopt en karakteriserende beschrijving van de „kerkgeschiedenis" tot de „opneming". Natuurlijk is dat een gewaagde stelling, want nu komt men er onwillekeurig toe de tijd, waarin men zelf leeft, als de laatste periode te beschouwen en in het verleden der christenheid zes tijdperken te onderscheiden, die dan moeten beantwoorden aan de beschrijving der eerstgenoemde gemeenten in Openb. 2 en 3. O.i. daalde het laatste bijbelboek belangrijk in waarde wanneer het daarin (op drie hoofdstukken na) slechts zou gaan over gebeurtenissen, waarin de gemeente niet betrokken zal zijn. Geeft God aan de gemeenten openbaringen, die buiten haar leven staan? De bedoeling der goddelijke openbaringen is toch niet ons weten te verbreden, doch ons leven te richten? Ofschoon in deze beschouwingen hart en geweten niet vergeten worden, ontvingen we liever een verklaring van het laatste bijbelboek, die het leven van h i e r en n u, het leven in zijn rijpen en verworden, in het licht van Boven plaatste.

We ontvingen een ingenaaid exempl. De prijs is resp. f 3.75 en f 4.90 ing. en geb.

L.

Diversen

Het penningmeesterschap van de Bapt. gemeente te Zandbulten wordt thans waargenomen door A. de Vries, Diepswal 604, Zwaagwesteinde.

Suppletiefonds Tabitha

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand Maart:

Almelo	f 21.87

Hartelijk dank, gemeente Almelo.

10 pCt. der Unie gemeenten gaf tot nu toe gehoor aan de dringende oproepen, om het uitgeputte fonds te steunen!

Waar blijft de overige 90 pCt???

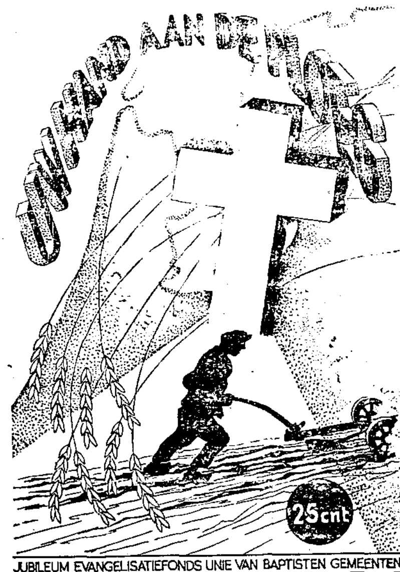
Door middel van de bonactie over Maart ontvangen:

Heerenveen	f 14.—
Leeuwarden	- 19.50

Beide gemeenten hartelijk dank.

Gemeente Leeuwarden: de jaarlijkse collectes als geadviseerd op de algemene vergadering van de Unie, zijn bedoeld n á á s t de bonactie (voor die gemeenten die niet mede werkten in de bonactie). U hebt dus vanzelf de keuze uit deze twee; jammer zou het zijn wanneer door een „jaarlijkse collecte" minder dan de tot nu toe haast gebruikelijke f 60.— door U kon worden overgemaakt!

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda comité „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Laat „Silo" herrijzen!

3e verantwoording

Vorig saldo	f	7032,44
NCGOV afd. Vaartkerk Utr.	-	12,50
Collecte Vrije Evang. Gem. Utrecht	-	111,32
Collecte Oud Kath. Gem. Utrecht	-	99,10
Gift Ned. Protestantenbond „Leeuwenberg" Utrecht	-	100,—
Gift Zevende Dags Adventisten	-	150,—
Diverse giften van personen buiten onze beweging (waaronder N.N. f 500,—)	-	585,50
Giften van leden en vrienden Bapt. gem. Utrecht	-	443,21
Coll. Bapt. gem. Vriescheloo	-	59,—
„ Heeg	-	12,50
„ Heerlen	-	38,50
„ Stadskanaal	-	243,65
Nagekomen van de gemeente Staveren	-	8,—
Coll. Bapt. gem. Den Helder	-	18,85
Voorts van Baptist Nederland ontvangen:		
M. te G.	-	2,50
M. te S.	-	25,—
Mej. L. te L.	-	2,50
H. te G.	-	50,—
B. te D.	-	20,—
v. D. te G.	-	10,—
Fam. V.	-	10,—
M. te H.	-	2,50
G. te S.	-	25,—
B. te den H.	-	5,—
M. te den H.	-	10,—
de J. te S.	-	100,—
N. N.	-	1000,—
H. te D.	-	100,—
Totaal per 6 April	-	10277,07

Dit totaalbedrag is als volgt te specificeren:

Kerken enz. in Utrecht en omgeving	f	5232,81
Personen buiten onze beweging	-	801,95
Leden en vrienden Bapt. gem. Utrecht	-	2122,84
Zustergemeenten en N.B.J.B. afdelingen	-	644,47
Rechtstreeks van leden van zustergem.	-	1475,—
	f	10277,07

Het bedrag van de schadeuitkering is inmiddels vastgesteld op ± f 52500,— hetgeen minder is dan aanvankelijk werd verwacht. Maar nu deze zaak „rond" is, kunnen we tenminste verder gaan met de plannen. Heel hartelijk dank voor bovenstaande giften, die een sterke bemoediging voor de Utrechtse gemeente zijn.

F. BOS,
adm. kerkgebouw „Silo".
Giro 555650.

Het Mei-nummer van De Zaaier

zal een beetje Baptisme brengen; niet hinderlijk veel, maar toch een aanduiding, mede in verband met het 75-jarig bestaan der unie. Van de jubileumconferentie in Londen brengen wij een prachtige plaat met klein artikel van Ds Broertjes. Rusland komt ook nog even om de hoek kijken. Wat dunkt u, zou u daarvan niet eens een paar duizend exemplaren extra kunnen bestellen en die aan de man brengen in de week voor pinksteren? We doen ons best om het nummer zo aantrekkelijk mogelijk te maken. Het lukt niet altijd evengoed, maar het voornemen is er. Neem eens tenminste duizend extra en laat die desnoods weggeven. De kost gaat niet alleen voor de baat uit, maar we hebben ook nog een getuigenis. Schrijft u direct even naar Ds Jansma, Dalweg 77, Arnhem.

HUIZINGA.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3310 Vrijdag 20 April 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Open voor het Heil

Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

Matth. 5 : 7.

De gelovigen moeten elkander aanvaarden als mensen, die onderweg zijn. Zij, die wedergeboren zijn, dwalen niet meer, maar zijn op weg naar hun bestemming. Een verandering heeft ingezet, die ten doel heeft hem het beeld van de Zoon van God gelijkvormig te maken. Deze verandering heeft haar oorsprong in de indaling van de Geest van God in het hart en vindt haar voltooing door de voortgaande werking van de Geest van God van uit het nieuwe levenscentrum.

Bij het bepalen van hun houding en gedragslijn tegenover elkander hebben Gods kinderen zich te laten leiden door het feit, dat ze allen nog onderweg zijn en nog aan een bestendig doorgaande verandering onderworpen. Zij mogen elkander geen eisen stellen, die daarmede in strijd zijn; zij mogen elkander niet anders beoordelen en behandelen dan men een-mens-Gods-in-wording schuldig is.

Vergeten ze dit, dan remmen ze de Geest van God in Zijn vernieuwingsarbeid. Inplaats dat ze de Geest van God ten dienste staan, om elkander ten goede te helpen, staan ze Hem in Zijn arbeid aan de mede-discipelen in de weg.

* * *

Welke houding moeten dus Gods kinderen als mensen, die allen nog onderweg zijn, tegenover elkander aannemen?

De Here Jezus zegt: die van barmhartigheid.

Geen andere houding sluit aan op onze tegenwoordige toestand. Zij alleen maakt een duurzaam samen wonen en vruchtbaar samen werken mogelijk. Daarom is deze houding beslist geboden. Die haar afwijst komt onder het zwaarste oordeel: hem zal geen barmhartigheid geschieden. Hij begaat de ernstige overtreding, dat hij het werk van de Geest van God, die zondaren wil veranderen en omzetten tot gelijkvormigheid aan het beeld van Gods Zoon, verijdelt. Daarmede voert hij de strijd tegen Christus zelf, die op aarde kwam en Zijn leven op Golgotha afstond, opdat Hij zondaren zou vernieuwen tot kinderen Gods en Hij gestalte in hen verkrijgen zou.

* * *

Die de ander niet aanvaardt als mens-onderweg;
die de ander niet behandelt als „een zondaar — een verloste";
die de ander dus niet lief heeft in zijn fouten;
die niet met hem, als mens-met-gebreken verder wil;
die hem zijn zonden niet kwijt scheldt, maar „houdt"....
met andere woorden:
die hem geen barmhartigheid bewijst....
de zódanige zal geen barmhartigheid geschieden!
Hij weerspreekt Golgotha;
hij treedt het evangelie onder de voet;
hij dringt het heil uit zijn banen.
De zaligheid zal hem voorbij gaan.
Pijn zal zijn eeuwigheid zijn.

De maatstaf, die gij aanlegt bij uw beoordeling van de broeder, die, als gij, nog onderweg is, nog in wording, zal God ú aanleggen in het jongste gericht. Meet gij hem met de maat der gerechtigheid — met miskenning daarvan, dat hij het nog niet gekregen heeft en nog niet volmaakt is dan zal God u met dezelfde maat meten.

Waar bergt g' u dan, waar vlucht ge heen?

Wie huivert niet: ....een mens, wiens leven gesloten is voor dat éne, dat hem zal kunnen redden in het laatste oordeel?

Wie valt de adem niet weg, als hij staart in een leven dat door onbarmhartigheid zichzelf buiten sluit van dat erbarmen (groot en heerlijk), dat alléén hem zou kunnen heendragen over de laatste kloof — over die vuurzee van zonden, die niet uitgedoofd werden aleer ze konden ontvonken en uitslaan in vlammen.

* * *

Het gaat in het Evangelie om het laatste.

Er komt geen nieuwe boodschap.

Er komt geen revisie van het vonnis dat hier valt.

Het is eschatologisch; vanwege dít evangelie staat ge op de grens van twee werelden.

Het schept eind-resultaten.

Het plaatst ons — onontwijkbaar — voor Gods beslissing over ons leven.

De God en Vader van onze Here Jezus Christus; de God der openbaring, is de Eerste en de Laatste.

De Gezegende opent én Hij sluit.

Hij spreekt het slotwoord, dat onze keus fixeert.

Hij zet de klok stil voor eeuwig: daar zal geen tijd meer zijn. Daar vindt geen zondaar meer een plaats des berouws, van inkeer en omkeer. Dan is niemand meer „onderweg".

Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe;
die vuil is, dat hij nog vuil worde;
die rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardig worde;
die heilig is, dat hij nog geheiligd worde.

Het heden is de tijd der voorlopigheden, der mogelijkheden van verandering.

Dit heden wordt gesloten met een

gericht, met een daad Gods, die de in vrije keur aanvaardde verandering fixeert.

De deur der zaligheid draait op de scharnieren der barmhartigheid. Jakobus zegt: barmhartigheid trekt de zondaar triumferend door het gericht heen. Haar taal is krachtiger dan die van welke overtreding ook.

In haar triumfeert de genade wijd en zijd!

Amen! zalig zijn de barmhartigen.

L.

Vacantie Het is nodig, dat iemand, die een jaar ingespannen gewerkt heeft, er een poos „tussen uit" gaat. Het werk dat de Voorganger doet eist veel van heel de mens. Hij moet steeds in goede lichamelijke en geestelijke conditie zijn. De moeilijkheid is, dat hij niet in de gelegenheid is die rust te nemen, die hij nodig heeft. Reis- en verblijfkosten lopen nogal op wanneer men een paar weken met zijn gezin elders zal doorbrengen. Nu menen we, dat in vele bedrijven de regel is ingevoerd om boven het loon een vacantietoeslag te geven. We menen dat dat bedrag 2 % van het jaarloon is. Wanneer de gemeenten, dit ook deden zouden ze de Voorganger helpen en de weldaad, hem en zijn gezin bewezen, zou als zegen tot haar terug keren. Op deze voorwaarde zou de Voorganger zijn tijd tot ontspanning doeltreffend kunnen doorbrengen. Naar we hoorden zijn er reeds gemeenten die hun Voorganger een vacantietoeslag geven. Zouden de anderen eens willen overwegen of ze voor de a.s. zomer het ook niet zouden doen? Een verblijf in een andere omgeving, los van de beslommeringen van het werk, doet lichaam en geest goed. U zult zien hoe de veerkracht en werkkracht van Uw Voorganger zich herstelt.

Dwaasheid der Prediking Paulus zegt in I Kor. 1 : 21 dat de wereld door middel van het werktuig, dat God haar geschonken heeft, de wijsheid, Hem niet heeft gekend. Daarom heeft God besloten de wereld langs een andere weg en door een ander middel tot de kennis des heils te brengen: door de dwaasheid der prediking redt God nu, die geloven. Die dwaasheid zit niet in de prediking, maar in het g e p r e d i k t e. Niet elke prediking kan geloof verwekken en zo zondaren redden. Slechts de prediking van de dwaasheid van het Kruis, van het Kruis als de „dwaasheid" van God. Dat moet men aandurven. Dat moet men eenvoudig dóén. De boodschap moet niet pasklaar of aannemelijk gemaakt worden voor het menselijk verstand. We geloven dat getuigen, eenvoudig názeggen van hetgeen Gód zegt in Christus' ondergang en opstanding, de beste vorm van prediking is. Aan het eerste is het medegetuigen van de Heilige Geest toegezegd. Men moet, wat onmogelijk, wat hoogst gevaarlijk lijkt voor de moraal, eenvoudig verkondigen, uitroepen. God zelf alleen kan Zijn Woord waar maken in de gewetens der mensen; we moeten gelovig aan Hem overlaten, dat Hij dat ook dóén zal. — De eerste hoofdstukken van de eerste brief aan de Korinthiërs zijn van een ontzaggelijke diepte en verhevenheid. Hier roept de diepte tot de diepte!

„Dood" prediken Misschien heeft u ook wel eens mensen ontmoet, die voorgaven te zijn „dood-gepreekt". We hopen maar dat u dat niet zo voetstoots geloofd heeft. We zeggen daarmede niet, dat men onder de prediking van het evangelie niet dood kan gaan. Die macht tot doden ontwaakt inderdaad als de hemelse boodschap a.g. Christus Jezus gebracht wordt.

Zegt Paulus niet dat het „een reuke des levens ten leven en een reuke des doods ten dode is"? 2 Kor. 2 : 16. Paulus zegt dat de Boodschap zulk een geur verspreidde en zijn lezers verstonden deze spraak. Dat het voor sommigen een reuke des doods ten dode was, ligt niet aan het evangelie, want anderen, die dezelfde boodschap horen, zijn er door in het leven gekomen. De uitwerking der Boodschap hangt af van de wijze, waarop de mens, die haar ontvangt, er zich tegenover stelt. „Dood" gepreekt is er dus niemand, maar sommigen hebben zich, door zich tegen de Boodschap te verzetten, aan de dood prijs gegeven. Want het Evangelie is géen neutrale boodschap; het doet altijd wat. Men sterft er aan of men komt er door tot een opstanding.

Vindt ge dat u er té vaak, te áánhoudend bij bepaald wordt, dan ligt dat aan u, want wanneer ge de rechte houding zoudt aannemen, zou niemand meer blijven aandringen. Dat aanhouden, „tijdig en ontijdig" is vanwege het grote, dat op het spel staat. Het gaat om dood en leven voor *u* en om de eer en vreugde van onze God en onze Zaligmaker.

Vrede boven aan? Vrede rondom is een kostelijk goed. Voorzover in u is, houdt vrede met alle mensen. Heus, dat er door de christenen en rondom de christenen de eeuwen door zoveel strijd gewoed heeft, ligt niet dááraan, dat het Gods kinderen aan de wil tot vrede zou ontbroken hebben. Ze weten: zalig zijn de vrede-stichters. Naar de ervaring der zaligheid, ook in déze richting haken zij. Maar ze kunnen niet meedoen aan het bewaren of bewerken van een vrede tot élke prijs. De vrede — welk kostelijk goed ook — kan te duur worden gekocht. Menigmaal betaalt de Heiland de prijs dewijl het ten koste van Hem gaat. Dat gaat dan voor „liefde" door — dit ten achter stellen van de Here Jezus bij menselijke verhoudingen. Wanneer we „om des lieven vredes wil" maar mee gaan, als er een handeling zal worden voltrokken waarboven wij niet anders kunnen lezen dan het woord (dat oudtijds in de kop van ons weekblad stond): tevergeefs eren zij mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn — ik zeg, wanneer men dan liever de anderen een plezier doet, dan door weigering deze daad af te keuren, handelt men verkeerd. De ware liefde doet dat niet en trekt de geliefden de blinddoek niet nog wat vaster voor de ogen. Het gaat in onze betrekking tot Christus om het hoogste — maar wee ons als we in ons vlees zouden handelen en onze houding wél de waarheid zou bedoelen, maar *de liefde zou verloochenen!* Toon dat een weigering u strijd kost, u s m a r t, maar hebt elkander lief om deze smart te dragen.

L.

Zand en zaad

Het zij verre van mij te klagen over het vele werk, want in vroegere dagen leefde ik bij de lijfspreuk: beter versleten dan verroest. Het slijtageproces echter ontdekkend heeft men de neiging naar de rustkant over te hellen, maar dat moet in je aard liggen. Het is namelijk weer vrijdagmiddag en soms probeer ik op die tijd iets te formuleren voor u. Doch nu plagen mij wat de zenuwen in verband met de uitzending op zondagmiddag aanstaande, ofschoon ik daar natuurlijk niets om moet geven. Maar zelf wetende dat ik er nu en dan wat wild in om sla, iets dat de mij kennende schare mij wel vergeeft, koester ik heel even de vrees, dat ik op zeker ogenblik die verschrikkelijke microfoon vergeet en doe alsof we onder ons zijn. Dat zou voor mijzelf het gemakkelijkst zijn, maar de buitenlui konden wel eens schrikken. U moet niet denken, dat ik dat zo mooi vind, maar je kunt op een gegeven ogenblik niet anders. Je bent midden in een zee van gedachten en een stortvloed van woorden om die gedachten te lozen en dan kijk je niet op eisen van schoonheid en waardigheid. Om u de waarheid te zeggen: voor mezelf doe ik daar ook niet veel op uit, maar je weet nu eenmaal hoe sommige mensen zijn. Luther heeft me geleerd, misschien was ik een te wil-

lig leerling: Man musz den Leuten aufs Maul sehen, oftewel: luister hoe de gewone man van de familie Doorsnee praat en spreek in de taal, die zij verstaan. Dat is trouwens de hele moeilijkheid vandaag. De boodschap, die God verkondigd wil hebben, zo te transponeren, te vertalen, te vertolken, dat de man tegenover je weet, waar je het over hebt. Ik zat hier op deze kamer met een meisje dat geen godsdienstige achtergrond heeft. Ze had in het westen van het land wel eens hier en daar een kerk van binnen gezien, maar ze begreep niet zoveel van wat er gezegd werd. Nu was ze een paar keren door een paar van ons meegenomen en dat had haar aangesproken. Toen van de kansel, nu moest ik ze met haar zien verder te komen. Maar wat moet je zeggen als de bijbel er nog nooit aan te pas gekomen is en er dus van enige kennis geen sprake kan zijn. Dat is uitermate moeilijk, want welk begrip je ook uit de bijbel hanteert, en hoe moet je anders spreken, stuit op onbegrip. Dan is het een heel eind om te komen waar zulke kinderen van de verloren zoon zijn en haast nog verder om ze te brengen, waar ze toch moeten komen. Zondagmiddag hopen we een zuster te dopen, die mede door het getuigenis van een onzer zusters tot de volle overgave gekomen is en ik vertel het u maar, daar zal wel niemand iets op tegen hebben en u kunt er misschien uw voordeel mee doen. Die zuster van ons namelijk had al enige keren aan de Heer gevraagd haar toch eens een mens te doen ontmoeten, voor wie zij misschien iets zou kunnen betekenen. Op zekeren dag gaat zij met haar man overver voor zaken en terwijl haar man zijn werk verricht zit zij ergens wat te praten. Toen kwam er een oudere man binnen en hij ontdekte in haar een gelovige vrouw, die bovendien uit Hengelo kwam. Of zij niet zo goed wilde zijn eens daar en daar heen te willen gaan en er eens mee wilde praten „en misschien wil u er ook een gebed doen". Zonder aan haar vroeger gebed te denken beloofde ze het de oude vader en vervulde die belofte ook. Ze kwam bij een vrouw, die in vele moeilijkheden was en bij wie de vreugde des levens geblust was en het geloof, van oudsher meegekregen, verdwenen. Ze praatten samen over de donkere wolken, die het leven overschaduwen en verkillen. En later baden ze ook. Men mag wel zeggen dat daar de zon opging na die nacht. Ja, wie weet hoeveel mensen om je heen wonen, die zoeken en tasten of ze God mochten vinden. Maar onze God ligt in de kast bij het zondagse pak, voorzover er dan nog ruimte is.

Maar ik begon over die uitzending en al schrijvende dacht ik er niet meer aan en verloor de zenuwen. Laten we hopen, dat God zich over ons ontfermt en ons in staat stelt de boodschap zo te brengen, dat er hemels licht in zit. Er zal ook gedoopt worden en natuurlijk vraag je jezelf af hoe de reacties wel zullen zijn bij hen, die het zullen horen. Of de televisie in zulke gevallen later ook ingeschakeld moet worden? Het zou zeker veel zin hebben want 99% in Nederland weet niet wat dopen is. Maar mág je zoiets wel in een beeld vangen? Dat doe je toch ook niet met iemand, die bidt? We weren toch ook de fotografen in onze huwelijksdiensten, die op elk moment schieten! Wordt de aandacht van de te dopene niet afgeleid? Wordt het dan niet al te veel een kijkspel? In elk geval is dat gevaar er bij de eerste keren. Maar waar de wereld steeds meer overgaat van woord naar beeld — ziet u nog advertenties en affiches van tandenborstels, auto's en bier zonder een beeld? — zullen we ons moeten aanpassen bij die ontwikkeling, willen we op den duur nog verstaanbaar zijn.

Niet veel zaad in deze keer? Maar ik zei immers, dat ik niet klagen wilde over drukte en zo. En een uur is maar zestig minuten.

HUIZINGA.

Schouw der Gemeenten

Rotterdam-Zuid

Reeds twintig jaar Baptisme aan de linker Maasoever

Tot kort voor de eeuwwisseling droeg deze kant van de Maas nog volkomen een landelijk karakter. Een echt polderlandschap met wijde verten en hoge luchten, terwijl in een bonte overvloed van veldbloemen de koeien vreedzaam liepen te grazen. Nu na een halve eeuw bergen de uitgestrekte en hoog opgetrokken woonwijken ruim 300.000 bewoners. Bijna de helft van Groot-Rotterdam. De zeer uitgebreide havenwerken met een totaal van 64 km. kadelengte — waardoor Rotterdam een der grootste havens van Europa werd, de vestiging en uitbreiding van vele industrieën en handelshuizen — waardoor Rotterdam de 2de handelsstad van ons land werd, vroegen steeds meer en steeds weer nieuwe arbeidskrachten. Uit alle delen van het land, maar vooral van de Zuid Hollandse eilanden, West Brabant en Zeeland, vestigden zich de duizenden en duizenden gezinnen in de nieuwe stadswijk aan de zuidkant van de rivier. Een plattelandsbevolking uit de vertrouwde en beschermende dorpssfeer overgeplaatst in 't boeiende en fel gekleurde stadsleven. Losgeslagen van hun geestelijke achtergrond worden zij opgenomen en meegesleurd in de bruisende stroom van het grotestadsleven. Toch zijn het dikwijls juist deze achtergronden, die het aanrakingspunt vormen voor Gods boodschap.

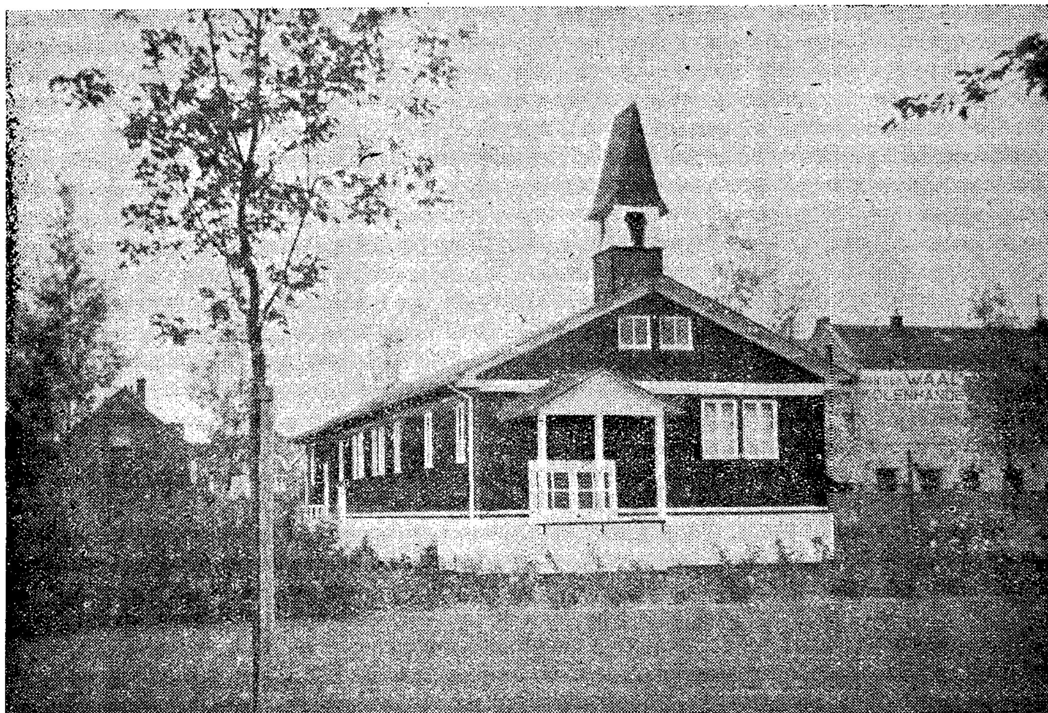
Temidden van deze opeengepakte e n e r g i e van mens, olie en techniek, handel en verkeer — Rotterdam genaamd — leeft en werkt de kleine baptisten gemeente Rotterdam—Zuid.

Bronnen

Bij het 20 jarig bestaan der gemeente, herdacht in het najaar 1955, werden verschillende momenten uit het verleden opgediept en vastgelegd ter oriëntering voor het nageslacht. Ds R. Reiling was zo vriendelijk dit materiaal te sorteren en met elkaar in verband te brengen. Wij maakten hiervan een dankbaar gebruik voor deze Schouw. Dan ontvingen wij van de verschillende voorgangers, die de gemeente dienden: Ds D. Slort, C. Brandt en J. A. Scholte vele aanvullende gegevens, terwijl zr de Haan uit Pernis over de relatie tussen deze plaats en Rotterdam-zuid inlichtingen verstrekte. Wij zijn dankbaar voor deze medewerking en hopen dat deze Schouw een historisch juist beeld zal geven van de gemeente Rotterdam-Zuid.

Voorgeschiedenis

Omstreeks de dertiger jaren werkte in Rotterdam-Zuid een bloeiende Evangelisatie. Deze arbeid werd gedaan onder de naam „Stadszending Rotterdam-Zuid". De oorsprong en het ontstaan van deze stadszending gaan terug op de activiteit van de „Open Air-Mission", welke te Londen gevestigd was. Met twee grote evangelisatie-auto's tot hun beschikking probeerde men zoveel mogelijk de mensen met het Evangelie in aanraking te brengen. De stadszending is uit deze beweging ontstaan. Zij had in de begintijd verschillende evangelisten in dienst o.a.

Het resultaat van samenwerking
Je herkent het noodkerkje haast niet terug

Ds D. Slort. Duizenden mensen werden bereikt in de openluchtsamenkomsten, honderden kwamen regelmatig onder de boodschap van het Evangelie en zeer velen kwamen tot het geloof in Christus. Het is niet te veel gezegd, dat er in die jaren een opwekking plaats vond in deze nog jonge stad. Nog geregeld komt het voor, dat men mensen ontmoet, die in de stadszending hun Heiland gevonden hebben en die in allerlei kerken een grote zegen hebben verspreid. Door deze stadszending werden eveneens te *Pernis* samenkomsten belegd. De eerste werd in de maand oktober 1933 gehouden, waarin Ds D. Slort voorging. Dit was het eerste contact tussen Rotterdam-Zuid en Pernis. Een contact, waaruit later een pionierspost en tenslotte de baptisten gemeente Pernis groeide.

Gemeentevorming

Door het ontbreken van een gezonde organisatie ontstonden in de Evangelisatie van lieverlee allerlei spanningen. Men heeft nog getracht door reorganisatie allerlei gebreken en moeilijkheden op te lossen. Er werden statuten en een huishoudelijk reglement opgesteld. Ook werd nog de koninklijke goedkeuring aangevraagd. Maar de glorie-tijd van de Evangelisatie was toen al voorbij. Terwijl ook de genomen maatregelen tenslotte de verschillende gerezen moeilijkheden konden oplossen. Er was behoefte ontstaan aan een echte bijbelse gemeente. Tenslotte gingen alle werkers heen alleen Ds D. Slort bleef het werk voortzetten. Men vierde het Avondmaal enige malen en ook deed de vraag naar de doop zich steeds meer gelden. Ds D. Slort predikte toen reeds openlijk de beginselen van de nieuw testamentische gemeente. In die tijd werden verschillende mensen gedoopt. Aanvankelijk werden deze doopdiensten in andere gebouwen gehouden, maar later in eigen localiteit. Steeds meer deed de drang naar gemeentevorming zich gelden. Het bestuur van de stadszending stond in het begin sympathiek tegenover deze ontwikkeling, maar toen men steeds meer overwoog tot stichting van een gemeente over te gaan, trok het bestuur zich terug. Op een ledenvergadering hield Ds Slort een vurig pleidooi voor stichting van een baptisten gemeente en aansluiting bij de Unie van baptisten gemeenten. Deze toespraak is nog in het archief aanwezig. Na veel strijd besloot een groep van ongeveer 50 personen uit de stadszending te treden. Hierbij behoorde het gehele zangkoor, dat de stadszending bezat. Dit was een grote steun na dagen van strijd. De dirigent van dit koor was destijds br J. Tessers Sr, die de gemeente nog vele jaren als ouderling heeft gediend. Op 27 nov. 1935 werd de gemeente geïnstitueerd met 50 leden, terwijl de ambtsdragers bevestigd werden door wijlen Ds J. Jeronimus te Den Haag. Ds D. Slort aanvaardde het ambt als voorganger van de gemeente. Deze belangrijke dienst vond plaats in het kerkgebouw „Het nieuwe Verbond" aan de Jagerslaan. Er was veel belangstelling voor deze gebeurtenis, zowel uit de omliggende gemeenten als uit andere kringen.

Hoe het groeide

Hiermee was een roerig stuk geschiedenis afgesloten. Dat wil niet zeggen, dat toen een rustige periode volgde. Het heeft heel wat innerlijke spanningen gegeven eer de gemeente ook werkelijk als gemeente ging functioneren. Maar de roeping tot de taak der gemeente werd verstaan. *En het lag voor de hand, dat deze gemeente* — ontstaan uit de stadszending — *deze roeping voornamelijk verstond in de opdracht om te evangeliseren!* Zo was het en zo is het nu nog. Daarmee is wel deze gemeente getypeerd. Door zaalsamenkomsten en in openluchtdiensten werd door Ds D. Slort het evangelie met ruime hand gestrooid. Maar ook tot ver in de Hoekse Waard werd onder zijn leiding regelmatig gecolporteerd. Reeds spoedig ontstond in Pernis een evangelisatiepost. Zoals al gemeld, sprak Ds Slort hier voor het eerst in oktober 1933. Toen echter als evangelist van de stadszending. En als zodanig werd er regelmatig gewerkt. Een zangkoortje onder leiding van evang. S. Slort bewees goede diensten. Maar de gemeentevorming in Rotterdam ging niet buiten Pernis om. In de maand oktober 1935 — een maand voor de stichting van de gemeente Zuid — had Ds Slort een vergadering met de evangelisatiekring te Pernis. Hij deed mededeling van hetgeen er gaande was in de stadszending, hij zette uiteen wat onder het wezen van de nieuwtestamentische gemeente moet worden verstaan en deed een ernstig beroep op de aanwezigen, Gods Woord te onderzoeken en zich hierdoor te laten leiden. Tien brs en zrs gaven aan deze oproep gehoor. Daarmee kreeg de jonge gemeente Rotterdam-Zuid haar eerste evangelisatiepost. De verdere ontwikkeling van deze arbeid tot de stichting van de baptistengemeente Pernis in het jaar 1947 hopen wij in een aparte Schouw te behandelen.

12 jaar was Ds D. Slort verbonden met de arbeid in Rotterdam-Zuid: 5 jaar als evangelist bij de Stadszending en 7 jaar (vanaf 1935) als voorganger van de gemeente. Hij nam afscheid op 31 mei 1942 en sprak naar n.a.l. van Hebr. 13 : 8. Telde de gemeente bij de instituering 50 leden, gedurende deze eerste jaren was het ledental gegroeid tot 133. Ds J. A. Scholte nam de herdersstaf over. Op zondag 30 november 1942 deed hij z'n intrede en had tot tekst: Phil. 1 : 16 en 17. Zijn ambtsperiode was niet gemakkelijk; de omstandigheden waren dikwijls uiterst moeilijk, daar in zijn tijd de oorlog woedde, waaraan Rotterdam zo zware tol moest betalen. Toch werd ook in deze jaren het evangelisatiewerk krachtig aangepakt De z.g. „Zaaieravonden" genoten grote bekendheid, honderden en nog eens honderden mensen werd het evangelie verkondigd. Ook vond het werk te Pernis geregeld voortgang. In 't laatste oorlogsjaar heeft de gemeente een zeer zware periode doorgemaakt. Alle weerbare mannen waren gedeporteerd. Op de twee oudste ouderlingen na zat de gehele kerkeraad in

zich voordoet. Een uitnemende dienst werd het seminarium bewezen door de gastprofessor van dit jaar: Dr Th. D. Price, terwijl alszodanig ook genoemd werden Dr R. C. Briggs en Dr J. P. Allen. Zij gaven o.m. colleges in Kerkgeschiedenis, N. T.-exegese en pastorale theologie. Ook werd nog met grote erkentelijkheid gewag gemaakt van de zeer eervolle promotie van Dr J. J. Kiwiet aan de Universiteit te Zürich en het goede werk, dat hij in het seminarium te Rüschlikon heeft verricht. En wist u dat er in R. ook nog een Nederlander uit Indonesië studeert? Br J. C. Nijs met echtgenote en twee levendige kinderen. Ze vertelden, dat ze in de vacantiemaanden wel graag kennis zouden maken met het Baptisme in Nederland, in die maanden zelfs wel een gemeente wilden dienen.

Mogen wij u tenslotte nog even attenderen op de *voorgangersconferentie* van 26 Juni—3 Juli, thema „Worship", en op de *mannenconferentie* van 6—12 Juli, thema: vrijheid en dienstvaardigheid. Beide conferenties zijn geheel zonder verblijfkosten. Ook maaltijden enz. worden u gratis en gastvrij aangeboden door het seminarium. Zij hopen daar ook van ons velen te mogen begroeten. Enigen melden zich reeds. Wilt u zich voor deze conferenties nu ook spoedigst bij mij melden? U kunt dan van deelname verzekerd zijn. Stuurt u mij even een kaartje? Dank u.

Met hartelijke broedergroeten,
H. JUT.

Bapt. pastorie, Nieuwe Pekela.

Verslag van de conferentie van de Friese Bond op Paasmaandag in Leeuwarden bijeen

Conferentie-onderwerp: Jezus Christus, de gave Gods.

De opkomst was buitengewoon goed. Van alle oorden van Friesland waren brs en zrs gekomen om deze dag mee te maken. De bidstond begon met het zingen van „Daar juicht een toon", waarna de voorz. Ds G. Visser van Workum—Makkum 1 Joh. 4 : 7 las en een goede bidstond volgde.

Daarna sprak de Voorzitter een woord van welkom, in het bijzonder ook tot de kinderen die met hun ouders waren meegekomen en die onder leiding van het Zondagsschoolpersoneel van Leeuwarden, dat voor een mooi programma zorgde, op hun manier ook de Paasbondsdag vierden.

Het inleidend woord van de Voorz. handelde over de 7 Gemeenten van Klein-Azië, en werd toegepast op de 10 Gemeenten van Friesland. Zoals Christus daar getekend wordt temidden der kandelaren, staat Hij ook temidden der Gemeenten. Ook de dienaren van de Gemeenten worden genoemd. Zij schitteren als sterren, maar het is Christus die ze in Zijn hand houdt. Hem komt de eer toe, ook in de Gemeenten van Friesland.

Ds J. Brandsma van Heerenveen sprak vervolgens op duidelijke wijze over het onderwerp: „Jezus Christus in het Gemeentelijk leven", dat hij van verschillende kanten belichtte.

Ds Ph. Lindeman van Sneek volgde hierop met zijn behandeling van het onderwerp: „Jezus Christus in het gezinsleven", dat hij in alle details voor ons onthulde.

Tijdens deze morgenvergadering zong het zangkoor van Leeuwarden op verdienstelijke wijze enige liederen, terwijl ook het jeugdmuziekcorps voor het eerst optrad en de eerste schreden zette op het pad van het succes.

De middagvergadering werd geopend met het zingen van verschillende liederen en gebed.

Ds C. Mostert van Harlingen sprak over: „Jezus Christus in het persoonlijk leven". Er werd intens geluisterd, ook al omdat zijn betoog op de man af ging.

Drie brs spraken daarna elk vijf minuten over het Conferentieonderwerp: „Jezus Christus de gave Gods", waarna een spontane getuigenisdienst volgde waarin jong en oud naar voren kwamen om iets te zeggen over wat deze Gave Gods in hun leven betekende. De middagverg. werd afgewisseld met de zeer gewaardeerde zang van mej. H. v. Netten van Heeg. Het was een fijne dag, ook voor de kinderen, die enthousiast weer in de kerk kwamen. Het Zondagsschoolpersoneel van Leeuwarden kan zeker met voldoening op deze bijeenkomst terugzien.

Na een slotwoord van de Voorzitter sloot Ds J. van Dam van Zandbulten deze verg. met dankgebed.

J. SLUMP.

P.S. Het adres van de nieuwe secr. van de Friese Bond is: J. v. Wier, Jac. Bakkerstraat 24, Harlingen.

Een Zaaier ging uit om te zaaien . . . .

De hier volgende ontboezeming is van de hand van de secretaris van de gemeente Genk in België. Hij laat ons duidelijk zien hoeveel liefde, geduld en volharding nodig is voor deze belangrijke pioniersarbeid.

E.R.

't Gebeurde twee jaren terug.

't Was me wat angstig te moede toen ik opstond, die regenachtige zondagmorgen. Gedurende de week had ik me uren voorbereid, want ik moest spreken in Eisden, de tweede maal dat me dit overkwam, en voor een gewoon arbeider niet zo gemakkelijk als voor een predikant. Maar 't moest, en door de regen bromde ik op Eisden aan.

Druipnat stootte ik de poort open, ging door een gang, dan een deurtje binnen, door een werkplaatsje, nog een deur en daar was ik in de kerk van Eisden, post der Baptisten Gemeente te Genk (België).

De kerk bestond uit een garage die, daar ze veel te groot was, in 't midden met karton was dichtgemaakt; zo was het wat gezelliger, want met enkele mensen in een zo grote ruimte is niet prettig.

Geschonden witgekalkte ruwe muren. Vensters enkel in het dak, een vloer uit oneffen beton.

De preekstoel bestond uit enkele stoelen naast elkaar, ervoor een blad karton op de middelste stoel een kist.

Een aantal stoelen van allerlei kleur, een kachel, alles tweedehands (of misschien wel derde of vierdehands). Dit was het kerkinterieur....

Uit mijn boekentas haalde ik de zangboekjes, en nu maar afwachten wat de opkomst zou zijn in deze nog immer stromende regen.

Toen de tijd van beginnen dan eindelijk was aangebroken, waren er drie bezoekers, man en vrouw van wie we de zaal huurden en dan nog een vriendin des huizes; we zouden dan maar beginnen, maar.... De vrouw van wie we de zaal huurden vond het zielig, er waren er te weinig, 't was te nat en te kil. Andere samenkomsten waren er wel met zo'n 5 tot 10, of nog meer bezoekers.

Nu 't moest vandaag dan maar niet doorgaan.

„Waar twee of drie...." nu ja dat wist ze wel. Mijn zwakke verdediging, wellicht had het weer er de schuld aan, werd spoedig bedwongen, en ik mocht wel mee om een kop koffie te drinken.

'k Bleef achter, de boekjes lagen verspreid op de stoelen, 't was alsof ze mij tegengrijnsden.

Nat, koud, moedeloos deed ik de zangbundels terug in mijn boekentas want 's namiddags hadden we die nodig in Genk.

Bidden kon ik niet. Een week van voorbereiding en dan zo aankomen, nee nee 't ging toch niet....en toch.... doorgaan, opgeven nóóit, want Christus is toch uiteindelijk overwinnaar.

Ter gedachtenis van broeder H. Stokkers Sr

Geheel onverwacht was zijn heengaan niet. Wij wisten, dat zijn hartlijden van die aard was, dat er met een plotselinge dood moest worden gerekend. Maar toch was het onverwacht. Zondag 8 April was hij nog met zijn echtgenote in de kerk en Woensdag 11 April bracht hij nog zijn wekelijks bezoek bij een oude broeder, die de laatste tijd niet in de kerk kan komen. In de nacht van Woensdag op Donderdag kreeg hij weer een zware aanval te verduren en die heeft hij niet overleefd. Zo was wat het oog kon zien. Het geloof zag, dat God hem weg nam en tot zich nam.

Een groot gemis brengt dit sterven aan zijn echtgenote, en verder aan de naaste familie; maar ook in veel wijdere kring zal hij zeer gemist worden.

Broeder Stokkers is 2 Maart 1883 te Holten geboren en was in zijn geboorteplaats een gezien schoenmaker. Op aanraden van zijn predikant volgde hij de lessen voor godsdienstonderwijzers in de Ned. Herv. Kerk en werd alszodanig aangesteld in zijn eigen geboorteplaats; dit was in 1917. Zes en twintig jaren heeft hij als godsdienstonderwijzer gewerkt en grote achting genoten in de eigen woonplaats en ook ver daarbuiten.

Jarenlang bezwaarde hem de kinderdoop. In 1943 kon hij het niet meer uithouden. Na veel strijd en in volledige eensgezindheid met zijn trouwe echtgenote deed hij de stap. Wellicht heeft deze moeilijke tijd iets te maken met het lijden, dat hij later heeft moeten dragen. 9 Jan. 1944 werden hij en zijn gade gedoopt en als leden opgenomen in de Bapt. gem. te Deventer. Onze br was toen bijna 61 jaar. Waarlijk, het was een geweldige stap, die hij om des gewetenswil gedaan heeft — zonder enig uitzicht omtrent zijn toekomstige bestaan. Hij deed het — zij deden het, in het geloof, dat God zou zorgen.

In Mei 1945 deed hij zijn intrede in de Bapt. Gem. te Ter Apel. Vol moed begon hij het werk en werkte hij; doch slechts een weinig langer dan één jaar. In Juli 1945 kreeg hij een erge hartaanval en werd hij genoodzaakt het werk, dat geheel zijn hart had, op te geven. Dat is hem zwaar gevallen.

Aug. 1948 vestigden de echtgenoten zich te Almelo, waar zij de liefde van velen genieten. Het is geen wonder, dat wij van hem hielden. Zijn vriendelijkheid en opgewektheid en onbaatzuchtige trouw deden vele harten telkens weer goed.

In liefde zullen wij aan hem blijven denken. Moge de Heer zijn echtgenote bijzonder nabij zijn in het dragen van haar gemis. Dat velen hem mogen volgen in zijn wandel voor Gods aangezicht.

R.

'k Ging toch maar boven wat drinken, dan had ik toch nog de kans over het evangelie te spreken. Ook de vriendin was er en alras hadden we een goed gesprek.

Door de regen bromde ik terug huiswaarts, een weinig ontgoocheld en droevig, maar al wilden ze geen kerkdienst, ze hadden toch boven in de huiskamer geluisterd.

Wij deden onze plicht en dit te weten gaf moed verder te gaan.

Als ik in een grote kerk zit, wat me niet dikwijls gebeurt, word ik wel eens jaloers, maar ook eenzaam; want jullie die alles hebben: kerk, orgel, veel mensen, denkt u wel eens aan het eenzame pioniersveld waar de kansen niet voor het grijpen liggen?

Het werk gaat verder, hoogten en laagten, maar uiteindelijk is Christus overwinnaar.

R. VANDEBURIE.

Het Unie-Jubileum voor de Wereldomroep!

Australië, Afrika, Nieuw Zeeland en Nieuw Guinea luisteren mee!!

De Wereldomroep zal een rechtstreekse uitzending verzorgen van de opening van onze Jubileumviering op 2e Pinksterdag! Van 9.55—10.38 uur zal deze uitzending plaatsvinden. Vooral in bovengenoemde landen. De tijden en golflengten voor die landen zijn als volgt:

Australië - golflengte 19.45 en 19.71 m op Oostaustralische tijd (zgn. A.E.S.T.) 18.55—19.40 uur

Nieuw Zeeland - golflengte 19.45 en 19.71 m van 20.55—21.38 uur.

Nieuw Guinea - golflengte 19.45 en 19.71 m van 18.25—19.08 uur.

Afrika - Golflengte 16.88 m 10.55 — 11.38 uur.

Wilt U deze tijden zelf aan Uw familie en kennissen schrijven? Want deze „Christen" ontvangen ze vermoedelijk eerst ná Pinksteren, zodat ze dit bericht niet tijdig kunnen lezen.

Ook de N.C.R.V. zal de morgenbijeenkomst uitzenden. Vermoedelijk echter wordt déze uitzending (een opname) eerst in de middag om 2 uur uitgezonden en is dan alleen in Nederland en omgeving (onze várende broeders en zusters!) duidelijk te verstaan.

Helaas blijkt onze Wereldomroep nog niet of onduidelijk verstaanbaar te zijn in Amerika en Canada. Wat hadden we onze mensen dáár anders ook graag laten meeluisteren! Ze kunnen het daarginds wel probéren, máár dan zullen ze er in het holst van de nacht voor uit bed moeten! U kunt het hen voorstellen, zodat onze Voorzitter hen allen kan begroeten vanuit de feestelijke veilinghal in Groningen. Wat een gehoor!

J. Br.

HOOGEVEEN

Met dank in ons hart mogen we terugdenken aan de heerlijke Paasdagen die nu al weer enige weken achter ons liggen. Een zuster die de wens te kennen had gegeven om gedoopt te worden, is op 1e Paasdagmorgen gedoopt. Ze is met Hem gestorven en begraven en opgestaan, om ook in nieuwheid des levens met Hem te wandelen. Het was een ontroerend moment en velen uit de stampvolle zaal waren kennelijk bewogen. Op 2e Paasdag hadden we een gezinsdienst waaraan de kinderen der Zondagsschool meewerkten en voor ons zongen. Het was een mooie morgen.

Deze week gaf een jonge vrouw haar hart aan de Here Jezus en werd behouden. En we verwachten en geloven in nog meer zegen, want het is nog altijd waar dat Zijn Woord niet ledig weder keert, maar zal doen wat Hem behaagt.

G. B.

Unie Jubileum-dag

Broeders en zusters,

GRONINGEN VERWACHT U op de tweede Pinksterdag in het grote Bloemenveilingsgebouw aan de Peizerweg.

De plaatselijke commissie verzorgt daar de voorbereiding voor deze GROTE DAG. Er wordt hard aan gewerkt dat het U aan niets zal ontbreken.

Koren uit Hengelo, Utrecht en Groningen brengen een massale koorzang met medewerking van de korpsen uit Hengelo en Treebeek.

Toegangskaarten kunt U aanvragen via Uw plaatselijke secretaris of individueel bij J. J. Bolman, Kapteynlaan 48a te Groningen à f 1.— p. p., kinderen beneden 12 jaar 25 ct. Betaling op giro no. 486527 t.n.v. J. v. d. Mei te Groningen, met bijbetaling van portokosten.

Laat niemand thuis blijven, er is ruimte genoeg daar bovengenoemd gebouw ± 2000 bezoekers kan bevatten. Diegene die 's avonds niet weer naar huis terug kan, moet omgaand logies aanvragen bij H. Deursen, Hoornschediep 79, te Groningen.

Voor de commissie,
K. K.

Uit ons Unie-bureau

Met genoegen kunnen we nu meedelen, dat van de gemeente te Leeuwarden bericht is ontvangen, dat ook deze gemeente zich heeft uitgesproken vóór het Centrum-plan!

Voor de belangstellende en belanghebbende gemeenten delen we mee, dat het bestuur van de Unie-Bouwstichting op dinsdag 1 mei a.s. in vergadering bijeen komt. Wanneer een gemeente een zaak bij de U.B.S. wil aanhangig maken, ontvang ik natuurlijk wel tijdig het desbetreffend schrijven.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Diversen

S.S.C.

Tijdens de zomervacantie zal student J. Bouritius graag spreekbeurten vervullen. Hij is van Zondag 6 Mei af beschikbaar t/m Augustus.

Zijn adres is: Asterstraat 19, Zwolle.

Voor de S.S.C.,
Uw JAC. TROMP.

Alb. Agnesstraat 5a, Groningen.

Ds E. J. Huizing te Deventer is nu telefonisch aangesloten onder nummer 06700 - 4696.

Verhuisd van Zuiderdiep 65 B naar Kamerlingh Onnesstr. 35 Mevr. IJ. de Haan—Engelsman.

Advertentiën

Heden overleed nog vrij plotseling in zijn Heer en Heiland onze geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

Herman Stokkers

echtgenoot van Aaltje Stokkers

in de ouderdom van 73 jaar.
In leven godsdienstonderwijzer te Holten, nadien voorganger Bapt. Gem. te Ter Apel.

„Zo zullen wij altijd met den Heere wezen", 1 Thess 4 : 17C.

Namens de familie,
A. Stokkers-Stokkers
kinderen en
kleinkinderen.

Almelo, 12 april 1956.
2de kolkdwarsstraat 6.

De begrafenis heeft plaats gehad op 16 april j.l.

Het bestuur van de Christelijk Nationale School te Muntendam vraagt, in verband met benoeming voor de klassen 1 en 2, bij voorkeur een Baptiste

onderwijzeres

Sollicitaties te richten aan het hoofd der school, de heer J. Bruggeman, 't Loeg 48, Muntendam.

Stevig gekafte Joh. de Heer bundels in prima staat worden door de N.B.J.B. afd. Sneek

te koop aangeboden

à f 1.— per stuk.

Brieven aan Fr. v. d. Werf, Poortezijlen 3, Sneek.

STICHTING
CHRISTELIJK KLEUTERONDERWIJS
TE HENGELO (O.)

Wegens oprichting van twee kleuterscholen (elk 2 klassen) worden gegadigden opgeroepen voor

hoofd
en
leidster

Indiensttreding medio augustus 1956.
Sollicitaties met uitvoerige inlichtingen, waaronder opgave van bevoegdheden, diensttijd enz. aan de secretaris, de heer H. Groeneveld, Weemenstraat 15, Hengelo (O.).

Gevraagd:

net meisje

voor winkel en huishouding voor dag en nacht.

J. BIJLSMA,
Merk 23, Workum.

GEBR. KOOIJMAN EN CO.
COMMISSIONAIRS IN EFFECTEN
Molenstr. 15-17, 's GRAVENHAGE
Telefoon 116176*

*

Aan- en verkoop effecten
Assurantiën
Speciale afdeling voor het verhandelen van obligaties van kerken, scholen, ziekenhuizen en weldadigheidsinstellingen

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. luxe uitgave (dik formaat)	f 5.25	
„ eenv. „ (dundruk)	- 5.75	rood, blauw, zwart, bruin
„ luxe „ „	- 7.50	rood, bruin, blauw
„ zeer luxe uitgave (dundruk)	- 19.50	zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	- 5.50	
Harm. deel II	- 6.75	
Orgelbegel. Psalmen geb.	- 1.90	

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77 B, Rotterdam Girono. 568945

Jaargang 73 Nr 3311 Vrijdag 27 April 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red. adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Inwoning

Opdat Christus door het geloof in uwe harten woning make....

Efeze 3 : 17.

In de theologie weet men tamelijk goed te spreken over God die in Christus *mèt* ons is en *vóór* ons is, maar het schijnt moeilijker te worden wanneer het moet gaan over God die in Christus *in* ons is. Toch spreken vooral de brieven van Paulus in dit opzicht een heel duidelijke taal.

Christus, die mèt ons wil zijn (de Immanuel), en die daartoe voor ons gestorven is en alles volbracht heeft, wil *woning in ons maken.*

Het probleem van de inwoning

Wij na-oorlogse mensen houden in het algemeen niet van inwoning. We zijn graag baas in eigen huis. Moeten we onze woning met een ander gezin delen, dan geeft dit vaak allerlei onoverkomelijke moeilijkheden, daar de belangen van de ene inwoner vaak niet overeenstemmen met die van de ander. Tenslotte gaat het er dan doorgaans om dat of de ene bewoner of de andere het veld ruimt.

Wanneer Christus Zijn aanspraken op ons leven laat gelden, gaat het Hem uiteindelijk om inwoning. Hij wil zo dicht bij ons komen, dat óns leven en het Zijne op de nauwste wijze aan elkaar verbonden worden.

Wanneer Christus maar buitenstaander zou willen blijven, een goede kennis die je af en toe ontmoet en met Wie je je enkele uren per week aangenaam bezig kunt houden, zouden veel meer mensen die Christus aanvaarden. Maar nu het om inwoning gaat, om een relatie van uur tot uur, waarbij elke aangelegenheid van ons een aangelegenheid van Hem wordt, aarzelen ze. Vandaar dat er veel meer kerkgangers dan gelovigen zijn.

Woning-inrichting

Christus binnenlaten in je leven brengt inderdaad grote consequenties met zich mee.

Wanneer je een artistiek aangelegd echtpaar in een burgerlijk gestoffeerde en opgedirkte woning zet, kan het niet anders, of onmiddellijk na de aankomst beginnen de veranderingen al. Allerlei wandversieringen worden afgenomen en buiten de deur gezet, de meubels worden anders gerangschikt, bepaalde snuisterijen verhuizen naar de asfaalt en worden vervangen door andere, en als je na een week terugkomt, heeft de woning een heel ander aanzien gekregen. De geest van de kunstenaar heeft zich laten gelden en alles volkomen veranderd.

Wanneer Christus in ons leven komt, komt Hij zeker niet om alles bij het oude te laten. Hij komt, om Zich te laten gelden. Hij komt Zijn invloed uitoefenen. De krotwoning, die ons zondaarshart is, vindt geen welgevallen in de ogen van de grote Kunstenaar Christus. Wanneer Hij daar intrekt is het alleen omdat Hij kans ziet met Zijn machtige, doorboorde scheppershanden alles volkomen te veranderen en zo in te richten dat het mensenhart een echte heilige tempel wordt. Het is zeker, dat Hij daar de tijd voor neemt. Wij mensen kunnen een al te snelle, radicale revolutie, een totale definitieve verandering-in-eens, niet bijhouden. Maar wie Christus zijn gang laat gaan zal toch ervaren dat alle dingen anders worden.

Sabotage

Jammer is, dat wij Christenen bij dit alles maar al te vaak sabotage plegen. Ogenschijnlijk werken we wel mee. Als men ons hoort zingen en bidden en trouw naar de kerk ziet gaan, zou niemand kunnen denken dat we niet serieus meedoen in de vernieuwingsarbeid van onze Heer. Maar wanneer Christus soms een bepaalde, werkelijk minderwaardige „Wandversiering" uit onze „woning" wil verwijderen, wanneer Hij bepaalde onbruikbare, schadelijke dingen wil vervangen door betere, stuit Hij soms op de grootst mogelijke tegenstand en proberen we vaak op de een of andere slinkse wijze, met argumenten die geen steek houden, Zijn invloed te weerstaan.

Paulus wil het zijn mensen en ook ons duidelijk maken, dat we dat toch beslist niet moeten doen.

Laat Christus Zijn gang gaan in uw leven. Geef Hem de ruimte. Bindt de grote Kunstenaar niet aan uw eigen kleinzielige principes.

Laat Hèm besturen, waken,
't Is wijsheid wat Hij doet.
Zo zal Hij alles maken
Dat g' u verwondren moet.

Wf.

Losse Schakels

Boelganin in de Kerk „Kerknieuws" het bekende en graag gelezen blad van de Heer Scheps, vertelt van bezoek aan Rusland van een negertoneelgezelschap. „De Sowjetleiders hebben de spelers hun warme hulde betuigd om de russische gelijkstelling der rassen te demonstreren. Als antwoord daarop hebben twee medewerkers, n.l. een zangeres en een zanger, de ministerpresident Boelganin uitgenodigd getuige te willen zijn van de kerkelijke voltrekking van hun huwelijk in de baptistenkerk te Moskou. Beiden zijn overtuigde christenen. Boelganin heeft bericht, dat hij de uitnodiging aanvaard."

Bond v. Vrije Ev. Gemeenten Deze Bond gedenkt ook in dit jaar zijn vijfenzeventigjarig bestaan. Gedurende driekwart eeuw hebben we naast elkander geleefd: onze Unie en deze Bond. Vreemd genoeg waren er weinig contacten. Plaatselijk waren er wel eens ontmoetingen en slaagde men er in om, samen met anderen, evangelisatiesamenkomsten te houden, maar van geregeld kontakt en duurzame samenwerking op bepaalde punten, was nimmer sprake. — De Vrije Ev. gemeenten kwamen meer in het Westen van het land tot openbaring en bloei, terwijl het baptisme lange tijd een sterk veenkoloniaal karakter droeg zodat we ook geografisch langs elkaar heenleefden.

De Vrije Ev. gemeenten hebben hun plaats in ons volk niet onnut beslagen. Er is veel zegen van deze gemeenten uitgegaan en ze gaven gelovigen op plaatsen, waar het geestelijk leven dor was, een welkom tehuis. Zij evangeliseren graag, want, ofschoon ze de kinderdoop handhaven, ligt ook bij hen alle nadruk op de noodzakelijkheid van een persoonlijke beslissing. Ze willen gemeenten van gelovigen zijn en zijn als zodanig een voortdurend getuigenis temidden der Kerken, en in dit begeren ons nauw verwant. — De toekomstverwachting, waarin heel de gemeente van Christus deelt, is bij hen in een bepaald schema gebracht en treedt daarom bij hen dan opvallender naar voren dan in onze beweging.

Tegenover het begeren naar hereniging, dat van de zijde van de Herv. Kerk merkbaar wordt, staan de voormannen der Vr. Ev. gemeenten gereserveerd. Laat hun principe zich wel verenigen met dat van een „Christus belijdende Volkskerk"?

De Heer zegene onze broeders en zusters in de gemeenten, verenigd in de Bond, die dit jaar driekwart eeuw bestaat en stelle hen in en door hun arbeid en getuigenis voor velen van ons volk tot eeuwigheidszegen! En....zouden wij niet biddend blijven uitzien naar een nauwer samen gaan en....naar een samen wonen?

Kontakt houden Het is moeilijk als men het ideaal zo duidelijk voor ogen heeft staan, de voeten in bedwang te houden. Leidslieden zijn vér-zienden. trekken de leiding aan zich. Dat is geen eerzucht maar eenvoudig gevolg van het feit, dat zij het vér gelegen land, de grote mogelijkheden zien en daarvan nu getuigen. Daarheen trekt hun voet. Ze moeten echter bedenken, dat die achter hen aan komen het ideaal, dat hún in de ogen straalt, niét zien of maar zeer schemerig. Wanneer zij nu hun schreden zouden verhaasten, zouden ze de verbinding met de bij-zienden verliezen en straks zonder kudde zijn en de kudde zonder leidslieden.

Rijpe Wijsheid Toen Ezau zich met zijn broeder Jakob verzoend had werd hij lastig voor hem. Dat gebeurde met een goede bedoeling. Hij wou nu eens echt tonen, dat het weer goed tussen hem en zijn broer was en bood aan met zijn dappere krijgers voor Jakobs kudde heen te trekken. Maar daarvan voorzag de aartsvader niets goeds. Beleefd doch beslist wees hij deze welgemeende hulp af. Té idealistische mensen berokkenen schade aan wat ze willen dienen. Idealisme is een goede zaak maar moet beheerst zijn. Jakob had zulk een beheerst idealisme en antwoordde:

> „ik wil op mijn gemak verder trekken naar de tred van het vee, dat voor mij uitgaat en naar de tred van de kinderen."

Jakob wou ook wel vooruit, maar niet harder dan het kon zonder de verbinding met de tros kwijt te raken. Er moet rekening gehouden worden met de kleine pasjes van de kinderen en wie het „vee" uit zijn doen brengt, merkt dat op een onaangename wijze aan de melkgift.

Leidende broeders: de Heer schenke u gezichten, hij geve u heldere ogen, scherp ziende blikken en brenge uw hart maar onder de machtige bekoring van grootse idealen maar....voeg u naar de gang van het werk! Tracht uw idealen over te planten op de schare, handel zó eerlijk en openhartig, dat ge, als de z i e n d e n het vertrouwen der n i e t-zienden wint. Maar jaag de schare niet op. Zet zij financieel te kleine schreden, trek ze de benen niet uit elkaar om de stappen te vergroten, maar voer de warmte in hun harten op en ze zullen hun gang verhaasten en ge kunt zeker zijn, dat er geen ongename reacties volgen. Werkt psychologisch en niet bureaukratisch. — Doet het werk, dat goed gefundeerd is en wacht u voor overhaasting, die het werk slechts achter uit zet.

L.

Zand en zaad

Deze keer heb ik verschillende zaken, die ik onder uw aandacht moet brengen. Weet u nog dat ik de vorige keer wat last had van „plankenkoorts"? Microfoonangst is misschien juister. Nu, er zijn prettige reacties gekomen van gereformeerde (synodale!!!), hervormde, roomse en andere zijden, o ja, ook van een baptisten-zuster. Maar dat ligt nu weer achter ons en de jubileumsamenkomst, waarmee we ook de lucht in gaan, voor ons. Schrijft uw familieleden in de andere werelddelen, zoals br Broertje u al adviseerde.

En nu wat verder van huis. B. en C. zitten in Londen bij Eden en Churchill en laten we niet alleen hopen, maar soms ook bidden, dat de Geest van God ze nu en dan kan inspireren tot daden des vredes. Laten we eerlijk zijn, we vergeten zulke bijeenkomsten vaak in ons gebed te noemen en dat komt misschien wel, omdat we niet zoveel geloof hechten aan zulk een gebed. Ja, waarom toch niet?

We schrijven zelden over politieke vragen in dit blad en dat komt ook al weer, omdat we onszelf op dat terrein niet helemaal vertrouwen. Toch zou het wel goed zijn. wanneer we ook eens dachten aan de spanningen die er tussen Israel en de arabische staten zijn. Er is in ons hart toch altijd nog een aparte plaats voor het oude volk Israel. Ruim anderhalf miljoen Joden wonen in het beloofde land en ze hebben het er maar moeilijk. De omringende landen misgunnen de Iraeliërs een nationaal bestaan en daar zal wel heel wat afgunst en vrees achter zitten. Het is een waar kruitvat geworden en de wapen-producerende landen hebben de instrumenten geleverd om dat kruit te verschieten. Wij vrezen echter, en terecht, dat het schieten niet bepaald blijft bij wat woestijnoorlog in die buurt, wanneer men er eenmaal serieus mee is begonnen. Er staan daar zoveel belangen op het spel voor sommige westerse machten, dat ze wel geen veranderingen in de statu-quo, dat is de toestand, waarin zich iets bevindt, zullen gedogen. Waarom ook dit stukje wereld met zijn moeilijkheden niet in uw gebed opgenomen? Bidt Jeruzalem en Caïro vrede toe.

Vrede. Churchill groet nog maar altijd met de V van victorie, maar we hebben die van vrede toch liever.

Hoe dienen wij de vrede? Er is een Verklaring van de generale synode der nederlandse hervormde kerk uitgegeven onder deze titel. Ik kan u de studie van het boekje, waarvan de prijs f 0,75 bedraagt, van harte aanbevelen. U kunt het bij Boekencentrum N.V., Den Haag bestellen. Naast de verklaring der synode van 2 febr. '56 zijn er als bijlagen opgenomen a) brief van het hoofdbestuur van de vereniging „Kerk en Vrede", aan

deze synode gericht; b) brief van Dr H. Berkhof c.s., idem; c) rapport van de commissie voor internationale zaken van de oecumenische raad van kerken in Nederland n.a.v. de brief van het hoofdbestuur van „Kerk en Vrede" en d) herderlijk schrijven van de generale synode van de nederlandse hervormde kerk betreffende het vraagstuk van oorlog en vrede (3 juli '52).

Hoe dienen wij de vrede?

Na lezing van het geschrift zit men nog dieper in de problematiek van deze vraag. Bij ons allen is de vraag doorgebroken: mag een volk of zijn regering nog wel een oorlog ontketenen, nu de wapenen die gebruikt kunnen worden van dien aard zijn, dat men alleen nog van massavernietiging kan spreken, wanneer men die wapenen gaat gebruiken. Sommigen hebben reeds eerder een waarschuwing laten uitgaan en gezegd dat alle oorlog zonde is en dat er principieel geen verschil is tussen een knots en een atoom- of waterstofbom. Dat een christen in elk geval zijn handen niet aftrekkken van zulk een bedrijf. Anderen hebben daarentegen beweerd, dat men niet Gods water over Gods akker mag laten lopen en dat er tijden kunnen zijn, dat men terwille van gerechtigheid, vrijheid en cultuur gedwongen kan worden tot het aanvaarden van het overigens verfoeilijk en zondig middel: de oorlog. Dit dilemma treedt ook in dit geschrift aan de dag. En het laat ons met deze moeilijkheid alleen. Natuurlijk worden wel wegen gewezen om tot een betere verstandhouding der volken onderling te komen, maar daarmee is de moeilijkste vraag niet beantwoord. Het is de vraag of een gemeenschap daarop een eensluidend antwoord kan geven. Wij voor ons staan aan de kant van hen, die de oorlog onder alle omstandigheden afwijzen. Het doel, hoe hoog ook, rechtvaardigt in onze ogen niet de vernietiging en verwoesting, die een oorlog teweeg brengt. Zou dat machtswellustelingen aandrijven om ons te overvallen en te verdrukken, dan zou het enige wapen ongehoorzaamheid, passieve weerstand kunnen zijn. Wij hebben echter begrip voor dezulken, die deze houding niet kunnen waarderen. Aan hen zouden wij willen vragen of zulk een houding zondig is. En misschien zouden enigen zeggen: ja. En zelfs dat zouden we kunnen begrijpen. We leven hier wel in een conflict van plichten.

Ik herinner mij, dat ik een paar jaren geleden eens in Kassel een gesprek had met een majoor van het vroegere ('40—'45) duitse leger. Hij sprak van de veldtochten in Frankrijk en Rusland, die hij meemaakte. Misschien vindt u mijn wijze van spreken wat primitief, maar ik kan het soms niet zo ingewikkeld. Ik zei tegen hem: „Als er straks een nieuwe oorlog losbreekt, klimt u weer in het vliegtuig, bestemming Moskou. Aan boord twee atoombommen. Natuurlijk bidt u — hij was een christen — eer u vertrekt. En als u vliegt, bidt u zeker, want ze schieten op u. U komt boven die miljoenenstad en al biddend laat u de twee bommen vallen. Even later is u weer op weg naar het vaderland en zijn enige honderdduizenden mensen verdwenen, dood, verminkt, weg. U zult bij uw terugkeer danken, dat u het er zo goed heeft afgebracht."

Wat hij antwoordde? „Ja, heute weisz man es ja nicht mehr so genau."

Nog eens, leest u deze brochure. Er hebben genoeg mensen over zitten denken om het veelzijdig te doen zijn.

Nu ik er toch een beetje zoiets als Van de leestafel van maakte: Kok te Kampen gaf een boekje uit van Blaise Pascal, getiteld: Leven van Jezus. Het werd door P. Storm vertaald en Prof. Dr Grosheide schreef een voorwoord. „De auteur heeft dit korte leven van Christus uit de vier evangeliën afgeschreven, maar chronologisch, of naar tijdsvolgorde gerangschikt. De vele aantekeningen van Pascal zelf, zijn cursief gedrukt." Dit boekje, dat f 2,75 kost, zou u zichzelf kunnen aanschaffen en ook als geschenk geven bij een verjaardag van iemand, die zijn geestelijk leven wil voeden.

HUIZINGA.

Schouw der Gemeenten

Rotterdam-Zuid

Sterke evangelisatie-drang

Kort daarop deed Ds C. Brandt zijn intrede in de gemeente, nl. begin mei 1946. De gemeente beleefde in deze jaren de moeilijkste tijd uit haar geschiedenis. Na de eerste feestroes der bevrijding kwam het ontwaken in een wereld van koude oorlog, nihilisme en demoralisering. Door een ijverige zaaierverkoop en aantrekkelijk georganiseerde zaaieravonden werd getracht nieuwe relaties te kweken. Maar de vergaderruimte in de Groepstraat oefende weinig aantrekkingskracht uit op de omgeving. Innerlijke tegenstellingen in de gemeente bemoeilijkten het werk uitermate. Velen werden de gemeente ontrouw en er zijn in het verborgene vele tranen geschreid om de haast ondragelijke zwaarte van de herdersstaf. Op 10 oktober 1950 legde Ds C. Brandt z'n ambt als voorganger neer, maar tot op de huidige dag bleef hij de gemeente dienen op allerlei manieren met de vele gaven, die hij van de Heer ontvangen heeft. Tijdens de ambtsperiode van Ds C. Brandt werd de evangelisatiepost Pernis (in 1947) tot zelfstandige gemeente geïnstitueerd. Hiermee gingen 23 leden over, waardoor het ledenaantal op 1 jan. 1950 tot 70 was gedaald.

Eind 1951 deed Ds R. Reiling zijn intrede in Rotterdam—Zuid. Daarna begon een periode van groei en uitbreiding der gemeente, welke nog steeds voortduurt. Telde de gemeente in '51 nog slechts 63 leden, op 1 jan. 1956 was het reeds 150 leden. Er zijn 3 dingen aan te wijzen, die mee hun gunstige invloed deden gelden: het nieuwe vriendelijke kerkje, de aanwinst van leden door attestaties (62), en de arbeid op de Zuid Hollandse eilanden. Het eerste en het laatste vragen nog een nadere beschrijving.

Het huisvestingsprobleem

De geschiedenis van de gemeente begon in de mooie, ruime zaal aan de Wolphaertsbocht. Hier genoot de gemeente enige jaren rust. Maar door verkoop moest ze deze mooie gelegenheid verlaten. Daarmee begon een periode van zwerven in allerlei zalen en gelegenheden, die tenslotte eindigde in de zaal aan de Groepstraat, een voormalig café. In de ongeveer tien jaren van haar geschiedenis, die zij in de Groepstraat heeft doorgebracht, is de gemeente in het plaatselijk kerkelijk leven geheel naar de achtergrond gedrongen. Allerlei pogingen om de zaal geriefelijker te maken, leverden toch niet de gewenste resultaten. Groot was daarom de blijdschap, toen in het voorjaar van 1952 bericht kwam van de Uniebouwstichting, dat de noodkerk van Delfzijl ter beschikking van Rotterdam—Zuid zou komen. Binnen een jaar was door offerzin der gemeente en giften een bedrag van f 5000.— bijeen. Op 20 april 1953 begon wellicht de mooiste tijd uit de geschiedenis van de gemeente. Het fundament was gelegd door een aannemer en nu werd door de gemeenteleden verder gebouwd. In de 5 maanden hierop volgend, groeide een ongekende saamhorigheid en een diep gevoel van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. Op 13 sept. '53 werd de Groepstraat vaarwel gezegd met de woorden van Exodus 15 : 13a: „Gij leidet in goedertierenheid Uw volk, dat Gij verlost hebt". De volgende zondag

werd het nieuwe kerkje in gebruik genomen met de woorden van Ps. 131: „Ik zal U loven met mijn ganse hart". Een nieuw tijdperk brak aan. De gemeente werd weer bekend. Vele nieuwe contacten werden mogelijk door het eigen kerkje aan de Lepelaarsingel. De waarde van een representatief kerkgebouw in een grote stad kan niet gemakkelijk overschat worden. Deze kerkbouw werd mogelijk door een gift van f 7500.— die door de bemiddeling van de U.B.S. van de Amerikaanse broeders ontvangen werd.

Drie piopiersposten

Zuid Hollandse eilanden

Een beschouwing over de gemeente Rotterdam-Zuid zou niet volledig zijn, zonder aparte aandacht te besteden aan de opvallende behoefte aan evangelisatie, zowel in eigen omgeving als ook ver daarbuiten. Zoals reeds eerder werd opgemerkt, draagt deze gemeente — ontstaan uit de stadszending — als voornaamste kenmerk haar sterke evangelisatie drang. De eerste pionierspost der gemeente was Pernis, tot deze in 1947 een zelfstandige gemeente werd. In 1952 vestigden zich verschillende baptisten gezinnen uit de Veenkoloniën in Alblasserdam. Dit nieuwe industriegebied zal in de toekomst nog meer gezinnen aantrekken. Hierdoor ontstond een nieuwe gelegenheid een vaste evangelisatie post op de eilanden te krijgen. Deze kans werd dan ook aangegrepen. Op 11 Jan. 1953 werd min of meer op officiele wijze dit nieuwe werk begonnen met de woorden uit Hand. 18 : 9, 10 „Weest niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet; want Ik ben met u....ik heb veel volk in deze stad". Deze arbeid is nog te jong om nu reeds allerlei conclusies te trekken. Toch mag dit gezegd worden: deze post is veelbelovend en heeft levensvatbaarheid voor een baptisten gemeente. Kort daarop kwam de watersnood, in febr. '53. Hierdoor ontvingen de Zuid-Hollandse en de Zeeuwse eilanden als de zwaarst getroffen gebieden de volle aandacht. Toen kreeg men van onze zijde oog voor de enorme geestelijke nood, waarin deze bevolking verkeert. Het is geen wonder, dat toen vanuit Rotterdam-Zuid, tezamen met Pernis, het initiatief genomen werd tot de arbeid op de Zuid-Hollandse eilanden. Reeds op donderdag 19 febr. werd in een gemeenschappelijke kerkeraadsvergadering het door Ds R. Reiling opgestelde rapport voorgelezen en geaccepteerd om als basis te dienen tot het verdere werk. In dit rapport wordt de geestelijke situatie getekend, waarin de verschillende eilanden zich bevinden. Het evangelie is daar een onheilsboodschap geworden met een zeer sombere levensbeschouwing; met een haast aan het Mohammedanisme grenzende noodlotstheorie. Het zedelijk peil is daarentegen zeer laag. Uit reactie hebben ook weer velen met God en Zijn dienst afgerekend en zijn zonder meer a-godsdienstig geworden. Dit rapport werd doorgezonden aan de E.C.U. de U.C. en de U.B.S. Naar aanleiding van dit rapport werd Dr Franks, destijds de vertegenwoordiger van de Zuidelijke Conventie der Amerikaanse gemeente, geadviseerd om de helft van hun gift van 10.000 dollar beschikbaar te stellen voor de leniging van de geestelijke nood der bevolking uit de getroffen gebieden. Van dit bedrag, dat nog aangevuld werd met kleinere bedragen, mocht een bedrag van f 7500.— genomen worden voor de opbouw van de noodkerk, terwijl het overige bestemd werd om het fonds te vormen voor de Evangelisatiearbeid op de Zuid-Hollandse eilanden. Van de eerste aanvang af heeft de gemeente Rotterdam-Zuid een groot aandeel gehad in de opzet en de uitvoering van dit werk. In het rayon, dat door Zuid wordt bewerkt en dat zich tot aan Gorichem uitstrekt, wordt intensief gecolporteert en beginnen zich waardevolle perspectieven af te tekenen. Het omvat 18 dorpen en steden. In het jubileumjaar der gemeente (1955) werd op Zondag 9 october een nieuwe evangelisatie-post geopend in het nieuwe stadsgedeelte Zuidwijk. Hier wonen ongeveer 10 eigen gezinnen en er werd begonnen met een Zondagsdienst om de 14 dagen. Maar het resultaat is van die aard, dat men spoedig hoopt over te gaan om iedere zondagmiddag in deze gloednieuwe wijk diensten te houden. Ruim een maand na Zuidwijk werd een begin gemaakt met de arbeid in Dordrecht; op 17 november werd daar met samenkomsten begonnen. Het aantal bezoekers is in deze maanden verdubbeld, terwijl er reeds 15 contactadressen zijn. Zo heeft de gemeente Rotterdam-Zuid momenteel de zorg voor drie evangelisatie-posten.

Dit was de Schouw over deze nog jonge gemeente met nog zoveel erg jong werk. Het is rijk gekleurd, met vele perspectieven als de stad zelf. Het is alsof het leven der gemeente iets van het rythme heeft, dat deze zeehaven zo karakteriseert. Moge de Heer deze jonge gemeente getrouwheid geven om te volharden, haar bevestigen in de roeping, opdat ook de naam van de Heer Jezus Christus mede door Rotterdam groot gemaakt worde in de redding van het verlorene en de bevestiging van Zijn kinderen.

G. Br.

De slaap heeft zijn eigen wereld, en een groot gebied van wilde werkelijkheid

HAARLEM

Reeds geruime tijd liet de gemeente Haarlem niets van zich horen. Daarom wordt het tijd U mee te laten leven met droeve en blijde gebeurtenissen in ons gemeentelijk leven.

4 maart mochten 7 leden door de doop aan de gemeente worden toegevoegd. Hoe sterkt zo'n doopdienst ons en komt niet bij menigeen de herinnering boven aan het heilig ogenblik, dat ook wij met Christus opstonden uit het watergraf. Opnieuw rijst ook uit ons hart de belofte op: „Ik wil U volgen, o mijn Heiland!" Het was een blijde gezegende morgen.

Maar ook droeve dagen beleefden we. God haalde drie van Zijn kinderen thuis, Zr M. J. Oudolf en de brs H. Kleinman en J. H. Noorddijk. Zij zijn gegaan naar het Vaderhuis met zijn vele woningen. Wat heeft onze broeder Noorddijk een lang en zwaar ziekbed gehad. En hoe leefde hij niet mee met het wel en wee van de gemeente. God sterke de achtergeblevenen.

Op de 2e Paasdag nam de fam H. Kleinhuis afscheid van ons, daar ze 4 april zouden vertrekken naar Canada. Broeder en zuster Kleinhuis hadden vele jaren een actief aandeel in het gemeentelijk werk. We zullen hen erg missen. De Heer zegene hen en stelle hen ten zegen in hun nieuwe vaderland.

A. G.

EMMER ERFSCHEIDENVEEN

Het gaat hier in de Gemeente heel goed. 22 en 23 Maart hadden we samenkomsten met als sprekers de brs Ds M. de Jong en Ds J. Ketelaar, die naar aanleiding van de onderwerpen „De ware Vrijheid" (eerste avond) en „Op de tweesprong" (tweede avond) een rijke boodschap van redding en verlossing brachten. De tweede avond mochten we vrucht aanschouwen daar een jonge zuster haar hart aan Jezus gaf.

In Februari was er erge spanning in de Gemeente, daar Hoogezand een beroep op onze Voorganger had uitgebracht. Maar bij het bedanken van onze geliefde Voorganger was er grote blijdschap. Geve de Heer ook de Gemeente Hoogezand weer spoedig een Voorganger.

In Januari werd onze jaarvergadering gehouden en mochten we op een rijk gezegend jaar zowel stoffelijk als geestelijk terugzien. In dit jaar werd de kerk gerestaureerd, verbeterd en verfraaid. Dat het ledental wat daalde kwam door het vertrek van drie gezinnen (samen 12

leden) naar Enschede. Ook de verslagen der verenigingen getuigden van genoten zegeningen en goede samenwerking. Inmiddels hebben 2 zrs de doop aangevraagd. In 's Heren kracht en onder leiding van onze Voorganger hopen we ook dit jaar de boodschap des heils (aanstonds ook in openlucht) te verkondigen.

De secr. H. Sj.

Kroniek

75 jarig bestaan van de Bond van Vrije Evang. gemeenten

Evenals voor onze Unie is 1956 ook voor de Vrij Evang. gemeenten het jubileumjaar. Werd onze Unie in Foxhol op 26 januari 1881 gesticht, de Bond van V. E. gemeenten werd op 15 sept. van hetzelfde jaar opgericht te Franeker. Wij hopen het jubileum te vieren op de 2de pinksterdag (21 mei) te Groningen, de vrije evangelischen trekken op 21 juni naar Zeist. De herdenkingsdiensten zullen worden gehouden in de Geref. kerk aan de Woudenbergseweg. Het programma voor deze dag is nog niet bekend. Wel zullen verschillende zangkoren medewerken. In de maanden maart en april zou in alle gemeenten gecollecteerd worden om de vele onkosten te bestrijden. Bovendien verwacht men uit de opbrengst van deze collecten de reiskosten nog enigzins te kunnen drukken, om zoveel mogelijk een ieder in de gelegenheid te stellen naar Zeist te kunnen komen. Ter verdere voorbereiding van dit jubileum zullen in de maanden april en mei gemeente-avonden worden belegd, waarop door leidende broeders uit de Bond zal worden gesproken over het ontstaan, de beginselen en de voormannen der Vrij Evang. gemeenten. Dan zal nog een gedenkboek worden uitgegeven. De redactie hiervan berust bij Ds J. Karelse. Het zal verschijnen bij de uitgeversfirma Erven Bijleveld te Utrecht. Het boekje bevat 160 blz. waarvan 10 foto-pagina's. De prijs zal zijn voor leden en vrienden f 3.60, in de handel zal het voor f 4.25 verkrijgbaar zijn.

Wij willen onze vrij evangelische brs en zrs een gezegende herdenking toewensen. Moge mede door de arbeid van de V.E. gemeenten nog velen voor Christus gewonnen worden.

Twee goede buren

Waren bovenstaande gegevens ontleend aan „Ons Orgaan", 't weekblad der V.E.G., het onderstaande lazen we in 't „Centraal Weekblad" der Geref. kerken.

Naar aanleiding van de beide jubilea stond onder bovengenoemde titel een sympathiek artikel in dit blad. Wij ontlenen hieraan:

„Twee Nederlandse christengemeenschappen — de naam kerk willen ze geen van beiden dragen — vieren in 1956 haar 75 jarig bestaan. Het is zeker niet ongemotiveerd om bij deze gedachtenisvieringen een moment stil te staan. Noch de ene noch de andere groepering heeft een groot ledental; de volkstelling 1947 noteerde 15.584 baptisten en 18.866 vrije evangelischen. Na negen jaar zullen die getallen naar evenredigheid zijn gestegen, maar het blijven kleine gemeenschappen. Al zijn ze dan niet groot in aantal en al staan ze in enige opzichten een eind van ons af, beide groeperingen hebben een paar opvallend sympathieke kanten. Natuurlijk zal het niet overal zo zijn, maar in de meeste plaatsen kunnen de gereformeerden best opschieten met de baptisten en de vrije evangelischen. Inzonderheid wanneer het gaat om een gezamelijk naar buiten treden, kan men op deze broeders rekenen en er zijn zelfs meer redenen, waarom we van „goede buren" kunnen spreken.

Dat er van goede verhoudingen sprake is, komt voort uit een zekere verwantschap tussen baptisten en gereformeerden wat de vroegste geschiedenis hunner formaties betreft. Ten opzichte van de vrije evangelischen is er zelfs een (verre) bloedverwantschap."

Uit de beschrijving van 't baptisme nemen we de volgende zinnen:

„Er was te Gasselternijveen een hervormd predikant dr J. E. Feisser, die „tot bekering" kwam. Genezen van het modernisme, dat ook hij in zeker opzicht aanvankelijk had gepredikt, wilde hij zijn gemeente gaan hervormen tot een ware christengemeenschap, naar nieuwtestamentisch voorbeeld. Om die reden weigerde hij gemeenteleden als ambtsdrager te bevestigen, die zich in leer en leven niet als kinderen Gods openbaarden. Ongelovige gemeenteleden wilde hij niet tot het avondmaal toelaten. En aangezien hij verplicht was de doop te bedienen aan alle kinderen, die ten doophuis werden binnengedragen, onverschillig of hun ouders meeleefden met de gemeente dan wel of zij nooit of te nimmer een voet in de kerk zetten, kwam dr Feisser er toe om de kinderdoop te verwerpen. Maar daar lag de reglementenbundel der hervormde kerk. En op grond van de kerkelijke wetten was er voor Feisser geen plaats meer in de vaderlandse kerk. Het verging hem als De Cock en als zoveel andere voorgangers in de negentiende eeuw.

In 1843, het jaar van zijn afzetting, was hij nog geen baptist. Dit werd hij enige tijd later toen hij met Duitse baptisten in aanraking kwam. In 1845 keerde hij naar Gasselternijveen terug, echter als leraar van de „gemeente van gedoopte christenen", die ter plaatse was ontstaan. Van Gasselternijveen

UW HAND AAN DE PLOEG!

Schapen zonder herder

Enige tijd geleden werd in een der R.K. Nederlandse bladen geklaagd over de toenemende onkerkelijkheid. Speciaal in plaatsen waar een overweldigende meerderheid R.K. georienteerd is en zelfs 80 % rooms is, moest geconstateerd worden dat ± 35 % buitenkerkelijken geteld werden. Terecht werd in dat artikel aangedrongen op activiteit van het apostolaat om het verloren terrein te heroveren. De onkerkelijkheid in een met name genoemd gebied vertoonde verontrustende tendenzen. De toename in 13 gemeenten was 20 %, in 16 gemeenten 80—100 %, in 5 gemeenten 100—250 % en in 14 gemeenten meer dan 250 %. Van deze laatste gemeenten liggen er 11 in overwegend R.K. streken. Wel wordt aangetoond dat de N. H. kerk ook bijna gehalveerd is, maar dat doet aan de afval in de R.K. kerken niets af. Schapen zonder herder.

Kunnen en mogen wij, met onze boodschap van Gods genade en liefde hier onverschillig tegenover staan? Neen en nog eens neen. Daarom broeders en zusters luister naar onze dringende oproep: Uw hand aan de ploeg. Omwille van de herderloze schapen. Tot eer van onze Heiland.

Jubileum evangelisatiecomm.

uit onstonden meer gemeenten, vooral in de veenkoloniën van Groningen en Drente, later ook in Twente en in de steden van het westen.

We moeten niet denken, dat de baptisten een nieuwe verschijning waren in de kerkelijke wereld. Wél in Nederland, maar daarbuiten kende men ze al eeuwen. Weinige van de trouwe lezers van Bunyans Pelgrimsreis beseffen, dat deze schrijver ook baptist was. Evenals de grote zendingsman William Carey en de evangelist en volksprediker Spurgeon. Bekende baptisten uit onze tijd zijn oud-president Truman en niet te vergeten dr Billy Graham!

De verwerping van de kinderdoop is niet het enige wat hen van ons scheidt; zij hebben ook een andere vorm van „Kerkregering", of beter gezegd: zij kennen geen gezag toe aan enige „kerkelijke" vergadering. De jaarlijkse algemene vergadering van de Unie heeft een andere betekenis dan de synodes bij ons. Er worden geen besluiten bindend aan de gemeenten opgelegd. De baptisten zijn onverdacht rechtzinnig. Op dit punt staan zij mijlen ver van de doopsgezinden verwijderd, die ook de kinderdoop verwerpen en de gemeentelijke autonomie kennen."

Slot volgt. G. Br.

Uit ons Unie-bureau

Betreffende de landelijke Toogdag op Pinkstermaandag lijkt het mij goed nog even op het volgende te attenderen. Zoals u weet zijn alle deelnemers aan de Toogdag vriendelijk maar ook dringend verzocht er zorg voor te dragen om op Pinkstermaandag om half tien bij het bloemenveilinggebouw aan de Peizerweg te Groningen aanwezig te zijn; wij moeten namelijk persé stipt op tijd beginnen. Wat de slotsamenkomst betreft, deze zal, beginnend om 6 uur, eindigen om 7.30 uur. Deze tijden zijn door de jubileumcommissie aldus vastgesteld met het oog op de terugreis van de deelnemers naar alle oorden in Nederland, terwijl zij die derde Pinksterdag overblijven voor de Nat. Conferentie van de N.B.J.B. dan nog rustig een babbeltje kunnen maken met hun gastheren en -vrouwen.

Zijn de benodigde aantallen exemplaren van het volledige programma reeds overal in onze gemeenten aanwezig en in handen van de betreffende deelnemers aan de Toogdag? Zoals bekend zijn allen, in het bezit van het programma, kostende f. 1— (voor kinderen 25 cent), daarmee in het bezit van een toegangsbewijs voor de hehele Toogdag. Hierdoor is het collecteren gedurende de Toogdag overbodig gemaakt. Vandaar dan ook, dat alle deelnemers aan de Toogdag, dus ook de medewerkers, commissie-leden, enz. zich zo'n programma aanschaffen als toegangsbewijs. Want ook zij willen natuurlijk graag op deze wijze hun aandeel in de collecte bijdragen!

Wat het jubileumboekje betreft, mag, nu de eerste mei vlakbij is, wel aangenomen worden, dat de verkoop heeft plaats gehad. Mag ik daarom vriendelijk verzoeken de gelden nu over te willen maken op giro 9260? Mocht er in een gemeente een aantal exemplaren over zijn, dan kunnen die in de eerste week van mei naar het Unie-bureau geretourneerd worden. Is dat niet gedaan, dan wordt daarmee te kennen gegeven, dat dit aantal in de gemeente nog geplaatst wordt. En ik stel me voor, dat in alle gemeenten de toegezonden aantallen wel uitverkocht zijn. Want elke Baptist grijpt gretig naar dit fraaie en belangwekkende gedenkschrift!

Speciaal aoor de penningmeesters onzer gemeenten heb ik nu een bijzondere zaak. Zoals bekend is de Unie aangesloten bij het Contact in Overheidszaken, daarin vertegenwoordigd door de Unie-sekretaris. Dit Contact nu heeft betreffende de uitvoering van de Werkloosheidswet met de bedrijfsvereniging voor de gezondheid, geestelijke en maatschappelijke belangen uitvoerig gecorrespondeerd en het volgende resultaat bereikt. De door kerkelijk personeel (bedoeld zijn hier kosters en/of kosteressen) als zodanig verrichte arbeid wordt zonder meer geacht een bijkomstig karakter te hebben, voorzoveel beloond met minder dan f 750,— per jaar; voorzoveel zij echter beloond wordt met f 750,— per jaar of meer, zal deze arbeid slechts dan als bijkomstig worden aangemerkt, indien het daarmee verdiende loon minder dan 30 % van het totale inkomen bedraagt (bij een gehuwde kosteres minder dan 30 % van het inkomen van haar echtgenoot). Dit wil dus zeggen, dat, wanneer de kostersarbeid voor de betreffende koster(es) een „bijkomstig karakter" heeft, geen premie volgens de Werkloosheidswet verschuldigd is. Wordt echter het schoonhouden van lokaliteiten door een werkster van beroep gedaan, dan geldt daarvoor de vaste norm van f 260,— per jaar.

Betreffende de verzekeringsplicht ingevolge de Ziektewet, de Kinderbijslagwet en het Ziekenfondsenbesluit is overeengekomen, dat kerkelijk personeel, behalve voorzover de werkzaamheden bestaan in het schoonhouden van lokaliteiten, enz., als zodanig niet verzekerd is krachtens voornoemde wetten, voorzover het als zodanig minder dan f 500,— per jaar verdient; dan wordt n.l. het bestaan van een overeenkomst tot het verrichten van enkele diensten, althans niet het bestaan van een arbeidsovereenkomst, aangenomen.

Betreffende de statistiek moet een foutieve mededeling in een vorig nummer van ons blad hier gecorrigeerd worden: het penningmeesterschap van de Bapt. Gemeente te Zandbulten berust thans bij A. Veenstra Koopmansweg 250a, Zwaagwesteinde.

Voorts berust het penningmeesterschap van de Bapt. Gemeente te Haarlem thans bij br S. A. Börger, Staringstr. 28, Haarlem.

Ten slotte: de gemeente te Nieuwe-Pekela berichtte, dat ze zich nu ook vóór het Centrum-plan heeft uitgesproken!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Leestafel

P. A. de Rover schreef een boek onder de titel: het gebeurde in Riccione, en het uitgeversbedrijf Edecea te Hoorn gaf het uit voor de prijs van f 6,90. De zomerse plaat op het kleurrijke omhulsel zowel als enige aanduidingen in het begin van het verhaal, wekken de gedachte, dat we een liefdeshistorie te beleven krijgen. Nu is er wel een scheutje liefde bijgedaan, maar als u van zulke verhalen houdt, moet u dit boek niet lezen. Dat is hier de rose saus, de pudding zelf is een wat stijve kost, ten minste onder dit sausje. U reist naar Zwitserland en Italië en al reizende zei ik: dit is een Baedeker met een tikje romantische inslag. Later dacht ik: ik lees een boek voor kerkgeschiedenis. Soms waande ik een verzameling mythologische verhalen in de hand te hebben. Nu weet u de bestanddelen, van de pudding. Wanneer de auteur een opwekking wilde schrijven om naar genoemde landen te trekken, dan is hij daarin wel geslaagd. Waarom zoveel Duitse citaten? En schrijft men niet de inplaats van het doopvont (blz. 163)?

HUIZINGA.

ENCYCLOPEDIE VAN HET CHRISTENDOM, R.K. deel. Uitgeversmaatschappij Elsevier. Prijs geb. f 35.75 per deel.

Dit werk orienteert op een bondige en zeer duidelijke wijze over de feiten en vragen, het Christendom betreffende, en dan gezien en beoordeeld van uit het Rooms Katholieke geloofsinzicht. De bladz. 10—180 zijn gewijd aan de beschrijving en de bespreking van de volgende onderwerpen: 1 Het Boek der eeuwen. 2 De levende Kerk. 3 De pelgrimstocht der Kerk. 4 Kerk en verdeelde Christenheid. 5 De leer der Kerk. 6 Liturgie. 7 De christelijke Charitas. 8 Christendom en samenleving. 9 Kerk

en Israel. 10 Christendom en niet-christelijke godsdiensten.

We hebben deze artikelen — in zuivere toon geschreven — met grote belangstelling gelezen. Voorzichtig geschreven is hoofdst. 9. Historiegrafieken en kaartjes kunnen het historisch gebeurde verduidelijken, maar de eersten stellen nogal eisen aan het voorstellingsvermogen, want het is wel moeilijk van zo velerlei gebeuren, dat niet slechts gelijktijdig, maar ook tezamen plaats greep en onderling beinvloedde, een grafische voorstelling te gevem. Maar wie ze geduldig en nauwkeurig bestudeert vindt in haar een belangrijke hulp.

Op de blz. 181—798 zijn gevuld met de beknopte bespreking van een alfabetisch gerangschikte reeks namen en onderwerpen voor geschiedenis en gestalte van de christelijke Godsdienst, waarvan die, speciaal de Rooms K. Kerk en theologie betreffenden, vooral de belangstelling van de prot. lezers zullen hebben. Naast de kaarten bevat het boek, dat zeer royaal is uitgegeven, mooie foto's. Het werk is prijzig maar dan ook een waardevol bezit.

L.

ONTMOETINGEN MET CHRISTUS door M. E. Ouwehand. Uitgave G. F. Callenbach n.v., Nijkerk. 63 pag., prijs geb. f 1.90.

In dit boekje laat de schrijver, Ds Ouwehand, mensen aan 't woord, die Christus hebben ontmoet. 1 Petrus vertelt. 2 Een vrouw vertelt. 3 Johannes de Doper vertelt .... enz. Hij probeert weer te geven van wat zij spraken op die ogenblikken, waarop hij meende hen te horen. Want dat is 't bizondere: zij spreken nòg. Dàt is het, wat in dit boekje de lezer aangrijpt. Al lezende ga je luisteren en is het of je zelf Jezus ziet.

Het waren oorspronkelijk radiovertellingen. Dr Ouwehand gaf reeds eerder radio-voordrachten, n.a.l. van zijn boeken „Weerzien van heiligen" en „Het groeiende kruis". En zoals deze boeken erg de aandacht trokken, zal er ongetwijfeld ook een grote vraag naar dit nieuwe werkje komen. Ik hoop dat velen dit boekje zullen lezen en herlezen.

G. Br.

Vele mensen moeten spreken om te kunnen denken

BRIEVEN AAN Jan Strijder

VI

Beste Vriend en Broeder,

Graag wil ik hier even ingaan op wat je schrijft over priesters en organisatoren.

De kerken van vandaag beschikken inderdaad over een tamelijk groot aantal mensen met *organisatie-talent.* Wie de kranten en kerkelijke periodieken nasnuffelt, vindt daarin steeds weer een groot aantal kerkelijke *„activiteiten"* vermeld. Wat je ook van de kerken (en Gemeenten) in het algemeen zou kunnen zeggen, zeker niet, dat er te weinig georganiseerd en op touw gezet wordt. Er is heel wat gedraaf op het kerkelijk erf en het hulpmiddel propaganda wordt welbewuster en veelvuldiger gehanteerd dan ooit tevoren.

Dat dit talent in de kerkelijke arbeid zozeer ontplooiing vindt, kan zeker voor een deel verklaard worden uit het feit, dat ook in het maatschappelijk en bedrijfsleven steeds meer vraag is naar organisatoren. Het leven daar is zo gecompliceerd geworden, dat een groot aantal mensen nodig is om het in geordende banen te leiden. En vanzelfsprekend gaan deze organisatoren, voorzover het Christenen zijn, hun talent ook aanwenden op het kerkelijk erf, en introduceren daar dezelfde methoden, zij het in enigszins aangepaste vorm, die ze elders leerden kennen en toepassen.

Minder gunstig staat het er voor met het *priesterlijke element* in de Kerken en Gemeenten. Maatschappij en bedrijfsleven kweken wel organisatoren maar geen priesterlijke mensen. Een priester word je slechts in de leerschool van Christus. Een priester is een mens met een warm hart, dat aangeraakt is door de liefde van Christus en dat uitgaat naar de medemens om die tot Christus te leiden, hem bij te staan in zijn strijd en noden en hem te bewaren voor het Rijk van God dat komt.

Duizenden mensen, ook Christen-mensen, leven in een grote ziele-eenzaamheid. Ze tobben met allerlei grote problemen, zitten in de knoop met hun verhouding tot Christus en de naaste, willen zich wel eens uitspreken over hun strijd, teleurstellingen, nederlagen en zonde, maar weten niet wáár en bij wie, en verliezen zo steeds meer de blijdschap die de gelovige toch bezitten moet.

Er is een grote, schreiende behoefte aan priesterlijke mensen, die niet druk en gewichtig doen, die niet altijd en eeuwig overbezet zijn en draven en rennen om klaar te komen, maar die tijd hebben om te luisteren en mee te leven. Er is behoefte aan mensen die met je willen bidden; aan mensen die nog in staat zijn hun harten te openen en gemeenschap met je te oefenen; aan mensen die zelf heel dicht bij God leven en iets van die rijkdom kunnen overdragen aan andere, arme, leeggebrande, moegestreden, lauw geworden levens.

Als we niet oppassen, verleren wij Christenen dit priesterlijke spreken, bidden, pleiten en meeleven. Dan gaan onze gesprekken zich steeds meer bewegen op het aardse vlak, rondom aardse dingen, zonder dat we op dit alles het licht van de hemel laten vallen. Dan blijft de levende Christus, Wien we toebehoren, er búiten!

Dit, beste Vriend, is mijn grote probleem, en naar ik gemerkt heb, ook het jouwe. Laten we worstelen om priesterlijke mensen te zijn!

Ja, organiseren kun je ook zonder geloof, hoop en liefde. Maar zonder deze zaken is een priester ondenkbaar! Is het daaruit misschien mee verklaarbaar dat we meer organisoren dan priesterlijke mensen kennen?

Als je de Bijbel leest, tref je telkens de Godsmannen op de knieën aan: Mozes, Paulus, Jezus. Zo versterken ze hun eigen gemeenschap met God en dragen de levens van anderen op voor de troon der genade.

Liggen „activiteiten" (een nieuw modewoord v.d. kerk) ons beter dan het Priesterlijke bidden en spreken? „Bidt (eerst) en werkt (dan)."

Je Medestrijder.

Protestants Kerkelijke verklaring

De elkander in het INTERKERKELIJK CONTACT ISRAEL ontmoetende Kerken, te weten:

de Nederlandse Hervormde Kerk,
de Gereformeerde Kerken in Nederland,
de Evangelisch Lutherse Kerk,
de Algemene Doopsgezinde Sociëteit,
de Christelijk Gereformeerde Kerken,
de Remonstrantse Broederschap,
de Vrije Evangelische Gemeenten,
de Evangelische Broedergemeente,
de Unie van Baptisten Gemeenten,

ernstig verontrust over de zich toespitsende verhoudingen tussen Israel en een aantal staten van de Arabische wereld,

hebben hun gemeenten opgewekt zich bewust te worden van de verantwoordelijkheid van de Christenheid voor het veelal in verleden en heden niet betrachten van recht en gerechtigheid zowel tegenover Joden als Arabieren en te bidden voor de vrede in dit deel van de wereld,

en hebben tevens een dringend beroep gedaan op de Nederlandse Regering Haar invloed aan te wenden, opdat de Verenigde Naties de consekwenties van hun medewerking aan het tot stand komen van de Staat Israel en de erkenning daarvan als een hunner leden aanvaarden en de Westelijke mogendheden hun garantie voor de wapenstilstandsovereenkomsten van 1949 effectief te doen zijn.

Voor de Nederlandse Hervormde Kerk:
De Raad voor de verhouding van Kerk en Israel:
H. Dekker

Voor de Gereformeerde Kerken in Nederland:
De Gedeputeerden voor de Zending onder de Joden:
C. J. Sikkel

Voor de Evangelisch Lutherse Kerk:
Th. Scharten

Voor de Algemene Doopsgezinde Sociëteit:
Fr. Kuiper

Voor de Christelijk Gereformeerde Kerken:
L. S. den Boer

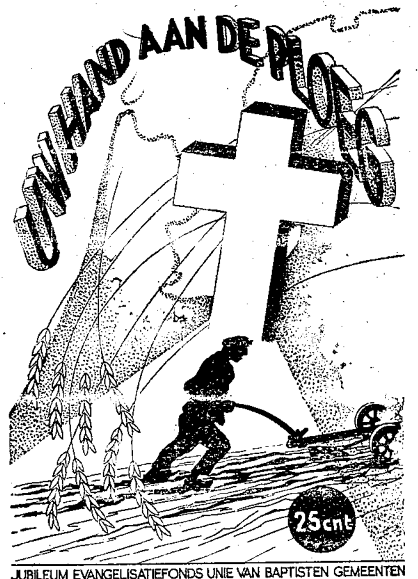
Voor de Remonstrantse Broederschap:
Fred. W. Rappold

Voor de Vrije Evangelische Gemeenten:
J. Enter Jr.

Voor de Evangelische Broedergemeente:
H. Schutz

Voor de Unie van Baptisten Gemeenten:
D. Slort.

Dilettant, zo heet de man,
die graag iets doet wat hij niet kan

Verslag van de gewestelijke Zondagsschoolconferentie afdeling Twente

gehouden op Zaterdag 17 maart j.l. in de Bapt. kerk te Borne

Nadat onze voorzitter, ds H. Ploeger van Borne, de vergadering had geopend, hield broeder S. van der Werf uit Sneek een inleiding over het onderwerp „Fantasie in onze vertelling" waarna de gelegenheid tot het stellen van vragen over dit onderwerp werd opengesteld.

Hiervan werd een zeer levendig gebruik gemaakt, en wij kunnen dan ook terug zien op een zeer goede en vruchtbare discussie.

Hierna werd de middagvergadering gesloten en werden de meegebrachte boterhammen genuttigd.

In de avondvergadering werd onze aandacht gevraagd voor lichtbeelden en filmstrips over Palestina, welke ons werden vertoond door broeder K. Smalbil van Hengelo, die vele interessante bijzonderheden wist te vertellen.

De avondvergadering werd besloten met een kort slotwoord door broeder M. J. Stenvers.

Wij kunnen op een zeer geslaagde Zondagsschoolconferentie terug zien en bevelen dergelijke bijeenkomsten dan ook van harte aan in de belangstelling van alle Zondagsschoolleiders en leidsters.

NEL HOLTERMAN.

Diversen

Ds H. P. de Boer te Heerlen is telefonisch aangesloten onder K 4440 - 6258.

Belangrijk

voor Raden der gemeenten, evang. commissies enz.

Ten behoeve van het evangelisatiewerk op de Zuid Hollandse eilanden werd zulk een partij van onze nieuwste tractaten besteld, dat een nieuwe druk nodig werd. Daardoor bestaat nu voor de gemeenten de mogelijkheid, deze 5 soorten tractaten, die uiterst goed zijn verzorgd, voor een *aanmerkelijk veel lager prijs te betrekken,* wanneer men op deze nieuwe druk voor een bepaald aantal *inschrijft!* Als uit de gemeenten minstens 15.000 ex. besteld worden, zal de prijs ± f 16.— per 1000. ex. worden.

Bespreekt U daarom spoedig deze dingen, opdat ik *uiterlijk 6 mei* uw bericht ontvangen kan.

De administrateur
van het Lectuurfonds,
C. VAN WIER.

Achter de Hoven 105, Leeuwarden.
Tel. 5380.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3312

Vrijdag 4 Mei 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Zonder offer geen bevrijding

„En daarom is Hij de middelaar van een nieuw verbond, opdat, nu Hij de dood had ondergaan om te bevrijden van de overtredingen onder het eerste verbond, de geroepenen de belofte der eeuwige erfenis ontvangen zouden".

Hebr. 9 : 15.

De nationale herdenking der gevallenen en 't nationale bevrijdingsfeest. Merkwaardig: deze twee feiten zo direct na elkaar herdacht. Toch is het niet storend, het wordt ook zonder meer geaccepteerd. Is daar reeds een weten, dat deze twee altijd samengaan, zelfs onafscheidelijk bij elkaar behoren? Het offer en de bevrijding!

Dit jaar volgt de zondag er onmiddellijk op. De opstandingsdag van Jezus. „Hebt goede moed, Ik heb overwonnen". Het is echter de eerste zondag van de maand, waarop in al onze gemeenten de dis des Heren wordt toebereid en wij 't Avondmaal mogen vieren. „Doet dit tot Mijne gedachtenis". Weer dit samengaan van die twee: het offer en de bevrijding. Daarom hebben we 't opschrift meteen zó geformuleerd. Niet als vraag, evenmin als veronderstelling, want het is de Goddelijke levenswet.

* * *

Dan ontdek je opeens overal deze levenswet. Zij ligt zelfs ten grondslag aan heel ons bestaan. In de schepping zet het ene zich in om aan het andere het leven te schenken. Het tarwegraan wordt ons ten voorbeeld gesteld. Daar is een totale opoffering van eigen levenskrachten, waardoor vermeerdering van leven ontstaat. De wetten die 't heelal beheersen, worden door hetzelfde principe geregeerd. Zo zij hieraan niet meer zouden gehoorzamen, er zou geen leven op aarde meer mogelijk zijn. Ook onze samenleving is gebaseerd op deze levenswet. Immers door de zelfhandhaving wordt op de duur elke gemeenschap onmogelijk. Slechts waar niet een zoeken is van zichzelf maar van de ander, daar ontstaat de gemeenschap. Ook het huwelijk valt onder dit levensprincipe. Waar het „ik" veranderd wordt in het „wij". Juist in het huwelijk betekent deze levenswet zo ontzaglijk veel. Eerst daardoor wordt het huwelijk werkelijk een levensgemeenschap en een gemeenschap ten leven. Die echter zijn leven liefheeft, die verliest het. Wie niets verstaat van deze Goddelijke levenswet die zal nooit gelukkig worden maar eenzaam blijven en eenzaam sterven.

* * *

Het is niet zo, dat van ons iets gevraagd wordt, waar God niet Zelf aan voldoet. God stelt Zich eveneens onder deze wet. Joh. 3 : 16 toont dit heel duidelijk. Het is de boodschap van heel Gods woord. Christus: het hemels tarwegraan, dat zich totaal beschikbaar stelde. Christus: het lam Gods dat de zonde der wereld wegnam. Christus, Die niet van de berg Thabor de hemel inging: alleen. Eerst na het kruis, na het offer, met als gevolg dat een ontelbare schare de hemelse gewesten gaat bevolken!

Door de dood te ondergaan bracht Hij bevrijding aan de gebondenen en gevangenen! In Christus is ons het eeuwige leven geworden. Uitsluitend in Hem, want niemand anders bracht of kon dit offer brengen. Het is God Zelf. Want in Christus is God de wereld met Zichzelf verzoenende. Door het offer kwam de bevrijding. Nu vieren wij het Avondmaal. „Doe dit tot Mijne gedachtenis". Ja Heer, wij doen dit om Uwer te gedenken tot wij bij U zijn.

* * *

Deze Goddelijke levenswet blijft van kracht. In de doop belijdt de mens zich radicaal hieraan te onderwerpen. Want waar geen offer is, daar rijpt geen vrucht. Dan is het leven onnut. Christus navolgen is sterven aan onszelf. In dit sterven krijgt Christus gestalte in ons en wordt ons leven ten zegen.

G. Br.

Losse Schakels

Trouw aan 't kontrakt Onze Unie-statuten zijn zoiets als een kontrakt, dat de gemeenten onderling gesloten hebben. Daarin zijn de voorwaarden vastgesteld en is het doel omschreven, waarop men zich verenigd heeft. Goede trouw eist dat iedere kontraktant zich aan het kontrakt houdt. Voorwaarde is het derhalve, dat het kontrakt duidelijk gesteld is en zó geformuleerd, dat misverstand naar vermogen is buiten gesloten. Dit stellen mensen op prijs, die op eerlijke omgang gesteld zijn. — Wie anders wil, dan werd overeen gekomen, heeft het recht wijzigingen voor te stellen, want statuten zijn geen wetten van Meden en Perzen. Ze kunnen veranderd worden; maar zolang dat niet gebeurd is, moet men zich — of men het er mee eens is of niet — er aan houden. Na de uitspraak van de j.l. gehouden Algem. Verg. aangaande de betekenis, die het woord „dopen" in art. 2 van de Unie-statuten heeft, mag geëist worden, dat iedere gemeente zich daaraan zal houden en zo nodig haar praktijk daarmede in overeenstemming zal brengen. Dat is een kwestie van intellectueel honesty.

De lege plaats En Davids plaats werd ledig gevonden. I Sam. 20 : 25. Aan een ledige plaats kunnen allerlei droeve herinneringen verbonden zijn. Het is mogelijk, dat de dood gekomen is en nu aan tafel de plaats van een dierbare leeg blijft. Dan keren de gedachten terug in het verleden en allerhand gevoelens overstelpen het gemoed. Het kan moeilijk worden, héél moeilijk, vanwege een ledige plaats aan tafel.

We hebben in Hengelo met velen aangezeten aan de Dis van het N. Verbond, maar het waren niet slechts mooie en gelukkige ogenblikken — ook droefheid mengde er zich onder. Er waren ledige plaatsen. We dachten dankbaar aan hen, die de loop volbracht hadden, maar met droefheid misten we zulken, die we kwijt geraakt zijn. Hun ledig gebleven plaatsen stelden ons voor vragen: hadden wij er schuld aan dat ze er niet meer bij waren? Was onze omgang met hen zachtmoedig, vertrouwens- en liefdevol? Gaf het een gevoel van opluchting toen ze wegbleven, of benauwde hun afwezigheid ons? Klaagde hun lege plaats ons aan? Zijn we tekort geschoten? Hebben we ze verloren omdat we ruw en taktloos waren? Zijn er die niet ter algemene vergadering komen omdat we ze gekwetst hebben: onze fouten niet hebben toegegeven, en door zelfhandhaving de handen maar niet naar hen konden uitstrekken?

Komen zulke gedachten, zulke vragen niet in ons op, als we g e m e e n t e l i j k Avondmaal vieren? Ontbreken er broeders, die eertijds aanzaten? En zegt u dat iets? Benauwd het u? Als ge komt om uw gave op het altaar te leggen en ge herinnert u dat uw broeder iets tegen u heeft, laat dan uw gave maar aan de voet van het altaar en ga heen en verzoen u eerst met uw broeder. Ja, bij het altaar kan het heel moeilijk worden. En is de avondmaalsviering niet een gang naar het altaar? Is het u daar wel eens moeilijk geworden? In Hengelo? In uw gemeente? Moeilijk, vanwege de lege plaatsen? Is uw broeder u ontweken en zijt ge hem wel na gegaan? Waart ge bereid, gelijk uw Zaligmaker, aan de deur van z'n leven plaats te nemen en maar te kloppen, alsmaar door, totdat de gegrendelde deur vanwege het aanhouden van uw liefde, die de broeder niet kan missen, voor u open ging? Wilt ge het doen?

O, de aanklacht, de oproep, die uitgaat van de ledige plaatsen aan de Dis! Evangeliseren is goed, maar déze wijze van evangeliseren? Laten we ze beoefenen!

L.

Zand en zaad

We hebben hier in Hengelo een interessante club. Dinsdagsavonds wordt er een bidstond gehouden. Die wordt door ongeveer 10% van de leden der gemeente bezocht. Dat valt u zeker tegen? U had dat beter verwacht in een gemeente met zo'n mooi kerkje en bijbehoren. Maar daar wilde ik het niet over hebben, maar over de vergadering die na de bidstond komt, zo tussen 9 en 10 uur. Dan dwarrelen wat jongelui naar binnen, ongeveer vijftien, in de schone leeftijd van vijftien en ouder. In de regel lezen we samen een hoofdstuk uit het zeer leesbaar boekje Ons geloof van Emil Brunner en storten ons dan in de discussie. Soms blijft dat boekje dicht en praten we zo maar wat met elkaar.

Niet zo lang geleden had ik het eens over de verkering gehad. Over de omgang dus van een jongen en een meisje. Dat zoiets gebeurt zal u wel bekend zijn en u zult er ook wel geen bezwaren tegen hebben. O maar u hebt soms wel uw bedenkingen? Vooral als het een omgang is met een ongelovige? Juist, nu daar had ik ook zo terloops op gewezen. Met als beeld de stof, die in menig romannetje het gegeven is voor het verhaal. Een beschaafd, ontwikkeld en misschien enigszins gefortuneerd jongmens ontmoet op zijn reis in een dorp een meisje, dat zo maar zijn hart wegsteelt. Het kind is mooi, heeft natuurlijke gratie, met een opgewekte natuur. Ze is en blijft een dorpskind met de horizon die van de brug tot de molen reikt. Ze trouwen en dan blijkt, dat hij in een andere wereld leeft dan zij. Hij denkt en praat en rekent anders. Hij waardeert de schoonheid anders. Hij waardeert andere schoonheid en de rest is u bekend. Ze voelt zich doodongelukkig, kan niet aldoor op de tenen staan om net zo groot te lijken als hij is en valt over een poosje van moeheid om; van binnen. Verdriet, aan beide kanten. Ze leefden in twee werelden. Bij dezen speelde het geloof geen rol, want daarvan hebt u niets gelezen. Maar er is weinig fantasie voor nodig om de een gelovig, en de andere ongelovig te doen zijn en dan is de kloof nog veel dieper en breder. Dan leeft ieder in een eigen wereld, denkt eigen gedachten en spreekt een eigen taal. Er zijn natuurlijk terreinen, die ze samen kunnen bewandelen maar er is een gebied waar ze elkaar nooit ontmoeten. En welk een gebied.

Dat zoiets grote teleurstellingen op kan leveren is het gehoor wel duidelijk. Maar vraagt er een der jongeren, wanneer nu de ene baptist is en de andere tot een ander kerkgenootschap behoort, wat dan? Ja, wat dan. Dat is niet zo gemakkelijk te beantwoorden, want je wilt over en weer niemand krenken, niemand tekort doen. Als die twee nu werkelijk van elkaar houden? Ik vertelde uit de herinnering een geval, waar de jongeman baptist was en zij tot een andere richting behoorde. Hoe ze na hun huwelijk jaren ieder naar eigen kerk togen en schilderde het verdrietige daarvan. Laat er kinderen komen. Wat moet er met die kinderen gebeuren? De een wenst dat ze „gedoopt" zullen worden, de andere zegt, dat onmogelijk mee te kunnen maken, want de erkenning van zulk een handling zou de veroordeling van eigen doop inhouden; zou eigen gemeenteopvatting terzijde moeten schuiven. En zo zijn we in de conflictstof aangeland. Jammer, want ieder zal wel goede bedoelingen en overtuigingen hebben en geen van beiden zal bevredigd zijn door maar met de andere mee te gaan ter wille van de lieve vrede. De liefde tussen hen zou ongeschonden kunnen blijven, maar op een ander terrein, een zeer teer terrein, drijven ze van elkaar weg en zo komt er een barst in de vaas en is de klank niet meer zuiver.

Want beginselen zijn geen stokpaardjes. Hier is geen stijfhoofdigheid aan de orde, maar een overtuiging. Dat is niet een op de spits drijven, maar een beleving van een waarheid, die men niet terwille van deze liefde over het hoofd kan zien. Het raakt de relatie van het geloofsleven en dat kan niet terwille van een andere relatie, hoe diep het leven rakend, verdonkere-maand worden. Geen aarde kan zich schuiven tussen de zon en het andere hemellichaam of het gaat ten koste van de verlichting.

Deze zaken moeten wel overwogen worden, eer men zich op die weg waagt. Hier is geen miskenning van het geloof van de andere noch een ontkenning van de oprechte liefde tot elkaar, maar een botsing van overtuigingen.

Kan men nu maar zo een algemeen antwoord geven, dat dan zou moeten luiden: het kan nooit!? Dat zou ik niet durven zeggen. Maar het is goed duidelijk te weten welk huis men wil bouwen, eer men de fundamenten legt. Anders zou een muur naast het fundament kunnen komen te liggen en dat geeft scheuren.

Tot zover dan eerst maar weer en ik wens de jongelui op dit terrein veel wijsheid van boven.

HUIZINGA.

Kroniek

Vergelijkingen:

In hetzelfde artikel in het „Centraal Weekblad" der Ger. kerken, waaruit we de vorige week diverse aanhalingen deden met betrekking tot het Baptisme, wordt ook een beschrijving gegeven over de Vrije Evangelischen, waarbij telkens vergelijkingen met onze gemeenten worden gemaakt. Deze geschiedenis zal U eveneens interesseren.

„Evenals bij de baptisten staat bij de vrije evangelischen de „gemeentegedachte" centraal. Men wil beslist geen volkskerk zijn. Met het woordje vrij wordt aangeduid, dat de gemeenten geheel zelfstandig zijn in haar inrichting en werkwijze. Met het woordje evangelisch is bedoeld, dat men voor zijn geloof als enig richtsnoer het evangelie van Christus aanvaardt. De bij de Bond aangesloten plaatselijke groeperingen zijn zonder uitzondering orthodox. Overeenkomsten met de baptisten: goed ontwikkeld jeugdwerk, grote liefde voor de zending, ijver op 't gebied van de evangelisatie, voortdurende zorg voor de versterking van het geloofsleven der gemeente door bidstonden en conferenties. De baptisten kennen het z.g. „liefdemaal" nog, dat ook bij de hernhutters in zwang is.

Bij de vrije evangelischen leeft men zeer sterk in de verwachting van de komende Christus. Zoals haast altijd gaat daarmee gepaard een grote belangstelling voor 't volk van Israel. De kinderdoop wordt door de vrije evangelischen aanvaard.

Wij hebben al gezegd, dat er tussen vrije evangelischen en gereformeerden nog een verre graad van bloedverwantschap bestaat. Daarvoor moet men teruggaan naar de afscheiding. Ds H. J. Budding van Biggekerke, die aanvankelijk met de afscheiding meeging, maar later een andere weg insloeg, stichtte de v. evang. gemeente te Goes. Daaruit zijn nog enige Zeeuwse gemeenten ontsproten. Ook in diverse andere plaatsen had men aanvankelijk contacten met de afscheiding. Nog twee figuren uit de kerkgeschiedenis van de vorige eeuw mogen niet ontbreken: Jan de Liefde en ds H. W. Witteveen. De Liefde was doopsgezind predikant te Zutphen maar kwam tot verandering van inzicht, vertrok naar Amsterdam waar hij de bekende „Vereniging tot Heil des Volks" en een vrije evangelische gemeente stichtte en evangelisten opleidde. Ten aanzien van de kinderdoop nam De Liefde evenwel een standpunt in, dat meer bij 't baptisme paste. Ds Witteveen was hervormd predikant te Ermelo, maar werd in 1859 afgezet omdat hij zonder aanzien des persoons de tucht wilde handhaven. Hij riep toen een zendingsgemeente in het leven. Ook de gemeente van Nijverdal en Raalte zijn vrucht van Witteveens arbeid. Later hebben de diverse predikanten Mooij en Van Petegem een vooraanstaande plaats in deze kring ingenomen.

Er zou over beide christengemeenschappen nog heel wat te zeggen zijn. Wat velen uit de „officiële kerken" aantrekt bij de baptisten en vrije evangelischen is de sfeer van eenvoud en warmte, die er vaak heerst.

De prediking is altijd een Christusverkondiging, die iedereen aanspreekt. Om belijdenisgeschriften maakt men zich niet druk; deze zijn ook nergens „verplicht" voorgeschreven, al is daarmee allermeest gezegd, dat men de belijdenissen uit vroeger en later tijd ongebruikt laat.

Na nog een opmerking over 't wetenschappelijk peil der voorgangers en de opleiding — beide t.a.v. ons als baptisten niet meer waar — eindigt dit artikel:

Natuurlijk bestaan er tegen beide groepen van gereformeerde zijde ook bezwaren. Maar het zou onbeleefd wezen deze te noemen, nu zij beide aan een feest toe zijn. Wij hebben er goede buren aan, kunnen er althans beter mee opschieten dan met anderen in dezelfde straat, die nota bene tot onze naaste familie behoren! Daarom drukken we de feestvierende buren graag de hand en we wensen ze nog vele jaren trouwe dienst toe in het evangelie van Christus."

We zijn dankbaar voor dit sympathieke artikel en voor de goede wensen van onze gereformeerde „buren".

G. Br.

Geloof en Leven

Vóór mij ligt een nieuwe uitgave van de N.B.J.B., een boekje van 86 pagina's, dat bovengenoemde titel draagt.

Het is geschreven door twee van onze predikanten, Ds J. Reiling en Ds J. v. Dam, en is bedoeld voor jeugdleiders, die in verenigings- of clubwerk leiding geven en daartoe zelf ook nodig hebben, in de desbetreffende zaken en problemen te worden ingeleid.

Hoewel het dus allereerst bestemd is voor jeugdleiders, wil dit beslist niet zeggen, dat nu ieder ander het maar zou moeten laten liggen. We zouden ieder, die niet helemaal aan het begin staat, en wat dieper wil nadenken over vragen van geloof en leven, willen aanraden, dit boekje eens door te lezen, ja zelfs: het nauwkeurig te bestuderen, met de Bijbel ernaast. Want dat is de bedoeling der beide auteurs.

Het is beslist een verheugend verschijnsel, dat men zich niet beperkt heeft tot alleen maar een „dogmatisch" deel, om het zo maar even aan te duiden, maar dat ook allerlei levensvragen behandeld zijn.

Er is een christendom dat alléén maar moraliseren kan, en zich bijna uitsluitend bezig houdt met de ethische problemen. Er is ook een Christendom dat alleen maar oog heeft voor bekering en wedergeboorte, en zich om de rest niet bekommert.

Het komt ons voor dat de Bijbel ons niet alleen wil leren, hoe we in de hemel kunnen komen, maar ook, hoe we hier op aarde als Christenen te leven hebben. Het gaat bij het kind van God niet alleen om de mogelijkheid om gelukkig te sterven, maar zeker ook om een vruchtbaar, zegenbrengend leven te leiden, tot eer van God en tot heil van de naaste.

Dit boekje wil het één èn het ànder.

De schrijvers hebben begrepen, dat bekering en wedergeboorte, van de allergrootste invloed zijn op ons gewone, alledaagse denken en handelen en dat, wanneer Christus in ons leven komt, dat invloed zal hebben niet alleen op ons gebedsleven, offeren en kerkgaan e.d., maar ook op ons gezinsleven, huwelijk, vrijetijdsbesteding, politieke handelen, e.d.

Het spreekt vanzelf, dat vooral het tweede deel van dit boekje, dat over déze vragen handelt, veel studie gevraagd heeft van de schrijver, Ds Van Dam. Hoe verdeeld zijn hier vaak de meningen, en hoe moeilijk is het soms ook, in Gods Woord het antwoord te vinden op onze vragen. En een algemene opinie ten opzichte van vele van deze problemen is er onder de Christenen ook

Aantekeningen over

de gemeentelijke tucht in het nieuwe testament

Tegen de verwaarlozing van de tucht in de kerken hadden de oude dopers veel bezwaren. Uit reactie daartegen werden onder hen mijding en ban tot heil der gemeente krachtig gehanteerd, maar deze vorm van tuchtoefening was vaak verwoestend in haar resultaten vanwege haar verkeerd uitgangspunt.

De eerste nederl. baptisten dreigden in het zelfde spoor te glijden; de gemeente moest heilig zijn, zonder vlek of rimpel.

We moeten vaststellen en er wel van doordrongen zijn, dat tuchtoefening voor de gemeente een levensbelang is. Zij is *noodzakelijk* zal ze gemeente *blijven*, en *mogelijk*, dank zij de samenstelling der gemeente. De *vooronderstelling* van de tuchtoefening is de gemeente van gelovigen, van dragers en organen van de heilige Geest. In de volkskerk is het uitoefenen van tucht niet mogelijk, zowel wat het subject als wat het object van de tucht betreft: de gelovige gemeente ontbreekt. Het zondigende lid heeft niet altijd, wat zin geeft om hem te tuchtigen: hem ontbreekt in vele gevallen dàt leven, waartoe hij door de tucht terug geroepen moet worden. *Tuchtigen* is immers *trekken*?

Het nalaten van de tuchtoefening is zeer ernstig. Men leze maar hoe de Here Jezus de ontrouw in het uitoefenen van de tucht in de zeven aziatische gemeenten bestraft. Openb. 2 : 14 v.v., 20 v.v. en hoe zeer Hij het tuchtigen in een verkeerde, liefdeloze geest, veroordeelt. Openb. 2 : 2, v.v.

In I Tim. 1 : 20 wordt over tucht gesproken in verband met dwaalleer; in 2 Thess. 3 : 6 in verband met onordelijk wandelen. Ook Joh. spreekt in 2 Joh. 10, 11 hierover.

In de tuchthandeling, die een fout of zonde betreft, die openbaar is, moet de gemeente gekend worden. Zij is voor haar eigen reinheid verantwoordelijk en moet zich, door de zonde of fout te veroordelen, er van distanciëren. Zo wordt haar zelfbewustzijn: Gods heilig en tot heiligheid geroepen volk te zijn, versterkt.

Tucht heeft betrekking op *de reinheid* der gemeente.

De uitsluiting beoogt haar *zuiverheid*, haar *echtheid*, te bewaren.

Getuchtigd wordt wat *ziek* is en heeft *genezing* ten doel.

Afgesneden wordt wat *dood* ging; geen teken van leven meer geeft.

De gemeente moet eerlijk tegenover haar leden staan: op nemen, wat leven belijdt en betoont; afsnijden, wat dit blijkt kwijt te zijn. De naam moet de zaak dekken.

Dat de gemeente kan falen in deze zaak weerlegt haar plicht tot handelen niet; de Heilige Geest is haar beloofd en wie slechts handelde, als hij wist immer foutloos te handelen, handelde nimmer. God roept de gemeente echter tot handelen. Hij zal haar eventuele fouten wel corrigeren, en.... de gemeente h e l p e n, die te corrigeren!

Door de reinheid en de zuiverheid der gemeente door elkaar te halen, hebben de doperse gemeenten veel ellende over zich gehaald. Ook wij hebben, vooral vroeger, die fout gemaakt: wij sneden het o n r e i n e af inplaats van alleen o n e c h t e uit de gemeente te verwijderen.

Onze tuchtoefening mag niet verslappen, maar het moet *tucht*oefening zijn: genezingspoging en (op de gemeente gezien) preventieve geneeskunde.

Geen bepaalde graadmeter van heiligheid mag de leden aangelegd worden, maar uitgegaan moet worden van hun geheiligd zijn in Christus. Ze vormen een gemeente, die onderweg is; bezig te *worden*, wat ze *is*.

Voor de tuchtoefening heeft men weinig aan de gelijkenis van Matth. 13 : 24—30; 36—43. Men kan er o.i. deze lering uit trekken, dat men met afsnijden moet wachten tot alle twijfel of men met tarwe of onkruid te doen heeft, buitengesloten is.

Paulus zegt: doet de *kwade* (kwaadwillige), niet: doet de *zwakke* uit uw midden weg.

De gezondheid en de zuiverheid der gemeente legt de Schrift ons aan het hart.

De tucht beoogt de overtreder van de zonde weg te trekken en de gemeente tegen de zonde te beschermen en dit tot eer van God. Het normbesef moet tegen verzwakking worden behoed en eventueel worden opgevoerd.

Dit eist rechte *Christus*prediking (geen moraalprediking) die tuchtoefening insluit: versterking en verheldering van het normbesef; het heen halen naar Christus toe.

Zo gezien zal huisbezoek altijd een element van tuchtoefening (algemene tuchtoefening) insluiten.

Is de zondigheid geworden tot z o n d i g e n en d o o r - z o n d i g e n dan is bizondere tuchtoefening geboden. In Korinthe waren tuchtmoeilijkheden vanwege een verdeelde gemeente, die op een geestelijk onbevredigend peil stond. Paulus behandelt deze zaak met bittere ernst. We zien daaraan dat hij een gemeente, die de tucht verwaarloost, in levensgevaar acht te zijn.

De uitdrukking: doet gij de boze uit uw midden weg, is citaat uit Deut. 17 : 7. Voor de afgodendienaar was in het volk van God geen plaats; hij moest worden gestenigd. In overeenstemming gebracht met het karakter van het nieuwe testament luidt dit: de gemeente moet een lid, dat van Christus los kwam, dood verklaren en dus afsnijden.

Met het laatste zijn we toegekomen

UW HAND
AAN DE PLOEG!

Veranderingen

Er is een oud Grieks spreekwoord dat luidt: panta rei, oedèr menei. Dit betekent vrij vertaald: alles stroomt voorbij en niets is van blijvende aard. Inderdaad, alle dingen zijn tijdelijk, niet constant en onveranderlijk. Alles is aan de tand des tijds blootgesteld en aanhoudend aan wijzigingen onderhevig. Alle veranderingen zijn lang niet altijd verbeteringen en soms moet je het tijdelijke van de dingen betreuren. Bloemen bloeien en verwelken. Mensen leven en sterven. Geslachten komen, geslachten gaan. Alles hoe schoon ook zal eenmaal vergaan.

Toch zijn er veranderingen die niet weemoedig maken, maar integendeel grote perspectieven openen en verwachtingen wekken. Wij denken aan de verplaatsing van de evangelisatie activiteit naar het zuiden en zuidwesten. Als wij dit teken des tijds verstaan zullen wij uit het noorden, oosten en westen ons opmaken om de godlozen in het zuiden met deze verplaatsing van activiteit op de hoogte brengen. Deze verandering schept een wijd perspectief. Werk mee aan de eeuwige waarden, welke onvergankelijk zijn met de vergankelijke stoffelijke dingen die u slechts tijdelijk bezit.

Doe dit vooral nog vóór Pinksteren.

Jubileum
evangelisatiecomm.

aan de handeling, die moet plaats vinden, als de tuchtoefening gefaald heeft.

De *tuchtoefening beoogt* berouw te wekken, een breken met het kwaad te bewerken en te bewegen goed te maken, wat anderen werd aangedaan. Ze begint met persoonlijk vermaan, Matth. 18 : 15 v.v., maar onder getuigen (eventueel nodig voor uitsluiting?). Daarop volgt vermaan door de gemeente opdat aller veroordeling van zijn houding en daad, de overtreder tot erkenning en verandering zal bewegen.

Stuit deze liefdestroom af op onwil; weigert de betrokkene zich van zijn zonde te laten scheiden, dan volgt de afsnijding.

Leden, die „zoek geraakt" zijn, die door geen nasporing meer te bereiken zijn, moet men als zodanig schrappen.

Leden, wier houding tegenover de gemeente niet goed is en van belangeloosheid getuigt, moeten in geduld gedragen worden, maar met een liefde die niet aflaat; zij moeten door allen achtervolgd en om hun verandering gesmeekt worden; zodat een beslissing voor hen onontwijkbaar is. Kiezen ze ten kwade, dan volge niet schrappen, maar uitsluiten.

Van dit alles moet in de notulen nauwkeurig aantekening worden gemaakt, opdat bij eventuele terugkeer — wellicht na jaren — de zaken zuiver behandeld kunnen worden.

Ook dat behoort tot de reinheid der gemeente.

L.

Belgie

Overal, bij de huizen en langs de banen leest U in deze tijd:

„Houdt Uw pasen". Houdt Uw pasen. Dit naar het gebod van Innocentius III die op het Lateraans Concilie in 1215 bepaalde, dat iedere gelovige, minstens eenmaal per jaar moet biechten. De paus die indertijd stond op het hoogtepunt van pauselijke macht, ging vanaf die datum de oorbiecht verplicht instellen. Vandaar dat zo rond Pasen ieder, die nog een weinig vasthoudt aan de Roomse gebruiken, naar de kerk gaat.

Nochtans moeten de Roomsen vaststellen, dat een zeer groot percentage zich niet meer om het kerkelijk gebod bekommert.

Eénmaal per jaar biechten betekent, dat je dus aan een pastoor moet vertellen, wat je zonden zijn en hij zal dan besluiten wat voor boetedoening wordt opgelegd. Maar daarmee stelt hij zich in de plaats van Christus, en de oude joden wisten het reeds, dat zo een mens zonde vergeeft, hij God lastert.

De biecht wordt evenwel door velen niet meer serieus genomen. Neen, alles aan de pastoor te zeggen, doen ze ook niet meer. Er zijn toch bepaalde dingen die hem niet aangaan. Maar.... niet alles zeggen betekent, dat je niet góéd biecht en daarmee begint het probleem weer van voren aan. Resultaat.... men begint onverschillig te worden of leeft zo het leven als een groot vraagteken. Waar zult gij zijn in de eeuwigheid? Och, men hoopt dat het goed komt. Men weet echter niets, want als Rome's leer juist is, dan....

Vele jaren hebben we hier het zaad van het evangelie uitgestrooid. Vaak was het een ploegen op rotsen en een zaaien met tranen en toch....de Heer heeft het offer van ons leven gevraagd en tot op heden zijn we blijven staan, op onze eenzame pionierspost.

Vandaag begint het er naar uit te zien, dat het allerzwaarste werk gedaan is. We mogen soms reeds oogsten en verder zijn er reeds vele geopende deuren. De arbeid, hoe zwaar ook, begint vruchten af te werpen. Is het het begin van een grote zegen? We hopen het en bidden ervoor.

Hier in Genk leven 42.000 mensen waarvan een groot percentage misschien wel de helft gebroken heeft met Rome. Wij brengen hen de blijde boodschap. Maar ook te As, Mechelen aan de Maas Eisden, Vucht, Beringen en Houthalen moet de levende Heiland gebracht worden. De hieromschreven oppervlakte heeft een middellijn van eventjes 60 km. Te groot voor een werker. Te veel voor één man. Er moeten andere werkers komen. Er moet gezaaid en geplant worden.

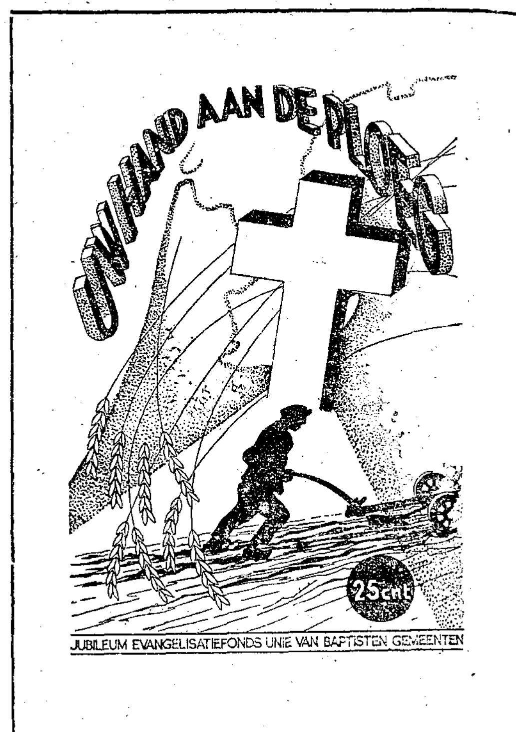
Maar vraagt U, wordt er dan niet gewerkt? Helaas niet. In heel het omschreven gebied staat er geen enkele Protestantse kerk. En toch....er zijn geopende deuren.

De mensen zijn het beu om nog langer naar een kerk te gaan waarvan men meent dat de opzet één stuk politiek is. Men heeft geen vertrouwen meer in de biechtstoel. Maar wat is er dan? Het Evangelie kennen ze nog zo weinig. Ach waar dan heen in de duistere doolhof van het vragen naar God? Ja, dat is het juist. Men is niet helemaal ongelovig. Men kan alleen niet geloven dat het allemaal zo is als Rome het vertelt. Men ziet zo weinig van het Evangelie en dat is het juist, het Evangelie moet zich ui[t-]leven in haar belijders.

Zo zijn we bezig om aan Vlaandere[n] de blijde boodschap te brengen. We zi[jn] begonnen in Limburg en hopen lat[er] verder te gaan. Voorlopig niet te veel hooi op de vork, maar toch zouden w[e] 3 werkers moeten hebben om te begi[n]nen. Te Beringen één, te Eisden één e[n] te Genk één. Ikzelf hoop t.z.t. dan i[n] As pionierswerk ter hand te neme[n]. Mogen deze plannen maar verwezenlijking vinden.

De Heer zegene U en helpe te doe[n] wat Uw hand vindt om te doen.

Uw A. H. DEELSTRA.

Leestafel

„Gesprekken met de Dood" door Ds M. P. van Dijk. Uitgave J. H. Kok N.V. Kampen. 90 pag. Prijs gebonden in stempelband f 3.25.

De titel is enigszins vreemd; je bent geneigd te zeggen: dit is onzin en alleen als bliksemafleider bedoelt. Toch staat dit boekje ver boven deze verdachtmaking. Ds van Dijk brengt ons in aanraking met het probleem van dood en leven. Niet door een inleiding of verhandeling,

maar door ontmoetingen met de persoon Dood. Deze ontmoetingen vinden dan plaats op allerlei levensterreinen. Niets is veilig voor de Dood. Dat blijkt ook uit de gesprekken, waarin het dodelijke en het dode van de Dood zo sterk uitkomen. Al lezende groeit een enorm verzet bij de lezer tegen dit verleden, dit heden en deze toekomst. Dit boek is een geweldig appèl aan het levensgevoel van de mens. Er zijn ook gesprekken met het Leven: Jezus Christus. Dit boekje zal de moderne mens niet onberoerd laten, maar hem aanspreken en tot nadenken brengen. Dit boekje maakt rijker. Warm aanbevolen.

„Daar ligt Jeruzalem" door Jo van Dorp—Ypma. Uitg. J. H. Kok N.V. Kampen. 179 pag. Gebonden in stempelband f 5,40. Voor V.C.L.-abonné's f 2,70.

Het verhaal speelt zich af in de omstreken van Schoonhoven. Je merkt sterk aan alles, dat de schrijfster uitstekend op de hoogte is van de situatie en de sfeer van het Zuid-Hollandse platteland bizonder goed aanvoelt. Geen wonder: zij is daarin opgegroeid. In dit verhaal, dat in de bezettingsjaren speelt vormt de familie Lekkerkerker het middelpunt. Deze boer heeft een zoon die niet, als hij, boer wil worden, maar wiens ideaal ligt op het terrein van de tuinarchitectuur. Dan is daar nog de figuur van de dochter van de arbeider, die op dezelfde dag als de zoon van de boer geboren werd. De boer en de boerin zijn echt gelovige mensen en zeer sympathiek. Storend in dit boek is het verhaal over de droom van de boerin, welke door deze roman heengeweven is. De doop van de baby als een hoogtepunt in 't laatste hoofdstuk, is voor ons vanzelfsprekend niet aanvaardbaar. Overigens zal dit onderhoudend geschreven boek met genoegen gelezen worden.

G. Br.

Menigeen wil als een vorst bediend worden en als een knecht betalen

---

aan visites waarop een gegeven moment het „borreluurtje" aanbreekt. Steeds merk ik dan dat sfeer en gesprek al spoedig op lager peil komen. Als dan na dat borreluur de maaltijd genuttigd zal worden en de heer des huizes, nog met de drankadem in zijn mond voorgaat in gebed, dan voel ik niet alleen een afkeer en walging, maar tegelijk ook een grote droefheid. Kan zoiets een rein en heilig God welgevallig zijn? Immers neen!

Broeders en zusters laat ons toch allen steeds aandoen de gehele wapenrusting Gods, opdat wij ook in dezen de Boze kunnen en willen wederstaan en het onzegbaar vele leed dat de alcohol te weeg brengt bestrijden uit liefde tot de naaste, gedrongen door de liefde van Christus.

Wanneer ons dan bij gelegenheden met een fijn spotlachje iets „anders" wordt aangeboden met de woorden „omdat U immers geheelonthouder(ster) bent", laten we dan een blij getuigenis geven *waarom* we dat zijn. 'k Vond het vroeger zo fijn dat ik er dan nog aan toe kon voegen dat ieder Baptist ook geheelonthouder was.

En het bedroeft en verontrust ook mij dat we dat nu niet meer aan ons getuigenis kunnen toevoegen.

Geve de Heer, dat het spoedig weer zo moge zijn: Niet alleen iedere Baptist een Evangelist, maar tevens Iedere Baptist een Geheelonthouder.

B. O. W.—de Vr.

Ingezonden

Het ingezonden stuk onder het opschrift: „Wij zijn ongerust", was mij uit het hart gegrepen.

God geve dat door deze waarschuwing veler ogen geopend mogen zijn.

Toen ik 43 jaar geleden mijn Heiland mocht belijden voor de Bapt. Gemeente, werd mij o.a. ook de belofte afgenomen nooit alcohol te zullen drinken en schenken en die belofte is mij altijd heilig gebleven. Helaas wordt in zeer vele onzer gemeenten (misschien reeds in alle?) die belofte niet meer afgenomen.

Waarom toch niet? Is die belofte voor een kind van God, dat zich door genade gered weet, te zwaar om gehouden te worden? Zijn wij niet gered om anderen te redden? Zegt Gods eigen Woord niet dat zij die sterk zijn *schuldig zijn* de zwakheden der onsterken te dragen en niet zichzelven te behagen?

Dat slaat toch zeker ook op de ontstellende drinkgewoonten die geheel ons volk dreigen te ondermijnen. Zijn in dezen onze brs en zrs Heilsoldaten ons niet tot een beschamend voorbeeld? Zonder nog over het verschrikkelijke drank*mis*bruik te spreken, moeten toch in de eerste plaats wij, als Baptisten, een open oog hebben voor het onrustbarend toenemende drankgebruik in onze verdwaasde tijd. Heerste voorheen de drankduivel hoofdzakelijk in de kroegen in onze dagen is zijn taktiek gewijzigd en heeft hij helaas een welkome plaats gekregen in de huiskamers! 't Is nu niet meer de schande dat alleen de Vader zijn tijd en geld verspilt in de kroeg, o neen, dat raakt uit de tijd; 't is nu „mode" geworden dat men de alcohol in huis haalt. Vader *en* moeder genieten(?) nu in huiselijke kring van een „borrel" en de kinderen kunnen vast leren dat een borrel toch zo lekker is en echt geschikt om er een vrolijke stemming in te brengen? En als dit nu alleen gebeurde in gezinnen waar Christus niet de ereplaats inneemt, dan gingen althans in dezen de christenen vrij uit, maar, is het niet betreurenswaardig dat juist in zovele gezinnen waar men Christus belijdt, en daaronder ook (hoe is het mogelijk!) Baptiste gezinnen, men de alcohol als genotmiddel aangrijpt? Spreekt Gods Woord niet het „wee" uit over degene die zijn naaste sterke drank te drinken geeft? Als Christen, als Baptist ligt toch ons hoogste genot allleen in een geheiligde omgang met God! Meermalen ben ik verplicht deel te nemen

---

Wij zijn ongerust (II)

In De Christen van 20 jan. 1956 maakte N. N. (broeder, wie zijt gij) zijn verontrustheid kenbaar over het feit, dat zovele baptisten, in tegenstelling tot onze vaderen, weer rustig de alkohol hun woning laten binnenwandelen, en hem zelfs bij tijd en wijle als een welkome gast op hun verjaardags- en andere feesten beschouwen.

Ik had op zijn minst verwacht, dat deze of gene, die het voorbeeld der ouden niet meer navolgt, ook zijn stem had kenbaar gemaakt. Maar dat is tot nu toe, drie maanden later, niet gebeurd. *Dat verontrust mij!*

Delen we de verontrusting van N. N. niet? Hebben we zijn waarschuwig niet gelezen? Hebben we die rustig naast ons neergelegd? Er niet eens over nagedacht? Zijn we reeds zover in slaap gedommeld, dat er een kanonschot of zelfs een atoombomexplosie nodig is, om ons te wekken?

Mag ik een vraag stellen? Beschouwt u het als een vooruitgang en een verbetering, dat men van doopkandidaten niet meer de belofte eist, zich van het

gebruik en het doen gebruiken van alkoholhoudende dranken te onthouden? O zeker, dat was een eis, die men niet op grond van een uitdrukkelijk bijbels gebod mocht stellen!

Maar kwam deze eis in Nieuw Weerdinge en Muntendam, en waar zij verder ook gesteld werd, niet voort uit een waarachtige bezorgdheid over het heil van de gelovig-gewordenen? Was de geheelonthouding en de drankbestrijding van onze vaderen niet een daad van waarachtige bewogenheid over een aan de drank verslaafde schare? Sprak daarin niet hun hart? Klonk daarin niet door de barmhartigheid van onze Heer en Heiland?

Hebben de eerste baptistengemeenten in ons vaderland dan verkeerd gezien, toen zij ontdekten, dat de drankduivel één van de felste en geraffineerdste tegenstanders is van het Koninkrijk Gods? Hebben zij zich vergist, toen zij de strijd aanbonden met deze duivel met het enige doeltreffende wapen, dat zij tegen deze vijand in het veld konden brengen en dat zij geheelonthouding eisten; die gebruikten als hun wapen?

Dat wil er bij mij niet in!

Heus, ik ben er niet voor, dat men geheelonthouding als eis stelt voor toelating tot de gemeente. Maar ik stel het op prijs, als zij die tot de gemeente willen toetreden, vrijwillig deze belofte afleggen.

Want, broeders, zusters, er dreigt gevaar! Gevaar voor onze kinderen, onze jongemensen, in onze eigen baptisten gezinnen. In de wereld, waarin wij leven, behoort het gebruiken van alkohol tot de goede toon, hoe schril de tonen na het feest, na de fuif, ook mogen klinken. Onze jongemensen leven in deze wereld. Als zij in onze gezinnen niet andere klanken horen, niet andere gewoonten zien, waar zullen zij het dan zien? De stem van de geheelonthouders en drankbestrijders is immers als de stem van een schor oud vrouwtje op de markt! Zij wordt niet gehoord, maar overstemd door het schreeuwerige lawaai van de drankreklame. Zelfs in zogenaamd christelijke dagbladen en tijdschriften moet men nog zich ergeren aan de walgelijke verheerlijking van de alkohol.

Ik ben gelukkig nog niet achterlijk en weet dus best, dat er ook andere gevaren zijn, die ons bedreigen. Ik vraag ook niet, dat men de ogen voor die gevaren zal sluiten, om zich alleen te richten op het gevaar, dat N. N. en ik (en hopelijk toch ook anderen?) signaleren.

Zojuist schreef ik een artikel voor de Wereldstrijd, het veertiendaags orgaan van de Ned. Christen Geheelonthoudersvereniging, dat 4 mei a.s. verschijnen zal. Ik schreef over „Offer en bevrijding". (Het is 4 mei herdenking van de gevallenen uit de 2e wereldoorlog.)

Is het ons geen offer meer waard om drankslaven te bevrijden? Hebben we de bewogenheid, die de eerste baptisten hadden, verloren?

Bevrijding van de macht van de drankduivel is alleen mogelijk in de weg van het offer. Zoals onze bevrijding van de macht van de satan alleen mogelijk geworden is door het offer van onze Here Jezus Christus aan het kruis van Golgotha.

Is het teveel van ons gevraagd, dat we om der wille van onze kinderen, onze jeugd, de drank uit onze huizen weren?

Is het teveel van ons gevraagd, dat we om der wille van onze medemens mede strijden voor een drankvrije samenleving?

Broeders, zusters, wij zijn ongerust!
De liefde van Christus dringt ons.

Borne. H. PLOEGER.

Diversen

ADRESVERANDERING

Het adres van J. R. Fijn Sr, voorheen Maastricht, is thans:
Fleminghstraat 22, Nijmegen.

Het sekretariaat van de Baptisten Gemeente te Groningen—Noord berust thans bij Jac. L. de Vries, West Indischekade 13, Groningen.

Advertentiën

Dankbaar berichten wij U, dat onze Ouders

A. Vos
en
B. Vos—Zantvoort

D.V. zaterdag 12 mei a.s. hun gouden huwelijksfeest hopen te herdenken.

Groningen, april 1956.
Kl. Sophiastraat 11.

Gelegenheid tot gelukwensen van 3—5 uur in het Mauritshuis, Mauritsstraat 13, Groningen.

Kinderen en Kleinkinderen.

In Chr. gezin, waarvan de moeder is overl., wordt z. s. m. een gel.

huishoudster

gez., leeftijd 40—45 jaar voor de zorg van man + 4 kinderen van 14, 12, 3 en 1 jaar. Br. aan J. Koelman, Jacobstr. 13, Hengelo (O).

heden thuis. Zo vindt de ziel zijn Heer en vrede. Jezus kleedt zich uit, opdat wij aan kunnen schikken. Hij is de brug waarover wij thuis komen.

En toen, na jaren,
melaats een zwerver
ter poorte klaagde:
Uw zoon keert weer....
zag zij hem aan en
vond gene tranen
voor zoveel vreugde geen tranen meer.

HUIZINGA.

Langzaam op gang De oude stoomtreinen kwamen langzaam op gang. Onvoorzichtige telaatkomers konden het wel wagen op de reeds rijdende trein te springen. Hèèl veel gevaar was er niet aan verbonden. Maar toen de electrische treinen begonnen te rijden verscheen de waarschuwing in de bladen om het bij deze treinen maar niet te wagen nog mee te komen als het vertreksein al gegeven was. Ze „trokken snel op".

Wie heeft zich nooit eens afgevraagd of we op onze vergaderingen de stoomtreinperiode niet eens vaarwel konden zeggen en de electrische nemen? Vele vergaderingen laten een onbevredigend gevoel achter, omdat óf de agenda niet afgewerkt kon worden, of ze te laat gesloten werden. En de oorzaak is in vele gevallen: de eigenaardigheid van de stoomtrein. In de aanvang van de vergadering worden de dingen veel te breed uitgemeten. Men praat en de voorz. laat maar praten alsof de koek niet op kan en dan moet tegen het einde van de vergaderingen met de tijd gevochten worden en gestemd worden op gevaar af van onrijpe besluiten te nemen of ontstemming te wekken „omdat het altijd zo laat wordt".

Broeders (en zusters) hoe denkt u over de gang der dingen op het electrische treinennet?

Uw bijbeltje Hebt ge omgang met de bijbel? Het is een goede gewoonte om aan tafel met het gezin de Schrift te lezen na elke maaltijd. Het is niet de vader, die het steeds moet doen. Waarom zou daarin niet afwisseling gebracht worden? Evenzo in het gebed. De grotere kinderen die de Heer belijden, kunnen bij tijden ook voorgaan. Maar niet altijd is er dan de rust om het woord op zich te laten inwerken. Niet dat het lezen daarom waardeloos zou worden, maar het persoonlijk verwerken moet daarnaast een plaats hebben. God heeft voor een ieder een eigen woord, aangepast aan de leeftijd en omstandigheden, waarin we leven. Daarom is persoonlijk bijbellezen zo nodig. Zich oefenen in de kunst van luisteren. Hoe leert men in de vreemde een vreemde taal? Door goed te luisteren, en zo aan de klanken te wennen en zich hun bizondere waarde en betekenis bewust worden. Zo moeten we toch ook wennen aan de stem van Boven. Als ge 't niet hebt, koop dan een handig bijbeltje, begin desnoods met een nieuw testamentje en wen u aan geregeld en persoonlijk bijbellezen, al vragende wat uw hemelse Vader u te zeggen heeft en laat Zijn woord reinigend door uw ziel en geest heen gaan. Er blijft wat van achter en het laat u anders achter: gelukkiger ten laatste, dan „aardse rijkdom, schat of have" u kan geven.

Goede verstandhouding In „Die Gemeinde", het orgaan van de duitse baptistengemeenten wordt met enkele woorden de verhouding aangeroerd tussen de duitsers en de hollanders, denen en noren en de bewoners der kleine landen, die in 1940 door de duitse legerscharen onder de voet gelopen werden en een vijftal jaren bezet gehouden. De schrijver zegt er van:

„Ik heb bij mijn bezoeken aan deze landen zeer vaak er onder geleden een volk te vertegenwoordigen, dat schijnbaar zonder berouw heenleeft over de grote schuld die het ten opzichte van die kleine volken heeft. Ik weet zeer wel, dat een groot deel van hetgeen in die landen gedurende de oorlogsjaren alzo gepasseerd is onkundig is. Maar men zou toch mogen verwachten dat wij thans van ons uit alles zouden doen om de sterk verstoorde betrekkingen met die volken weer aan te knopen en hen te helpen om opnieuw vertrouwen in ons te kunnen stellen. Ik geloof dat juist wij, christenen, alle reden hebben om ons daarvoor in te spannen. Helaas gebeurt dat haast in 't geheel niet."

Getuigt deze ontboezeming niet van een gezindheid, die leiden moet tot een goede verstandhouding tussen de volken?

Voor alle tijden? In een bespreking over de „Vervangingsformule" die helderheid moest verschaffen a.g. de in de ger. kerken heersende opvatting van verbond en doop, maakte De Groninger Kerkbode onlangs de opmerking:

„Dat betekent dat ze niet is opgesteld als een belijdenisgeschrift, waarin de kerk voor alle tijden de waarheid Gods heeft samen gevat."

We meenden dat het niet de opzet geweest is van hen die belijdenisgeschriften opstelden, daarin de waarheid Gods voor alle tijden samen te vatten. Was de bedoeling niet wat bescheidener? Wilde men wel verder gaan dan uitspreken hoe men toen, en dat meestal in afweer van andere opvattingen, de Schrift op bepaalde punten verstond?

Is art. 36 van de Nederl. geloofsbelijdenis door de ger. kerken niet gewijzigd? en is het niet nodig open te blijven staan voor het onderricht des Geestes, van Wien beloofd is, dat Hij inleiden zal in alle waarheid? Zijn we niet mensen die, ook in ons kennen, onderweg zijn? En stellen wij, door te zeggen dat in de belijdenisgeschriften de kerk de waarheid Gods voor alle tijden heeft samengevat, die geschriften in feite niet op één lijn met de heilige Schrift zelve?

De christenen leven onder verschillende naam. Zij zijn gescheiden, maar wordt de hoop op hereniging niet gering wanneer een of enkele groepen van hun belijdenisgeschriften een opvatting huldigen als in boven afgeschreven citaat voorkomt?

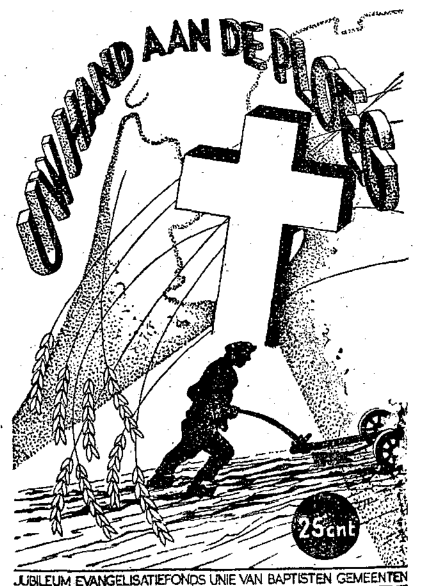
L.

Voor de N.C.R.V.-microfoon

verzorgt Ds J. Ketelaar van Tweede Exloërmond op Woensdag 16 Mei a.s. van 10.30—11 uur de morgenwijding, die als volgt verlopen zal:

Zingen Gez. 256 : 1, 2, 4.
Gebed.
Schriftlezing Joh. 14 : 15—21; 16 : 5—15.
Toespraak over: Inspraak en voorspraak in eenzaamheid.
Dankgebed.
Zingen Gez. 499 : 1, 3, 4.

De liederen zijn uit L. en G. II.

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

VIII

Beste Vriend en Broeder,

Jouw vragen over het gebed raken een heel belangrijk probleem aan. Je zegt, dat er mensen zijn die altijd bidden in de *ik*-vorm, terwijl anderen nooit een andere dan de *wij*-vorm gebruiken. Wat moet het nu zijn?

Bepaalde Christenen brengen heel sterk naar voren, dat bidden een *persoonlijke zaak* is. Waar je ook bent, in welke situatie je ook verkeert, hoeveel andere mensen er ook om je heen zitten, je kunt nooit anders dan persóónlijk bidden en zo tot God naderen.

Nu moet ik al direct denken aan het gebed dat Christus Zijn discipelen leerde, en waarvan nogal gretig gebruik gemaakt wordt, soms uit een zekere geestelijke armoede en verlegenheid, maar ook dikwijls, omdat men daardoor gedwongen wordt, het al te egocentrisch bidden los te laten en al biddende te worstelen om het geschieden van Gòds wil.

Dit gebed begint met het woordje ONZE. Onze Vader....geef ONS heden ONS dagelijks brood, en vergeef ONS...., en leidt ONS niet in verzoeking, maar verlos ONS van de boze....

Dat woordje ONZE aan het begin is een rijk woordje. Het duidt op een relatie tussen God en ons. Hij is niet zomaar „een" Vader, maar ONZE Vader!

Het zegt echter nog meer! Ik ben niet enigst kind van de Vader! Ik heb een hele reeks broers en zusters! De wedergeboorte heeft mij niet tot een zielige enkeling in die grote wereld gemaakt, maar God heeft mij in een gezin gezet. Vele anderen mogen met mij en met jou VADER zeggen tegen God. Chinezen en Afrikanen, Canadezen en Groenlanders, Roemenen en Britten, staan naast ons in dat zelfde geloof en dezelfde relatie!

En als Christus ons leert bidden in de meervoudsvorm, duidt dit onderwijs in bidden er op, dat we moeten leren ons één te weten met die grote gemeenschap van Gods kinderen over de ganse aarde aarde. Hùn streven om God te verheerlijken, is òns streven, hùn nood is ònze nood, hùn verzoekingen zijn ònze verzoekingen, hùn schuld is onze schuld, en omgekeerd. Het „Onze Vader" is een waarlijk oecumenisch gebed in de allerbeste betekenis van het woord. Hoe beter we ons oefenen in het echte gebruik van dit „Onze", hoe meer we ons daarbij open stellen voor de Geest van God, des te dichter we ook bij elkaar zullen komen, naar elkaar zullen gaan vragen, en elkaar zullen vinden als kleine, biddende mensen voor de troon van God-de-Vader.

Maar nu zijn we nog niet klaar.

Want zien we dan op Jezus, dien we na te volgen hebben, dan constateren we bij Hem ook iets, ja heel veel zelfs, van een *verborgen omgang met God*. „Gij waart op enen berg alleen", zingt Gazelle, en wijst ons daarbij op de gewoonte van Jezus, om ook *persoonlijk* de Vader te ontmoeten en Zich te sterken door die stille gemeenschap met Hem.

Het komt mij voor, dat die kinderen van God het beste de gemeenschap kunnen dienen, en waarlijk vandaar uit „*Onze* Vader" kunnen bidden, die ook een verborgen omgang kennen.

Een echte Christen is een Gemeenschapsmens. Hij kan niet zonder de Gemeente. Maar tegelijk is hij ook een persoonlijkheid, met een eigen leven en een eigen verantwoordelijkheid voor God. Hij heeft deel aan allerlei gemeenschappelijke nood, maar kent ook een eigen nood. En zo is het ook met de schuld, de verzoekingen, de taak.

Het gaat bij het bidden niet om het wij òf ik. We hebben niet te kiezen. Het gaat om het één èn het ànder. Als men Gods gemeente binnentreedt, gaat de persoonlijkheid niet onder. Maar vindt juist daar de hoogste ontplooiing.

Gegroet, beste Vriend, en tot een volgende keer.

Je Medestrijder.

Zand en zaad

In Staveren, het heerlijk knusse Staveren, moest ik deze week de verenigde friese zusters iets vertellen over de reis naar Rusland, nu bijna een jaar geleden. Waar blijft de tijd! Bij die zusters was het uur ook zo maar om. Maar pratend over de baptisten in de republieken, samengebundeld in de USSR, vertelden we onder meer, dat de voorgangers der gemeenten daar geen opleiding ontvangen in een school of universiteit. Het gaat daar nog zo, zoals het hier soms ging in de dagen van J. de Haan, J. Jeronimus en J. Huizinga. Zulke mannen groeiden op in het midden van gemeenten, preekten nu en dan hier en daar en werden van lieverlede voorganger. Deze mannen hadden bizondere gaven en hebben de gemeenten gaarne gediend.

In die dagen was er nog wel eens tegenstand tegen een opleiding. Men vreesde op die wijze voorgangers te krijgen, die krachtens de opgedane wijsheid in een school de kansel bestegen. Indien dat inderdaad het geval zou zijn, was die vrees niet ongerechtvaardigd. Men wordt geen voorganger. omdat men vier of vijf jaren in een theologische school heeft doorgebracht. Maar dat gelooft ook niemand onder ons. Wij zien de opleiding meer als een cursus ter ontwikkeling van de gaven, die God iemand schonk. Je hebt mensen, die muzikale aanleg hebben. Ze kunnen heel aardig op een instrument spelen. Soms nog beter dan die, die met grote ijver vele jaren geoefend hebben. Ze hebben het in de vingers. Maar het is duidelijk, dat zulk een begaafde, als hij serieus de muziek heeft beoefend, zich graag zal verdiepen in de wetten die op dat terrein gelden; dat hij zich intensief zal bezighouden met wat anderen vóór hem op dat gebied tevoorschijn gebracht hebben. Dat kan slechts winst voor hem betekenen.

Zo moet u ook de theologische studie zien. Het is een zich bezighouden met wat anderen dachten en spraken. Het zou eigenwijs kunnen zijn, dat alles terzijde te schuiven en te doen alsof men van anderen niets zou kunnen leren. Dat studie geen roeping en bekwaamheid inhoudt hebben we reeds opgemerkr.

In de komende maanden zullen we herhaaldelijk er op gewezen worden dat wij in Hengelo een besluit namen, dat om uitvoering vraagt. Er zal naar we hopen een huis gevonden worden, waarin de toekomstige voorgangers zullen worden voorbereid op hun taak. Wanneer we zeggen: een huis, bedoelen we eigenlijk zoiets als drie huizen. En dan: vergeten we niet onze jongemensen, die in Zwolle bewezen ook voor de toekomst te willen leven. Zij offerden het vertrouwde Renderloo voor een tehuis, dat nog gezocht moet worden. Wij verheugen ons

Zendings-Zondag 1956

Aan Baptist Nederland.

Beste vrienden,

Langs deze weg komt de U.Z.C. Uw aandacht vragen voor en vestigen op de *Uniezendingszondag van 27 mei.*

Wanneer wij straks D.V. samen zullen komen op de 2e Pinksterdag te Groningen om het 75-jarig bestaan der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland voor het aangezicht Gods te herdenken, zullen wij ongetwijfeld sterker dan ooit te voren oog en hart hebben voor de arbeid, die wij gezamenlijk mogen verrichten.

Zulk een prachtig stuk Uniegemeenschapszin is ontegenzeggelijk ook de *zendingsarbeid.*

Deze zendingsarbeid, die de U.Z.C. voor U en namens U doen mag, zal alleen goed ten uitvoer gebracht kunnen worden, wanneer al onze Gemeenten ons daartoe de gelegenheid schenken.

Tot heden toe werden wij door U niet beschaamd. Wij zijn U daarvoor ten hoogste dankbaar.

Ons werk *groeit.* Daardoor stijgen ook de uitgaven. Evenredig aan de uitgaven dienen de inkomsten zich eveneens te vermeerderen.

Vandaar, dat wij via deze weg een dringend beroep op U doen om op de Uniezendingszondag van 27 mei of welke zondag uw Gemeente daartoe ook bestemmen mag, de U.Z.C. te verblijden met een daadwerkelijk offer.

U weet, dat de U.Z.C. vanaf haar bestaan in 1946 werkt met het *beginsel der vrijwilligheid.* Vóórdat het werk in onze Unie zich baseerde op dit beginsel, bracht de U.Z.C. dit principe reeds in praktijk. Tot dusver zijn wij er altijd wel bij gevaren.

Doch het beginsel der vrijwilligheid houdt in, dat het ook geheel en al in uw handen ligt of de zendingsarbeid in Belgisch Congo en Suriname ongestoord voortgang zal kunnen vinden of niet.

Wij zijn er echter van overtuigd, dat u de U.Z.C. zeer zeker niet beschamen zult. Bij vermindering van inkomsten worden de werkers op het zendingsveld in de eerste plaats getroffen en daardoor onnodig het zendingswerk afgeremd: Nog eens: wij weten, dat uw liefde en belangstelling uitgaat naar onze ambassadeurs in Koninklijke dienst in landen onder de hete tropenzon.

Aan Baptisten wordt immers de naam toegeschreven, dat zij ten alle tijde er op uit zijn om de zendingsgedachte zo veel mogelijk te bevorderen. Welnu, aan ons is het om te bewijzen, dat dit vleiende oordeel van de buitenwacht geen grootspraak is.

Ongetwijfeld is u de bedoeling van de Uniezendingszondag bekend. Op deze dag wordt de Gemeente in prediking en gebed in het bijzonder bepaald bij de grote opdracht van de Meester. Deze opdracht heeft nog niets van haar dwingende actualiteit verloren. Deze opdracht heeft blijvend te leven in Uw gedachtenwereld.

Daarnaast worden in het bijzonder de bijdragen ingezameld waarmede de U.Z.C. de haar toevertrouwde taak ten uitvoer brengen kan.

Voor de goede orde delen wij u tenslotte nog mede, dat de administrateur der U.Z.C., Willemstraat 9 te Sneek, gironummer 523019 uw bijdragen gaarne ontvangt.

Met vriendelijke zendingsgroeten, voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

---

erover dat ze dat besluit practisch eenstemmig namen. Hun daad zal de ouderen min of meer verplichten in het zoeken naar het nieuwe centrum aan hen te denken. Zo luidde trouwens ook het gedenkwaardige besluit op de a.v.

Zal zulk een nieuw tehuis wel in de nabijheid van een universiteitsstad gevonden kunnen worden? Immers, sommigen hechten waarde aan het bezoeken van zulk een onderwijsinrichting door onze toekomstige studenten. Persoonlijk achten we dat niet strikt noodzakelijk. Dat we studie niet verachten is boven wel duidelijk genoeg gezegd, maar of het onherroepelijk ook aan een universiteit moet geschieden is nog de vraag. Onzerzijds hechten we meer waarde aan een goede baptistische, practische voorbereiding op het werk, waarbij we graag de nadruk op de innerlijke scholing zouden willen leggen. Doch misschien kan men zulke vragen beter doorspreken op een vergadering van hen, die zullen moeten omzien naar een gebouwencomplex en die de voorbereiding der aanstaande voorgangers is toevertrouwd. Er zal in de komende maanden genoeg stof tot spreken en aandrang tot handelen zijn. En tenslotte: geld zal er ook moeten komen. Daarvoor vrezen we niet: wij kunnen niet alleen grote besluiten nemen. Wanneer de Geest, die ons tot deze besluiten dreef ons verder drijft, zullen we met vreugde van de inkomsten afzonderen.

Laat ik voor deze keer eindigen, maar nog vragen of u, die de 3% over verleden jaar ontving en de 6% over dit jaar, dat ook tot uitdrukking hebt gebracht in uw bijdragen aan de gemeente. Ik ben ervan overtuigd, dat sommigen het deden. Zo moet het ook.

HUIZINGA.

Kroniek

We lazen in „De Protestant" en „De Herv. Kerk" een tweetal berichten over de R. Kath. Kerk.

Via de Nieuwsberichten vernamen wij, dat het filiaal van het Brits- en buitenlands Bijbelgenootschap in Spanje op last van de overheid gesloten werd met in beslagneming van de aanwezige bijbels, nw. testamenten en bijbelgedeelten. Het offensief van de R. Kath. Kerk ter bestrijding van het protestantisme in Spanje gaat dus nog ongewijzigd voort. Wel heet het, dat het seminarie der gezamelijke protestantse kerken weer vrij gegeven zal worden, maar dat is nog niet gebeurd. En zo ja, zal dan ook de vergunning gegeven worden voor 't geven van colleges? Wanneer zullen de baptisten kerken, die eveneens op last van de overheid gesloten werden, weer vrijgegeven worden?

De R.-katholieken groeien niet in Noorwegen

We bedoelen dan: als kerkelijke groepering, want overigens zullen R.-katholieke Noren wel even hard groeien als niet R.-Katholieke. Noorwegen is een goed land! Maar, de afgelopen jaren hebben een verhoogde R.-kath. activiteit doen zien, na de instelling van 2 bisdommen en een vrij sterke stijging van het getal priesters. Aangenomen mocht worden, dat daardoor het R.-Katholicisme in Noorwegen eveneens zou toenemen. Dat is echter niet het geval. Een onderzoek, ingesteld door Prof. Hygen (Oslo)

en gepubliceerd in „Morgenbladet" en dat een vergelijking maakt met de volkstellingcijfers van 1946, onthuit de ware situatie. Toen, in 1946, waren er in het land 4905 R.-katholieken. In 1950 4 jaar later dus, en bij de volkstelling van dat jaar, slechts 4753. Sindsdien is geen volkstelling meer gehouden, doch Prof. Hygen heeft van alle parochies in Oslo een opgave gekregen van het aantal bekeerlingen. In totaal 100. Men bedenke hierbij, dat de toeneming van de bevolking de laatste 10 jaar in Noorwegen zeer groot is geweest en dat de priesters thans veel meer in de gelegenheid zijn persoonlijke contacten te leggen, nu er op elke 200 parochianen 1 geestelijke is. En in de Noorse Staatskerk: op 3500 gemeenteleden 1 predikant!

Bij dit onderzoek tekent het kerkelijk blad „Vart Land" aan, dat het geringe succes der R.-K. Kerk niet alleen valt toe te schrijven aan het verschijnsel der secularisatie, maar ook aan het feit, dat de protestantse fundamenten dieper in het volk verankerd liggen dan men wel eens heeft gedacht.

Z.-Amerika: R. K. bezorgdheid

Het R. K. dagblad „De Tijd" maakt zich ernstig bezorgd over de situatie van de R. K. Kerk in Latijns Amerika. En niet alleen om de R. K. Kerk, maar veel meer om de enorme groei van het Protestantisme. Door de communistische expansie in Oost-Azie zijn n.l. 10.000 zendelingen, wier zendingsarbeid daar onmogelijk is geworden, naar Zuid-Amerika overgeplaatst. Dit betekent uiteraard een enorme versterking van de Protestantse zending. Wilt u enkele cijfers? Tegenover de 14.000 Protestantse predikanten en zendelingen bij een Protestantenaantal van 4.5 miljoen zielen, staat de R. K. Kerk met 29.000 priesters voor een aantal R. K. dat 145 miljoen zou bedragen. De correspondent van „De Tijd", die dit alarmerend bericht de wereld instuurt, schrijft de snelle groei van het Protestantisme toe aan de grote materiele middelen waarover het beschikt. Jaloers wordt de Protestantse zender, „De stem van de Andes", genoemd, „de machtigste radiozender van geheel Z.-Amerika", die de gehele dag in de lucht is en zeer verzorgde programma's in drie talen uitzendt. Dat het R. K.-isme in Z.-Amerika sterk tot vormendienst verworden is en veel bijgelovige aspecten heeft waardoor er vooral onder de jeugd een sterke afval is, wordt in dit artikel niet vermeld.

Voor ons Protestanten is deze situatie een uitdaging! Wat een ongelooflijke kansen liggen er in dit werelddeel voor het Protestantisme en wat staan we het Evangelie in de weg door onze verdeeldheid!

G. Br.

Unie-jubileumdag te Groningen

Voor de vele — niet in de vorige berichten genoemde — zangverenigingen, die meewerken aan de massakoorzang in de middag- en avondbijeenkomsten, is er nog een belangrijke boodschap! Het was een genoegen, te vernemen, dat zó veel verenigingen lust hadden, om mee te werken. Laat ons hopen, dat het in de practijk een succes wordt! Wij rekenen er op, dat alle koren hun best hebben gedaan, om alle zes liederen er goed in te krijgen. En nu de boodschap:

De dirigent, broeder A. Gebel van 's Gravenhage, wil heel graag één repetitie houden, om een beetje te wennen en opdat ieder zijn plaats wete. Daarom verzoekt hij alle deelnemende zangeressen en zangers terstond nasluiting van de morgenbijeenkomst op het podium te willen komen, teneinde de liederen minstens één keer met elkaar door te nemen. Met het oog op de beperktheid van de beschikbare tijd wordt ieder verzocht, zich te haasten om present te zijn. Wij danken u al **vast bij voorbaat.**

Voor de Jubileum-commissie,
K. REILING.

Welke Gemeente kan tijdelijk een werker gebruiken?

Aan het Seminarium te Rüschlikon studeert br J. C. de Nijs, een Nederlander uit Indonesië, lid van de Baptisten Gemeente te Bandung. Deze broeder vertoeft daar met zijn vrouw en twee kinderen. U hebt in het artikel van Ds Jut indertijd wel gelezen, dat hij graag kennis met ons in Nederland wil maken en wel een Gemeente tijdelijk wil dienen.

Er is enige kans, dat zijn Gemeente te Bandung een deel van zijn kosten voor een verblijf in Nederland betaalt, zodat de financiële consequenties niet onoverkomelijk zullen zijn. Hij wil dan graag met zijn gezin hier komen gedurende de vacantie (mei tot en met augustus).

Welke vacante of andere Gemeente zou deze broeder gedurende de zomermaanden willen ontvangen?

Wilt U zich hierover op zéér korte termijn beraden?

Een en ander geschiedt in overleg met de Commissie voor de Opleiding.

Aanvragen, hetzij voor een bepaalde periode, hetzij voor één of meer zondagsdiensten (liever het eerste, maar het tweede behoeft U niet na te laten!) kunt U richten tot:

Ds J. Broertjes, Jan Luykenstraat 5, Utrecht.

Graag vóór de Pinksterdagen (20 mei) bericht!

UW HAND AAN DE PLOEG!

Doorgaan!

Je schrijft niet graag over de praktijken die sommige kerken toepassen om een andere gemeenschap, die niet hetzelfde belijdt als zijzelf, tegen te werken. Toch kan en mag je niet altijd zwijgen.

Een dezer dagen las ik dat de evangelische confederatie van Brazilië een beroep heeft gedaan op de te Rio de Janeiro vergaderde R. K. bisschoppen en kardinalen om een einde te maken aan de betreurenswaardige vervolging van de protestanten in Columbia. Volgens dit bericht zijn er reeds 53 martelaren in Columbia, 40 evangelische kerken vernield en 160 lagere scholen gesloten. Een ander bericht meldt dat het Spaanse ministerie van voorlichting 35149 protestantse bijbels en andere godsdienstige boeken in beslag heeft genomen bij het onder Britse leiding staande bijbelgenootschap in Madrid. Een reden werd niet opgegeven. Wij als Baptisten kunnen dat niet begrijpen. Wij willen niet op voet van oorlog leven met andersdenkenden. Wij willen slechts de verkondiging van het kruisevangelie en weten dat in de kracht van de gekruisigde de wereld overwonnen zal worden. Niets kan zijn liefde tegenhouden. Daarom gaan wij door onze opdracht uit te voeren ondanks Columbia, ondanks Spanje. Wij brengen deze boodschap ook aan hen die dwalen al zijn deze dwalenden ook Rooms-katholiek.

Daaraan wilt en kunt u meehelpen. Nog enkele dagen en dan wordt deze actie voorlopig afgesloten. Haast u.

Jubileum evangelisatiecomm.

Uit ons Unie-bureau

Willen alle lezers eens met aandacht de Verantwoording der in april binnengekomen giften in zich opnemen? Deze verantwoording vindt u met enige toelichting elders in dit nummer opgenomen. En willen vooral de broeders van onze raden met een welwillend hart deze belangrijke zaak behartigen? Wanneer U weet waar het om gaat en de warmte der liefde dringt, dan komt alles goed!

In de laatste bestuursvergadering van de Unie-Bouw-Stichting is het uitlotingsnummer van de obligatie-lening vastgesteld op 7. Ieder, die in het bezit is van een obligatie ten laste van de Unie-Bouw-Stichting, met een nummer waarvan het laatste cijfer 7 is, kan deze ter inwisseling doen toekomen aan het Unie-bureau, en wel in de loop van deze maand. In voorgaande jaren werden reeds uitgeloot de nummers eindigend op een 0, 3, 4, 5, 6 of 9; ook deze kunnen alsnog worden ingezonden ter inwisselling.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Nagekomen verslag

van de bondsdag gehouden te Delfzijl op de 2e Paasdag

Om 10 uur opent Ds van Beek, die de leider is voor deze morgen, de samenkomst, en geeft het woord aan een broeder van de gemeente Delfzijl, die een hartelijk welkomstwoord richt tot de vele honderden die gekomen zijn van heinde en ver.

Willen we een zegen voor deze dag? Daar zijn geen grenzen aan Jezus macht voor elk die wondren van Hem verwacht. Hierop volgt een korte bidstond. Uit dit korte samenzijn blijkt al wel dat men met een hart vol liefde is gekomen en grote verwachtingen heeft.

Enige zangkoren laten hun mooie liederen horen, waaruit ook weer blijkt, dat het lied, wanneer het met volle overgave gezongen wordt, altijd weer zijn bekoring en bezieling heeft. Ds Reiling houdt een inleiding over het opstandingslichaam, waarop een levendige bespreking volgt. Het is een wat moeilijk onderwerp. Na een lied gezongen te hebben is de morgenvergadering geeindigd. 1 $^1/_2$ uur pauze; de liefhebbers kunnen nog een boottochtje maken. Ds Brongers die de leiding heeft van de middag vergadering kon de verleiding niet weerstaan om ook nog een boottochtje mee te maken waardoor de vergadering een kwartier later begon. Maar we begonnen vol verwachting ook deze middag. Er was zang, trompetsolo, declamatie en een inleiding van Ds Vegter over Evangelisatie. Spreker bracht duidelijk naar voren wat onze taak is. En de mensen hebben het goed begrepen, want hierop volgde een prachtige getuigenisdienst van jong en oud, zo ontroerend mooi als ik in geen jaren heb meegemaakt en niet alleen ik maar vele anderen met mij. De Heer was kennelijk in ons midden. Twee jonge mensen gaven hun hart aan de Heer. Het was een gezegende dag en de thuisblijvers hebben een mooie dag gemist.

Verantwoording

De maand april bracht de volgende giften en bijdragen in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Drachten f 30.-; Emmen f 50.-; Friese Bond f 75.-; Stadskanaal f 150.-; Delfzijl f 200.- Leiden f 98.-; Pernis f 23.40; Deventer f 45.42; Muntendam f 102.39; Vriescheloo f 43.86; Leeuwarden f 66.53; Haulerwijk f 65.-; H. G. te H. f 10.-.

2 voor de Opleiding: Emmen f 12.50; Delfzijl f 18.-; Deventer f 27.30; Muntendam f 54.38; Leeuwarden f 60.74; Pernis f 16.25.

3 voor het Centrum: A. V. te R. f 10.-; J. O. te E. f 25.-; E. de H. te B. f 7.50; G. d. J.—W. te A. f 5.-; J. A. H. te D. f 100.-; Ds N. J. v. B. te D. f 10.-; Ds W. H. te D. H. f 10.-; H. S. te L. f 25.-; S. v. d. M. te H. f 10.-; M. R. te S. f 25. en f 100.-; Ds M. d. J. te M. f 10.-; C. M. te R. f 50.-; [N. N. (via Ds R. R. te R.) f 250.-.

4 voor het Pensioenfonds: zr A. E. te E. f 0.70; Delfzijl f 122.-; N.B.V.B. f 195.61.

5 dankoffer (jub. ev. fonds voor het Zuiden): Emmen f 80.50; N. Pekela f 44.50; Eindhoven f 27.-; Haarlem f 18.50; Haulerwijk f 102.35; Apeldoorn f 28.-; Delfzijl f 114.- en f 141.-; Zandbulten f 9.-; Almelo f 100.-; Stadskanaal f 60.-; 2de Exloermond f 60.-; Deventer f 39.25; Muntendam f 37.65; Leeuwarden f 90.70; Enschede f 50.75; Friese Bondsdag f 58.40; H. G. te H. f 25.-; H. V. te U. f 5.-; C. M.—H. te H. f 10.-; zr T. H. te L. f 5.-.

6 voor U.B.S. (kerkbouw): E. M. te A. f 15.-; Delfzijl f 1000.-.

7 voor het 10-cents-fonds: J. Z.—A. te U. f 5.20; J. d. B. te A. f 2.50; mevr. T. P. te Z. f 5.20; Rotterdam—Z f 19.50; Eindhoven f 24.25; K. te D. H. f 3.90.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Wel mag ik onze gemeenten vriendelijk uitnodigen de „vrijwillige bijdragen" voor E.C.U. (evangelisatie), Opleiding en 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw) goed en regelmatig te behartigen. Wel is voor de *E.C.U.* over april het gemiddeld per maand volgens de begroting te verwachten bedrag met f 20,— overschreden, maar het tekort van ruim f 760,— over het eerste kwartaal is daardoor nauwelijks verlaagd; gemeenten, gedenkt met een warm hart onze evangelisatie en de ondersteunde gemeenten; penningmeesters, wacht met het overmaken op giro 9260 niet tot het einde van het jaar, doch doe het nú! De bijdragen voor de *Opleiding* bleven f 44,— beneden het gemiddelde per maand; dit tekort kan echter gedragen worden doordat over het eerste kwartaal méér werd opgebracht. Voor het *10-cents-fonds* werd slechts ruim f 60,— ontvangen, zodat er over de eerste 4 maanden ruim f 400,— minder is binnengekomen dan verwacht werd; gemeenten, elke kerkbouw is belangrijk, die van uw eigen gemeente, maar ook van die gemeenten, die alleen kunnen slagen door het mee-dragen der lasten door allen door middel van het 10-cents-fonds; betuig uw solidariteit en bemoedig hen door uw milde vrijwillige bijdrage voor dit fonds!

Voor het Jubileum-evangelisatie-fonds voor het Zuiden („Uw hand aan de ploeg") werd in april ruim f 1000,— ontvangen. Gelet op het gestelde doel en rekening houdend met de noodzakelijke kosten, moet er nog rond f 1500,— uit onze gemeenten vóór Pinksteren binnen komen, zal het doel bereikt worden; dus, gemeenten, nog even kort en krachtig „uw hand aan de ploeg"!

Voor het nieuwe centrum is totnutoe bijna f 950,— ontvangen. Dat is dus het begin van de bijeen te brengen f 30000,—. Zal het in de toekomst jubelend door onze rijen klinken „op naar ons Centrum" (om te kamperen en te confereren, te studeren en te recreëren), dan moet het nu wel én uit spontane én uit wel-overwogen offervaardigheid tot daden komen, én persoonlijk én gemeenschappelijk. Dus „op voor ons centrum"!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de U.B.S., Arnhem.

Leestafel

HOE KAN GOD ZOIETS DOEN? door H. Baas. Uitgave van J. N. Voorhoeve, Den Haag. Prijs geb. f 3.90.

In een zevental hoofdstukken brengt de schrijver ons de Bijbelse figuren van JOB heel dicht bij. Job gaat leven. We zien hem vechten, worstelen, lijden. We horen hem soms schreien, en door alles heen zien we hoe hij toch vasthoudt aan zijn God, omdat God hèm vasthoudt. En ondertussen herkennen we in Job's verzoeking en strijd iets van onze eigen geestelijke nood.

Dit boekje kan door iedere Christen gelezen worden. Het is toegangelijk voor iedere gelovige en het zal hem zeker aanspreken!

Heel hartelijk aanbevolen.

Wf.

Gemeenteberichten

AMSTERDAM

had wederom een doopdienst. Een jonge zuster, die de goede belijdenis had afgelegd, wilde deze ook bevestigen door doop en avondmaal in de gemeente. Ds Bakker sprak naar aanleiding van de woorden uit Hand. 8 v. 37. „Ik geloof, dat Jezus Christus de zoon van God is."

Een tweetal broeders keerden, na veel omzwerving, op hun belijdenis, terug in de gemeente en werden met algemene instemming aanvaard.

Bij de tafel des Heren klonk een hartelijk welkom voor deze drie leden, alsmede voor een tweetal, dat met attestatie van elders kwam.

W. V. Sekr.

Feest op til!

U hebt kunnen horen hoe in de afgelopen weken verscheidene zangers het feest dat op til is hebben bezongen. Elk in eigen toonaard en zoals zij gebekt waren. Getoonzet op dit papier van ons weekblad. En het was een lust hen te horen.

En nu bent U weldra aan de beurt.

U mag het grote feest ook bezingen in het grote koor van al die honderden feestgangers, verzameld in de grote veilinghal te Groningen.

Ja, het lied der dankbaarheid moet weerklinken en doorklinken tot over landsgrenzen heen. Het lied dat het getuigenis zal zijn van de dankbare verbondenheid, die wij in onze Unie nu al 75 jaar beleven. En is het niet opnieuw de Heer, die ons daar toe zal inspireren en daarin zal leiden als de grote Dirigent?

Neem Uw plaats in.
Voeg U bij de honderden.
Laat ook Uw stem meeklinken in dit grootse geheel.
Laat de microfoon ook uw stem opvangen en doorgeven tot in Zuid-Holland, Amerika, Australie....

U hebt U slechts te verzekeren van een toegangskaart à f 1.— aan te vragen bij de plaatselijke secr. of J. J. Bolman, Kapteynlaan 48a te Groningen. Kinderen: f 0.25, althans beneden 12 jaar.
En waarom zouden onze kinderen niet meezingen?
Wij zijn toch een groot gezin?!
Ja, 2de Pinksterdag horen wij ook bijeen!

Jubileumman.

Diversen

J.M.C.-WEEKEND
26—29 APRIL
OP „RENDERLOO"

Wij kunnen met vreugde terugzien op dit weekend dat voor leiders en leidsters van het Jongens- en Meisjeswerk was georganiseerd.

Onder leiding van br Dijkstra hielden de eersten zich bezig met het maken van kleine voorwerpen van koperdraad. De leidsters beoefenden vilt- en pitrietwerk onder het wakend oog van de zrs Pijn en Veenstra. Met nieuwe ideën kunnen we nu onze clubs weer verrijken.

Ook de geestelijke kant van ons werk werd niet vergeten. De hr en mevr van Brummelen bepaalden ons Vrijdagavond bij de grote belangrijkheid van ons werk, waar het om kinderzielen gaat. Kinderen tot Christus leiden vereist een voortdurend contact met God.

Zaterdagavond de jaarvergadering der J.M.C. onder leiding van Ds Zijlstra. Zondagmorgen een kerkdienst waar Dr Kiewiet voorging en we zeer gesticht werden. Zondagmiddag een gesprek over Huisbezoek. Zegenrijk werk. Moge God ons de moed geven ook dit deel van ons werk niet te verwaarlozen. Al met al: We zijn geestelijk weer rijker geworden en gaan met nieuwe kracht met het J.M.C. werk verder.

M. v. d. WERF—v. d. VEEN.

S.S.C.

Ook de volgende studenten zullen in de zomervacantie graag spreekbeurten vervullen.

Stud. J. ter Braak in de maanden Mei en Juni. Adres: „Renderloo", Epe (Gld).

Stud. J. v. d. Veen van 13 Mei af t/m Augustus. Adres: Soendastraat 23 te Leeuwarden.

Voor de S.S.C.,
Uw JAC. TROMP.

Alb. Agnesstraat 5a, Groningen.

MEDEDELING
VAN DE U.Z.C.

Tot onze grote spijt moeten wij U mededelen, dat zr Pia Prins zich teruggetrokken heeft als candidaat-zendelinge, in verband met innerlijke moeilijkheden t.a.v. haar roepingsbesef.

Dringend willen we U allen vragen, onze jongemensen, die zich voorbereiden voor de zendingsarbeid, te gedenken in Uw gebeden, opdat ze niet alleen staan in de moeilijke tijd van voorbereiding maar zich gedragen weten door de liefde en het gebed van velen.

Namens de U.Z.C.,
Ds H. D. HOOGHWINKEL.

2e WEEKEND-CONFERENTIE
VAN „MUZIEK-CONTACT"

9—10 Juni op „Renderloo"

Programma:

Zaterdag 16 uur aankomst en begroeting
16.45 uur Opening door de voorzitter van „Muziek-Contact", de heer J. de Jong van Apeldoorn
Mededelingen van het secretariaat
Verslag penningmeester
Rondvraag
18 uur Broodmaaltijd
20 uur Inleiding over: Muziek in de Eredienst door Dr John Watts van Rüschlikon
Repetitie Koor (uit de deelnemers)
Dagsluiting

Zondag 9 uur Samenzang
9.30 uur Kerkdienst, voorganger Ds Ph. Lindeman van Sneek
10.30 uur Koffie en bespreking
12 uur Maaltijd

13.30 uur Inleiding over: **Muziek in ons gemeenteleven door Dr John Watts met bespreking.**
Plm. 16 uur Sluiting.

Tot onze grote vreugde vonden wij Dr Watts uit Rüschlikon bereid aan deze conferentie mee te werken, door het houden van lezingen, alsmede door voorlichting te willen geven op gebied van koorzang enz.

Het belooft een goede conferentie te zullen worden.

Deelnemersprijs evenals verleden jaar f 4. p. p. (alles inbegrepen). Reiskosten worden weer hoofdelijk omgeslagen.

Ieder die belangstelling heeft voor muziek en Eredienst is hartelijk welkom! Geeft U ten spoedigste op bij het secretariaat van „Muziek-Contact":

C. KIWIET—BLAAUW.

Uitslagsweg 66, Hengelo (O).

Wie kan de administratie het tegenwoordig adres opgeven van Mej. W. G. Renger, arts, voorheen te Heerlen? Bij voorbaat dank!

VERBETERING

De opmerking, waarmede de eerste L. Schakel in de Christen van j.l. Vrijdag sloot, had moeten luiden, dat het daarin aangeroerde een kwestie is van „intellectuell honesty".

SUPPLETIEFONDS TABITHA

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand April:

Den Haag	f 76,22
Delfzijl (via onze Unie-adm.)	- 75.—

Door middel van de bonactie ontvangen van:

Den Haag	f 25.25

Allen héél hartelijk dank!

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda-comité Stichting Tabitha, Hoogstedelaan 59, Arnhem.

BEROEPINGSWERK

Ds J. van Dam te Zandbulten aanvaardde het beroep, dat de Gemeente te Haarlem op hem had uitgebracht. Daarmee is voorzien in de vacature, die in Haarlem vorig najaar ontstond, toen Ds J. W. Weenink zijn emeritaat aanvroeg en verkreeg.

CORRECTIE

Het vanwege de N.B.J.B. uit te geven boekje GELOOF EN LEVEN kost niet f 1.75, zoals we meenden, maar f 1.95. Hoe is 't mogelijk: zo goede waar voor zo weinig geld!

E.R.

Secretaris van de gemeente Groningen-Zuid is thans:

H. A. Mostert, Parkweg 39a, tel. 28885.

Advertentiën

„GELOOFD ZIJ GOD MET DIEP ONTZAG"

O Christus, doe uw vuur ontbranden
van Oost tot West, van Zuid tot Noord;
dan weten weldra alle landen,
dat U de wereld toebehoort.
Wij zien het somtijds helder schijnen,
het vlamt omhoog, nu hier dan daar;
dan zeggen wij: „God kent de zijnen;
de Heer maakt zijn beloften waar!"

Laat door uw Heil'gen Geest ontvonken
het Godd'lijk vuur in veler hart!
Wie dorst, maakt Gij van vreugde dronken,
en Gij geneest de diepste smart.
Wil 't rijk der duisternis beschamen
door altijd nieuwe heerlijkheid;
breng wie U kennen allen samen,
en weer verdeeldheid, moeite en strijd.

Maak levend, Heer, de dode zielen;
verlicht de wereld door uw gloed;
geef, dat millioenen nederknielen
en ieder volk uw heil begroet.
Dan blijven zij niet aan de drempel
van 't huis, waar elk uw lof ontvouwt,
maar worden zelf een heil'ge tempel,
uit levend marmer schoon gebouwd.

L. en G. no. 259.

Jubileum-nummer
bij het 75-jarig bestaan der
Unie van Baptisten Gemeenten

...ang 73 Nr 3314
...g 18 Mei 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Geen dreunende schoenen

Denkt u aan de oorlog? Aan rijen soldaten die in een verschrikkelijke gelijkmatigheid hun voeten op de straten zetten en een benauwende cadans doen horen? Die vreeswekkende geluiden hoorde ook Jesaja, maar hij profeteert, als hij spreekt over de komst van de Messias: Elke schoen, die dreunend stampt, en elke mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden. Ook reeds hem was zulk een optocht en zulk een strijd een gruwel. Wanneer wij optrekken naar Groningen, is dat niet dreunend en wanneer wij Grunostad weer zullen verlaten is dat evenmin zo, dat we onszelf moed moeten instappen. Wij zijn geen soldaten. Wij zijn mensen, die helemaal niet zo fier lopen vanwege versieringen op de borst. Wanneer er een glimlach om de lippen zal spelen, is dat omdat wij van Gods genade en liefde weten. Wanneer er vreugde en vertrouwen getoond zal worden, dan is die ontsproten aan het geloof in de Heer. Zo er al blijdschap openbaar zal worden, dan is het zoals de profeet schrijft: het verheugt zich voor Uw aangezicht als met de vreugde bij de oogst.

En wat is er dan waarop wij trots zouden zijn? De een zaaide, de andere maaide, maar het was God die de wasdom gaf. Geen dreunende schoenen van mensen, die doen afsof ze een groot zelfvertrouwen hebben. Die de overwinningen aan doodsverachtingen hebben te danken en met vliegende vaandels en slaande trommen door de triomfpoorten schrijden. „De *Heer* heeft grote dingen bij ons gedaan". Vele zaaiers zijn al wenende voortgegaan, dragend het zaad. Al is dat wenen niet altijd letterlijk geweest, zeker hebben zij met zorg hun werk verricht en in bezorgdheid. Ze hebben verdriet gehad over zichzelf en over de akker. Ze zijn 's avonds moe naar huis gegaan en hebben in zichzelf geklaagd niet genoeg gedaan te hebben, het verkeerd te hebben gedaan. Ze zijn in de geest over de akker geschreden en er stonden brandnetels en distels. Desniettegenstaande hebben zij weer de zaadbuidel omgehangen en zijn onder regen en stekende zon over de velden gestapt.

Velen van hen, die zo werkten onder vaak grote zelfverloochening, in moeilijke omstandigheden, zijn niet meer onder ons. Zij droegen de boodschap, mijl na mijl lopende door de dorpen. Met de fakkel Gods in de hand ontstaken zij her en der de vuren, de Heer biddend om meer olie, opdat de vlam in de storm van tegenwerking en haat niet zou doven. Het is goed aan de mannen te denken, die niet hun eigen voordeel zochten noch een gemakkelijk leven, maar de Heer dienden. Ook zij waren mensen en niets menselijks was hun vreemd, maar wij denken aan hen met dankbaarheid. Het waren geen dreunende schoenen en van de wetenschap wisten ze niet veel, maar wel gold van hen: Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede boodschap brengt, die heil verkondigt!

Geen dreunende schoenen bij ons. In een gewoon dorp wonen meer mensen dan wij baptisten tellen. Zeven duizend. Dat is goed om heel voorzichtig je voet neer te zetten en niet op te vallen. Wij zijn te klein om te dreunen en dat kan een zegen betekenen. Nu weten we in elk geval heel goed, dat we het bij ons niet van de aantallen kunnen verwachten. Dat kan men toch nooit bij dit werk, dat niet van ons is al worden we ingeschakeld, maar nu vervalt zelfs de verzoeking. Op dit gering getal ziende weten wij bij voorbaat dat niets uitwendigs de andere zal imponeren. We hebben geen uniformen, geen wapenschilden. Al wat ze kunnen hebben is leven, warmte liefde, ijver, volharding. Dat zijn zegeningen, die God wil schenken. En die Hij wil schenken. juist daar waar alle uiterlijke glorie ontbreekt. Niet dat onze kleinheid God zou binden aan ons, maar zo er al grote dingen onder ons geschieden en door ons rondom ons, dan weten wij dat wie wil roemen, moet roemen in de Heer. En zo een loopt bescheiden langs de weg, al moet ik zeggen dat zijn hart wel zal juichen als in de dag van de oogst.

Wij hopen in Groningen bijeen te komen. Daar zullen we elkaar ontmoeten. Daar zal veel gesproken worden, gezongen en gespeeld. Daar zal bezinning zijn en misschien zou iemand de weg, die voor ons ligt, willen uitstippelen. Daar zal ons duidelijk worden, dat alle vreugde alleen door Gods zegen komt en dat wij alleen onder die zegen ten zegen kunnen worden. Als die zegen over ons is, hebben wij nog een toekomst. Daarom passen ons geen dreunende schoenen. Daarom past het ons onze schoenen uit te doen want ons opdringerig lawaai, dat bang wil maken, past niet voor de troon van God. Bij de dankbaarheid en de blijdschap behoort het gebed, opdat het werk onzer handen niet tevergeefs moge zijn, maar dat ook velen onder ons mogen komen met gejuich, dragende de schoven.

U gaat naar Groningen. Maar gaat u vooral, alsof u komt naar een oord waar heilige grond is. En heilige grond is daar, waar de Heilige Geest komt, al zou u in een veilingsgebouw zitten.

HUIZINGA.

Kroniek

HISTORISCH OVERZICHT

In het gedenkschrift, uitgegeven bij het 50-jarig bestaan der Unie, is tot 1931 een overzicht gegeven. Wij nemen hiervan het voornaamste over en vullen het verder aan tot dit jubileum.

I Eerste periode *1881—1890*

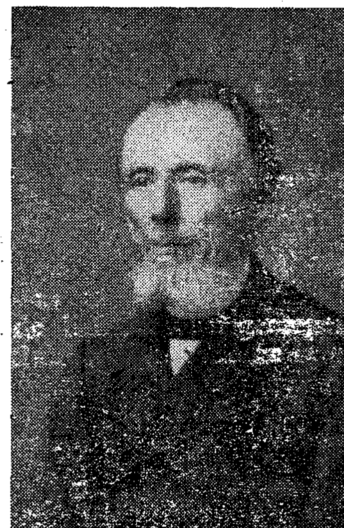
1881 26 januari. Oprichting van de Unie te Foxhol. 8 gemeenten, met tezamen 290 leden, treden toe.

1882 15 januari. Het eerste nummer van het Unie-orgaan „De Christen" verschijnt. Eerst als maandblad, in 1883 werd het om de 14 dagen uitgegeven, vanaf 15 Nov. 1890 als weekblad.

1884 Leerstrijd. Kloekers treedt met een deel van zijn gemeente te Nw. Pekela uit de Unie. In 1886 volgt Stadskanaal dit voorbeeld, maar sluit zich in 1896 weer aan. In Nw. Pekela verenigen zich de groepen weer in 1898.

1885 Oprichting van de Unie-cent, een organisatie, die ten doel had om tijdens de wintermaanden colporteur-evangelisten (uniecentreizigers) uit te zenden.

1888 H. Kruit, voorganger der gemeente Stadskanaal, sterft.

H. KRUIT
Vice-voorzitter

1891 De Unie sluit zich bij de Duitse bond van gemeenten van gedoopte christenen aan, met behoud van eigen zelfstandigheid.
Br R. Klickmann vertegenwoordigt de Unie in Engeland om daar financiele belangstelling voor haar op te wekken.
Strijd tegen het Darbisme. Foxhol gaat op 7 leden na geheel voor ons verloren.

1948 De stichting Diakonessentehuis „Tabitha" wordt onderdeel der Unie.

1949 Ds L. de Haan werd ons door de dood ontnomen.

1950 N.B.J.B. Jubico-conferentie te Hengelo.
In september wordt het buitencentrum „Renderloo" te Epe door de N.B.J.B. aangekocht.
Het seminarie te Utrecht is niet langer te handhaven.

1952 Een volledig herziene druk van „Lofzangen en Gebeden" verschijnt.
Besluit tot reorganisatie der Unie.
Instelling van het 10 ct. fonds der U.B.S.

1953 Aansluiting van de Unie bij de Europese Bapt. Federatie.
Oprichting van de Evangelisatie-arbeid op de Z. Hollandse eilanden.
Ds B. Planting sterft.

1954 Het reorganisatie-plan met de nieuw geformuleerde statuten en reglementen wordt aanvaard en treedt in werking.
De Unie gaat over tot aankoop van een perceel, geschikt om het Uniebureau onder te brengen. Dit wordt Dalweg 77 te Arnhem.
Uitzending van de beide zendelingen naar Belgisch Congo: de zrs F. Vorsteveld en G. F. Brongers.
Oprichting van een jubileumfonds ten bate van nieuw pionierswerk in het R. K. zuiden van ons land.

1955 Is het sterfjaar van Ds H. Visser en Ds J. Hekhuis.

1956 Besluit tot stichting van een Baptisten Centrum, waarin een eigen seminarie naast het jeugdcentrum zal worden ondergebracht.
Jubileumuitgave „Van de vreugde bij de Oogst".
75 jarig jubileum der Unie, toogdag te Groningen. Er zijn nu totaal 7150 leden aangesloten bij 50 gemeenten met 43 voorgangers.

G. Br.

(Bizonder)

Zand en zaad

Dit opschrift deugt natuurlijk niet, maar deze keer schrijf ik in opdracht. En ook dat is er een streepje naast, ik moet zeggen: op verzoek. Want het gaat over onze Unie, met een hoofdletter. Dat zal wel niet of wel volgens de laatste spelregels zijn — ik weet er niks meer van — maar met grote blijdschap schrijf ik U groot.

Zit daar een luchtje aan? Ja, hoe ik daar op kom. Zegt me toch een paar maanden geleden een broeder, dat hij het er toch maar niet mee eens kan zijn dat de uniecommissieleden, waar sommigen toch zeker niet tot de behoeftigen behoren — hebt gij predikanten ook al uw 6%? — die broeder dus zei mij dat hij het er niet mee eens kon zijn, dat die uc-leden ook nog uit de Uniepot aten. Zo ongeveer zei hij het tenminste. Ik begreep dat verwijt niet, want dat sloeg nergens op. Totdat hij mij dan duidelijk maakte, dat hij meende te weten dat genoemde mannen een behoorlijke vergoeding kregen voor het zitten op die hoge zetel. Waarop ik hem een beter licht verschafte en zeide dat alle uc-leden per vergadering zegge en schrijve honderd centen kregen. Dat is nog geen drie kopjes koffie. Een harde gulden. En we willen niet eens meer. Dit blijft zo, zolang ik tenminste een vinger in de uniepap heb. Dit moest maar met een kleine u vindt U ook niet. Met andere woorden: de broeders, die de commissie der Unie vormen doen allemaal hun werk zonder daarvoor enige vergoeding te krijgen, behalve dan de reiskosten. Ze offeren daarvoor vacantiedagen, slapen op vreemde bedden, praten uren achterelkaar over allerlei facetten van het werk en denken er niet aan om meer te nemen dan een spoorkaartje heen en terug. Intussen is geen van hen rentenier maar moet ieder maar het werk weer inhalen, dat bleef liggen tijdens zijn afwezigheid.

Om nu op die grote blijdschap terug te komen; dat is het nu wat mij zo verheugt: we werken allemaal met plezier samen, omdat we het werk liefhebben. Omdat we zo graag willen, dat het alle gemeenten in elk opzicht goed gaat. Omdat de zorg van een bepaalde gemeente de zorg is van ons allen. Een merkwaardige figuur toch — deze Unie. Geen enkele wet heeft ons samengeknepen. Geen enkele keten boeit ons. Wie bij ons wil komen wordt gevraagd zich aan de regels van het huis te houden, en dat is toch niet meer dan fatsoenlijk. En wie er weer uit wil stappen, die zeggen we, waarschijnlijk met verdriet, vaarwel. Hé, hebt u het in uw levensperiode meegemaakt, dat een gemeente de gemeenschap de rug toekeerde? Ik ben niet sterk in geschiedenis maar ik herinner mij dat niet. Vreemd, die Unie kost alleen maar geld en toch blijven we heel dicht bijelkaar. We kunnen het soms niet zo heel best metelkaar vinden en toch trekt geen mens ons van elkaar. We zijn toch meer dan alleen maar een vereniging tot wederzijdse financiële steun. We zijn gegroeid tot een hechte gemeenschap, die ons samen op allerlei wijze verrijkt. Heeft ons deze Unie ooit geschaad? Hebben ons banden gekneld? Ik schrijf dit niet alleen maar meer bij wijze van een opgewonden kreet, maar als een serieuze vraag. Want in dagen als deze mogen wij toch zeker wel vragen of ons nu werkelijk deze gemeenschap wat waard is en wat ze ons dan waard is.

Merkwaardig is deze gemeenschap bij zoveel individuele vrijheid. Wij tekenen geen formulieren van enigheid, maar bij alle heerlijke verscheidenheid is er een zuivere eenstemmigheid. Misschien is: zuivere harmonie, nog beter. Dat danken we niet aan ons eigen voornemen. Het is niet opzettelijk, gewild. In dit verband moet ik verhalen wat me kortgeleden opviel. Onze jongemensen waren uitgenodigd om met jongemensen van een ander kerkgenootschap eens te komen praten. De leider van de avond, behorend tot de nodigende groep, sprak over de scholing van hun jeugd in de vragen rondom kerk, staat en maatschappij. Wij moesten wel bekennen dat er van scholing onder ons weinig sprake kon zijn. Maar toen het op de discussie aankwam, verrasten mij de onzen, die in hun woorden voortdurend terugtastten op het Woord en de Heilige Geest. Zo was er bij de onzen volle ruimte voor persoonlijk inzicht en eigen uiting, maar deze stonden ongezocht voortdurend onder de controle van wat God ons gaf door Jezus Christus.

En daar ligt ook het geheim van onze verbondenheid. Die verbondenheid is een vrucht van het gemeenschappelijk geloof en is een geschenk, dat het leven verrijkt. Natuurlijk kleven er fouten aan onze gemeenschap en het kan best zijn, dat we ze daarom nog meer waarderen. Niet alsof we onze eigen fouten zouden beminnen, maar ze laten ons zien dat zelfs zij niet in staat zijn verwijdering tussen ons te brengen. Integendeel, zo wordt de liefde wakker geroepen en op haar echtheid getest. En ze is gebleken geen bevlieging te zijn maar een weerschijn van de grootste liefde aller tijden, verschenen in Hem, die zich volkomen gaf.

Op de tweede Pinksterdag — toch wel een zinrijke keuze van tijd — zullen we onze verbondenheid opnieuw doorleven. Moge er wind zijn en vuur van de hemel. Ja, dat wil ik toch nog even vertellen. We zaten met een stuk of wat van onze mensen bij lui van de A.J.C. en het Pinksterfeest kwam ter sprake. Hoe vieren jullie dan dat feest, luidde onze vraag. Met veel verve vertelden ze van toneel, dans, cabaret en dan ook nog wel bezinning op de taak aan het eind. Wij constateerden dat ze dus het woord Pinksterfeest wel voor de helft zouden kunnen schrappen: Pinkster kon er wel af. Daar waren ze het mee eens, maar zo heette het nu eenmaal.

Ik weet zeker dat bij velen de wens leeft om in Groningen op de jubileumsamenkomst niet alleen wat feest te hebben, maar om ook het Pinksterfeest niet te missen. De vuren, die in het verleden brandden, verlichtten en verwarmden wel de geschiedenis, maar wie van ons kan varen zonder wind en branden zonder vuur neerstortend van de hemel?

HUIZINGA.

Nog verder reikt de gemeenschap...

Russische delegatie op het Jubileum-Congres van de B.W.A. te Londen, 1955

Wanneer we over enkele dagen het 75-jarig feest van onze Uniegemeenschap vieren, zal dat zeker gepaard gaan met grote dankbaarheid vanwege de fijne band die ons als Nederlandse Baptisten samenbindt.

Toch reikt die gemeenschap nog verder....

Wij leven als Nederlandse Baptisten niet geisoleerd in de grote wereld, maar hebben connecties met vele ander soortgelijke Unies van Baptisten, over alle werelddelen verspreid. Wij staan in een millioenen-gemeenschap van Christenen die samen één Heer, één Geloof en één Doop belijden. Dat merkten we verleden jaar op het grote Jubileum-Congres van de B.W.A. te Londen.

Een van de meest verblijdende dingen van deze wereldgemeenschap is wel, dat politieke grenslijnen en gordijnen daar grotendeels wegvallen. Ook een Russische delegatie was in Londen en leefde, zong en bad mee met de vele honderdtallen andere afgevaardigden. Bovendien lezen we telkens weer in de dagbladen van nieuwe contacten tussen Baptisten van de beide kampen, waarin de wereld van vandaag politiek verdeeld is. Wij hebben de grote taak der liefde, elkaar vast te houden, als verlosten in Christus, *waar het met de wereld ook heengaat.*

Vergeten we op ons Uniefeest niet, ook te denken aan en te bidden voor onze broeders en zusters van over de grenzen van ons Vaderland.

Wf.

Uit ons Unie-bureau

Een bladzij uit een oud notulenboek

Op naar de Toogdag op Pinkstermaandag te Groningen tot viering van het 75 jarig bestaan van „Onze Unie"!

Mag ik als een passende voorbereiding daarop aan U de inleiding doorgeven van de notulen van de 7de Algemene Vergadering der Unie gehouden op 22 juni 1887 te Foxhol? In Foxhol immers werd de Unie gesticht. Daar kwamen de afgevaardigden der 7 gemeenten voor de 7de keer bijeen. Nu, hoort de inleiding op de desbetreffende notulen:

Voordat Gruno's torenklok in de morgen van 22 Juni zeven ure aanwees, waren de Afgevaardigen der geuniëerde gemeenten, die bijna allen vandaar moesten vertrekken, reeds ingestapt om naar het station Kropswolde te sporen, waar ze 7 uur 6 min. arriveerden, om daarna wandelend de plaats hunner bestemming te bereiken. Er was een opgewektheid in het gezelschap, want lustig klonken de lofliederen in dit vroege morgenuur, wat de aandacht trok van andere reizigers, die verbaasd schenen te zijn, dat zelfs mannen die grijze haren hadden zoo vroeg konden zingen. Er werd tevens druk gesproken en uit alles was duidelijk, dat men blij was elkander weer te zien of opnieuw kennis te maken.

„Ziedaar, de geboortegrond van de Unie" werd er gezegd, toen Foxhol werd binnengetreden en velen verbaasden zich; anderen gevoelden, wat men noemt „heilige aandoening", gelijk men dat kan hebben, wanneer men na lange jaren terugkomt op de plaats waar eenmaal eigen wieg stond en waar de genoegelijke uren der prilste jeugd zijn gesleten — of ook wel gelijk men aangedaan kan wezen op een plaats waar belangrijke feiten zijn voorgevallen en waarop de geschiedenis een onuitwischbaar zegel heeft gedrukt. — Zoo was het hier!

Foxhol op zichzelf is een plaatsje van weinig beteekenis en maakt een schrille tegenstelling tegenover de rijke handelsstad Groningen met heur vele prachtige paleizen, hooge torens en wél bezochte Acedemie, van waar reeds zoo veel ongeloofstheoriën over ons volk zijn uitgestort en waar tegen ook onze kleine Unie als een dwerg heeft te worstelen als tegen een geweldige reus om haar schadelijke invloeden buiten te houden. Alleen in de kracht Gods en met heilige vreeze en beven voor het woord des Heeren is dit mogelijk. En we durven zelfs gelooven, dat wanneer in de Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen de Geest des Heeren Heeren zoo openbaar was als van ouds in den jongsten

TWEEDE PINKSTERDAG

Radio-uitzending

De N.C.R.V. zal 's middags van 2—3 uur een gedeeltelijke uitzending verzorgen van onze Jubileumviering. Deze uitzending omvat het openingsgedeelte van de morgenvergadering:

1 *Zingen: Gez. 12 : 1, 2 en 4 „Lof zij den Heer".*
2 *Schriftlezing.*
3 *Gebed.*
4 *Welkomstwoord door Ds F. E. Huizinga te Hengelo.*
5 *Koorzang „Hallelujah", G. F. Händel.*
6 *Herdenkingsrede door Ds K. Reiling te Almelo.*
7 *Koorzang „Ere zij aan God, den Vader".*
8 *Zingen: Gez. 9 : 1 en 2 „Wij loven U, o God".*

De Wereldomroep zal van de punten 1 t.e.m. 5 een rechtstreekse uitzending verzorgen van 9.55—10.38 uur vm. Golflengtes: 19.45 en 19.71 m.

Voor de noodzakelijke thuisblijvers een prachtige gelegenheid, om toch mee te leven met het feest in Groningen. We bidden, dat de Heer ook deze uitzendingen gebruiken zal om zegen te verspreiden.

---

zoon van Isai, het met deze machtige Goliath des ongeloofs die de slagorden van Israëls God hoont, zoude gaan als met den kampvechter der Filistijnen weleer. Hier is niet overdrevens gezegd, als we letten op de woorden des Apostels: „Als ik zwak ben, dan ben ik machtig. Ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft" en „Gods kracht wordt in zwakheid volbracht", „daar Hij het zwakke der wereld heeft uitverkoren om het sterkere te beschamen".

Ziedaar, o Unie!, uwe hooge roeping — betracht haar steeds!

Terwijl sommige broeders eenige kranken bezochten gingen anderen een wandeling doen in de niet onaardige environs, hoewel Foxhol op zichzelf genomen, gelijk we reeds zeiden, een arm vervallen plaatsje is. Toch heeft ze groote beteekenis voor onze Unie en een blijvend aandenken. Moge op de vraag van de verbaasde Nathanaëls: „Kan er uit Nazareth iets goeds komen?" het goddelijk „Ja!" hier steeds bevestigend klinken.

Dat is dan de inleiding van de notulen der algemene vergadering in 1887 te Foxhol. Maar is het niet zo, dat dezelfde geest, die in deze bewoordingen is uitgedrukt, ons doortrekt, nu wij klaar staan om als het ware in „heilige aandoening" het 75-jarig bestaan van de Unie te vieren door de Toogdag in Groningen? Broeders, brengt lof aan onze God, die ons zijn Zoon schonk en ons zijn Woord ontvouwde! Laat ons als herauten des Konings zijn boodschap getrouwelijk blijven proclameren!

Ten besluite: ook de gemeente te Heerenveen heeft zich nu uitgesproken vóór het Centrum-plan!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Oriëntatie

Het 75-jarig jubileum van onze unie is een geschikt moment onszelf eens te orienteren binnen het grote geheel van kerken, groepen en genootschappen. In de loop der eeuwen zijn er zoveel richtingen ontstaan, dat menigeen het spoor bijster is geraakt in deze bonte verscheidenheid van kerken. Juist in dit herdenkingsjaar is het onze opdracht ons te bezinnen op onze plaats binnen dit grote geheel. We verliezen ons bestaansrecht, wanneer we niet klaar en duidelijk weten, waarom we als gemeenten Christus op deze wijze navolgen.

In grote trekken kunnen we drie typen van christelijke kerken onderscheiden. Het oudste type is het katholieke type, waarvan de Rooms-Katholieke kerk het meest sprekende voorbeeld is. Andere kerken behorend tot dit type zijn bijvoorbeeld: de Anglicaanse, de Grieks-Katholieke en de Oosterse Orthodoxe kerk. Dit type is gebaseerd op de beide hoekstenen *ambt* en *sakrament*. Zoals bekend is het sakrament een middel in de handen der kerk, dat het heil op de mens overdraagt. Zo kent de Rooms-Katholieke kerk zeven van deze heilsmiddelen, waarvan de doop, de mis en het laatste oliesel de meest bekende zijn.

Deze beide hoekstenen karakteriseren het hele gebouw; of liever gezegd het ambt, vervuld door de vele en onderscheidene ambtsdragers, is de eigenlijke kerk, en de bediening der sakramenten is het eigenlijke werk der kerk. Stelt men aan één dezer kerken de vraag, wie er zalig wordt, dan is het antwoord steeds: degene, aan wie de sakramenten op de juiste wijze zijn bediend. Wie wordt er uit deze kerk gebannen? Diegene, die de kerk loochent of de sakramenten schendt. Om de eerstgenoemde reden werd Luther uit de Rooms-Katholieke kerk verbannen. De geschilpunten tussen de verschillende kerken van dit type zijn dan ook verschillen in opvatting aangaande ambt of sakrament. Alles draait bij dit type om deze beide elementen.

Het reformatorische of het protestantse type kunnen we als tweede type onderscheiden. De reformatoren hebben vooral geprotesteerd tegen het gezag der ambten, dus der bisschoppen en der Pausen. Door deze ambtsdragers is een traditie geschapen, die ver afwijkt van de eenvoud der eerste christelijke gemeenten. De reformatoren grijpen daarom terug op de Heilige Schrift en stellen deze als maatstaf hoger dan de ambtsdragers. De ambten verliezen hun absolute geldigheid en de Schrift verwerft alleenheerschappij.

Bij dit tweede type zijn *Woord* en sakrament de begrippen, waarop alles aankomt. Het woord dat eens door God en Christus werd gesproken, dat vastgelegd werd door de apostelen en profeten in de Schrift, wordt nu nog gebracht door de prediking der kerk. Vandaar dat de geloofsbelijdenis, vastgesteld door deze kerken, voor hun een bijna even grote waarde heeft als de Schrift zelf. Stelt men hier de vraag, wie als gelovige te beschouwen is, dan legt men hier terstond de maatstaf aan van het al of niet „recht" in de leer zijn. Bij dit type worden diegenen uit de kerk gezet, die een artikel van de leer verkeerd interpreteren of loochenen. De geschillen tussen de kerken, toebehorend aan dit type, zijn bijna altijd leergeschillen.

Naast dit reformatorische type onstond er in de dagen der hervorming nog een derde type, dat we de doperse type zouden kunnen noemen. Eeuwen lang is deze richting door andere kerken als sekte gesmaad en vervolgd. Het onderzoek van de laatste dertig jaren heeft echter aangetoond welk een levendig en welbewust kerktype er ten tijde van de hervorming naast de reformatorische kerken is ontstaan. Deze gemeenten vonden hun oorsprong in Zurich en breidden zich binnen enkele jaren over het grootste gedeelte van Europa uit. Hoewel verjaagd en verdrukt omvat dit type thans een groot gedeelte van de christenheid. Behalve de Doopsgezinden en de Congregationalisten behoren wij als Baptisten ook tot deze groep van kerken.

Boven zagen we dat ambt en sakrament de beide hoekstenen van de katholieke kerken vormden. De reformatoren tekenden protest aan tegen de ambten als hoogste autoriteit en grepen terug op de Schrift als richtsnoer voor leer en leven: De Dopers gingen verder en verwierpen vooral de sakramenten om daarvoor de *gemeenschap der gelovigen* in de plaats te stellen. De sakramenten leggen ook wel een bepaalde binding tussen Christus en de mens, althans volgens de aanhangers der beide eerstgenoemde kerktypen; in de praktijk voldeed deze binding de Dopers echter niet.

In het volgend nummer een artikel van Ds Jansma over de Unie-cent.

Een echte verbintenis tussen Christus en de mens kan naar hun mening alleen tot stand komen, wanneer de mens zich bewust bekeert en overgeeft aan Christus en Zijn gemeente.

De *Schrift* en daadwerkelijke *gemeenschap* met Christus en Zijn gemeente zijn dus het hart van dit doperse type. Een kind kan zich niet daadwerkelijk en bewust aan deze gemeenschap geven en kan daarom ook niet door de doop in de gemeenschap worden opgenomen. Niet door de natuurlijke geboorte wordt men een deel van het lichaam van Christus, maar door wedergeboorte. De gemeente neemt door de doop alleen wedergeboren mensen op. Door dit te doen wordt de kerk een gemeente van gelovigen, of zoals het in de brieven van Paulus gezegd wordt: „een gemeenschap der heiligen".

Door deze nadruk op de gemeenschap der gelovigen vertegenwoordigen de Dopers een geheel eigen kerkvorm. Zowel de katholieke als de reformatorische kerken zouden in principe het gehele volk in hun gemeenschap willen opnemen.

De Dopers maken een sterk onderscheid tussen de natuurlijke volksgemeenschap en de geestelijke Christusgemeenschap. In het Oude Testament was het natuurlijke Israel en het geestelijke Israel één. We zouden dus kunnen zeggen, dat het Oude Testament een volkskerk vertegenwoordigt. In het Nieuwe Testament wordt echter steeds betoogd, dat het natuurlijke Israel niet meer gelijk is aan het nieuwe Israel. Alleen diegenen zijn nu ware kinderen Abrahams, die door het geloof kinderen Gods zijn. De katholieke en de reformatorische kerken verdedigen hun standpunt dan ook altijd vanuit het Oude Testament, terwijl de Dopers hun gemeentevorm verdedigen op grond van het Nieuwe Testament. Op ons orgaan „De Christen" staat het ook te lezen, dat wij een Nieuw Testamentisch christendom willen verbreiden. Daarmee spreken wij ons uit tegen de volkskerk en belijden wij een gemeente van bewust gelovigen.

Stelt men ons de vraag wie gelovig is of behouden wordt, dan verwijzen wij niet naar sakramenten of naar de rechte leer, maar naar de gemeenschap met Christus. Wie met Christus leeft wordt behouden, ook al is hij niet gedoopt en ook al zijn haar of zijn inzichten in Gods Woord gebrekkig. Bij ons wordt diegene uitgesloten, die niet meer in gemeenschap met de Heer en Zijn gemeente leeft. Onze grote strijd is altijd weer: hoe houden wij onze gemeente gezond en wie moeten we wel of niet als gemeentelid beschouwen. Wordt bij het eerstgenoemde kerktype alles genormeerd naar het sakrament en bij het tweede naar de leer, bij ons wordt alles beoordeeld naar het al of niet met Christus leven.

Nu gebeurt het veelvuldig, dat de verschillende kerken elkaar een sekte noemen. Wij als Baptisten Gemeenten in Nederland worden meestal in de hoek der sekten gedrukt. Hierbij gaat men uit van de veronderstelling, dat de meerderheid het bij het rechte eind heeft; m.a.w. de kwantiteit wordt als maatstaf gesteld terwijl het eigenlijk om de kwaliteit gaat. Het gaat immers om het wezen der gemeente en dit wordt zeker niet bepaald door het aantal leden der gemeente. Op een zeker tijdstip stonden de hervormers met hun aanhangers ook verreweg in de minderheid. Toch zullen hun hedendaagse navolgers er niet over peinzen Luther en Calvijn Sektariërs te noemen.

Slot volgt. J. J. KIEWIET.

Feest op til!

Als het U beter vergaat dan mij, dan leest U dit nog vóór Pinksteren. U moet n.l. weten dat ik ons weekblad in de regel ontvang als U het al lang en breed uit hebt. Dat schijnt aan de P.T.T. hier te liggen. Dus U leest ook deze regels nog vóór Pinksteren.

Mogen we elkaar dan nog even herinneren aan het feest op 2de Pinksterdag in de veilinghal te Groningen?

Och....U die gaat, hebt geen herinnering meer nodig. U spitst zich er al maanden op.

Maar die anderen....die nog niet beslist hebben over het al of niet gaan....

Eerlijk ik begrijp U niet.

U laat toch ook niet f 100.— aan Uw neus voorbijgaan?

Nu beste mensen dit feest gaat er immers ver boven uit.

Bestel nog wat extra broodjes bij de bakker....

En dan maar tot ziens.

Ik neem afscheid van U.

'k Heb mijn werk gedaan.

Aan mij ligt het in ieder geval niet, als U dit feest mist.

U hebt het geweten!

Jubileumman.

Waar is de Bloemenveiling?

Hoe kom ik daar?

Dat is niet zo'n ingewikkeld geval. Zullen we veronderstellen, dat U juist met de trein of een der bussen is aangekomen? Vooruit, daar gaan we dan. Van het station links af langs het water. Dat is de Emma-singel. Deze lopen we af, de brug over en nemen de 2de straat links, de Eelderstraat. Nu hebben we ongeveer 8 min. gelopen en staan voor de Paterwoldseweg. Deze oversteken en links verder lopen dan is de 2de straat rechts de Peizerweg. Dat was met elkaar nog een 4 min. lopen. En nu maar de Peizerweg op, de overweg over en ziet daar....de bloemenveiling. Als U er 20 min. over doet, is dat wat je noemt een „makkie".

Dan werd mij door de regelingscommissie zeer nadrukkelijk verzocht, alle gasten bij dezen te verzoeken toch vooral lakens en sloop mee te nemen. We hebben hier voor twee maal logies te vragen: voor de medewerkers aan het Jubileum en voor de jongelui die de Nat. conferentie bezoeken. Het is hier een spul, mensen! Maar we komen klaar, tenminste....als U meewerkt. En daarom luidt het parool: niet uit slapen zonder sloop of laken. Dank u.

Uitreiking logieskaarten: voor Zaterdag en Zondag in de leerzaal van 6—8 uur.

Voor Maandag tijdens de pauzes in de bloemenveiling. Graag direct aanmelden. Vergeet Uw toegangskaart niet. U weet niet of u nog een nieuwe kunt kopen.

G. Br.

VAN DIT JUBILEUMNUMMER VAN DE CHRISTEN

zijn extra exemplaren à 12 cent verkrijgbaar bij de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

Wie zich nú abonneert, ontvangt de nummers van mei gratis!

PLAATST UW

FAMILIEBERICHTEN

IN „DE CHRISTEN"

Advertentiën

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij U kennis van de geboorte van onze zoon

Jelle

J. A. Brandsma
R. Brandsma—Gorter

Heerenveen, 8 mei 1956.
Bapt. Pastorie.

Heden nam de Here tot zich na een langdurige ziekte onze lieve vrouw, moeder, behuwd- en grootmoeder

Aaltje Drijfhamer—Stalt

in de ouderdom van 65 jaar.
Dat wij haar bij de Heer weerzien is onze enige troost.

H. A. Drijfhamer
G. Luursema—Drijfhamer
J. Luursema
Jan en Alie.

Delfzijl, 11 mei 1956.
Rijksweg 39.

De begrafenis heeft plaats gehad op Dinsdag 15 mei j.l.

Gevraagd per 1 sept. te Arnhem in jong Baptist gezin zonder kinderen een

beschaafd meisje

voor huishouding en assistente in de winkel (damesmode) voor dag of dag en nacht.
Prettige werkkring.
Brieven aan W. te Gussinklo, Veluwestraat 42, Arhem.

WEEKBLAD „DE CHRISTEN"
Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen; Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem, tel. 23007, giro no. 9260 t.n.v. de Unie.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.- per jaar; buitenland f 7.50.

Jaargang 73 Nr 3315 Vrijdag 25 Mei 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Bezinning en uitzicht

Herdenkingsrede, door Ds K. Reiling uitgesproken bij de viering van het 75-jarig bestaan der Unie te Groningen

Dit thema stelden wij ons voor de geest bij de voorbereiding van onze jubileum-viering. Het kan ook zeer goed dienen als opschrift boven hetgeen ik thans te zeggen heb.

De Unie jubileert! Daarmee valt het accent anders dan wanneer we zouden zeggen: We vieren het zo- en zo- veeljarig bestaan van het baptisme in Nederland. In de herdenkingsrede hebben we ons niet te verdiepen in de worstelingen van Dr J. E. Feisser en anderen in het midden van de vorige eeuw; ook niet in bijzonderheden van de verdere ontwikkeling van het Baptisme in ons land.

Toch kunnen wij de eerste dingen vandaag niet negeren. De doorbraak was zwaar geweest: Enerzijds de gewetensnood en aan de andere kant de ontzettende maar onvermijdelijke gevolgen van een beslissing. De tegenstanders hebben tenslotte zelf moeten helpen. De Nederlandse Hervormde Kerk van die dagen wierp Dr. Feisser uit, door hem af te zetten als predikant, omdat hij weigerde verder de kinderdoop te bedienen en het avondmaal te houden met onbekeerden. Daarmee was de knoop doorgehakt. Een jaar en ruim vier maanden later bestonden Feisser en zes anderen het, om zich op hun belijdenis door Köbner te laten dopen en een gemeente van gedoopte christenen te stichten.

Ook op enkele andere plaatsen was de doop punt van ernstige overweging; hier en daar ontstonden kleine gemeenten, onder zeer verschillende omstandigheden geboren, maar één in doel en streven. Vanzelfsprekend probeerden zij contact met elkaar te krijgen en te onderhouden, teneinde tot een georganiseerde gemeenschap te komen.

Dit laatste bleek niet gemakkelijk te gaan. Men was wel één in het centrale punt van de gelovig gedoopten. maar er waren ook punten te over, waarin men het niet met elkaar eens was. De inzichten van de leidende personen liepen soms vrij ver uiteen, hetgeen moeilijkheden opleverde voor de gemeenschap. Gelukkig mogen we vaststellen, dat de Geest van God heeft overwonnen. Het besef, dat men in Christus bij elkander behoorde en in het leven elkander nodig had, kon niet door de moeilijkheden naar de achtergrond worden gedrukt. Gedurig werden er „broederlijke samenkomsten van voorgangers en ouderlingen" gehouden, waar men elkander meer en meer vond.

Op 28 juli 1880, in vergadering te Haulerwijk bijeen, werd besloten, om zich te constitueren tot een unie van gemeenten van gedoopte christenen. De aanwezigen vertegenwoordigden de gemeenten van Stadskanaal, Nieuwe Pekela, Groningen, Foxhol, Haulerwijk, Hengelo en Sneek. Op 27 october van dat jaar vergaderde men opnieuw; ditmaal te Hengelo. Daar werden de statuten voorlopig vastgesteld en daarna aan de gemeenten toegezonden ter beoordeling. En op 26 januari 1881 werd te Foxhol de beslissende vergadering gehouden. Nadat nog enkele kleine wijzigingen aangebracht en vragen opgehelderd waren, werden de statuten met algemene stemmen aangenomen. Uit het hart van de voorzitter, H. Z. Kloekers, welde een innig dankgebed, omdat de unie een feit was geworden. Dr G. A. Wumkes: Opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland, blz. 245.

Het begin was er. Dankbaarheid vervulde de harten. En wij, die na driekwart eeuw aan deze dingen terug denken, hebben reden om **zeer** dankbaar te zijn. Wat zou het er droevig uitgezien hebben, indien de unie niet tot stand had kunnen komen!

Toch moet niemand denken, dat van toen af alle dingen vanzelf in de goede richting liepen. De voormannen waren persoonlijkheden met een eigen aard en met zeer verschillende achtergronden en inzichten. Wrijvingen en botsingen konden niet uitblijven. Dr Wumkes schrijft er van (in het reeds genoemde werk op blz. 247): „Tussen Kloekers en Horn rees een te groot verschil in denkwijze, dan dat zij het op de duur konden vinden". De latere geschiedenis heeft meermalen gelegenheid geboden, om deze woorden te herhalen met invulling van andere namen. Het is niet eenvoudig, om de eenheid te beleven, als er ook nog veel is, waarover men het niet eens kan worden. Het feit, dat men de zelfstandigheid van gelovigen en van gemeenten accentueerde, maakte — en maakt — dit niet gemakkelijker.

Weinige jaren na de stichting van de unie, het was in 1884, scheidde H. Z. Kloekers te Nieuwe Pekela met een deel van de gemeente zich van de anderen af. De rest van de gemeente bleef met de unie verbonden. Pas in 1898, na de dood van Kloekers, werd de breuk hersteld. In 1886 trad de gemeente te Stadskanaal in haar geheel uit het unieverband. De scheiding duurde tien jaren; in 1896 werd men weer verenigd.

Ik ben van mening, dat wij ons nauwelijks kunnen voorstellen. hoe verschrikkelijk deze dingen voor de gemeenten van de jonge unie moeten zijn geweest. En het hier genoemde was niet het enige, dat verontrustend kon werken. Was het hier de plaats om volledig te zijn, wij zouden nog meer moeiten moeten vermelden.

Maar bij alles en ondanks alles bleek toch, dat de unie een samenbindende kracht van de eerste orde was, — hoewel zij niet kon voorzien in de behoefte aan

gemeenschap in de naaste omgeving. De leiders van de gemeenten in Friesland staken de hoofden bijeen en riepen de „Friese Bond" in het leven. Enkele broeders in den lande waren daarover een beetje ongerust: Als dat maar geen unie in de Unie werd, of misschien wel naast de Unie. Zoiets bedoelden de Friezen echter geenszins; zij zochten alleen maar gelegenheid tot meer gemeenschapsoefening en bezinning op het gemeentelijk werk. De geschiedenis heeft hun stap goedgekeurd. In 1912 — één jaar later — werd de Veenkoloniale Bond opgericht en daarna werd langzamerhand in elk gewest een losjes georganiseerd contact tot stand gebracht. Deze gemeenschappen hebben echter geenszins aan de unie gebrokkeld maar veeleer haar tekorten aangevuld. Zij bleef de samenbinding voor alle gemeenten en nam in betekenis toe.

Het jaar 1923 bracht enkele feiten, die hier niet onvermeld mogen blijven. De zending onder de heidenen had in onze gemeenten slechts een kleine plaats. Men verzamelde wat geld en droeg het af aan de zendingsgenootschappen van de Engelse en Duitse Baptisten of aan andere geestverwante organisaties. Doch in 1923 ging zuster Geertruida Reiling voor het zendingsgenootschap van de Engelse Baptisten naar de Belgische Congo; en de algemene vergadering der unie besloot, haar te erkennen als haar zendelinge en zoveel mogelijk voor haar onderhoud te zorgen. Daar was opeens een prachtig stuk werk om het samen **te doen.**

In 1923 werd ook de broederschap van voorgangers opgericht. Nog levendig herinner ik mij een gesprek met broeder Weenink. Hij zei: „Wij moeten onze voorgangers bijeen brengen in een jaarlijkse conferentie, Reiling; dan leren ze elkander beter kennen en waarderen. Er zal een broederschap uit groeien, die de banden van onze gemeenschap versterkt." Het is niet nodig er over uit te weiden, hoezeer de geschiedenis de juistheid van zijn inzicht heeft aangetoond. De unie steunde en steunt de broederschap financieel en moreel en de broederschap versterkt de unie.

Niet lang daarna volgde een andere belangrijke gebeurtenis: In 1925 werd de Nederlandse Baptisten Jeugdbeweging in het leven geroepen. Daardoor werd het besef van bij elkander te behoren gekweekt en verstevigd in de opgroeiende generatie.

Zeven jaar later volgde de organisatie van de Nederlandse Baptisten Vrouwenbeweging „Zusterhulp". Het is nauwelijks denkbaar, dat zij er gekomen zou zijn, indien de unie er niet was geweest. Nu zij er is, verstevigt zij op haar beurt de unie. De N.B.J.B. en de N.B.V.B. werken als nevenorganisaties prettig met de unie samen; de gebeurtenissen van de allerlaatste tijd leveren daarvoor de sprekendste bewijzen.

Met de oprichting van „Zusterhulp" in 1932 zijn we reeds van de tweede periode van 25 jaren in de derde gekomen. Deze werd begonnen met 30 gemeenten, 3781 leden en 20 voorgangers. Het is een goede periode geweest. Thans telt de unie 50 aangesloten gemeenten met 7150 leden en 43 voorgangers. Het saamhorigheidsbesef is steeds sterker geworden. Moeilijkheden, zeker, die waren er ook; maar ze werden overwonnen. Geen enkele gemeente verbrak het unieverband. De unie voorziet in een behoefte; dat begrijpt ieder; wij hebben haar nodig. Wel zijn er enkele niet-geunieerde gemeenten, maar hun aantal is gering. Bovendien meen ik te mogen zeggen, dat hun apartheid ten nauwste samenhangt met bijkomstige zaken, waarin het persoonlijke een belangrijke rol speelt. Bij een zuiverder beoordeling van dat, waar het wezenlijk op aan komt, zouden er waarschijnlijk niet genoeg redenen gevonden kunnen worden, om de apartheid verder te motiveren. Het feit, dat binnen het unieverband de zelfstandigheid en de vrijheid van de plaatselijke gemeenten zo gezond gehandhaafd zijn, is hierbij van grote waarde.

Staande op het punt, waar wij ons thans bevinden, kan gezegd worden, dat de unie — ondanks haar gebreken — een zegenrijke gemeenschap is, vooral om samen te doen, wat een gemeente alleen niet of bezwaarlijk zou kunnen doen.

Gemeenschap! Die beleven wij op elke algemene vergadering. Het is geen wonder dat zij meermalen het jaarlijkse uniefeest is genoemd. De vergadering van dit jaar gaf daarvan een prachtig bewijs.

Gemeenschap! Maar nog meer om de arbeid dan om het feest. Het is nu niet het juiste moment, om over dit werk breed uit te weiden. Wie bijzonderheden wenst te weten, leze de jubileum-uitgave der unie, het boekje, dat bekend is door zijn titel: „Van de vreugde bij de oogst". Maar enkele bijzonderheden kunnen we hier toch niet missen.

a Reeds vrij spoedig is de unie begonnen, hulp te verlenen aan gemeenten met bijzondere noden,....al had dat in het eerst maar weinig te betekenen. Ook zocht men s a m e n naar buiten te evangeliseren. In 1885 werd de „Uniecent" ingeschakeld. Dat was een fonds, waarin ieder gemeentelid een cent per week zou storten. Colporteurs, die er in de wintermaanden op uit trokken om te evangeliseren, zouden in dit fonds de nodige financiele steun hebben. In 1932 werd een subcommissie gevormd, die de uniecommissie zou adviseren bij het verlenen van steun aan zwakke gemeenten en die het evangelisatiewerk der unie zou leiden. Als onze E.C.U. is zij tegenwoordig overal in de gemeenten bekend en op vele plaatsen is zij aan het werk. Dat is gemeenschappelijke arbeid van al de gemeenten.

b De opleiding tot voorganger had in de eerste jaren van de unie weinig belangstelling. Enkelen wilden er voor werken; zij zagen het nut, ja, de noodzakelijkheid er van in. Maar anderen hadden ernstig bezwaar en vreesden, hiermee op een verkeerde weg te komen. In de praktijk bleek dit werk echter onmisbaar. Jonge mannen, van wie men kon geloven, dat God hen riep tot zijn speciale dienst, hadden een goede opleiding nodig. En wie zou — indien zij zelf niet over de nodige middelen beschikten — eerder geroepen zijn, om te helpen dan de gemeenten, dat is: de unie?

Met de vermeerdering van het aantal gemeenten over het gehele land is dit werk steeds omvangrijker en belangrijker geworden. De broeders, die de commissie voor de opleiding vormen, dragen een grote verantwoordelijkheid, maar zij doen het werk der gemeenten, der unie, die de uiteindelijke verantwoordelijkheid heeft. Het is werk door allen voor allen.

Bemoedigd door de aangeboden hulp van onze geloofsgenoten overzee, waagde de algemene vergadering van dit jaar het besluit, om een eigen opleiding te beginnen. Geve God, dat dit besluit overvloedig vruchten mag afwerpen. Een besluit met ver-strekkende gevolgen voor de unie is het zeker.

c De buitenlandse zending is in ander verband reeds genoemd, maar op dit punt vraagt zij opnieuw de aandacht. Niet om de geschiedenis te beschrijven, zelfs niet die van de laatste tien jaren, maar om even te constateren, dat zuster Reiling door twee jonge zusters is opgevolgd en dat meerderen zich voor het zendingsveld gereed maken. Wie dit bedenkt, moet wel inzien, dat de werkgemeenschap, die wij in de unie bezitten, steeds meer tot een noodzakelijkheid is geworden. Wie zich thans nog van haar zou willen afscheiden, zou het gemeenschappelijk werk en de personen, die het doen, in de steek laten.

d Een zuiver na-oorlogse tak van arbeid is de Uniebouwstichting, hoewel de allereerste vergaderingen nog tijdens de oorlog hebben plaats gevonden. Vroeger collecteerden wij wel voor elkaar, als er hier of daar iets bijzonders tot stand moest komen. Na de oorlog ontstonden er op het punt van kerkbouw ongekende behoeften en moeilijkheden. Toen is de unie-bouwstichting aan het werk gekomen. Zij heeft haar bestaansrecht menigvuldig bewezen.

e Over onze bladen behoeft hier m.i. niets gezegd te worden, daar iedereen ze kent. En ze zijn van ons, van ons allen, door middel van de unie!

Bezinning en uitzicht!

O, als wij ons bezinnen, goed bezinnen, dan moet er — helaas — nog een apart hoofdstuk komen over fouten, die gemaakt zijn; over tekorten, die de werkers en hun werk aankleefden; over zonden, die er waren en die er zijn. Een

somber hoofdstuk zou dat worden, dat staat vast. Ach, was het maar uitsluitend eerlijk verschil van inzicht geweest, wat soms de broeders tegenover elkander deed staan. Zij zouden menig keer in liefde de moeilijkheden hebben overwonnen, terwijl ze er nu door werden overwonnen. Wie zal zeggen, hoe menigmaal de eerzucht en de zelfzucht de mensen hebben gedreven? En wie zal de droefheid meten, die daardoor op aarde is geweest in de gemeenten en die er was in de hemel onder de engelen Gods over bekeerden, die hun bekering vergaten; die, inplaats van zich zelf te verloochenen, de Heiland buiten hun zaken hielden ondanks vroom klinkende woorden? Ja, wie van ons, zondaars, zal dat alles doorschouwen, om het in het kort aan anderen voor ogen te kunnen stellen? Dit hoofdstuk moet er wel zijn; anders is onze bezinning niet af en niet juist; maar wij kunnen het niet schrijven en niet zeggen. Wij kunnen alleen maar bidden: O God, vergeef! De dankbaarheid wordt er niet minder door, dat wij ook dit bedenken. Neen, doordat de ootmoed toeneemt, danken wij nog des te inniger voor het feit, dat God ons rijkelijk heeft gezegend!

Bezinning en uitzicht. Ja! Maar uitzicht is er alleen, als wij zien op Jezus, de Gekruisigde, de Opgestane, die ook voor ons pleit. (Rom. 8 : 34). In Hem hebben wij de vergeving der zonden. In Hem vergeven wij elkander en aanvaarden wij elkanders vergeving. En met het oog op Hem durven wij verder gaan. Er is uitzicht, want wij zien op Jezus!

Staande op de drempel van een nieuwe periode maken wij ons geen illusies. Tenzij Jezus spoedig wederkomt, zullen er ook in deze periode moeilijkheden zijn; moeilijkheden, die van buiten af tot ons komen, en moeilijkheden, die wij in kiem in ons zelf mee ronddragen en straks voor elkander veroorzaken. Wij, gelovig gedoopte christenen, zullen het moeilijk hebben, om de oude mens, die wij in principe in Jezus' dood begroeven, in de praktijk er onder te houden. En waar hij op de troon komt, daar zullen er zonden voor de dag komen. Neen, wij maken ons geen illusies, maar bidden: O God, wees ons genadig en trek uw hand niet van ons terug, want wij moeten vooruit.

Ja, wij moeten! Maar staande in het geloof zijn wij ook bereid; gaarne bereid. Immers, er is uitzicht. God heeft ons voorgeslacht en ons gezegend en wij zien op Hem. Hem willen wij dienen; voor Hem willen wij het wagen, hoewel we weten, wie wij zelf zijn. Hij wil ons gebruiken voor de komst van zijn koninkrijk. Dat mogen we geloven. En ik meen te mogen zeggen, dat wij dat ook geloven.

De wereld, waarin wij staan en waarin wij en anderen eventueel zullen staan, verschilt veel van die, waarin de eerste baptisten leefden. Ook op kerkelijk terrein hebben zich grote wijzigingen voltrokken; dat maakt ons zelfs verlangend om verder te gaan en voor onze roeping te leven. Enerzijds is er in de wereld een meer bewust afwijzen van Christus dan vijf en zeventig jaren geleden. Het evangelisatiewerk staat daardoor voor nieuwe opgaven. God helpe ons, om getrouw te zijn in het verkondigen van de blijmare aan dit geslacht. Aan de andere kant is er in onze tijd veel aandacht voor de boodschap, die wij gebracht hebben en brengen. Vragen, die er mee samenhangen, zijn op vele plaatsen in discussie. God helpe ons om getrouw te zijn en de juiste toon te treffen.

Waakt en bidt, broeders en zusters, opdat geen zondige strijd ons onvruchtbaar make of traagheid ons doe neerzitten. De gemeente, waartoe wij behoren, hebbe de liefde van onze harten om Christus' wil. En leggen wij in de unie de handen ineen tot de dienst voor de Zaligmaker.

Wat de toekomst brengen zal, weten wij niet, maar er is uitzicht, want wij zien op Jezus. En.... „Zo gij slechts kunt geloven: Er zijn geen grenzen aan Jezus' macht voor elk, die wonderen van Hem verwacht." Ere zij Zijn naam!!

Zand en zaad

Het is vandaag achttien mei. Nog drie dagen en we hopen met een paar duizend mensen in Groningen te zitten. Als u dit leest is alles weer voorbij. Wat zal de dag brengen? Bij de voorbereiders, de medewerkers is er een beetje spanning, die eerst aan het einde van de tweede pinksterdag zal wegvloeien.

Natuurlijk zullen we hier brede verslagen lezen van alles wat er te zien en te horen was. Iets ervan hebt u al vernomen door de pers en door de radio.

Toen het ons duidelijk werd dat het woord van welkom, dat we moesten spreken, een wat uitgebreid karakter moest krijgen, daar er vijftien minuten voor gereserveerd waren, dachten we opeens aan een woord uit Joh. 6 : 9, waar u leest:

maar wat betekent dit voor zovelen?

De duizenden waren rondom de rabbi van Nazareth, die het land in beroering bracht door geladen woorden en machtige werken. In Hem laaide de kracht Gods en Hij was de heilstroom, die door steden en dorpen vloeide. Hij trok allen tot zich. Hij sprak woorden, die als regen waren op verschroeide aarde. „Nooit heeft een mens zo gesproken, als deze mens spreekt." Bij Hem verstomden demonen, stierf onheilig vuur en hervond de verloren mens kracht en vreugde.

Maar ze kregen honger, de duizenden. Dan heeft Jezus een plagerig gesprekje met Philippus, die Hij in het nauw wil drijven om hem onbegrensde macht te kunnen tonen. „Vanwaar het brood voor dezen?" „Als je het zou kopen, moest je wel voor meer dan duizend gulden kopen en wat hadden ze dan nog?" antwoordt Philippus. Daar kunnen we dus wel over zwijgen. Petrus' broer, Andreas, attendeert op een jongen met vijf broodjes en twee vissen. Inderdaad, wat betekent dit voor zovelen. Hij had ook kunnen zwijgen.

Nietwaar, wat zijn zevenduizend baptisten op bijna elf millioen nederlanders. En hongeren de miljoenen hier? Zeker niet naar brood. Er is ongekende welvaart zegt men. Er is zorg voor de mens vanaf zijn wieg tot aan zijn grafsteen toe. Om hem heen staan de muren der sociale wetgeving, die hem beschermen. Vele dokters zijn in de lijfwacht van de moderne mens en zij verdedigen z'n leven met hand en tand. Muziek ruist door de werkplaatsen en de cantines zijn mooier dan menige huiskamer. De mens van nu rijdt op kussens en het hele leven is een prachtige machine geworden, die haast geruisloos loopt.

Maar het westen en oosten en alle windstreken samen zijn op een dwaalweg, want God is er niet meer. Wij hebben onze ziel verloren. Ons leven heeft geen bodem en hemel meer. Daar staan we, midden in de overvloed en weten opeens: we hebben het leven niet. De wieg is bekleed, versierd en een wonder van weelde maar het kind mist. Het is een prachtige kamer, als door een kunstenaar ingericht, maar je sterft er van de kou.

Waar vandaan halen wij het brood voor de duizenden, die zat gaan worden van brood en spelen; die beginnen te walgen van deze lichte spijze? Heeft er iemand nog een broodje, een visje? Heeft er iemand nog iets te eten. De wereld valt om van de honger, want je kunt alleen van ham en jazz en vermouth niet leven. Een ogenblik mag ons het speelgoed der motoren en atomen bezighouden, we kunnen van ijzer en staal niet leven.

Hebben die zevenduizend baptisten het brood voor deze tijd, voor deze mens? Zijn er twaalf mannen en vrouwen onder hen, die met vaste tred door de duizenden schrijden en uitdelen? Spreken zij een woord van verlossing? Hebben zij een woord voor de wereld? Een woord uit de volmacht van de Heilige Geest? Hebben zij wegwijzende woorden, profetische woorden, die uitwijzen boven kleingeestige strijd om wat wel nog mag en wat niet meer helemaal mag? Die zich niet inlaten met haarkloverij, maar bomen vellen?

Ja, het moet in Zijn handen, wil er ooit een uitdeling kunnen plaats vinden. Als het eens in Zijn handen kwam. Er zouden korven vol overschieten.

HUIZINGA.

Ons Unie-feest

Voor mij ligt het kleine, bescheiden programmaboekje van de lang verbeide en goed voorbereide 2de Pinksterdag in de aloude Martinistad. Ik heb er een tijdlang op zitten staren, terwijl de zee van bonte klanken en kleuren, die ons, feestgangers, gister van alle zijden omringde, mij nog op en neer doet deinen. Nu mag ik op mijn beurt U een paar emmertjes water uit die zee aandragen, in de hoop, dat U, die thuis moest of wilde blijven, door flink met een pollepel in dat beetje water te roeren, het golven van die machtige zee zult zien en het lied der bruisende golven zult horen....

U begrijpt nu wel waarom ik een tijdlang heb zitten staren op die stille getuige van het machtige festijn. Want waar te beginnen? Natuurlijk kan ik U, aan de hand van het programma, een chronologisch verslag geven van al de dingen die we meemaakten. Maar wat weet en ziet U dan nog? Alleen de gevel van het Unie-feestgebouw. Het heilig feestgedruis waarvan dat gebouw vervuld was, laat zich echter niet op een foto of in een verslag vastleggen. Want geen programma vermeldt de gewaarwordingen van de bezoeker temidden van de broederschaar, die groter en groter wordt, naar mate het doel der tocht, het bloemenveilinggebouw, dichterbij komt, en de stroom van wandelaars, auto's, bussen, brommers en scooters de landelijke rust rondom het zonovergoten veilinggebouw komt verjagen. Een heerlijk Pinksterzonnetje, blijde gezichten, hartelijke begroetingen, wuivende en schuddende handen, wapperende vlaggen....allemaal dingen, die buiten het programma omgaan, maar het feest geslaagd doen zijn nog voor het is begonnen.

En dan de binnenkomst in de machtige hal, de aanblik van de duizendkoppige menigte....Laat het dan zo zijn, dat wij, Baptisten, niet veel meer zijn dan een druppel aan Neerlands kerkelijke emmer, wanneer je in onze diensten de tien- en honderdtallen gewend bent, ontroert het je en maakt je stil en dankbaar wanneer je stoel staat temidden van de duizenden, over wier hoofden het lied gehoord wordt: „Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht". Geen grenzen....Vijf-en-zeventig jaar geleden, drie-en-twintig mannen in een armoedig zaaltje in Foxhol....Vandaag, enkele duizenden; een bloemenweelde rondom het podium waarop de mannen zitten die de Uniegemeenschap mogen leiden, met tussen hen in de broeders uit Amerika, Denemarken, Engeland, Duitsland, die daar zitten in naam van de twintig millioen Baptisten over heel de wereld; muziekkorps links, dat straks zijn liederen laat schallen, strijkorkest met massaal zangkoor rechts, door wie het „Hallelujah" van Händel ten hemel gezonden wordt; driekwart eeuw geleden, onbekendheid, spot en laster; nu staan daar de microfoons, waardoor de boodschap naar alle streken der aarde wordt doorgezonden en flitsen de lampen van fotografen....Geen grenzen aan Jezus' macht. Want wat hier gezien en herdacht wordt is geen mensenwerk, geen zaak van organisatietalent, geen geraffineerd uitbuiten van menselijke driften. In het leven van die duizenden hier, en van de duizenden die gingen, geschiedde het wonder van Gods alles-nieuwmakende kracht. En door diezelfde macht werden zij aaneengevoegd in deze Uniegemeenschap.

Neen, deze en nog veel meer van dergelijke dingen vermeldt mijn programma niet. U zult echter met die paar emmers zeewater genoegen moeten nemen. Welnu, de smaak van een emmer vol is gelijk aan die van de oceaan en hopelijk zult U dus toch de sfeer en de feestelijkheid van de bijeenkomsten kunnen proeven.

„Bezinning en uitzicht" zo luidde het thema van het jubileum en de morgenvergadering stond dan ook in het teken van de terugblik. Ds Huizinga, die de leiding van deze bijeenkomst had wond er geen doekjes om. „Wij zijn het volk der kleine luiden", zo zei hij in zijn openingswoord. „Er is in en aan en bij ons niets machtigs en indrukwekkends. Geen grote mannen, geen grote getallen, geen grote daden. En toch hebben wij iets groots, het grootste. In onze westerse wereld, waarvan Dostojewski zegt, dat zij ten onder moet gaan, omdat zij Christus heeft verloren, mogen wij deze Christus prediken, als het brood des levens. En deze boodschap brengen wij aan de enkeling omdat Jezus persoonlijk aanvaard moet worden door de mens. In deze Jezus geloven wij als de enige die de nood der wereld kan doen verdwijnen".

Een bijzonder welkom werd toegeroepen aan enkele gasten: dr Johannes Nörgaard, rector van het seminarie der Deense Baptisten, die de Bapt. wereldalliantie vertegenwoordigde; dr Joseph Nordenhaug, president van het Bapt. seminarie der Amerikaanse Baptisten in Zürich, die aanwezig was namens de Zuidelijke Amerikaanse Bapt. unie en die later ook de Noordelijke Unie bleek te representeren, aangezien dr Bell niet aanwezig kon zijn; dr Luckey, president van het Hamburger seminarie namens de Duitse Baptisten. Prof. dr Dankbaar was aanwezig namens de Oecumenische Raad van kerken in Nederland terwijl de heer Hulstman de burgelijke gemeente Groningen vertegenwoordigde.

Het woord van bezinning, in de vorm van een terugblik op de door de Unie afgelegde weg, werd vervolgens gesproken door ds K. Reiling. Deze rede vindt U echter afgedrukt in ons blad, zodat nadere berichtgeving daarover overbodig is.

De rest der morgenbijeenkomst werd gevuld met koorzang van de drie gecombineerde koren met begeleiding van „Elad" uit Hengelo, terwijl nog door enkele afgevaardigden het woord werd gevoerd.

Dr Nörgaard bracht de gelukwensen over van de twintig millioen, in de B.W.A. verenigde Baptisten. „Wij staan in deze wereld, als Christen, uit het boek van Bunyan: met de rug naar het huis waarin wij woonden, met een boek, Gods woord, in de hand en met een zware last op de schouders. Wij hebben ons zondig leven, zonder God, de rug toegekeerd, wij wensen niets anders te doen, dan te gehoorzamen aan Gods wil, ons meegedeeld in zijn woord, en wij dragen een zware verantwoording ten opzichte van onze medemensen. Daarom staan wij als Baptisten gemeenten in de wereld, omdat wij niet anders kunnen en mogen".

Prof. dr Dankbaar feliciteerde namens de Oec. Raad van kerken. „Wij hebben ontdekt, dat wij slechts gemeenschappelijk werkelijk de Heer kunnen dienen en de rijkdommen van Hem kunnen ontdekken". Hij wenste Gods zegen toe over ons eigen werk, maar ook over het werk waaraan wij gezamenlijk zijn begonnen.

Tenslotte sprak wethouder Hulstman namens de vroede vaderen van Groningen, waardoor wij o.a. aan de weet kwamen, dat we (of alleen de U.C.) een tractatie op het gemeentehuis waren misgelopen, aangezien het stadhuis op Zon- en feestdagen gesloten is. Overigens waren we er niet minder welkom om in „'t Pronkjewail".

Nu, dat was de morgenvergadering, van 10 tot 12. 'n Lange kerkdienst? Hoe komt U er bij. Dat kun je alleen maar zeggen of denken, wanneer je er niet bij geweest bent. Feest duurt altijd te kort. Overigens was ook de twee-urige pauze een feest van louter vreugd en zonneschijn. Ja, die zon vooral was 100 % zegen van boven. Je moet er niet aan denken, wat er gebeurd zou zijn, wanneer die schare door regen binnen gekluisterd zou zijn geweest. Maar zulke praat heeft geen zin. De zon schéén!!!

De middagbijeenkomst, onder leiding van ds Vegter, kende verschillende hoogtepunten. Allereerst deed de massale zang van verschillende koren het goed, vooral wanneer men bedenkt, dat zij slechts één keer gelegenheid hadden gekregen om samen te repeteren.

Dan was er de toespraak van ds v. d. Werf: „Onze roeping heden en in de toekomst". „Lijken wij op de nakomelingen van een geëmigreerd pioniersgeslacht? Rusten en genieten wij, omdat onze voorvaderen de weg door de wildernis baanden en ons een woonplaats verschaften, zonder zelf meer iets te presteren? Woont in ons de Geest der oude helden? Onze roeping vraagt de zelfde overgave als die der vaderen. *Evangeliseren*: elke gemeente minstens één evangelisatiepost. Alleen evangeliserende gemeenten. *Drijf zending*: Alle volkeren moeten het weten. Verstaan wij onze taak in een tijd, waarin de heidenwereld zich steeds sneller ontwikkelt, maar ook steeds meer zich losmaakt van het Westen? Aan wie is de toekomst in deze gebieden: communisme, materialisme....of het christendom? *Propageer en realiseer de N.T. gemeentebeginselen:* de mens van heden zoekt houvast, gemeenschap. Slechts de gemeente geeft gemeenschap, omdat daar de band van het geloof samenbindt aan Christus. *Heb oog voor de problemen der samenleving*: zwijg niet, daar waat onrecht geschiedt, waar de staat te ver gaat, waar sport ontaardt en goede vrijetijdsbesteding een probleem is. Persoonlijk en als gemeente: *blijf bij het levende woord van God.* Niet in de brandkast, maar in het volle leven er mee.

Dat was: „uitzicht". Wij moeten, kunnen en willen vooruit. Als uitdrukking daarvan kwam nu een moment vol spanning: de opbrengst der Jubileumactie. De spanning was hoorbaar, zichtbaar en voelbaar, toen br Vis aan de voorzitter der Unie de opbrengst kwam overhandigen, vooral om dat deze broeder nogal vasthoudend bleek en de handen niet uit de zakken wenste te doen. Maar ziedaar: nadat 1954 voor deze actie reeds .... 50 cent had opgeleverd, bleek het eindresultaat nu te zijn geworden .... f 10.622,56. (Hulde aan Heeg: f 10.— per hoofd.) Via een geimproviseerd spel (met aardige klederdrachten) waarmee tot uitdrukking werd gebracht, dat de Bapt. jeugd van heel ons land achter het evangelisatiewerk in Zuid Nederland staat, kwam de opbrengst van „Elke dag één cent voor 't Zuiden in handen van de zelfde Unievoorzitter: f 2.957,35. Vervolgens meldde zich de Ned. Bapt. Vrouwenbeweging en namens 1500 huismoeders (met maar één portemonnaie) werd overhandigd een cheque, groot f 1546,02. „Uw hand aan de ploeg", zo luidde de oproep. En Baptist Nederland antwoordde met f 15.125,93. God zegene dit geld en redde er zielen mee.

Er werd geapplaudiseerd. Waarom? Omdat de voorzitter zei: „Maak je vrij van je geld". Hij bedoelde: „Zorg, dat je er geen slaaf van wordt of blijft". Dacht men met een grapje te doen te hebben? Of was het ernst?

Dr Luckey bracht nu de wensen en groeten van de Duitse Baptisten over. „Het Baptisme is Nederland veel verschuldigd, daar de eerste Baptisten hier eertijds een gastvrij toevluchtsoord vonden. En men mag daarom wel zeggen, dat het Baptisme in Nederland geen 100 doch 350 jaar oud is." Ook door onze Duitse broeder werden wensen geuit aangaande groeiende evangelisatieijver.

Dr Joseph Nordenhaug, de man met de brede glimlach, vond deze dag iets wat de schoonheid der bollenvelden verre overtrof: de aanblik van de feestvierende menigte. (Men zegt, dat er op dat moment dames waren, die verstolen in hun spiegeltje gluurden.) Namens 10 millioen Amerikaanse Baptisten bracht hij groeten en gelukwensen, die dankbaar werden aanvaard.

Ook het Spurgeon college was vertegenwoordigd in de persoon van dr Rusling, die meteen namens de Engelse geloofsgenoten sprak. Voor het Uniebureau overhandigde hij het embleem van het Spurgeon college: een kruis, vastgehouden door een hand, met daaronder de Latijnse spreuk: „Ik houd vast en word vastgehouden".

„Wij hebben een woord voor de wereld", was het antwoord op al deze goede woorden en vermaningen tot trouw en toewijding. En aldus was ook de middagvergadering verleden tijd geworden.

De pauze werd weer dankbaar gebruikt voor het verorberen van frisse lucht met koffie en broodjes kaas, en toen kwart voor zes de zaal reeds weer geheel gevuld was, brak spontaan een zangdienst uit, die werd afgewisseld door omroepberichten betreffende gevonden en verloren artikelen, en een afdeling „herenmodes" voor Unievoorzitters.

Precies zes uur opende Ds De Boer de avondbijeenkomst. „Deze dag doet je iets" zei hij. En verschillenden hadden reeds de wens geuit, om ieder jaar maar zo'n dag te organiseren. Het was de schare uit het hart gegrepen en velen wensten, als eens Gideon, de zon stil te kunnen laten staan.

Mevr. Bos, Utrecht, declameerde een drietal gedichten op verdienstelijke wijze en nadat de gezamenlijke koren nog voor het laatst zongen, was het woord aan ds Bosma. Hadden we des morgens achterom gekeken, teneinde ons te bezinnen op de opdracht die vanuit het verleden tot ons komt en luisterden we des middags naar de oproep om nu en in de toekomst op onze post te staan, nu kwam de oproep om metterdaad dienst te nemen in Christus' gelederen: „*Vrijwilligers vóór*". „De wereld is anders geworden." Vandaag is het probleem niet de oogst, maar de arbeiders. Wie bent U? Waar staat U? Wat doet U in de gemeente voor Jezus? De oproep weerklonk, eens uitgesproken door William Booth, toen hij Palestina bezocht: „O doe iets voor Jezus. Doe iets voor Jezus". Zijn wij bereid?

Ds Huizinga sprak het slotwoord, dat toch wel komen moest, omdat ook aan zulk een dag een einde komen moet. „Ik geloof dat Jezus de enige is die de volkeren redden kan. En Hij kan en wil U redden. Wilt ge komen?"

Het was een slot dat bij zulk een baptistisch feest paste. De uitnodiging om te komen tot Hem, die Zijn leven voor het heil der zondaren gaf. En vreugde was er daarom, toen bekend werd, dat deze dag twee mensen tot de overtuiging had gebracht: „Ik ben zijn, Hij is mijn".

Het Uniejubileum was ten einde. Handen werden geschud, groeten en zegenbeden meegegeven en naar Noord en Zuid, Oost en West reden weer de sleeën, autobussen en brommers van diverse kubieke centimeters. In het Westen daalde de zon, na een stralende dag....

„Heer, blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is gedaald."

Lw. C. v. W.

Niet de domheid, doch de verwaandheid der dommen hindert ons

De „Unie-cent"

Wat is dat nu: „Unie-cent"? Is dat zoiets als kerk-cent? Neen, het heeft niet direct te maken met een bijdrage in een collecte, waarvan dan de „cent" het symbool zou zijn. Gelukkig niet. De oudere garde onder ons weet wel, dat er iets heel speciaals mee werd uitgedrukt in vroeger tijd. En de eind-redacteur nu heeft mij gevraagd om daarover eens een en ander te schrijven. Nu, ik zal dat proberen, waarbij ik dan uitsluitend uitga van de desbetreffende notulen van de Unie-vergaderingen en commissie-vergaderingen.

We moeten daarbij teruggaan tot de 5de Algemene Vergadering van de Unie. Deze werd op 24 juni 1885 te Stadskanaal gehouden met 16 stemgerechtigde leden. Deze vergadering begon vol spanning. Ds H. Z. Kloekers namelijk, de eerste president van de Unie, bedankte — we volgen de notulen — „voor zijn presidentsbetrekking niet alleen, maar ook voor zijn lidmaatschap der Unie en verliet terstond de vergadering zeggende bij het heengaan: die met mij gelijk gezind is, volge mij. Niemand volgde. Een oogenblik verslagenheid in de vergadering". Op deze dramatische vergadering nu werd door Groningen de overweging aan de orde gesteld „betreffende het wenschelijke van het uitzenden van een reizend-prediker of colporteur evangelist". Sommige broeders achten de bezwaren te groot en de krachten der gemeenten te klein. Ds N. v. Beek, inmiddels tot president gekozen, evenwel meent dat men zijn krachten behoort te beproeven anders komt er niets tot stand en stuit alles af op het thema: wij zijn te arm of te zwak. Enkele voorbeelden worden genoemd hoe men door vereniging van kleine krachten grote dingen tot stand kan brengen. Zo iets, meende men, zou ook in de gemeenten een uitmuntende werkzaamheid voor enige jongelingen en jongedochters zijn, terwijl Ds J. Horn reeds de naam „Unie-cent" voor het kind bedenkt, dat staat geboren te worden. Eindelijk wordt besloten om in al de gemeenten een vereniging „De Unie-cent" tot stand te brengen en te zien wat men verzamelen kon om op een volgende algemene vergadering op te nemen wat er gedaan kan worden en waartoe de verzamelde gelden zullen besteed worden doch in ieder geval ten behoeve der inwendige zending", zeggen de notulen.

Wat bleek op de volgende algemene vergadering, op 23 juni 1886 te Sneek gehouden? Dat de opbrengst aller verwachting overtroffen had, zodat uit aller naam aan de afgevaardigden werd verzocht een woord van hartelijke dank over te brengen aan de verzamelaars der Unie-cent. En hoe groot was die opbrengst? Aan ontvangen en toegezegde gelden was de som van f 160,— bijeen! En op de volgende alg. verg. in 1887 werd meegedeeld, dat er van de oprichting tot 31 mei 1887 was ontvangen f 200,67½. Ter vergelijking willen we ook nu even de ontvangen Unie-contributie vermelden; die was dat jaar f 82,50 (er werd n.l. door de gemeenten f 5,— per 50 leden betaald en door persoonlijke leden f 2,50). U ziet: de „Unie-cent" bracht meer dan het dubbele van de Unie-contributie op.

Waartoe nu werden deze „Unie-cent"-gelden besteed? Genoemde 6de algemene vergadering in 1886 nam desbetreffend de volgende motie aan: „De Unie zende in de drie wintermaanden een broeder als reizend prediker uit, die zoveel mogelijk, wat de werkzaamheden betreft, in overleg treedt met de voorganger of ouderlingen der gemeente, waar hij het dichtst bij is. Deze broeder geniet daarvoor een weekgeld enz. van acht gulden." Uit verdere notities blijkt, dat deze broeder behalve van tractaten voorzien moest zijn van een lijst en exemplaren van ons blad „De Christen" om intekenaren te winnen. Iedere gemeente heeft het recht een broeder aan te wijzen, door haar geschikt geacht, terwijl de Unie-commissie uit de sollicitanten een broeder kiest en het arbeidsveld aanwijst.

Uit deze weergave blijkt wel al de opzet van de „Unie-cent" en de functie van de broeder, die uitging.

„Unie-cent" was dus meer een verenigingsnaam of de benaming van het apparaat, dat „centen" inzamelde uit de Unie-gemeenten ten behoeve van evangelisatie in de winter. In de gemeenten verzorgden jongelingen en jongedochters de inzamelingen van de gelden. Deze „verzamelaars van de Unie-cent krijgen op de 8ste algemene vergadering een pluimpje voor hun ijver, want de penningmeester van de Unie-cent heeft reeds zoveel ontvangen, dat er een 2de reizend prediker zal uitgezonden kunnen worden. Tevens wordt op die vergadering besloten om een tractaatje uit te geven, waarin „ontstaan, doel en voortgang van de Unie-cent" wordt uiteengezet, en dit aan de contribuanten te geven, vooral aan hen die niet „De Christen" lezen en om er verder mee te werken door de verzamelaars. Tussen haakjes: dit tractaatje is mij verder onbekend; indien iemand onder de lezers daarvan een exemplaar bezit, zou ik dit wel graag toegezonden krijgen ten behoeve van het Unie-archief.

De betiteling van de broeder, die in de 3 wintermaanden werkzaam was, is verschillend. We komen de volgende benamingen tegen: uniecentreiziger, reizend prediker, colporteur-evangelist, evangelist. Hieruit blijkt wel de veelzijdigheid van de werkzaamheden van de betreffende gedurende de wintermaanden. Hij evangeliseert en colporteert op verschillende plaatsen. Als voorbeeld noem ik hier het volgende reisplan: November: Tange, Onstwedde, Veenkoloniën Hoogeland; December: in eens door over

Haulerwijk te voet naar Wolvega en verder naar Sneek en omstreken; Januari: naar Deventer, Zutfen, Hengelo. Er komen ook andere ons minder bekende namen in de werkzaamheden voor: Zuid-barge, Leek, Wilp, Ameland; ja ook zelfs in Belgie en Frankrijk is er gewerkt. Hij colporteert met bijbels „voor de volle profetie". Wat zijn dat voor bijbels? Uit de notities blijkt, dat bedoeld is „voor de volle provisie", de korting door het Ned. Bijbelgenootschap verstrekt!

Reeds in de winter 1888/89 is het zo ver dat er 3 reizend predikers worden aangesteld! Er zijn dus in de loop der jaren wel heel wat plaatsen bewerkt, bezoeken afgelegd, samenkomsten gehouden en tractaten verspreid. Overigens was de aanstelling niet zo heel zeker en safe. Want de penningmeester moest zorg dragen, dat er geen tekort kwam in de Uniecent-kas; het was geheel in zijn macht om korter te laten reizen en eerder ontslag te geven!

Werd dus wel al de naam „reizend prediker" ook gebruikt, pas in 1907 kwam het tot een aanstelling voor het gehele jaar en eigenlijk eerst toen werd meer officieel deze betiteling gegeven. In 1891 werd een voorstel om een reizend prediker voor het gehele jaar te benoemen, nog verworpen. Pas 16 jaar later was het dus zover, terwijl er sedert de 20ste algemene verg. in 1900 reeds gelden voor ingezameld werden naast de inzameling van de „gewone" Unie-cent. Het jaarinkomen van deze eerste vaste reizend prediker bedroeg f 750,—, ofschoon het eigenlijk wel, zo heet het, f 900,— moest zijn.

Ondertussen vielen er ook besluiten om gelden van de Uniecent-kas voor andere doeleinden, liggend in de geest van de Unie-cent, te besteden. Zo besloot de unie-commissie op 15 oktober 1889 om de reiskosten van een voorganger met opdracht tot bezoek aan verstrooide gemeenten uit de Uniecent-kas te vergoeden. De 13e algemene vergadering in 1893 nam met algemene stemmen de motie aan dat „jongelingen, die door de Unie worden aangenomen ter opleiding tot predikers, naar Hamburg zullen gezonden worden, maar eerst een practische voorbereiding behoeven en dat de onkosten daaraan verbonden uit de Uniecent-kas zullen kunnen worden bestreden, dewijl zulk een kwekeling in de geest van de Unie-cent arbeidt en in dienst der Unie staat". Een jaar later wordt besloten: „wanneer er geen geschikte Uniecent-reizigers zich voordoen, noch jongelingen voor de school te Hamburg, dan mag de commissie over die gelden beschikken voor traktaten en geschriften onze beginselen betreffende, echter met dien verstande, dat niet de Uniecent-kas in moeilijkheden gerake".

Tot hoe lang heeft de instelling van de „Unie-cent" geduurd? De 37ste algemene vergadering, in 1917 te Deventer gehouden, besloot het reis-predikplan" van de agenda af te voeren „met het oog op de tegenwoordige tijdsomstandigheden" (het was immers gedurende de eerste wereldoorlog!) Over het boekjaar 1917—1918 verschijnt dan ook geen verslag meer over de „Unie-cent" en evenmin over de „Unie-evangelist" (d.w.z. reizend prediker). Ook verschijnt in dat jaar niet meer afzonderlijk een verslag van het „fonds voor noodlijdende gemeenten". Voor het eerst verschijnt nl. in het jaar 1917—1918 een verslag betreffende de „Inwendige Zending", waarin de genoemde 3 fondsen zich hebben opgelost! En onder de Inwendige Zending krijgt later de „Unie-cent-reiziger" een nabloei in de verschijning van de „colporteur-huisbezoeker".

T. JANSMA.

Bouwers van de Unie

II

B. ROELES
1851—1916

Als een der medewerkers aan de Unie was Roeles ook aanwezig in de oprichtingsvergadering op 26 jan. 1881. Hij ontving toen niet voldoende stemmen om zitting te kunnen nemen in de eerste Unie Commissie. Maar in 1886 werd hij tot lid der U.C. gekozen en diende onze gemeenschap 28 jaar als secretaris.

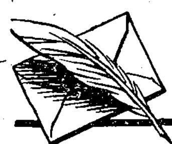
De geboorteplaats van Roeles was Zuidveen, een dorp bij Steenwijk, waar zijn ouders een boerenbedrijf hadden. Dit dorp was het centrum van een opwekking omstreeks het midden van de vorige eeuw. De beide evangelisten Holleman en Menkhoff, die ook onder de polderarbeiders van de Haarlemmermeer met grote zegen hadden gewerkt, vonden hier in 1853 een zeer vruchtbaar arbeidsterrein, zowel onder de turfgravers als onder de bevolking. Als vrucht van deze arbeid werd reeds na 7 jaar (1860) door D. de Gilde een Vrije Evangelische Gemeente gesticht. De Gilde was een leerling van Holleman, die in Leeuwarden een evangelisten-opleiding bij hem aan huis hield. De ouders van Roeles waren Vrijzinnig Hervormd en moesten niets hebben van deze beweging. Zij verboden ook hun jongste zoon de zondagsschool te bezoeken en zonden hem evenmin naar de christ. school. Maar doordat hij in het timmervak zou worden opgeleid, moest hij veel in Leeuwarden zijn, waar hij met meer gelovigen in aanraking kwam. Eerst na het overlijden van zijn vader werd hij lid van de Christ. Jongelingsvereniging (1866). In „De Christen" van 1906 is het verslag opgenomen van het 40 jarig jubileum van Roeles als lid van deze vereniging. In 1868 kwam hij tot bekering, waartoe de stoot gegeven werd door een toespraak van Holleman op een jaarfeest van de afdeling Leeuwarden van de Ch. J.V. Zijn bekering veroorzaakte nogal wat deining in het dorp en de omgeving. Roeles trok zich niets aan van de afwachtende en afwijzende houding, maar werkte al spoedig mee in het zondagsschoolwerk.

Wordt vervolgd.

Uit ons Unie-bureau

Het zal goed zijn U even mee te delen, dat Uw sekretaris in de volgende week gedurende 5 dagen (maandag t/m vrijdag) wegens vakantie afwezig zal zijn. Overigens kunnen alle stukken als gewoon naar het Unie-bureau gezonden blijven; administratieve zaken worden door de bureau-hulp afgewerkt en stukken voor de Unie-commissie worden naar de Unie-voorzitter doorgezonden, die deze natuurlijk in geval van urgentie tijdens de vakantie ook wel rechtstreeks kan ontvangen. Nú zijn het dus nog maar 5 dagen, de rest komt later wel.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Correspondentie

Enkele artikelen moesten wegens plaatsgebrek blijven overstaan.

Jaargang 73 Nr 3316 Vrijdag 1 Juni 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen. - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Bidden is niet altijd genoeg

Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen....

Mt. 9 : 36 t/m 38.

Wat heeft Jezus in de enkele jaren die Hij hier beneden al predikende doorbracht, een enorme activiteit ontwikkeld. We lezen, dat Hij alle steden en dorpen langs ging om met woord en daad het Evangelie te brengen van het Rijk van God.

Jezus' visie op de scharen

In de verzen, waarover we hier enkele regels neerschrijven, wordt ons zo terloops even verteld, hoe Jezus de scharen ziet, waarmee Hij telkens te maken krijgt.

Allereerst lezen we dat ze op Hem de indruk maken, een *kudde zonder herder* te zijn.

Dat is dan wel een heel ernstige situatie. Wat komt er van een kudde schapen terecht, als die zonder goed geleide zich maar moet zien te redden? Niet bar veel! Dat gaat nooit goed. Zo'n kudde gaat te gronde!

Was het Joodse volk dan zonder herders? Ik denk dat de geestelijke leiders van het Joodse volk zich wel diep beledigd gevoeld zouden hebben, als deze woorden hun oren bereikt hadden. Zij gaven toch leiding? Reeksen geboden en verboden hadden ze in de loop der tijden gefabriceerd, om het volk voor dwalen te behoeden! Ze hielden zich wel terdege met het volk bezig. Inderdaad, maar iedereen die zich met een kudde schapen bemoeit, is daardoor nog geen herder! Een herder moet de schapen kennen, hun behoeften kennen, hun draagkracht kennen. Hij moet ook het terrein kennen, de gevaren kennen. En bovenal moet hij liefde tot deze dieren hebben en voldoende kracht en inzicht om waarlijk leiding te kunnen geven. En hieraan ontbrak het grotendeels bij de Joodse leiders.

Jezus zag ook, dat het *voortgejaagde mensen* waren. Ze waren onrustig. Ze konden het nergens vinden. Het was, alsof iemand achter hen aanjoeg en hen geen rust gunde. Ze werden voortgejaagd door duistere hartstochten, onbestemde angsten en dwaze begeerten.

En door al dit gejaag waren ze afgemat, doodmoe, zonder grootse idealen en hoge verwachtingen. Beu van alles. Ineengedoken in hun eigen moeë hopeloosheid.

Zijn de menigten van vandaag anders? Minder voortgejaagd en moe? Worden ze nu beter geleid, in het tijdperk van pers, radio, televisie? Wie, die het gelooft?

Jezus' reactie op de nood der scharen

Zo lezen we dan, dat Jezus met ontferming bewogen wordt.

Dat worden wij ook wel eens, op onze manier.

Wij mompelen ook wel eens wat woorden van medelij. Wij zeggen ook wel eens, met bijpassende gezichten: Och, die stumpers! Wat zielig! enz.

Maar Jezus' bewogenheid drijft Hem naar het *altaar*! Zijn wij, discipelen van deze Meester, ook nog bereid te reageren met het *offer*?

Gebed om arbeiders

De scharen moeten geleid worden aan Gods grazige weiden. Er moet onder hen en aan hen gearbeid worden.

Daarom zegt Jezus tot Zijn leerlingen: Bidt dan de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst!

Dat is een prachtig gebed, dat wij in onze tijd in kerken en Gemeenten ook wel horen bidden.

We móéten dat ook bidden.

Maar: Bidden alleen is niet genoeg!

Jezus bad het, met Zijn discipelen. Maar zij baden het, terwijl ze zelf al bezig waren te arbeiden, zoveel als ze maar konden!

Hoe kan een Christen bidden om arbeiders, die zelf geen hand uitsteekt? Die geen minuut over heeft voor de zaak van Jezus? Die altijd eerst nog wat anders, wat belangrijkers, wat voor zichzelf moet doen? Pas wie zichzelf niet spaart, maar helemaal inzet voor de zaak van God, kan dit gebed met diepe ernst en met hoop op verhoring bidden.

Moeten we dan allemaal full-timers worden in de dienst van de Meester? Niet graag! Een christen-fabrieksarbeider benadert zijn collega's veel dichter dan een full-timer ooit zou kunnen. Hij moet alleen niet vergeten dat hij iedere minuut van zijn leven, ook in de fabriek, een ambassadeur is van het Rijk van God.

Arbeidt U reeds? Kan men ook in de Gemeentelijke arbeid op U rekenen? Hebt U werkelijk hart voor de menigten van vandaag? Dan zult U ook het openluchtwerk dat nu weer begint, niet in de steek kunnen laten. Maar dan zal men helemaal op U kunnen rekenen.

Wat mooi, als een Christen niet alleen wat Christelijke versjes kan zingen en een uur kan stilzitten op Zondagmorgen (tweemaal een uur in de hele week is sommigen wel wat rijkelijk veel), maar wanneer hij ook werkelijk met diepe ontferming bewogen is, en in beweging komt.

God zegene het openluchtwerk.

Hij geve dat het niet mislukt, in Uw Gemeente en in de onze, door gebrek aan arbeiders!

Bidt en werkt!

Wf.

Losse Schakels

Een vreemde uitdrukking Vloeken en vervloeken zijn dingen die ons niet liggen. Zelfs de uitdrukkingen als zodanig liggen ons niet. We verstaan Paulus wanneer hij ons opwekt; (Rom. 12 : 14):

Zegent ze, die u vervolgen, zegent en vervloekt niet.

We zeggen niet dat het eerste ons gemakkelijk valt, maar het tweede valt ons zeker niet minder moeilijk. Daarom lezen we nooit zo vlot Paulus' woorden in Gal. 1 : 9 en Kor. 16 : 22.

In Gal. 1 zegt hij:

Indien u iemand een evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.

Terwijl hij in het laatste hoofdst. van de eerste brief aan de Korinthiers schrijft:

Indien iemand de Here niet liefheeft, hij zij vervloekt. Maranatha!

Hoe staat het met dat vervloeken?

Wat is vervloeken? De zaak is niet dat we Paulus inzicht niet zouden delen, maar deze: wat beduidde die uitdrukking in Paulus' mond en hoe verstonden de lezers haar? Dezelfde uitdrukking kan voor de een een geheel andere gevoelswaarde hebben dan voor de ander. Wanneer de nederlander van voor, zeg 400 jaren, sprak van slechten die wijsheid geleerd werd, dan stonden bij die slechten hen andere mensen voor de aandacht dan ons, wanneer we dat woord horen of gebruiken. Wat denken we er bij, wanneer wij het woord „vervloekt" en „vervloeking" tegenkomen bij het lezen van Paulus' brieven? De vraag is: hóren we ze wel, of keert haast instinctief, iets in ons zich er van af? Weten we met die woorden wel wat te beginnen? Wat we ér ons zo vaag bij voorstellen, is vermoedelijk niet wat Paulus er bij voor ogen stond.

Een spreker, die een zeer grote schare had toegesproken, eindigde zijn toespraak met de woorden, waarmede Paulus de eerste brief aan de gemeente te Korinte sluit. De sfeer in de grote kerk werd ijzig. Een broeder, die met ons opwandelde, moest iets van de hinder kwijt die dat slotwoord bij hem had achtergelaten en zei, dat men zo'n woord, zonder dat het de achtergrond had van Paulus zendbrief, niet moest overnemen als slot van een evangelieverkondiging. Het deed geen goed maar schrijnde, wijl hier de klankbodem een geheel andere was.

Zijn vervloeken en vervloeking voor ons geen onbruikbare termen geworden om datgene aan te duiden, waarvoor Paulus waarschuwen wou? Is „vervloekt" wel iets anders dan: die derft de zaligheid? En mogen we Paulus ernstig vermaan niet zo lezen:

Indien iemand de Here niet liefheeft, die derft de zaligheid?

Dat is het toch immers? „Maranatha" er onmiddellijk achter; bedenk, de Heer komt of is nabij ten oordeel, en dat tot z a l i g h e i d van degenen die Hem verwachten. Hebr. 9 : 28. En Hen verwachten doen toch slechts zij, die Hem liefhebben? Wie Hem niet liefheeft, dien zal de Heiland niet verschijnen tot zaligheid.

En zal iemand, die een vreemd evangelie verkondigt, daardoor de zaligheid niet derven, overmits er maar één evangelie is? Vergelijk I Kor. 15 : 1 en 2.

Geen zondaar meer? In het bekende gezang, dat begint met de regel: Verlosser, Vriend, o Hoop, o Lust, komt een regel voor, die niet iedere gelovige gemakkelijk zingt. We bedoelen de tweede van de volgende regels:

Een zondaar, een verlost' o Heer,
en nu geen zondaar meer.

In de nieuwe Herv. bundel is deze regel niet gewijzigd. In Lofzangen en Gebeden luiden de regels:

een zondaar, maar verlost, o Heer,
voor U geen zondaar meer.

Dit lijkt ons een verandering, die door ieder kan worden aanvaard wijl je de waarheid van het: en nu geen zondaar meer, in een meer begrijpelijker vorm weergeeft.

L.

Zand en zaad

Ja, wist ik nu maar wat de anderen gaan schrijven of reeds geschreven hebben over de dag in Groningen. Ik wil zo graag en durf niet, want de kans bestaat, dat u dan viermaal hetzelfde leest. Laten we nu uit hoofde van die angst allemaal na de dag nog eens op papier te doorleven, dan leest u niets. Maar me dunkt dat ik een der broederen ijverig notities zag maken en ik leef nu maar in de hoop, dat hij dat niet voor zichzelf deed. Dus zwijg ik er over, al valt het niet mee. Iemand op het terrein vroeg mij of zoiets nu niet vaker georganiseerd zou kunnen worden. Eenmaal in de vijf jaar, zei ik toen. Er is in elk geval óver te denken, vindt u ook niet?

Dus niet over Groningen. Ik ben trouwens wel nieuwsgierig welke plaatjes er in De Spiegel zullen komen. Als we er nou maar mooi op staan hé! Ik vernam dat de jeugdconferentie ook goed geweest is en daar zijn we blij om. Het was anders wel een belasting voor Groningen, maar ze hebben zich daar prima gehouden en namens ons allen wil ik ze toch nog even hier bedanken. Ik had twee dagen na mijn terugkeer in Hengelo nog brood uit die stad, zoveel hadden ze me meegegeven. 't Kan natuurlijk ook zijn, dat ik niet zoveel aan kan. Vertelde ik u niet dat grote magen niet vaak samen gaan met grote hoofden. En u zag mijn maat wel. De grootste Limburger pet was nog te klein. Maar laten we nou serieus worden.

Dan stel ik u voor het boekje aan te schaffen van Prof. Dr J. de Graaf, die een der vier mannen was, die verleden jaar naar Moskou trokken om kennis te maken met de verantwoordelijke mannen der kerken daar en met hen van gedachten te wisselen. Het keurig uitgevoerd boekje zal vooral hen, die zich voor Rusland interesseren, verrijken in hun kennis omtrent dit land. De titel van het boek luidt: Europese dialoog in Moskou; de ondertitel: Geestelijke factoren in Ruslands ontwikkeling. Ik wil u ook nog de hoofdstukken noemen. Na de inleiding lezen we over: Rusland en West-Europa tot 1917; dan: De kerk in Rusland; vervolgens: Heiligen en Profeten; daarna: Het Marxisme in Rusland; dan: Ideologische monoloog of Europese dialoog? en tenslotte: Het oecumenisch gesprek. Dr de Graaf is een uitnemend kenner van de russische geschiedenis, van filosofen en dichters, van godsdienstige stromingen in en buiten de kerk daar. Het is niet een boekje om zo maar even bij de boterham op te eten — dat mag toch al nooit — maar daar is het ook te goed voor. Het verstand mag er wel bij.

De zetter moet nu een regeltje wit laten om aan te tonen, dat we op een andere zaak overgaan. Ik las een artikeltje van ds G. Luchtigheid en een stukje ervan wilde ik voor u overschrijven. De predikant heeft het erover dat men ook eens neen moeten kunnen zeggen:

„Wij zullen de moed moeten hebben tegen veel van onze tijd „neen" te zeggen. Ik geloof, dat wij al heel wat hebben gewonnen, als we er toe kunnen komen, eens neen te zeggen tegen veel luxe en comfort, veel genotmiddelen van onze tijd. We moeten niet alles willen hebben, wat in de etalages ligt uitgestald. Dit moderne comfort lokt en roept de hele dag door vanuit geraffineerde vitrines......"

„Ik weet niet of wij met z'n allen ook niet wat meer neen moeten zeggen tegen dat eeuwige cigaretten roken. En wat meer positief ja tegen het sparen. Men kan ook in dat eenvoudige zondernadenken-roken een massamens worden. Er zijn zoveel dingen, die we zonder enig nadenken doen. Niet alleen dat roken. Ook het aanzetten van de radio"...

In de laatste alinea zegt de schrijver een paar woorden over het „ja" zeggen.

Daar vallen dan de woorden offer en zelfverloochening. Dit „ja" ligt kennelijk niet op het terrein der ja-knikkers en ja-broers. Het kan verschrikkelijk moeilijk zijn tegen sommige gewoonten, die misschien uitgegroeid zijn tot een schadelijden aan de persoonlijkheid, neen te zeggen, wellicht moeilijker wordt het ja te zeggen tegen de gemeenteleden om ons. Ik bedoel: om ons eens werkelijk in te laten met die lastige lieden, die het Tijl wel kunnen nazeggen: Ze mogen me niet maar ik heb het er naar gemaakt! Laten we elkaar in de gemeente niet soms wat links liggen? Natuurlijk u mag die man nou eenmaal niet en die zuster kan u gestolen worden. U hebt uw vriendenkringetje en daarin voelt u zich wonderwel thuis. Dat die andere als een Lazarus om wat kruimels ligt te bedelen ontgaat u. Dat u, zullen we wij zeggen? dat wij tegenover hem voorbijgaan, valt ons niet op. Dat valt je wel op in het begin der geschiedenis der gemeente, dat er niemand alleen was; dat ze niemand alleen voor iets lieten opdraaien of zitten. De Kaïnsgeest en de geest van priester en leviet was morsdood. Ze zeiden ja tegen elkaar. Ze zeiden: ik mag je wel niet, maar Christus is je Verlosser en Heer en daarom ben je mijn broeder. Laten we ons brood delen. En niet alleen het brood!

Die zo ja zeggen hebben het neen al achter de rug.

Zo zouden we nog wel wat kunnen theoretiseren. En inmiddels sterft die man aan de deur.

HUIZINGA.

Bouwers van de Unie

III

Bovendien begon hij met markt- en treinevangelisatie door traktaatverspreiding. Samen met zijn vriend N. van Beek werd hij kwekeling van de evangelistenopleiding „Jezus alleen", welke door de Gilde geleid werd. In 1876 kreeg hij zijn aanstelling als bijbelkolporteur van de vereniging „Heil des Volks" en werkte in Nijmegen en in de Betuwe, later in de achterbuurten van Amsterdam. Toen hij nog in Nijmegen was, huwde hij met zr L. de Jong uit Sneek. Tijdens zijn verblijf in Amsterdam kwam Roeles tot de overtuiging van de doop der gelovigen. Hij reisde toen naar Sneek om zich door Ds Horn te laten dopen. Dit gebeurde in 1879.

Nog in hetzelfde jaar ontving Roeles de benoeming tot evangelist van de Weerdingermond, waar hij in november van dat jaar zijn taak aanvaardde. Samen met Ds Horn uit Sneek mocht hij het middel zijn tot een grote opwekking in de Weerdingermond. Voorbereid door de grote veenbrand in mei 1880, waarbij ook het kerkje en de pastorie verwoest werden, vonden de evangelisatie-samenkomsten van Roeles en Horn een aandachtig gehoor. Hieruit groeide een toenemende geestelijke belangstelling en onrust bij de bevolking. En zeer velen aanvaarden het heil in Jezus Christus. Op één zondag werden er zelfs 54 personen gedoopt. Ondanks twist en scheuring bleef deze opwekking nog lang nawerken in de Venen. Mede door dit laatste vertrok Roeles reeds zo spoedig naar Deventer. De oorzaak van het getwist was gelegen in Roeles' vurige bestrijding van het sterke drankgebruik. Roeles streefde naar een persoonlijke belofte van geheelonthouding. Br Lindeman, die altijd nog de voorganger der gemeente was, huldigde het standpunt van matig gebruik. In de gemeente vergadering van 12 maart 1882 kwam het tot uitspraak. Lindeman wist zijn standpunt er door te krijgen, hij ging zelfs nog verder. Roeles werd tijdens de vergadering zonder meer geschrapt als lid van de gemeente. Roeles ging met nog zeventig anderen de vergadering verlaten. Roeles was echter persoonlijk lid van de Unie. Op 21 aug. 1882 vertrok Roeles naar Deventer. Hij was dus nog geen twee jaar in Weerdingermond.

In Deventer was een kleine pionierspost van de gemeente Stadskanaal. Kloekers doopte hier in 1870 op een donkere avond in de stadsgracht de eerste baptisten Toen Roeles kwam, waren er 10 leden en nog één, wonende in Zutfen. In „De Christen" van 15 maart 1883 schrijft hij, dat het begin niet erg bemoedigend was. Ook hier begon hij al spoedig met het houden van opwekkingssamenkomsten, welke door steeds meer mensen bezocht werden. Hierdoor verkreeg men steeds meer bekendheid en trok men meer belangstellenden. Op 15 dec. 1884 werd het nieuwe kerkje „Bethel" ingewijd. En bij die gelegenheid vond ook de stichting van de baptisten gemeente plaats. Roeles werd met algemene stemmen tot voorganger benoemd en door handoplegging ingezegend. Op 27 sept. 1882 hield Roeles de eerste bijbellezing in Zutfen. Ook deze arbeid kwam tot bloei en het leek eerst of het hier nog groter zou worden dan in Deventer. Reeds op 8 juli 1888 werd deze pionierspost een zelfstandige gemeente. Roeles werd ook hier met algemene stemmen tot voorganger benoemd. Vanuit Zutfen werd er in Apeldoorn gewerkt waar een kleine post van deze jonge gemeente ontstond. Roeles bleef de voorganger van Deventer en Zutfen tot 1909. Door zijn verhuizing naar Arnhem moest hij zijn ambt in Deventer neerleggen. In 1914 moest hij wegens lichamelijke zwakte ook het ambt in Zutfen neerleggen. Tot die tijd was hij gedurende 28 jaar secretaris van de U.C. Deze functie stelde hij in hetzelfde jaar beschikbaar, maar tot zijn dood toe bleef hij lid van de commissie.

Roeles was een echte opwekkingsman, door wiens prediking en invloed onze gemeenten tot bloei kwamen. Hij leidde onze gemeenten uit het isolement; het is opvallend hoe hij alle aandacht schonk aan goed bekendstaande zalen om te vergaderen en hoe spoedig hij tot kerkbouw overging. Door zijn beginselvastheid ten aanzien van de Nieuw Testamentische gemeentevorming gaf hij mee leiding aan de verdere groei en ontwikkeling van onze Unie-gemeenschap. Dit gold vooral het waken tegen Darbistische invloeden, welke in die jaren onze gemeenschap bedreigden. Maar in het bizonder mag hij genoemd worden als historie-schrijver. Naast zijn „Het genadewerk Gods in de bekering van zondaren in de Weerdingermond" (1881) en „Wording en voortgang der Gemeente van gedoopte Christenen te Zutfen" (1899) was hij de eerste kroniekschrijver van onze Unie. In „De Christen" van 1906, n.l. van het 25 jarig bestaan van de Unie, werd onder zijn redactie begonnen met de rubriek „Gemeenten van gedoopte Christenen". Ontstaan en ontwikkeling van verschillende gemeenten worden in deze artikelen uitvoerig toegelicht.

Wordt vervolgd. G. Br.

ROTTERDAM—C

Hier weer eens opnieuw de gemeente Rotterdam—C aan het woord. Doordat onze vroegere secretaris br A. Visscher de gemeente te Alblasserdam thans met het Woord dient en de nieuwe secretaris zich in het een en ander had in te werken, heeft Baptist Nederland enige tijd niets van ons gehoord.

Het is voor ons een vreugde als wij iets over de gemeente schrijven mogen. Het gaat bij ons goed. In januari mocht Ds H. D. Hooghwinkel één, in februari drie en op de eerste Zondag van mei nog twee jonge mensen door de doop aan de gemeente toevoegen.

Het waren mooie dagen en voor onszelf weer een belevenis van hetgeen wijzelf eens hebben beleden.

Op 19 mei hopen wij opnieuw met ons openluchtwerk in de stad te beginnen. Wij verheugen ons daarover, omdat wij voor dit doel een koperkwartet rijk zijn geworden. Vol goede moed en

waar alle hulpmiddelen om deze z.g. vallende ziekte te bestrijden zijn en worden samengebracht.

Patienten van alle gezindten worden opgenomen. Voorts houden 6 consultatiebureaus in ons land onder leiding van specialisten met een uitgebreide nazorgdienst contact met honderden patienten in de maatschappij.

In brede kring — zowel bij de kerken als bij de buitenkerkelijke groepen — heeft dit werk in Nederland op grote belangstelling en financiele hulp mogen rekenen.

„De Macht van het Kleine" — de bekende organisatie tot steun aan het werk — legt daar getuigenis van af. Zij stelt zich bij het 75 jarig bestaan de bouw van een kinderpaviljoen ten doel. Waar de kinderbehandeling sterk toeneemt (250 van de 600 patienten zijn kinderen) is dit paviljoen dringend noodzakelijk.

De medewerk(st)ers van „De Macht van het Kleine" zullen daartoe mapjes met prentbriefkaarten aanbieden. Vervaardigd door bekende kunstenaars zullen deze hun weg wel vinden.

G. Br.

Het grote plan

moet werkelijkheid worden

Zoals U zeker vernomen hebt, heeft ook de N.B.J.B. zich met grote meerderheid uitgesproken voor het plan om te komen tot de stichting van een eigen Nederlands Baptisten Centrum. Dat is reusachtig fijn. Immers kunnen we nu aan de gang gaan om te werken en te offeren voor de realisatie van dit plan. Groot zal de zegen zijn, die we mogen verwachten, als liefde en offervaardigheid dit Centrum bouwen.

Inmiddels werd een *Commissie van Voorbereiding* aangewezen, die tot taak heeft, gestalte te geven aan het plan.

Die commissie is als volgt samengesteld:

Namens de U.C. hebben zitting de brs Ds J. Broertjes, L. v. Dam en W. Modderman (voorzitter).

Namens de N.B.J.B.: de brs F. Bos, S. v. d. Werf en Ds H. v. d. Werf (secr.)

Namens de N.B.V.B.: Mevr. Huizinga—Schneider.

De allereerste opgave van deze commissie is, de f 30.000 bijeen te brengen die als voorwaarde gesteld zijn om te mogen starten met de verdere uitvoering van het plan.

Deze opgave werd toevertrouwd aan een *Comité van Actie*, waarin de volgende brs zitting hebben:

Ds H. P. de Boer, Heerlen; Jac. Germeraad, R'dam; Burgem. E. de Haan, Beerta; Ds W. Harkema, Den Haag; J. A. Heynen, Delfzijl (gevraagd); J. de Jonge, A'dam; E. Kruize, Groningen; B. Kuipers, Hengelo; W. Modderman, Sneek; E. Moerke, Arnhem; D. Olijslager, Stadskanaal; C. Pleyzier, Delfzijl; Ds H. Ploeger, Borne (gevraagd); R. Reiling, Emmen; D. Molijn, Emmen; A. Waldner, Apeldoorn; Wiersema, Eindhoven (gevraagd) en A. Zwarts, R'dam (gevraagd).

We wensen de brs van dit Comité een goed onthaal toe in de Gemeenten. En van onze Uniegemeenschap hopen we, dat ze de vuurproef goed zal doorstaan en dat de f 30.000 er glansrijk komt. Wie in deze zaak zijn geld steekt, en het van harte doet, zal zeker een hoge rente incasseren. Hij zal deel hebben aan de zegen van deze schone onderneming.

Namens de Commissie
van Voorbereiding,
H. v. d. WERF, secr.

Uit ons Unie-bureau

Zoals U allen zich zult herinneren is in de herfst van verleden jaar door ons blad een inzameling gehouden ten bate van een kampeer- en conferentie-centrum voor onze geloofsgenoten in Oostenrijk. Het ging daarbij dus om de verkrijging van een „Oostenrijks Renderloo". Nu is onlangs overeenkomstig een desbetreffend schrijven de opbrengst van deze inzameling — f 669,13 — overgemaakt naar de Oostenrijkse Baptisten en ik meen goed te doen U enige passages weer te geven van het dankschrijven, dat ik hieromtrent van Ds Giglseder ontving. „Het gebouw ligt op een van de mooiste punten van ons land — in Salzkammergut, het aantrekkingspunt van alle vreemdelingen, en wel in St. Gilgen aan het Wolfgangsmeer met uitzicht op het meer en het gebergte. Het grondstuk is 6560 M² groot. Wij kunnen in het huis dadelijk 30 personen onderbrengen. Wij zijn zeer gelukkig, dat wij dit gebouw nu kunnen kopen en door de conferenties mensen tot de Heer kunnen brengen. — Wij hebben als Oostenrijks jeugdwerk 3 grote tenten, zodat wij geen moeilijkheden met de onderbrenging hebben. Het zal ons een vreugde zijn, als wij ook jengdgroepen uit Holland hier in het mooie Salzkammergut zouden mogen begroeten. — In naam van ons werk dank ik U voor de grote hulp, die wij door de Baptisten in Holland hebben gekregen en ik verzoek U onze dank aan alle betreffenden te willen overbrengen."

Er is ook een foto bijgevoegd, die van het huis uit is genomen. En werkelijk: het is een machtig mooi plekje daar aan het meer tussen de bergen! Het stemt ons dankbaar, dat we, zij het op bescheiden wijze mee hebben mogen helpen aan het verkrijgen van deze gelegenheid voor onze Oostenrijkse jongeren.

Dat zal ons nu met nog meer vrijmoedigheid en opgewektheid doen inspannen voor ons eigen „Groot-Renderloo", voor ons Ned. Bapt. Vormingscentrum! Daarin zal het dartele én het serieuse leven tot ontplooiing komen!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Verkort verslag

van de Jaarvergadering van de Landelijke Zondagsschool Centrale gehouden op zaterdag 28 april. j.l. te Zwolle

In aansluiting op de Algemene Vergadering van de N.B.J.B. hield de L.Z.C. haar jaarvergadering in één der zalen van hotel Geytenbeek. Er waren rum 50 belangstellenden voor deze vergadering en uit alle delen van het land was men te samen gekomen. Van 29 gemeenten was er een afgevaardigde die namens de zondagsschool (scholen) de presentielijst tekenden.

De voorzitter Ds W. Veenstra opende de vergadering. Naar aanleiding van het eerste gedeelte uit het evangelie van Johannes hoofdstuk 15 sprak hij een hartelijk welkom tot de aanwezigen. Hij verheelde niet dat hij niet zulk een grote opkomst had durven verwachten. Voorts wees hij op de opdracht die wij als werkers in de zondagsscholen van Godswege hebben ontvangen. Het gaat niet altijd even mooi en vlot. Maar het is de Heer die ons wil gebruiken. Wij

mogen Hem gehoorzaam zijn en het resultaat van het werk ook aan Hem overlaten.

Uit het jaarverslag van de sekretaris bleek dat de L.Z.C. in het achterliggende jaar veel werk ten gunste van onze zondagsscholen mocht doen. Op 4 gemeenten na hebben al de zondagsscholen adviseursbezoek mogen ontvangen. Ook werd medewerking verleend aan verschillende gewestelijke zondagsschoolkonferenties. Het kontakt dat de L.Z.C. met andere verenigingen mag onderhouden is prettig, in het bijzonder met de Ned. Zondagsschool Vereniging te Amsterdam.

Gereed kwam de uitgave van „De Herdersstaf" die vele nuttige en praktische richtlijnen geeft, niet alleen voor de zondagsschoolwerker, maar voor allen die leiding geven in jongens- of meisjesklubs.

Het bleek ons uit het financieel overzicht van de penningmeester dat men dit jaar is rondgekomen.

Het verslag van de zendingsaktie door de kinderen van de zondagsscholen laat zien dat meerdere kinderen en zondagsscholen hierin meewerken. Het volgende staatje geeft daarvan een duidelijk bewijs.

In 1951 startte de zendingsaktie en bracht op f 114.40.

In 1952 bedroeg dit f 118.81; in 1953 was het f 186.27; 1954 werd het bedrag van f 213.72 bereikt, terwijl we in 1955 f 263.25 mochten ontvangen. Sinds het begin van de zendingsaktie is totaal bijeen gebracht f 896.55.

Uit de brieven van zr Brongers, Vorsteveld, br Deelstra en br Kool is gebleken dat men buitengewoon ingenomen was met het materiaal dat men door bemiddeling van de L.Z.C. mocht ontvangen. Dit bestond uit flanograaf en materiaal, liederenboekjes, platen enz,

Ook de uitgave van „De Herdersfluit" heeft veel waardering gevonden bij het zondagsschoolpersoneel.

Jammer is het dat de oplage van „De Kindervriend" meer de neiging vertoont kleiner te worden dan omhoog te gaan.

Verschillende afgevaardigden gaven de wens te kennen dat men graag ziet dat de uitgave van dit evangelisatieblaadje geheel in handen van de L.Z.C. komt.

Besloten werd dat voortaan de reiskosten voor de jaarvergadering van de L.Z.C. hoofdelijk zullen worden omgeslagen. Het bleek op de vergadering dat de reiskosten voor de meeste afgevaardigden vergoed werden uit de gemeentekas. Gezien de zondagsschoolkassen vaak te klein zijn is dit zeer te waarderen daar deze daad getuigt dat men inziet dat zondagsschoolwerk gemeentewerk is.

Gezien de L.Z.C. over minder kasgeld komt te beschikken deelde de sekretaris mee dat het L.Z.C.-werk voor 1956 drastisch ingekrompen zal worden. Er zal geen adviseurswerk verricht kunnen worden zoals dit de laatste jaren het geval is geweest. Hiervoor heeft men dan in de plaats gekregen „De Herdersstaf" terwijl eens in de twee maanden „De Herdersfluit" zal verschijnen.

In de vakature ontstaan door het bedanken van Ds W. Veenstra als lid van de L.Z.C. werd Ds N. van Beek gekozen.

Na de zakelijke dingen te hebben behandeld hield Mej. G. van Meekeren te Groningen, haar boeiende inleiding over: „Het zingen en de zelfwerkzaamheden voor de kinderen van de zondagsschool."

Eén en ander werd gedemonstreerd met eenvoudige eigengemaakte muziekinstrumenten. In een ogenblik hadden we een denderend orkest en zongen we een nieuw versje als nachtegalen.

Het bleek ons dat er op dit punt nog veel verbeterd kan worden aangaande het onderricht voor onze zondagsschoolkinderen.

Br v. d. Werf bracht dank aan de Voorzitter Ds W. Veenstra voor het vele werk dat hij voor onze zondagsscholen heeft gedaan in de achterliggende jaren. Als blijk van erkentelijkheid werd hem een mooi boekwerk overhandigd. Na een kort slot- en dankwoord van de scheidende voorzitter werd deze vergadering met dankgebed gesloten.

Het bestuur van L.Z.C. is als volgt samengesteld:

Voorzitter: Dhr S. v. d. Werf, Kleinzand 9, Sneek.

Sekretaris: Ds J. A. Scholte, Schoolstraat 117, Musselkanaal.

Penningmeester: Ds N. van Beek, Kon. Julianalaan 1, Delfzijl.

Alg. Adjunkt: Mej L. J. van Beek, Westersingel 115, Rotterdam.

De sekretaris.

Punten voor het gesprek over Israel

Van zending onder Israel spreekt men heden liever niet, daarvoor is in de plaats gekomen het gesprek met Israel. Aan dat gesprek met Isarel kunnen allen nog niet deelnemen, omdat zij de opvatting, waarbij men van christelijke zijde bij dat gesprek uitgaat, niet als bijbels verantwoord kunnen zien. Met het trekken van konklusies uit de bevestiging van de Staat Israel moet men voorzichtig zijn. Het blijft zaak nauwkeurig te luisteren naar wat de Schrift zegt. Is dus het gesprek met Israel begonnen, zo is er toch nog wel reden om als gelovigen onder elkander te spreken over Israel. Met sommigen kan dat gesprek heel moeilijk gevoerd worden. Zij redeneren van uit een statische schriftbeschouwing en kunnen moeilijk meer een ander geluid opvangen, dan dat waaraan hun oren zich jaren aaneen gewend hebben. We kunnen echter menen met sommige dingen klaar te zijn, zonder dat deze overtuiging voldoende gefundeerd is. Wanneer we een vruchtdragend gesprek zullen kunnen voeren over Israel, zullen we elkander serieus moeten nemen. Er was een tijd, dat met medelijden werd neergezien op hen, die Israels volksherstel verwachtten; thans heeft men dunkt me, aan die kant de neiging om hén voor achterlijk te houden, die niet geloven aan Israels inschakeling in het toekomstige heilsgebeuren — wel te verstaan: zijn inschakeling als volk. Ook die houding is verkeerd: niemand wil graag voor een achterblijvertje gelden — zelfs al is hij het.

1 Israel is daar, waar de Messias is; het volk, dat de Messias rondom zich vergadert, is Israel.

2 Het genadeverbond, dat heel het volk van de Messias omvat, en in de totaliteit van Jakob's nakomelingen geen grensteken had, is gerealiseerd in de nieuw testamentische gemeente als de totaliteit van de kinderen van de gelovige Abraham en heeft de doop als grensteken.

3 Daar alle beloften Gods, zovelen als er zijn, in de Messias Jezus Gods „ja" ontvangen hebben 2 Kor. 1 : 20 en Israel daarop niet „amen" doch „neen" gezegd heeft, is de Messias ook niet meer naar de belofte in het Jodendom.

4 Het is niet juist te spreken van Israel en de gemeente, om dat naar nieuw testamentische opvatting, de gemeente Israel is.

5 Die uitlegging van het oude testament, die de oordelen, daarin aangekondigd, op het Jodendom laten slaan en de zegeningen op de gemeente is in zoverre juist als de oordelen hen betroffen, die, schoon uit Israel geboren, toch niet „Israel" waren en de gemeente als volk van de Messias erfgename der beloften is.

6 Een goede uitlegging van die schriftgedeelten in het nieuwe testament, waarin het woord Israel, (of een gelijkluidende uitdrukking) voorkomt, is niet mogelijk zonder eerst vastgesteld te hebben welke betekenis de uitdrukking Israel en de synonieme uitdrukkingen in het nieuwe testament hebben.

7 Uit de vraag Rom. 11 : 1 mag niet worden afgeleid, dat God voor het Israel in zijn oud-testamentische gestalte nog een taak zou hebben.

8 Rom. 11 : 25 beschrijft de weg, waarlangs een compleet Israel behouden

zal worden, hetwelk niet hetzelfde is als een „hersteld" Israel.

9 Het „Israel naar het vlees" heeft slechts in zoverre een heilstoekomst als het geestelijk vernieuwd wordt, d.i. vernieuwd wordt in zijn personen. Rom. 11 : 23.

10 De genade giften en de roeping Gods zijn wel onberouwelijk (Rom. 11 : 29) maar niet onvoorwaardelijk.

L.

Bij de verschijning van „Geloof en Leven"

Mij werd opgedragen bovengenoemde uitgave van de N.B.J.B., bedoeld voor jeugdleiders en de jongeren zelf, in ons weekblad aan te kondigen en van een recensie te voorzien.

Dat is inmiddels echter gebeurd door Ds V. d. Werf. Daarvoor onze dank!

Wat mij nog rest is: deze uitgave warm aan te bevelen! De suggestie van onze voorzitter, neergelegd in het „ten geleide" verdient alle aandacht: laten de Raden der gemeenten dit boekje geven aan nieuwe leden!

Ja, dat zou prachtig zijn. Niet alleen een „doopkaart", maar ook dit boekje!

Dat geld — overigens slechts f 1.95! — komt er in de collecte wel weer uit! 't Is overigens zot altijd maar weer vanuit dat stomme geld te denken....

Is het niet belangrijk, dat wij ons bezig houden met de inhoud van geloof en leven? Wij zijn toch een geloofsgemeenschap, staande in het leven!

En weet U, wat mij de grootste verdienste van dit boekje lijkt? Dat iedere lezer gaat vragen naar een gesprek, een uitwisseling van gedachten.

En daarmee zou ons z.g.n. catechisatiewerk — in vele gevallen zo'n droevig beeld vertonend — wel eens weer op gang kunnen komen. En dan zónder allerlei „vermaningen" daartoe, maar als resultaat van de vraag van onze mensen zelf.

Zouden we maar niet gaan bestellen?

Niet om de schrijvers, die voor hun werk grote dank verdienen, van een zoet winstje te voorzien. Zij verdienen er immers niet aan; maar om zelf winst te boeken!

Besteladres: Jeugdbureau N.B.J.B. v. d. Goesstraat 17, Utrecht. Giro: 28686.

H. P. de B.

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

IX

Beste Vriend en Broeder,

Ja, dat functieverlies van de Kerk is een verschijnsel dat aan het denken zet. Vroeger was het anders met de Kerk dan nu.

Toen beheerste de kerk het leven. Ze stond midden in dorp of stad. Niemand kon haar negeren; aan haar voet speelde zich het leven af, binnen in haar schoolden de levenden samen, rondom haar rustten de doden. Geen huwelijk was denkbaar zonder de kerk. Vorsten kwamen haar zoeken om de kroon te ontvangen en de gilden hadden er hun altaren. De kunst vond er zijn inspiratie en de wetenschap zijn grenzen.

En nu?

De grote massa's gaan aan de kerk voorbij. De doden rusten op neutrale kerkhoven. Gemeenteambtenaren voltrekken de huwelijken, de overheid verzorgt de invaliden, behoeftigen en uitgedienden. Bedrijfsleven, buurtverenigingen, vakorganisaties, jeugdbonden en inrichtingen voor het onderwijs bemoeien zich met de opvoeding, vrijetijdsbesteding en ontspanning. Ze organiseren festijnen en uitstapjes en brengen hun mensen samen op hobbyclubs en ontspanningsavonden.

En de Kerk staat buiten dit alles.

Hoe dat komt?

Ik luister wel eens naar stemmen die opklinken uit de massa. En naar stemmen die opkomen uit de kerk. Wat zeggen die stemmen?

De Kerk heeft zichzelf ontluisterd. Ze heeft haar eigen betrekkelijkheid van de daken gepredikt. Ze heeft minderwaardigheidscomplexen gekregen en aangekweekt. Ze heeft de gunst van machtigen en rijken gezocht en de profeten uitgestoten, en zo is ze vermagerd en versnipperd. Ze heeft het priesterlijk-zorgende verloren. Ze heeft niet geantwoord, toen de schreeuw naar sociale gerechtigheid gehoord werd. Ze viel niet meer aan en overrompelde niet langer door enthousiasme en grenzeloze toewijding. Ze stelde zich enkel veilig binnen de ommuurde vesting van dogma en traditie. Ze kon Marx niet in het zonnetje zetten door een verbluffende eruptie van practische naastenliefde. Te zeer was ze gesteld op rust en slaap, dan dat ze vooruitholde om een weg te bereiden en een thuis klaar te hebben voor de genummerde arbeiders van de nieuwe tijd.

Zo ging het leven haar voorbijstromen. Haar wijde bedding bleef leeg, slechts een nietig beekje kroop daarin nog voort.

Moeten we nog verder gaan? Het is allemaal al eens vaker gezegd; ook door de kerk zelf gezegd.

Het allerergste is, dat de kerk niet meer de plek is, waar de mensen de *gemeenschap* beleven. De industrialisatie heeft grote verschuivingen teweeg gebracht. Dorpelingen werden stedelingen, Noordelingen Zuidelingen, enzovoort. Ze raakten los uit de vertrouwde dorpsgemeenschappen en vonden geen nieuwe gemeenschap terug. De Kerk was niet paraat. En zo waren ze blij met wat bedrijven, buurtverenigingen en fabrieken organiseerden. Blij met de acties van de Jeugdbonden en de avondjes van de vakorganisaties. Blij, maar toch niet voldaan!

Want echte gemeenschap heeft diepere fundamenten, dan alleen het feit dat men in hetzelfde bedrijf werkt en in dezelfde straat woont. Waarachtige gemeenschap heeft te maken met de ziel. Zij is daar, waar onze diepste hunkeringen parallel loopen en onze heiligste verering dezelfde kant uitgaat. Zij bloeit op onder openheid en liefde en blijft levend door de draagkracht van EEN, die allen liefheeft, voortstuwt en draagt. Daarom, vriend, moeten we wakker zijn en de ogen open hebben en de oren spitsen, opdat onze Gemeenten de roep verstaan van de Heer der Gemeente en van de voortgejaagde, afgematte mens.

Want de echte, door Christus bedoelde Gemeente is het enige instituut op aarde, waar waarlijk gemeenschap te beleven en te realiseren valt.

Tot ziens.

Je medestrijder.

Diversen

EEN FELICITATIE
UIT AUSTRALIE

Melbourne, 10 mei 1956.

Gaarne zou ik willen, dat onze beste wensen aan Baptist Nederland werden overgebracht. In gedachten vieren wij het Jubileum mee. Gaarne zouden wij er tegenwoordig zijn, doch dat is buitengesloten.

Moge God al onze voorgangers en gemeenten rijkelijk zegenen in de toekomst.

Dat is onze bede!

Fam. A. A. HARDENBERG.

50 Auburn Rd, Hawthorn E 2,
Melbourne, Australie.

EVEN ATTENTIE
voor de
ALGEMENE VERGADERING
VAN ZUSTERHULP
op 14 Juni a.s.

Er kwamen heel wat aanmeldingen voor de A.V. bij ons binnen, zodat onze kerk te klein bleek te zijn en wij een groter gebouw moesten huren. Dit is het gebouw v. Chr. Bel. aan de Westersingel. Deze zaal kan heel wat mensen bevatten. Dus zusters als U nog niet van plan was naar Sneek toe te gaan, kom gerust, er is plaats genoeg.

Willen misschien de afd. die zich nog niet gemeld hebben dit per omgaande doen? Adres: 2e Woudstraat 6, Sneek. In de middagpauze kunt U dan onze mooie kerk wel bezichtigen.

Zullen wij dus afspreken, dat we allen de 14e Juni naar Sneek zullen gaan?

En als wij deze dag biddend voorbereiden, zal God ons die dag ook rijkelijk willen zegenen.

Namens afd. Zusterhulp Sneek,
H. BEEN—v. d. HEIDE.

2e Woudstraat 6, Sneek.

ADRESWIJZIGING

Br I. Tammeling is verhuisd van Bapt. Pastorie, Foxhol naar: Mattheus Mulderstraat 2, Sappemeer.

Advertentiën

Voor de vele blijken van belangstelling, ontvangen bij onze 35-jarige echtvereniging, zeggen wij hartelijk dank.

J. W. Zwaan
D. Zwaan—Smits

Staveren, mei 1956.

Op Zondagmiddag 27 Mei is in Jezus ontslapen onze lieve Dochter, Zuster, Behuwdzuster, Tante en Verloofde

Maaike Hendrika Mostert

op de leeftijd van 24 jaar.
Gods genade was haar genoeg.

Mede namens
verdere familie,

's Gravenhage:
Chr. Mostert
H. C. Mostert-Barendregt
Groningen:
P. Mostert
M. E. Mostert-Bos
Harlingen:
C. Mostert
M. Mostert-Steenbergen
's Gravenhage:
A. G. J. Mostert
W. Wulffers.

's Gravenhage, 27 Mei 1956.
Delftselaan 145.

Bapt. wed., 65 jr, flinke verschijning, z. kinderen, zoekt betrekking als

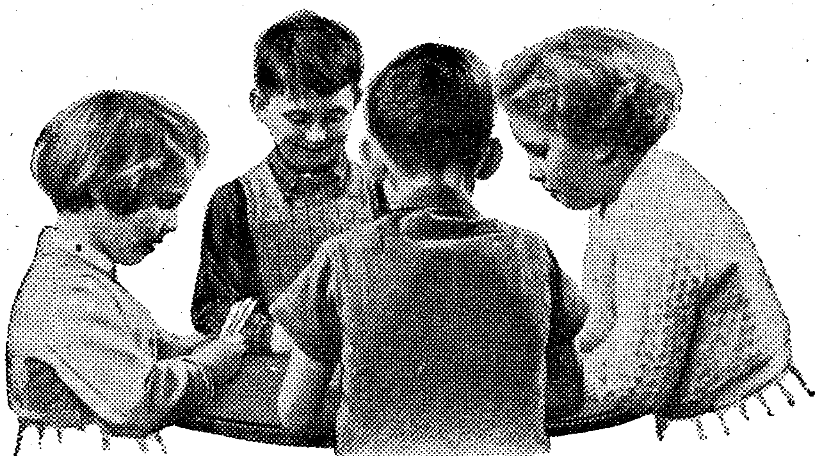
huishoudster

bij gelovig heer tot 69 jr. (alleen zijnde) om later bij wederzijds goedvinden een huwelijk aan te gaan.
Brieven onder No. 1-6 aan de adm. van dit blad.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. luxe uitgave (dik formaat)	f 5.25	
„ eenv. „ (dundruk)	- 5.75	rood, blauw, zwart, bruin
„ luxe „ „	- 7.50	rood, bruin, blauw
„ zeer luxe uitgave (dundruk)	- 19.50	zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	- 5.50	
Harm. deel II	- 6.75	
Orgelbegel. Psalmen geb.	- 1.90	

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77 B, Rotterdam Girono. 568945

Spaar het Verkade kwartetspel

Bon voor een kwartetplaatje op iedere rol Verkade BESCHUIT en op alle Verkade KOEKEN.

gezellig-spannend-boeiend!

Jaargang 73 Nr 3317 Vrijdag 8 Juni 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Een zaaier ging uit om te zaaien...

Matth. 13 : 1—8, 18—23.

Zo was Jezus: geen lange betogen of abstracte theorieën, maar kort en zakelijk op de man af. Zie je die mus op het dak? Die valt er niet af zonder de wil van de hemelse Vader. Zó sprak Hij over Gods voorzienigheid. Zie je die vissers met dat sleepnet? Ze vergaderen alle vissen, bruikbare en onbruikbare, straks worden de onbruikbare weggeworpen. Zó gaat het straks in het oordeel. Zie je die zaaier? Zó gaat het met de prediking van het Evangelie; hier draagt ze vrucht, daar niets, maar ginds zeer veel. Alle dingen dienen Jezus als aanloop om geestelijke waarheden te zeggen.

Een zaaier ging uit om te zaaien. Wist u, dat wij reeds zaaiers zijn? Er staat daarom ook niet: „Ik zal u tot zaaiers maken". Want dat zijn wij al. Er staat wèl: „Ik zal u tot vissers van mensen maken". Dat zijn wij niet uit onszelf. De mens is een zaaier, een groot zaaier. Gedachten, woorden en ideeën, we strooien ze kwistig rond. Houding, gebaar en handeling, ze zijn zaadjes, die wij royaal weg strooien in zieleakkers om ons heen. Ze komen ook in onze eigen hartetuin, waar naast het zaad van andere zaaiers ook ons eigen zaad opkomt. Immers, wie een daad zaait, oogst een gewoonte; wie een gewoonte zaait, oogst een karakter; wie een karakter zaait, oogst een levenslot. Wij zijn zaaiers én tegelijk ook akker. Het is van enorm belang, wat voor zaad wij zaaien en anderen in ons leven strooien.

Het zaad. Is het goed zaad, is het onkruid? Daar gaat het om, want zaden worden vruchten, ze krijgen gestalte in mensenlevens. Hét zaad, het goede zaad, is het Evangelie van Jezus Christus, de gekruisigde en opgestane Heiland en Heer. De boodschap van verzoening en verlossing, die vrede en vreugde brengt. „Gaat dan heen en predikt het Evangelie...." Dat is hét zaad, dat gezaaid moet worden. Er is geen andere opdracht verstrekt, en deze is nog van kracht. Welk zaad hebt u in uw zaadbak? „Al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat lieflijk is", Filip. 4 : 8. Is dat uw zaad?

Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen die het goede verkondigen, Rom. 10 : 15. Er is ook ander zaad. Zaad, om welke de toorn Gods komt. Toornigheid, lastering, liegen, vuil spreken, Kol. 3 : 6.

O mens, gij zaaier word een zegen en geen vloek. Word aangedaan met de kracht des Geestes, zodat gij slechts goed zaad strooit. Want weet en vergeet het niet, zaden krijgen gestalte.

Zaaien is een geloofsdaad. Nog nimmer is een zaai- en maaimachine tot één machine gebouwd en tegelijk werkzaam. De zaaier weet niet wat van zijn zaad worden zal. Als hij gezaaid heeft, is zijn werk gedaan, zijn invloed ten einde. Andere invloeden, die buiten zijn bereik liggen, bepalen de oogst. Dat is wat, deze machteloosheid! Zaaien is een geloofsdaad. Hier is het de akker, die de oogst bepaalt. Drie van de vier delen blijken ten slotte onvruchtbaar. Hoe is de gesteldheid van uw hartentuin? Een publieke weg, waar elk wat te zeggen heeft behalve uzelf? Waar alles plat getrapt is en vol met schillen en dozen nog vanwege het „aangenaam" verpozen? Mens, gooi het hek dicht! Laat de Heer uw hart vernieuwen opdat het vrucht drage! Zit uw hartetuin vol keien? Men wierp ze kwistig in uw tuin. De stenen zijn te zwaar om ze zelf er uit te lichten. Laat Jezus het doen! Hij maakt de hardste harten zacht en vruchtbaar. Of is uw zieleakker één grote bende, door doorn en distel veroorzaakt? Weet toch dat Jesaja reeds profeteerde: voor een doorn gaat een denneboom op en voor een distel een mirteboom.

Hoe de gesteldheid van uw hartetuin ook zijn mag, de grote tuinman Jezus Christus wil ze maken tot een lusthof des Heren! Al kunnen wij over de oogst slechts weinig zeggen, één ding staat vast: wij zullen oogsten, wat wij gezaaid hebben en hebben laten zaaien. Zullen we 't niet vergeten van die daad-gewoonte, gewoonte-karakter, karakter-levenslot.

Een zaaier ging — neen, gáát — uit om te zaaien. Ondanks het publieke pad, de stenen en de distels. Hij móét zaaien: „opdat Zijn koninkrijk kome...." En: „wat zal eens 't oogsten zijn?"

Zullen sterren daar sieren
de kroon die 'k ontvang,
als mijn werk hier op aard is gedaan?
Zie ik zielen daar weer,
die 'k eens won voor de Heer,
als 'k die hemel ben binnengegaan?

G. Br.

Losse Schakels

„Ten Goede" **Drukt Paulus zich vaag uit, wanneer hij zegt dat God alle dingen ten goede doet medewerken degenen, die Hem liefhebben? En wordt wel altijd genoeg acht geslagen op de beperking, die de apostel er aan geeft?** Het is niet zonder meer en in alle gevallen, voor alle mensen waar, dat hun alles ten goede meewerkt. Integendeel, de Schrift zegt niet onduidelijk, dat er een levenshouding en -gedrag mogelijk is, waarbij alles medewerkt aan de levensafbraak en stuwt naar de ondergang. Slechts voor hen, die God liefhebben, dat is wel: die in de door God gewilde verhouding tot Hem staan en leven, geldt, dat alles ten goede voor hen medewerkt. En wat kan dan wel dat „ten goede" zijn? Hier wordt zeker niet voet gegeven aan de dromerige wereldwijsheid „dat alles wel op zijn pootjes terecht zal komen". Wat voor ons góéd is, is door God bepaald en onze wensen worden daarbij vaak doorkruist. God heeft ons leven een doel gesteld en daarheen stuurt Hij het. En welk dan dat doel is, lezen we in de context; het wordt onmiddellijk gezegd: dat wij het beeld van Gods Zoon gelijkvormig zullen zijn Rom. 8 : 29. Om de heerlijkheid, die Christus' deel is, te kunnen dragen; om de vreugde, die Christus ingegaan is, te kunnen smaken, moeten we Hem gelijken. Wat God het schepsel aan zaligheid zal kunnen geven, hangt daarvan af, *hoe* het schepsel is.

Gods „Almacht" De N. Vert. zegt dat het God is, die alle dingen doet medewerken ten goede, degenen, die Hem liefhebben. God staat niet alleen boven ons leven, maar Hij staat er ook achter en is erin. De almacht Gods is in de Bijbel de al-omvattende macht van God. Dit betekent niet de opheffing, maar de omsluiting van andere machten. Hij verhindert de arglistigheid der wijzen niet maar vangt ze er in. Hij vangt hun slechte listen en hun kwaad gerichte daden op, en doet die anders resulteren dan zij beogen. — Het is op deze verhouding van menselijk doen en goddelijk regeren, dat Rom. 13 doelt, wanneer het spreekt over de verhouding van de machten, die zich hier laten gelden, die „boven ons staan" en de heerschappij Gods. Hij z e t t e de Overheden niet in, maar hij s c h a k e l t ze in. Pilatus gaat zijn gang, maar er gebeurt wat God besloten had ons tot heil.

„Het goede" De uiteenzetting van ons gevoelen dat met de uitdrukking „ten goede" in Rom. 8 : 28 iets concreets bedoeld wordt en wel is waar de gelijkvormigheid met het beeld van Gods Zoon en dit als voorwaarde om de zaligheid te kunnen smaken, brengt ons tot de vraag of met „het goede" van psalm 4 en psalm 65 ook niet aan iets concreets gedacht is. Volgens de eerstgenoemde psalm zijn er mensen, die de verzuchting slaken: wie zal ons het goede doen zien? en in psalm 65 jubelt de dichter: we zullen verzadigd worden met het goede van uw huis. Zouden we in psalm 4 niet te doen hebben met een verlangen naar de openbaring van het messiaanse heil, en in de andere psalm niet een profetische danktoon beluisteren over het heil, door de Messias bewerkt en te smaken gegeven? — We vermoeden zo, dat de bijbel zich minder in algemeenheden verliest, maar in heel zijn getuigenis op Christus en Zijn heilswerk gericht is.

En zou het niet kunnen zijn dat, om het N. Test. te verstaan, het minder noodzakelijk is in de heidense denkwereld dier dagen thuis te zijn, dan het Jodendom dier dagen te kennen in zijn verwachtingen en uitdrukkingswijze?

Dubbel ontvangen? Als derde der zegeningen, die het volk Gods volgens Jesaja 40 geschonken zijn behoort „dat het van de hand des Heren dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden." Het is niet duidelijk, dat deze verklaring zou zijn naar het „hart van Jeruzalem". Het doet niemand prettig aan te horen, dat hij, achteraf bezien, te zwaar gestraft is. De bestraffer heeft dan een boze bui gehad en, in geïrriteerde toestand, te hard geslagen. Zulk een afreagen mogen we niet veronderstellen bij Hem, in Wiens naam hier gesproken wordt. Te zeggen, dat de liefde het zo aanvoelt en zich in deze geest moet uiten, bevredigt niet. De zondaar moet weten, dat de straf, die hij ontvangt, nimmer onrechtvaardig is.

Het is opvallend dat bij de profeten vaker over dat „dubbel" gesproken wordt, in verband met Gods ontferming.

Vorm van kwijtschelding Past deze toezegging, die het hart der verlosten vrolijk moet maken, niet beter bij de andere genoemde weldaden, wanneer we haar verstaan van het teruggeven van de schuldbrief of de schuldbekentenis? Deze, door beide partijen, schuldeiser en schuldenaar getekende brief, werd langs een golflijn door midden gescheurd en elke partij verkreeg een helft. Zolang de schuldeiser zijn helft had, kon hij zijn vordering doen gelden. Was de schuld afbetaald, dan ontving de schuldenaar de helft, die zijn schuldeiser in bewaring gehouden had. Door het bezit van beide stukken, had hij het bewijs dat de schuld gedelgd was. — Het was „naar het hart van Jeruzalem" en het is een grote bevrijding en verkwikking voor de zondaar wanneer hij mag vernemen dat hij, nu de Plaatsbekleder de schuld gedelgd heeft in Zijn bloed, vrij uit gaat. Hij is met Christus de gevangenis, waarin hij zijn schuld moest boeten, uitgegaan, omhoog gebracht en in een nieuw, zondeloos en zonnig leven gebracht. Hebr. 13 : 20.

Snelle vrucht Het schijnt dat de Baptisten vóór de laatste wereldoorlog Japan als zendingsgebied hebben verwaarloosd. Kwam dat misschien omdat er een nogal gespannen verhouding bestond tussen Japan en de Ver. Staten, die ten slotte het Baptisten-zendingsvolk bij uitnemendheid zijn? In ieder geval na wereldoorlog II zijn de Baptisten van de Zuidelijke Staten daar met ijver het Evangelie gaan verkondigen. Doordat Communistisch China de vreemde zendelingen ter deure verwees, kwamen er krachten voor Japan vrij. Vijfenvijftig georganiseerde gemeenten werken op verscheidene plaatsen. Toen men ...en acht jaar geleden begon waren er 16 gemeenten met ongeveer duizend leden, terwijl er nu een 7000 zijn. Het laatste jaar werden ruim 1000 personen gedoopt. Zestig jonge mannen zijn in opleiding voor de evangeliedienst.

Ook ons tekort? Sprekende tot een vergadering van een 600 predikanten zeide de presbyteriaanse voorzitter:

> „We hebben het niet aangedurfd onze gemeenten te plaatsen voor een „hard" evangelie. En het gevolg daarvan is, dat we de futloze de slappen en hen, die bang zijn iets te wagen, aangetrokken hebben. We vergeten dat die mensen, die de wereld doen veranderen, niet afgeschrikt maar juist aangetrokken worden door de oproep om moed te tonen en moeite te aanvaarden".

Was dit ook niet de wijze, waarop de Here Jezus selectie heeft uitgeoefend onder de vele scharen die Hem volgden? Luk. 14 : 25—30.

De poorten der hel De Here Jezus zegt aan zijn gemeente, dat de poorten der hel haar niet zullen overweldigen Matth. 16 : 18. Dit is beeldspraak. Schlatter verstaat het zo, dat gedacht is aan openslaande deuren, die als de lippen van een roofdier, naar de gemeente grijpen om haar te verslinden. — Zouden de poorten hier niet beeld zijn van de macht der hel? Achter de poorten van een oosterse stad verzamelden zich de gewapenden voor de uitval, waardoor „poort" het beeld van macht geworden kan zijn. De Macht, die de gemeente bewaart, is sterker dan de macht, die haar belaagt.

L.

Zand en zaad

Geachte dominee,

Hierbij een kleine bijdrage voor het simmienarium. Ik weet niet of ik het goed schrijf. Niet bekend maken, ik doe het niet om mijn eer maar uit liefde tot de Heer; dus het blijft onder ons. Met vriendelijke groeten....

Zo'n briefje kreeg ik thuis en dat ligt nu naast mij op tafel. Met vijfentwintig gulden erbij. Haar man is een doodgewone arbeider in een van onze vele fabrieken. Wij hebben zeker meer dan duizend baptisten, die het zo ook konden doen en dan waren we zo goed als klaar. Voor de eerste ronde in elk geval. Zou het zo niet kunnen? Moeten nu werkelijk een serie broeders op stap om u nog duidelijk te maken, dat u mee kunt werken aan een van onze wijdreikendste doelen? Natuurlijk willen die mannen dat wel, maar me dunkt we kunnen hun moeite en kosten sparen en zeggen: Hier is het. Ja, er zijn altijd wel enige tragen in een gemeenschap, maar daar hoort u niet bij. Zet u neer en schrijf hartig. Of nee, neem een enveloppe en uw geld. Schuif het erin en bid de Heer uw gave te willen zegenen. Zeg Hem dat u het graag geeft en dat u het doet in het geloof, dat dit geld omgezet zal worden in een monument van geloof en liefde. Dat envelopje neemt u zondag mee naar de kerk. Er buiten op heeft u geschreven: voor het nieuwe centrum! Moeten we nog veel propaganda gaan voeren voor dit centrum, dat in aller verbeelding reeds leeft en dat zoekt om uit de wolken neer te dalen, ergens op een lieflijke plaats van dit lieflijke land? Help mee aan de verwezelijking broeder, en wacht niet op de anderen. Zij wachten op u.

Ik weet zeker dat de broeders, wier namen verleden week in De Christen vermeld werden niet boos op me zijn, als ik u nu opwek om van wal te steken. Laten we gaan varen en zien waar we terecht komen. Wat zou het prachtig zijn als we al in volle vaart waren, wanneer de mannen op de oever van uw gemeente verschijnen om u van wal te helpen. Houden we niet allemaal van spontaneïteit? Wel, wees en handel spontaan. Die achterblijvers moeten dan maar geholpen worden ook midden in de stroom te komen. U weet, in Groningen hebben we geen collecte gehouden, ofschoon het wel achter in het hart sluimerde het te doen. Later hoorde ik dat er een broeder geweest was, die eigenlijk al naar huis had willen gaan, maar toch nog in de laatste samenkomst gebleven was, omdat hij vermoedde dat er nog wel eens een collecte voor het nieuwe centrum gehouden zou kunnen worden en daar wilde hij bij zijn en het zijne er bij doen. Als hij dit leest, dan moge hij het alsnog gauw in orde maken.

De brievenbus zit vol met verkiezingslectuur. Daar er bij mij geen bus achter de gleuf zit ploft alles wijd en zijd door de gang en moet ik mij nog bukken om de serieuze veelbelovende lectuur te vergaderen. Het is al net als altijd: wat bereikt werd hebben wij gedaan; wat niet bereikt werd is te wijten aan de anderen; stem op onze lijst en u zult wat beleven. Van alle muren kijken mannen op ons neer glimlachend, vaderlijk, ernstig. En wij, wij staan op een zessprong; nee, de helft er af. Enkelen weten het al sedert vaders tijd welke partij ze kiezen. Ze kiezen niet allereerst mannen maar een partij. Een part, een deel dus. Een echt nederlands kanalensysteem. Politiek is niet de sterkste zijde der baptisten. Trouwens, veel sterke hebben we niet. We hebben geen specialisten. We zijn allemaal gewone luiden met gewone huisdoktertjes. Maar we staan er weer voor: we moeten stemmen, kiezen. Dat je kiezen kunt is zo goed en zo moeilijk. Net wat die dame zei op de landbouwtentoonstelling in Moskou, toen ik haar vertelde, dat ik Trouw, N.R.C., De Waarheid, Het Parool, De Groene kon lezen en dat ze allemaal de zaak van een zekere zijde belichtten — ze zei: „nogal verbijsterend". Dat is ook zo, bij éénrichtingsverkeer heb je daar zo geen last van, maar daar kun je ook maar één kant uit. Maar om erop terug te komen: vindt u het gemakkelijk? dat kiezen, stemmen? Nee, we zouden het niet willen missen, want op deze wijze kunnen we tenminste op de duidelijkste wijze onze mening over gevoerde regering kenbaar maken. Maar het terrein is zo onoverzichtelijk, of ook: wij zijn zo klein van stuk. Niettemin, we zullen het serieus doen. We zullen niet alleen naar beloften, zelfs niet naar bijbelteksten kijken, maar nadenken. Wie weet is er een bij, die voor hij gaat, „even" bidt. Och ja, waarom niet. Ik bedoel niet: de verantwoordelijkheid afschuiven. Niet met de ogen dicht straks in 't hokje staan en dan de rode punt maar ergens op goed geluk laten neerdalen. Nee, de ogen juist goed los, en dan toch danken, dat je mee mag kiezen en bidden, dat je het goed mag doen. Een beetje overdreven? Neen!

Of mij de partijen bevredigen? Of er dan één is, aan wie ik van ganser harte mijn stem zal geven? Ook: neen. Maar dat zal u ook zo gaan. En als ik dan toch mijn stem geef aan een partij, ofschoon ik tegelijkertijd kritiek heb? Dan zou het beste zijn toch maar dat hokje rood te maken en aan de mannen, die u uw stem gaf, een brief te schrijven, dat u in vele zaken aan hun kant staat, maar dat u zo graag zag....en dan komt uw boodschap.

Sterkte en wijsheid op 13 Juni En ik meen wat ik nu zeg.

HUIZINGA.

Bouwers van de Unie

IV

Ds N. van Beek, 1850—1931

Voor een uitvoerig overzicht leze men „De Christen" van 11 juni tot 10 sept. van 't jaar 1926. Daar schrijft Ds Van Beek ter gelegenheid van zijn 50 jarig ambts jubileum over zijn levenservaringen. Door deze herinneringen onder de titel „Na 50 jaren" komt het verleden weer dichter bij en leert men de vroegere geschiedenis van ons werk beter kennen.

Evenals Ds B. Roeles stamt ook Ds Nicolaas van Beek uit de boerenstand. Het is merkwaardig, dat deze pionier van het Baptisme uit díe provincie komt, waar tot nu toe geen enkele Baptisten gemeente, zelfs geen pionierspost, nog is geweest. Hij werd namelijk geboren op 16 febr. 1850 te Wolfaertsdijk in Zeeland, waar zijn ouders een boerenbedrijf hadden. Hij was de oudste van de drie kinderen. Vader en moeder van Beek behoorden oorspronkelijk tot de Ned. Herv. Kerk, maar als streng orthodoxe belijders konden zij moeilijk tevreden zijn met de uiterst vrijzinnige prediking van de plaatselijke predikant. Zij voelden zich sterk aangetrokken tot mannen als Ledeboer en Budding, oorspronkelijk Herv. predimaar in de tijd der Afscheiding afgezet. Vooral de laatste, Ds H. J. Budding, die in Goes de Vrije Evangelische gemeente stichtte, heeft goede invloed uitgeoefend op de geestelijke ontwikkeling van de jonge Nicolaas. Hij ontving het schoolonderwijs van zijn vader, die z'n zoon niet naar de goddeloze staatsschool wenste te sturen. Eerst nadat Ds Budding een School met de Bijbel had gesticht, ging hij naar school. Maar toen was hij inmiddels al elf jaar geworden. Hij was nog maar acht jaar toen zijn vader overleed. Tijdens een geestelijke opwekking in de gemeente te Goes, waardoor vele mensen tot overgave kwamen, werd ook hij door het Evangelie getroffen en kwam tot bekering. Al spoedig daarop gaf hij de wens te kennen opgenomen te worden in de gemeente. Dit bracht nogal wat opschudding. Men was niet wend, dat zulke jonge mensen reeds be lijdenis deden. Van Beek was toen nog maar 13 jaar; toch werd aan zijn verzoek voldaan, zodat hij lid werd van de Vrije Evangelische Gemeente te Goes. Hij schrijft zelf, hoe hij door het aangesloten zijn bij de gemeenten begon te werken voor de Heer. Eerst onder de jongens van zijn eigen leeftijd, later door het oprichten van een jongelingsvereni-

ging. In die tijd groeide reeds het verlangen zich geheel aan de dienst des Heren te wijden. Toch sloeg hij het aanbod om gratis opgeleid te worden tot Herv. predikant van de hand. Het beginsel van de „vrije gemeente" weerhield hem. Maar de begeerte tot de dienst werd sterker, het werd een voortdurende gebedszaak. Tot in 1870 zijn vriend Daniël Musse, later zijn zwager, hem opmerkzaam maakte op een advertentie door Ds Gilde uit Zuidveen in „De Heraut" geplaatst. Hierin werd een jonge christen gevraagd, die begeerte had om voor de arbeid in het Evangelie theoretisch en praktisch opgeleid te worden. Van de 13 candidaten werd Van Beek aangenomen. Men leefde op het dorp zo met hem mee, dat door zijn dorpsgenoten het reisgeld bijeen werd gebracht. Zijn moeder mocht dit alles niet meer beleven, zij overleed toen hij 18 jaar was. In de herfst van 1870 reisde Van Beek naar Zuidveen, waar hij eerst een maand op proef zou zijn. Aan het eind van deze maand zeide Ds de Gilde: „Van Beek, het zal niet gaan, dat je hier blijft. Niet omdat je niet leren kunt of omdat we twijfelen aan de oprechtheid van je geloof, maar omdat je niet met de mensen spreken kunt en op goed en vrijmoedig spreken komt het toch voor een evangelist bizonder aan." Toch werd hij niet weggezonden. Vijf jaar was hij bij Ds Gilde in huis en ontving er z'n theoretische en praktische vorming voor zijn verdere levenstaak. Het werkprogramma luidde: studeren, colporteren en evangeliseren. Alle omliggende plaatsen werden bewerkt: Steenwijk, Eze, Giethoorn, Ossenzijl, Kuinre, Munnikeburen, enz. Men hield in de wintermaanden samenkomsten, deed er huisbezoek en probeerde zondagsscholen te stichten. Hier bij Ds Gilde ontmoette hij voor 't eerst Roeles. Samen zouden ze later vele jaren in de Unie Commissie zitting hebben.

Zijn eerste zelfstandige evangelisatiepost was Oldelamer in Friesland, waarbij dan Munnekeburen en Scherpenzeel ook tot zijn arbeidsveld gerekend werden. Op 17 Juni 1875 aanvaardde hij deze taak. Op 2 Juni was hij in het huwelijk getreden met J. Musse uit Wolfaartsdijk. Hij werkte slechts 8 maanden in deze omgeving. Maar in deze paar maanden werd hij herhaaldelijk voor het doopvraagstuk geplaatst. Regelmatig ontmoette Van Beek christenen, die door de prediking van De Liefde voor de Heer gewonnen waren. De Liefde wees de zuigelingendoop van de hand als onschriftuurlijk. Door de gesprekken met deze christenen en door onderzoek van de bijbel was het hem al meer duidelijk geworden wat dopen eigenlijk was. Tegen het einde van dat jaar kwam het beroep van de **Vrije Evangelische Gemeente** te Haulerwijk. Verlangen naar meer gemeentelijke organisatie en dienst deed hem besluiten dit beroep aan te nemen. Op 28 jan. 1877 deed hij aldaar z'n intrede n.a.l. van 1 Cor. 2 : 2. Ook nu werden in de omliggende dorpen evangelisatie-acties ondernomen: Bakkeveen, Ureterp, Opende, de Wilp, Ide enz. De ambtsperiode te Haulerwijk bracht een totale verandering zowel voor de gemeente als voor Van Beek en z'n echtgenote. Door de bijbelstudie-club was het doopvraagstuk aan de orde gesteld. Gebed en verder Schriftonderzoek schonk de overtuiging, dat het dopen, zoals de Baptisten het deden, de ware bijbelse handeling was. Er werd een houten doopvont gemaakt. En op 24 maart 1878 werd Van Beek door de ouderling de Vries gedoopt, waarna hij zelf nog 5 brs en zrs doopte. Toch werd er niet weer over de doop gesproken. Dit veranderde echter na het bezoek van de voorganger van de Bapt. gemeente te Stadskanaal, br H. Kruit. Deze trad zeer tactisch op, sprak niet over de doop maar bracht een warm woord van Jezus.

Ds N. VAN BEEK

Lid van de eerste Unie Commissie en vele jaren voorzitter en sekretaris van deze commissie

Dit sloeg erg in. Binnen betrekkelijk korte tijd was de gehele gemeente op één broeder na gedoopt. Alle vooroordeel tegen de Baptisten was geweken. Er ontstond een hartelijke gemeenschap met de gemeenten te Stadskanaal, Nw. Pekela en Nw. Weerdinge. Uit dit onderlinge contact werd besloten tijdens een gemeenten-dag te Haulerwijk een Unie van Baptisten Gemeenten op te richten. Eind nov. 1881 verhuisde Van Beek naar Groningen. Hij zou eerst als evangelist werkzaam zijn, en ook nog Haulerwijk en Foxhol bedienen terwijl br V. d. Baaren de voorganger zou zijn. Het begin van deze ambtsperiode begon met een opwekking. In januari 1882 werden enkele grote evangelisatieavonden belegd. H. Z. Kloekers had uit Engeland geld ontvangen voor evangelisatie doeleinden, en hij gebruikte dit geld in Groningen. In „De Beurs" en in 't Concerthuis werden deze avonden gehouden. Kloekers, Horn, Roeles en de Hart werkten mee. Er kwamen ongeveer 70 mensen tot overgave, waarvan de meesten tot de gemeente kwamen. Reeds in 1882 werd de nieuwe kerk gebouwd. Hier in Groningen begon Van Beek met de opleiding van jonge broeders tot het ambt van voorganger. Hij heeft opgeleid: de brs H. Kremer, (die te Foxhol heeft gestaan, maar later overging tot het Darbisme), Ds B. Planting, Ds A. Hof en Ds J. Louw, (die ook alle drie vele jaren de gemeente Groningen als voorganger hebben gediend), terwijl later in Den Haag ook Ds K. Reiling nog enige tijd bij Van Beek thuis was. Twee andere leerlingen, H. Visser en J. v. d. Kamp, keerden in het maatschappelijk leven terug. Ook zr G. v. d. Molen, die zich voor de zending gaf, kreeg bij Ds v. Beek de voorbereidende studie. Zij was later werkzaam in Egypte (Cairo). Na negen jaar vertrok hij naar Stadskanaal, waar hij op 16 febr. 1890 zijn intrede deed. Ook hier begon Van Beek in de omliggende plaatsen te evangeliseren: Gasselternijveen, Musselkanaal, 1e Exloermond, 2e Exloermond, Nw. Buinen en Muntendam. Alles moest te voet worden afgereisd. Zowel de gemeente Muntendam als ook de gemeente 2e Exloermond zijn uit deze arbeid gegroeid. Ongeveer 21 jaar duurde de ambtsperiode te Stadskanaal. Op Zondag 15 jan. deed Ds v. Beek zijn intrede te Den Haag n.a.l. van 1 Tim. 4 : 2a, waar hij tot zijn emeritaat voorganger was. In die jaren sprak hij ook verschillende keren te Rotterdam, waar enige leden van de gemeente te Den Haag woonden. In 1923 legde hij zijn ambt neer. Op 6 maart 1931 overleed Ds van Beek op ruim 81 jarige leeftijd.

Bij de oprichting van de Unie, waarin hij een werkzaam aandeel had, werd Ds van Beek meteen in de Unie Commissie gekozen. Volgens zijn eigen mededelingen is hij 35 jaar lid geweest van deze commissie, waarvan hij zowel voorzitter als secretaris was. De grote betekenis van deze pionier voor onze beweging is moeilijk te bepalen. Want naast de leiding in het Unie-werk werkte hij 42 jaar mee als lid van de redactie van „De Christen" aan de voorlichting en de opbouw van de leden van onze gemeenten. Bovendien vervulde hij ook 30 jaar lang de functie van administrateur van ons weekblad. In 't algemeen mogen we zeggen, dat door zijn vurige overtuiging van- en zijn trouw aan de Nw. Testamentische beginselen onze gemeenten steeds meer bevestigd werden en tussen de verschillende kerkorganisaties hun eigen vorm en wezen gingen vinden en sterker bewust werden. In 't bijzonder mag wel de aandacht gevestigd worden op de grote evangelisatie-ijver, die hij bezat. Zoals een spin zijn web weeft, zo probeerde hij overal de omliggende plaatsen te brengen binnen de invloedsfeer van de gemeente. Geen afstand te ver, geen inspanning te groot:

immers alles moest te voet (horses apostolorum) worden afgelegd. Wel heel speciaal dient genoemd te worden de grote betekenis van Ds v. Beek voor de opleiding van onze voorgangers. Overtuigd van de eigen vorm en wezen van het Baptisme voelde hij de noodzaak van een eigen opleiding voor onze voorgangers. Hij is daar mee begonnen totdat onze Unie-kwekelingen de gelegenheid kregen aan het seminarie te Hamburg en aan het Spurgeon College te Londen te studeren.

Wordt vervolgd. G. Br.

Toenemend Drankgebruik

Ongerust

In een paar ingezonden stukken in De Christen is uitdrukking gegeven aan de ongerustheid, die in onze kringen heerst in verband met een slappe houding ten opzichte van het drankvraagstuk. Inplaats van het kwaad van het alcoholisme te bestrijden, gelijk de baptisten dat oudtijds zo overtuigd deden, begint men er aan mee te doen. Van een antihouding is men via een neutrale houding in een pro-houding gegleden. Het verantwoordelijkheidsgevoel functioneert in sociaal opzicht niet meer zo levendig als voorheen. Ja, de diepere drijfveer van de baptistische drankbestrijding: het geestelijk gevaar, waarin de zielen door het drankgebruik komen, wordt niet meer onderkend, althans men realiseert het zich niet meer zo scherp. — Dit weglijden uit een houding, die van verantwoordelijkheid voor elkander, ja voor heel ons volk en van naastenliefde om Christus' wil getuigde, wordt door de inzenders in De Christen met verontrusting geconstateerd.

Groeiend gevaar

Men wijst er op, dat het gevaar thans in andere vormen zich voordoet dan voorheen. Toen was het de kroeg, waar men afleiding zocht. De droeve sociale toestanden dreven de arbeiders naar de dranklokalen en de „heren" borrelden op hun sociëteiten. Thans wordt het vurige vocht thuis geconsumeerd. De woningen hebben in aankleding en ruimten aan gezelligheid gewonnen, zodat men deze nu niet meer buitenshuis behoeft te zoeken. Men haalt nu de sterke drank mitsgaders bier en andere zwakalcoholhoudende dranken thuis. Man en vrouw gebruiken hem beide en de kinderen? Ze zien het en krijgen te zijner tijd ook hun deel er van. Zo wordt hun het alcoholgebruik als iets dat bij het normale leven behoort, geleerd. In deze wijze van alcohol consumeren ziet men het oude gevaar van een veralcoholiseerd volk opdoemen.

Oorzaak van drankgebruik

Wanneer we de oorzaak van het drankgebruik en van de toenemende zucht naar de alcohol kunnen vaststellen, kunnen we allicht de meest doeltreffende methode van genezing vinden. Vanwaar komt die behoefte aan alcohol? Waarom grijpt men naar dit bedwelmende vocht? Men kan, geheel in het algemeen, vragen: waarom bloeit de handel in verdovende middelen zo schrikbarend? Er zijn aparte internationale organisaties om de handel in deze middelen te bestrijden en van tijd tot tijd leest men in de dagbladen van arrestaties, die verband houden met de smokkelhandel in verdovende middelen, gedreven door internationaal georganiseerde benden. Er is blijkbaar grote vraag naar deze middelen. Enerzijds riskeert men gevangenisstraffen en hoge boeten, en anderzijds koopt men tegen hoge prijzen klandestien dit goedje.

Wat zegt de Schrift?

Het moet onze aandacht hebben, dat er op de pinksterdag te Jeruzalem mensen waren, die met de apostelen en met de met de Geest vervulde andere jongeren de spot dreven met de woorden: zij zijn vol zoete wijn (Hand 2 : 13). Petrus is op deze uitleg van de waargenomen tekenen van het vervuld zijn met de Heilige Geest ingegaan en heeft er aanleiding in gevonden de rechte betekenis van hetgeen men die uren hoorde en zag, in het licht te stellen. — Paulus vermaant de gemeenteleden in de brief aan de Efeziers (Ef. 5 : 18): wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest. De nieuwe vert. zegt:

> En bedrinkt u niet aan wijn, waarin losbandigheid is maar wordt vervuld met de Geest.

Zowel in Hand. 2 als in dit woord in de brief aan de gemeente te Efeze, worden wijngebruik en geestbezit samen genoemd. Er wordt gewezen op een zekere overeenstemming in de resultaten van het zich bedrinken aan wijn en het zich laten vervullen met de Geest. Er is dus een zekere parallelie tussen de verschijnselen van dronkenschap en die van vervuld zijn met de Geest. Het zal dus wel hetzelfde verlangen zijn, dat in de dronkenschap van wijn een valse bevrediging vindt en in de vervulling met de Geest de wáre bevrediging ervaart.

Valse en ware bevrediging

Waarom bedrinkt men zich? Is het niet uit de behoefte aan verheffing van het levensgevoel? Het leven is ingezonken, terneer gedrukt, zonder spankracht en zonder de mogelijkheid zich te verheffen. Het is leeg en staat op een onbevredigend peil. Het moet opgejaagd worden, en men grijpt naar het bedwelmende middel. Dat *bouwt* niet op maar *blaast* op. De voorhanden levenskracht wordt opgeblazen, maar stort als de verdoving uitgewerkt is, weer in. De drank maakt niet sterker, niet warmer, niet rijker. Hij brengt in een onwezenlijke toestand, een schijntoestand; hij bedriegt en de drinker bedriegt zichzelf. Hij wéét dat wel, maar hééft niets anders. Deze bedwelming is niet altijd katastrofaal en zeker niet in een enkel mensenleven, maar tast de weerstand in de geslachten aan — en niet alleen de fysieke, maar ook de morele weerstandstandskracht. Het karakter verzwakt; het vermogen het kwade af te weren vermindert en er zijn gevallen van totale ontreddering van het lichaam en van het verstand. Een veralkoholiseerd volk raakt als volk achterop, verliest dié kontakten die voor handhaving en verhoging van het volksbestaan niet gemist kunnen worden.

Wijn en Geest

De Geest van God, die ons in verbinding brengt met Christus en ons diens leven doet toestromen, geeft inderdáád wat men van de bedwelmende middelen ten onrechte verwacht. De pinksterdag zegt dat duidelijk: omstanders meenden met dronken mensen te doen te hebben en Paulus wijst de christenen te Efeze, bekeerde heidenen, op de Geest als het ware middel om een verhoogd en bevredigend levensgevoel te ontvangen. Van dit door de Geest opgevoerde levensgevoel was o.i. het spreken in „tongen" het teken, want wij zien daarin een parallel verschijnsel van hetgeen men waarneemt bij mensen, die een „vrolijke dronk" over zich hebben. Die „vrolijkheid", dat lallen en lachen en zingen, is teken van de valse bevrediging van de diepe behoeften aan een heel gelukking leven, waartoe God ons heeft geschapen en Jezus Christus ons verlost heeft. De ware blijdschap, het heilige lachen en goddelijk lallen is vrucht van het vervuld worden met de Geest. En waar deze tekenen (die niet hoger gewaardeerd mogen worden dan als tekenen) ontbreken, kan en zal er tóch de zekerheid en de ontzaggelijke vreugde zijn van een leven-in-volheid; van het rijke, overvloedige leven dat God ons uit Christus doet toestromen, als Zijn Geest ons vervult.

De genezing

Wanneer de toenemende behoefte aan bedwelmende drank (gelijk aan andere bdwelmende middelen) voortvloeit uit een gevoel van leegte, van armoede, van innerlijke verschraling, dan is het geneesmiddel: zich laten vervullen met de Geest van God, want dat wijst dan op het gemis van de ervaring van de spankracht van de Geest; op een tekort aan die „beste Gave".

De positieve krachten zijn altijd beter dan de negatieve. Zich van de bedwelmende drank onthouden is goed, maar is een zware taak voor de lege mens. Beter is het het te zoeken in het positieve: in de raad die Paulus geeft: wordt vervuld met de Geest. Meer géestelijk leven écht leven, overwinnend leven, leven uit de Wijnstok hebben wij als gelovigen nodig. Daarmede is een anti-alkoholactie niet overbodig verklaard en nog minder veroordeeld, maar de nadruk gelegd op het positieve.

De greep naar het bedwelmingsmiddel is, óf een vlucht uit de werkelijkheid — schoon niet altijd bewust en niet bij allen in dezelfde mate — óf een pogen om haar aan te kunnen. En in zoverre het toenemend drankgebruik onder de christenen dat is, zal de overwinning van dat kwaad gezocht moeten worden in de gehoorzaamheid aan de vermaning van de apostel: wordt niet dronken in wijn waarin losbandigheid is, maar wordt vervuld met de Geest.

L.

Kaarsen in de zomer

Ja, op de kastanjeboom, zeggen de dichters.

En dan niet de sparren vergeten.

Maar daar zal ik het niet over hebben. Als u nu toevallig twee producten van mijn geest en machine in dit blad tegenkomt, moet u niet denken, dat ik me zo zat te vervelen, dat ik maar aan het schrijven sloeg. De eindredacteur zond telefonisch een noodkreet, vertellende dat mijn zand en zaad bij hem niet was gearriveerd. Dus beloofde ik hem nog onmiddellijk wat naar de drukker te zenden en daarom ben ik nu zo druk bezig.

Nee, ik dacht aan gewone kaarsen. Dat zit zo: we hadden verleden Zondag het zangkoor uit de gemeente te Sneek bij ons. Allereerst wil ik nu wel zeggen, dat ik het een beetje verdrietig vind, dat we ze hier hadden, want nu waren ze immers niet in eigen gemeente. Ik weet hoe het mij gaat als de onzen weg zijn. Het gezin hoort bij elkaar. Nou ja, in de vacanties zijn ze ook wel eens her en der; ze komen toch terug. Dus maar niet mopperen en zeggen, dat we echt wel genoten hebben van de zang van het Sneker koor. Of het dan kaarsen in plaats van sterren waren? Nee, dat bedoel ik niet. Zondagavond zaten de dirigent met vrouw plus hun gastheer en -vrouw nog even bij ons en poogde ik een verhaal te vertellen dat ik hier eens op een muziek- en zangavond had doorgegeven. Dat verhaal kwam ik vandaag weer in een boek tegen en dat ga ik u nu doorgeven.

De componist Haydn stond in dienst van de vorst Esterhazy. Hij was de dirigent van diens privéorkest. Maar de tijden werden duur en de vorst sloeg aan het bezuinigen. Misschien vond hij de muziek oók luxe, in elk geval Haydn kreeg de mededeling, dat hij zich als ontslagen mocht beschouwen. Nu componeerde de meester voor het laatste concert, dat hij met zijn musici zou geven, een afscheidssymfonie. Het bizondere ervan was dat na een adagio elk instrument een solo had te spelen, waarna de bespeler zijn kaars uitblies en meenam. Tenslotte stonden, nog slechts spaarzaam verlicht, de beide gezichten tegenover elkaar: dat van de zuinige vorst en dat van de dirigent, tot ook deze als laatste zijn kaars doofde en de vorst alleen in het donker zat. Aanschouwelijker kon Haydn niet spreken. De koning zocht op de tast naar de meester der klanken, omarmde hem toen hij hem vond en zorgde ervoor, dat dit het afscheid niet werd.

Gelukkig zijn er velen, die echt kunnen genieten van goede zang en muziek. Ik ben echt geen kenner, maar als zoiets goeds gaande is, bestaat er voor mij geen tijd. Dan vergeet ik ook de mensen, de zorgen, het verdriet en ben een poosje in het rijk der klanken. Totdat dan die klanken versterven en de werkelijkheid weer opstaat. Een ogenblik branden de kaarsen. Was het niet zo bij Saul, als David speelde? Maar het is waar, Davids harp genas niet de zieke geest van de duistere koning. Kaarsen verdrijven wel voor een tijd het duister, maar ze gaan ook uit. En nooit is de duisternis groter dan na het licht.

Johannes de Doper wordt eens door Jezus vergeleken bij een brandende en schijnende kaars. En gij hebt u een tijd lang in zijn licht willen verheugen. Totdat sommigen zich afwendden van dit licht. Totdat dit licht gedoofd werd in de vesting door de moord van Herodes op hem. Zo steekt God nog gedurig kaarsen aan en zij staan als sterren aan de nachtzwarte hemel, de wandelaar tot troost. Die brandende kaarsen staan niet altijd op de voorpagina's van kranten of zelfs christelijke tijdschriften. Dat kunnen eenvoudige vrouwen zijn, die elke dag maar weer hun simpel werk verrichten. Daar vind ik in mijn zak een versje, dat iemand mij eens gaf en dat u misschien al eens las:

Men moest wat meer over
kleine dingen zingen:
over wat appels op een glazen schaal.
Champagne drinkt men in
bepaalde kringen,
maar er zijn appels voor ons allemaal.

De dominees bepreken trage zielen
met breed gebaar en schone kanseltaal.
Maar kind'ren bidden, als ze
's avonds knielen
voor pappa en voor mamma en
voor allemaal.

Als Albert Schweitzer kunnen
wij niet leven.
Wel als Jan Jansen: in het schaftlokaal
probeert hij elke dag de Boodschap
door te geven.
En zo te leven past ons allemaal.

Geen groots gedicht nee, maar ook een kaarsje. Ook omdat het zegt waar de kaarsen van God neergezet zijn. Op het kantoor, in de tekenkamer, achter het stuur van de bus en bij de posterijen in de cantine en op de bouw. Wilt u nog zo'n versje lezen, nog minder groot bij de mensen?:

Heer van de ketel, de pot en de pan
nu ik geen heilige wezen kan,
ijv'rig in 't werk der barmhartigheid
wakend met U in de slapenstijd,
dromend van U, als de daag'raad
mij kust,
strijdend voor U, van de zege
bewust...
Maak mij een heil'ge in het
zorgen voor 't maal
in 't wassen van kopjes, van
schotel en schaal.

Me dunkt, zo langzamerhand komen nu overal kaarsen te staan, en zo moet het wel licht worden.

Ja, u kent het versje wel van de kaarsjes brandend in de nacht. Wie kent niet die *woorden*? Als we toch eens één de weg naar huis konden wijzen met dat lichtje van ons, dat God aanstak met het vuur van het Licht der wereld.

HUIZINGA.

Zwijgen kan het pleit winnen, waar welsprekendheid niets vermag

Gemeenteberichten

HAULERWIJK

Het is een goed bericht dat de gemeente Haulerwijk u door kan geven. Twee jonge mensen hadden te kennen gegeven dat zij gegrepen waren door de liefde van Christus en dat zij hun leven in Zijn hand wilden geven en Hem gehoorzaam wilden zijn ook in de doop. Zondag 13 mei werden zij door de doop aan de gemeente toegevoegd. Het was verblijdend dat daarbij ons kerkgebouw geheel bezet was. Na afloop van de dienst schaarden wij ons tezamen om de Dis des Heren, waarbij de nieuwe leden hartelijk welkom werden geheten.

Het is alles een reden tot grote dankbaarheid en het geeft ons vertrouwen om voort te gaan, ook als straks onze voorganger vertrokken zal zijn naar Bilthoven. Wij willen vertrouwen dat de Heer ook hierin zal voorzien. Wij hopen dat ook deze plaats weer door een ander mogen worden ingenomen. De Heer zegene zo de verdere arbeid onzer gemeente. Onze verwachting is van Hem.

J. DIKKENS.

AMSTERDAM

staat in 't teken van rouw en verwachting.

Onze zr Johanna v. Eek—van der Woude te Weesp, werd 22 Mei j.l. na een smartelijk lijden, tot heerlijkheid bevorderd in de leeftijd van 70 jaar. Zij werd 28 Mei 1944 alhier gedoopt en was een trouw lid der Gemeente. De Here trooste haar man en familie.

Voor de arbeid in Nieuw-west heeft de gemeente als E.C.U.-evangelisatiepredikant beroepen onze broeder Ds M. Beschoten, welke thans te Staveren werkt.

De Gemeente Amsterdam doet een ernstig beroep op alle *voorgangers* en *secretarissen* van onze Unie-gemeenten, om bij 't vertrek van leden of bevrienden uit hun midden naar Amsterdam, zo spoedig mogelijk, daar van bericht te zenden aan Voorg. of Sekretaris van Amsterdam met *naam* en *adres*, opdat ze alhier kunnen worden bezocht.

W. V. Sekr.

★

BRIEVEN AAN Jan Strijder

X

Beste Vriend en Broeder,

Je bent dus nu drie maanden ouderling. En je hebt, als rasecht zakenman, een tussentijdse balans opgemaakt om eens voor jezelf vast te stellen, wat al dat werken, huisbezoek doen en vergaderen nu eigenlijk heeft opgeleverd. En dan vind je, dat de zaken er niet erg rooskleurig voorstaan.

Je noemt het voorbeeld van een gezin (man en vrouw beide lid), dat practisch nooit in de diensten komt. Het valt op, als ze er zijn, terwijl jij het juist omgekeerd zou wensen. Nu ben je er een paar maanden geleden geweest. Je hebt een hartelijk, maar ook hartig woordje met hen gesproken; je hebt hen herinnerd aan wat eenmaal voor het aangezicht van God en ten overstaan van de Gemeente beloofd werd; je hebt een beroep gedaan op hun verantwoordelijkheidsbesef; tenslotte heb je met hen gebeden en toen je naar huis ging dacht je ziezo dat is weer fijn voor mekaar. En je gloreerde toen ze de volgende Zondag in de diensten waren. Maar daarna heb je ze er nooit weer gezien. En je mede-ouderlingen hebben even fijn geglimlacht en gezegd, dat ze dat wel gedacht hadden. Mensen van dit soort brengen na een visite van Voorganger of ouderlingen hoogstens een tegen-visite. Meer niet.

Wat moet je nu met zulke mensen? Is zoiets dan helemaal hopeloos en is alle arbeid, daaraan besteed, verknoeide tijd?

Spurgeon heeft in dit verband eens het beeld gebruikt van een wandklok, die afgelopen is en die dus tot stilstand gekomen is. Zo'n klok kun je aan de gang krijgen, door de slinger een zetje te geven. Dan loopt het geval weer even. Maar als je vijf minuten later komt, is de gang er al weer uit. Er is geen innerlijke drijfveer, die de zaak gaande houdt.

En zo is het volgens hem ook met deze mensen. Telkens, als je ze een stootje geeft, komen ze weer even op gang: Ze bezoeken een dienst, helpen eens even ergens aan mee, offeren eens iets, maar dan opeens is alles weer uit. De innerlijke drijfkracht ontbreekt. Ze hebben de Geest van God niet. Hun hart is niet in de dingen van het Koninkrijk van God. Zozeer zijn ze opgeslokt door het aardse, materiele, dat ze slechts onder heel hoge druk van buiten af zich een ogenblik daarvan los maken. Ze hebben of nooit echt hun leven aan Christus gegeven òf zijn zover afgedwaald, dat ze Zijn roepstem niet meer horen. En wat ze dus nodig hebben is of een een bekering of een nieuwe toewijding aan Christus.

Het heeft daarom doorgaans weinig zin, een beroep te doen op hun verantwoordelijkheidsbesef, of hen te herinneren aan hun plicht. Maar het zal moeten gaan over de diepste vragen van het geloof. Is er wel waarlijk gemeenschap met God? Is er wel een echt, levend gebedsleven? Vraagt men wel in alle dingen om de leiding van de Geest van God? Is de „veer" gesprongen?

Jij kunt dat stilstaande uurwerk niet aan de gang maken, broeder ouderling! Je bent een goede prater, je kunt handig argumenteren, suggestief spreken. Maar zonder de Geest van God loopt geen enkel menselijk „uurwerk" goed.

Jij en ik, en allen die door God geroepen zijn om de verdwaalden op te sporen en de tragen aan te manen tot grotere spoed, moeten ons bij deze arbeid zelf ook laten leiden door de Geest van God. En dan helpt een trouw en aanhoudend bidden meer dan suggestief spreken en dwingend manen tot plichtsbetrachting. Als de liefde van Christus ons drijft, zal menig schijnbaar hopeloos geval toch nog weer terecht kunnen komen.

Broeder ouderling: jij en ik, wij moeten liefhebben, geduld oefenen en volhouden.

Houdt moed in de geestelijke strijd!

Je medestrijder.

Verantwoording U.Z.C.

Voor het zendingswerk werden in dank de volgende bijdragen ontvangen:

Bapt. Gem. Makkum	f	50.—
„ Muntendam	-	300.—
„ Musselkanaal	-	115.—
N. N. te Musselkanaal	-	50.—
Bapt. Gem. Staveren	-	100.—
„ Harlingen	-	48.58
Zusterhulp Exloo	-	40.—
Bapt. Gem. Workum	-	50.—
„ Stadskanaal	-	500.—
D. t. B. te Hengelo	-	12.50
M. J. t. B. te H.	-	250.—
Zusterhulp Heerenveen	-	25.—
Bapt. Gem. Nw. Weerdinge	-	26.01
„ R'dam Zuid	-	43.50
„ R'dam Centrum	-	40.—
„ Apeldoorn	-	58.81
Mej. S. P. te A.	-	2.50
Bapt. Gem. Hengelo	-	104.59
„ Eindhoven	-	58.69
H. G. te Helmond	-	25.—
W. Z. te S.	-	246.15
J. R. te S.	-	25.—
Bapt. Gem. Emmen	-	37.50
„ Delfzijl	-	237.—
Via penn. v. d. N.B.V.B.	-	226.20
Via penn. v. d. N.B.V.B. van:		
Vriescheloo	-	25.—
Borne	-	7.92
Staveren	-	58.50
Bellingwolde	-	10.—
Franeker	-	25.25
Bapt. Gem. Deventer	-	26.60
„ Harlingen	-	48.07
N.B.J.B.	-	1500.—
Bapt. Gem. Ter Apel	-	85.—
W. Z. te S.	-	10.—
Bapt. Gem. Hengelo	-	10.—
Sj. M. te G.	-	8.15
Bapt. Gem. Drachten	-	25.—
„ Heeg	-	50.—
W. Z. te S.	-	10.—
Bapt. Gem. Musselkanaal	-	41.25
„ Eindhoven	-	58.69

Bijdragen voor de buitenl. zending zijn hartelijk welkom op giro 523019 t.n.v. U.Z.C. te Sneek.

Voor de microscoop gezonden aan zr Brongers werden nog de volgende bijdragen ontvangen:

Bapt. Gem. Makkum	-	7.50
H. de V. te Den Haag	-	1.—
Mej. J. R. te E.	-	25.—
Mej. L. R. te V.	-	25.—
Dames de V. te A.	-	7.50
B. A. v. Z. te H.	-	5.—
J. C. K. te H.	-	5.—
N. N. te Z.	-	10.—
J. B. te B.	-	18.—
Mej. I. v. N. te H.	-	10.—
Zusterhulp Leeuwarden	-	30.—
J. G. te R.	-	5.—
N. N. te E.	-	10.—
C. M. H. te H.	-	2.50
J. G. B. te V.	-	5.—
Zusterhulp Groningen Noord	-	8.50
G. V. te A.	f	5.—
Zusterhulp Emmen	-	20.—

Het bedrag is nog niet vol. Er mankeert nog een f 200.— aan. Wie voor dit goede doel nog iets wil bijdragen kan zijn of haar bijdrage kwijt op postrekening 523019 ten name van de U.Z.C. te Sneek. Op Uw girostrookje s.v.p. te vermelden: Voor microscoop zr Brongers.

Gaarne in afwachting.

De adm. van de U.Z.C.,
W. MODDERMAN.

Willemstraat 9, Sneek.

Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen

Herinnert U zich nog de mededeling dat kinderen die te Spittal (Oostenrijk) in een vluchtelingenkamp leefden, schoenen nodig hadden? Herinnert U zich ook nog dat ik (in Uw naam) beloofd had dat de Nederlandse baptisten hieraan voor f 100.— zouden bijdragen, en dat Ds Jansma enige weken later kon melden dat door U zelfs ruim f 128.— was bijeengebracht?

U begrijpt dat de schoenen intussen zijn gekocht. Ik ontving een serie foto's van de kinderen tijdens het kopen. Er waren kinderen bij die nog nooit schoenen hadden gekocht. Dat is daar een groot feest geweest. Bij de foto's was een lijst met alle handtekeningen van de kinderen en een bedankbrief van de leider van het kamp. Deze dank geef ik hierbij aan U door: Hartelijk dank, hollandse baptisten ook voor Uw bijdrage tot dit schoenenfeest. Wie dit wenst kan foto's en brieven bij mij inzien.

Uw P. MOSTERT.

Florakade 128, Groningen.

Diversen

N.B.V.B.-NIEUWS

Aan nagekomen giften voor de jub.-actie is nog een bedrag binnengekomen van f 129.86. Dit bedrag is inmiddels gestort op de girorekening van onze Unie-administrateur.

Hiermede is het totaal bedrag dat de N.B.V.B. bijeen bracht gestegen tot f 1675.88.

I. Schl.—v. d. H.

Advertentiën

Wij zijn heel dankbaar omdat God ons opnieuw een zoon en broertje toevertrouwde

Gijsbert Marinus

M. G. Boeschoten
J. Boeschoten—Houtkruyer
Jaap
Henk

Staveren (Fr.), 2 Juni 1956
Baptisten Pastorie

Heden overleed plotseling door een droevig ongeval in zijn Heer en Heiland, in de ouderdom van 71 jaar en bijna 10 maanden, onze innig geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

IJsbrand van der Meer

echtgenoot van Tj. Hoogeveen
eerder wedn. van Trijntje Reitsma.

Psalm 89 : 7 (berijmd).

De diepbedroefden:

Noordbergum:
Tj. v. d. Meer-Hoogeveen
S. de Vries-v. d. Meer
S. W. de Vries

Sint Anna Par.:
Wed. J. v. d. Meer-Huizinga

Noordbergum:
R. Postma-v. d. Meer
G. Postma
H. v. d. Meer
T. v. d. Meer—v. Wieren
en kleinkinderen.

Noordbergum, 1 Juni 1956.

In Chr. gezin, waar de moeder overl. is, wordt z. s. m. een

gelov. vrouw gez.

om de verzorging van man en 4 kinderen op zich te nemen. Leeftijd der kinderen 14, 12, 3 en 2 jaar.
Brieven aan J. Koelman, Jacobastraat 13, Hengelo (O).

Bij ons vertrek naar Australië de hartelijke groeten aan brs, zrs en bekenden.

Fam. v. d. SCHANS.

PLAATST UW

FAMILIEBERICHTEN

IN „DE CHRISTEN"

Jaargang 73 Nr 3318 Vrijdag 15 Juni 1956

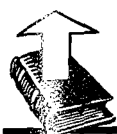
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De zege(n) der leken

Het waren maar ongeletterde en eenvoudige mensen, die daar voor Israels godsdienstige élite stonden. Het waren maar twee mannen tegenover de tientallen. Zij waren gearresteerd, omdat zij zeiden dat Jezus van Nazareth, enige maanden geleden als een verleider van het volk gekruisigd, uit de doden was opgestaan; dat Hij de Koning was, van God gezalfd.

Dat hadden zij aan een grote schare, in de zuilengang van Salomo, verkondigd, nadat ze een man, meer dan veertig jaar oud, een bedelaar, omdat hij niet werken kon vanwege een verlamming, in de naam van Jezus hadden genezen.

Met een verbazingwekkende vrijmoedigheid, zekerheid en rust stonden daar die twee Galileërs. Zonder een minderwaardigheidscomplex. Ze zochten geen uitvluchten, ofschoon ze wel wisten, dat ze met hun woorden de heren op het hoogste prikkelden. Ze waren ook niet voorzichtig. Ze zeiden maar wat ze dachten, dat wil zeggen: wat ze moesten kennelijk.

De leden van de Hoge Raad zagen elkaar aan en begonnen te fluisteren: die lui hebben datzelfde over zich, wat ook die Jezus van Nazareth had. En het waren toch maar lieden, die geen grammatica kenden; het waren leken. Geen mensen van het vak, geen vaktheologen. Vissers, met een zwaar accent uit het noorden. Maar zo zonder vrees. Er was iets ondefinieerbaars aan hen. Dit waren discipelen van de rabbi, wiens naam aan Nazareth verbonden was, een stad waar niets goeds vandaan kon komen.

In 2 Kon. 2 staat de prachtige geschiedenis van de hemelvaart van de man Gods Elia. Als in de donder voer hij op. Elisa scheurde zijn klederen in twee stukken, toen Israels kracht-wagen en ruiters over de wolken wegreed, maar hij nam de mantel van Elia, die van hem afgegleden was en sloeg op het water; en het verdeelde zich. De God van Elia was er nog, al was Elia zelf tot hoger dienst geroepen. Iets dergelijks viel hier te constateren: Jezus was er niet meer en zie, toch was Hij er in al Zijn glorie. In twee mannen, in twaalf, in honderden, die straks door de vervolging uitgezaaid zouden worden over de akkers der wereld.

Naast de twee aangeklaagden stond het bewijsstuk. De lamme van de Schone poort met een lach op de lippen, met ook dat onbestrijdbare, onoverwinnelijke.

En de ongeleerde visser citeert Psalm 118, waarin sprake is van bouwlieden, die een steen onwaardig keuren en wegwerpen, maar die door God tot hoeksteen wordt gelegd van een bouwwerk, dat zijn fundamenten in Gods hart heeft en welks spitsen dwars door alle sterren steken. Gij zijt die bouwlieden, oversten van Israel, blind en dwaas midden in uw godsdienst.

Ja, deze twee mannen hadden wat over zich — de mantel van Christus — de Geest Gods zelf. Ze hadden wat naast zich: een genezen lamme. Ze hadden wat achter zich: de Schriften. En er was Iemand bij hen, die altijd bij hen zou zijn, tot aan het einde der tijden en werelden. Dit was het wat de wereld van Jeruzalem, Athene en Rome ging overwinnen: het geloof.

Ze zijn niet in het defensief, ze verdedigen zich niet. Ze zijn in de aanval en ze winnen. Deze mannen-broeders zien het teken en hun versterking komt van boven. Ze winden zich niet op, ze schreeuwen niet als baälspriesters, als verkiezingsredenaars — ze rapen een ellendige op om hem door de schone poort van het leven te sturen; ze grijpen naar de woorden Gods en met het zwaard des Geestes drijven zij ieder in de hoek.

Waarom zouden betonstorters, dienstmeisjes, verpleegsters, reizigers, constructeurs en spinners vandaag niet net zo onaantastbaar, onoverwinnelijk kunnen staan tegenover de machthebbers en medearbeiders? Waarom zouden ook nu niet sommigen tot de conclusie kunnen komen, dat deze leken iets over zich hebben, in zich, achter zich. Dat er Iemand is, als de Vierde in de vurige oven, als een Derde in dagen van verdriet — als de Eerste en de Laatste, die de kracht is van hun kracht?

Zie, hoe de sterren stralen, daar voor de heren. Zie hoe de brief leesbaar is, de brief van Christus. Als dat vandaag eens gebeurde op uw kantoor, bij de theevisite, vanavond bij de Jansens.

HUIZINGA.

Het nummer van ons blad van 22 Juni a.s. wordt wegens vacantie van de E.R. verzorgd door

Ds G. BRONGERS,
Oosterhaven 16, Groningen.

Spoedberichtjes dienen uiterlijk Dinsdag 19 Juni aan dit adres te zijn.

Losse Schakels

Rom. 13 en Openb. 13 Zoals bekend wordt in beide hoofdstukken gesproken over de Overheid, maar — naar het althans schijnt — wordt de Overheid in beide schriftplaatsen heel verschillend gezien. Onlangs hoorden we een radiospreker dit hieraan toeschrijven, dat in Openb. 13 de Overheid, waarover in Rom. 13 zo gunstig gesproken wordt, een, de gemeenten vervolgende Overheid geworden was.

Nu kan het feit, dat een Overheid, van een brave, een de christenheid vervolgende Overheid wordt, nooit een verandering brengen in haar principiele waarde en betekenis. Wat de Overheid in wezen is, is ze niet alleen als ze de christenen met rust laat, maar ook als ze de gemeenten vervolgt. Daarom kan de wijze waarop in Openb. 13 over de Overheid gesproken wordt, niet verklaard worden uit de veranderde houding door de Overheid aangenomen tegenover de christenheid in de jaren, na dat Rom. 13 geschreven was.

Hoe is het dan te verklaren, dat in Rom. 13 over de Overheid gesproken wordt, als ware ze een hemelse plant en in Openb. 13 alsof ze een instelling van de duivel was. In Rom. 13 is ze „Gods dienaresse" en in Openb. 13 verschijnt ze als dienares van hem, die er op uit is de gemeenten van Christus uit te roeien.

Aan een tegenspraak geloven we niet. We geloven niet dat de Overheid in Openb. 13 anders gezien wordt dan in Rom. 13, maar houden rekening met de mogelijkheid, dat wij Paulus in Rom. 13 verkeerd verstaan en hij niet van de Overheid zegt, wat wij menen te horen. Hij spreekt daar zó over haar, dat men een houding, als in Openb. 13 van haar beschreven wordt, heel goed van haar kan verwachten. Het gaat Paulus in Rom. 13 niet dáárom de Overheid in haar hoogheid te schetsen — volstrekt niet! — maar om haar de gemeenten voor te stellen in haar afhankelijkheid van God. Het gaat hem niet dáárom, de gemeenten te laten zien welk een machtige hand de Overheid heeft, maar welk een machtige Hand Gód heeft, welke Hand de hand van de Overheid geheel omsluit. Zomin in Egypte een hond de tong kon roeren tegen Gods Israel, zomin kan de Overheid zich in iets tegen Gods werk roeren, anders dan wanneer God het goed vindt. De verdrukking der gemeente duurt 10 dagen (Openb. 2 : 10).

Zeker: de Overheid is Gods dienaresse en dewijl God u liefheeft en Zijn Hand, de hand van de Overheid volkomen omsluit, is die Overheid Gods dienaresse „u ten goede". Zij is Gods dienaresse niet naar keuze, maar gelijk Kajafas dat was en Pilatus en allen, die menigmaal ongeweten en ongewild, God dienen in de uitvoering van Zijn Raad. Zij zijn niet „verordineerd", maar ingeschakeld, in het gelid geplaatst en moeten mee marcheren onder bevel van Hem, die de richting heeft vastgesteld en het einddoel van alle gebeuren bepaald heeft.

Verhouding zuiveren Of het verband houdt met de nieuwe redactie, die het orgaan van onze duitse geloofsgenoten gekregen heeft, weten wij niet, maar wel menen wij te hebben opgemerkt dat er een pogen gedaan wordt om in zuiverder verhouding te komen tot de baptisten in dié landen, die in de laatste oorlog zoveel van het duitse Nazibewind geleden hebben. Men spreekt nog wel geen eigen woorden, maar geeft toch zonder kommentaar door wat anderen in deze aangelegenheid schrijven. Er wordt gewaagd van de onvriendelijke stemming, die in de kleine landen rondom duitsland gevoeld wordt wanneer men er als duitser rondreist. Men verwondert er zich in die landen over, dat over het algemeen bij de duitsers nog zo weinig begrip gevonden wordt voor de ontstemming gewekt door het onrecht, door dat land in het jongste verleden anderen aangedaan. Wat men begeert te horen is een eenvoudig woord van afkeuring en leedgevoel over het, de kleine volken, aangedane onrecht. Een eenvoudig „het doet ons leed", ware voldoende om de verhouding te zuiveren. Met die paar woorden zouden we de dingen als vereffend kunnen beschouwen. Daarin lag voor ons de waarborg, dat een herhaling van dergelijk optreden, althans met instemming van onze geloofsgenoten, niet te vrezen was. — Voor wellicht een jaar (of is het reeds langer geleden?) sprak de duitse Staatspresident Heuss, zulk een woord, en dat werd door ons volk met waardering beluisterd. We hebben zo de indruk, dat de redaktie van het duitse orgaan zijn lezers wil voorbereiden op zulk een stap. De houding van er-overheen-leven brengt geen genezing; we houden van een eerlijke uitspraak en zuivere verhouding. Juist omdat we elkander hoogachten.

Teveel gevraagd Wordt van Rusland soms niet teveel gevraagd? Het heeft een soort demokratie, die ons vreemd is. Zij noemen dat „volksdemokratie", vermoedelijk omdat na de uitspattingen van Hitler en Mussolini het woord „demokratie", zo in koers staat. Feit is dat er geen vrijheid heerst. Partijen zijn er niet en het volk mag niet veelzijdig worden voorgelicht noch politiek mondig gemaakt worden. Een kleine groep regeert de millioenen. Deze beweert het volk te vertegenwoordigen, maar het volk heeft hen niet gekozen en of het volk hen werkelijk begeert, is bij vrije verkiezingen nog niet vastgesteld. — Maar men kan dit konstateren zonder nochtans het verschijnsel billijk te beoordelen. Zo vaak wordt hierop kritiek geoefend van west-europese toestanden uit. Rusland heeft een ander staatkundig en politiek verleden dan b.v. Nederland. Het is nooit anders dan dictatoriaal geregeerd en het wel wat bevreemdende is, dat vroeger toen de Tsaar het heft in handen had, nooit kritiek op deze bewindsvorm uitgeoefend werd. Verbanningen naar Siberie zijn geen uitvindingen van Sowjetautoriteiten, maar waren strafmiddelen, reeds onder tsaristisch bewind op politieke en kerkelijke tegenstanders toegepast. Ja, óók op kerkelijken. Wanneer men er zich over verwondert, dat de b.v. baptisten zich zo goed schijnen te schikken in hun beperkte vrijheid en dito propagandamogelijkheden, bedenke men, dat het hun in deze dingen beter gaat dan toen Rusland een keizerrijk was en de Tsaar hoofd van de russische Kerk. Bovendien is Spanje ook nog geen demokratisch land en de vrijheid van politiek en godsdienstig leven bloeit ook daar juist niet. We veroordelen het systeem — goed; maar laat dat oordeel dan rusten tegen de historische achtergronden, die het althans in Rusland heeft. Dan blijft men billijk.

L.

Diversen

WINSCHOTEN

Wij delen onze brs en zrs mede, dat onze voorganger ds J. B. de Neef met ingang van 1 Juli met emeritaat hoopt te gaan.

De afscheidsdienst, waartoe u hartelijk wordt uitgenodigd, zal D.V. worden gehouden op Zondag 24 Juni a.s. 's middags om 3 uur in de Lutherse kerk, Vissersdijk.

Zij die gaarne logies wensen worden verzocht dit voor 21 Juni op te geven aan br M. Meijnen, Vissersdijk 14a te Winschoten.

ADRESWIJZIGING

Het adres van W. Visser, secretaris van de Bapt. Gem. Treebeek is nu:

Treebeekstraat 151, Treebeek.

Eeuwigheid en tijd

„.... één dag bij den Heer is als duizend jaar en duizend jaar als één dag...."

2 Petr. 3 : 8.

Dit woord is een antwoord op de vraag: Wanneer komt het Godsrijk? Het stelt ons voor twee mogelijkheden. Naar menselijke begrippen kan het nog lang duren, maar het kan ook héél spoedig komen. Voor God zijn duizend jaren als één dag, d.w.z.: God heeft tijd. Hiermede wordt de rijkdom Gods uitgesproken.

Wij hebben géén tijd. Dat is onze armoede. Geen geld bezitten betekent: arm zijn. Geen tijd hebben is een veel grotere armoede. Wie niet heeft kan ook niet geven. En het hoogste wat wij kunnen geven, is onze tijd, daarmede geven wij onszelf. Een meester die geen tijd heeft voor de hem toevertrouwde leerlingen, loopt gevaar te mislukken. Een vader die geen tijd heeft voor zijn kinderen, onthoudt hen het beste wat een mens geven kan. Wij mensen van deze eeuw hebben geen tijd, en onze armoede wordt groter naarmate de tijd voortschrijdt. Ook wij voorgangers lijden dikwijls aan deze ingebeelde of door eigen schuld veroorzaakte ziekte. Het moderne leven, hoe voller en rijker het wordt, maakt ons steeds armer aan tijd, omdat wij ons willoos door de tijdgeest laten meesleuren. Wij worden armer aan tijd en dat geldt jongeren zowel als ouderen onder ons. Er zijn mensen, ook predikanten, die zich op deze armoede nog beroemen. „Ik heb geen tijd"; het is als een soort ridderorde voor trouwe dienst. Omdat wij geen tijd hebben denken wij zo licht, dat God ook geen tijd heeft. Wij gaan ons God voorstellen als een drijver, die zijn dienstknechten steeds voortzweept. Vanuit ons seminarium te Hamburg konden we juist op het plein van een kazerne zien. Men zag de jongens altijd in looppas. Soms hoorden we roepen: „Lauschritt, Lauschritt." Er zijn dienstknechten van de hoogste koning, die menen, dat men in zijn dienst altijd rennen moet. Zij hebben zo'n haast, dat zij voor niets en niemand tijd hebben. Niets doen zij rustig of zorgvuldig. Waar dat nu aan liggen mag, aan de Heer des huizes zeker niet. God zit niet met de zweep achter ons aan, Hij drijft niemand, want Hij heeft een onuitputtelijke rijkdom aan tijd. Gods woord zegt ons dat niet alleen, maar rondom ons kunnen wij dat zien.

Let op de natuur, en hoe God daar werkt. Niet met één slag schept God iets. Dag bij dag voegt Hij iets aan zijn schepping toe. Hij gunt zich tijd. Langzaam ontkiemt en groeit het.

Hoelang rijpt een vrucht, die wij in één ogenblik opeten? Hier geen haasten en dringen. In majestueuze rust gaat de natuur haar gang. Ook in ons leven gunt God zich tijd. Als wij werktuigen zouden moeten vormen voor ons werk, dan zouden wij het zeker niet doen naar het voorbeeld Gods met een Paulus of Jeremias: „Eer ik u vormde in de moederschoot en eer gij geboren werd, heb ik u geheiligd, tot een profeet voor de volken heb ik u gesteld." Wij zouden het misschien een teken van goddelijke scheppingskracht achten, indien hij dadelijk een volwassen mens, een volkomen gevormde zendeling zou scheppen. Er is immers haast met de boodschap van de Koning. Wij kennen de leuzen „Evangelisatie der wereld in deze tijd."

„De hele wereld nu voor Christus."

Omdat God tijd heeft, geeft Hij ook ons tijd. Langzaam laat Hij ons groeien, rijp worden, vormt hij ons. Hoe lang duurt het soms, eer een mens volkomen is, tot alle goed werk geschikt.

Zo heeft Hij ook zijn zoon tijd geschonken. Welk een haast had Hij eigenlijk moeten hebben, voor het grote werk dat de vader hem op de schouders had gelegd: De liefde Gods te openbaren in deze liefdeloze wereld. Hoeveel tijd schenkt God hem. Dertig jaren vervliegen zonder dat er iets gebeurt. Kostbare niet te vervangen tijd. En van de korte tijd die Hij voor zijn eigenlijk werk heeft, verdoet Hij uren met een eenvoudige vrouw bij de bron of met een weifelende nachtelijke bezoeker. Voor ieder heeft Hij tijd en nooit is Hij haastig. Zo geeft de Vader ook ons tijd. Geen tijd tot een dolce far niënte, maar tijd om te arbeiden. Wie tijd heeft bezit de grootste kracht die er bestaat. Zulk een mens heeft geduld en kan wachten. Geduld hebben wij niet slechts nodig om te lijden, maar bovenal ook om te werken. Welk een wijsheid ligt er in het woord van Paulus: Met geduld goeddoen (Rom. 2 : 7). Zonder geduld en tijd wordt geen enkel werk goed. Zelfs een preek kan men niet uit de mouw schudden. Vooral echter de arbeid aan mensenzielen moet met geduld geschieden, zal er zegen komen. Haastige arbeid is waardeloos. God geeft overal tijd voor. Voor reizen en confereren, voor eten en slapen, voor ontspanning en ook voor arbeid.

Hoe komt het toch eigenlijk, dat God zoveel tijd heeft? Omdat Hij de eeuwigheid heeft. Een Lutherse collega die ik vorige week bezocht, ligt reeds lange tijd ziek. Bij het laatste onderzoek te Groningen, vroeg hij aan de dokter: „Wanneer kan ik nu eens weer aan het werk?" Het antwoord van de professor was: „Jullie dominees preken altijd over de eeuwigheid en hebben nooit tijd". God heeft tijd, omdat Hij de eeuwigheid heeft. Voor Hem zijn duizend jaren als één dag. Indien Hij ook eindeloos tijd zou hebben, dan is dat nog geen eeuwigheid, maar omdat God eeuwigheid heeft, heeft Hij eindeloos tijd. Dat mogen ook wij door zijn genade steeds ervaren. In één dag doet Hij het werk van duizend jaren. Het groeien en rijp worden kan lang duren, maar opeens springt de knop open en ligt de bloem of vrucht vóór ons stralend in schoonheid. Wij moeten misschien lang werken aan zielen die God op onze weg plaatst, en lang wachten in het werk der opvoeding, maar op eenmaal als een wonder is de zegen er. Niet iedere dag is een dag van duizend jaar. Meestal vergaat dag na dag in al zijn kleine arbeid, we zouden haast zeggen: in al zijn leegheid.

Lange jaren werkte John Paton op de nieuwe Hebriden. Al die jaren schenen naar de zichtbare resultaten te oordelen nauwelijks één dag. Toen opeens kwam de grote dag in zijn leven, die was als duizend jaren. Hoeveel dagen heeft de grote zendeling Paulus doorgebracht in de gevangenis of op reis? Steeds weer komen er in ons leven van die dagen die zijn als duizend jaar.

Zo was het in het leven van de Zoon van God. Ik denk daarbij niet aan de goede vrijdag of paasmorgen, dagen en uren waar God de gehele eeuwigheid in legde. Neem de bergprediking eens. Hoeveel tijd heeft men nodig om die te lezen? Of zijn laatste woorden. De ganse rijkdom van de eeuwigheid Gods, die voor alle tijden onuitputtelijk blijft, heeft Hij in weinige uren ingelegd. Zo heeft ook Paulus in de korte tijd, de weinige jaren die hem gegeven waren, grote dingen gedaan, omdat God er in was. Zulke dagen, die als duizend jaren zijn, leren wij allen kennen. Dagen waar God zijn hele rijkdom inlegt. God schenkt ons zonnedagen, die het gewone van iedere dag doorbreken. Opeens is de vrucht er en het werk voleindigd. Wie dat ziet heeft tijd. Er zijn twee oplossingen voor ons die niet van elkander gescheiden kunnen worden.

Ze zijn beide karakteristiek voor God.

Omdat God tijd heeft moeten wij leren wachten.

Omdat God eeuwigheid heeft geldt voor ons, NU.

Wanneer komt het koninkrijk Gods? Wacht.

Wanneer komt het? Nu.
Wanneer mag ik Hem dienen? Wacht.
Wanneer mag ik Hem dienen? Nu.
Wanneer zal Hij ons zegenen? Wacht.
Wanneer zal Hij ons zegenen? Nu.

(Met deze toespraak opende Ds G. W. Tijman de conferentie van de Broederschap van Voorgangers op Renderloo.)

Onze Broederschap vergaderde

Van 5—7 juni

was dit jaarlijks terugkerende festijn voor onze voorgangers. Het was de 33e conferentie van de Broederschap. „Renderloo" genoot de eer, evenals de vorige jaren, dit weleerwaarde zeergeleerde en zelfs hooggeleerde gezelschap onder zijn beschermend rietdak te herbergen. Waar kun je ook beter voetballen en het onderlinge contact beoefenen, waar elders mag je tot diep in de nacht discussieren en van ernst en luim uit het ambt vertellen, waar kun je beter een nachtelijke stoeipartij in streepjes en effen flanel organiseren?

Drie dagen duurde het feest. De eerste dag was niet verplicht gesteld om bij te wonen. Wie dus vast wilde houden aan de traditionele tweedaagse conferentie, kwam de tweede dag. Maar de agenda voor die eerste dag beloofde zoveel goeds, dat dertig broeders deze eerste ronde meemaakten. Enkele broeders vinden drie dagen te lang en een te grote luxe. Maar prof. J. Schneider, de baptisten professor aan de universiteit te Berlijn, vond drie dagen nog „eine kurze Tagung". We zaten dit jaar wel erg vroeg in het seizoen. Doorgaans komt de Broederschap eerst in de herfst bijeen. Maar nu konden wij het dan ook zonder haardvuur stellen. Het waren fijne dagen van onderling contact, ontspanning en bezinning.

Onder de deelnemers

waren ook weer enkele nieuwe gezichten. Ds E. Huizing van Deventer was er voor 't eerst en werd in de Broederschap opgenomen. Dat gebeurde heel gewoon met een woord van welkom. Dat is toch ook wel het minste bij een nieuwe aanwinst van ons corps, vooral als je toch de volle deelnemerskosten moet betalen. Daar moest toch nog de een of andere plechtigheid mee gepaard gaan. Zoiets als een ridderslag, en dan natuurlijk een stevige. Dr J. J. Kiwiet werd gefeliciteerd met zijn promotie. Student G. Mostert van Groningen was als gast aanwezig. Hij beëindigde zijn studie in Amerika en hoopt, na weer wat geacclimatiseerd te zijn, de gaven en krachten in dienst van de zending te kunnen stellen. Ook zendeling J. Kool uit Paramaribo was blij deze dagen mee te kunnen maken. Br H. van der Brink uit Alkmaar werd eveneens begroet. Uit Belgie waren br A. Deelstra en br en zr van Hees aanwezig. Professor J. D. W. Watts, de Oud-Testamenticus en musicus van het Seminarie te Rüschlikon en prof. J. Schneider, de Nieuw-Testamenticus van de universiteit te Berlijn, werden extra begroet. Zij zijn ons in deze dagen, elk op hun eigen speciaal gebied, wel bizonder van dienst geweest. Met een kort woord werden wijlen Ds J. Hekhuis en Evang. Stukker herdacht, welke dit jaar van ons heen gingen. Dan hebben we toch zr Kiwiet gemist. Niet dat dit nog speciaal genoemd werd. Dat kwam natuurlijk doordat de verzorging, ondanks haar afwezigheid, toch prima was. Och, als mannen het natte en het droge naar de zin is, vragen ze niet verder. Zo zie je maar weer: die mannen!

De agenda

bood een keur van interessante onderwerpen. Enkele hiervan worden in ons weekblad gepubliceerd, o.a.: de openingsspeech van de voorzitter, Ds G. W. Tijman — zie elders in dit nummer — en de inleiding van Dr J. J. Kiwiet „De betekenis van de verbondsgedachte voor onze gemeenten", die de volgende week geplaatst zal worden. We zijn de beide broeders dankbaar, dat zij bereid waren aan het verzoek tot publikatie te voldoen. Nu kunnen ook onze lezers van deze leerzame inleidingen genieten, terwijl wij het gebodene nog eens mogen doornemen. Dit zegt voldoende over het bizondere van deze beide referaten, waarop wij dan ook bij dezen uw aandacht hebben willen vestigen. U mist natuurlijk de bespreking, die op het tweede onderwerp volgde. Het was een zeer levendige discussie. Zo'n bespreking is ook niet altijd verhelderend, dat hebt u dan weer voor.

Voor het eerst in de geschiedenis van de Broederschap werden korte morgen- en avondwijdingen gehouden. Het is beslist even moeilijk de juiste toon te vinden om onder elkaar als collega's deze korte meditaties te houden. Maar ze voorzien in een wezenlijke behoefte.

Professor J. D. W. Watts hield een inleiding over de eredienst in het Oude Testament. De eredienst als het bindende centrum in het volksbestaan van Israel, eerst in de oudere periode van het 12 stammen-verband en later in de tijd der koningen. In de eerste periode concentreerde de eredienst zich rond de drie feesten: het pascha, het feest der weken en het loofhuttenfeest, terwijl in de vroegere tijd de nieuwjaarsviering of het z.g. koningsfeest een centrale plaats innam. Deze inleiding schonk ons inzicht in het kultische leven van het oude volk Israel en toonde ons de onderlinge verhoudingen en de samenhang met de eredienst van de Nieuw Testamentische gemeente.

Professor J. Schneider sprak over „Doop en Gemeente in het nieuwe Testament". De kern van zijn betoog kwam hierop neer, dat de doop meer is dan enkel symbool. Geen mystieke zaak, maar een daad welke ons doet behoren tot het lichaam van Christus en ons in de werkelijkheid van het opstandingsleven plaatst met al zijn strijd en overwinning. Ook deze inleiding was aanleiding tot een diepgaande discussie, waaraan vele broeders deelnamen.

In de avondsamenkomst gaf Prof. Watts een korte inleiding over ONZE EREDIENST. In de eredienst gaan we uit van de presentie Gods, die met ons samenkomt, en wij met Hem.

Zoals we in onze gezinnen aan hoge gasten ons respect tonen en hen eren, door bepaalde vormen in acht te nemen, zijn ook in onze erediensten de vormen zeker van belang, mits ze niet leeg zijn, maar de dragers van respect en hulde aan God.

Br J. de Jong van Apeldoorn, Voorzitter van „Muziek-Contact", zette daarna doel en streven van deze vereniging (waarin organisten en koorleiders van onze Gemeenten zich verenigden) uiteen en pleegde namens deze vereniging een opinie-onderzoek met betrekking tot muziek en zang in onze erediensten.

Wij kregen de indruk dat „Muziek-Contact" een belangrijke bijdrage kan leveren met betrekking tot onze Zondagsdiensten en dat deze vereniging ook een prettige stimulans kan betekenen voor onze organisten en koorleiders. Daarom ons advies aan dezulken: Zoekt contact met „Muziek-Contact"! En abonneert U op de goede periodiek die door deze vereniging wordt uitgegeven.

Na een betrekkelijk rustige nacht, slechts enigermate gestoord doordat een hoge functionaris van de Unie niet de rechte rust kon vinden, kwam de laatste dag. Ds Veenstra bepaalde ons er in een preek bij, dat God ons als Voorgangers een grote schat heeft toevertrouwd. Een schat, die we meedragen in aarden vaten.

Professop Schneider sprak over „Entmythologisierung und Verkündigung" en maakte ons duidelijk dat al „entmythologisierende" de boodschap doorgaans gereduceerd wordt en van haar kracht beroofd.

Moeten we U nog meer vertellen? Er is gesport en gelachen, gewandeld en geschaakt! Maar ook is er gearbeid, en geworsteld om een dieper inzicht in de grote heilsdaden Gods. En bovenal was daarnaast de gemeenschap met God

in de stille ogenblikken van gebed en meditatie.

Het was een rijke Conferentie, die daar op Renderloo gehouden werd. Gesterkt en bemoedigd keerden we naar onze diverse pastoriën terug. God dankend voor deze stimulerende injectie.

U moet nog weten, dat Ds Tijman, die als Voorzitter aftredende was, vervangen werd door Ds D. Slort van Apeldoorn. We wensen onze nieuwe kapitein een goede tijd toe. Mocht de bemanning het U te lastig maken, stuurt U ze dan een uurtje naar het voetbalveld. Daarna zijn ze zo mak als lammetjes.

De verslaggevers B en W.

Naar aanleiding van

Gesprek over Israel

In het nummer van 1 Juni wordt door Ds Louw onder punt 4 de opmerking gemaakt: „het is niet juist te spreken van Israel en de gemeente, omdat naar N.T. opvatting, de gemeente Israel is".

Het N.T. spreekt over drie groepen mensen, n.l. over Joden, Heidenen en de Gemeente. Zo lezen we in 1 Kor. 10 : 32. „Geef noch aan Joden (Israel), noch aan Grieken, noch aan de Gemeente Gods aanstoot". Het lijkt op grond van dit woord, niet just te zeggen dat de Gemeente Israel is.

De discipelen des Heren vroegen aan de Meester: „Here zult Gij in deze tijd *aan Israel* het Koninkrijk *weder*oprichten?" Wie over Israel spreekt, zal het komend koninkrijk niet uit het oog moeten verliezen! (Wie hier voor Irael de gemeente wil lezen, komt wel tot rare conclussies). Dat koninkrijk zal eens komen, maar de tijd is ons niet bekend gemaakt. Bij dat koninkrijk zal *Israel* betrokken zijn. Dat koninkrijk komt, als de tijden der *Heidenen* vervuld zijn. „Jeruzalem zal van de Heidenen vertreden worden, totdat de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn". De heilige stad zal vertreden worden, twee en veertig maanden (Opb. 11 : 2b) — een begrensde tijd.

De tijd dat de Joden gedood, gevangen en weggesleept worden onder de volken zal eens eindigen. Zeker is, dat deze nood het gevolg is van de verwerping van de Messias. Maar het feit dat deze nood *begrensd* is, voor een bepaalde tijd duurt, *moet ons er voor waarschuwen, te denken, dat Irael voor altijd verworpen is.*

Een dergelijk waarschuwingsbord is er in Matth. 19 : 28. „En Jezus zeide tot hem: voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende *de twaalf geslachten Israels*".

(Stel u voor dat Israel de Gemeente is — dan is het geen schone toekomst, die voor Israel (de Gemeente) is weggelegd! Maar wat zijn dan die twaalf stammen der „gemeente"?)

Hier gaat het over Israel — en *niet* over de Gemeente.

Er komt een wending in het lot van Israel! Jeruzalems oordeel zal eens eindigen. „Ziet uw huis wordt u woestgelaten, want Ik zeg u: gij zult Mij van nu aan niet zien, *totdat gij zeggen zult: gezegend is Hij*, die komt in de naam des Heren". „Eens zal Israel Christus aannemen en met blijdschap begroeten, als Hij wederkomt".

Lees nu eens voor „Jeruzalem", voor „uw huis" — de Gemeente, zoals ons Ds Louw aan de hand wil doen. Dan zou er staan: „de Gemeente zal van de Heidenen vertreden worden".

Israel heeft het heil niet aangenomen, daarvoor heeft het straf ontvangen. De roeping „licht der Heidenen" te zijn, is door Israel niet uitgevoerd. Maar *Israels ontrouw, doet Gods trouw* niet te niet.

De hoop Israels

Straf en verwerping is niet het laatste woord. Eens zal Israel zeggen: „Gezegend is Hij, die komt in de naam des Heren". Dat woord zal Israel niet spreken, zonder eerst het evangelie te hebben geloofd. De verharding zal eens eindigen. Wij denken aan de gelijkenis van de vijgeboom Mark. 13 : 28. „Leert dan van de vijgeboom deze les: wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is. Zo moet gij ook, wanneer gij *dit* ziet geschieden, weten, dat het nabij is, voor de deur. Voorwaar Ik zeg u: dit geslacht zal geenszins voorbij gaan, voordat dit alles geschiedt."

Wij worden gewezen op de vijgeboom. Waarom juist een vijgeboom? Botten niet alle bomen uit in de lente? Bovendien zet de vijg eerst vrucht en komt later pas het loof. Dan lijkt de keuze van een vijgeboom zelfs minder geschikt. Maar hier is iets bizonders. De bekende schrijver G. Dehn merkt op in zijn Marcus-kommentaar, dat hier gedacht moet worden aan de vijgeboom, die vervloekt werd; die een *beeld was van Israel* dat geen vrucht gedragen had. Daarmede — zouden we denken — is het einde gekomen over Israel, maar nu wordt de vijgeboom tot een *eschatologisch teken.* Met Israel zal, omdat Gods verbondstrouw onwankelbaar is, nog eens weer iets gebeuren; het zal nog eens een levende boom worden, die bladeren en vrucht voortbrengt. *Deze bekering van Israel tot God zal het laatste teken zijn.* Dan staat de Zoon des mensen voor de deur. Het „verdorren" van de vijgeboom is het vallen door de scherpte des zwaards en gevankelijk weggevoerd worden onder alle volken (het vertreden van Jeruzalem door de heidenen). En toch zal *dit geslacht* (het Joodse volk) niet voorbijgaan totdat de jongste dag daar is. (Deze uitleg wordt niet alleen door G. Dehn gegeven, ook door Schniewind in N. T. Deutsch en reeds vroeger door Auberlen.) Ook in Matth. 24 heeft Christus gezegd, dat het Joodse volk zou blijven bestaan. „Dit geslacht zal geenszins voorbij gaan totdat al deze dingen geschied zijn". *Israel blijft onderscheiden van de gemeente* en DE GEMEENTE IS NIET ISRAEL. Het opnieuw uitbotten van de vijgeboom is *de wedergeboorte* waarvan in Matth. 19 : 28 (zie boven) sprake is.

Merkwaardig is dat ook in „de Apocalypse van Petrus" (N. T. Apocryphen E. Hennecke) met het oog op Mark. 13 : 28 de vraag voorkomt: „*Verstaat gij niet, dat de vijgeboom het huis Israels is?*"

Op de bekering van Israel volgt de heilstijd, zoals Hand. 3 : 19—24 ons leert. De wederoprichting aller dingen is de Messiaanse heilstijd. Bekering van Israel, komst van Christus en wederoprichting (wederherstelling) aller dingen behoren bijeen.

D. SLORT.

TREEBEEK

„Nu vallen drupp'len reeds neder,
zend ons die stromen, o Heer!"

Met grote blijdschap maken wij U bekend, dat de Heer ons werk op de posten te Schaesberg en Sittard zegent door mensen de vrijmoedigheid te schenken om de beslissende keuze te doen en Jezus te volgen ook door het watergraf tot de Gemeente.

Zondag 6 Mei j.l. mocht br F. van Gelderen uit Maastricht, na gedoopt te zijn, intrede doen in de Gemeente.

Ds de Boer bepaalde ons toen bij Rom. 6 : 3 en 4. Hierna heette br ouderling Fietje hem welkom in de

Zal *Hongarije* de komende conferentie van de Wereldraad van Kerken herbergen?

De eerste grotere, in Oost-Europa plaatsvindende Conferentie van de Wereldraad van Kerken zal gehouden worden van 28 Juli tot 5 Aug. a.s.

In deze dagen zal het 90 leden tellende Centraal Comité van de Wereldraad vergaderen in *Matrahaza* (Hongarije), een klein, 700 M. hoog liggend plaatsje in de bergen N. Oostelijk van Budapest.

Er wordt op gerekend dat verschillende aangesloten kerken van Oost Europa vertegenwoordigd zullen zijn. **Naar Dr Visser 't Hooft zich heeft uitgelaten, is er ook een bijzondere uitnodiging naar de Chinese aangesloten Kerken gegaan om vertegenwoordigers te zenden.** Sinds de eerste vergadering van de Wereldraad in Amsterdam hebben geen afgevaardigden van Chinese Kerken meer aan de vergaderingen deelgenomen.

De uitnodiging van de Hongaarse aangesloten Kerken, om daar een vergadering van het Centraal Comité te houden, werd gedaan tijdens de grote Assembly van de Wereldraad in 1954 in Evanston. Het voorstel werd aangenomen op de vergadering van het Centr. Comité van 1955 (zomer) in Davos.

Volgens Dr Visser 't Hooft is het het streven van de Wereldraad, in de verschillende delen der wereld te vergaderen, om op deze wijze met alle aangesloten kerken voeling te kunnen houden. Toen er zich dan ook de mogelijkheid voordeed, om in Oost-Europa te vergaderen, heeft men deze gelegenheid eenstemmig en met graagte aangegrepen. Immers kan de Wereldraad op deze wijze nog weer eens duidelijk maken, dat hij door zijn bestaan en arbeid de politieke kloven tracht te overwinnen. Aldus nog steeds Dr Visser 't Hooft.

Gemeente, waarna de Gemeente zich schaarde om de tafel des Heren om Zijn dood te gedenken.

Andermaal werd ons doopvont geopend op Zondag 3 Juni j.l. om br F. Bos uit Schaesberg door de doop in de Gemeente in te leiden. Nu sprak Ds de Boer naar aanleiding van Hand. 2 : 41b en legde er de nadruk op, dat ook het toetreden tot de Gemeente een belangrijke daad van gehoorzaamheid is. Wij kunnen dan pas gemeenschap met elkaar hebben, als wij elkaars gemeenschap zoeken, opdat wij hierdoor mogen komen tot één lichaam, elkaar tot hulp en steun, dienstbaar in Gods Koninkrijk. Br ouderling Oosterloo verwelkomde br Bos in de Gemeente, waarna wij 's Heren dood herdachten bij brood en beker.

Broeders en zusters, wilt met ons bidden, dat nog voor velen hier deze blijde dag mag aanbreken. Velen komen onder ons gehoor, waarvan sommigen de weg weten. Moge God hun het inzicht schenken ook in deze gehoorzaam te zijn.

Op de post Schaesberg-Heerlen zien we uit naar een grotere vergaderruimte, daar de huidige te klein wordt. Laten we vooral bidden voor de aanstaande campagnes: colportages en openluchtwerk. Broeders en zusters van Treebeek: toont U actief en werkt mee!

Baptist Nederland: steun ons door Uw gebeden!

De corr.

HOOGEZAND

Geliefde broeders en zusters.

„O blijde dag o zaal'ge stond toen ik Jezus als mijn Heiland vond." Hierbij worden wij allen, jongeren en ouderen, steeds in het bijzonder weer bepaald wanneer er een doopdienst gehouden mag worden. Dan denken wij terug aan de dag waarop wij zelf in het doopvont mochten afdalen. Zondag 3 Juni daalden 3 jonge mensen af in het watergraf en en wij hebben hen toegezongen: „dat 's Heren zegen op U daal". Groot is de liefde van de Heer, dat er nog tijd wordt gegeven dat zondaren zich bekeren tot Hem die ons heeft gekocht met zijn dierbaar bloed. Daar de gemeente nog herderloos is, werd deze dienst geleid door Ds Ketelaar.

Dat wij allen, broeders en zusters, biddende en strijdende bevonden mogen worden om mensen te redden van de eeuwige ondergang voor onze Heer en Meester en dat wij allen in die arbeid maar klein mogen blijven, het woord van de Meester verstaande dat wij bij alles wat wij doen onnutte slaven zijn!

Namens de gemeente de sekretaris,

E. DE VRIES.

Onderschrift.

Nu schakel ik over op iets dat ik laatst las in Losse Schakels. Het ging over vacantietoeslag voor onze voorgangers. Nou, vacantie zonder vacantie-toeslag is geen vacantie. Wanneer wij zelf wel vacantie-toeslag ontvangen en wij zouden het niet aan onze voorganger ter hand stellen, dan wordt het wel zeer moeilijk voor hen om met hun gezinnen er eens uit te stappen. Daarom hoop ik, broeders voorgangers, dat U dit jaar allen met vakantie kunt gaan met Uw gezin of misschien een enkeling alléén, en dat U dit jaar allen vacantie-toeslag ontvangt.

Misschien mag ik nog een zakelijk iets via De Christen doorgeven, broeders en zusters, als U het niet te opdringerig vindt.

Ik weet niet of het snelverkeer bij U ook zo'n grote sprong neemt als bij ons in Hoogezand. Vooral de Rengersbrug is hier bekend als een gevaarlijk kruispunt. (7 á 8 doden in een paar jaar). Hebt U er wel eens over nagedacht dat Uw voorganger een ongeval kan krijgen of ziek worden? Ik voorzie dat er heel wat moeilijkheden voorkomen konden worden als onze broeders iets zou overkomen of wanneer zij aan een langdurig ziekbed gekluisterd zouden worden, wanneer er een verzekering was gesloten tegen ziekte en ongevallen. Zulk een verzekering loopt hier te Hoogezand al lange tijd.

Zo dit moest ik even aan U doorgeven; misschien is dit een zaak om over na te denken.

Uw broeder,
E. DE VRIES.

Laat „Silo" herrijzen

4e verantwoording

Vorig saldo		f 10277.97
Bapt. Gem. Apeldoorn	-	52.—
„ Pernis	-	32.—
„ Groningen-Zuid	-	459.16
Muziekcorps „De Bazuin" Groningen, opbr. uitvoering	-	122.50
Coll. Bondsdag Z.O. Drente	-	103.41
Bapt. Gem. Nw. Weerdinge	-	65.50
„ Hengelo/Borne	-	259.88
Evangelisatiepost Heerlen/Schaesberg	-	10.60
Bapt. Gem. Emmen	-	190.33
„ „ zangkoor	-	12.50
„ Em.erfsch.veen	-	67.45
„ Valthermond	-	34.—
„ Eindhoven (gift)	-	25.—
„ Rotterdam-C	-	83.50
„ Haarlem	-	180.27
Trinity Baptist Church Michigan, U.S.A.	-	151.75
Bapt. Gem. N. Hollywood via fam. Elberts, U.S.A.	-	201.89
Van personen en instellingen		

buiten onze beweging, waaronder Hervormde kerk Doetinchem f 20.—	-	280.—
Van leden en vrienden Bapt. Gem. Utrecht	-	754.86
Q. te P.	-	1000.—
Ds v. d. W. te E.	-	15.—
Fam. G. te H.	-	10.—
Fam. V. te A.	-	10.—
Fam. L. te Z.	-	10.—
Fam. ter B. te H.	-	25.—
Fam. M. te den H.	-	50.—
L. te D.	-	100.—
B. te H.	-	10.—
O. v. B. te H.	-	10.—
B. te U.	-	2.50
Ds R. te H.	-	10.—
Nw. H. te D.	-	25.—
D. te M. V. in U.S.A.	-	36.78
Stand op 4 juni		f 14677.95

Rectificatie. In de vorige verantwoording is een foutieve omschrijving voorgekomen: Baptistengemeente Heerlen f 38.50 moet zijn Baptistengemeente Treebeek.

Wij zeggen allen die aan de tot standkoming van bovenstaande prachtige lijst meewerkten heel hartelijk dank!

F. BOS.

Administrateur kerkgebouw „Silo". Giro 555650.

Verantwoording

De maand mei bracht de volgende giften en bijdragen in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U.: Ter Apel f 56.-; Treebeek f 20.-; Hengelo f 10.-; P. J. v. H. te R. f 100.- (voor België); A. H. H. te C. f 3.90; C. M.—H. te H. f 2.-; Almelo f 20.34; Enschede f 39.06; Eindhoven f 78.09; Groningen-N f 137.76; Musselkanaal f 42.25; Rotterdam-C f 52.-.

2 voor de Opleiding: Ter Apel f 14.-; Treebeek f 5.-; Hengelo f 11.94; Eindhoven f 19.40; Groningen-N f 33.60; Den Haag f 83.02; Enschede f 23.48; Rotterdam-C f 13.-.

3 voor het Jubileum Ev.fonds voor het Zuiden: Rotterdam-C f 107.-; Vriescheloo f 46.26; Zwolle f 14.01 en f 61.30; Hengelo f 380.70; Utrecht f 45.25; Groningen-N f 145.21; Hoogezand f 35.50; Borne f 2.50 en f 20.-; Haarlem f 17.75; Exloermond f 37.50; Winschoten f 20.10; Arnhem f 47.05; Stadskanaal f 29.01; Daarlerve.-Vroomsh. f 60.-; Enschede f 30.50 Apeldoorn f 0.70; Harlingen f 116.25; N.B.V.B. f 1546.02; N.B.J.B. f 2887.21.

4 voor het Centrum: E. S. te L. f 10.-;

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

XI

Beste Vriend en Broeder,

„Slechts als ambtsdragers en leden sámen de strijd aanbinden tegen de machten der duisternis, en gemeenschappelijk arbeiden om de opdracht van de Heer der Gemeente te volvoeren, kan er iets bereikt worden.

De Gemeente mag haar ambtsdragers niet alléén voor het werk op laten draaien, maar ieder lid moet bereid zijn, zijn portie te doen."

Zo ongeveer is de inhoud van je laatste brief. Voel je je als verantwoordelijk bestuurslid een beetje in de steek gelaten door je medeleden? Troost je: Naast degenen die nog in de zandbak spelen en op snoepjes zuigen zijn er toch ook nog heel veel anderen, op wie je volledig staat kunt maken.

Verleden week was ik getuige van een intensief gespeelde schaakpartij tussen twee van onze voorgangers (op Renderloo), één uit het Noorden en één uit Zuiden. Wie de wedstrijd won? Het Noorden of het Zuiden? Juist op het beslissende moment draaide de beheerder van Renderloo de zaallichten uit omdat het kinderbedtijd was.

Toch heb ik het een en ander geleerd.

Bij het Zuiden zag ik een kasteel, een dame en een loper, machtige stukken op een schaakbord, als uitgerangeerde grootheden in de achterste linie staan. Ze konden niets beginnen, omdat ze gehinderd werden door enkele luie pionnen, die gedurende de hele wedstrijd geen stap verzet hadden.

Zo is het soms ook in de Gemeente. Door God begenadigde figuren kunnen zich vaak maar heel slecht ontplooien, omdat ze gehinderd worden door de ongeïnteresseerdheid der medeleden. Pionnen en raadsheren, dames, paarden moeten sámen optrekken, elkaar steunen, dekken en de bal toespelen, wil er een overwinning komen.

Het tweede dat ik leerde, was de waarde van een ijverig, toegewijd pionnenleger.

Bepaalde gemeenteleden, zonder uitgesproken talenten, die geen redevoeringen kunnen houden en geen leiding kunnen geven, menen dat ze van geen enkele betekenis kunnen zijn voor de arbeid der gemeente, en houden zich daarom afzijdig.

De schaakpartij leerde mij de grote waarde van het minder-begaafde pionnen-leger. Als de pionnen lui zijn of van het bord geslagen, zijn de meer „begaafde" schaakstukken zó zonder dekking, en dèrmate aan alle kanten bedreigd, dat het met hun aanvalskracht spoedig gedaan is en ze een eerloze ondergang tegemoet gaan.

Pionnen, mits ijverig en op hun plaats, zijn van minstens even grote betekenis als de andere, grotere stukken.

Dat moesten minder begaafde Gemeenteleden ook eens bedenken.

En dan nog het laatste lesje dat ik leerde.

Pionnen, die doorzetten, en de overkant van het schaakbord bereiken, worden gepromoveerd tot groter heerlijkheid. Als ik goed geinformeerd ben, kan een pion, mits hij de overkant bereikt, het tot koningin brengen. Zo beloont ook onze Heer de ijver en toewijding van hen, die zichzelf klein wanen, die volgens de gebruikelijke maatstaven maar kleine kracht bezitten, mits ze doorzetten, die zich helemaal geven, trouw blijven en tot het einde toe volharden. Koninklijke heerlijkheid verleent onze Heer aan Zijn trouwe dienaren, als ze aan de „overkant", bij Hem, arriveren. „Ik zal U geven de kroon des levens".

Zeg dat, Vriend, aan leden, die zich te klein en te onbeduidend wanen om mee te doen. De kleine pion kan koningin worden. En zonder de actieve medewerking, zonder het beschermend gebed, de dragende liefde en de stimulerende ijver der „kleinen", zijn de „groteren" machteloos.

Overigens kon God wel eens anders over dat „klein" en „groot" denken dan wij.

Hartelijk gegroet, waarde Vriend en tot schrijvens.

Je medestrijder.

E. de H. te B. 2 x f 7.50; Ds M. G. B. te S. f 10.; Hengelo f 5.-; wijlen mevr. W. S.—N. te N. f 25.-.

5 voor het 10-cents-fonds (kerkbouw): Delfzijl f 50.-; Emmen f 100.-; R. J. v. H. te R. f 2.75; Ter Apel f 17.50; E.E.veen f 10.-; Hengelo f 192.90; Eindhoven f 24.25; Deventer f 12.60.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Maar mag ik wel dringend uw aandacht vragen voor het volgende. Voor de E.C.U. is over mei ruim f 370.— minder ontvangen dan het te verwachten maandelijks gemiddelde; dit gevoegd bij het reeds te weinig ontvangen bedrag in de vorige maanden, levert een achterstand van meer dan f 1100,— op! Weet u, broeders, wat dit voor onze evangelisatie en voor de ondersteunde gemeenten betekent? Nóg verdere verlaging van de subsidie. En dát moest toch voorkomen worden. Daarom, gemeenten, denkt aan de bijdrage voor de E.C.U.! Ook voor de Opleiding is ongeveer f 30,— minder ontvangen dan het verwachte maandelijkse gemiddelde, helaas, Voor het 10-cents-fonds kwam weliswaar ruim f 100,— meer dan het maand-gemiddelde binnen, maar gelet op de bestaande achterstand, is die nu toch nog ruim f 300; daarom, gemeenten, let ook vooral op uw bijdrage voor de hulp inzake kerkbouw. — De totale opbrengst voor het Jubileum-Evangelisatie-fonds voor het Zuiden kan ik nu nog niet vermelden, daar nog toegezegde bedragen moeten ontvangen worden. Die mag ik toch stellig in juni ontvangen, is het niet? — Voor het grote plan — het Ned. Bapt. Centrum — kwam slechts f 65,— binnen. Maar het comité van actie, dat nu gevormd is, zal daar wel spoedig verandering in brengen! Want onze offervaardigheid, van ieder en van allen, gaat nu voor dit doel levendig worden!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Giro 1504 ten name van de Bouw-Stichting, Arnhem.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3319 Vrijdag 22 Juni 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Mijn zoon, geef Mij uw hart

De zomernacht werd zwart,
Toen, zacht en duid'lijk klonk er
Een klare stem door 't donker:
Mijn zoon, geef Mij uw hart!

Ik aarzelde.... verward....
Was het de wind die zoefde?
En weer zei, maar bedroefder,
De stem: geef Mij uw hart!

Ik wrong mij op de grond,
Tot ik de woorden vond:
Heer, 't moet door U genomen!

En nog eens overviel
Die stille stem mijn ziel:
Daartoe ben Ik gekomen.

Willem de Mérode.

De Boodschap, die ons niet ligt

Wie heeft onze prediking geloofd?
Jes. 53 : 1.

Het Evangelie is een boodschap, die ons niet ligt.

Het draagt vreemde trekken, die de eeuwen door aanstoot gegeven hebben. Dat heeft velen bewogen er zich van af te keren en was voor anderen reden om het kritisch te gaan bewerken. De eersten hebben verkeerd gedaan, maar hun houding is in zoverre minder te laken, dat ze het Evangelie gelaten hebben, zoals het was. De laatstgenoemden echter staan schuldiger, want in hun hoogmoed weigerden ze niet slechts het Evangelie te aanvaarden zoals het hun werd overgeleverd, maar vergrepen zich er aan.

Zijn er wel ooit machtiger woorden te boek gesteld, dan te lezen zijn in het slotgedeelte van het 1ste hoofdstuk van Paulus' eerste brief aan de gemeente te Korinthe? In grote bewogenheid voert Paulus, de Apostel van Jezus Christus, daar de strijd tegen de neiging om het Evangelie onder te brengen bij de wijsgerige stelsels zijner dagen. Waar dat geschiedt en de boodschap der Schrift is ingepast in de wijsheid dezer wereld, is zij verloren gegaan. Deze neiging sproot voort uit de miskenning van het eigene van het Evangelie. Het heeft zijn oorsprong elders dan in bronnen, die hiér open sprongen, in een andere wereld, dan die ligt onder de omloop van onze zon. Het is getuigenis van een gebeuren, dat wel plaats greep in het vlak van onze geschiedenis maar niet uit haar verklaard kan worden. Dit gebeuren is niet ontwikkeling maar ingreep; het beweegt zich van boven naar beneden en van beneden naar boven, telkens de lijn snijdende waarlangs het bekende leven zich beweegt. In het Evangelie is God de handelende; de initiatieven liggen bij Hem. Daarom moet hij, die het Evangelie verstaan wil, niet omzien naar het verleden, maar opzien naar boven. In het licht van het Evangelie verschijnt de „godsdienst", het pogen om een weg tot God te banen, als een ingebeelde mogelijkheid. Het Evangelie werkt als dynamiet onder de bruggen, die wij „trachten te bouwen". (Lofz. en Gebeden 200 : 5), en onthult ons hoe God de mens in een nieuwe betrekking tot zichzelf brengt. Genade maakt Hij tot grondtoon van het levenslied en verlossing tot grondslag van het leven. God negeert de mens, zoals de mens zichzelf kent en presenteert en dat betekent dat Hij de mens opheft, uitblaast. Hij sluit niet aan bij de mens, die Hij vindt, maar overdekt die met Zijn oordeel. Hij maakt aan hem een einde. Aan het Kruis ziet ge de mens voor het laatst. Dit laatste is óns laatste, óns einde. Menselijke mogelijkheden zijn aan het Kruis uitgeput. Behouden worden — zegt het Kruis, waaraan God zijn oordeel over de zonde uitspreekt en uitvoert — is bij de mensen onmogelijk. Hier wordt elke mond gestopt.

Maar de zaak, waarop het aankomt en waardoor de boodschap der Heilige Schrift een blijde boodschap is, is, dat niet wij, maar dat God (die de Eerste is) óók de Laatste is. Wij zullen getroost wegzinken in het niet-meer-zijn (1 Kor. 1 : 28) als de blik daarbij maar rust op Hem, die er nog is, als wij er niet meer zijn. Als behouden worden, in-het-leven-gehouden-worden er niet meer is als menselijke mogelijkheid, betekent dat geenszins dat behouden worden onmogelijk zou zijn. Mark. 10 : 27. Als aller mond gestopt is, is er Eén, die het woord neemt. Mark. 7 : 40 — Een, die ons (die er niet meer zijn!) nog wat te zeggen heeft, want deze Spreker maakt de doden levend en roept de dingen, die niet zijn, alsof ze waren; Hij roept de af-wezigen als waren ze aan-wezigen. Als Hij ons heeft doen wederkeren tot verbrijzeling (en wat is er dán nog?) zegt Hij: keert weder, gij Adamskinderen! Psalm 90 : 3.

Het Evangelie is een dwaze boodschap en slechts zij kunnen het verkondigen, die dwazen geworden zijn. Als daaraan nu maar gedacht wordt en het niet ter verkondiging wordt toevertrouwd aan hen, die de Heer als raadsman ter zijde zouden willen treden. Rom. 11 : 33.

De *doden* zullen horen....

Die niet *kunnen* horen, *zullen* horen. Joh. 5 : 25.

Gods oppermacht verzandt niet in onze onmacht, maar duikt in dezelve op. Ons dood-zijn stelt aan Góds werkzaamheid geen grenzen zoals het die stelt aan de werkzaamheid van de arts.

Met deze boodschap doet het Evangelie ons óphoren. Dat kan tegenzin verwekken en kan doen óp-zien.

Het gaat in het Evangelie niet om de ontdekking van verborgen mogelijkheden; om het vrijmaken van gebonden krachten.

Het gaat in die boodschap ook niet om grensmogelijkheden. Waar men deze schepping ook aftast: in geen van haar wanden wordt een deur gevonden. Zij is, hoe groot ze ook is, een gesloten schepping, gelegen rondom de grote put, waarheen alles onophoudbaar afzakt en waarin het ondergaat. God opende van gene zijde een deur naar hier. Hij roept en haalt de mens bij zichzelf weg en zet hem in Christus en door Christus heen in Zijn wereld, waarin geen zondaar kan doorstoten.

Zalig die weten mag dat hij gegrepen is, Fil. 3 : 12, dat zijn hand gevat is, Psalm 73 : 23, en dagelijks mag leven in de mogelijkheid van het (bij de mensen) onmogelijke.

Zalig de mens, wiens vertrouwen op verder niets rust, dan op wat Gód kan.

Dit is het Evangelie, dat de mens niet ligt.

L.

Kerkgebouw en Kruisteken Het Algemeen Doopsgezind Weekblad maakt er met een enkel woord melding van dat op de nieuwe doopsgezinde kerk te Amsterdam een kruis geplaatst is, hetgeen nogal deining in die wijk (Amsterdam West) veroorzaakte, „zodat het zelfs niet zeker is, of het er op blijft staan." De redacteur hoopt dat het erop blijft staan en vraagt: „Het kruis is toch niet enkel een rooms teken?" — Er zijn ook wel baptistengemeenten. waarin enige deining ontstond toen het teken van het kruis op of in het kerkgebouw werd aangebracht. Het is niet wijl de baptisten het kruis als symbool der verzoening niet zouden beminnen, maar ze willen Rome geen voet geven en vrij blijven van roomse smetten. Een kerkgebouw met kruisteken was vroeger een, aan de roomse eredienst gewijd gebouw. Dit is nu niet meer zo. Ook protestantse kerken hebben op de spits van hun torens of top van hun gevels een kruis staan, soms zelfs een kruis, dat des avonds verlicht wordt, soms rood verlicht (om van verre goed zichtbaar te zijn) soms groen (om het kruis als teken der hope te kwalificeren).

Bevredigend? Wordt het kruis niet teveel gezien als eindpunt? Aan het kruis stierf Jezus en ging ten onder. Ware het bij het kruis gebleven, dan had het beter teken der wereld dan teken der gemeente kunnen zijn. Het kruis spreekt van Jezus' strijd; de opstanding van Jezus overwinning. Het kruis wordt dus dan eerst zuiver gezien, als men het ziet tegen het licht van de paasmorgen. Toen zijn Zijn leven en onverderfelijkheid aan het licht getreden. En de gemeente leeft immers vanwege Jezus' overwinning en trekt, van die overwinning uit, de wereld in, Jezus uitroepende als HEER 2 Kor. 4 : 5. Het christendom staat in deze wereld als getuige der opstanding — een geheel enige boodschap brengt zij. Opstandingsmensen zijn de gelovigen; opstanding predikt het bestaan der gemeente; vanwege de opstanding komt ze elke morgen van de dag der opstanding — de eerste dag der week — samen. Ware het daarom niet meer op zijn plaats om haar kerkgebouw te voorzien van een teken, dat de opstanding aanduidt? — Op een uitgave van het Boekencentrum zagen we een opengestoten graf. Wie zou een teken kunnen ontwerpen, dat op een eenvoudige en bruikbare wijze de opstanding symboliseert?

Welke „zij"? Bij de exegese der Schrift zijn enkele regels in acht te nemen. Alles wat daar gezegd wordt, wordt niet tot allen gezegd, en niet voor alle tijden gezegd, noch voor alle plaatsen. Er zijn beloften, aan de Messias gegeven, die slechts voor Hem golden. We denken aan psalm 91, waarop velen ten onrechte steunden toen ze de oorlog introkken en in twijfel kwamen, toen de beloften, in die psalm aan de Messias gegeven, aan hen die vervuld werden. — We denken ook aan de bede van Christus, bewaart in Joh. 17 : 21: opdat zij allen één zijn, bij het citeren waarvan men soms schijnt te verzuimen te vragen. wie degenen zijn, wier eenheid de Heiland zo aan het hart lag. Men leze het hoofdstuk eens door en men zal moeten erkennen dat men die eenheid in elke willekeurige christelijk-godsdienstige bijeenkomst maar niet mag aanhalen, als háár geldende.

We willen ook de vraag stellen of men, wanneer men schriftwoorden aanhaalt, waarin iets over Israel gezegd wordt, niet eerst eens moet onderzoeken, welk begrip in die schriftuurplaatsen met dat woord verbonden is. Het lijkt ons dat „Israel" in de bijbel geen woord is met steeds dezelfde betekenis.

De waarde van woorden We weten van onze eigen taal dat een woord in alle provincies niet dezelfde betekenis heeft. We weten ook dat de betekenis der woorden zich in de loop der eeuwen wijzigt. Voor we de nieuwe vertaling hadden, kregen we van tijd tot tijd herziene uitgaven, waarin verouderde uitdrukkingen door toen gangbare vervangen waren. Bekend is de voorkeur, die in zekere kringen gevonden werd voor de bijbeluitgaven van het Brits en Buitenlands bijbelgenootschap, omdat die uitgaven de ouderwetse uitdrukkingen gehandhaafd werden. Als bij het voortschrijden der geschiedenis de Raad Gods zich verder ontsloten heeft, beschikt men niet altijd over nieuwe woorden, om die nieuwe fasen der ontwikkeling kenbaar te maken. De oude woorden krijgen soms een nieuwe waarde. De nieuw testamentische tempel is iets anders dan het gebouw op de berg Sion de nieuw-testamentische priester een ander dan die van het oude verbond. Daarom moet altijd de vraag worden overwogen, wanneer in een verder stadium der heilsgeschiedenis oude woorden gebruikt worden, of die woorden nog wel dezelfde betekenis hebben. Is het soms niet zo, dat, toen de profeteerde werkelijkheid doorbrak, het woord, waarin Hij voorzegd was in stukken brak, wijl zijn betekenis te beperkt was om de aangebroken vervulling te omschrijven? Zou het ook niet dáárom zijn, dat Jezus niet gekend werd door hen, die de oude woorden kenden? Bleek de Messias niet groter te zijn dan het begrip, dat men aan het woord had leren verbinden? En zou hier ook niet een aansporing liggen tot grote voorzichtigheid bij de uitlegging der nieuw testamentische profeten? Kan men hetgeen Morgen gebeuren zal wel vatten in begrippen, die heden gelden?

L.

Voor de

N.C.R.V.-microfoon

verzorgt Ds J. A. Scholte van Musselkanaal op Maandag 25 Juni a.s. van half elf tot elf uur de morgenwijding.

Orde van de dienst:

1 Zingen Gez. 355 : 1—5
2 Gebed
3 Schriftlezing Gen. 37 : 12—17
4 Toespraak over: „Ik zoek mijn broeders"
5 Dankgebed
6 Zingen Gez. 442 : 1, 2, 4.

De liederen zijn uit Lofzangen en Gebeden.

Zand en zaad

Een bejaarde zuster uit het westen van het land schreef mij een brief, die ik haar wel rechtstreeks beantwoordde, maar die hier ook ter sprake gebracht kan worden. Eigenlijk lag het meer op de weg van de eindredacteur om dat te doen, maar ik verneem juist dat deze een week vacantie heeft genomen, en waarom hem dan lastig gevallen?

„Mijn vraag is: waarom staat er met de verjaardag van onze koningin niet een kort berichtje in De Christen? Alle christelijke bladen doen dat, maar de redactie van De Christen zegt niets." Verderop in de brief schrijft onze zuster: „Koningsgezind zijn de broeders voorgangers geloof ik niet erg, want ook het bidden in de kerk (kennelijk voor het koninklijk huis) gebeurt zelden."

Onze zuster heeft gelijk wat betreft het publiceren van woorden van waardering en het uiten van een wens of bede. Het gebeurde wel eens maar het werd ook wel eens nagelaten. Dat nalaten geschiedde waarschijnlijk niet opzettelijk, maar men dacht er niet tijdig aan en achteraf nog iets te schrijven zou nog erger zijn dan helemaal niets te vermelden. Daarmee is toegegeven, althans mijnerzijds, dat wij inderdaad aandacht moesten geven aan de verjaardag van de vorstin. Natuurlijk rijst de vraag: maar waarom wordt er dan niet bijtijds aan gedacht? En het is heel moeilijk daarop een antwoord te geven.

Is het een soort reactie op wat „alle christelijke bladen" en ook wel niet christelijke bladen rondom die tijd in overdreven woorden ten beste geven? Is het omdat wij een verschrikkelijke angst hebben aan persoonsverheerlijking te gaan doen? Is het omdat het altijd moeilijk is openlijk de verdiensten van een mens te waarderen? Is het omdat wij een republikeinse regeringsvorm zouden prefereren boven een monarchistische?

Ik geloof niet dat bij iemand van ons kritiek leeft op de vorstin en op de positie, die zij inneemt in volk en regering. Integendeel. De meesten, zo niet allen, zullen alleen maar waardering hebben voor de wijze, waarop zij haar taak vervult. Toen wij uit Rusland terugkwamen, kregen we spoedig een verzoek naar Soestdijk te willen komen om te verhalen al wat wij gezien en gehoord hadden. Wij hebben de beste herinneringen aan dat uur, dat precies een uur duurde, want nauwelijks waren wij opgestaan of de volgende gast werd aangediend. De eenvoud en de belangstelling waren verrassend en verkwikkend. Geen spoor van afstand, die de gemeenschap verhinderde of ook maar hinderde. Wij zijn dankbaar voor deze vorstin, die zo onder ons leeft. Misschien is onze angst dat openlijk te zeggen voor een deel terug te leiden op een geest, die zich uitte in de formule: God, Neerland en Oranje, tegen welke formulering wij om allerlei reden grote bezwaren hebben; vanwege een gedachtenmassa, die daaraan vaak verbonden is, die wij niet graag voor onze rekening willen nemen.

Prefereren wij een republiek boven de monarchie? Iemand heeft eens gezegd: de monarchie verenigt, de republiek verdeelt het volk. Nu, daar zit wat in. Maar wat wanneer er slechte monarchen de troon bezetten? Wat zouden protestanten, nu vurig koningsgezind, zeggen, wanneer we een rooms vorstenhuis zouden krijgen? Een president kun je naar huis sturen, met een koning gaat dat wat minder vlot. Ik hoor al iemand zeggen: Wat heeft een koning vandaag nog in te brengen? De vorsten zijn republieken geworden en de republikeinen kronen de koningen. Wie leest er vandaag nog een kwaad woord, van welke kant ook over de koningin? Maar dat is niet alleen omdat de huidige vorstin met recht geëerbiedigd kan worden, het is ook omdat de macht der gekroonden nog maar een schaduw is van de invloed, soms alleenheerschappij, die ze vroeger bezaten. De functie van een vorst is vandaag een andere dan gisteren. We zouden niet zover willen gaan en zeggen, dat we alleen nog met versiering te doen hebben; het tegendeel, vooral door indirecte invloed, zou blijken, wanneer het staatshoofd een warhoofd was. Wanneer wij ter gelegenheid van de verjaardag der koningin niet schrijven, is dat niet omdat wij principieel tegenstanders van de monarchie zijn.

Is het dan de angst in onze beoordeling niet helemaal juist te kunnen zijn? We zouden wel verschillende goede en zeer te waarderen eigenschappen kunnen noemen, maar vrezen een onjuist beeld te tekenen, want ook een vorst is een mens. Dat lijkt wat overdreven, want we weten ook sommige mensen onder ons wel waarderend toe te spreken, ofschoon we niet blind zijn voor de schaduwzijden in die figuren.

Er is nu eenmaal een afstand bij ons tussen overheidspersonen en regenten en ons en het is heel moeilijk te zeggen, waarom die er is. De geschiedenis in dit land geeft ons geen reden tot, om dat nog sterkere woord te gebruiken, wantrouwen. Maar er is zoiets als een kritische ondergrond een soort verweer. Is het omdat wij minder prettige ervaringen met kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders hadden en dat we diep in ons het gevoel hebben, dat ze „daarboven" toch onder een hoedje spelen? Of dragen we deze gevoelens van onbehagen ten aanzien van kerkelijke leiders, met wie we wel eens botsten, eenvoudig over op alle machten, die boven ons gesteld zijn? Zitten we met een rest van ressentimenten en lijden we aan minderwaardigheidscomplexen, die zich zelfs uiten in het ongewild nalaten van de aanbieding van gelukwensen?

Het wordt u te gecompliceerd. Het beste is maar blij te zijn met deze vorstin en ze later van harte te feliciteren, wanneer ze weer haar verjaardag mag vieren. Moge God de koningin zegenen in haar huis en in haar taak temidden van het nederlandse volk.

HUIZINGA.

P. S. Ik had een heel kleine correspondentie over bovenstaande zaak en mijn tegenligger merkte op: „Ik dacht dat het misschien zo zou zijn dat de koningin, daar zij er voor tien miljoen is, in verhouding in het algemeen genomen een kleinere en minder bewuste plaats inneemt in het hart van de doorsnee nederlander dan een persoon, die voor een bepaalde groep mensen belangrijk is en die door de overigen niet geof miskend wordt. Als ik zeg: Drees — denkt ieder aan de P. v. d. A., maar waaraan denkt men als je Juliana zegt?" Even later zegt mijn vriend: „de koningin heeft iets permanents, iets dat buiten het momentele valt; steeds aanwezig, maar onmerkbaar bijkans."

En u denkt er nog maar eens over.

Bouwers van de Unie

V

Ds J. Horn 1849—1925

In de Schouw der Gemeenten over de Gemeente te Sneek in „De Christen" van 19 febr. j.l. werden reeds verschillende gegevens over Ds J. Horn verstrekt. Uiteraard waren dit slechts mededelingen voor zover zij bij de geschiedenis van deze Gemeente belangrijk waren.

Kwam Ds B. Roeles uit de kop van Overijsel en Ds N. van Beek van de Zeeuwse eilanden, Ds J. Horn was een Westfries van geboorte, n.l. uit Medemblik. Reeds vroeg moest hij zijn ouders missen en werd hij in het weeshuis groot gebracht. En juist dit weeshuis bracht de grote wending in dit zeer gezegende leven. Door het ultra-modernisme in de Hervormde kerk van Noord Holland, en vooral boven het Noordzeekanaal, ontstond er o.a. ook in Enkhuizen een bloeiende evangelisatie. De man, die de stoot gaf tot deze arbeid, was de weesvader Bezaan. In deze evangelisatie sprak G. F. Lankamp, de hoofdonderwijzer van de christelijke school te Enkhuizen. Deze sprak goed en trok veel mensen. Er kwamen velen tot bekering; tot

dezen behoorde ook Ds J. Horn, hij was toen zestien jaar.

> Lankamp kwam later onder de invloed van de Apostolischen, waardoor deze vruchtbare arbeid tenslotte verloren ging.

Maar vóór de „apostolische" periode van Lankamp bestond er een hechte vriendschap tussen hem en Holleman te Leeuwarden. Op één der wederzijdse bezoeken vestigde Lankamp de aandacht op de jonge Horn, in wien hij gaven voor de dienst van het Evangelie vermoedde. Holleman, die te Leeuwarden in zijn huis de evangelistenschool „Klein Bethanië" had opgericht, deed onderzoek naar de jongen en had ook een persoonlijk gesprek met hem. Dit alles was zo bevredigend, dat Horn op 19 Mrt 1867 bij Holleman in huis kwam om opgeleid te worden tot evangelist. Hij was toen nog maar 17 jaar. Nog datzelfde jaar werd hij lid van de Vrije Evangelische gemeente, waarvan Holleman voorganger was.

> Oorspronkelijk was Holleman in dienst van de vereniging tot Heil des Volks. Het hoofdbestuur van deze vereniging zond hem in 1855 als evangelist-bijbelcolporteur naar Leeuwarden. De uit deze arbeid ontstane evangelisatie werd omstreeks 1860 tot een zelfstandige Vrije Evangelische gemeente geïnstitueerd. Men aanvaardde de belijdenisgeschriften der Ned. Hervormde kerk en men hield doop en avondmaal; elkaar verder vrij latende in de verschillende overtuigingen. Men kon dus even goed lid worden als voorstander van de kinderdoop, als zij die de doop der gelovigen door onderdompeling beleden. Holleman had zelfs in zijn woning een doopvont laten aan brengen.

Na dit alles is het nu te begrijpen, hoe Ds Horn tegelijk met Ds J. de Hart — toen ook een leerling van Holleman — door Holleman gedoopt kon worden in het doopvont bij hem thuis. Dat was op 18 april 1869.

Reeds tijdens zijn studie openbaarde Horn zich als een vurige evangelist. Met grote ijver en veel vrijmoedigheid colporteerde hij met bijbels van huis tot huis, evangeliseerde hij op de markt en de kermis. Samen met zijn vriend Ds de Hart werd hij beboet tot „vier en twintig uur gevangenisstraf of vijf gulden boete", wegens het staan met een bijbelkraam op de kermis zonder de benodigde vergunning. Horn greep deze gelegenheid aan om ook in de gevangenis het evangelie te kunnen brengen. Ondanks de pogingen van de commandant en de bewakers gelukte het hem in aansluiting op een zedepreek van de catechiseermeester de rijkdom van het evangelie der schuldvergeving te brengen. Toen F. J. van Meerloo, die in 1862 te Sneek een evangelisatiearbeid was begonnen, een beroep als voorganger der Vrije Evangelische gemeente te Amsterdam aannam, werd Horn tot zijn opvolger benoemd. In 1869 nam hij deze evangelisatiepost over en werkte daar met zegen. In de Schouw der Gemeenten is de verdere ontwikkeling van deze arbeid tot de Baptisten gemeente uitvoerig beschreven. Eerst na het bezoek van Ds H. Z. Kloekers in het najaar van 1879 werd Horn geheel overtuigd van de Nieuw Testamentische gemeente van gelovig gedoopte christenen. In 1880 werd de gemeente te Sneek geïnstitueerd, waarna hij nog 10 jaar als voorganger deze gemeente diende. 21 jaar werkte Ds Horn in Sneek. In die tijd bewerkte hij de gehele Zuidwesthoek van Friesland: Hommerts, Oppenhuizen, Heeg, Grouw, Workum, Bolsward en het Heidenschap. In Hoorn werkte hij mee tot de stichting van de Baptisten gemeente. In mei 1890 vertrok Ds J. Horn naar Groningen, waar hij de opvolger werd van Ds N. van Beek. Ds J. de Hart bevestigde hem met de woorden van Spreuken 27 : 23 „Zijt naarstig om het aangezicht uwer schapen te kennen; zet uw hart op de kudde". Was de Hart hier een profeet, die waarschuwende het wegwijzende woord gaf? De snelle groei van de Groninger gemeente, in 1890 reeds ongeveer 250 leden, toonde ook zijn schaduwzijde. De gemeente was lang niet tot een geestelijke eenheid gegroeid. Ds N. van Beek had vaak reeds de grootste moeite om allerlei opposanten in toom te houden en orde te scheppen in bepaalde verwarde toestanden. Men kende Horn reeds door de grote opwekkingssamenkomsten in de jaren 1882 en 1883. Ook nu was hij weer de onvermoeide evangelist. Met zijn bijbelkiosk evangeliseerde hij op de wekelijkse marktdagen, terwijl hij huis aan huis colporteerde met „De blijde Boodschap".

Ds J. HORN

Ondanks deze activiteit naar buiten, probeerde hij in de gemeente een gezond geestelijk belijden en beleven op te bouwen. Hij oefende een strenge tucht uit, zodat vele leden werden afgesneden. Juist dit optreden naar buiten en naar binnen bracht de verwijdering tussen hem en de leiding der gemeente als ook met vele leden. Door beide verwekte hij ergenis, welke nog versterkt werd door zijn min of meer eigenmachtig optreden. Het kwam tot een uitbarsting naar aanleiding van een artikel van zijn hand in „De Christen" over de te lage salarissen der voorgangers. In de gemeentevergadering van 27 januari 1895 legde hij na een heftige en rumoerige bespreking zijn ambt neer als voorganger der gemeente. Ongeveer 40 leden bleven hem trouw en verlieten eveneens de gemeente. Horn legde zich nu geheel toe op de stadsevangelisatie, maar hij stichtte geen nieuwe Baptisten gemeente.

Later verhuisde hij naar de Bildt en was werkzaam als reizend evangelist. Eerst in 1913 kwam hij weer in een Baptisten gemeente terug en werd hij voorganger van de gemeente te Hengelo, welke gemeente hij tot zijn dood diende. Tijdens deze ambtsperiode deden zich andermaal moeilijkheden voor met de leiding en leden van deze gemeente. Ze waren van die aard dat naast de oude gemeente welke in 1879 gesticht werd, in 1919 een tweede gemeente ontstond.

Ds J. Horn was één der mede-oprichters van onze Unie gemeenschap. Hij had zowel in de voorbereiding als in de tot standkoming een werkzaam aandeel. Hij was ook lid van de eerste Unie-Commissie. Gedurende vele jaren was hij lid van deze commissie, terwijl hij ook reeds bij de verschijning van het eerste nummer van „De Christen", 15 jan. 1882 deel uitmaakte van de redactie. Dit is hij gebleven tot zijn uittreding uit de gemeente en de Unie. Horn was een opwekkingsprediker van bijzonder formaat. De opwekkingssamenkomsten zijn voor tal van onze gemeenten van grote betekenis geweest. Het is dan ook niet toevallig, dat hij de vader van de Unie-cent is geweest. Hierdoor werd een fonds gevormd om een reizend-prediker of colporteur-evangelist in Unie-dienst te nemen. Naast dit alles was Horn een strijder voor de Bijbelse waarheid. Dit is vooral gebleken in de moeilijkheden met H. Z. Kloekers en diens opvattingen over de verzoening, maar ook ten aanzien van het Darbisme zoals dit zich o.a. in Foxhol deed gelden. Na zijn uittreding in 1895 heeft hij zich op het terrein van de Unie niet meer bewogen.

G. Br.

De betekenis van de verbondsgedachte voor onze gemeenten

Beknopte weergave van het referaat, gehouden door J. J. Kiwiet op één der broederschapsdagen der predikanten op Hoenderloo, op Dinsdag 5 Juni.

Vooral in gereformeerde kringen wordt de verbondsgedachte veelzijdig gebruikt ter verdediging van hun eigen kerk- en doopsbeschouwing. Nu is het zeer interessant, dat we historisch nog kunnen vaststellen, hoe zij daartoe gekomen zijn. In de gehele argumentatie vinden we nog de sporen terug van een oude strijd, die reeds plaatsvond in de tijden der hervorming. Toen traden namelijk de veelgevreesde dopers op, die hun gemeentebeschouwing juist op grond van de verbondsgedachte uit de Schrift verdedigden. Om de argumenten der dopers te ontkrachten stelden mannen als Zwingli, Bullinger en Calvijn een verbondsgedachte op, die in elk opzicht het tegenbeeld werd van de doperse beschouwing. Tot op vandaag hebben de calvinistisch georiënteerde theologen dit strijdmiddel niet weer losgelaten, zodat het bij velen van hen tot het fundament van hun kerkbeschouwing is geworden.

Bekering of predestinatie?

Oude vragen komen hier weer voor het forum. De dopers waren felle evangelisten, die elke gelegenheid gebruikten de mensen op te roepen tot bekering. Zij stuiten echter vooral op het starre geloof aan een predistinatie bij predikanten zowel als bij de leden der volkskerk. Volgens de leer der voorbeschikking is namelijk God de bewerker van ons heil en kunnen we zelf niets doen dan een afwachtende houding aannemen. Hierdoor werd de oproep tot bekering van haar kracht beroofd.

Op grond van de Schrift trachtten deze dopers nu uiteen te zetten, dat het heil niet zomaar een machtsontplooiing Gods is, maar dat het heil het karakter van een verbond, van een overeenkomst tussen God en mens, heeft. God doet de mens een aanbod, dat deze mens kan aanvaarden of verwerpen. Door aanvaarding van het aanbod ontvangt de mens God's zegen, door verwerping van dit aanbod valt de mens onder de vloek. Zo geldt het nog steeds voor ons: indien wij ons bekeren, zullen wij zalig worden. Het heil, zoals het ons in de Schrift werd verkondigd, wordt niet ons deel tegen wil en dank, maar ontvangen wij, nadat wij volkomen vrijwillig onszelf aan God of aan Christus ter beschikking stellen.

Juist op deze basis van dit principe der vrijwilligheid is de gemeente der gelovigen gegrondvest. Een ieder ontvangt de zegen der gemeenschap met Christus en met alle kinderen Gods, die zelf de doop bewust en geheel vrijwillig ondergaat. Bekering, doop der gelovigen en de bewuste toetreding tot de gemeente zijn alle gebaseerd op dezelfde verbondsgedachte, waarhij God dus Zichzelf voorgenomen heeft de mens de vrijheid van eigen beslissing te laten. Het heil is ons beschreven als een verbondssluiting van God met de mens en van de mens met God.

Deze gehele samenhang van gedachten was een doorn in het oog van degenen, die de volkskerk aanhingen. Zij wilden iedere inwoner des lands verplichten zich onder het gehoor der prediking te begeven. De leiders vreesden voor de toekomst der protestanse kerken, indien de toetreding tot de kerk zou worden overgelaten aan de vrijwilligheid. Overigens paste dit principe der vrijwilligheid ook helemaal niet in de vanouds bekende dogmatiek. Velen waren in het verleden reeds als ketters gebrandmerkt juist vanwege die vrijwilligheid. God moet alles in zijn macht hebben, geen mens mag daarbij van enige betekenis zijn of daar invloed op kunnen uitoefenen. De doperse verbondsgedachte zou inbreuk doen op de majesteit Gods en een dwaasheid zijn voor de door de kerk aanvaarde dogmatiek.

Wordt vervolgd.

E.C.U. *nieuws*

Den Helder

Al verscheidene jaren heeft de E.C.U. contact met Den Helder, eigenlijk al sinds Ds Hofhuis daar in 1947 van Alkmaar uit begon te werken. Deze arbeid begint nu gestadig op te bloeien en vrucht te dragen. De geduldige zaaier keert immers eenmaal terug, dragende met vreugde de schoven naar 's Heren schuur! De groep in Den Helder is tot Gemeente uitgegroeid en de zondagsdiensten worden er de laatste tijd door gemiddeld 50 mensen bezocht.

Dat werk moet ook na de zes maanden van actie, die oorspronkelijk waren opgezet en die mei eindigden, krachtig voortgezet worden. De vrij eenzame post daar in de kop van Noord-Holland heeft fijne mogelijkheden. De broeders leven en werken er samen op een voortreffelijke wijze. Het is een vreugde als Baptistisch Nederland daar te mogen helpen, er voor te mogen bidden.

Het is de bedoeling daar ook de Studenten-actie te houden en we hopen van harte, dat ook de studenten er rijke zegen zullen ervaren, die de arbeid bevordert. We zijn benieuwd naar de verdere ontplooiing van Den Helder.

De nieuwe E.C.U. in een nieuwe Kerk

In april heeft de uitgebreide E.C.U. in Arnhem vergaderd en mocht gebruik

maken van de consistorie van Arnhems nieuwe kerk. Naar Ds Bosma vertelde, was het de eerste officiele vergadering in dit gezellige vertrek. Daarmee is de sfeer van de evangelisatie onlosmakelijk in de cockpit van de Arnhemse Gemeente komen hangen. We hadden het daar trouwens erg goed met elkaar.

De gehele E.C.U.-arbeid werd als een film nog eens aan ons getoond. Waar we iets nader wilden bekijken, zetten we de „film" stop en spraken we over wel en wee van de betrokken post of plaats.

Weet U, wat we van plan zijn? Om bij U op bezoek te komen. Straks in het najaar beginnen we er mee. Elke maand bezoekt dan elk E.C.U.-lid een Gemeente en vertelt aan Raad en Gemeente wat er op ons terrein zo al voorvalt. Dat kunnen gezellige, maar vooral rijke avonden worden. De E.C.U. verheugt er zich al op en hoopt, dat U in Uw Gemeente ook aanwezig zult zijn als het zover is!

Limburg

Deze provincie is verrijkt met een tweede predikant, die al eerste vruchten van zijn arbeid mocht plukken. Maar zijn er al diverse centra ontstaan, waarin ge-evangeliseerd kan worden, daarmee zijn we er nog lang niet. Het zijn slechts beginnende scheutjes, die tot forse planten en bomen moeten uitgroeien. Hoe moet dat? Ja, natuurlijk: bidt en werkt! Bidt U wel eens echt voor Limburg? En voor al die andere terreinen, waar we met elkaar werken? U denkt toch niet alleen aan eigen Gemeente? Bidt U maar eens van harte voor bepaalde pioniersposten! Noem ze dan de Heer maar bij náme.

Hoe echter het wèrken te regelen? Nu zijn het daar veelal nog huissamenkomsten en U weet zelf wel, hoeveel invloed er van de vergaderplaats uitgaat! Overal waar nieuwe kerken in gebruik komen, groeit het aantal bezoekers opzienbarend! In een huiskamer kan dat niet. Bouwen? Huren? Kopen? Is er wat te huur of te koop? Vanzelfsprekend moet eerst de kern van elke groep stevig genoeg zijn en het werk moet zoveel mogelijk door deze kern gedaan en betaald worden. Eerst dan heeft de toekomstige Gemeente er levensvatbaarheid. In Limburg worden deze punten ernstig overwogen en we wensen Ds De Boer en zijn getrouwe medewerkers Gods bijzondere hulp en zegen toe.

Fonds voor het Zuiden

Dat is er dan nu dank zij de „Hand aan de ploeg" en de cent voor het Zuiden, elke dag gegeven door de jeugd en de offers van de zusters. Liefst een bedrag van zo'n vijftienduizend stevige guldens. Elke gulden, die U er bijlegt voor het Zuiden, maakt het fonds ook nu nog groter.

Hoe besteden we dat nu? Daarover piekert de E.C.U. Niet dat we er geen raad mee weten. Integendeel. Maar we willen het zo nuttig mogelijk gebruiken. Het fonds moest gehandhaafd kunnen worden en de rente moesten we voor het werk kunnen gebruiken. Elke nieuwe gift vergroot dan het fonds, vergroot dan ook de rente. Dat moest kunnen, omdat we er zo lange jaren mee kunnen werken. Dan voorkomen we kapitaalsvernietiging, dat immers zo moeizaam tot stand gekomen is, en waarin zoveel echte liefde voor het werk openbaar is geworden. U ziet, met hoeveel zorg de uitgaven overwogen worden. Intussen moge de Heer ons ook daarin leiden door Zijn Heilige Geest. Dat er veel te doen valt in het land beneden de grote rivieren, is ons wel duidelijk geworden door hetgeen Eindhoven en Treebeek al mochten ervaren.

Amsterdam

Het is zover gekomen, dat de Gemeente Amsterdam voor deze grootste Nederlandse plaats een evangelisatiepredikant kon beroepen. Met een zekere spanning wordt uitgezien naar het antwoord van Ds Boeschoten. Het zal een historisch ogenblik zijn, als straks het werk kan beginnen overeenkomstig de plannen, die nu al een hele tijd door Amsterdam en de E.C.U. gekoesterd worden in samenwerking met het Amerikaanse Baptisten Buitenlandse Zendingsgenootschap. Het is één van die heldere lichtpunten, die we aan onze Unie-horizont steeds meer zien branden en waarvoor we allen zo dankbaar zijn, dat dit nu kán en dat wij het mogen doen. Want is er iets mooiers te bedenken, dan instrumenten van de Heer te zijn, om Zijn liefde te verkondigen en Zijn zegen te verspreiden!

Tot zover voorlopig iets uit de schatkamer der E.C.U. Er zijn nog vele schatten te tonen, maar daarover een andere keer.

Utrecht. BROERTJES

Wat moet mijn kind worden?

Van school

Enige tienduizenden kinderen zullen in deze maanden de schoolbanken verlaten. Daarmee is een periode van leren en opnemen en vrijheid afgesloten.

Vele kinderen zullen het als een verlossing beschouwen, dat de schooldeuren achter hen dichtklappen. Onervarenheid brengt hen tot deze houding. Want reeds na enkele maanden, zeker na enkele jaren, zullen zij met weemoed terug denken aan hun schooljaren met hun onbezorgdheid en spel.

De overgang

Een groot gedeelte van de ex-schooljeugd zal opgenomen moeten worden in het bedrijfsleven, en daarmede in het productieproces. Reeds vanaf de eerste dag, dat ze de fabriekspoort doorgaan of de bakkerij binnenstappen, zullen ze merken, dat ze in een volkomen andere wereld terecht gekomen zijn. Looneisen, sociale rechtvaardigheid, tariefstelsel, stukwerk, tijdopnemers, vakbond, slavendrijvers, etc. zijn woorden, die hun oren binnendringen. Die ze dagelijk weer horen, en die ze moeten onthouden.

Dat deze nieuwe omgeving, met zijn aparte sfee, en woordenschat en zeden, een geweldige invloed uitoefent op het kind, is iets, wat ieder ouderpaar kan aanschouwen. Met een trots gebaar werpt de jongen zijn loonzakje op tafel. Moeder krijgt een snauw, als ze zijn boterhammen nóg niet klaar heeft. Zijn jongere broertjes en zusjes moeten met een gepast ontzag tegen hem optreden, want hij verdient mee! Hij neemt een veel belangrijker plaats in het gezinsleven in dan zij, want hij is mede kostwinner voor het gezin geworden.

En dat moet gerespecteerd worden.

Examenkoorts

Vele ouders hebben de laatste maanden geleden onder de geprikkeldheid van hun kinderen. De examens liggen nog vers in het geheugen, of nog voor de boeg. Blokken en zweten, gespannen en gebogen neerzitten over dunne en dikke studieboeken, repeteren en uitingen van angst voor een slechte afloop zijn de begeleidende verschijnselen.

Blijde uitgelatenheid of bittere teleurstelling volgen na een examen, al naar de uitslag is geweest. Met het diploma in de zak kan een poort naar een nieuwe wereld opengestoten zijn; een mislukte studie kan het begin zijn van een gebroken leven en veerkracht, met doorkruiste idealen.

Diplomajacht

Want onze wereld vraagt niet meer: „Wie ben je?", maar: „Wat kun je?"

Niet het karakter bepaalt de toekomst van de jongemens, maar het bezit aan diploma's, aan kennis. Slechts zelden wordt het karakter getest, maar pratisch altijd de geschiktheid, de vaardigheid. Niet de karaktervastheid, maar de productie wordt betaald.

Welhaast geen enkel jongmens ontkomt aan deze feiten. Reeds op de schoolbanken, later in het bedrijf, wordt deze wijsheid er in gestampt. Wie zich er tegen verzet, delft meestal het onderspit.

Het raderwerk

Want intrede in het bedrijfsleven, betekent het opgenomen worden in het raderwerk der huidige maatschappij. Deze machinerie loopt min of meer gesmeerd, maar lopen doet ze. En wie er in zit, moet meedraaien. Wie weigert, wordt uitgestoten en uitgesloten van deelneming.

Opklimming, groterworden, meerverdienen, is slechts mogelijk door prestaties. Maar om prestaties te kunnen leveren, moet een goede ondergrond gelegd worden. Dat wordt ook uitgedrukt in diploma's en getuigschriften. Maar deze zijn ook een onderdeel van het raderwerk.

Arbeid adelt

Dat de mens moet werken is niet erg. Dat het uiterste van lichaam en verstand gevraagd wordt, evenmin. Arbeid is een zegen. Inspanning een lust. Het besef een min of meer onmisbare schakel te zijn in het beroepsleven, geeft een besef van eigen waarde. Het vermoeide en ontkrachte lichaam te mogen voeden met boterham en aardappel, die zelf verdiend zijn, geeft arbeidsvreugde.

Te beklagen is de mens, die wegens lichamelijke ongeschiktheid niet werken en zijn boterham verdienen kan. Te betreuren hij, die de luiheid prijst als des mensen hoogste deugd.

Arbeid geeft brood

Wie niet werkt, zal ook niet eten. Zo staat het in de Bijbel. Dat betekent ook, dat wie wel werkt, zal eten. Door de arbeid verwerft de mens zich een recht op brood, op levensonderhoud. De arbeid is het middel, om „aan de kost te komen", zoals men dat noemt.

Juist, arbeid is een middel. Een middel, om geld te verdienen; en met dit geld kan de mens allerlei doen, ook weer werk geven aan een ander. Want mijn schoenen en mijn kleding geven brood aan de ander.

Arbeid is een roeping

De arbeid is niet alleen een middel, maar ook een doel in zichzelf, een roeping Gods. Want de arbeid is geen vloek, geen gevolg van de zonde, geen bittere noodzaak, geen tijdverdrijf.

Arbeid is mede-scheppen is voortbouwen aan de schepping, is Gods scheppingswerk tot een voltooiing voortstuwen. Elk op zijn plaats, elk met zijn prestaties.

Daarom is te arbeiden een dure plicht voor elke Christen. Luiheid is zonde, lijntrekken is Gods verbod versmaden.

Daarom is zich bekwamen, zich vaardigheid en beroepskennis te verwerven, een plicht een roeping. Maar het diploma mag nooit alles worden; het getuigschrift *nooit* een Bijbel naast de Bijbel.

Onze huidige maatschappij

Dat in het tijdsbestek waarin wij leven, en waarin de techniek ongehoorde en onvermoede en ongekende triomfen viert, met al de aankleve van dien, als ploegenwerk enz.; dat in onze wereld, waarin de mens een verlengstuk van de machine is geworden, in plaats van de beheerser van deze vindingen der techniek te zijn; dat in onze wereld de arbeid practisch alleen maar het natekenen van voorgetrokken lijnen is, in plaats van een zelfstandig scheppen en zoeken naar mogelijkheden; dat in dit tijdsbestek arbeid als roeping onmogelijk is, mag niet gezegd worden. Maar nooit mag ontkend worden, dat de slavernij groot is.

Beroepskeuze

Dat bovenstaande vooral geldt voor de industrie, zal elke lezer proeven. Maar het geldt ook in zekere mate voor andere arbeidstakken.

De mens is nog steeds onmisbaar. Nog steeds wordt de arbeid betaald, naar positie en prestatie. Nog steeds zijn er daardoor verschillen. Verschillen, die nopen tot bezinning op de vraag naar het te kiezen beroep.

Maar naar mijn rotsvaste overtuiging mag het in de beroepskeuze nooit allereerst en allermeest gaan om de vraag, welk beroep het meeste oplevert!

Ook niet daarom voor welk beroep de betrokkene het meest geschikt is, naar karakter en aanleg. Al is dit zeer zeker belangrijker dan de vraag naar de verdienste.

Het zou immers niet moeilijk zijn allerlei beroepen aan te wijzen, die niet toegangelijk zijn voor een christen.

Wat moet mijn kind worden?

Deze vraag kan niemand voor u beantwoorden; dat zult u zelf moeten doen. En daarbij zult u zeker moeten denken aan de maatschappelijke positie, die uw kind door zijn beroep krijgt. U zult zeker moeten denken aan karakter, temperament, aanleg en begaafdheid.

U mag daarbij verzekerd zijn, dat uw kind in praktisch alle beroepen de Heer zal kunnen dienen. Jezus staat evengoed naast de werkbank als naast de kantoortafel; Hij is even werkelijk bij de landarbeider als bij de dokter.

Waar u zich niet door mag laten leiden is: hoe kan mijn kind zo gauw mogelijk zo veel mogelijk verdienen opdat ik er ook nog van kan profiteren. Het is jammer, dat zoveel kinderen direkt van de lagere schoolbank naar de fabriek moeten om mee te verdienen. Het gaat om het geluk van uw kind. Een groot gedeelte van zijn leven zal het moeten vullen met arbeid. Een arbeid, die hij misschien zich zelf uitzoekt, maar waarin u hem leiding moet geven.

U zult voor uw kind een keuze moeten doen, met uw kind mede moeten kiezen. Dat kunt u alleen doen, als de Ander ook een stem krijgt in de bepaling van de keuze.

H. PLOEGER.

Borne, juni 1956.

Kroniek

De hier volgende gegevens zijn ontleend aan „De Hervormde Kerk" en „Kerknieuws".

Bijbelvertalingen

Het aantal talen waarin de gehele bijbel thans vertaald is bedroeg einde 1955 207. Het complete N. Testament is vertaald in 265 talen terwijl gedeelten van de H. Schrift, nl. bepaalde bijbelboeken in 620 talen zijn vertaald. In 1955 verscheen de Bijbel in talen of dialecten van Angola, Guatemala, de Philippijnen, Nieuw-Guinea en Mexico en in de inheemse talen van Burma, Frans Equatoriaal Afrika, Nigeria, Papoea en Soedan. Bepaalde publikaties over de Bijbel zagen in meer dan 80 talen het licht.

Sterk groeiend getal Baptisten in Rusland

Een delegatie van Zweedse Baptisten heeft dezer dagen een bezoek aan de Sovjet-Unie gebracht. Bij terugkomst in Zweden heeft de delegatie verklaard, dat de Baptisten in Rusland snel groeien: met 10.000 per jaar. Zij vormen in totaal een geloofsgemeenschap van 500.000 leden, verdeeld over 6000 gemeenten.

G. Br.

Gemeenteberichten

ALKMAAR

Zondag 3 juni mochten we in Alkmaar weer een feestdag beleven. Twee jonge mensen werden door de doop heen de Gemeente binnen geleid. Wij zijn recht dankbaar dat de Heer der Gemeente, ondanks onze tekortkomingen, doorgaat Zijn zegeningen te schenken. Het stemt ons ook tot grote vreugde wanneer jonge mensen tot bekering komen.

Onze voorganger gaat onvermoeid door met de verkondiging van het rijke Evangelie. En hij doet dit op zeer bevattelijke wijze. Reeds is er weer een doopdienst in het verschiet en hoewel wij zeer goed weten dat „dopen" niet de hoofdzaak is, een bewuste keuze wordt er door bezegeld.

Is niet de heerlijkheid des Konings ook in de veelheid zijner onderdanen?

VULLING, sekr.

Suppletiefonds Tabitha

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand Mei

Deventer (via onze Unie-adm. f 23.17

Hartelijk dank gemeente Deventer.

Nog geen 20 pCt beantwoordde onze dringende oproep! Waar blijven de overige gemeenten? Houdt U toch eens een extra collecte voor dit fonds, waaruit zovele broeders en zusters en ook vrienden geholpen worden aan een herstellend verblijf in Tabitha. Zorg met elkander dat er weer een „bodem" in dit fonds komt, zodat we niemand meer behoeven teleur stellen.

Door middel van de bonactie ontvangen van:

Rotterdam-C	f 25.—
Deventer	- 3.50
Utrecht	- 10.—

Allen hartelijk dank.

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda comité Stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Hoe denkt U hierover?

Br A. Mes uit Rotterdam—Z, Lepelaarsingel 157a, zit met het volgende probleem: *Wat doen wij met onze zeer jonge gemeenteleden?*

Hij schrijft hierover: „Moeten wij onze zeer jonge gemeenteleden als volwaardige en volwassen leden beschouwen of moet hen enige beperking worden opgelegd? Ik bedoel hier de jonge mensen, die gedoopt worden tussen 10 en 16 jaar. Er zijn gemeenten waar deze jonge leden als volwaardige leden worden beschouwd. Ze hebben toegang tot elke ledenvergadering en zij hebben ook stemrecht. Volgens mijn mening kan zoiets niet goed zijn. Er zou ergens een leeftijdsgrens moeten zijn."

Tot zover onze Rotterdamse broeder. Hij wil graag weten hoe U, beste lezer, hierover denkt. Schrijft U Uw mening naar de eind-redacteur. Hij verwerkt dat wel weer tot een artikel.

G. Br.

„God in ons" is vaak de gevangen Koning gelijk. We behandelen Hem met eerbied, zijn door Zijn omgang zelfs gevleid, maar Hij heeft niets over ons te zeggen.

Advertentiën

Abonné's

U wordt vriendelijk uitgenodigd nu reeds het abonnementsgeld over het derde kwartaal (f 1.50) over te maken op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Als u het maar even kunt doen, maakt u dan het abonnementsgeld voor het tweede halfjaar ineens (f 3.—) over. Want dat bespaart u dadelijk de incassokosten ad 30 cent per keer en u bespaart het Unie-bureau véél werk. Hartelijk dank bij voorbaat voor de medewerking!

Jaargang 73 Nr 3320 Vrijdag 29 Juni 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Laat U gebruiken ...

„....en laat U ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschaar te vormen...."

1 Petr. 2 : 5.

Er zijn van die mensen, die zich overal voor laten gebruiken en zich voor ieders karretje laten spannen, eenvoudig omdat ze een teveel aan gevoel en een te weinig aan doel-gerichte wilskracht bezitten.

Er zijn er ook, die je nergens voor kunt krijgen, die je voor geen enkele zaak warm kunt maken, bij wie je altijd „neen" vangt.

Petrus zegt ons in hoofdstuk 2 van zijn eerste brief, dat we bruikbare mensen moeten zijn. Bruikbaar voor God.

Hij zegt dat tot Christenen!

Het is dus mogelijk dat je de naam van Christus draagt en toch niet bruikbaar bent.

Als wat wil God ons gebruiken?

Als levende stenen in een geestelijk huis. Denkt u bij dat geestelijk huis maar aan de Gemeente, gebouwd op het fundament van apostelen en profeten en waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is.

Is het niet geweldig, dat wij in zulk een bouwwerk ingevoegd mogen worden? Laat U zich inderdaad gewillig door God gebruiken voor de bouw van Zijn Gemeente? Van U wordt gevraagd, dat U zich laat gebruiken. God zelf zal wel bepalen op welke wijze Hij U gebruiken wil. God zelf zal wel uitmaken welke plaats U in zult nemen in dit belangrijke bouwwerk. Hoofdzaak is, dat U een levende steen, een levend lid van het lichaam van Christus bent. Dat Uw hart leeft in de dingen van Gods Koninkrijk.

Voor zulk een levende steen weet God altijd een plaatsje te vinden. Het komt er niet op aan, of U erg of maar een beetje begaafd bent. Maar wel of U waarlijk leeft, waarlijk de Heer liefhebt en U wilt laten gebruiken. God wil dus de beschikking hebben over Uw leven. Over Uzelf, over Uw tijd, over Uw geld. Over alles. En als U dan niet tegensputtert, plaatst Hij U precies daar, waar U het beste tot Uw recht komt en de meeste zegen kunt verspreiden en ook nog het beste zelf gezegend kunt worden.

Waartoe wil God ons gebruiken?

Om een heilige priesterschaar te vormen.

Dat is in één woord schitterend!

Een *heilige priesterschaar!*

Wie waren wij, voordat Christus in ons leven kwam? Heeft Professor Brunner niet eens gezegd, dat een onbekeerd mens in de grond van de zaak toch altijd een roofridder is, die de medemens op een verfijnde of soms ook ruwe wijze ten eigen bate uitplundert?

En nu wil God door Jezus Christus die rovende ridder veranderen in een gevende, helpende priester!

Ja, hij wil al die bekeerde roofridders samenbundelen tot één machtige priesterschaar!

Wat moet dat veel betekenen in een wereld waarin duizenden vereenzaamd leven; waarin zoveel mensen zoekgeraakt zijn, God verloren hebben, het stuur kwijt zijn, uitgeplunderd aan de kant van de weg liggen, en nergens meer op vertrouwen omdat practisch ieder mens een rover bleek te zijn....

Maar nu is er het gevaar dat we wel in naam priesters zijn, maar in feite het tegendeel. Is er iets ergers te bedenken dan als priesters aangeklede en geregistreerde mensen, die onder het witte priesterkleed het hart van een roofridder hebben? Denk aan de gelijkenis van de barmhartige samaritaan en de daarin beschreven voorbijgaande priesters!

Laat U gebruiken als een echte priester van God, die zo dicht bij de Heer leeft, dat hij Diens stem kan verstaan en die tegelijkertijd ook zo dicht bij de medemens staat dat hij diens nood en leegte en armoede kan aanvoelen.

Wat zou het mooi zijn als iedere Gemeente zo'n echte, heilige priesterschaar werd!

En dat kàn het ook worden als U begint met zelf een echte priester te zijn.

Hoe word ik zo'n echte priester?

Laat U door God gebruiken.

Wf.

Losse Schakels

Een tweede Bekering Vele lezers van De Christen zullen bekend zijn met de naam van Hugh Rodwood, de schrijver o.a. van „God in the Slumps." Luisterende naar een radio-uitzending voelde hij zich als door een onzichtbare hand gegrepen en gaf zich over aan God. De bekende journalist werd een strijder Gods in het Leger des Heils. Maar aan deze bekering was vijfentwintig jaar eerder reeds een bekering vooraf gegaan. Die was de vrucht van de toespraak van de vrouw van de tweede generaal van het Leger des Heils, Bramwell Booth. Waarom werkte deze bekering zich niet verder in zijn leven uit? Hij zelf geeft drieërlei antwoord:

a aan zijn bekering werd teveel publiciteit gegeven.
b hij ontving te weinig onderricht omtrent de alles overtreffende betekenis van het gebed.
c niemand probeerde hem te tonen hóé een geheiligd leven te verbinden met de dagelijkse arbeid.

Stil Gebed We kennen het „stille gebed", dat zijn die momenten, in bidstond of eredienst, waarin gelegenheid gegeven wordt tot stil gebed. Wat bedoelt men met die uitdrukking? Wil men ermede zeggen, dat ieder de gelegenheid ontvangt om in eigen woorden, diep in zijn hart, tot God te spreken? Heeft u nooit gemerkt dat, als zulke minuten gegeven werden, u van binnen stil geweest is en woordloos gebeden heeft? Zou het diepste bidden niet boven woorden uitgaan? Zou het rijkste en heerlijkste bidden niet minder een *spreken tót God* dan een *zijn bij God* zijn? Bidden is niet in de eerste plaats een spreken, maar een zich verplaatsen; bidden is een toegelaten en opgenomen worden in de gemeenschap met God. De stilte van dit bidden is niet benauwend, maar bevrijdend en deelt een wonderbare rust aan de ziel mede. Dacht hij aan dit stil gebed, toen de dichter van psalm 73 zei:

Het is mij goed, mijn zaligst lot,
nabij te wezen bij mijn God?

Lutherse Kerkedag Wanneer onderstaande in De Christen komt zal de Lutherse kerkedag van dit jaar al wel gehouden zijn. Ook op die kerkedag is gewerkt met discussiegroepen. Het onderwerp voor deze discussie was: de verantwoordelijkheid tegenover hen, voor wie het evangelie weinig of niets betekent. De discussievragen waren:

1 Gelooft u, dat elk gemeentelid de plicht en de mogelijkheid heeft om een verkondiger van het evangelie te zijn?
2 Op welke wijze kunnen wij onze medemensen, die geen christen zijn, het evangelie brengen?
3 a Welke weerstanden hebben volgens u de mensen, die geen christen zijn, tegen de boodschap van de kerk? (inhoeverre kent u deze weerstanden zelf ook?)
b Gelooft u dat het mogelijk is, deze weerstanden uit de weg te ruimen?
4 Wat zou er aan ons als gemeenteleden en aan ons kerkelijk leven moeten veranderen om de werfkracht van onze kerk groter te maken?

Het zijn vragen zeker waard om door allen „die met ernst christen willen zijn", te worden overwogen.

Eenheidskerk? In Nieuw Guinea wordt er naar gestreefd om te komen tot één protestantse kerk, die dan de evangelische kerk van Nieuw Guinea zal heten. De doopsgezinden, die ook op dat grote eiland werken, denken er over hun werk onder te brengen in deze kerk. Als we het goed begrepen hebben zijn er van de europese groepen doopsgezinden, die delen in het zendingswerk op dat eiland enkelen die bezwaren voelen. Het zijn de franse en de zwitserse groepen. We kunnen ons dat indenken, want hoe kan men nu in een geïnstitueerde kerk de kinderdoop handhaven én de kinderdoop afwijzen? De doop is gemeente- of kerkvormend en er ontstaat iets anders wanneer men zuigelingen als leden der kerk inlijft, dan wanneer men alleen zulken als lid erkent, die een persoonlijke belijdenis hebben afgelegd. — Anders werd het wanneer men de kinderdoop zou vervangen door het opdragen van kinderen, waarmede men het recht Gods op hun leven erkende en proklameerde als uitgangspunt voor opvoeding en omgang met hen.

Het voordeel der armen Men hoort wel eens opmerken dat de zending weinig ingang vindt in de meer ontwikkelde landen en in die landen weer geringe invloed heeft in de kringen der ontwikkelden en voornamen. Men wil hier aan dan wel eens een pessimistische beschouwing a.g. de betekenis en toekomst van het zendingswerk verbinden. — Is dat wel terecht? Het is ongetwijfeld van belang dat invloedrijke kringen het evangelie aanvaarden en Christus belijden, maar is de regel niet steeds deze geweest, dat de blijde boodschap van beneden naar boven doordringt? Zegt de apostel niet dat in Korinthe zich dit verschijnsel zo duidelijk voor deed? I Kor. 1 : 26. En wijst de Here Jezus niet op hetzelfde verschijnsel in Matth. 11 : 25, waar Hij de Vader dankt dat die „deze dingen" voor wijzen en verstandigen verborgen heeft en aan kinderkens geopenbaard? Toont heel de evangelie-geschiedenis ons niet, dat de armen, de „kleinen" tegenover de wijzen en groten en rijken een voorrangspositie innemen ten opzichte van de zaligheid? Ontvangt Lazarus niet, wat aan de rijke, aan wiens poort hij lag, voorbij ging? Is ons niet gezegd, dat we ons hebben om te keren en de kinderkens — die niet-kunnende en niet-hebbende en niet-wetende — gelijk te worden?

Persoonlijke voorkeur? Het gaat niet om de personen, die onderaan staan, maar het vloeit voort uit de aard van de evangelie-boodschap, dat de armen een voorrangspositie innemen ten opzichte van het Koninkrijk Gods. Wie het evangelie benadert als een wijze, een sterke, een rijke, kan zijn klanken niet opvangen. Als genadeboodschap vindt het in hun ziel geen resonantiebodem. En als dat de oorzaak was, dat het evangelie in de eeuw der apostelen hoofdzakelijk ingang vond in de rijen der slaven en geringen, dan zal dat nu nog zo moeten zijn, waar ter wereld het ook verkondigd wordt. Dan zal dát de oorzaak zijn dat de primitieve, de polytheistische volken het gretiger aanvaarden dan de cultuurvolken van het verre Oosten, en de kastelozen eerder dan de Brahmanen. Van deze kringen uit zal het als het zuurdeeg de betrokken volken doortrekken.

Een Afscheiding De bladen berichten dat de kerk, waartoe de president van de Internationale Raad van Chr. Kerken behoort, n.l. de Bible Presbyterian Church, uit deze Raad getreden is. De preciese reden daartoe en de zuivere toedracht van deze zaak is van de verte uit moeilijk te beoordelen. De indruk is dat Dr Mc Intire, de president van de I.R.C.K. te dictatoriaal optreedt. Of deze scheur verder door zal gaan, of dat het bij het uittreden van deze éne kerk zal blijven, moet worden afgewacht.

„Welkom Vreemdeling" Heeft elke gemeente een „commissie van ontvangst"? Is er althans een broeder aangewezen om de nieuweling de hand te reiken en van een plaats te voorzien, plus van kerkboek en bijbel? Er zijn plaatsen, waar de koster dit werk doet en góéd doet. Men zij er erkentelijk voor! Maar waar dit nog niet het geval is, bedenke men maar eens hoe moeilijk het sommige vreemdelingen valt een vreemde kerk binnen te stappen, een kerk dus, wier interieur hij niet kent, met wier gewoonten hij evenmin bekend is. Moet hij, die als vreemdeling binnen treedt, dat gevoel van in die ruimte en onder de daar vergaderende mensen vreemdeling te zijn behouden? Neen immers. Men moet hem „op zijn gemak zetten" door hem te laten voelen, dat hij er welkom is en liefhebbende mensen hem daar omgeven. Een vriendelijk gebaar doet soms meer dan een goede preek. — Een vrouw met een groot verdriet was een vreemde kerk binnen gelopen. De preek ging over de zonde

en ging grotendeels aan haar voorbij, maar zij ging nochtans gezegend huiswaarts, omdat een vrouwelijk gemeentelid met haar kerkboek naar haar was toegeschoven om met haar uit hetzelfde boek te zingen, en haar bij het heengaan een hand gegeven en vriendelijk uitgeleide gedaan had.

L.

Zand en zaad

Het draadje is maar heel dun, maar het hangt er toch in mijn gedachten. Ik zal u namelijk straks wijzen op een boekje van Dr H. J. Bavink, dat door Kok te Kampen is uitgegeven, maar het is de titel, die me vijftien jaar ongeveer terug liet denken. Het boekje heet namelijk: Het rassenvraagstuk. En opeens zag ik me weer zitten op het Departement van Volksvoorlichting en Kunsten, Prinsessegracht 21, Den Haag.

Ja, dat was in de duitse tijd. Op 17 jan. '43 werd ik verzocht te komen, op 6 april weer, en opnieuw op 9 april en weer 13 augustus. Dat waren geen plezierreisjes. In die dagen was ik hoofdredacteur van ons blad en droeg verantwoordelijkheid voor wat de andere mannen schreven. Dat waren de broeders L. de Haan, J. W. Weenink, J. Louw. Die medewerkers waren niet op hun mondje gevallen; ze hadden een spitse pen soms. Ikzelf had het nogal eens over de Joden, die gemaltraiteerd werden. Ik schreef dus over het rassenprobleem. Maar dat namen de heren van het duitse departement niet. Ik zal u nog eens een stukje overschrijven uit een brief, die ik augustus '42 al zond aan de medeschrijvers:

Onderwerp van het gesprek (op het departement dus) was De Christen, waarvan hij (de man, die mij moest vermanen) enkele exemplaren bij zich had. Die waren door het leesgezelschap boven (censuur) nauwkeurig onder de loupe genomen; onder hun loupe. Rode en blauwe strepen sierden uw voortbrengselen. En wat wij nu eigenlijk wilden: Verboden worden, beboet worden, in de gevangenis terechtkomen of het hoofd er bij verliezen. Ik antwoordde dat wij geen belang bij een dezer dingen hadden. Nu, hij had een zeer slecht raport over ons ontvangen en het was alleen omdat wij al eens eerder kennisgemaakt hadden en wij toen goed metelkaar overweg konden, dat hij mij had laten komen. Anders had hij het rapport doorgegeven naar de duitse instanties en dat betekende alle hoop te kunnen laten varen.

Natuurlijk gaat de brief nog een eindje zo door, die laten we nu maar rusten, maar ik moest aan die nare tijd denken, toen ik het rassenprobleem van Dr Bavink in de hand kreeg. We zitten midden in de narigheid van dit probleem van wereldformaat. U merkt dat zo niet als u boontjes poot of achter de ponsmachine zit, maar wie zal het zeggen merken we het allemaal en in alles als we een generatie verder zijn. Enige eeuwen geleden, toen de westerse europeanen uitzwierven en overal in de wereld eenvoudig hun vlaggen plantten en zeiden: Nou is het van ons!, was het vraagstuk er niet, maar de eieren werden toen gelegd. Diezelfde europeanen zijn dat gevoel, dat hun vlag overal fier moet wapperen, nog niet kwijt en ze kunnen zich eigenlijk niet voorstellen, dat negers professoren en technici kunnen worden; dat aziaten betere machines zouden kunnen fabriceren dan wij hier; wij blanken weten, kunnen alles beter. O, het is heel begrijpelijk dat zo'n meerderwaardigheidsgevoel bij velen kon ontstaan, maar onbegrijpelijk, dat het niet spoediger uitsterft.

Nu zitten we met de brokstukken. Niet alleen omdat wij in het westen allemaal bezittingen overver langzaam maar zeker af moeten geven. Zo eraan, zo ervan. Zo gewonnen, zo geronnen. Maar de verhoudingen met de andere rassen hebben zwaar geleden. En het zou nog wel eens kunnen gebeuren, dat we op zekere dag de kleurling voor de deur kregen, die dan zegt: Even afrekenen, heren! Ik vrees dat er meer valt af te rekenen dan alleen wat arbeidsloon en zo. Verliezen we niet uit het oog welke ruïnes de blanken hebben achtergelaten in de andere, die niet als mens geteld werd; en zelfs nauwelijks wordt hier en daar. Ik sta in de verleiding u hier wat verzen af te drukken van zulke met een andere huidskleur, gewoonten, denkwereld, levensbeschouwing. Misschien kunnen we dat nog eens gaan doen. Maar mannen schaffen zich eerst dit boekje eens aan van prof. Dr Bavink. Het is helemaal niet moeilijk te lezen en het verwijdt uw horizon. Het kost f. 1.95.

En voor mijn trouwe klantenkring, die nu graag een gemakkelijk stukje leest het volgend verhaal. Vanmorgen keerde ik uit Veendam terug. Twee avonden had ik gesproken in een tent, die de ene avond nog in Veendam stond en de andere avond in Muntendam. Best bezochte samenkomsten. Daar nu niet over. Ruim vier uur stond ik naast m'n bed vanmorgen, want voor zessen ging de bus en ik had nog van alles en nog wat te doen, eer ik de deur van het gastvrije huis achter mij dicht kon trekken. De bus bracht mij naar Gieten. Daar kon ik volgens mijn raadgever overstappen op de bus naar Emmen. Dus stond ik bij het bordje richting Emmen. Vijf minuten. Het was zo stil. Hier en daar stond een slaperig mens tegen een boom of muur. Ik vroeg een dromer of de bus naar Emmen gauw kwam. „Ja, over een uur". Ik dankte beleefd voor de informatie, ging een eindje weg en begon op mijn zegsman, die nu ver weg in een bed lag, warm, slapend, te schelden. Binnensmonds natuurlijk. Het had geen zin de stilte in Gieten te verstoren. „Laten ze dan niks zeggen, als ze 't niet zeker weten. Wat heb je daar nou aan. Ik had ook langer kunnen blijven liggen. En nou mis ik de vergadering in Hengelo. Had ik hem toch niet geloofd. Ik geloof hem nooit weer. Ik ga later zelf kijken." Dit is een zacht uittreksel van mijn redevoering onder de toren van Gieten.

Wat nu? Alle deuren dicht en een koude wind. Rillerig van slaap, kilte en ergernis. Half zeven sloeg de klok. Ik ga liften. Maar dat kun je alleen als er autos rijden. Wie rijdt zo vroeg door dit dorp?

Om de verre hoek nadert een machtige auto, u weet wel, eerst de motor en daarachter op talloze wielen een tank voor olie. Vijftien ton kan er in. Zo'n lang ovaal geval. Zou die chauffeur alleen zitten? Waar zou die heen moeten? Ik ging op de rand van het voetpad staan en tuurde de cabine binnen. Hij zat er alleen. Een moment zagen we elkaar en in dat ogenblik sloeg ik een eindje m'n hoofd achterover zoals anderen de duim in zo'n geval. En zie, hij stopte. Ik zag de rode lampjes branden en ijlde achter hem aan.

De deur ging open: „Stap er in, dominee!" Ik schrik niet gauw, maar als je nou midden in Gieten om half zeven 's morgens ook al niet meer als onbekend burger langs de weg kunt staan liften, wat is er dan nog aan. De chauffeur nodigde mij dus vriendelijk boven en binnen te komen. Ja, hij reed richting Emmen, Coevorden. Voortreffelijk, dat was juist wat ik hebben moest. Laat die stuurman nou baptist zijn, lid van de gemeente te M. en naar mij geluisterd hebben op maandagavond in de tent. Laten we nou samen al eens gecorrespondeerd hebben over een gedichtenbundeltje. We zaten zomaar in Coevorden. En ik was nog eerder in H. dan verwacht. Maar daarom ben ik nog wel kwaad op mijn man, die me verzekerde dat ik in Gieten aansluiting zou hebben. Ik zal hem nog wel eens tegenkomen.

En de moraal van 't verhaal? Moet dat nou met geweld? Een man die mij aanklampte op 't perron in Almelo omdat hij me kende en ik hem moest kennen, deed ik het verhaal om door de tijd te komen en hij sprak met overtuiging het woord leiding uit. En zo ga je soms glimlachend door 't leven, wandelend in raadselen; als een raadsel.

HUIZINGA.

Wie rijk is naar de wereld
bluft soms. Wie rijk is in
God roemt altijd.

Bouwers van de Unie

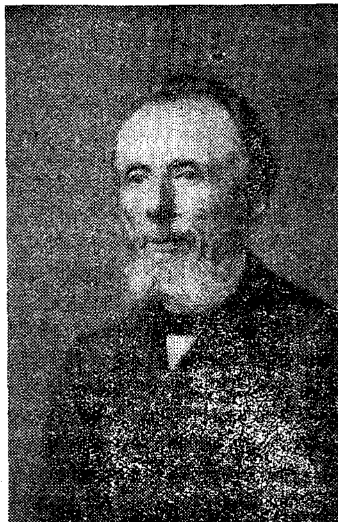
VI

H. Kruit 1823—1888

Eén van de eerste zeven Baptisten, die op 15 mei 1845 in de Gasselternijveense mond gedoopt werden. Van de reeds genoemde Bouwers der Unie is H. Kruit de oudste in leeftijd en als baptist. Hij vormt de verbinding tussen de tijd van Dr Johannes Elias Feisser en die van de vorming en eerste ontwikkeling van onze Uniegemeenschap. Hij is de man uit de opkomst èn uit de vestiging van het Baptisme.

Wij zullen het ons nauwelijks kunnen voorstellen, wat het voor die eerste zeven betekende om radikaal te breken met een onpersoonlijke godsdienst welke door diep ingewortelde tradities kan worden gehandhaafd. Reeds uit het rumoer rond de figuur van Ds Feisser als „de dominee die niet meer wilde dopen", dat zelfs nog in het buitenland bekend werd, blijkt wel de geweldige reaktie die deze geloofsbeslissingen destijds veroorzaakten. Het maakt je stil, als je deze zeven — ongeacht al het genoemde — in alle eenvoud hun Heiland en Heer ziet belijden en gehoorzamen. Bij deze zeven waren drie broers: Willem, Jannes en Hendrik Kruit. De laatste was 22 jaar, toen hij gedoopt werd. Maar al lang voordien kende hij de Here Jezus, Die hij eigenlijk al van zijn jeugd af lief had. Het is zeer merkwaardig te zien hoe God temidden van dode en nog slechts vormelijke kerkelijkheid gezinnen en personen doet leven met een persoonlijk geloofsleven. Mannen en vrouwen die als priesters en priesteressen in heilige verontrusting leven over hun geslacht en hun kerk.

Van de vijandschap, spot en verachting ontvingen ook de gebr. Kruit hun deel. De huur van de woning werd hun op staande voet opgezegd. Een noodwoning, uit zoden opgetrokken, bracht eerst uitkomst. Reeds vanaf het eerste begin trad Hendrik Kruit ondanks zijn jeugdige leeftijd op de voorgrond in de kleine gemeenschap. Tijdens Feisser's afwezigheid in 1846 wegens zijn verblijf in het buitenland om gezondheidsredenen, werden de onderlinge samenkomsten geleid door de brs Roelof Reiling, Jannes en Hendrik Kruit. In zijn woning aan de Gasselter Boerveense mond vond de gemeente jarenlang een gastvrij tehuis voor haar onderlinge samenkomsten. Kruit was een der eersten, misschien wel de eerste, die in de veenkoloniën met een zondagsschool begon, namelijk in 1858. Deze zondagsschool heeft hij ongeveer 30 jaar geleid. In 1867 werd hij tot ouderling gekozen. Hij was de derde ouderling, die de gemeente heeft gehad; zijn broer Jannes was de tweede. In oktober 1875 werd hij — nadat Kloekers met de daarwonende leden te Nw Pekela een gemeente had gesticht — voorganger van de gemeente te Stadskanaal. Reeds onder leiding van Ds Feisser bekwaamde hij zich in het voorgaan op de onderlinge samenkomsten. Tot aan zijn dood in 1888 was hij de voorganger van deze gemeente. Merkwaardig is het feit, dat Kruit nooit zijn

H. KRUIT
vice-voorzitter der Unie

boerenbedrijf heeft opgegeven. Voor hem was het dagelijks werk een goddelijk beroep. Hij was dan ook geen voorstander van de opleiding van jonge mannen tot voorgangers. Het werden maar „heertjes" op kamers. Zo goed als hij landbouwer bleef, behield hij eveneens zijn functies in het maatschappelijk leven. Hij was o.a. 25 jaar lang lid van de gemeenteraad van Gasselte.

Hendrik Kruit moet een bizonder begenadigd iemand zijn geweest. Dat blijkt wel uit het feit, dat hij tot voorganger van de eigen gemeente beroepen werd. En wat men verder ook over hem leest, iedere keer wordt hij wegens zijn beminnelijk en nobel karakter genoemd. Gul, oprecht, vriendelijk, hulpvaardig, ruim van hart en ruim denkend over Gods liefde voor zondaren wordt hij verder nog een trouwe raadsman en een hulpvaardige vriend genoemd. Hij was een man die zeer bemind was en de bizondere hoogachting genoot van allen die hem kenden. Er moet een nauwe vriendschap hebben bestaan tussen Dr Feisser en H. Kruit. In het boek van Dr Wumkes worden vele opmerkingen van Feisser aangehaald. Zeer vele hiervan zijn genomen uit brieven door Feisser aan Kruit geschreven. En vaak hebben ze betrekking op heel persoonlijke aangelegenheden, zoals zijn gezondheid, financiële zorgen, zijn innerlijke gemoedstoestand, welke men slechts aan een vertrouwde vriend durft te schrijven. Ergens noemt Feisser de vrouw van Kruit bij haar voornaam, hetgeen nog meer de intieme verhouding doet vermoeden, welke tussen beide mannen moet hebben bestaan.

Kruit heeft de oprichting van de Unie van onze gemeenten in 1881 maar enkele jaren overleefd. Hij werd in de oprichtingsvergadering tot lid van de eerste Unie-commissie gekozen, waarvan hij vice-voorzitter was tot 1885. In de controverse tussen Kloekers — Horn en Roeles — de Hart stond Kruit aan de kant van Kloekers. Toen deze als voorzitter van de Unie bedankte en tevens uit de Unie trad (1885), volgde Kruit dit voorbeeld en legde zijn functie als vice-voorzitter neer. De gemeente te Stadskanaal trad in 1886 uit de Unie, maar aanvaardde de gemeenschap weer in 1896. De invloed van Kruit in een eigen vormgeving van onze Uniegemeenschap is belangrijk geweest. Reeds Feisser constateerde het verschil in opvatting met de Duitse broeders. Hij schreef een jaar voor zijn dood: „Ik geloof niet, dat de gemeenschap met hen op de duur bestaan kan. Zij staan geheel op het Afgescheiden standpunt, zoals het hier te lande is en onderscheiden niet genoeg tussen Oud en Nieuw". Hun geloofsbelijdenis kon hij niet onderschrijven. Zijn sympathieën gingen meer uit naar de Engelse Baptisten, zoals dit later ook met Kloekers het geval was. Van Kruit is het volgende gesprek bewaard gebleven met iemand, die het leerstuk van de praedestinatie verdedigde. „Zoudt gij willen, dat heel Stadskanaal zalig werd?" „O ja" was het antwoord. „Wat dunkt u", vroeg Kruit toen, „heeft God u dit in het hart gegeven of de duivel?" — „Ja, dat moet toch wel van God zijn". — „Welnu", hernam Kruit weer, „zou God u dan iets in het hart geven wat Hij zelf niet bezit?" Dit is precies Kruit. In de „Gedachtenis", geschreven door H. Engelsman bij het overlijden van Kruit, wordt hij als volgt getypeerd: hij had een ruim hart en een ruime gedachte aangaande de liefde Gods voor zondaren. („De Christen", 1 juni 1888). Zo werd de gemeente te Stadskanaal het struikelblok, waardoor een inlijving van de Nederlandse gemeenten bij de Duitse Bond van Baptisten voorkomen werd. Deze gelijke gezindheid van Feisser, Kloekers en Kruit is wel zeer opvallend. In het artikel over Kloekers schreven wij reeds hoe onze Uniegemeenschap nog door hun zienswijze gedragen wordt.

In dit verband zullen de bezoekers

van de Toogdag te Groningen zich de toespraak van Dr H. Luckey herinneren. De door hem veronderstelde relatie tussen de Nederlandse en de Duitse Baptisten door de verkiezingsleer was er precies naast. We hopen hierop t.z.t. nog terug te komen.

G. Br.

De betekenis van de verbondsgedachte voor onze gemeenten

II

Bijbel of dogmatiek?

De Dopers beriepen zich op de bijbel, terwijl de volkskerk teruggreep op de dogmatiek. Is er tussen beide dan geen overeenstemming? We moeten met onze gedachten teruggaan naar de eerste eeuwen der christelijke kerk, willen we het onderscheid tussen bijbel en dogmatiek scherp stellen. We moeten ons dan bezig houden met de ontmoeting van het Christendom met de griekse kultuur.

De Grieken hadden een grootse tijd achter de rug. Hun geleerden hadden wereldschokkende feiten kunnen vaststellen. Reeds eeuwen hadden ze zich ingespannen de oorsprong en de ontwikkelingsgang van het natuurgebeuren na te vorsen. Na grondig onderzoek waren ze tot de slotsom gekomen, dat het geheel eigenlijk één samenspel van krachten was. Al filosoferende kwam men ten slotte tot de ontdekking, dat er dan eigenlijk ook maar één oerkracht zou kunnen zijn, die de gehele schepping, ja het ganse heelal in zijn greep gevangen hield.

Die oerkracht moest dan die grote onbekende God zijn, waarover allerlei heidense profeten en priesters reeds hadden gesproken.

In deze griekse kultuurwereld trad de gemeente van Christus binnen. Zij werd uitgelachen om haar heilsboodschap en om haar geloof in Jezus Christus als Zoon van God. Hoe zou een mens gelijk kunnen zijn aan die grote oerkracht van het al?

Vanaf dit moment ontstond er behoefte aan een verdediging van ons geloof op „wetenschappelijke grondslag". De zogenaamde Apologeten, oftewel verdedigers, stonden op. Om aan de griekse denkwereld tegemoet te komen gingen zij hun aandacht speciaal geven aan datgene wat de bijbel ons te zeggen heeft aangaande de schepping. God werd vooral geschilderd als de Schepper van hemel en aarde; en Christus als de preexistente middelaar bij het scheppingsgebeuren. De problemen rondom de schepping van mens en wereld traden op de voorgrond, terwijl de heilsgeschiedenis van het oude en nieuwe Israel op de achtergrond raakte.

Nu zijn de scheppingsgeschiedenis en de heilsgeschiedenis twee geheel verschillende grootheden. De bijbel geeft ons geen scheppingsbericht, maar een heilsboodschap. Dat wil dus zeggen, dat de schepping als vanzelfsprekende entourage wordt vooropgesteld, terwijl de eigenlijke inhoud van de Schrift gericht is op het heil en de heilsgeschiedenis van de mens. Vergelijken wij de scheppingsgeschiedenis bij het samenstellen van een toneel en de spelers daarop, dan stelt de heilsgeschiedenis het spel de spelers voor. Dit spel wordt ons beschreven als een verbond tussen God en mens. De Grieken zochten hun heil in een begrijpen van het natuurgebeuren, terwijl de bijbel het heil verkondigt als een verbondsrelatie tot de Heer.

Door de ontmoeting van Christendom en griekse kultuur voelden de Apologeten zich dus genoodzaakt hun belangstelling meer te richten op de schepping dan op het verbond. Deze verschuiving van belangstelling heeft zeer noodlottige gevolgen voor de verkondiging van het evangelie gehad, want na verloop van tijd werd het verbond aan de schepping gelijkgesteld. Ons geschapen-zijn gaat buiten ons bewustzijn en buiten onze wil om, de heilsboodschap appelleert echter juist aan onze wil en ons bewustzijn. Ziet men onze zaligheid als een scheppingsdaad Gods, dan berooft men de boodschap van haar inhoud. Het heil of het verbond is dan niets anders dan een onbewuste zaak, die buiten onze wil omgaat.

Zo ontstond er een grote kloof tussen bijbel en dogmatiek. De bijbel roept op tot gehoorzaamheid en bekering, terwijl de dogmatiek deze oproep ondergraaft door te beweren dat onze bekering slechts een scheppingsdaad Gods is; wij zijn, volgens de dogmatiek, al of niet voorbeschikt tot het heil. Zo scherp als bekering en predestinatie elkaar contrasteren, zo scherp staan ook bijbel en dogmatiek tegenover elkaar. In het gehele korpus der dogmatiek heeft de bekering als leerstuk geen plaats kunnen verwerven.

Gemeente of volkskerk?

Met deze bespreking van de verbondsgedachte roeren wij de fundering van ons gemeentebegrip aan. Is de gemeente een schepping Gods of een verbond Gods? Zijn we daarin gebracht tegen wil en dank en buiten ons bewustzijn om, of na bewuste aanvaarding van Gods boodschap? Wanneer het heil het karakter van een verbond draagt, houdt dat in dat we niemand tot de gemeente mogen toelaten, die dat verbond niet heeft aanvaard. Draagt het heil het karakter van een schepping Gods, dan hebben de volkskerken gelijk, die het kind reeds als baby, dus volkomen buiten zijn wil en bewustzijn om, onder het bereik van de kerk brengen.

Het gesprek rondom de kinderdoop is reeds lang aan de gang en kan nog lang aanhouden, zolang men zich op deze vragen niet bezint. Dr Karl Barth heeft reeds ongeveer twintig jaar geleden openlijk betuigt, dat de kinderdoop niet voorkomt in de eerste christelijke gemeenten. Aangezien echter het heil ook voor hem het karakter heeft van een autonome werking Gods, ziet hij geen reden om de kinderdoop af te schaffen. In de dagen der hervorming heeft eens een theoloog beweerd, dat de kinderdoop verreweg te verkiezen was boven de doop van volwassenen, omdat de scheppingsdaad Gods bij willoze kinderen zuiverder wordt uitgebeeld.

Zoals reeds in de inleiding van dit artikel vermeld, hebben Zwingli, Calvijn en hun navolgers een andere verbondsgedachte ontwikkeld, waarin het woord „verbond" synoniem is aan schepping. Jesaja doet deze gelijkstelling te niet met zijn aangrijpende uitnodiging Gods: „O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet" (Jes. 55 : 1); „Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten; maar als gij weigert en weerspannig zijt, zult gij door het zwaard worden verteerd" (Jes. 1 : 19). De ganse bijbel is één uitnodiging om tot God of tot Christus te komen.

De schepping kwam tot aanzijn door een enkel woord Gods, want God is almachtig. Het verbond, zowel het oude als het nieuwe, komt steeds tot stand na oneindig veel uitnodigingen aan een zondige wereld bij monde van de profeten; na een smadelijk lijden van Christus en na een eeuwenlange strijd van Christus' gemeente op aarde. Neen, het heil is niet zomaar een machtsdaad Gods, hoewel Hij daartoe volkomen in staat zou zijn. In de heilsgeschiedenis openbaart God zich als een veel groter en liefdevoller God dan in de scheppingsgeschiedenis alleen. God verwaardigt zich om met mensen, die Hijzelf geschapen heeft, op menselijke wijze om te gaan. Men kan met God „wandelen", zoals Henoch;

men kan tot God spreken, zoals Abraham, Mozes en vele anderen; men kan zelfs met God van mening verschillen, zoals bij Job en Jacob het geval was. God is werkelijk te groot om door middel van een predestinatie de mensen aan zich te knechten; en te liefdevol om ons niet de gelegenheid te geven Hem als bewust kiezend mens tegemoet te treden. God geeft ons en ieder mens de gelegenheid zich tot Hem te bekeren; God geeft ons in Christus het voorrecht ons telkens weer geheel vrijwillig aan de gemeente van Christus te wijden. Vooral in dit opzicht hebben wij als gemeente van gelovigen een woord voor de wereld.

Dr J. J. KIWIET.

Uit ons Unie-bureau

Reeds nu wil ik graag uw aandacht vragen voor de septembervergadering van de Unie-Commissie. Want op die vergadering heeft de benoeming plaats van de besturen van de stichtingen (Tabitha, Pensioenfonds en Bouwstichting). Over die benoemingen nu schrijf ik deze keer op verzoek van de U. C. wat uitvoeriger.

Hoe nu staat het met deze verkiezingen? Laat me daartoe vermelden, wat art. 6 van het huishoudelijk reglement hierover zegt: „De leden van de Stichtingsbesturen worden door de U.C. gekozen uit leden der Gemeenten. Zij treden alle jaarlijks af en zijn terstond herkiesbaar". Het is dus duidelijk, dat de Unie-Commissie deze besturen benoemt of kiest, wat trouwens ook in de diverse stichtingsakten is vastgelegd. Volgens de redactie van art. 6 staat de U.C. elk jaar weer voor het feit om alle bestuursleden weer te moeten kiezen (benoemen), daar ze alle jaarlijks aftreden; aangezien de aftredenden dadelijk herkiesbaar zijn, komt het veelal hierop neer, dat alle bestuursleden herbenoemd werden. Het is de U.C. echter raadzaam voorgekomen, dat er bij deze verkiezing een regeling getroffen werd, waardoor enerzijds wel de continuiteit mogelijk is, maar anderzijds toch vooral ook de wisseling; zowel het eerste als laatste is gewenst in de takken van arbeid voor een kundige behartiging als ook voor het aantrekken van verse krachten. Daarom is in onderling overleg met de stichtingsbesturen een interne regeling van aftreding gevonden. Deze komt dan hierop neer, zoals dat ook bij de U.C. en de permanente commissies (E.C.U., C.v.d.O en U.Z.C.) het geval is, dat de bestuursleden voor een bepaalde periode gekozen worden, maar dat ze na een tweede aansluitende periode niet terstond herkiesbaar zijn. Mogelijk dat een en ander nog eens in het huishoudelijk reglement wordt vastgelegd, doch op het ogenblik is het dan nog een interne regeling. Praktisch is het dus zo, dat reglementair en formeel wel alle leden elk jaar aftreden, en ook herkiesbaar zijn, met uitzondering dan van dat lid (of leden), dat volgens deze interne regeling niet herkiesbaar is. Zodoende wordt een automatische herverkiezing voorkomen en de mogelijkheid van wisseling geschapen.

En hoe staat het nu met het stellen van kandidaten? Art. 7c luidt als volgt: „Candidaten voor leden van de Stichtingsbesturen kunnen worden gesteld door de Gemeenten, de leden van de U.C., het betrokken stichtingsbestuur en een eventueel te benoemen Commissie van Voordracht". Juist daarom wordt er hier wat uitvoeriger over geschreven om de gemeenten nog eens in het bijzonder de mogelijkheid van het stellen van kandidaten onder het oog te brengen! Feitelijk is daar verleden jaar helemaal geen gebruik van gemaakt. Dus gemeenten, let op uw rechten en neemt de kans waar om kandidaten te stellen! Natuurlijk zullen ook de leden van de U.C. en de betreffende stichtingsbesturen gebruik maken van hun recht tot het stellen van kandidaten!

Wat „Tabitha" betreft, is volgens bovenstaande interne regeling mevr. H. de Ruyter—Niezen aftredend en herkiesbaar, doch de brs D. Olijslager te Stadskanaal en W. de Vries te Arnhem, die eveneens aftreden, zijn niet herkiesbaar. Voor het stichtingsbestuur van „Tabitha" moeten dus in elk geval twee kandidaten gesteld worden.

Wat het Pensioenfonds aangaat, zijn de brs P. de Boer en Ds G. Vegter aftredend, doch Ds G. Vegter is niet herkiesbaar. Voor het stichtingsbestuur van het Pensioenfonds moet dus in elk geval 1 kandidaat gesteld worden.

Bij de Unie-Bouw-Stichting zijn de bestuursleden nog niet door de tweede zittingsperiode heen, zodat br E. Moerke te Arnhem, die aftredend is, herkiesbaar is. Bij de U.B.S. bestaat dus niet direct de noodzaak van kandidaatstelling.

Waar de gemeenten, de U.C.-leden en de stichtingsbesturen vooral ook op moeten letten? Dat de namen van de kandidaten mét hun schriftelijke bereidverklaringen uiterlijk 1 september bij de Unie-sekretaris moeten ingediend zijn.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

De dingen gaan er anders uitzien, naarmate men hoger stijgt.

GRONINGEN—NOORD

Mogen wij U even voorstellen, de jongste spruit van onze gemeenschap, officieel geheten „Baptisten Gemeente Groningen Noord" ter onderscheiding van Baptiste Gemeente Groningen waarmee aangeduid wordt de Gemeente aan de Meeuwerderweg.

Ter verduidelijking het volgende:

Reeds jarenlang werd in Groningen op twee plaatsen in de stad gewerkt en vanzelfsprekend ging het stukje voor beetje naar de zelfstandigheid van „Noord". Een eigen Kerkeraad de kassen gescheiden en welk een wondere dag, een eigen doopvont in een Hervormd gebouw zodat doop en Avondmaal ook in het Noorden der stad bediend en gevierd konden worden.

Een aanleiding tot splitsing was er eigenlijk nog niet, maar nog onverwachts en *boven* bidden en danken kon de hand gelegd worden op een pand dat zich uitstekend leent om er een Kerkgebouw met verenigingszalen en kosterswoning te bouwen.

Om in de toekomst de vrij hoge kosten van overdracht te ontgaan werd nu reeds besloten tot splitsing in twee gemeenten zodat dit pand op naam van de Gemeente „Noord" kon komen. Aldus geschiedde het en op 13 mei 1956 werd met algemene stemmen door Noord besloten tot zelfstandigheid over te gaan welk besluit nog eens ook met algemene stemmen werd bevestigd op 16 mei j.l. gehouden vergadering van Zuid en Noord samen.

Alzo een scheiding in volle overeenstemming en tot blijdschap van allen gezien de aanleiding.

Begrijpelijkerwijze zien we allen uit naar de dag dat de eerste steenlegging van de nieuw te bouwen Kerk zal plaats vinden. Moge de Heer ons spoedig de ruimte schenken die wij zozeer behoeven voor het bearbeiden van het noordelijk deel van onze stad.

Gelukkig hoeven we daarom nu nog geen afwachtende houding aan te nemen en zijn we niet aan een nieuw gebouw gebonden om de Zegen des Heren te ontvangen. Mochten we in mei twee jonge broeders verwelkomen die door de Doop de Gemeente werden binnen-

geleid, nu zijn het twee jonge zusters die zo God het wil 23 juni getuigenis zullen afleggen van hun gehoorzaam zijn aan de stem van hun Meester.

En zo gaan wij voorwaarts, al hopende en werkende en misschien al zuchtende en kleingelovig, maar ook al biddende en verwachtende van de Heer Die, en dàt geloof zal altijd weer zegevieren, alles wél zal maken.

De Secr.

SCHIEDAM

Zondag 17 Juni was voor Schiedam een onvergetelijke dag. Voor de eerste maal, nadat de Gemeente Schiedam geinstitueerd was geworden, werd het doopvont geopend en mochten wij 4 zusters en 1 broeder door de doop de gemeente binnen leiden. Dat dit een zeer bijzondere gebeurtenis was, bleek wel uit de grote belangstelling der aanwezigen. De Kerk die door de gemeente Rotterdam-C voor deze gelegenheid was afgestaan was flink bezet. Vooral waren er velen uit Schiedam gekomen om deze bijzondere plechtigheid bij te wonen. Onze voorganger had de leiding van deze dienst en bepaalde de aanwezigen bij Rom. 6 : 3—4. Na de prediking en het stellen van de gebruikelijke vragen aan de doopkandidaten kwam het grote moment. Ook voor onze voorganger was het een bijzondere gebeurtenis omdat het voor hem de eerste maal was dat hij de doop zou bedienen. Welk een ontroering ging er door de aanwezigen toen de een na de ander afdaalde in het watergraf. Het waren heilige ogenblikken. Met welk een vreugde schaarden wij ons daarna aan de tafel des Heren. Br Schouten sprak namens de gemeente en de raad de nieuwe leden een hartelijk welkom toe. Hoe dicht werd de tegenwoordigheid des Heren ervaren terwijl het H. Avondmaal gebruikt werd. Vol dankbaarheid stegen daarna de dankgebeden op tot God. Deze dag zullen wij niet gemakkelijk vergeten en zal ongetwijfeld voor de nog niet besliste een aansporing zijn zich onvoorwaardelijk aan de Heiland over te geven.

Wie zullen de volgenden zijn? Wij zien uit en bidden voor hen.

J. S.

BRIEVEN AAN Jan Strijder

XII

Beste Vriend en Broeder,

Je hebt het over randfiguren in de Gemeente, die eenmaal tot Jezus kwamen, zich lieten dopen, in het ledenboek werden ingeschreven, eerst dapper meeliepen, maar later uit het centrum van het gemeentelijk leven terugweken naar de periferie. Ze komen nog wel in de kerk betalen wel hun bijdragen, maar geven sterk de indruk, niet echt deel uit te maken van de gemeenschap. Bidstonden bezoeken ze niet, gemeentevergaderingen evenmin, terwijl ze ook bij allerlei gemeentelijke acties verstek laten gaan en schitteren door afwezigheid.

En nu heb je, als ouderling der Gemeente, zorg over hen en je zit te peinzen, hoe het toch komt dat ze in de grensgebieden der gemeente verzeild geraakt zijn.

Ja, die grensbewoners zijn ook mij bekend. Ik denk, dat we ze in iedere Gemeente, ja in elke gemeenschap, religieus of anderzins, kunnen vinden.

Sommigen verdwijnen naar het randgebied, omdat het zulke doorgefourneerde rasindividualisten zijn, dat ze geen kans zien, zich blijvend aan te passen bij de leef- en werkwijze van de groep waarvan ze deel uitmaken. Karakter, afkomst en opvoeding (of het ontbreken van opvoeding) spelen daarbij vaak een grote rol. Ze hebben veel begrip nodig, en meer bewegingsvrijheid dan het doorsnee lid, maar zullen toch moeten leren dat gemeenschap een opgave is, waarbij offers gebracht moeten worden. Tenslotte is het zo dat in de massa wel, maar in de echte gemeente niet de persoonlijkheid tenondergaat. Integendeel!

Anderen hebben zich stilletjes uit de gemeenschap teruggetrokken en zijn kerkgangers-zonder-meer geworden. omdat ze in de gemeente niet vonden wat ze zochten. Ze zochten gezelligheid, kameraadschap, vrienden. Ze wilden zich laten gelden, op schoot genomen en lichtelijk vertroeteld worden en zie: daar kwam niets van in. Ze kenden het grote gebod der naastenliefde maar veranderden het origineel: „gij zult de naaste liefhebben als uzelf" in: „de naaste moet mij liefhebben als zichzelf". En deze kleine variatie op de woorden van Christus heeft hen doen stranden. En wanneer ze al nog af en toe verbinding hebben met andere gemeenteleden, gebruiken ze deze omgang, om de gemeente in staat van beschuldiging te stellen.

Hier kan slechts persoonlijke zielszorg, die het gevaar van deze eigengebakken variant aan het licht brengt, en veel liefde iets bereiken. Maar wanneer er dan iets bereikt wordt, is dat niets meer of minder dan een bekering.

Weer anderen leven aan de rand, omdat het randleven de beste kansen heeft om ook eens te ontsnappen en kleine of grotere slippertjes te maken naar andere kerken, secten of gemeenschappen. Ze sloten zich destijds misschien bij de gemeente aan, omdat ze daar hun Heiland leerden kennen, of omdat vader en moeder er ook lid waren, maar dragen bepaalde afwijkende inzichten bij zich, die maken dat ze enigszins wantrouwend staan tegenover de prediking die hun niet helemaal voldoet en brengt wat ze wensen. En ze worden pas enthousiast op een vergadering van de Pinkstergemeente, in een maranathabijeenkomst of iets van die aard.

Het kan zijn, dat deze mensen bepaalde stokpaardjes berijden en voor het overige geen belangstelling hebben. Dan wordt het moeilijk. Want stokpaardjes hebben een taai leven. Het zou ook kunnen zijn dat de prediking inderdaad te arm is en bepaalde elementen uit Gods Woord verwaarloost. Dan zal dáárin verandering moeten komen.

Ja, en zo zijn er nog meer typen randbewoners. Hoe warmer het is in het centrum der gemeente, hoe makkelijker ze terug te winnen zijn.

Je zult er een heel karwei aan hebben, broeder ouderling. Je zult ook niet iedere grensbewoner terug kunnen brengen. Maar dat het de moeite waard is, het te proberen, staat wel vast. Hartelijke groeten van je

Medestrijder.

De Hengelose Gemeente 5 min. in de aether

Als we goed zijn ingelicht, is het op grond van het verzoek van een naar Afrika vertrokken en sinds enige tijd aldaar woonachtige Baptist, dat Radio Nederland, Wereldomroep, op 4 Juli a.s. een 5 minuten-reportage uitzendt, gewijd aan de Hengelose Baptisten Gemeente, speciaal de kerk-verbouw en het nieuwe orgel. Dit orgel zal ook bespeeld worden.

De uitzending vindt plaats *tussen 19.17 en 20 uur* Nederl. tijd, op de *golflengten 16.88, 31.28, 49.79 M.*

Misschien is het goed, Uw kennissen in de vreemde op deze uitzending te attenderen. Ze zullen er wellicht gaarne naar willen luisteren.

Muziekcontact

Op 9 en 10 juni j.l. werd op Renderloo voor de tweede maal de Muziekcontact-conferentie gehouden. Een weekend waarin organisten, koorleiders en muziekminnende Baptisten elkaars muzikale moeilijkheden bespraken.

Dr J. D. Watts van Rüschlikon heeft in een practische inleiding iets verteld over „Muziek in de eredienst". Hij besprak heel de eredienst en toonde ons met veel voorbeelden aan welke plaats de zang en de muziek daarin hebben in te nemen.

Na een koffiepauze werd geluisterd naar een enquette door de voorzitter J. de Jonge uit Apeldoorn, ingesteld onder de predikanten. Onder onze voorgangers waren er velen, die voelden voor opvoering van het peil der muzikale prestatie, tot meerdere eer voor God.

Uit de gestelde vragen daarna bleek dat de practische inleiding van Dr Watts zeer op prijs werd gesteld. De inleider drong aan op een goede samenwerking tussen voorganger, organist en koorleider. Hierdoor zal er meer waardering komen voor elkaars werk. Persoonlijke gevoelens moeten op de achtergrond worden geschoven. Ieder zal zijn gaven in dienst van God moeten stellen.
Musici moeten niet alleen technisch onderlegd zijn. Zij moeten hun roeping als dienstknechten van God verstaan.

Na een prettige en leerzame bespreking volgde nog een korte avondwandeling.

De Zondagmorgendienst stond onder leiding van Ds Lindeman van Sneek. Vooraf zongen we onder leiding van Joh. Fischer en Jos de Jonge onbekende liederen uit de mooie Lofzangen- en Gebedenbundel.

De dienst deed ons goed. Ds Lindeman gaf een goed woord door.

Na de preek werd een beurtzang voor solo en koor gezongen. Dit was tevoren door een zangkoor uit de deelnemers ingestudeerd onder leiding van Dr Joh. D. Watts die zelf de solopartij zong.

In de middagvergadering hield Dr D. Watts een inleiding over speciale mogelijkheden van muziekbeoefening in de verschillende diensten.

Hij sprak eerst over verschillende soorten koren (o.a. het kwartet, het koor). Daarna over instrumenten in de eredienst. Het orgel is het meest geschikt daarna volgen harmonium en piano.

Piano was volgens Dr Watts bijzonder goed voor evangelisatie.

Houten blaasinstrumenten pasten goed in de kerk. Koperen instrumenten waren goed geschikt voor openluchtdiensten. Na deze inleiding volgde een goede bespreking. Vele vragen werden door Dr Watts besproken.

We genoten er allen van en leerden van elkaar.

Na de bespreking heeft de voorzitter Dr Watts bedankt voor zijn aanwezigheid en werk. Daarna overhandigde hij hem een gramofoonplaat als blijk van waardering. Om ± 4 uur behoorde de conferentie tot het verleden.

Het was ongetwijfeld een weekend dat met veel genoegen door allen werd meegemaakt.

R'dam DICK PABON.

Advertentiën

Ook deze week noteerden wij weer

7 nieuwe abonnee's

op ons weekblad!

Zullen het de volgende week opnieuw 7 zijn?
Abonnee's, dat hangt mee van u af!
Werft abonnee's en geeft ze op bij de administratie te Arnhem.
Ze zijn welkom!

Op 1 juli

begint het derde kwartaal en tevens het tweede halfjaar.

Abonnee's, die het desbetreffende abonnementsgeld nog niet voldeden, kunnen dit nu nog doen door storting van f 1.50 voor het 3de kwartaal of f 3.— voor het 2de halfjaar op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Graag roepen wij aller medewerking in door meteen even het abonnementsgeld te gireren, zo mogelijk over het 2de halfjaar ineens, want dat bespaart u inningskosten en het Unie-bureau veel werk.
Hartelijk dank bij voorbaat!

PLAATST UW
FAMILIEBERICHTEN
IN „DE CHRISTEN"

Jaargang 73 Nr 3321 Vrijdag 6 Juli 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen – Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Om de Schafttijden van het Leven

— *„Sela".* — *75 x in het Psalmenboek.*

Dit is het woordje, dat je altijd overstaat bij het bijbellezen. En terecht, het behoort niet tot het *gesproken* Woord. Het is niet een woord, dat God uitsprak en door de Godsmannen bewaard werd. Het is een muziekteken, dat „pauze" betekent of ook wel „let op, verandering van maat".

Het zal zo zijn geweest, dat de zang van het tempelkoor, gedragen door trompet en cymbaal, plotseling zweeg. Een onderbreking van plechtig stil-zijn, een pauze om dan direct daarop weer met vernieuwde krachten het loflied verder te zingen. Een stilte om het gezongene in zich op te nemen en te verwerken. Beslist geen verkeerde gewoonte.

* * *

„Sela", een muziekteken en geen gesproken woord. Of het dan wel een echt tekstwoord is? Misschien niet, of toch wel....? Wie schonk ons *de nacht* om door de rust nieuwe kracht te vinden. Het was God, Die deze schafttijd instelde. Zo wees Hij ook de *rustdag* tot een pauze aan. En beide gaf Hij ons, opdat wij niet in de dagelijks terugkerende arbeid naar geest en lichaam zouden ondergaan. Naast deze „Sela's" geeft God ons nu en dan nog *extra schafttijden.* Zo maar midden in de felle verbeten strijd om de productie-slag.

Door ziekte valt een stilte in het lawaai van onze bedrijvigheid, een kortere of langere rust wordt ons geschonken. Een pauze om de echo van ons levenslied op te vangen; een waarschuwing om van maat te veranderen. Zo'n extra pauze kan ook komen door een grote zorg, een ongeval van een der kinderen, een sterfgeval van een vriend. Maar steeds weer met dezelfde bedoeling en uitwerking: de onderbreking, de stilte, het nadenken.

* * *

Onze tijd bezit veel, enorm veel. Er is zo ontzettend veel uitgevonden en ontdekt. Onze tijd heeft ook iets verloren: *de stilte.* Onze tijd heeft heel veel verloren, want de stilte is er uit, ze wordt zelfs systematisch geweerd. Er is angst voor de stilte, een vlucht voor de stilte. We maken steeds meer lawaai, worden driester en proberen door een cacophoon van geluiden elke herinnering aan de stilte te doden. Tot opeens midden in 't gestamp der machines, in 't gedreun der ontploffingen, in het gegil en geknars .... de stilte valt. Een onzichtbare hand schakelde de machine uit, deed de veer van de gramofoon met z'n jazzplaat springen. Het „Sela" van Godswege. Luister en let op, er komt verandering van maat!

* * *

Ons levenslied. Is het een muziekstuk? De verleiding is groot de woorden en de inhoud van dit levenslied te spellen en te proeven. Aan wie is het gewijd, wie is hèt onderwerp? Is het een loflied ter eer van Hem Die ons schiep? Hoe is de begeleiding van het lied? Is het een harmonie? Of hier overslaand in een te schelle gil en daar weer in de mineur stemming van een die zich onvruchtbaar weet? Je zou willen vragen, wie zo al mee componeren aan ons levenslied. Het gaat ons deze keer om het pauze-teken. Zoals Mozes dat ontving: 40 jaar naar Midian. En er kwam een totaal andere maat voor Mozes' levenslied, ook een andere inhoud. Maar zijn levenslied werd veel voller en krachtiger, ook veel duidelijker in zijn lof tot God. Zo ontving Paulus eerst een schafttijd van 14 jaar, later nog eens een paar jaar. Maar zijn levenslied mag er dan ook zijn!

* * *

Schafttijd of productie? Bij ons gaat het om de productie. Dát is het toverwoord van onze tijd. Fascinerend, imponerend, terroriserend de volkeren en hun regeringen, tot weer nieuwe records zijn gevestigd. Alles tot meerdere zegen en grotere weldaad van de mensheid! En millioenen krommen zich tot grotere inspanning om de productie op te voeren. —

En God? Las u ook van die ontzettende overstromingen in India? Van die vliegrampen in Amerika? Bij ons klagen we over de kou, waardoor de boontjes er zo schraaltjes bij staan, elders is het de droogte die 't gewas doet verschrompelen. Aardbevingen doen hele dorpen verdwijnen, oorlogen hele geslachten en landen. — En God? Waarom vertoefde Israel zo lang in Egypte, waarom die lange woestijnreis? *Productie of Schafttijd?*

Veracht de schafttijden Gods niet! Het gaat Hem niet om de produktie in de eerste plaats maar om uzelf. Daarom spot God met elke tabel en schaal, geeft Hij die extra schafttijden om ons tot inkeer, tot bekering, tot hernieuwde toewijding te brengen.

Uw levenslied, hoe zoudt gij 't
kunnen zingen?
ten einde toe, tot eer van Die u schiep,
wanneer geen stil-zijn u de
kracht hernieuwde,
wanneer geen sela u tot rusten riep?

G. Br.

Losse Schakels

Gebarentaal Het is al weer jaren geleden, dat de predikant onder het eerste gedeelte van de dienst een zestal heren de kerk zag binnen komen. Ze waren kennelijk geheel onbekend met de situatie. De kerk was geheel vol; ze rekten hun halzen, maar konden van de verte uit geen enkele ledige zitplaats meer ontdekken. De achteraan zittende gemeenteleden hadden allen even omgekeken toen deze laat-komers voorzichtig de deur geopend hadden en naar binnen waren geschoven. De kerkeraadsleden hadden het gezien van af hun zitplaatsen, vóór in het gebouw. Maar niemand stond op om de vreemde bezoekers zijn of haar plaats aan te bieden. Geen kerkeraadslid scheen te menen dat hier raad geschaft moest worden en de koster was wel hier of daar in de kerk ondergedoken of meende allicht dat telaatkomers buiten zijn bemoeienissen vielen. Wat kon de predikant doen? Een wenk in de richting van de kerkeraadsbanken werd niet verstaan en hij kon toch de dienst er niet om onderbreken! Na een kwartier gestaan te hebben vertrokken de vreemdelingen weer zo stil mogelijk. Men kan met een gebaar het evangelie verkondigen. De leden hadden het in die dienst kunnen doen, door hun zitplaats aan de vreemdelingen af te staan. Men kan het doen door op vriendelijke, terughoudende wijze notitie van anderen te nemen; door een verhouding van mens tot mens te zoeken met hem, die, wáár ook immer, ons pad kruist. — Bij een kerkgebouw van een onzer duitse gemeenten zagen we vaak, hoe een klein half uurtje voor de aanvang van de dienst aan voorbijgangers in die drukke straat traktaatjes uitgedeeld, en ze met een vriendelijk woord werden uitgenodigd de dienst te bezoeken. Die wachtten dus niet totdat de vreemdeling binnen kwam om hem welkom te heten, maar verzekerden hem reeds van een welkom terwijl hij nog maar in de naaste omgeving van het gebouw was. Zou dit in onze steden niet ook een vorm van evangeliseren kunnen zijn?

Prijzen en peinzen Ook voor de gemeente is het leven duurder geworden. Gelukkig zijn de inkomsten van haar leden over het algemeen ook gestegen. Dit moest „doorberekend" worden in vaste bijdragen en kollekten. Haast overal is dat ook gebeurd. We hoorden slechts van één gemeente, in welke de vaste bijdragen nog zo ongeveer op het peil stonden van Mei 1940. Nu zijn er categorien die over enkele achter ons liggende maanden 3 % van hun loon of salaris uitgekeerd gekregen hebben. We hopen dat de penningmeesters onzer gemeenten dat gemerkt hebben. Dan zijn er ook groepen die loonsverhoging kregen de laatste tijd. Herinneren de wachters bij de gemeentelijke kassen de leden er wel aan, dat het billijk is dan ook de bijdragen voor de gemeentelijke arbeid te verhogen? Zij, wier geheugen op dit punt maar zwak is, zullen er dankbaar voor zijn, wanneer ze van tijd tot tijd bij hun roeping in deze bepaald worden. Wie gaat er nu niet graag door het leven als iemand, die de goederen zijns Heren trouw en eerlijk beheert?

De kinderen Laat ze meedoen! Ze horen er ook bij en dienen opgevoed te worden tot het besef, mede verantwoordelijk te zijn voor het werk des Heren. Hebben ze geen eigen inkomsten, dan wilt ge toch niet dat de kollektezakjes hun voorbij gaan? Gij verdeelt, hetgeen er is voor de kollekten, tussen alle leden van uw gezin. Hebben ze wel eigen inkomsten, dan moet u ze er op wijzen, dat dat geld d e s H e r e n is en dus een gedeelte er van Hem gegeven moet worden als blijk daarvan. Dit moeten ze doen ook al is het eigen inkomen zelfs nog ontoereikend voor hun eigen onderhoud. Voorop staat immers hun vorming tot rijpe en verantwoordelijke persoonlijkheden? — En kinderen, die reeds tot de gemeente behoren? Hún bijdrage voor de gemeente moet n i e t in een g e z i n s bijdrage worden opgenomen. Dat is, dunkt ons pedagogisch onjuist. Hun namen moeten zowel in het boek van de penningmeesters voorkomen als in het ledenboek der gemeente. Ze moeten een eigen vaste bijdrage leveren — zijn ze nog zonder eigen inkomen, dan moet dit door de ouders van het gezinsinkomen worden afgenomen. Hebben ze e i g e n inkomen, dan moeten ze daarvan hun deel bijdragen. Dat geldt ook voor extra doeleinden als uniebijdragen, bouwfondsacties enz.. — Als we het zo zien en de kinderen zo met geld leren omgaan, zal het de gemeenten nimmer aan de vereiste inkomsten ontbreken. De terugwerkende zegen is, dat ze opgroeien tot rijpe persoonlijkheden, die zich hun verantwoordelijkheid voor God bewust zijn. En dat zijn *rijke* persoonlijkheden. De Heer stelt zich in geldelijk opzicht van ons, mensen, afhankelijk, niet omdat Hij ons geld nodig heeft, maar opdat wij erdoor gevormd zullen worden tot mensen van karakter.

De nijptang In haast elke gemeente hoort men de klacht dat er nijptangchristenen onder de leden zitten. Er is zo moeilijk wat los te krijgen en als er wat los komt is het zo weinig. Ze vergen zoveel tijd en geduld en schamen zich niet voor hún onchristelijk gedrag. Het beste is zich over hen maar niet boos te maken; het zijn zielepoten. Ze gaan een klein hemeltje binnen, want is het niet de dankbaarheid, die de hemel ruim maakt? — Bij het stellen van kandidaten voor een of ander ambt dient men echter wel eerst de penningmeester te raadplegen, want men moet geen verstopte buizen tussen de Heer en het aardse werk leggen. Rijk of arm doet hier niets ter zake; het kwaad kan overal binnen dringen. Maar waar en bij wie ge het ook aantreft: wedersta het en laat u er niet door ontmoedigen. Wordt niet karig omdat anderen gierig zijn en stel u maar steeds dié gemeenteleden voor ogen, die de Heer blijmoedig geven! Dank God voor hen.

L.

Zand en zaad

Wanneer dit stukje nu wat zanderig uitvalt, dan moet u niet boos op mij zijn. Beide wijzers van m'n tijdmeter zijn op weg naar de hoogste stand, en dat dan in de nacht. Het zandmannetje waart rond en slaat zelfs deze schrijver niet over. Ik meende toch zo zeker, dat de eindredacteur nog wat van mij in voorraad had en nu belt hij me juist voor een bestuursvergadering op om me mee te delen dat er zand noch zaad is. Wat kon ik anders dan hem beloven heden nog te doen, wat tot mijn plicht behoort. Maar een bestuursvergadering is nooit zo bar vroeg teneinde. Heb dus wat medelijden. Zo, dat is de inleiding.

Eigenlijk is dit mijn eerste vacantiedag, maar die is vandaag in 't werk gevallen. Doch dat is eigen schuld, dat weet ik wel, maar ook dit vermeld ik om sympathie bij u te wekken. Nu daarvan wel zeker zijnde, zal ik mij op weg wagen.

Ik zal mij niet aan de politiek wagen, ofschoon het binnenlandse schaap op vijf poten, dat trouwens nog niet op de been is, een mens wel zou kunnen verleiden dat mijnenveld te betreden.

Over de merkwaardige wereld buiten de grenzen zullen we het evenmin hebben, ofschoon de capriolen rondom de dode Stalin bij iedere kijker verbazing wekken. En wat zou men kunnen zeggen van de opstand in Polen. Doch daarvoor is dit blad niet. Wij schrijven niet over de daverende dingen dezer dagen. Dat doen gewone kranten. Wij preken er ook niet over; dat doen de kommentators voor de radio. Doen wij het niet omdat het ons niet kan schelen hoe het reilt en zeilt? Dat zij verre. Doen wij het niet, omdat wij menen dat het hier echt niet thuis hoort? Persoonlijk betwijfel ik dat. Waarschijnlijk voelen we ons niet capabel genoeg om daarover verantwoord iets te zeggen of te schrijven. Toch zou zo'n schijnwerpertje op het leven der volken

ons wel eens kunnen helpen. We leven in deze wereld en dragen een zekere verantwoordelijkheid voor de samenleving. En ik vermoed dat wij op de een of andere wijze dat ook wel eens uitdrukken, maar dan op indirecte wijze. Ik bedoel daarmee ongeveer te zeggen, dat de christen de beste burger is.

Niet omdat hij het scherpste inzicht heeft in politieke of sociale of economische vraagstukken, maar omdat zijn gedragingen onder de invloed staan van zijn geestelijk leven. Welk leven ten dele gevoed wordt door de bijbel, die hem nu eens tot een protest dwingt, dan weer noopt om tegenstellingen vreedzaam op te lossen.

Er ligt ongetwijfeld een zegen in de doordringing van onze gedachten door het woord Gods. Of wij voor elke situatie een bijbeltekst hebben? Ik niet. Maar de Geest, die het woord geboren liet worden, gaat via het woord ons leven binnen en gaat ons leiden. En die weg lijkt mij gezonder dan het citeren van teksten hoe passend soms, omdat onze eigenaard de keus van zulk een tekst allicht bepaalt en wij op die wijze gemakkelijk het zwaard des Geestes, het woord, in de verkeerde hand nemen. Dan doodt de letter; de Geest maakt levend.

Mij dunkt, zo moet men de bijbel ook gebruiken. Minder als een wapendepot en meer als een eet-gelegenheid. Ik wil niet profaan worden als ik deze woorden gebruik. Ik kan mij er mee verenigen als gij zegt, dat we in het woord zowel het zwaard vinden als het brood. Leest u wel eens in de bijbel? Zo voor u zelf, langzaam, als een wandelaar langs de korenvelden of door de boomgaard, een aar plukkend om de korrel eruit te wrijven; een kers om te genieten. Onlangs gaf een broeder mij een exemplaar van Het Vrije Volk. Ds Buskes Jr had daarin een goed woord voor de bijbel. En interessant bovendien. Ds Buskes vertelt o.m.: In „Het Volk" van 24 januari 1934 wekte A. B. Kleerekoper, de man van de Oproerige Krabbels, de arbeiders op de bijbel te lezen. Zij moeten naar het oordeel van Kleerekoper niet enkel over ellende lezen. De bijbelse wereld moet voor hen ontsloten worden: „dan denk ik aan dat wondere boek, waarin alle elementen van werkelijkheid, schoonheid, humor en romantiek zo prachtig zijn verenigd, aan de bijbel. Ik zou willen, dat in elk arbeidersgezin een bijbel aanwezig was. En als iemand verontwaardigd is over dit advies, hoeft hij geen ingezonden stuk te schrijven, maar kan hij zich gerust te mijnent vervoegen. Dan zal ik hem er wel eens een paar stukken uit voorlezen." Tot zover uit Ds B's goed woord voor de bijbel. Kleerekooper was nog een echte S.D.A.P'er. En hij adviseerde al de bijbel te lezen.

Het woord is meer dan een boek van schoonheid, waarheid, inzicht en uitzicht. Het is woord Gods, dat wijs kan maken tot zaligheid. Dat boek moesten we niet dicht laten. Maar u vindt het niet „interessant". Wedden — om nee, dat niet — maar bij wijze van spreken dan: wedden dat u nog eigenlijk nooit eens een kwartier rustig met de bijbel in de hand of voor u op tafel hebt zitten lezen? Niet zo haastig als een amerikaan op doortocht, maar als een mens, die wat weten wil, horen wil. Die de Andere aan het woord wil laten en zelf niet onophoudelijk ratelt als een werker.

Ds Buskes citeert aan het slot van zijn artikel een kort versje van Jan Groshoff:

> Al 't drukwerk is vergif, bedrog
> Koop u alleen — 't is hoogste tijd —
> een spoorboekje en een bijbel nog
> vòòr alle zekerheid.

U gaat met vacantie, op reis. Dat spoorboekje hebt u wel ingekeken, de folders bewonderd, uw gesprekken liepen rondom de reis. Vergeet het woord dat God gaf voor uw eigenlijke reis niet.

HUIZINGA.

Bijbel en Genezingswonder

Nog onderweg

Vele jaren geleden, toen de duitse gemeenschapsbeweging een bloeiperiode doormaakte, verscheen er een boek, dat wel werd aangeduid als „de dogmatiek der gemeenschapsbeweging". De titel van dat werk luidde: Het volkomene tegenwoordige heil in Christus. We geven de titel vernederlandst. Het werk maakte veel opgang en was voor velen een heldere weergave van de oude Boodschap des heils. We hoorden toen iemand echter eens zijn kritiek op dit boek uiten in deze woorden, dat tussen „volkomen" en „tegenwoordig" een komma moest staan, want dat het heil als volledig of volkomen heil, nog niet tegenwoordig is. Wat tegenwoordig is van het heil, is nog niet al-omvattend. We zijn nog onderweg.

„Volle evangeliegemeente"

We moeten wel toezien, dat we het heil niet reduceren. De boodschap van Christus is een boodschap van volkomene zaligheid. „Het is volbracht" moet de dragende toon zijn van elke evangelieprediking. Wat daarmede in strijd komt riekt naar ver-menselijking van de evangelie-boodschap. Hierbij moeten we echter direkt toegeven, dat het een mens zeer moeilijk valt de boodschap, als hij ze gaat prediken, voor deze ver-menselijking te vrijwaren. We hebben de neiging haar te trekken binnen de cirkel van ons begrijpen, van het bij-de-mensen-mogelijke. Maar daarnaast is het ook noodzakelijk te bedenken, dat het heil, dat in zichzelf volkomen is en heel de mens, heel de schepping omvat, toch nog niet als zódanig geopenbaard is. Een „volle Evangeliegemeente" is niet daar, waar dit niet bedacht wordt. Een gemeente, die verzuimt een komma te plaatsen tussen „volkomen" en „tegenwoordig" gaat van een misvatting uit. Ze vergeet, dat het tegenwoordige heil, het heil, als tegenwoordig goed, niet volledig is.

Genezingswonder en heilsteken

Het meest opvallend treedt het niet-volkomen-zijn van het heil in het heden allicht nog aan de dag op het terrein van ons lichamelijk leven. Aan het lichaam wil men de realiteit des heils, de werkelijkheid der verlossing het liefste beleven. Velen hebben van een zwak, lijdend lichaam meer last dan van een humeurig, onverdraagzaam, liefdeloos karakter. Ze hebben meer last van wat hen zélf hindert, dan van dátgene, waarmede ze anderen hinderen en Gode mishagen. — Daarbij komt dat lichamelijke genezingen met de evangelieboodschap, zoals de Heer die verkondigde en Zijn apostelen na Hem, gepaard gingen. Ontvingen de discipelen, toen ze werden uitgezonden om de komst van het Koninkrijk Gods te verkondigen, niet de opdracht zieken te genezen, duivelen uit te werpen en doden op te wekken? Ging het in die wonderen om hetgeen er door die wonderen gebeurde, óf om hetgeen zich in die wonderen aftekende? Ging het om het éérste, dan mag terecht verwacht worden, dat ze altijd en overal gebeuren waar het heil verkondigd wordt; ging het om het laatste, dan zal hun plaats grijpen door de omstandigheden bepaald worden.

Geloofsinzinking en geloofskramp

We hebben anderzijds te rekenen met de mogelijkheid dat geloofsinzinking het heil, dat in Christus geschonken is, onvolledig ziet en in gereduceerde vorm verkondigt. Allicht zou het heil zich vollediger kunnen openbaren, wanneer het geloof omvattender was. De geloofscirkel kan te klein zijn, om zoveel van Christus' heerlijkheid op te nemen, en het oog te zwak om zoveel daarvan in te drinken, als hier en nu reeds mogelijk is. Voor deze kritiek moeten we open staan. De Here Jezus heeft ze geoefend op Zijn discipelen. Luk. 8 : 25; Matth.

17 : 20, 21. Ons geloof heeft soms meer van een zandkorrel dan van een zaadkorrel: er zit geen expansie in. Wij moeten niet schromen het heil te verkondigen als volkomen en in Christus aanwezig, zonder dat we weten wanneer, waar en aan wie het volledig gemaakt zal worden of in hoeverre zijn omvang hier reeds zal worden geopenbaard. Hier kan niets worden afgedwongen.

Verschil van belichting

Aan het evangelie als genezingsboodschap wordt in de laatste tijd meer aandacht geschonken. Er is vernieuwde belangstelling ontwaakt voor de bizondere gaven des Geestes, in 't bizonder voor de gaven der tongen en die der gebedsgenezing. Over de tongengave spreken we nu niet; we bepalen ons tot die andere opvallende gave: de genezingen. Sommigen gaan zover om het „de boodschap voor deze tijd" te noemen. Nu liggen ongetwijfeld in bepaalde tijden sommige aspekten van de evangelieboodschap in de schaduw en worden weer andere trekken sterker belicht dan voorheen. Nu is het onvoorzichtig het evangelie te prediken als waren die enkele trekken, die voorheen minder opvielen, nu de eigenlijke, de vergeten Boodschap. Met een gemeente, die doorvloeit, zijn de zielen niet gebaat. De boodschap der verzoening mag zich niet oplossen in enkele en dan liefst sprekende tekenen. Heilssymptomen zijn nog niet het heil zelf, waarop ze wijzen en waarvan ze getuigen. Symptomen redden geen ziel en wie ze bij zichzelf zoekt op te wekken, inplaats van ze uit de doorleefde heilswerkelijkheid te laten opkomen, bedriegt zichzelf. Symptomenziekte is nog iets anders dan het verlangen naar een dieper grijpend en meer omvattend geloof.

Vensters en het licht er achter

Het is misschien niet zonder belang te letten op de indruk, de uitwerking der wondergenezingen volgens het getuigenis van het N. Test. Het dringt zo weinig tot ons door, dat het niet blijdschap was, die de zielen aangreep, maar ontzetting. „Zij ontzetten zich met grote ontzetting", Mark. 5 : 42; en „zij ontzette zich terstond bovenmate", (N. vert.) Na het stillen van de storm op zee werden de discipelen „bovenmate bevreesd", Mark. 4 : 41. Ontsteltenis, verslagenheid greep de zielen aan. Zij beleefden de tegenwoordigheid Gods in de wonderen, die ze aanschouwden en deze tegenwoordigheid deed hen huiveren. Het was deze huivering bij het aanschouwen van de wonderen, die Petrus deed roepen: „Heer, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens!", Luk. 5 : 8. — Van hier uit spreekt het karakter der wonderdaden tot ons. Zij zijn als vensters, waardoor Gods licht naar binnen valt in deze wereld. Het gaat niet om de vensters, maar om het door de vensters naar binnen tredende licht; het gaat om dié wereld, die door de vensters zichtbaar en merkbaar wordt. Het is niet nodig dat voortdurend vensters gebouwd worden, maar het is voldoende dat het licht van gene zijde door de voorhanden vensters naar binnen valt en wordt opgevangen. De doden, die tijdens Jezus' persoonlijk zijn op aarde werden opgewekt zijn weer gestorven, maar de kracht en liefde, die hen opwekte, is gebleven en zegt ons en alle geslachten die er van horen, dat dat de doodswerkelijkheid doorbroken kan worden en wij ons vertrouwen en hoop op God kunnen stellen — ook in de laatste nood des levens.

* * *

Met dit al hebben we nog niet gesproken over de gemeente en de genezingswonderen. Is zij en zo ja: hóé is zij er in betrokken?

L.

Kroniek

In Israel is grote belangstelling voor de Bijbel

De Vereniging voor Bijbelstudie in Israel belegde dezer dagen een conferentie te Jeruzalem. Deze bijeenkomst trok grote belangstelling in de pers — zo meldt ons het nieuwsbulletin van de Israelische regering. Ze omvat 1400 leden en werd 6 jaar geleden opgericht. De jaarlijkse conferentie is telkens gericht op een bepaald bijbelgedeelte en rondom de conferentie worden samenkomsten belegd en een bijbelweek gehouden.

De studie van de Bijbel is een vak op scholen in Israel. Dat komt, omdat de Bijbel zijn taal en inhoud, van wezenlijk belang zijn voor het dagelijks leven in dit door zijn buren zo bedreigde land. Zo komt de invloed van de bijbel tot uitdrukking in de voornamen van de kinderen en ook in de namen van nieuwe dorpen en steden. Het grote publiek volgt met belangstelling wat de opgravingen (b.v. aan de Dode Zee) naar voren brengen, en het organiseert vakantie-uitstapjes naar de plaatsen, die van betekenis zijn voor de achtergrond van de bijbelse verhalen. Zo maakt de moderne staat Israel als van ouds aanspraak op de naam: „Het volk van het Boek"

Optreden tegen protestanten in Spanje gaat voort

Niet alleen werd nog geen toestemming gegeven om de lessen aan het protestants seminariium te Madrid, dat op 23 januari j.l. gesloten en verzegeld werd, weer te hervatten — slechts de zegels werden van de vertrekken verwijderd — intussen zijn weer nieuwe onrechtmatige maatregelen tegen het protestantisme genomen. Dit keer door het departement van voorlichting en toerisme, dat plotseling de politie opdracht gaf om bij de drukkerij en binderij van bijbels, liederen enz. de deuren te verzegelen en de voorraden in beslag te nemen. Even later volgde er een inval bij het depot van het Brits- en Buitenlands Bijbelgenootschap, waar alle voorraden bijbels, Nieuwe Testamenten en Evangeliën met 2 grote vrachtwagens werden weggevoerd.

De „vrijheid", die het protestantisme in Spanje geniet, heeft voorts gemaakt, dat de ambtswijding van de nieuwe bisschop der Hervormde Kerk — hier treft men dus dezelfde figuur aan als bij de Hervormde Kerk van Hongarije — geschieden moest in een kleine ruimte, waarvan de deuren gesloten werden toen allen aanwezig waren. In Spanje mag alleen de R.K. Kerk publieke godsdienstige ceremoniën houden. Overigens kreeg de Hervormde Kerk thans weer na 20 jaar haar eigen bisschop.

De Vrije Evang. Gemeenten jubileerden

Op 21 juni j.l. vierde deze geloofsgemeenschap het 75 jarig bestaan. Deze dag werd niet gevierd te Zeist zoals oorspronkelijk de bedoeling was, maar te Apeldoorn. Deze verandering werd veroorzaakt door een enorme toeloop aan deelname.

De Geref. kerk te Zeist had hoogstens 1800 mensen kunnen bergen, terwijl de aanmeldingen tot 2300 opklommen. Nu werd voor de morgenbijeenkomst de Grote kerk der Ned. Herv. Gemeente aan de Loolaan, die plm. 2500 mensen kan bevatten, gekozen. De middagbijeenkomst zou dan gehouden worden in het openluchttheater van „Berg en Bos". De avondbijeenkomst zou een grote openluchtmeeting worden in een van de grote parken van Apeldoorn.

De Jubileum-uitgave is een gedenkboek, dat tot titel heeft „Zijn takken over de muur", samengesteld onder redactie van Ds J. Karelse. Het is geen brochure zoals bij ons, maar een boek van 160 pag., dat ook in de handel verkrijgbaar is. Het bevat naast de geschiedenis en een overzicht van het bondswerk (opleiding en zending) ook de beginselen en de statuten van de Bond alsmede een samenvatting van het geloven en belijden der Vrije Evang. gemeenten. Wij ontvingen zò juist dit boekje ter recensie en zullen het in het volgend nummer bespreken.

Het zendingswerk geschiedt op het eiland Samosir, het eiland in het Tobameer, dat zich in het noordelijk bergland van Sumatra bevindt. Oorspron-

kelijk was dit eiland een zendingspost van de Rijnse zending uit Barmen, die in 1893 deze arbeid begon. In 1900 werden hier de eerstelingen uit de heidenen gedoopt: 13 volwassenen en 8 kinderen. (Men telt dan 21 christenen!) In 1914 kwam hier de eerste Vrije Evang. zendeling, die één der drie posten van de Rijnse zending overnam. In 1920 werd door de tweede zendeling de tweede post overgenomen en in 1933 de derde post, waarmee het gehele eiland Samosir het werkterrein der Vrije Evang. gemeenten werd. Op het ogenblik werken hier de zendingsarts Dr en mevr. Scheurkogel, Ds J. Bos en de drie zendingszusters Henny Polstra, Jeanette Rijkhoek en Hetty Fokkema. Samosir telt ongeveer 125.000 inwoners, waarvan ca 40.000 christenen zijn. (In deze telling worden de gedoopte kinderen meegerekend.)

Ontleend aan „Ons Orgaan".

De Joden in Rusland

De Sovjetregering heeft aan 5 orthodoxe Rabbijnen uit Amerika toestemming verleend de Sovjetunie te bezoeken en het contact op te nemen met de leiders van de Joodse gemeenten in Rusland. De president van de Raad der Rabbijnen van Amerika, David D. Hollander, is de leider van deze deputatie. Dit is de eerste keer sedert 1917, dat een groep buitenlandse Rabbijnen Rusland mag bezoeken. D. Hollander wil proberen om een blijvend kontact met de Russische Joodse gemeente te leggen. Ook zal geprobeerd worden de Russische Joden met hun geloofsgenoten in andere landen van de wereld in kontact te brengen.

25 Millioen Christenen in Afrika

Volgens Amerikaanse publicatie zouden er op het ogenblik in Afrika ongeveer 25 millioen christenen zijn op een totale bevolking van 220 millioen. Er zijn ongeveer even zoveel Rooms Katholieken als Protestanten. Wat aantal betreft zijn de Mohammedanen sterk in de meerderheid. Hun aantal wordt op 90 millioen geschat. Voor de eerste maal in de geschiedenis van de Islam is het thans aan Mohammedaanse vrouwen toegestaan theologie te studeren, zelfs aan de meest beroemde hogeschool van het Oosten, de El-Ezhar universiteit in Caïro.

G. Br.

De Kerk is voor velen de „mooie kamer" van hun geestelijk leven. Ze gaan er maar een enkele maal in.

BRIEVEN AAN Jan Strijder

XIII

Beste Vriend en Broeder,

Deze brief moet maar naar je vacantieverblijf. Hopelijk heb je, op je achterkant in de hei liggend, vijf minuutjes beschikbaar van je overigens druk met niksdoen bezette tijd.

Ja, een mens moet er eens uitbreken met vacantie, al zou het alleen maar zijn om wekker en zakagenda een weekje rust te gunnen. Arbeiden is natuurlijk de hoofdschotel van het leven. „Waarom zoekt gij rust, daar gij tot werken geboren zijt", zegt Thomas a Kempis. En een grapjas heeft de arbeid als volgt geprezen: „Ik houd van werken; het fascineert mij; ik kan er uren naar zitten kijken."

Hoe dan ook, de boog kan niet altijd gespannen zijn en het stropdasje om onze hals mag niet altijd knellen; het gezicht, dat zovaak in de bekende plooi moet gehouden worden, onder andere als we een vervelende klant moeten bezoeken of een lastige tante aan het loket te woord staan, moet zich ook eens kunnen „òntplooien", anders worden we te gauw oud. Tijdschema en dagindeling, die oude slavendrijvers in een modern pakje, moeten het maar eens een ogenblikje zonder ons stellen. En zo gaan we dan met vacantie, om eens heerlijk uit te rusten, stoom af te blazen, op verhaal te komen en frisse krachten op te doen voor de arbeid die wacht.

Die frisse krachten zijn wel belangrijk. Mijn achterbovenbuurman (om maar wat vaag te blijven) is ook met vacantie geweest om wat van die frisse krachten op te doen. Na zijn thuiskomst heeft hij nog vijf andere dagen nodig gehad om de inspanning van de ontspanning te boven te komen.

Ja, dat wou ik zeggen, zou het toch niet goed zijn, van te voren al even te *over*leggen hoe we het *aan* zullen leggen om in de vacantie niet het *loodje* te leggen.

Overigens: wat is het goed, ook eens ongestoord de weelde der natuur te genieten. Ons Nederlandse wereldje is een mensenwereldje. Dicht opeengepakt leven we bijelkaar: de weilanden worden woonwijken, de korenvelden sportparken, de kikkerslootjes snel wegen en het wilde konijn kennen we alleen nog maar van een plaatje.

Wij hadden één fijne *zonne*middag in onze toch prettige regen-vacantieweek. En fietsten over smalle wegen zo rustig alsof er geen tijd meer bestond. We zagen veel koeien en haast geen auto's; we bogen bij de boterbloem en bewonderden het zilveren wolgras; we luisterden verbaasd naar de roep van de grutto en toonden onze jongste spruiten het oude nieuwtje van een koe met haar melkster, we liepen langs de rietzoom van een glanzend meer en poederden onze neuzen met het stuifmeel van de gele lis; we tastten naar het koele water, dat zich even moeilijk liet vangen en vasthouden als onze naaste, en, terugpeddelend naar huis zong het in en uit ons vanwege de grootheid van de Schepper. Ja, de hemelen verkonden het werk Zijner handen, in de heerlijke bloemenweiden strooide de Schepper Zijn hemelse confetti, en eeuwig zingen de bossen Zijn lof. Als we door Jezus God kennen, kunnen we ook het lied van Zijn Schepping verstaan.

Maar vèrstaan is nog niet v ò l s t a a n. Is dat niet het gevaar van vacantiehouden, dat we menen met de preek van een eikeboom, het gezang van de lijster en de collecte van de rijwielbewaarder te kunnen volstaan? *Wij* gaan met vacantie, we geven *God* vacantie, het *geloof* krijgt vacantie, de *Bijbel* krijgt vacantie, *lastige normen* krijgen vacantie, in een kerk kunnen we ook niet komen wegens vacantie(-drukte).

Is vacantietijd ònze tijd?

Jij weet beter: Alle tijd is Gòds tijd.

Hopelijk vind je nog tijd voor een antwoord.

Hartelijke groeten van je

Medestrijder.

Gemeenteberichten

MUSSELKANAAL

Van het front van de gem. Musselkanaal valt niet veel te melden. Het zaad wordt gestrooid door onze voorganger; de diensten worden goed bezocht. Vooral de openluchtevangelisatie des Zondagsavonds op verschillende punten in onze streek trekt veel buitenkerkelijken en wij zien reeds voortekenen van ontkiemend zaad. Zondaren komen tot bekering en vreugde in de gemeente.

Zo wisselen vreugde en droefheid elkaar af. Droefheid omdat weer een oude broeder van ons heen ging; onze oude br K. Kosmeier werd tot heerlijkheid bevorderd. Zijn trouw was spreekwoordelijk in onze gemeente wat het bezoeken van de erediensten betrof. Voordat onze gemeente zelfstandig was, was br K. lid van de gemeente te Stadskanaal. Weer of geen weer onze broeder bezocht de diensten (een afstand van 40 min. fietsen) tot op zeer hoge leeftijd. Ja het gebeurde zelfs eens een keer dat de wegen zeer glad waren door ijsafzetting zodat niemand bijna kon fietsen, maar onze broeder pakte zijn petroleumwagen (een driewieler) en reed zo naar de kerk in Musselkanaal, een afstand van nog ruim 20 min., want hij moest onder Gods woord zijn en de gemeenschap met brs en zrs smaken. Dit was trouw. Hoe moeilijk het onze broeder viel de laatste jaren toen hij verpleegd werd in Huize Ellersveld te Schoonoord, ver van de gemeente waarin hij kon opgaan, weten zij die hem van nabij gekend hebben. Hij was een voorbeeld voor allen wat trouw betrof aan de Heer en zijn gemeente.

De secr.

EINDHOVEN

Als de muren konden spreken! Dan zouden de muren van het houten kerkje in Eindhoven aan de Wattstraat beslist van pure emotie trillen! Met ontroering zouden ze getuigen hoe intens de gemeente die ze huisvestte, verlangde naar een nieuwe kerk. Hoe veel er om gebeden en geofferd is.

Ze zouden meejuichen om het blijde feit, dat het nu zo ver is! En trots het tikkeltje weemoed om eigen verval, zeggen: „Toe, laat ons maar gauw verdwijnen voor een beter gebouw. Het is immers zo broodnodig. En het werk des Heren mag niet stagneren door ruimtegebrek! Juich nu, gemeente, juich! Ontplooi de vaan! Steekt de klaroenen!"

Dit was a l s zij zouden kunnen spreken. Maar, nu muren, zulke naaste getuigen, het niet uit kunnen bazuinen, nemen wij de jubel over! En met vreugde schallen wij het uit, dat heel Nederland het hore: „De nieuwe kerk aan de Marconilaan is klaar!" Gereed, om een dankbare gemeente te ontvangen. Klaar, om velen mede te laten delen in de feestvreugde. Wat zijn we blij met dit mooie gebouw. Onze dank gaat uit naar de Allerhoogste Koning, Die als een vader waakt over de Bapt. gemeente te Eindhoven. Hij maakte het alles wel!

Zo staat dan in Eindhoven een handjevol Baptisten even stil bij een mijlpaal. Oude deuren worden gesloten, nieuwe gaan wagenwijd open. Het wordt een ingaan om samen te zingen, te bidden, te bouwen als zusters en broeders van één Vaderhuis! Dienend het koninkrijk Gods.

God geve rijke zegen aan de Marconilaan.

Er kan, voor hen die graag aanwezig zijn bij de opening van de kerk, voor gratis logies gezorgd worden, indien dit vóór 14 Juli a.s. wordt aangevraagd bij: Mevr. N. Grave—de Boer, Kreugelstr. 15. Eindhoven.

Het programma is als volgt:

Zaterdag 21 Juli a.s. des middags om 3.30 uur officiële openingsdienst.

Zondagmorgen 10 uur — Eredienst.

Zondagmiddag 3—5 uur — Dienst met afgevaardigden uit diverse zustergemeenten.

Zondagavond 7 uur — opvoering van het spel: „Naar Zijn beeld".

De gemeente in Eindhoven zet dankbaar haar vreugdepsalm in: „Ik zal met vreugd in 't Huis des Heren gaan!"

De correspondente.

WINSCHOTEN

Het was voor onze gemeente een bijzondere dag zondag 24 juni. Onze Voorganger ds J. B. de Neef nam afscheid om met emeritaat te gaan i.v.m. het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. 's Middags hield onze Voorganger in het geheel bezette kerkgebouw van de Lutherse gemeente zijn afscheidsprediking n.a.v. Filip. 3 : 13 en 14. „Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus."

Nadat het zangkoor het lied „Houdt Gij mijn handen beide" had gezongen werden ds De Neef door vele sprekers woorden van waardering en sympathie toegesproken, t.w. namens de gemeente door ouderling br Kiewiet en br D. Olijslager voor de Unie Commissie. Ds Plevier sprak namens de omliggende gemeenten en de Veenkoloniale Bond, br Moerke voor de gemeente Arnhem en br Mostert namens de gemeente 's Gravenhage-Oost.

Namens het Plaatselijk Convent van predikanten sprak ds P. Werges.

Al deze broeders gewaagden van hun sympathie en vriendschap met de scheidende Voorganger en wensten hem en zijn echtgenote nog vele jaren van goede gezondheid met elkander.

's Avonds kwam de gemeente met haar vrienden opnieuw bijeen om op meer intieme wijze afscheid te nemen en tevens de verjaardag te gedenken. In een eivolle kerk spraken gemeente en alle verenigingen hun beste wensen uit en deden deze vergezeld gaan van diverse cadeaux die onze Voorganger en echtgenote zichtbaar verrasten.

Ds de Neef sprak in zijn slotwoord de dank uit voor alle goede wensen en gaven en hoopte dat men hem en zijn vrouw niet zou vergeten en dat de gemeente Winschoten spoedig weer een nieuwe voorganger mag krijgen zodat het werk des Heren voortgang mag vinden.

En zo hoopt ook de Gemeente Winschoten dat spoedig zich iemand door God weet geroepen haar als haar herder en leraar te dienen tot heil van Zijn Koninkrijk.

M. H.

Verantwoording

De maand juni bracht in het Unie-bureau de volgende giften en vrijwillige bijdragen:

1. voor de E.C.U. (evangelisatie): N. N. te A. f 5.- A. G. P.—G. te A. f 5.-; H. E. V. te V. f 15.-; N. N. te H. f 5.-; N. Weerdinge f 25.-; Stadskanaal f 150.-; Drachten f 30.-; Groningen-Zuid f 200.-; Daarlerveen-Vroomshoop f 28.-; Harlingen f 47.43; Leeuwarden f 65.50; Rotterdam-Z f 61.50; Emmen f 50.-; Den Helder f 12.88.

Dit is ruim f 237.- minder dan het maandelijks gemiddelde volgens de begroting! Over het 2de kwartaal blijkt nu f 594.75 minder ontvangen te zijn dan begroot werd. (Over het eerste halfjaar is deze lagere ontvangst f 1361.47!) Dat is erg spijtig, want nu hebben we de verdrietige zaak, dat de subsidie aan de ondersteunde gemeenten opnieuw verlaagd moest worden. Wat een pijnlijke zaak om dergelijke berichten aan de betreffende gemeenten te moeten doen toekomen, zoals deze week weer gedaan moest worden. Gemeenten, gedenkt onze gezamenlijke evangelisatie-taak en helpt de E.C.U. helpen! Laat in de zomermaanden uw bijdragen ruim vloeien!

2 voor de Opleiding: N. N. te A. f 5.-; Groningen-Zuid f 50.-; Almelo f 29.17; R'dam-Zuid f 25.50; Emmen f 12.50; Den Helder f 3.20.

Dit betekent een mindere ontvangst van f 107.86 ten opzichte van het begrote maadelijks gemiddelde! Ook de

De avond is gekomen

Het licht werd weggenomen,
dat over de aarde lag,
reeds duisteren de bomen —
de avond is gekomen,
en 't was nog klare dag!

De zon had hare stralen
de rijpe zomernoen
rechtstandig neer doen dalen,
met oogsten en binnenhalen
had ik nog veel te doen.

Toen is mijn zon gezonken
voor goed en onverwacht,
de bleke sterren dronken
het hemellicht en blonken
en bloeiden in de nacht.

Ik zag het vreemd gebeuren,
de handen in de schoot,
en even moest ik treuren,
om 't sterven en verkleuren
van 't gloeiend avondrood.

Maar, dacht ik, God zal zorgen
voor 't geen te velde staat,
Wat móet, dat wórdt geborgen,
zo niet vandaag, dan morgen,
als Hij aan d' arbeid gaat.

Toen heb ik mij tevreden
tot rusten neergevleid.
Wat nood, zo hier beneden
mijn handen 't werk niet deden?
Wat scha voor d' eeuwigheid?

Jacqueline E. v. d. Waals

inzameling voor de Opleiding moge de aandacht van onze gemeenten hebben!

3 voor het 10-cents-fonds: N.N. te A. f 5.-; mej. H. v. N. te H. f 5.-; Enschede f 85.-; Den Helder f 4.-; R'dam-Zuid f 19.50

Ook voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw) is minder dan het verwachte bedrag ontvangen n.l. f 172.15 minder. En over het eerste halfjaar is het te weinig ontvangen bedrag reeds bijna f 500.-! Is het niet een helangrijke zaak, dat de kerkbouw der zwakke gemeenten voortgaat door aller inspanning? Laat dan ook mild de bijdragen aan het 10-cents-fonds ten goede komen!

4 voor het Jubileum-evangelisatiefonds voor het Zuiden: N.B.J.B. (rest) f 79.89; N.B.V.B. f 129.86 (nagekomen) Delfzijl f 116.-; jeugd van Delfzijl f 19.-; Alkmaar f 33.50; Almelo f 15.25; via Ds J. K. f 10.-; mevr. C.M.-H. te H. f 15.-; Leeuwarden f 56.35; Enschede (via B.J.K. te H.) f 4.75; Eindhoven f 29.-

Nóg kunnen we helaas niet het laatste overzicht verstrekken, daar een aantal bedragen nog moeten ontvangen worden. Graag zie ik deze bedragen dus tegemoet.

5 voor ons Ned. Bapt. Centrum: Th. de J. te S. f 5.20; N. N. te H. (via Ds F. E. Huizinga) f 25.-; J. v. d. V te D-H f 20.-; J. V. te A f 75.-; Ds C. M. te H. f 10.-; N. N. te A (via Ds J. Bosma) f 25.-; Groningen-Zuid f 200.-; Rotterdam-C f 77.50; Ds J. B. te U. f 10.-

Dat is in één maand f 447.20. En totnutoe is voor dit gemeenschappelijke ideaal f 1460.20 ontvangen (waaronder f 100.- renteloze lening). Eigenlijk mocht het wel wat vlugger gaan, vindt u niet? Nu, dan, dat ligt aan u en ons allemaal. En als we op dreef komen, wat zullen dan de giften, offers en gaven stromen voor deze heerlijke zaak! Deze komende maand doen er weer méér mee, en groter, steeds groter wordt het ontvangen bedrag, en des te sneller halen wij het vereiste bedrag! Laat de gaven maar komen bij stromen! Dat zal voor ons allen een lust en een vreugde zijn! Graag worden de bijdragen geboekt en met blijdschap hier verantwoord!

Aan allen, die gaven, onze hartelijke dank! Laat ieder de korte toelichting met opmerking lezen, en er zijn winst mee doen: méér offer is méér zegen!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

Knipsels

Argentinië: Herderlijk schrijven

Voor de eerste maal tijdens de nieuwe regering van Argentinië hebben de R.K. bisschoppen een gezamelijke brief doen uitgaan. Zij vragen daarin om rechtvaardige lonen voor de bevolking, om de vrijheid en onafhankelijkheid der vakbonden en om een rechtvaardige verdeling van de landbouwgronden.

Bij dit bericht van het K.N.P. hebben we ons de ogen uitgewreven. Waren dit niet uitgerekend de punten waartegen de revolte van Peron en zijn (vakbonds)-aanhangers zich richtte t.a.v. de R.K. Kerk om haar sterk anti-sociale houding en haar monopoli-positie op vakbonds-, industrieel- en landbouwterrein?

Inmiddels heeft de Argentijnse regering bekend gemaakt dat het onderricht op de openbare scholen naar de algemene principia van de christelijke ethiek gegeven zal worden; dit moet echter niet als een binding aan enige confessie gezien worden.

Een onderbroken missie

70 kloosterzusters zijn momenteel bezig zich in Rome te bekwamen in de Russische taal. Dit met het oog op een mogelijke verandering van regering in Rusland. Deze voorhoede zou dan onmiddellijk het missie-werk, dat in 1917 abrupt afgebroken werd, moeten voortzetten.

Afrika:
Groei van Islam en de R.K. Kerk

Volgens een mededeling van Religious News Service (New York) gaat de „verovering" van het Afrikaanse continent door de Islam steeds door. Het blad Missioni deelt mede, dat het aantal R.-Katholieken in Afrika thans 15.000.000 bedraagt (in 1934 was dit aantal 5.000.000); de Mohammedanen zijn in diezelfde tijd toegenomen van 48.000.000 tot 80.000.000. De gehele Afrikaanse bevolking is nu 200.000.000 tegen 144.000.000 in 1934. De groei van de Islam wordt vooral toegeschreven aan de steun van de Mohammedaanse Arabische Staten, in het bijzonder Egypte.

Het schijnt dat Aga Khan, het in India geboren hoofd van de Mohammedaanse Ismailisecte, enorme sommen geld heeft gegeven voor het oprichten van Mohammedaanse instellingen in Afrika.

In Uganda alleen al, heeft hij 30 moskeeën gebouwd, benevens 40 lagere scholen, vier medische scholen en een grote universiteit.

Ook in Europa probeert het Mohammedanisme zending te drijven. In Duitsland worden momenteel niet minder dan drie moskeeën gebouwd, twee in Hamburg en een in Neurenberg.

Overgenomen uit: De Protestant.

Terugblik op het jaarlijkse uitstapje

van de Haagse zangvereniging „Gode zij ons lied" op 23, 24 en 25 juni

Veel te gauw behoorden deze dagen, waar we al weken en maanden van te voren naar hadden uitgezien tot het verleden.

Dit jaar hadden we een uitnodiging van de zangvereniging „Maranatha" van Enschede, om een week-end in hun midden te zijn tot nadere kennismaking en tot versteviging van de onderlinge band, die er bestaat door een zelfde arbeid en doel, n.l. om door middel van het lied de Heer groot te maken de gemeente te versterken en het geloof en zondaren op te wekken zich te bekeren.

Met een 34 leden zijn we er Zaterdagsmiddags per bus heen getrokken, hadden een mooie tocht via de hoge Veluwe en werden 's avonds door het Enschedese koor opgewacht om gezamenlijk nog 2 liederen te repeteren. De samenzang der koren was fijn. Het leek alsof we allemaal in een heel groot koor mee mochten zingen en we merkten niet, dat we eigenlijk 2 afzonderlijke koren waren.

's Zondags, tijdens de morgendienst, waarbij de kerk geheel gevuld was, mochten we als Haags koor 2 liederen ten gehore brengen en hoewel van te voren niet precies was afgesproken met de predikant welke liederen gezongen zouden worden, bemerkten we Gods leiding, daar Woord en lied één geheel vormden: De prediking was n.a.v. Hand. 12 : 11, „de verlossing van Petrus uit de gevangenis" en het lied luidde: „Na donk're nacht komt schemer en na schemer het morgenrood. Als Christus komt in Zijn heerlijkheid; Zijn liefd' oneindig groot!"

's Avonds hadden we een zang- en getuigenisdienst, wederom in een geheel gevulde kerkzaal. Wij zaten op het podium en wat is het fijn om zowel te kunnen zien als te horen, dat er vanuit de zaal van harte wordt meegezongen en meegewerkt. Samenzang, koorzang, getuigenissen, koren en declamatie wisselden elkaar af, terwijl Ds Fabrie ons aan het slot bepaalde bij het gezicht van de apostel Johannes op Patmos, van het machtige koor in de hemel, dat de Heer een Nieuw Lied zingt en waar wij hier op aard nu reeds mee mogen beginnen.

Met het lied: „God zij steeds met U, tot wederziens", wat we zowel elkaar, als in het bizonder 2 Enschedese leden, die naar Australië hopen te emigreren, toezongen, werd deze avond besloten, maar niet dan nadat de Heer gedankt was voor Zijn zegeningen tijdens dit samenzijn.

We hebben het goed gehad, we zijn dankbaar voor de gastvrijheid van de Enschedese gemeente, de goede verzorging en de gemeenschap in de Heer, die we in de verschillende gezinnen, waar we mochten verblijven, hebben ondervonden, de fijne samenwerking tijdens de zangdienst en we zien uit naar het beloofde tegenbezoek van de zangvereniging „Maranatha".

Van het uitstapje, wat we er de volgende dag nog aan vastgekoppeld hadden, hebben we ook genoten, zodat we hoewel vermoeid, dankbaar en voldaan terug kunnen zien op onvergetelijke dagen en we met nieuwe moed verder gaan de Heer ons lied te wijden.

Namens G.Z.O.L.,
W. Z.

Beroepingswerk

Ds M. G. Boeschoten heeft het beroep, door de Gemeente Amsterdam uitgebracht, om als Evangelisatiepredikant de arbeid te behartigen in Nieuw West, aangenomen.

Advertentiën

Verloofd:

Liesje v. d. Berg
en
Dick Molijn

Utrecht, 18 juni 1956.
Riouwstr. 24
Damstr. 15 bis.

Met dank aan God geven wij U kennis van de geboorte van

Hendrik Jan

J. J. Kiwiet
M. E. Kiwiet—Barendregt
Evemarie.

Den Haag, 28 juni 1956.
Groenteweg 12.

Heden is, nog onverwacht, in Jezu ontslapen onze lieve Man, Vader, Groot en Overgrootvader

Pier Hornstra

op de leeftijd van 79 jaar.

Drouwenermond:
T. Hornstra-de Vries
Fam. J. Reiling Jr-Hornstra
Heerlen:
Fam. H. Hornsta-Jongert
Grand Rapids, U.S.A.:
Fam. K. Mink-Hornstra
klein- en achterkleinkinderen

Drouwenermond, 29 juni 1956.

Nog tot a.s. maandag 9 juli

geven wij de abonnees, die het abonnementsgeld over het 3de kwartaal (f 1.50) of voor het 2de halfjaar (f 3.-) nog niet voldeden, gelegenheid dit te doen door overmaking van het betreffende bedrag op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem; dit tijdig gireren bespaart u inningskosten en het Unie-bureau veel werk. Daarna worden de kwitanties uitgeschreven, verhoogd met 30 cent inningskosten.

Voor uw medewerking zeggen wij bij voorbaat hartelijk dank!

De adm., Arnhem.

PLAATST UW
FAMILIEBERICHTEN
IN „DE CHRISTEN"

Losse Schakels

Goed besteed geld De algemene loonstijging is gelukkig ook onze predikanten ten goede gekomen. Voor zover wij weten zijn alle gemeenten mee gegaan in het uitkeren van de procenten loonsverhoging, die de regering billijkte voor de arbeiders en ambtenaren. — Maar we hebben sterk de indruk, en ook wel wat meer dan de indruk dat de vergoeding, die vacante gemeenten uitkeren aan brs Voorgangers, die bij hen voorgaan in de prediking van het evangelie, nog steeds is, zoals het gebruikelijk was vóór de laatste wereldoorlog. Dat lijkt ons, met name waar het gaat om vacante gemeenten, dus gemeenten, die geen voorgangerssalaris behoeven op te brengen niet juist. Ook die vergoedingen behoren op peil gebracht te worden. — Men kan wel zeggen: wij besteden het geld, dat we nu uitsparen, goed b.v. voor bouwkas, of andere gemeentelijke belangen, maar men moet toch steeds beginnen om van hetgeen er wordt opgebracht, af te trekken het bedrag, dat anderen toekomt. Die besteden het heus óók wel goed. Bovendien: wat een ander toekomt, moet men hem in elk geval l a t e n toekomen. Waar het nodig is, moest men zich in deze zaak eens herzien!

Veel vergeving Dat de wereld zich niet baadt in het licht van Gods vrede ligt niet aan de omvang der verzoening. Deze is rijk en gaat diep genoeg om allen heilszekerheid te doen smaken. God was in Christus de wereld met zich zelf verzoenende, maar deze boodschap geldt niet planten en stenen, maar mensen. Hen geldt de verzoening maar bij hen vraagt dit woord om antwoord. Niet om reacties gaat het, want reageren is wetmatigheid en dus noodzaak, maar antwoorden geschiedt in vrijheid. — Er is veel vergeving, gelijk Jesaja al verkondigde, maar deze vergeving kan alleen dáár zich openbaren en vrucht scheppen, waar berouw is. Want slechts waar berouw is, is ontvankelijkheid voor vergeving. Zonden, die niet beleden worden, kunnen niet worden weggenomen; tranen, die niet geschreid worden, niet worden gedroogd. God ziet wel over de zonden in onwetendheid, dus onbedoeld begaan heen, maar niet dan om die zonden tot gewetenszaak te doen worden, opdat ze — hoe lang ook geleden — berouw veroorzaken zullen en beleden zullen worden. Zonden verouderen niet. Ze sterven niet dáárdoor dat er maar lang genoeg over heen geleefd wordt. Verdrongen zonden zijn geen vergeven of verdwenen zonden. De prediking van het kruis wil het verdringen van de zonden voorkomen en reeds verdrongen zonden doen herleven. Worden ze dan beleden, dat is: buiten het leven en voor Gods aangezicht gezet, dan doodt God haar. Die zijn schuld verbloemt is een dwaas, zegt de Prediker. Ze moeten niet onder bloemen, maar onder het bloed van Christus komen. Wie ze dáár brengt, handelt wijs. Iemand merkte op dat het onwerkelijk staan tegenover eigen zonden, de zwakte van het christendom is.

Prestige De Oosterling moet er erg bang voor zijn om — wat hij noemt —: „zijn gezicht te verliezen". We geloven echter niet, dat wij, Westerlingen, vreemd zijn aan deze vrees. We noemen dat „prestige-verlies", als we het goed begrijpen. Er zouden gemakkelijker scheve verhoudingen recht getrokken worden als die vrees er maar niet tussen zat. Enkelingen kennen en vrezen de macht van deze demon maar ook groepen. Om zich tegen hem te dekken ontstaat er „blokvorming", waardoor de macht van deze slechte angst als het ware geconsolideerd wordt. Men legt elkander de plicht op om niet naar het verwerven van een eigen inzicht te streven noch naar persoonlijke overtuiging te handelen. Men kijkt en luistert niet naar Boven, maar naar elkander. Men meent dat het vormen en handhaven van zulk een gesloten front, eigen invloed en gezag verhoogt. Maar.... het mishaagt de Heer, die ons niet „en blok" riep noch neemt, doch persoonlijk verantwoordelijk stelt. Hoe goed zou het zijn, als die prestige-ban eens verbroken werd?

Invloed Het is vele jaren geleden dat aan een der Universiteiten een student examen had afgelegd in de medische faculteit. Hij werd afgewezen omdat hij een verkeerde diagnose gesteld had. Natuurlijk legde hij zich daarbij neer zonder nog overtuigd te zijn van zijn fout. Maar enkele dagen later werd de betrokken student in de tegenwoordigheid van de studenten besproken en verklaarde de hoogleraar, dat hij zich in het stellen der diagnose vergist had; de student kreeg recht. Door deze daad van eerlijkheid verloor de betrokken professor niet aan gezag onder zijn studenten, maar steeg hun vertrouwen in hem. — Een fout bekend en zo mogelijk weer goed gemaakt, brengt dichter bij elkaar.

L.

Gods roeping komt dagelijks tot ons, maar wij spreken er enkel van als zij ons aanstaat.

Zand en zaad

Op de vossenjacht?

Honderdnegenenzeventig centimeter mens hebben drie kwartier languit op de divan gelegen. Twee oren hebben gedurende die tijd naar de radio geluisterd. Ik weet nu dat ze in Vroomshoop graag rijst met pruimen eten en dat ze er scharen maken. Het hele verhaal heb ik niet meegemaakt, want dit moet eerst geschreven worden. Drie kwartier nietsdoen is ook lang genoeg.

Al liggende en luisterende dacht ik: hoevaak komen vossen eigenlijk in de bijbel voor. Leest u nou niet door, maar als u de bijbel wel eens in de hand hat, telt u voor uzelf eens op. Ik wist van drie, vier keren. Nu blijkt mij dat het woord vos vaker voorkomt, maar dat waren voor mij onbekende schriftplaatsen. De geschiedenis van Simson, die driehonderd vossen ving — ook geen kleinigheid — is ons allen bekend. En u denkt aan een woord uit het Hooglied: Vangt ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven. Of daar in de tekst werkelijk van vossen sprake is laten we in het midden. Dat er wroetend gedierte de bottende wijnstok bedreigde was al erg genoeg. Ieder herinnert zich de vossen, die holen hebben, gelijk de vogelen des hemels nesten. En Herodes was een sluwe vos. Jezus zag er niet tegen op hem vos te noemen en zendt hem onder dat adres een onbevreesde boodschap.

Waar je al niet op komen kunt, terwijl je naar een vossenjacht ligt te luisteren. In m'n eigen tijd trouwens, want ik probeerde vakantie te houden. Ik zou zo in de vakantie ook wel eens achter die twee mannen aan willen zitten. Minder om de prijzen dan wel om de sport van ze te vangen. Maar ze zullen bij ons wel niet in de straat komen.

Ik krijg de indruk dat die heren gedurig in andere kledij ten tonele verschijnen. En het zijn ook nogal eens weer andere mannen, die in de vossenhuid kruipen. Dat is om het moeilijk te maken. Alsof het al niet moeilijk genoeg is om een mens te kennen. Staat u nooit voor het raadsel: de mens!?

Vandaag had ik een gesprek met iemand over iemand. Daar heb je 't al. Niet veel goeds zeker. U houdt er niet van over anderen te praten? Leert u het dan ook nooit want het valt niet altijd mee om niets anders dan goeds van de afwezige te zeggen. Dat windt immers helemaal niet op en wat heb je daar nou aan. Het is veel interessanter, sensationeler en gezelliger Jansen op de snijtafel te leggen en anatomische lessen weg te geven over de ligging van zijn leven. Dat doen we dan in strikt vertrouwen, wel wetende dat de andere z'n of haar

ATTENTIE

Wegens vacantie van de E.R. verzorgt

Ds J. LOUW,

W. v. Doeverenplein 11, Groningen

het nummer van ons blad van 27 Juli a.s.

Kopij voor dit nummer s.v.p. naar dit adres.

E.R.

---

rond ook niet houden kan.

Om op dat gesprek terug te komen; er was mij een fantastisch goed aanbod gedaan in een zekere aangelegenheid — een financiële transactie, dat kunt u van ons soort mensen wel begrijpen — en ik stond in dubio wat ik er toch wel van moest denken. Klopte het helemaal? School er ergens een addertje of zelfs ander onder 't gras zonder dat ik dat ondier in de gaten had? Was het aanbod zo koninklijk als het er uit zag? Trapte ik er niet in of op? Ik verstond mij met iemand anders en beschreef in vage bewoordingen het geval. En waar kwam ik terecht? Het aanbod was prachtig maar de aanbieder moest ik in de gaten houden. Die had andere bedoelingen dan hij voorgaf. Stak er echt een vos in die man? Ach, ik heb geen zin achter de revers van zijn jas te kijken. En dat zou ik toch moeten wilde ik zekerheid hebben. Maar die man zal me niet eens toestaan het verborgene op te sporen. Wie weet hoeveel jassen hij aan heeft eer ik ontdek dat hij echt een vos is.

U denkt, dat er heel wat vossen rond lopen? Simson ving er even driehonderd. Hij rookte ze misschien wel uit de holen. Hij bond ze met de staarten aan elkaar en hing daar een brandende fakkel tussen. Niet zo mooi en de dierenbeschermers zullen dit stukje niet zo graag lezen. Maar als je dan aan die vossen van mensen denkt....

Laten we voorzichtig zijn, want er leeft in ieder mens vrees ik een vosje, zeg maar gerust: een vos. De boeren moeten maar gedurig op hun ganzen passen en de raaf, gevleid, laat telkens weer de kaas vallen. Waarmee ik minder de nadruk op ganzen en kaas wil leggen, maar meer op de tong van de sluwe, die zich zo onschuldig voordoet. Op jacht gaan? Sommigen menen die roeping te hebben. Ik niet. Ja, of moet men het soms toch maar gaan doen? Als dan het motief maar zuiver is. Als het er dan maar om gaat niet die mens voor de hele gemeenschap te blameren, maar hemzelf met hemzelf te confronteren, oftewel: hem in zijn eigen vossenogen te laten kijken. Tenslotte is hij toch een mens en geen vos, en zal hij haren en streken verliezen, als de Mens hem aanziet.

Nu zal ik weer verder vakantie houden en het kerstnummer van De Zaaier op stapel zetten. Hebt u nog ideeën? Adviezen? Alles is altijd welkom, al is alles niet te verwezenlijken. Mocht u vakantie hebben: van harte een goede reis, een veilig uit en thuis gewenst. En God zegene u.

HUIZINGA.

Bouwers van de Unie

VII

Ds J. de Hart (1847—1912)

Evenals zijn vriend Ds J. Horn was ook de Hart een Westfries van geboorte, hij was uit Enkhuizen afkomstig. De beide vrienden hadden meer gemeen. Ook de Hart leerde zijn Heiland kennen in de evangelisatie van G. F. Lankamp, het hoofd van de chr. school in die plaats. Zijn ouders waren Ned. Hervormd en de moderne richting toegedaan. Zij stuurden dan ook hun zoon naar de catechisatie bij een modern predikant. Maar de bloeiende evangelisatie kreeg ook vat op de jonge de Hart, en reeds vrij jong leerde hij er de Heer kennen. Op 18 jarige vertrok hij naar Utrecht. Hier werd hij lid van de jongelingsvereniging en hielp hij mee in de zondagsschool van Jhr A. M. C. van Asch van Wijck. Ook deed hij een enkele bijbellezing in de achterbuurten van Utrecht. Op deze wijze onderging hij zijn eerste scholing voor de taak van evangelist, die hem later wachtte. Teruggekeerd naar Enkhuizen om te loten voor de militaire dienst, ontmoette hij bij Lankamp de evangelist K. Holleman uit Leeuwarden. En in plaats van voor de militaire dienst gerequireerd te worden, werd hij kwekeling-evangelist van de school van Holleman „Klein Bethanië". Hij kwam hier op 15 april 1867 en bleef er tot 1 nov. 1869. Dit was haast gelijktijdig met Horn. Deze kwam een maand eerder in „Klein Bethanië" en ging eveneens in 1869 in de arbeid (Sneek). Beide werden ook op dezelfde dag gedoopt door Holleman in diens woning, n.l. op 18 april 1869. Evenals Horn openbaarde ook de Hart een grote ijver tot evangeliseren. Bundels tractaten werden door hem op de kermissen en langs de huizen verspreid. Samen met Horn werd hij beboet tot „vier en twintig uur gevangenisstraf of vijf gulden boete", wegens het staan met een bijbelkraam op de kermis zonder de benodigde vergunning.

Het arbeidsveld van de Hart werd Twente. Hier had Holleman reeds eerder gewerkt, n.l. in Hengelo. En nadat Horn eerst nog eens poolshoogte had genomen, werd Hengelo tot evangelisatie-post bestemd. De Hart kwam hier in december 1869 en werkte er bijna 21 jaar met veel vrucht. Het was vooral in het begin echt pionierswerk. Over de verdere groei en vormgeving van deze arbeid tot gemeente leze men de Schouw over Hengelo in „De Christen", jaargang 1954. Merkwaardig is ook hier weer de overeenkomst met Horn: een bezoek van Kloekers gaf de stoot tot de stichting van de Baptisten gemeente. Ook in de omliggende plaatsen evangeliseerde de Hart, o.a. in Delden, Borne en Oldenzaal. Toen Ds Horn van Sneek naar Groningen vertrok, werd de Hart zijn opvolger in Sneek. De Hart be-

Ds J. DE HART

vestigde Horn in Groningen, Horn deed dit de Hart in Sneek op 31 aug. 1890. Hij was tegelijk ook de voorganger van de groep in Leeuwarden. Ook deze jaren waren niet onvruchtbaar voor de gemeente, hoewel het werk geremd werd door de vrije opvattingen van zijn vrouw, die in het z.g. Tehuis aan de Waterpoortsgracht apart samenkomsten hield.

Op 1 juni 1896 vertrok de Hart naar Paterson (N.Y.) in Amerika, maar na 5 jaar keerde hij weer terug. Op 26 mei 1901 werd hij weer de voorganger van zijn oude gemeente, waaraan hij tot zijn dood verbonden bleef, 23 juli 1912.

Ds de Hart was een der mede-oprichters van de Unie. Hoewel hij de oprichtingsvergadering te Foxhol niet kan bijwonen, maar schriftelijk zijn instemming betuigde, had hij een groot aandeel in de voorbereiding. De vergadering, waarin de voorlopige statuten werden vastgesteld, werd destijds in Hengelo (1880) gehouden. Na het uittreden van Kloekers uit de Unie werd de Hart unie-voorzitter. Dit is hij gebleven tot 1894, in welk jaar hij zich aan onze Unie-gemeenschap

onttrok. Van de Hart verschenen een viertal inleidingen in druk. In de eerste brochure bestreed hij de ideeën van Kloekers, welke de Godheid van Christus en het plaatsvervangend sterven alsmede de onfeilbaarheid van het Nw. Testament in twijfel trok (z.g.n. Socinianisme). Dit eerste geschriftje droeg tot titel „De Verzoening". De drie andere werkjes waren: „De rechtvaardigmaking des zondaars", „Geloof, Hoop en Liefde, een allegorie" en „Welke zegeningen mogen wij als gelovigen, levende in een abnormaal Christendom, aan het ontvangen van de N. Testamentische doop toekennen?" Hij werkte vele jaren mee als redactie-lid van „De Christen". Bijzonder opvallend van deze redactie-arbeid zijn de artikelen over „De geschiedenis der Baptisten". Het was wel vertaalwerk, maar van het allergrootste belang voor onze jonge gemeenschap. Het boek van de Engelse schrijver Dr J. M. Cramp, dat de Hart vertaalde, wilde aantonen hoe er in al de eeuwen van kerkgeschiedenis steeds weer christenen zijn geweest, die in hun worstelen en zoeken naar gemeente-inrichting, sterke overeenkomst hadden met de Baptisten. Daarnaast gaf dit boek een beschrijving van de historie der Baptisten, hun ontstaan, groei en plaats tussen de andere kerken. Door dit taalwerk werden onze jonge gemeenten, die nog maar amper van het locale isolement bevrijd waren, ingesteld op de wereldwijde beweging der Baptisten. En er is zeker verband te leggen tussen deze artikelen-reeks en de deelneming van onze Unie aan de oprichting van en de aansluiting aan het Baptist Wereldverbond in 1905 te Londen.

G. Br.

Gebed en genezing

De prediking van het Evangelie ging in de eerste eeuw met ongewone gebeurtenissen gepaard. Er geschiedden heilswonderen en onheilswonderen. Hand. 5 : 1—11; 12 : 23; 13 : 4—12. De evangeliën zijn vol wonderbare verhalen; eigenlijk één keten van opzienbarende gebeurtenissen. De mensen riepen elkander toe: we hebben heden ongeloofelijke dingen gezien! Luk. 5 : 26. Die ongelofelijke dingen waren voor hen ontzettende dingen — ontzettend, omdat ze hun spraak verstonden, terwijl het voor ons oor vaak niet meer zijn dan donderslagen: we horen het geluid maar hebben geen erg in de spreker; we zien de gebeurtenissen, maar ontdekken niets van hun achtergronden. We zijn doof en blind. — Wonderen geschiedden er in de oudste gemeenten en werden als vanzelfsprekend aanvaand. Hand. I; Kor. 12 : 9; Gal. 3 : 5.

Niet louter verleden

Wie weinig horizon heeft; weinig van de historie afweet meent dat „die dingen" later niet meer zijn voorgekomen. Inderdaad echter is dit getuigenis de eeuwen door vernomen, doch zijn slechts zelden te boek gesteld. Ook in onze tijd worden bij de prediking van het Evangelie krachten openbaar, bizonder ingrijpende in het l i c h a m e l i j k e leven, dus opvallend in hun werkingen. We behoeven de naam „Möttlingen" maar te noemen, waar de Blumhardts werkten en „Vader Stange" en andere broeders. In verschillende steden van Europa en Amerika trekken gelijke activiteiten meer of minder de aandacht. Helaas is dat „meer" vaak een tevéél, waarop aan de andere zijde allicht tevéél terughoudendheid volgt. Die laatste houding is wel mede veroorzaakt door een ziekelijk doorslaan ten opzichte van deze werkingen van het evangelie. — Wie beweert dat een christen zijn ziekteverzekering maar moet opzeggen en dat „op zijn neus nimmer een bril zal komen", is onevenwichtig geworden en brengt zich in gevaar van geestelijk om te tuimelen. En wie leert dat, wanneer een zieke, voor wie gebeden is, niét beter wordt, niet g o e d gebeden is, heeft nog niet begrepen wat bidden is.

Joh. 9 : 3 en 4

Deze woorden van de Here Jezus zouden we wel anders willen lezen, dan zowel in de Nieuwe als in de oude vertaling gedaan wordt. —

U weet, het begin van dat hoofdstuk verhaalt de genezing van de blindgeborene. De discipelen is dit geval een probleem en dat leggen ze de Meester voor:

> Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders....

tot hiertoe levert de tekst geen moeilijkheden op. Maar wat er dan verder volgt, klinkt vreemd, want de tekst gaat zó verder:

> maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden.

Dit verwekt de indruk, dat deze man dit harde lot beschoren was, opdat de werken Gods in hem openbaar zouden worden. Hij zou dan zoiets zijn geweest als het doek, waarop de kunstenaar zijn kunnen toont; de hard bebijtelde steen, aan welke de beeldhouwer zijn aanleg openbaart. Dat God zich verheerlijkt door het lijden der mensen heen en Zijn oppermacht aan de ellendigen ten toon spreidt is een verblijdende waarheid, maar....dáártoe blind *geboren* zijn?

Een andere punctuatie

We mogen de leestekens verzetten, overmits de oude handschriften die niet hadden. In het plaatsen der leestekens en de keus daarvan, laat de vertaler zijn opvatting van de tekst meespreken.

Wanneer we nu achter het woord „ouders" in vers 3, eens een punt zetten en met het woord „maar" een nieuwe zin laten aanvangen:

> maar opdat de werken Gods aan hem ogenbaar worden, moeten wij werken de werken Desgenen, die mij gezonden heeft....

De Here zegt dat zijn probleem-stellende jongeren een taak hebben ten opzichte van de ellendigen. De wereld vraagt niet om v e r k l a r i n g van haar noden, maar om v e r l o s s i n g uit haar noden. En al zou zij bij het „waarom" blijven staan — wij hebben niét de roeping te disputeren met haar, maar haar te helpen tot een nieuw leven te komen.

Voorzichtig verder

We moeten inzake de ongewone gebeurtenissen, de wonderen, voorzichtig verder. Niet te ver naar links uitwijken om dat anderen te ver naar rechts afdwalen. Niet in de oppositie gaan omdat anderen een verkeerde positie innemen. De ouden zeiden: we moeten er ons in zulke gevallen voor hoeden, dat we het kind met het badwater wegwerpen.

Ook in de evangelie-verkondiging komen ontsporingen voor. De boodschap wordt soms zó gebracht en met zoveel van het eigen vlees vermengd, dat het eer schadelijk dan heilzaam gaat werken. Maar daarom denken wij er niet aan het evangelie nu maar in de ijskast te zetten. We zullen ons een onbeinvloed, zuiver aan de bijbel georienteerd oordeel trachten te vormen over de vragen en zaken, waar het leven ons voor plaatst.

Waar wordt de bron gevonden?

We moeten terug tot áchter de verschijnselen. De vraag die voorop moet gaan is: wat veroorzaakte die vreemde werkingen? Hoe kwamen deze krachten los? Wat is hun achtergrond en wortel? Zitten er misschien ook meer werelden achter dan één? Kunnen misschien zowel krachten van beneden als van Boven ongewone werkingen uitoefenen in de naar ons gekeerde kant der schepping? Op wélke werelden is deze, onze wereld, aangesloten? Aan welke onderworpen?

Is het aan meer dan één? Staat ze open zowel voor werkingen van beneden als van boven? — Dan past de grootste voorzichtigheid inplaats van een gedachteloos applaus en onberedeneerd narennen van hetgeen aan vreemde werkingen wordt waargenomen. Beproeft alle dingen zegt het Woord. Niet: veroordeel zonder meer, evenmin als: aanvaard onnadenkend, maar beproef wat op uw weg komt, zich bij u aandient, en zit er iets goeds in, *is* het iets goeds — dan behoudt dat!

Een getuigenis

Een getuigenis, jaren geleden gelezen, zullen we niet licht vergeten.. Het was in de tijd, dat Johannes Wiess te Berlijn werkte en zijn blad uitgaf: „Der weisse Berg". Er gebeurden in zijn samenkomsten ongelofelijke dingen. Opvallende genezingswonderen waren daar geen zeldzaamheid. Een gelovige man getuigde nu dat hij, na vele jaren aan een ernstige en pijnlijke ziekte geleden te hebben, naar Berlijn ging en de samenkomsten van Johannes Weiss bezocht. Hem werden door deze man, die zich een profeet noemde, de handen opgelegd en hij genas. Gelukkig en dankbaar aanvaardde hij de terugreis. Maar geleidelijk aan verdween de vrede, die hij voorheen, ondanks zijn ziekte, gehad had. Hij begreep dat niet, want hij had juist gedacht dat zijn geluk nu nog groter zou worden. Hij bracht deze zaak in het gebed voor de Heer en ontving op zijn ernstig vragen naar de oorzaak van de ingetreden onrede het antwoord: „geef de duivel zijn cadeau terug!"

Vreemd klonk hem dat antwoord in zijn ziel. Hij vreesde het niet goed begrepen te hebben, maar de onrust bleef en werd ten laatste zo groot, dat hij bad:

„Heer, laat ik mijn gezondheid zo nodig verliezen, doch geef mij de vrede terug".

En dat gebeurde. De oude kwaal en pijn kwam terug, maar daarmede ging gepaard een terugkeer van de vrede Gods in zijn hart.

Een broeder merkte eens op, sprekende over der goddelozen voorspoed: „ook de duivel zegent zijn mensen". Noem het anders dan zegenen, maar u vat de bedeeling.

L.

Het oog der afgunst ziet,
tot eigen leed en pijn,
Slechts al het vreemde groot
en al het eigen klein

BRIEVEN AAN **Jan Strijder**

XIV

Beste Vriend en Broeder,

Er zijn practisch geen mensen die niet opkomen voor vrijheid, vrede, waarheid en recht. Communisten en kapitalisten, religieuzen en godlozen, patriciërs en paupers, diplomaten en dokwerkers, allen hebben er de mond over vol. Rechtzaken (om nu maar bij het recht te blijven) zijn aan de orde van de dag. En steeds willen de beide partijen, het recht, en dàt alléén, doen zegevieren. Bevreemdend is daarbij, dat waar beide partijen dus hetzèlfde grote doel nastreven, ze toch bijkans nooit tot een gemeenschappelijke overwinning op het onrecht komen.

Jij hebt dus geprobeerd, als scheidsrechter te fungeren tussen twee, voor het recht (o, was het „hun" recht?!) vechtende broeders. Het waren allebei respectabele leden der Gemeente, kinderen van God, navolgers van Jezus Christus, vooraanstaanden in de arbeid, enzovoort. Je had dus 100 % vertrouwen in de goede afloop van je onderneming, maar het slot van het liedje is, schrijf je, dat het op een jammerlijke mislukking is uitgelopen. Je Bijbelteksten hebben niet geholpen, je appèl op verstand, gevoel en geweten is vruchteloos gebleven, en je bent er nu wel heilig van overtuigd dat het nooit weer goed kan komen.

Het is eigenaardig, dat wij mensen doorgaans pas dan over een zeker onrecht vallen, als we er zelf door getroffen worden.

„De liefde tot het recht is bij de meeste mensen niets anders dan de vrees, zelf onrecht te zullen lijden", en „niemand beklaagt zich over de onrechtvaardigheden, waarvan hij voordeel heeft", om nu maar eens een paar wijzen uit vervlogen eeuwen te citeren.

Negentig van de honderd mensen vertroelelen het *begrip* recht, maar kunnen de rechter, voor wie ze moeten verschijnen en die hen veroordeelt wegens *concreet* onrecht, wel doodzien.

De oude heiden Democritus die enkele eeuwen voor de geboorte van Christus leefde, heeft een uitspraak gedaan, die wij, Christenmensen, wel ter harte mogen nemen: „Gij lijdt onrecht; wees getroost; de ware ramp is, onrecht te begaan."

Zouden wij dáárom niet telkens vastlopen bij het oplossen van onze geschillen en conflicten, omdat wij het recht losmaken van de liefde? Het is mijn ervaring dat zelfs de grootste conflicten wegsmelten als sneeuw voor de zon, waar liefde de boventoon voert Ontbreekt de liefde, dan wordt er doorgaans alleen maar een (vaak tijdelijke) schijnoplossing bereikt. Het zijn doorgaans niet de woorden en de daden zelf, die een conflict ontketenen, maar de toon en de sfeer, waarop en waarin ze gezegd en gepleegd zijn, en de blik, waarmee ze vergezeld gingen. Als twee hetzelfde zeggen, zeggen ze nog niet hetzelfde en iets dergelijks geldt ook van onze daden. Men kan pas weer waarachtig bij elkaar komen, als men wederzijds elkaar weer *vertrouwen* schenkt, om Christus' wil.

Wanneer we een conflict willen oplossen door argumenten en tegenargumenten, door bewijzen pro en contra, zal de handigste, de gewiekste het allicht winnen. Als de vos en de gans om hun recht vechten, krijgt de vos in bijna àlle gevallen gelijk. Maar het vertrouwen van de gans heeft hij verspeeld.

Willen we weer recht komen te staan tegenover onze broeder, dan moeten we beginnen met recht te staan tegenover Christus, wiens grote schuldenaars wij allen zijn. En als dàn de ene broeder probeert zich in te leven in de situatie van de ander, inplaats van enkel op zijn eigen recht te staan, is de oplossing gegarandeerd.

Laten we nooit ons recht zoeken, want dan zijn we bevooroordeeld, maar dàt recht dat redt en samenbindt en ons weer verenigt voor de troon der genade.

Slechts hij die liefheeft, krn waarlijk rechtspreken.

Hartelijk groet je je
Medestrijder.

Kroniek

Billy Graham in het Verre Oosten

Op de Filippijnen heeft Billy Graham de grootste evangelisatiesamenkomst in de geschiedenis van dit eiland gehouden. Er waren 40.000 toehoorders en 6.000 beslissingen worden gemeld. Leden van het gouvernement waren aanwezig en Graham werd door de president in zijn paleis uitgenodigd.

In Hongkong vernam de evangelist, dat zijn boek „Vrede met God" achter het bamboegordijn circuleert. De gouverneur van Hong-Kong was aanwezig toen Graham tot 20.000 mensen sprak, waarvan een duizendtal de beslissing nam om Jezus Christus te volgen.

Uitgenodigd door generaal Tchang-Kai-Chek en zijn vrouw bezocht Graham ook Formosa.

In Japan wilde Billy Graham te Osaka spreken over de evangelisatie, maar hij sprak over iets heel anders tot de 1.200 zendelingen, die uit alle hoeken van Japan waren gekomen om naar hem te luisteren. Hij vertelde hun van de grote scharen, die in Engeland, Europa en India waren gekomen om het evangelie te horen. Hij voegde aan die toespraak toe: „Ik wil u iets zeggen, wat ik aan niemand in de loop van mijn reis heb verteld. Ik voel deze avond dat mijn dienst kort zal zijn. Mijn naam is te veel keren verschenen in de dagbladen en op de aanplakbiljetten. Men heeft te veel een mens verheerlijkt. De Bijbel zegt, dat God Zijn eer niet zal geven aan een ander. Als er dagbladen in de hemel zijn, dan zal de naam van Billy Graham niet met grote letters boven een artikel staan, maar het zal de naam van een arme zendeling uit de rimboe zijn, obscuur en getrouw."

In het stadion van Kokusai had Graham moeite om binnen te komen, want er waren 16.000 mensen binnen en 18.000 personen buiten in een intense koude. Meer dan 1.000 personen kozen voor Jezus Christus. Gedurende zijn verblijf in Tokio werd Dr Graham uitgenodigd door de eerste minister Katoyama, die de zitting van de Kamer een half uur onderbrak om hem te ontvangen.

Tijdens zijn veldtocht in I n d i a in het begin van dit jaar, bezochten gedurende 3 weken 600.000 mensen de samenkomsten. Ongeveer 16.000 mensen hebben Christus aanvaard. In geen enkel land was hij met zoveel liefde ontvangen als in India.

In K o r e a sprak hij voor 30.000 mensen in het stadion van Seoul, waar ook president Syngman Rhee de dienst bijwoonde. Ook hier kozen zeer velen voor Christus.

Dit verslag lazen wij in het Engelse blad „The Christian". Ook deze keer verzorgde br Gerh. Mostert de vertaling.

De Britse Unie van Baptisten vergaderde

Er heerst grote dankbaarheid bij de Engelse Baptisten. Dit kwam ook steeds weer tot uitdrukking tijdens deze jaarlijkse bijeenkomst. De oorzaak hiervan was het rapport van de Raad over het afgelopen unie-jaar, waaruit een grote groei en bloei der gemeenten te constateren viel. Er zijn bijna 10.000 personen gedoopt, dat is bijna 2000 meer dan het vorig jaar. Het totale ledenaantal der bij de Unie aangesloten gemeenten is dan ook dit jaar vooruitgegaan. Ook werd er een verblijdende toename van het aantal medewerkers in de gemeenten geconstateerd, vooral het aantal zondagsschool leiders is toegenomen. Men schrijft deze groeiende belangstelling toe aan de invloed en de nawerking van de evangelisatie-acties van Billy Graham. Bij deze algemene groei en opleving komt ook nog het feit, dat de Unie en ook het zendingsgenootschap (de ons bekende B.M.S.) dit jaar een record aan inkomsten hebben geboekt, de grootste inkomsten in de geschiedenis! Volgens het rapport van het zendingsgenootschap (B.M.S.) werden 7000 mensen op het zendingsveld gedoopt. Rev. H. K. Firestone gaf een overzicht van het resultaat van 80 jaar werk der B.M.S. in de Congo. Rev. A. A. Somerville sprak over het werk in Pakistan. Hij sprak over het falen der kerken om terrein te winnen op de islam. Hij smeekte om mensen, die hun levens aan deze zaak zouden willen wijden. Een taak, die wel de moeilijkste van alle zendingstaken is. Het ledenaantal van de Britse Baptisten Unie, dat in 1954 325.896 was is in 1955 opgeklommen tot 326.663. Dat is een toename van precies 9.973. (? E.R.)

Het thema van deze bijeenkomst was „*Hoe het volk te winnen*"? Dit ook in verband met de eeuwfeest-viering van het Spurgeon's College, dat helemaal in het teken staat van de Evangelisatie. Verschillende personen hielden een inleiding over dit onderwerp. Rev. Wm. Gowland een Methodistisch voorganger die zeer veel in fabrieken en industrieplaatsen heeft gewerkt legde de nadruk op het feit dat de buitenkerkelijke mens grotendeels heidense inzichten heeft. Het is nodig te trachten hen te bereiken, waar hij is. Hetzelfde standpunt werd ingenomen door Charles Potter, die vele jaren secretaris van de Reading Communist Party" is geweest en tijdens de evangelisatie-actie van Billy Graham tot bekering kwam. Ook werd op overtuigende wijze aangetoond, dat er meer literatuur beschikbaar moest komen, zodat het werk van de evangelisten en zendelingen hierdoor veel vruchtbaarder zou kunnen worden. Rev. S. F. Winward, die de bijeenkomst besloot, legde vooral de nadruk op het geestelijk leven in de gemeente als een onmisbare en noodzakelijke factor om te kunnen evangeliseren. Er is in de eerste plaats behoefte aan grotere warmte in onze gemeenten en aan een samenzijn, dat de bezoekers doet gevoelen dat God in het midden van de gemeente is.

In „The Australian Baptist" lazen wij:

Een nieuwe werker voor Nieuw Guinea

Vlak voor Pasen vond de uitzending plaats van Hendrik Noordijk uit de Baptisten gemeente van Dulwich Hill (N.S.W. Australie) als zendeling naar *Nederlands Nieuw Guinea*. H. Noordijk is een zoon van br en zr Noordijk uit Hoogkerk. Hij emigreerde in februari 1951 naar Australië, waar hij al spoedig zijn opleiding tot zendingswerker ontving. Hij is 30 jaar. Zijn arbeidsveld is de Baliem Vallei. Om deze vallei te bereiken, moet men gebruik maken van een vliegtuig. Zij wordt omgeven door een bergketen ten hoogte van 8.000 tot 11.000 voet. Door de christelijke Zendings Alliantie werd reeds een landingsbaan aangelegd in deze vallei. De speciale begeerte van br Noordijk ging uit naar deze inlanders, die door het oprukkend mohammedanisme bedreigd worden. Tijdens deze afscheidsdienst dankte hij de

SCHIEDAM

Er is grote vreugde in Schiedam om het feit dat wij a.s. Zondag onze eerste diensten zullen houden in onze nieuwe zaal, Lange Haven 59. Ja, wij hebben een nieuwe zaal gekregen en wij kunnen gerust zeggen: „Van God gekregen". Toen wij bericht kregen dat wij onze zaal aan de Broersvest moesten verlaten, in verband met een groots bouwplan van de gemeente Schiedam, hebben wij gezegd: waar moeten wij heen, er is in heel Schiedam niets te vinden. En dat was ook zo. Zelfs Burgemeester en Weth. konden ons geen enkel gebouw aanwijzen dat voor ons geschikt zou kunnen zijn. Toch moesten wij, eerst 31 Mei, daarna eind Sept. a.s. beslist de zaal ontruimen. Wat moesten wij? Het enige was, rustig afwachten en bidden dat God ons de weg zou wijzen. Een van onze zusters zei: Och, wat zullen wij ons bezorgd maken, God heeft allang onze zaal klaar staan, alleen weten wij niet waar die zaal staat. Inderdaad, zo was het. God zond ons toen een andere zuster op onze weg, die ons zei waar die zaal stond. Onze voorganger ging er heen en zonder enige moeite kreeg hij van de eigenaar de sleutel, met de woorden: Ds ik ben blij dat er nu een echte Gemeente van Jezus Christus inkomt. (Voordien had de zaal behoord aan de Mormonen of De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen.) En, wat is het een mooie zaal, met een grote garderobe, een jeugdzaal, (die wij nog in orde moeten maken) een grote keuken die van alle gemakken voorzien is, een consistoriekamer en nog enkele andere kamers. En dat alles slechts voor f 50.— per maand. Hoe zullen wij God ooit naar waarde kunnen danken voor zoveel zegen en leiding. A.s. Zondag zullen wij er de eerste diensten houden en voor de toekomst zijn wij zeker. God zorgt en is met ons. Aan Hem alle eer!

Met hartelijke Broedergroeten.

J. S.

Leestafel

DAGERAAD door Annie Oosterbroek-Dutschun. Dit boek verscheen in de V.C.L. serie van de Uitgeverij J. H. Kok N.V., Kampen. Voor de V.C.L. abonnee is de prijs f 2.70, voor niet-abonnees f 5.40 geb.

De schrijfster is geen onbekende en heeft een goede naam. Dit nieuwe boek van haar doet haar naam ook weer alle eer aan. Deze roman, waarin het huwelijk van Jan van der Voort en Riek Overbos beschreven wordt, is een vervolg van de roman „Het leven begon opnieuw", waarin de verlovingstijd van de genoemde personen beschreven wordt. Dit laatste boek was al gauw na de verschijning uitverkocht. In „Dageraad" wordt het huwelijksleven van het jonge echtpaar beschreven. De jonge knappe weduwe Hilda dringt zich op aan haar zwager Jan, die getrouwd is met Riek. Jan heeft de boerderij van zijn overleden broer overgekregen en Hilda woont bij hen in. Jan heeft een moeilijk karakter. Er komen tal van verwikkelingen, waar Riek enorm onder lijdt en ten slotte door overspannen raakt. Een opzet van Hilda om Riek geheel uit te schakelen mislukt, haar bedoelingen worden openbaar. Dan laat de schrijfster zien, dat het geloof naast de kracht tot verdraagzaamheid ook de kracht tot vergeven en helpen schenkt.

Het is een mooi boek, meer nog: het is een goed boek, dat je rijker maakt.

ZIJN TAKKEN OVER DE MUUR door Ds J. Karelse. Uitg. Erven J. Bijleveld te Utrecht. Gedenkboek van de Bond van Vrije Evangelische gemeenten ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan. 160 pag. met verschillende foto's en keurig gebonden kost dit boek f 4.25.

De tekst van dit boek is ontleend uit de zegen van Jakob aan Jozef in Gen. 49 : 22. Een tekst die erg geliefd was bij tal van Vrije Evang. voorgangers. Daar de schrijver slechts enkele weken ter beschikking stonden, werden in dit boekje de aantekeningen van wijlen Dr J. C. v. d. Does te Amsterdam over de Vrije Ev. gemeenten verwerkt. Eerst worden enkele bladzijden gewijd aan de voorgeschiedenis van de V. E. gemeenten, vervolgens is er een hoofdstuk over de bond der V. E. gemeenten. Ook de beginselen en de statuten zijn in dit boekje opgenomen, welke dan in een volgend hoofdstuk besproken worden in het geloven en belijden der V. E. gemeenten. Verder worden enkele bladzijden gewijd aan de eerste verbonden gemeenten. De bijzondere aard van de V. E. gemeenten wordt ons getekend in de prediking, het diakonale werk, de eigen opleiding, het zendings- en het jeugdwerk en de vrouwenbonden.

Aan de verhouding tot andere kerken wordt een hoofdstuk gewijd, terwijl ook de voortrekkers herdacht worden.

De oorspronkelijke bedoeling van dit gedenkboek was om op ruime schaal de beginselen en de geschiedenis der V. E. gemeenten te verspreiden. Dit boek voldoet beslist aan deze bedoeling en een ieder, die meer wil weten over het leven en werken van deze gemeenten, zal dit gedenkboek niet kunnen missen.

G. Br.

Diversen

ALGEMENE BEROEPBAARSTELLING VAN Ds J. KETELAAR TE 2e EXLOERMOND

Het is een genoegen voor de Commissie voor de Opleiding te kunnen berichten, dat vanaf heden Ds J. Ketelaar, voorganger van de gemeente te 2e Exloërmond, beroepbaar is gesteld voor alle bij de Unie aangesloten gemeenten.

De Commissie voor de Opleiding,
J. DE JONG, voorzitter
G. VEGTER, secretaris.

Het adres van de sekretaris der Bapt. Gemeente te Assen is thans P. Niezing, Leliestraat 6, Assen.

Het penningmeesterschap der Bapt. Gemeente te Arnhem berust thans tijdelijk bij H. A. Kiewiet, Kamillelaan 18, Arnhem.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3323 Vrijdag 20 Juli 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De dwaasheid waarbij wij leven

En wij, als medearbeidende, bidden (u) ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

1 Kor. 6 : 1.

Nu een nieuwe vertaling verschenen en in omloop gekomen is, verzuime men niet de oude ook bij de hand te houden. Zij geeft — is zo onze indruk — op verschillende plaatsen een meer woordelijke overzetting. Om het Schriftwoord duidelijker te doen doorkomen, zal de nieuwe vertaling soms wat vrijer gehouden zijn, maar presenteert daarmede een opvatting van de tekst, van welke niet zeker is dat ze de bedoeling van de schrijvers zuiverder weergeeft.

In de tekst, die wij boven afschreven, volgen wij de oude vertaling. Terwijl de nieuwe vertaling spreekt van de genade, die ontvangen w o r d t, gewaagt de oude van de genade, die ontvangen w e r d. De nieuwe vertaling spreekt van hetgeen er gebeurt, gaande is, en de oude van hetgeen gebeurde en nu feit geworden.

* * *

Er is tweeërlei bezitsvorm.

Men kan iets rechtens bezitten en men kan iets in feite bezitten. Wanneer ge iets verloren hebt, zijt ge nog wel de eigenaar van dat voorwerp, maar hebt het genot er niet meer van. Iemand kan u in een vreemd land een huis vermaakt hebben en dan zijt ge rechtens eigenaar van dat huis, ofschoon ge het nooit gezien of betreden hebt. Gij bezit de schenkingsakte. Maar gij geniet eerst van het huis als ge het aanvaard, in *bezit genomen* hebt. — Zodra een postwissel voor u afgegeven en gestort is, zijt gij eigenaar van het daarop voorkomende bedrag; maar eerst nadat ge de postwissel voor ontvangst getekend hebt, is het u toegezonden bedrag in uw bezit gekomen.

Wat bezit is, is nog niet altijd in bezit genomen.

Een aangetekend stuk, dat niet afgehaald werd, gaat na bepaalde tijd terug naar de afzender met de aantekening „niet afgehaald". Het behoorde tot het bezit van de geadresseerde, maar werd niet *in bezit genomen.*

* * *

Duidelijk komt het genade-karakter van Gods houding tegenover de zondaar uit in Jozua 1 : 3, waar de oude vertaling luidt:

> Alle plaats, waarop ulieder voetzool *treden zal, heb Ik u gegeven.*

Men lette op de tijdvormen in deze verzekering Gods.

Gegeven was Kanaän aan Israel en behoorde dus tot Israels bezit, maar in feite zou het Kanaän eerst bezitten en dan nog slechts in zóverre, als het de voet er op zette.

Eerst de genade: Ik heb gegeven.

Dan de menselijke houding in antwoord op Gods genadedaad: waarop ulieder voetzool treden zal.

Blijft dat laatste achterwege, dan verijdelt de mens Gods genadige beschikking. Hij heft ze niet op — dat kan hij evenmin als haar verdienen — maar hij maakt ze ten opzichte van zichzelf onwerkzaam.

* * *

God heeft in Christus de wereld met zichzelf verzoend.

God heeft vrijwillig, ongevraagd, van zich uit, de betrekking tussen zichzelf en de zondaar op een nieuwe basis gesteld: de basis der verzoening.

Dat is in overeenstemming met hetgeen de engel uitjubelde bij Christus' geboorte:

> Ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen *heden hebt ge een Heiland!* Luk 2 : 11.

Dit is het evangelie: God begint met te geven.

Daarin spreekt de majesteit van Zijn liefde, dat zij tot ons komt, ondanks álles. Zij draagt een onvoorwaardelijk karakter. Zij is geen echo, maar roept echo's te voorschijn. God stelt van zichzelf uit vast hoe Zijn houding tegenover de zondaar zijn zal.

Christus kwam voor ons, en we wisten het niet en begeerden het niet.

Met deze feiten worden we in kennis gesteld.

Het heil *is* er.
Gij *hebt* een Heiland.
De genade *is* geschonken.
De wereld *is* met God verzoend.

Op grond daarvan komt de vermaning: ziet toe, dat ge de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben, dat zij niet zonder resultaat blijve! Gij kunt haar niet opheffen, doch ge kunt haar verijdelen. Gij kunt de verzoening niet ongedaan maken, maar ge kunt u voor haar afsluiten. Het feit der verzoening kunt ge voor uzelf onwerkzaam maken.

* * *

ATTENTIE

Wegens vacantie van de E.R. verzorgt

Ds J. LOUW,

W. v. Doeverenplein 11, Groningen

het nummer van ons blad van 27 Juli a.s.

Kopij voor dit nummer s.v.p. naar dit adres.

E.R.

Dat we toch toezien dat we de mens nimmer voor God laten aangaan!

God begint.

God gaat voor ons heen.

In de bedeling der wet is het God, die de mens toetst aan Zijn wet en constateert hoe de mens **is** en wat de mens **waard is.**

In de bedeling der genade is God niet de God, die als Rechter **constateert**, maar de Schepper, die **een nieuw begin stelt.**

De zondaar wordt opgeroepen kennis te nemen van de grote werken Gods en daarop in te gaan en daaruit te leven — en dit met loslating van al het eigene; ook van het eigen leven.

De **grond** van onze zaligheid is het **grondeloos** erbarmen Gods. Dat wil zeggen, dat onze zaligheid géén grond heeft; want grond is, wat onder ons is, en onder ons is niet dan afgrond, ongrond.

Het evangelie zegt ons dat wáár is wat (constateerbaar) niét waar is; dat rechtvaardig is, die (constateerbaar) niét rechtvaardig is; dat dàtgene gebeurt, wat (naar recht en rede) niét gebeuren kan.

In deze raadseltaal van het evangelie ontmoeten we Hem, die niet-schepsel, die Gód is. Zij is het waarmerk van de **echtheid** van het evangelie.

Zij is de dwaasheid, waarbij we leven.

L.

Slechts één Uitweg In een art. in het laatst verschenen Meinummer van het orgaan van de nederl. afd. van de Wereldraad van Kerken, „Gemeenschap der Kerken", schrijft de secr. van deze afd. in een art. over „Spanningen in de Oecumene" o.a.:

> „M.i. is er slechts één uitweg om tot eenheid te komen. Deze uitweg is niet de invoeging in één kerk die zich bewust is als enige, de ware continuïteit met de kerk der apostelen bewaard te hebben. Evenmin een om praktische of pragmatische redenen water in de theologische wijn doen. Wel is daar mogelijk een vernieuwing der kerk door samen te buigen voor Gods Woord en voor de waarheid Gods in Jezus Christus, de weg, de waarheid en het leven."

Hoe tot Eenheid? In datzelfde nr van bovengenoemd orgaan schrijft de pl. Raad te Leeuwarden van de Wereldraad van kerken sprekende over de eerste vergaderingen van de plaatselijke raden, dat deze zeer merkwaardig waren:

> „De verschillen kwamen scherp naar voren, het besef groeide, dat die verschillen niet weggeredeneerd konden worden, zelfs niet in een zo gunstige situatie als in Leeuwarden, waar men alleen met de protestantse schakeringen te maken had, zelfs waar men zich allen onderwierp aan het gezag van de bijbel. We ontdekten wat het betekent dat de Waarheid een Persoon is en niet een stel leerregels. We hebben afgeleerd op elkaar neer te zien, geleerd op te zien naar de Heer der kerk. De verschillen blijven, maar de vraag is levendig geworden, of dat een reden mag zijn tot gescheidenheid. Hoe dat zal moeten veranderen, weten we niet."

Eerste Gevolg Het eerste resultaat van de ontmoeting der kerken in oecumenisch verband is, dat de verschillende kerken dichter bij *zichzelf* gekomen zijn! Men was genoodzaakt zich rekenschap te geven van eigen wezen en willen, teneinde anderen duidelijk te kunnen maken, waar men stond. Zodoende was de eerste vrucht van het oecumenisch samen komen niet toenadering maar verwijdering. Men wilde geen eenheid met verdoezeling der grenzen, maar in echte waarheidsliefde en gehoorzaamheid aan de H. Schrift. Men zoekt de gemeenschappelijke bodem, waaruit ten slotte al wat de Naam van Christus noemt, ontstaan is. Die bodem moeten we trachten bloot te leggen en te betreden, waartoe we wellicht over bergen van overleveringen zullen moeten heen stappen en veel tegenzin overwinnen. Maar als de oecumenische beweging staat onder een goddelijk moeten, dan ontsluit zich op de rechte tijd de weg van Gód.

Köbners gmeente-opvatting In het orgaan onzer duitse geloofsgenoten vonden we het volgende citaat, waarin de opvatting wordt weergegeven, die Köbner, een der voortrekkers van het duitse baptisme, van de gemeente had:

> „De gemeenten moeten opzieners of herders, leraren of predikers en diakenen hebben, door haar zelve gekozen, die werken en bouwen, niet héérsen. De Heer bekleedt de gemeente met de hoogste autoriteit; de gemeente op haar beurt erkent alleen de autoriteit van Gods Woord en wel zoals zij dat zelve verstaat en handhaaft."

De redactie van genoemd blad voegt er aan toe:

> „dat is de opvatting, die heden nog onder ons geldt."

Deze dingen moeten wel bij herhaling gezegd worden in een gemeenschap, die geen heilsinstituut wil zijn, geen hierarchie kent, maar een vergadering van gelovigen wenst te zijn; een broederschap.

Vreemde Argumentatie? In „Ons Orgaan" het blad van de bond van Vrije Evangelische gemeenten schrijft ds D. de Jonge een reeks art. over „Onze Kerkgang". In de nrs 10 en 11 van de lopende jaargang wijdt hij twee art. aan „de Heilige Doop". Na er op gewezen te hebben, „dat sommigen blijven vast houden aan de grote hoeveelheid water en daarom in het kerkgebouw een doopbasin hebben aangebracht" en „de doop door besprenkeling met water niet voor echt houden", merkt hij op:

> M.i. moeten we aan de Heilige Doop door onderdompeling geen magische kracht toeschrijven. Wanneer ik alleen de Heilige Doop door onderdompeling als „echt" zou aanvaarden, dan zou ik ook alleen in de Jordaan ondergedompeld willen worden." Magië?

Verderop heet het:

> „Elke gelovige gedoopte mag zich dan ook beschouwen als het wettig eigendom des Heren."

Accoord. Maar hoe staat het dan met een gedoopte, die niet gelovig is? Blijkbaar is zo iemand niet „het wettig eigendom des Heren." En toch ontving hij het eigendomsmerk? Dat was dan niet correct. Zo'n doop is dus „onecht."

In het tweede art. lezen we dan:

> „De bestrijders van de kinderdoop komen meestal met het bezwaar, dat men nergens in de bijbel leest, dat de kinderen gedoopt moeten worden. En dan meent men een steekhoudend argument te hebben."

Ons is deze argumentatie onbekend. Wij menen dat de bestrijders van de kinderdoop *dit* bezwaar tegen die handeling hebben, dat bij de doop van kinderen de voorwaarde ontbreekt, waarop volgens de Schrift een doop alleen effectief kan worden voltrokken: het beleden geloof. Een doop, bediend aan een mens, die niet gelooft, is volgens Karl Barth — een „executie zonder slachtoffer". Een handeling zonder zin.

Niet-Baptist Bultmann, die zeker niet van baptistische vooringenomenheid op het punt van de doop beschuldigd zal worden, zegt dat *geloof en doop* in de oud-christelijke gemeenten:

> „de onontkoombare voorwaarden waren voor het binnengaan van de gemeente en het deelhebben aan het heil".

Hij trekt daaruit zelf de conclusie:

> „Dat slechts volwassenen gedoopt werden, is vanzelfsprekend".

Een verdediger De beste verdediging van de kinderdoop schreef o.i. Prof. Dr J. Jeremias: „Hat die Urkirche die kindertaufe geübt?" Dit is een zeer scherpzinnig onderzoek om in de teksten van het N. Testament de kinderdoop te vinden als voor-onderstelling. Men lette dan echter op de magere conclusie die Prof. Jeremias zelf uit zijn onderzoek trekt. — In ieder geval is in dat boek serieus gewerkt, wat van de gewone argumentatie voor de kinderdoop niet gezegd kan worden — helaas óók niet van die van de vrije evang. predikant in de door ons genoemde nummers van „Ons Orgaan".

L.

Zand en zaad

Tien regels om de gemeente in het graf te helpen

Dat zal uw opzet wel niet zijn. Evenmin zult gij uzelf daarin willen begeven. Maar Ons Orgaan, het blad van de Vrije Evangelische gemeenten heeft de volgende tien regels uit een frans blad gehaald en waarom zullen we ze niet overnemen.

Ga niet naar de kerk, is de eerste regel.

Als u naar de kerk gaat, kom dan te laat. Regel twee.

Blijf thuis, wanneer het koud is, wanneer de zon schijnt of wanneer het regent, zegt regel drie.

Regel vier: Zing niet in de kerk, of beter nog: zing om uw prachtige stem te laten bewonderen.

Bid nooit voor de predikant en bij de aanvang van de eredienst, leert regel vijf.

De zesde: Ga nooit in de voorste banken zitten; de dominee zou bang voor u kunnen worden.

Zeven: Beschouw de collecte als een noodzakelijk kwaad, geef vooral niet te veel.

Wanneer er een vreemde in de kerk komt, groet hem dan niet, maak geen plaats voor hem, help hem niet, bij het opzoeken van psalmen en gezangen. Zo'n vreemde zou eens op het idee kunnen komen, dat hij de andere kerkgangers als zijn broeders en zusters zou mogen beschouwen. Regel acht.

Regel negen: Neem nooit uw familie, vrienden of kennissen mee naar de kerk; de zondag is immers de enige dag, dat ze eens kunnen overkomen.

En tenslotte regel tien: Laat u niet verleiden uw buurman voor te stellen, de volgende zondag eens samen naar de kerk te gaan.

Die Fransen toch. Ja, want daar zit natuurlijk achter, dat er wat aan mankeert. En nu probeert een van hen de anderen op deze wijze te vermanen. Hij zegt: dat is nou net de juiste manier om de gemeente in het graf te helpen. Het Orgaan geeft geen commentaar, schrijft alleen maar: Leerzaam, ook voor ons.... En wat schrijft De Christen?

Een paar jaar geleden werden hier wel eens klaagliederen gezongen; ik weet niet of er geweend is. Later floot de fluit, maar als er gedanst werd, gebeurde dat misschien op andere muziek. Wat gaan we nu doen?

Het is altijd gevaarlijk persoonlijke indrukken het cachet te geven alsof zij de juiste diagnose van de algemene toestand zouden zijn. Ik kan dat uur een donkere bril op hebben; zit zelf in een ravijntje. Het weerbericht leert ons al dat het in het westen des lands onbewolkt kan zijn, terwijl wij onder depressies zuchten. Het zou z'n goede zijden hebben als de voorgangers eens in de geest aan een tafel gingen zitten, laten we zeggen, met de ledenlijst der gemeente in de hand. Eigenlijk moest het notulenboek der gemeente er ook maar bij. Dan zouden ze alfabetisch tewerk kunnen gaan en met Aalbers moeten beginnen. Wanneer is hij gemeentelid geworden? Staat er ook iets in de notulen omtrent zijn belijdenis doen in de gemeente? Wat heeft hij toen gezegd? Welk getuigenis gaven de ouderlingen van hem, toen hij aan de gemeente werd voorgesteld? Is hij trouw geweest? Hoe is zijn levensloop? Dan komt zuster Barink aan de beurt. Zijn eigen naam komt hij ook tegen en die man mag hij niet overslaan. Had hij misschien mee moeten beginnen om te weten wat hij bij de anderen allemaal aan vragen zal stellen. Het zou een soort boekhouding kunnen zijn. Menselijk natuurlijk, maar niet-menselijk is onmogelijk. Laten we dan geen officiele landmeters zijn met stalen banden en lansen om in de grond te prikken, we kunnen het stuk grond toch afstappen en ten naaste bij zeggen hoe lang en hoe breed er geleefd wordt.

En dan op alle slakken zout leggen? Welke slakken? U zult vinden dat we in de regel over bijkomstigheden de benen breken. Balken worden splinters, splinters balken. Ik wil niet ontkennen, dat ook bijkomstigheden symptomen, aanduidingen kunnen zijn van een dieper liggende zaak. Onlangs werd er, na wat zwaardere stof, nog even door iemand de vinger gelegd op de modeziekte bij sommigen, met name dan bij zusters, die zich op allerlei wijze pogen te verfraaien. Bij wie alle accent volkomen op het lichaam en deszelfs vorm en verschijning valt. Ja, dat is zielig, omdat het zo zielloos is. Maar mag men zich dan helemaal niet meer versieren? En met zulke vragen zijn we dan mooi op weg naar duizend geboden.

Of ik helemaal van het spoor ben weggedwaald? Niet zo ver, dat ik de weg terug niet kan vinden. Ik ben het met Okke Jager eens, dat er een nauw verband is tussen bijvoorbeeld kerkgang en schoenenpoetsen, tussen een geloofsbelijdenis en kleding.

We komen er niet met tien regels, hoe bitterzoet ze zijn te lezen, evenmin met voorschriften omtrent kleur en geur en snit. Alleen wanneer machtige waarheden de mens grijpen, verliest hij aandacht voor bijkomstigheden. Alleen wanneer het bloed van Christus, het offer van Jezus de mens gaat toespreken verliest hij de lust aan praatjes. Alleen wanneer wind en vuur van de opperzaal geweldig aan komen bruisen over de vlakte van de ziel, zal het schip zich losrukken van de eeuwenoude kaden. Dan zal de kerkdienst een samenkomst worden met veel vaart en visie. Dan zal men buiten de hechte muren van dat gebouw de weerklank horen en naar de klank gaan vorsen. Dan zal geen gemeentelid vermaand worden, omdat alle hens aan dek zijn. Wie kan voortdurend de spanning verdragen, die er is tussen het ideaal en de werkelijkheid? Geloven, en niet vertwijfelen.

HUIZINGA.

Radio-uitzending

Zondagmorgen 22 juli 8.30—9.15 uur voor de N.C.R.V. (Hilversum 2)

MORGENWIJDING

te verzorgen door Ds J. Broertjes te Utrecht.

Orde van Dienst:

Zingen Ps. 32 : 1, 2 en 3
Gebed
Schriftlezing Hebr. 6 : 9—20
Zingen Gez. 137 : 1. 2, 3 en 4
Toespraak over: „Door geloof en geduld"
Dankgebed
Zingen Gez. 104 : 2 en 3.

De liederen zijn uit „Lofzangen en Gebeden", uitgave 1952.

Bespreek uw zaken met velen,
besluit met weinigen of alleen

Bouwers van de Unie

VIII Slot

Br G. de Vries 1834—1926

Deze rubriek kan niet best afgesloten worden zonder een artikel over br G. de Vries, de pionier van het Baptisme in oostelijk Friesland. Hij is dan de hekkesluiter van deze serie, al zijn wij ons bewust dat de rij van bouwers veel langer is. We denken aan de broeders die later in onze Unie-gemeenschap dienden en hun krachten gaven aan de op- en uitbouw der Unie. Om slechts enkele te noemen: de brs K. Kuipers en K. Koopmans, Ds B. Planting en Ds H. Visser. Zeer zeker zal later nog wel eens over hen geschreven worden, maar voorlopig laten we het hierbij.

Zoals reeds de jaartallen aangeven is br G. de Vries zeer oud geworden. Hij bereikte de zeer hoge leeftijd van 91 jaar en 6 maanden. Op 14 dec. 1834 werd hij geboren te Leeuwarden. In 1855 kwam K. Holleman te Leeuwarden als evangelist-bijbelcolporteur en stichtte daar al spoedig een afdeling van de vereniging tot Heil des Volks, en in 1858 kwam men tot de stichting van een Vrije Evangelische Gemeente. De Vries moet wel reeds vanaf het eerste begin in contact zijn gekomen met de arbeid van Holleman. Hoogst waarschijnlijk reeds toen Holleman nog bij de kruidenier Johannes Plet huissamenkomsten belegde. De Vries is direct bij de stichting lid van de Vrije Evangelische Gemeente geworden. Op 8 mei 1859 trad hij in het huwelijk met Gertje van Meerloo, een zuster van F. J. van Meerloo (geboren in 1842, eveneens lid van Holleman's gemeeente, eerst evangelist te Sneek 1864—1869, later te Amsterdam en Den Haag voorganger dezer Bapt. Gemeenten, overl. 1920). Na hun huwelijksdag hebben zij niet lang meer in Leeuwarden gewoond, maar zijn zij al spoedig naar Harlingen verhuisd. In 1864 volgde opnieuw een verhuizing naar Haulerwijk. Deze keer in combinatie met het gezin van Johannes Plet. Hier in Haulerwijk bleven br en ze De Vries wonen tot aan hun dood.

Al vóór de periode van Holleman werkte De Vries reeds mee in het jeugdwerk van de Hervormde Kerk te Leeuwarden. Ook in de Vrije Evangelische Gemeente bemoeide hij zich veel met het jeugdwerk, terwijl hij eveneens te Harlingen probeerde langs deze weg de mensen met het evangelie in aanraking te brengen. Zijn activiteit beperkte zich niet alleen tot het verrichten van jeugdwerk. Hij trok naar de omliggende plaatsen en sprak daar in herbergzalen! Ook in Harlingen huurde hij een zaal; later hield evang. H. Katuin in 1900 samenkomsten in dezelfde zaal, waar De Vries dat reeds in 1863 deed. De Vries maakte hoge onkosten en ontving hoegenaamd niets terug. Hij was iemand, die noch zichzelf noch zijn geld spaarde voor de dienst van het evangelie. Toen zij in Haulerwijk kwamen, begonnen zij ook hier al dadelijk met een zondagsschool en een bijbellezing voor de ouderen. Dit werk werd gezegend en enkelen kwamen tot bekering. In 1867 werd een Vrije Evang. Gemeente gesticht, waarvan de brs J. Plet en G. Vries tot ouderling werden verkozen. De Vries bleek de grote kracht en steun van dit jonge werk, hij ging vele malen voor in de godsdienstoefeningen. Toen

G. DE VRIES
eerste sekr.-penningmeester der Unie

dan ook Ds N. van Beek in 1881 naar Groningen vertrok, oordeelde men De Vries de aangewezen man hem op te volgen. Hij is de voorganger van deze gemeente gebleven tot 1911, toen hij zijn ambt neerlegde op 77 jarige leeftijd. Tijdens de ambtsperiode van Ds Van Beek te Haulerwijk werd deze Vrije Evang. Gemeente een Baptisten Gemeente. Br De Vries had hierin ook een groot aandeel. In zijn functie als ouderling doopte hij eerst Ds N. van Beek, die daarna de anderen doopte.

Zijn twee zonen Johannes en Franciscus Johannes hebben een zeer groot aandeel gehad in de stichting van de Baptisten Gemeente te Leeuwarden.

Br G. de Vries was een der mede-oprichters van de Unie. Hij werd tot lid van de eerste Unie-commissie gekozen, waarvan hij de eerste secretaris-penningmeester was. De notulen van de oprichtingsvergadering zijn ook door hem opgemaakt en werden op de volgende vergadering, 22 juni 1881, door H. Z. Kloekers en De Vries goedgekeurd. De Vries is niet minder dan 32 jaar een werkzaam lid geweest van de Unie-commissie, (tot 1913). In dat jaar werd hij door de Alg. Vergadering tot erelid van de Unie uitgeroepen. Reeds eerder werd hij in het midden van de Unie gehuldigd. Dat was tijdens het zilveren jubileum van de Unie, dat te Deventer gevierd werd. Het was ook meteen zijn zilveren jubileum als lid der U.C., en de speciale opmerking werd gemaakt dat hij niet één vergadering der commissie wegens ziekte of andere oorzaken had gemist. Het was een spontane erkenning door die vergadering van de diensten van De Vries voor onze Unie. Hij was een ijverig werkend lid der Commissie en had naast de functie van secretaris-penningmeester haast doorlopend de functie van vice-voorzitter van de U.C. De Vries wordt getekend als een sterke persoonlijkheid, van wie een grote invloed uiging. Een man vol van geloof, wiens getuigenis rijke vruchten afwierp. Een strijder voor Jezus, die niet van wijken wist, maar zijn tijd, zijn geld en zijn leven over had voor de zaak van zijn Meester.

G. Br.

E.C.U. *nieuws*

Zuidhollandse eilanden

Pernis

Van deze Gemeente uit bestrijkt men de eilanden Voorne en Putten en sinds kort ook de Westkant van de Hoekse Waard. Dankbaar maakt Ds Sikkema met zijn medewerkers(sters) gebruik van de geboden kansen, om onder de wat stugge bevolking van deze streken het Evangelie te brengen.

Er is een aantal plaatsen, waar ze maandelijks komen en weer een ander aantal, dat ze om de twee of drie maanden bezoeken. Via de colportage ontstaan contacten, waarop ze kunnen doorborduren. Ergens in een huis was de eerste Zaaier zo in de smaak gevallen (geen wonder — het is een prachtblad!), dat de vrouw des huizes rechtstreeks aan Ds Jansma om een abonnement had gevraagd. Ook onze radio-uitzendingen zijn punten van aanraking!

Bij het openluchtwerk helpt een flink evangelisatie-koor, gesticht door een groep Pernisser jongeren, dapper mee. In Pernis zelf werken ook de andere kerken nu mee, wat helaas op Voorne en Putten niet wil lukken. Het is daar zo zonder meer nog geen veld, wit om te oogsten, maar een terrein, dat nog van stenen gezuiverd moet worden, om

De Gemeente Muntendam zet een Verenigingsgebouw te Veensloot

Foto afgestaan door dagblad „De Noord Ooster"

Diegene die op 2de Pinksterdag op ons Jubileumfeest geweest is, heeft uit de mond van Ds v. d. Werf vernomen dat Veensloot, Gem. Meeden, ging bouwen. Op bovenstaande foto ziet U het oude gebouw en daarnaast zijn jeugd en ouderen bezig om de muren op te trekken voor een nieuw gebouw.

Hier ziet men dus dat er leven te bespeuren is, de stemming is bijzonder, zowel gemeenteleden als mensen van de wereld helpen allen mee, om onze plannen te verwezenlijken. Zodra dit gebouw gereed is, komen wij weer in ons weekblad „De Christen" terug.

Brs, zrs, bidt voor deze arbeid.

De Zondagsschool telt 100 kinderen, kleine meisjesver. 35, grote meisjesver. 18 en jongensclub 17.

J. H. W.

---

daarna het goede zaad van het Evangelie te ontvangen.

Ook Ds Sikkema heeft de ervaring opgedaan, dat we door de snelle gedaanteverwisseling in deze streken in een behoefte voorzien met het evangelisatiewerk.

Rotterdam-Centrum

Ds Hooghwinkel begint met zijn helpers meer toenadering bij de bevolking op de Eilanden te bespeuren. Het wantrouwen begint wat weg te ebben. Zo kunnen er meer gesprekken tot stand komen, waar we allen zo naar gehunkerd hebben. In een gesprek is men immers aan tenminste twéé partners gebonden, die beiden wat zeggen en beiden luisteren. De geluidswagen moet dan wel langzamer rijden en soms komt men niet klaar, maar wat hindert dat! Als er maar op steeds diepere bodem zaad uit de Hemel valt!

Natuurlijk blijft dit gebied een moeilijk en zwaar terrein, maar deze ervaringen maken ons toch dankbaar. Als we in de Naam des Heren lang genoeg kunnen volhouden, dan zal eens de dag van de oogst aanbreken.

Het rapport van Rotterdam Zuid circuleert momenteel nog langs de E.C.U.-leden, maar daaruit hoort U dan een volgende keer weer eens iets.

De Here zal voorzien!

Mensen werken, zoeken, bidden, maar het besef, dât in de eerste plaats onze Heer leidt en helpt, staat daarbij voorop. Dit is niet allen een besef, dat in ons binnenste leeft, maar het is een steeds weerkerende ervaring. Al een paar jaar geleden begonnen we over de mogelijkheden rond onze hoofdstad te denken, te praten en te rekenen. De aanpak zou hier volgens de plannen van de Raad onzer Amsterdamse Gemeente niet klein kunnen zijn. Daarom duurde het ook langer, voor het zover was, dat het eerste ideaal bereikt was: een extra post met een extra evangelisatie-predikant. Er moest heel wat uitgekiend en afgeschreven worden, maar nu is het dan zover, dat de komst van Ds Boeschoten aanstaande is!

Wie de geschiedenis rond dit stuk werk nagaat, kan van kennelijke leiding des Heren gewagen: in een prachtige samenwerking tussen Amsterdam, de E.C.U. de Amerikaanse broeders van de (Noordelijke) Buitenlandse Zending, en de Alg. Vergadering (die mandaat gaf) kon tot een beroep besloten worden. En zie, de Heer blijft leiden: Ds Boeschoten vond vrijmoedigheid aan de roep gehoor te geven en: er is in deze stad met een enorme woningnood ook al een woning voor het domineesgezin!! Is het alles niet een groot wonder van Hemelse bemoeienis! De aarde wordt niet verlaten: vanuit Zijn heerlijkheid is de Heer bezig Zijn strijdende Gemeente op aarde te leiden en te sterken.

Dat we natuurlijk ook met onze Staverense Gemeente meeleven, waar in de omgeving ook iets moois aan het groeien is op evangelisatie-gebied, dat spreekt vanzelf. Maar ook daarin zal de Here voorzien!

Broeders en zusters, we ontdekken, dat we ingeschakeld zijn in Gods heilsplan. We weten dat wel uit geloof, maar we maken het ook mee! Dat maakt ons moedig en dapper, om voort te gaan. Hij gaat vooraan!

Utrecht. BROERTJES.

Uit ons Unie-bureau

Door omstandigheden wordt dit deel van mijn vakantie reeds a.s. maandag 23 juli beëindigd. Alle stukken voor de Unie-Commissie kunnen dus weer gewoon naar het sekretariaat van de Unie, Dalweg 77, Arnhem gezonden worden.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

BRIEVEN AAN **Jan Strijder**

XV

Beste Vriend en Broeder,

Ja, met die Voorgangers is het een eigenaardig geval.

Als je de Gemeente vraagt, hoe een dominee zijn moet, kom je er niet uit. Hoewel vandaag in het algemeen bepaalde eigenschappen, kundigheden en aanwensels van de voorgangers het verbazend goed doen.

Een dominee moet *sportief* zijn.

Hij moet niet vergroeid zijn met zijn zwart-met-streepjes-uniform, men wil hem ook wel eens in shirt en short zien tippelen. Hij moet niet alleen kunnen preken, maar ook een crack zijn in voetballen en een expert in kamperen.

Een dominee moet *actief* zijn. Hij moet wat dóén. Hij moet véél doen. Hij moet een overbruisende bron van energie zijn. Hij moet al maar weer in een rusteloos tempo nieuwe activiteiten op touw zetten, want er moet wat gebéúren in de Gemeente! Eigenaardig daarbij is, dat dat gebeuren vandaag persé zo luidruchtig moet zijn en van die aard, dat de kranten er verslagen met grote koppen over kunnen publiceren.

Hij (de dominee) moet zorgen voor een goede statistiek met overtuigende getallen die zijn superioriteit duidelijk bewijzen.

Hij moet verstand hebben van bazars en bidstonden, van bruiloften en bouwplannen. Hij moet sterk zijn in collecteren en uitblinken in colporteren. Een dominee moet *vlot* zijn. Ja, vooral vlot! Geen enkele dominee is zo in trek als de vlotte dominee. Jongelui die het ambt van voorganger ambiëren en in trek willen zijn doen daarom verstandig een jaar minstens les te nemen van een van de beste conferenciers van het land. Ze zouden alle uitzendingen van onze bonte radio-programma's moeten beluisteren, nog liever bijwonen in de studio's. De dominee moet grapjes kunnen maken en ruim zijn en zijn boodschap als een met jam besmeurde (of is het: besmeerde?) boterham, in stukjes gesneden en aan de vork geprikt, de luisteraars in de mond brengen.

De dominee moet *jong* zijn. Tegen de vijftig lopend, heeft hij in het algemeen genomen weinig kans meer op een beroep. Alleen jonge dominees kunnen de hierboven gesignaleerde gewenste eigenschappen en aanwensels opbrengen. De dominee moet *veel beroepen krijgen*. Minstens vijf andere gemeenten moeten op hem azen. Maar zolang de dominee veel beroepen krijgt en hevig door anderen begeerd wordt, mag hij geen beroep aannemen. Krijgt hij geen enkel beroep, dan hapert er beslist wat aan de man en moest hij nodig een beroep krijgen en er nodig op ingaan. Een dominee vertrekt zelden op tijd uit zijn Gemeente. Hij gaat of te vroeg heen, of het wordt heel hoog tijd dat er eens een ander komt.

Ja, en daarom, denk ik, is die dominee van jou zo down. Omdat hij niet jong meer is en dus niet meer zo sportief en aangeleerd vlot en overstromend actief.

Wat de *Bijbel* er van zegt?

Maar natuurlijk: wij Baptieten staan voor *Nieuw Testamentisch Christendom*. Mijn lieve tijd: Zijn we door de tijdgeest bedrogen?

Wat maalt de Bijbel om vlot en jong en harddraverij en sportiviteit? Een Voorganger moet een man zijn, vol van de Heilige Geest! Een van God geroepene, en door God geleerde. Een echte herder die liefde heeft voor de schapen. Die niet al predikende een standbeeld beitelt voor zichzelf maar meehelpt om de beeltenis van Christus in zichzelf en anderen openbaar te maken.

Een Voorganger moet z i c h z e l f zijn. Is hij sportief, uitstekend. Is hij het niet, dan ook goed. Als God hem maar riep en toerustte en als de Waarheid hem maar boven alles gaat! Want alleen de waarheid bouwt en slechts waar Christus en Christus alleen gepredikt wordt, groeit de Gemeente, in breedte maar ook in diepte.

Draag je dominee, broeder, hij is een wijs man. Als bijna vijftiger is hij ook een ervaren man. Geef de tijdgeest geen voet.

Hartelijk groet je je

Medestrijder.

Kroniek

Deze gegevens zijn ontleend aan het blad „British Weekly", waar zij onder de titel „*Kerkgeschiedenis in wording*" zijn verzameld. Voor de vertaling zorgde br Gerh. Mostert.

Oost Duitsland

Berlijn Dr Otto Nutschke van Oost Duitsland heeft er bij de Evangelische Kerk in Oost Duitsland op aangedrongen, dat zij hun loyaliteit jegens de regering zouden beloven. Alle belangrijke problemen betreffende de betrekkingen tussen kerk en staat zouden dan spoedig uit de weg geruimd kunnen worden!

Dresden Communistische anti-godsdienstige propaganda zou de oorzaak zijn, volgens de Lutherse kerk in Oost Duitsland, dat hun ledental in 1955 met 51.782 leden achteruit gegaan is. Maar het aantal candidaten voor het voorgangerschap en studenten, die daartoe een opleiding genieten, behaalt het record van de na-oorlogse jaren.

Berlijn 15 anti-religieuse tentoonstellingen zullen de Sovjet-zone bereizen. Hun thema is overgenomen van een standaard atheïstisch boek van de Oostelijke zone, dat gegeven wordt aan elk jeugdig persoon die de jeugddedicatie (toewijdings) ceremoniën van de communisten meemaakt; het heet: Heelal, Aarde en Mensen.

In het totaal zijn er in Maart 137 onderwijzers uit de Oostelijke zone naar Westelijk Berlijn gevlucht, omdat zij op allerlei wijze gedwongen werden aan de jeugd-toewijdings ceremoniën van de communisten steun te verlenen. Een vooraanstaande communistische leider heeft toegegegeven, dat de opkomst van de jeugd teleurstellend is. Vooral op het platteland waar de kerk nog sterk is, is de opkomst slecht.

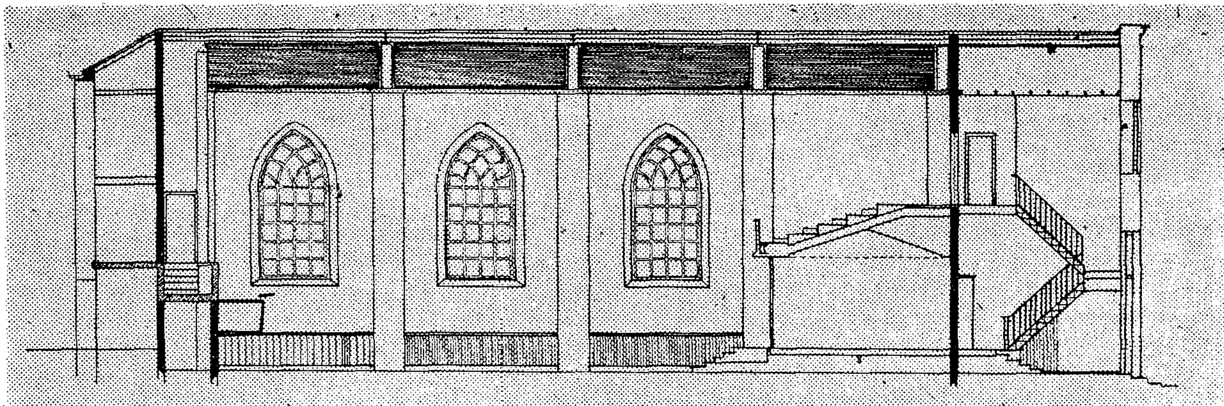
Zendingswerk

De New Haven Zending van Amerika in Azie dreigt evenzeer te mislukken als de politiek, aldus Pope van de Theologische faculteit aan de Yale Universiteit. Op politiek gebied zijn de Russen zeer geslaagd met hun „hulp zonder verplichtingen". Amerikaanse zienswijzen worden bijna overal gewantrouwd en verkeerd uitgelegd. Pope vestigde er ook de aandacht op dat de oude religies weer het hoofd opsteken. Pope heeft een rondreis van 4 maanden gemaakt door 16 landen.

China

(Hongkong) De Zweedse Rev. Gustav Nystrom, die onlangs China bezocht, vertelde dat de bezoekers scherp luisteren en vaak aantekeningen maken en vragen

Laat „Silo" herrijzen ! !

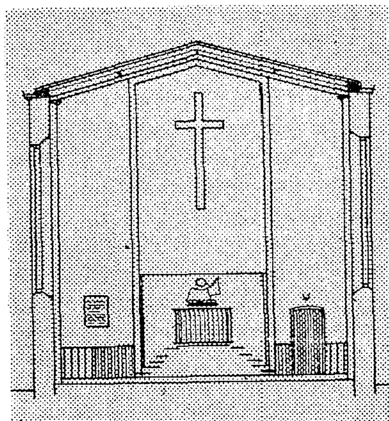

„Zo gaat volgens het ontwerp van architect Geels uit Arnhem de herbouwde Baptistenkerk in de Herenstraat te Utrecht er uit zien" aldus berichtte het Nieuw Utrechts Dagblad van 10 Juli bij deze cliché's, die voor „De Christen" welwillend in bruikleen zijn afgestaan.

Op de ene tekening ziet U een doorsnede in de lengte. Rechts komt U „Silo" binnen in een hall, vanwaar U met een paar treden rechts- of linksom in de ruimte onder de galerij komt. Dit is een ietwat verhoogde ontmoetingsruimte, waar de Utrechtenaren elkaar straks hartelijk voor of na de dienst kunnen begroeten, hun jassen desnoods kwijt kunnen en vandaar de iets lager gelegen kerk in kunnen gaan. Zo nodig kunnen de schuifdeuren tussen deze ruimte en de kerk opengeschoven worden en dan is dit gedeelte bij de kerk te trekken. Van de hall uit kunt U ook naar boven gaan, om een mooie plaats op de galerij te vinden. Achter de galerij is een extra zaal, waarvan U hier alleen de deur ziet. Beneden tussen hall en ontmoetingsruimte is een keuken geprojecteerd, waarvan U ook alleen de deur kunt zien. Tussen keuken en ontmoetingsruimte is een doorgeefluik.

Beneden helemaal links ziet U de kansel met daarachter de kleedkamertjes. Van de kerk uit hebt U een prachtig uitzicht (zie de andere tekening) op kansel en doopvont met daarvoor straks de avondmaalstafel. De deur rechts naast de kansel geeft toegang tot de consistorie, kleedkamers en achteruitgang.

Voor ons land is deze opstelling van het Doopvont iets nieuws. In diverse gevallen is een Doopvont benéden de kansel niet bevredigend geweest, omdat dan van de zo plechtige doophandeling voor de kerkgangers weinig of niets te zien viel, waardoor het getuigend karakter van de doop wat verloren ging. In een lange, smalle kerk als „Silo", kan men

moeilijk het doopvont terzijde bouwen, dan zou de kansel ook uit het centrum weggedrukt worden. Een verplaatsbare kansel heeft evenzo bezwaren. Daarom is na rijp beraad deze vaste opstelling gekozen. De Doophandeling wordt hier voor ieder zichtbaar voltrokken, terwijl het opklimmen uit water achter de muur aan het oog onttrokken wordt. Met dit naar-de-hemel-open doopvont wordt de doop ook wat meer als *opstanding*-tot-het-nieuwe-leven gekarakteriseerd, waaraan de Gemeente zo bij voortduur herinnerd wordt.

Door de tussenvorm van de ontmoetingsruimte is het nieuwe „Silo" zowel geschikt voor een massale kerkdienst (er kunnen minstens 320 mensen ruim zitten), als voor een meer intieme besloten avondsmaalsviering. In beide gevallen zal men er zich thuisvoelen. Zo is „Silo" straks een èchte Baptistenkerk.

In voorkomende gevallen kan de ontmoetingsruimte als podium of als aparte zaal gebruikt worden. U komt maar eens kijken, als het gebouw klaar is.

Wanneer dat zal zijn? Dat hangt van velerlei factoren af: bouwvergunning, financiële middelen, en wat dies meer zij. Als we op de dag van de brand (maar dan een jaar later) de inwijding hebben (12 febr.) mogen we heel dankbaar zijn. We doen ons best, zoals U zult begrijpen. Want hoe blij we ook zijn met de Doopsgezinde gastvrijheid, toch zijn we het liefst in eigen huis. We bidden daarom ook steeds, dat de Heer ons mag helpen in de herbouw. Wat we tot nu toe ervaren hebben, is een *verhóring van gebeden* geweest. Daarom gaan we met vertrouwen verder, vertrouwen in onze Heiland, Die ook het werk van de Utrechtse Gemeente niet zal laten varen. Het is immers het werk van Zijn handen!

J. B.

---

stellen, zodat men zich goed moet voorbereiden voordat men in een kerk gaat spreken. Rev. Nystrom zei dat over 't algemeen de condities voor de Christenen in China goed te noemen zijn. Rev. Nystrom was een van de twee geestelijken van buitenlandse kerken die een vergadering van protestantse leiders in Peiping meemaakten.

G. Br.

ALKMAAR

Met dankbaarheid waren wij zondag 1 juli weer bij elkander om getuige te zijn van de belijdenis en doop van een echtpaar dat, volgens hun eigen getuigenis, na veel zoeken langs verschillende wegen tenslotte de Heer Jezus gevonden had.

Onze voorganger was weer in de gelegenheid aan een talrijk gehoor het Evangelie door te geven, en wij zijn dankbaar dat wij ook de vruchten mogen zien.

Het spreekt steeds duidelijker tot ons: een eigen voorganger, die de noden van de Gemeente kent en daardoor diè geestelijke verzorging kan geven welke nodig is.

Dat men de voorgangers, die het woord Gods tot ons gesproken hebben in ere houde.

VULLING, secr.

DAARLERVEEN-VROOMSHOOP

Dat u een poosje niets gehoord hebt is niet omdat er niets te berichten is uit onze gemeente. Integendeel. Maar in onze kleine gemeente is zoveel arbeid, dat ieder wel iets anders te doen heeft dan stukjes schrijven. Toch is dit ook belangrijk. We staan samen in dezelfde arbeid en u hebt daarom recht eens iets daarvan te horen.

In de eerste plaats is er vreugde in de gemeente omdat mensen de Here Jezus aangenomen hebben. Dit zijn vooral vruchten van de evangelisatie-samenkomsten in Westerhaar. De eerste vrucht van de arbeid daar is de man die zijn grond gaf voor het gebouwtje.

In de afgelopen twee maanden hadden we drie doopdiensten en werden elf broeders en zusters gedoopt. Helaas kunnen we de bezoekers niet meer een plaatsje in de kerk geven tijdens deze diensten en moes en mensen buiten blijven staan luisteren. Er zijn daarom bouwplannen, die naar we hopen eens werkelijkheid worden. Intussen is er toch een tijdelijke oplossing gekomen doordat broeders en zusters van de „filadelfia-gemeente" en de baptisten gemeente tot een fusie gekomen zijn en we nu in Vroomshoop samen kunnen komen in het noodkerkje van deze gemeente. Tijdens de zomermaanden houden we hier openluchtsamenkomsten die zeer goed bezocht worden.

We hebben ook de beschikking gekregen over een auto met geluidsinstallatie om te werken in de omliggende plaatsen.

Ook de zondagsschoolarbeid gaat fijn. We hebben nu een kleine honderd kinderen. Zodra er meer getrainde leiders zijn kunnen we meerdere klassen beginnen.

We groeten alle broeders en zusters in de lande hartelijk en u kunt zich voorstellen dat we dankbaar zijn voor de zichtbare zegen die de Heer ons geeft.

Corr.

Een noodkreet
van de J.M.C.

In de afgelopen winter heeft de J.M.C.-Raad een onderzoek ingesteld naar de samenstelling en activiteiten van de jongens- en meisjesclubs in onze gemeenten. Daarbij hebben wij een heleboel geleerd en een paar dingen willen wij hier doorgeven.

Ruim tweederde van alle kinderen die de clubs bezoeken komen uit gezinnen buiten onze gemeenten, dat wil dus zeggen dat hier een enorm evangelisatieterrein ligt, dat gezien de omvang maar door weinigen wordt bewerkt, want achter deze kinderen staan de ouders, die via hun kinderen gemakkelijker zijn te bereiken dan op welke andere manier ook.

Wist U wel dat er in 40 % van onze gemeenten geen clubwerk is? Dat kan niet liggen aan een gebrek aan kinderen, want die zijn er overal, maar alleen aan een gebrek aan belangstelling en liefde van de zijde der mensen die dit werk moeten leiden, dus van Uw kant. Als U wilt hoeft al het andere geen bezwaar te zijn, want de J.M.C. helpt U met raad en daad om in Uw gemeente het clubwerk te starten. Hebt U geen tijd om voor God en Zijn gemeente te werken? Of bent U al over belast? Een goede raad: geef dan wat werk uit handen aan anderen, die geen club kunnen leiden. Verder is ons gebleken dat er in de meeste gemeenten weinig of geen belangstelling is van de zijde der Kerkraad voor dit werk. Hoe komt dit broeders? Als U achterwege blijft met Uw belangstelling, remt U een arbeid af die voor vele jongelui een grote zegen is geweest voor hun verdere leven. Verontrust het U niet dat er zoveel kinderen zijn die nooit horen van Gods liefde voor deze wereld, terwijl zij toch op onze weg geplaatst worden?

Daarom willen wij U allen langs deze weg oproepen tot meer belangstelling en meer verantwoordelijkheid voor het clubwerk in onze gemeente. Meldt U als leidster of leider bij hen die reeds werken of stap naar Uw Kerkeraad om een nieuwe club te beginnen. Voor alle mogelijke inlichtingen kunt U terecht op onderstaand adres.

De J.M.C.-Raad en al haar medewerkers(sters) rekenen op U.

Namens die J.M.C.-Raad,
M. GERMERAAD.

Breemarsweg 76, Hengelo (O).

Diversen

ADRESSEN BAPTISTEN GEMEENTE HOOGEVEEN

Penningmeester: G. de Jonge, Julianastraat 20, Hoogeveen.
Sekretaris: G. Blok, Albert Steenbergenstraat 13, Hoogeveen.

BEROEPINGSWERK

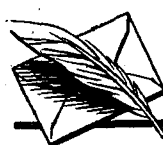
De Gemeente Winschoten heeft Ds J. Ketelaar van 2e Exloermond als haar herder en leraar beroepen.

De Baptisten Gemeente te Hoogezand heeft als haar herder en leraar beroepen Ds J. Ketelaar van 2e Exloermond.

VERBETERING

In de laatste Losse Schakels in De Christen van j.l. Vrijdag werd door de professor in de tegenwoordigheid der studenten erkend, dat hij een onjuiste diagnose gesteld had — niét van de student, maar van de *patient!*

L.

Correspondentie

Br K. T. te G. Uw art. met instemming gelezen. Dachten ze allen maar als U. Daar van andere zijde al zoveel over dit onderwerp geschreven was, heb ik de plaatsing ervan achterwege gelaten.

E.R.

Advertentiën

Jaargang 73 . Nr 3324 . Vrijdag 27 Juli 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De geopende hemel

Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.

Hand. 7 : 56.

In Stefanus' dagen was het niet goedkoop om een Christen te zijn.

Toch is Stefanus het met hart en ziel geweest; hij heeft als een goede diaken gesteund en geholpen, maar ook getuigd en gepredikt en grote tekenen en wonderen gedaan. En zo is hij tenslotte gegrepen en voor de Hoge Joodse Raad gebracht. Daar klagen enkele (valse) getuigen hem aan wegens Godslastering, evenals ze het vroeger zijn Meester deden, en daar ook houdt hij een machtige verdedigingsrede, die meer van een requisitoir wegheeft, en waarin de beschuldigers beschuldigd worden: „Gij zijt de verraders en moordenaars geworden van een rechtvaardige" (van Jezus). Stefanus heeft zó goed gesproken, de Heilige Geest heeft zóveel helder licht laten vallen op de oude en recente Joodse geschiedenis, dat de leden van het hoge rechtscollege er niet van terug hebben. Ze knarsetanden!

Hoe eenzaam staat die Stefanus daar! Zijn rechters is het niet om recht te doen, maar om hem onschadelijk te maken. Rechtskundige hulp wordt hem door niemand geboden. Overal zijn slechts dreigende gezichten.

Maar zie, dan is daar die Helper, groot van kracht, steeds bereid. Dan opeens ziet Stefanus, omhoog blikkend, de hemelen geopend en de Zoon des Mensen, zijn Meester, staande te rechterhand Gods.

Als Stefanus al eens een ogenblik getwijfeld heeft of Zijn Heer wel bij hem was, nu niet meer! Hij ziét!

Opmerkelijk is daarbij, dat het oog van Stefanus allereerst op *Jezus* valt. Niet op de schatten, de rijkdommen van de Hemel, maar op Jezus zelf richt hij zijn oog. Deze Jezus is het, voor wie hij lijdt en die hij het meest nodig heeft.

En vanaf dit moment is Stefanus onoverwinnelijk. Nu kan hij het ergste doorstaan. Hij is niet alleen, hij ondervindt de grootste bijstand. De Meester zelf, staande ter rechterhand Gods, de almachtige, heeft zijn zaak in handen.

Spontaan geeft Stefanus getuigenis van wat hij ziet en ondervindt: „Zie, ik zie de hemelen geopend en de zoon des mensen...." De anderen moeten het ook weten. Hebben ze niet het Messiasschap van Jezus ontkent? Zie dan nu, daar is Hij!

Hebben ze Zijn opstanding niet geloochend? Zie, Hij leeft en is bij God!

Hebben ze de waarde van het bloed van het Lam niet van nul en generlei waarde geacht? Maar nu ziet Stefanus de hemelen o p e n!

De toegang tot God is ontsloten. Het verzoeningswerk van Christus heeft het voorhangsel doen scheuren en de weg naar God vrij gemaakt.

Dat is een geweldige boodschap die Stefanus doorgeeft: De hemel is o p e n!

IK zie de hemelen geopend. Inderdaad: alleen het gelóóf ziet iets van die open hemel. Alleen wie weet heeft van het volbrachte werk van Christus, kan gemeenschap met God hebben. De geleerde, weledelgestrenge en weleerwaarde heren van de Hoge Raad zagen niets! Niets dan een man, die midden in de nood sterk was! Die ze niet áán konden. Die hoog boven hen stond doordat een macht buiten hun bereik hem steunde, inspireerde en rechtop hield.

Hùn reactie op dit machtig getuigenis van Stefanus was, dat ze begonnen lawaai te maken, de oren dicht te stoppen en tenslotte deze getuigende stem het zwijgen op te leggen door een regen van stenen.

Maar vandaag nog horen we het de martelaar Stefanus triomferend uitroepen: De Hemel is o p e n! Jezus staat ter rechterhand Gods! Aan Hem behoort dus alle macht in hemel en op aarde. Waag het dus met Hem.

Wf.

Losse Schakels

„Welvaartsziekten" Onlangs aanvaardde aan een nederl. universiteit een professor in de geneeskunde zijn ambt met het uitspreken van een rede, waarin hij o.a. ook sprak over „welvaartsziekten". Hij zeide dat economische welvaart haar eigen gevaren mede bracht voor de gezondheid van een volk. De hoogleraar wees er op, dat in de hongerwinter in het westen van ons land bepaalde ziekten niet voorkwamen. Hij noemde galstenen en aderverkalking en zeide dat wellicht ook suikerziekte een welvaartsziekte genoemd kan worden. We kijken van dergelijke opmerkingen wat vreemd op, want we staan er niet zo licht bij stil dat overvloed evenzeer gevaarlijk kan zijn voor de gezondheid als armoede. Overdaad schaadt echter evengoed als ondervoeding. Wanneer men veel kan krijgen is het niet goed het er dan ook maar van te nemen. Soberheid is voor het lichamelijk welzijn beter dan overdaad. — Waarom zouden we deze opmerkingen niet aan elkander doorgeven? We bidden voor onze gezondheid en bidden om het herstel van onze zieken, maar moeten dan ook bereid zijn om ons de paden des levens bekend te laten maken.

In de gehoorzaamheid aan de wetten, die God ons leven gesteld heeft, zegent Hij ons. Niet als we buiten die paden wandelen. Dan komt hij ons tegen. — Daarom is het gebed voor de artsen nodig, opdat God hen de wegen tone en middelen aanwijze, waarmede ze ons in onze gezondheid kunnen dienen. Zijn ook zij niet gesteld als dienaren Gods, ons ten goede?

Schade aan de ziel? Kan stoffelijke voorspoed oorzaak zijn van geestelijke achteruitgang? Sommigen geloven dat wij met ons volk in een toestand van geestelijke verslapping leven. Zij schrijven dat toe aan de economische welvaart. — Laat ons eerst vaststellen dat aardse armoede niet altijd de beste bodem is voor een rijk, geestelijk leven. Maar we vergeten, terwijl we dit schrijven, niet dat onze Heer de armen heeft zalig gesproken. Zeker: de geestelijke armen. Matth. 5 : 3, maar Lukas geeft een zaligspreking van onze Heer weer, die luidt: zalig zijt gij, armen. Armoede kan bitter, opstandig en doof maken. Zij kan verwijdering bewerken: de mens van de mens, en de mens van zijn God wegdrukken. Armoede kan ook een diep gevoel van afhankelijkheid te voorschijn roepen en naar God heen dringen. Dus is, opzichzelf gezien, armoede geen zegen. Zou het met voorspoed niet evenzo zijn? Zou geestelijke welvaart onverschillig maken voor de geestelijke dingen, óf de voorhanden onverschilligheid in het licht trekken? Ik denk het laatste. Wie recht stond voor zijn God, vóór de economische welvaart intrad, heeft Hem nu niet minder hartelijk lief, maar leeft een nog dankbaarder leven. Wie toen niét recht stond, wordt nu als z o d a n i g o p e n b a a r. De omstandigheden veranderen onze zielstoestand niet maar brengen die tot openbaring. Indien gij in de heersende welvaart deelt en het nu wat breder hebt, zijt gij dan nu een heel dankbaar mens, die zich verheugt het nu beter dan voorheen in uw offer te kunnen t o n e n? We zijn in een welvaartscrisis. Als hoedanigen komen wij er uit te voorschijn?

Kommunisme? In de oud-christelijke gemeente was zeker geen sprake van kommunisme in de tegenwoordige zin van het woord. Niemand werd wat afgenomen. Privaat bezit werd niet bestraft. maar wel bedrog. Er was echter verantwoordelijkheidsgevoel voor elkander en dat uitte zich in grote offervaardigheid. Wie geen baar geld ter beschikking had, verkocht een eigendom teneinde zo de in nood gekomen geloofsgenoten aan het noodzakelijke levensonderhoud te helpen. — Dit uitgangspunt bij de „goederen gemeenschap" der eerste christenen moeten we niet uit het oog verliezen, en evenmin het doel.

Verdeling der armoede Doordat zij, die geloofden in Jezus van Nazareth, werden uitgesloten van bedeling uit de inkomsten voor de „algemene armen", de tempelkast waarin de rijken voor het onderhoud der behoeftigen hun offeranden stortten kwamen de bekeerde armen in nood. De in Jezus gelovende Joden werden buiten de gemeenschap geplaatst en nu kwam de gemeente voor de noodzaak te staan zélve voor haar armen te zorgen. Bovendien werden veel priesters gelovig en dat betekende voor deze mannen dat ze hun salaris uit de tempelinkomsten moesten derven. De brief aan de Hebreeën spreekt van „de roving hunner goederen", Hebr. 10 : 34, dat is: het inhouden van hun salaris. Ook in het onderhoud van de gezinnen van deze brodeloos geworden priesters moest worden voorzien, voor zover deze geen andere inkomsten hadden. De door het geloof in Jezus ingetreden armoede moest dus verdeeld worden. Vandaar dat sommigen, teneinde daaraan mee te kunnen doen, een en ander van hun vaste goederen te gelde maakten.

Het Gezichtspunt De opstanding was de prediking dier eerste jaren. Dat Jezus gekruizigd was, wist heel Israel wel en zei hun slechts dat Jezus als een door God geoordeelde en verlatene was gestorven. Daarom moest vooral de opstanding worden verkondigd, want in het licht van dat feit, kreeg het kruis een andere, n.l. verzoenende betekenis. Men dacht zich de openbaring van de opgestane Heer in heerlijkheid dicht nabij. Is die openbaring, nu Jezus verrezen is, niet elke dag mogelijk? Men lééfde bij die mogelijkheid en zag nu de dingen dezer wereld heel anders en taxeerde aards bezit anders, dan men het tot die tijd toe gedaan had. Men verkocht „akkers". Bornhäuser wijst er op, dat we hier aan dodenakkers te denken hebben. Simon van Cyrene kwam van zijn akker, hij had zijn grafspelonk bezocht. Lagen daar dierbaren? Van het loon des verraads, dat Judas terug bracht kocht men een begraafplaats voor de vreemdelingen, een „akker des bloeds". Spreken ook wij niet van de „dodenakker"? Het geloof in de opstanding maakte het licht om zulke akkers te verkopen en met de opbrengst de nood der arme mede-christenen te lenigen.

Hoever staat deze hele gedachtenwereld, waaruit hier geleefd en gehandeld werd, van het tegenwoordige Kommunisme af! De achtergrond, de doelstelling en de mogelijkheid van dat handelen kan alleen verklaard worden uit een levend en waarachtig geloof in de Here Jezus. Uit dit geloof bloeit een echte gemeente op want ze schept diepe gemeenschapszin. Laat de wortel gezond zijn en het hemelse wezen der gemeente kan niet verborgen blijven!

L.

Zand en zaad

„Wij denken tegenwoordig in divisies. We laten het woord van Paulus: „als ik zwak ben, ben ik machtig" rustig in de Bijbel staan. We laten het niet uit de Bijbel overspringen naar de krant. Als we dat deden zouden er merkwaardige dingen gebeuren! Dan werden bijna alle woorden van de krant in hun tegendeel veranderd. Overal waar „overwinning" stond, zouden wij dan „nederlaag" lezen. De vette koppen werden in kleine letters veranderd. Het achterin-weggestopte kerknieuws kwam op de voorpagina. De Grote Drie werden plotseling de Kleine Drie. Ik zou wel eens één keer een Christelijk Dagblad willen lezen. Een echt Christelijk Dagblad, waarin alle feiten en gebeurtenissen in rangorde en formulering iets zouden laten zien van Paulus' onlogische visie: zwakheid is macht. Wat een vreemde krant zou dat worden! Er zouden foto's in staan van de armen van geest. De zachtmoedigen zouden worden genoemd als de aanstaande machthebbers op aarde. De advertenties zouden hongeren en dorsten naar de gerechtig-

heid. Boeiende processen zouden wijken voor het wel en wee van de oninteressante reinen van hart."

Dat heb ik niet geschreven, alleen maar overgeschreven.

„Wij helpen de moderne mens maar 'n klein beetje op weg. Hij moet „zich maar overgeven aan Jezus". Hij moet „zich bekeren". Hij moet „bidden". Och, wat staan wij met al onze goede bedoelingen langs hem heen te preken! Dacht u dat hij wist, wat dat was: bekeren en bidden? En „zich overgeven aan Jezus" — hoe doe je dat? Hoe gaat dat in zijn werk?......

Wij verkeren momenteel in Nederland bijna in dezelfde situatie als de zendelingen, die bij elk woord dat zij gebruiken, huiveren voor de misverstanden die onvermijdelijk met dat woord méékomen."

„Ergens kwam een zuster klagen bij de kerkeraad. In deze gemeente zaten de vrouwen altijd in het „middenblok", de mannen aan de kant. Maar nu was er een „boze" man gekomen, die zomaar naast z'n eigen vrouw ging zitten. In het middenblok. „Als ik naast haar mag slapen, mag ik ook wel naast haar in de kerk zitten," had hij gezegd. Maar hij had vergeten, dat er nu aan de andere kant ook een vrouw naast hem zat. Deze vrouw kwam bij de Raad der Kerk: „Ik heb geen zegen meer in de dienst, want er zit een man naast mij." De Raad wilde geen brokken maken. De Raad vergaderde en vergaderde. Commissies togen aan 't werk. Het probleem hield de gehele gemeente bezig.

Intussen ging de wereld naar de ondergang. Maar zij hadden geen tijd om daaraan te denken. Ze vergaderden. De oplossing werd gevonden. De boze broeder mocht naast zijn vrouw blijven zitten op voorwaarde, dat hij zó ging zitten dat er aan zijn andere zijde alleen maar een gangpad was. Leve de gangpaden! De antithese kan behouden blijven.

Groot verdriet in de hemel. Hevig applaus in de hel."

„Wist u wel, hoe geweldig-grote invloed uw gezicht en uw houding in de kerk kan hebben op de preek? De meeste kerkmensen weten niet, dat zij met hun gezicht de preek kunnen „máken en breken". Zij weten niet, dat zij mee verantwoordelijk zijn voor de gehele kerkdienst. U moet de verwondering vanuit uw ogen laten overspringen naar de stem van uw dominee. De preek kaatst heen en weer tussen uw gezicht en het zijne. Zo krijgt u de preek, die u zelf verdient. Wie heeft, die zal gegeven worden — dat geldt ook bij de preek. Er is tot nu toe te weinig wisselwerking tussen dominee en gemeente. Maar een gemeente, die de preken alleen ondergáát, gaat ónder."

„Een Gereformeerde ontmoet een Gereformeerde, maar ontdekt tot zijn verbazing, dat deze broeder wél het hele Gereformeerde kerkrecht in zijn hoofd heeft, maar een kleur krijgt bij een gesprek over de Here Jezus. Daarna ontmoet hij een soldaat van het Leger des Heils, met wie hij zomaar over Jezus Zelf kan praten. Dan voelt hij zich méér met deze soldaat verbonden dan met zijn eigen kerkgenoot, en ontdekt dat de belangrijkste vraag niet is: klopt alles kerkrechtelijk? maar: ben ik gegrépen door Christus?"

„Wij moeten het aandurven om de vaste wal van onze menselijke zekerheden los te laten en met de spontaneïteit, waarmee Petrus pardoes de zee in sprong, ons te werpen in de stróóm van God."

„Een christelijke vakantie is een stad op een berg. Een gezin dat midden op 't strand uit de Bijbel leest na 't eten, is een lichtend licht en een baken in zee. Een groep jongelui die gezangen zingen op de fiets, kunnen meer betekenen dan een hele jaargang van een evangelisatieblad. Ook ons reisverslag komt in het Boek daarboven."

„Maar tegenwoordig kunnen wij niet meer blijven stilstaan. Daar is het leven te gejaagd voor. Wij blijven niet eens meer trouw aan onszelf. Wij bezinnen ons tussen neus en lippen. Ons denken is een snackbar-denken geworden. Ons leven is een ruteck-leven. Onze preken zijn Ruteck-preken: hier een broodje, daar een worstje — om staande op te eten. Na 't eten lezen we tri-tra-trouw de opschriften in „Trouw". Zelfs onze vakantie gebruiken we niet eens meer om opnieuw te oefenen in concentratie.

Als dit leven-van-een-hap-en-een-snap in Gods boek terecht komt, — wat zullen de engelen ervan zeggen, als zij over zijn schouder meelezen. Een roman zonder compositie, een zin die wel begint maar niet is afgemaakt....

We dienen met een benarde consciëntie een aanklacht in over de shorts van jonge meisjes in de zomer, — en wij laten zonder enig gewetensbezwaar jonge jongens met een bajonet lopen en lesnemen in „fanatiek kijken". Wij protesteren tegen voetballen op Zondag, en wij bidden voor bombardementen op Zaterdag."

Ik heb al veel meer ruimte gebruikt dan anders en heb zelf nog geen woord gezegd. Maar Okke Jager deed het vandaag voor mij en al wat u hier las, uit een groot veld gerukt, kunt u veel beter op dat veld zelve gaan plukken. Bij Kok te Kampen kwam een nieuw boek uit van deze dominee, met als titel: Interwieuw met de tijdgeest. Het kost maar f 4.15. U zult het niet berouwen het te hebben gekocht. Integendeel.

HUIZINGA.

Kroniek

Vervolg
„Kerkgeschiedenis in wording"

India

(Ambikapur) Een zendeling van de „Disciples of Christ"-zending heeft vrijspraak verkregen voor zendelingen, die veroordelingen tot een totaal van acht maanden hadden ontvangen. Plaatselijke anti-zendings extremisten zouden de beschuldigingen hebben verzonnen. Een Australische zendeling van hetzelfde genootschap is voorlopig in vrijheid gesteld.

(Nieuw Delhi) Minister Raj Bahadur heeft het Indische parlement meegedeeld, dat meer dan een derde van de aanvragen van zendelingen voor visa werd afgewezen in een periode van 4 maanden die 31 Januari j.l. eindigde. 66 uit honderd visa werden aan Amerikanen verstrekt; 35 van de 60 die afgewezen waren, zijn Amerikanen. In Mei 1954 werd verklaard, dat 109 Amerikaanse zendelingen werden afgewezen, maar dat 789 aanvaard in twee daaraan voorafgaande jaren.

Zweden

(Stockholm) Na een onderzoek heeft het Amerikaanse blad „Life" verklaard dat Zweden het meest verwereldlijkte land van de wereld is. Het Zweedse dagblad, Stockholms-Tidningen, zei in een hoofdartikel dat Zweden waarschijnlijk een van de minst religieuze landen van de wereld is. De verwereldlijking had hier grotere vooruitgang gemaakt dan in andere landen. Het werd nodig tijd, zei het blad, dat men ontwaakte — 't gevaar was groot dat men iets verloor, waarvoor niets anders in de plaats kon komen.

Nederland

In 1950 waren er nog 150 toekomstige Hervormde predikanten, die hun studie aan de vier Nederlandse Universiteiten begonnen. In 1956 lieten zich maar 56 inschrijven. Geestelijke spanningen in de gemeenten en de economische toestand zouden hiervan de oorzaak kunnen zijn. De Hervormde Synode heeft het beginsalaris nu aanmerkelijk verhoogd.

Spanje

Spaanse autoriteiten hebben geen uitleg willen geven van in beslagnemen van 36000 delen van de Heilige Schrift bij het Britse en Buitenlandse Bijbelgenootschap. Ondanks alle argumenten die gebruikt worden om aan te tonen dat de Spaanse regering en de R. K. kerk het lezen van de Schrift wel toestaan, kunnen wij uit de ervaring van mensen, die in Spanje verkeren, wel opmaken

dat het lezen daarvan zeker niet bevorderd wordt.

Een R.K. apologist heeft getracht de inbeslagneming van de Bijbels in Madrid te verklaren, door het argument, dat de vertaling zoveel anders was dan „de duidelijke tekst van de Bijbel". Dit is een oud argument tegen Bijbelgenootschappen, waaraan reeds lang geen waarde gehecht wordt. Kardinaal Newman heeft tot het einde van zijn leven „The Authorized Version" gebruikt omdat hij hieraan de voorkeur gaf. Ook heeft Father Luke Rivington, DD., eens in een lezing gezegd: When I speak of the Bible I speak of....the Protestant Authorized Version". („Als ik het over de Bijbel heb, dan heb ik het over.... de protestantse officiele vertaling"). Het „Catholic Dictionary" (Catholieke Woordenboek) zegt, dat de R. K. vertaling die zeer veel gebruikt wordt, nooit toestemming voor druk ontvangen heeft van een bisschop, nog veel minder de Pauselijke goedkeuring.

Columbia

Nieuwe verdrukkingen zijn weer gaande in Columbia. In de laatste weken zijn weer 30 kerken gesloten 7 voorgangers in gevangenissen (twee in blokken) opgesloten. Aan het einde van een dienst van evangelische christenen verschenen twintig gewapende mannen, die erg lasterlijk optraden en de christenen communisten noemden. De groep dreigde de Evangelischen te vermoorden en het huis te verbranden als zij doorgingen met godsdienstoefeningen te houden. Toen de Evangelische leiders deze zaak voor de secretaris van de regering brachten, werd hen gezegd dat zodra de politie communisme in de vergadering vermoedde, zij het recht zouden hebben op de vergadering te schieten met het voornemen de deelnemers te doden. Onlangs heeft de regering bekend gemaakt, dat de kerken in zendings-streken van Columbia niet meer gebruikt mogen worden door inlanders. Te voren werd de arbeid in het openbaar niet meer toegestaan. Door dit verbod wordt een groot deel van het werk in Columbia stil gelegd. Ook zou Columbia's grootste kerk, die gemiddeld door 1700 mensen wordt bezocht, gesloten moeten worden. (The Christian).

Op 25 mei j.l. werd te Barrancabermeja op last van de regering het kerkgebouw van de „International Church of Foursquare-Gospel", een gemeente van een Noordamerikaans zendingsgenootschap, gesloten. Deze gemeente telt 400 belijdende leden, maar de kerkdiensten worden door 1000 mensen bezocht. De kerk werd eerst in 1950 gebouwd. Intussen gaat de R. Kath. nieuwsdienst voort met te zeggen, dat alle berichten omtrent protestanten vervolging in Columbia op fantasie berusten! (Hervormde Kerk).

G. Br.

Hoe denkt U hierover?

Onder dit opschrift is U, waarde lezer, in de Christen van 22 Juni j.l. een vraag voorgelegd door een Rotterdamse broeder.

Hij heeft er over zitten peinzen, welke plaats onze jongste leden, zo ongeveer tot en met zestien jaar, in de Gemeente hebben in te nemen. Ze zijn gedoopt, zitten mee aan de avondmaalstafel, helpen misschien al hier en daar mee aan de arbeid, maar mogen ze ook de Gemeentevergaderingen bezoeken, en meestemmen waar het gaat om de verkiezing van ambtsdragers en over alle mogelijke andere zaken?

Misschien hebben meerderen Uwer inderdaad aandacht aan deze vraag geschonken. Maar slechts twee van de tot nadenken gekomen lezers hebben een antwoord geformuleerd. Die beide antwoorden wil ik hier graag, kort samengevat, weergeven.

Br M. v. E. te R. staat op het standpunt, evenals ook de vraagsteller zelf, dat leden van de hier bedoelde jonge leeftijd niet mee moeten praten en beslissen over zaken, die ze nog niet voldoende kunnen beoordelen, omdat ze er de rijpheid nog niet voor bezitten. „Iedereen zal toch wel toestemmen" zegt hij, „dat kinderen van 10—16 jaar, ook al zijn ze gelovig en gedoopt, over vele levensvragen geen oordeel hebben dat als goed gefundeerd kan worden beschouwd."

Hij citeert, om zijn mening te staven, Gal. 4 : 1, waar Paulus zegt: „Doch ik zeg, zolang de erfgenaam een k i n d is, verschilt *hij in niets van een dienstknecht*, hoewel hij een heer is van alles." Paulus heeft het hier over heel andere zaken, als waarover het in dit artikel gaat, maar is het toch blijkbaar met de opvatting van zijn tijd eens, dat een k i n d nog niet rijp genoeg is om h e e r te zijn en mee te besturen. Een andere, door hem gebezigde tekst, om aan te duiden dat de Bijbel wel terdege onderscheid ziet tussen het onrijpe kind en de rijpere man, is 1 Cor. 13 : 11: „Toen ik een k i n d was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind, maar wanneer ik een MAN geworden ben, heb ik teniet gedaan hetgeen eens kinds was." Volgens br v. E. alweer een aanwijzing tegen het verlenen van stemrecht aan te jonge leden.

Nog meer Bijbelse argumenten voert hij aan: Rehabeam liet zich bijstaan door te jonge raadgevers, en kwam er wel heel slecht mee uit!

In het oude Israel telde je pas mee, getuige Exodus 30 : 11—16, als je tenminste twintig jaar was. Dan was je in *zekere zin meerderjarig!*

Ja, en hoe is het in de praktijk van het gezinsleven? vraagt br v. E. Welke vader zal aan kinderen medezeggenschap geven over zaken, waar men op jeugdige leeftijd geen goed begrip over kan hebben? Zijn het dan niet zijn kinderen? Zeer zeker, maar juist om hun eigen bestwil zal hij met wijs beleid hen als k i n d e r e n, en niet als v o l w a s s e n e n behandelen. Anders geeft hij hun meer te dragen dan ze dragen kunnen!

De eindconclusie van br v. E. is al wel duidelijk: Kinderen van de hier bedoelde jonge leeftijd moet men geen lasten op de schouders leggen, die ze (nog) niet kunnen dragen.

Br J. A. V. te R. verheugt zich er altijd bijzonder over, „wanneer kinderen op bedoelde leeftijd reeds tot de overtuiging zijn gekomen dat het ook voor hen noodzaak is geworden om ook in de doop hun Heiland na te volgen". „Naar mijn gedachten", zo vervolgt hij, „is echter intense voorzichtigheid te betrachten dat niet het sentiment op de voorgrond treedt, doch dat het aanvragen van de doop werkelijk steunt op *geloof* en *gehoorzaamheid*. Alvorens dan ook de gestelde vraag te beantwoorden, moet het mij van het hart dat een kind toch minstens 12 à 13 jaar zou moeten zijn, om de doop te kunnen laten aanvragen. Jongere kinderen kunnen toch zeer zeker niet de draagwijdte beseffen van dit machtig gebeuren in hun leven en de gevolgen welke deze stap voor hen in hun verdere leven kan hebben. Vandaar, dat ik wel enigszins huiverig sta tegen doopsbediening aan zulke jonge kinderen.

Nu de eigenlijke vraag.

Deelname van jonge kinderen als hier bedoeld, aan gemeentevergaderingen moet beslist worden afgewezen, m.i. Op zulke vergaderingen worden zaken behandeld, waarin zulke kinderen nog totaal geen inzicht kunnen hebben. Denk U eens in dat er een ouderling of diaken gekozen moet worden. Kan zulk een kind beoordelen of het de man op de juiste plaats is of zal hij die of die stemmen omdat hij hem wel aardig vindt of zijn ouders over die persoon heeft horen praten? En dan in financiële zaken; daarvan heeft het kind helemaal geen begrip en zo kan ik wel doorgaan. Ik acht een l e e f t i j d van 21 jaar om te stemmen juist. Om de vergaderingen bij te wonen 18 j a a r. Gods Geest kan in jonge mensen grote dingen tot stand brengen, doch het verstand ontwikkelt zich toch altijd in de loop der jaren en deze twee zaken moeten wij in de Gemeente zeer zeker zorgvuldig gescheiden houden. Voor wat de belangen der Gemeente betreft is inzicht en rijp beraad van het hoogste belang. Impulsiviteit is in deze uit de boze."

Tot zover de beide antwoorden.

Daaraan hoeft niet veel meer te worden toegevoegd.

Men moet een kind niet als man behandelen. Het moet eerst tot een zekere rijpheid komen, alvorens te kunnen oordelen over gemeentelijke aangelegenheden. Of men, wanneer er een voor ieder geldende leeftijdsgrens gesteld moet worden, 18 of 21 jaar aanneemt, daarover kan men van mening verschillen. De moderne jeugd is tamelijk vroeg rijp, als men bepaalde rapporteurs van nu kan geloven. Maar een algemene rijpheidsgrens moet er zijn. Met bekering en doop is nog niet de rijpheid gegeven.

We danken onze broeders die de moeite namen om te antwoorden, voor hun uiteenzettingen, en zetten thans in dit blad een punt achter dit vraaggesprek. Hopelijk is ook de vrager bevredigd.

Wf.

Liefde en Genezing

De bron der genezingen

In de evangelien wordt verhaald van ongelooflijke dingen. Wat maakte die krachten los? werkzaam?

Wanneer er door de Here Jezus ontstellende daden verricht werden, dan lezen we, dat Hij met innerlijke ontferming bewogen was. Het innerlijke doorleven van de aanschouwde nood, het mede-doorleven van hetgeen de mensen leden, deed Hem de hand ter hulpe uitstrekken en bracht het reddende woord op Zijn lippen. —

Elk ziek-zijn is lijden in de geest, wanneer het het ziek-zijn is van een redelijk-zedelijk schepsel. Jezus doorleed, doorvoelde wat het zeggen wou melaats, blind, lam te zijn. Onze innerlijke reacties op het leven zoals het van buiten af tot ons en over ons komt, zijn de zwakke uitingen van een verzwakt, niet meer normaal denkend en voelend innerlijk leven. Maar in Jezus was alles gaaf; hij doorvoelde en doorleed het abnormale dat Hij zag als de paradijsmens: diep en zuiver. Daarom leed Hij onder het aardse leed veel meer dan wij er onder kunnen lijden — wij, die in grotere of mindere mate „ongevoelig" geworden zijn. Zo trok Hij onze krankheden aan, nam ze op Zijn hart; leed ze en leed ze weg. Hij was niet melaats, blind of lam, maar Hij doorleefde dieper en door-voelde in grotere mate wat het was melaats, blind of lam te zijn dan de melaatse, blinde of lamme zelf. Zo heeft Hij onze krankheden op zich genomen en onze smart gedragen.

Zo kwam zijn leven te staan in het teken van Golgotha en werd Zijn ziel het schuldoffer Jes. 53 : 4, 11.

Priesterlijk werk

Deze vereenzelviging van de Here Jezus met de mens in nood: de zieken, de gevangenen, de hongerenden enz. Matth. 25 : 31—46, is de vrucht van Zijn liefde en haar openbaring. Het is de priester, die met deze identificatie zichzelf offert voor de ellendigen; de nood zijn leven laat inlopen en daar laat uitwerken.

Er is hoofdarbeid, handenarbeid en zielearbeid en deze laatste is de zwaarste.

Tot deze arbeid is de gemeente geroepen.

Profetes is ze in deze bedeling: zij verkondigt Christus als Heer en Redder. Zij roept op tot gehoorzaamheid aan Hem. die van Godswege aller Heer is en onder Wiens heerschappij de zaligheid gesmaakt wordt. — Maar ze moet zich dieper bewust worden dat ze geroepen is tot priesterlijke arbeid, d.i. tot zielearbeid. Het is de kinderen dezer wereld eigen „de zon na te reizen", en de rest met een gift af te doen. Ze wil de nood der zonde, gedragen aan lichaam en ziel, niet opnemen in eigen hart en blij doorlijden. Er is in de wereld een tekort aan priesters. Als ze weigert de wereld te zien en tegemoet te treden zoals ze in haar ware gestalte voor haar staat, en een gemakkelijk ongeschokt leven verlangt, dan kan de gemeente haar priesterlijke taak niet vervullen en kan de liefde en de kracht van God zich niet door haar aan de wereld openbaren.

Priester zijn is: dragen op de ziel, werken met de ziel. Dat maakt krachten los; dat werkt bevrijdend, verlossend.

De arbeid der liefde

Paulus spreekt van de werkzaamheid van het geloof, de inspanning der liefde en de verdraagzaamheid der hoop. I Thess. 1 : 3. Aan de liefde kent hij de zwaarste soort arbeid toe. Zij spant zich in, slooft zich uit, beult zich af. Zij brengt in beweging door de innerlijke ontferming en die bewegingen zijn het die heil brengen. Die bewegingen zijn het gebed, de voorbede, Mark. 9 : 29: het opleggen der handen; het aanraken Mark. 1 : 41. Wanneer deze bewegingen iets anders zijn dan uitingen van barmhartigheid, zeggen zij niets. Juist omdat zij spontaan zijn, zijn ze niet steeds dezelfde. Evenmin als de geloofsbelijdenis in een formulier verstijven mag, mag de heilshandeling gemechaniseerd worden en daardoor in het magische getrokken worden.

Zij moet het vanzelfsprekende, spontane hebben van het toelopen en het uitstrekken der handen bij een moeder, die haar kleine ziet vallen. Daarom kán een zalving met olie plaats hebben, maar het verdient de aandacht dat de Here Jezus de ene keer Zijn discipelen uitzendt en opdraagt met olie te zalven en een andere keer over de olie zwijgt.

Bidden voor een zieke is — zegt Jakobus — reinigingsarbeid verrichten. Wie innerlijk niet gereinigd wil worden sluit zich voor de genezende zegen.

Wachten we ons voor elk schema. Het leven der liefde vindt onder de verschillende omstandigheden en bij de onderscheiden mensen, zijn eigen wegen en middelen en uitingen. De gemeente leve uit de Bron van alle heil en wachte zich voor nabootsing, waaraan de i n n e r l i j k e bewegingen ontbreken.

L.

LEIDEN

Het was Zondag 15 Juli voor de gemeente Leiden een vreugdevolle dag, want wij mochten voor het eerst in eigen kerkzaal een doopdienst houden, dank zij de broeders en zusters, die in liefde hun geld en tijd beschikbaar stelden voor het bouwen van een doopvont.

Vanaf deze plaats dankt de gemeente Leiden de gemeente Den Haag hartelijk voor de gastvrijheid, die wij mochten genieten in de tijd, dat wij geen eigen doopvont hadden en daar onze doopdiensten mochten houden.

Zondagmorgen werden er een broeder en zuster gedoopt, waarbij onze voorganger, br H. Schouten Jr, ons bepaalde bij 2 Kon. 5 : 14, terwijl 's avonds de doop bediend werd aan een jonge zuster, waarbij wij bepaald werden bij Matth. 2 : 13—17.

Het was ons een vreugde dat er drie gelovigen aan ons kleine ledental werden toegevoegd. Wij hopen dat zij in de gemeente strijders Gods mogen worden tot uitbreiding van Zijn koninkrijk.

Broeders en zusters in den lande: het gaat goed in de gemeente te Leiden. De Heer zegent ons rijkelijk. Maar misschien mag ik U nog op één ding wijzen: ofschoon wij nu een eigen doopvont hebben willen wij toch gaarne een ander gebouw hebben, daar onze kerk-

zaal niet zo geschikt meer is voor het houden van onze kerkdiensten.

M. v. d. BERG Jr.

Naschrift

Het verslag besluit met aanbeveling van het Bouwfonds der gemeente onder vermelding van het gironummer. Het spijt de waarnemende E.R. wel, maar aanvragen om hulp of steun, anders dan door de off. Unieorganen, mogen in De Christen slechts worden opgenomen, na goedkeuring door de Unie-Com.

L.

SCHIEDAM

Gemeente betrok dankbaar ruime kerkzaal

Het was zondag voor de Baptistengemeente een feestelijke dag. In de morgendienst, die een meer onderling karakter droeg, mocht men elkander voor het eerst begroeten in de nieuwe kerkzaal aan de Lange Haven 59. In de avonddienst waren ook afgevaardigden van andere gemeenten tegenwoordig. Voordat de voorganger, ds J. Segaar, zijn prediking aanving sprak de heer C. Schouten, secretaris van de kerkeraad, een enkel woord van dankbaarheid. Lange tijd heeft de gemeente in grote spanning geleefd, want men moest de mooie ruime zaal aan de Broersvest wegens saneringsplannen verlaten en nergens zag men uitkomst.

Tot, als door een wonder, deze vergaderplaats beschikbaar kwam, voorheen in gebruik bij de Mormonen. De mooie kapel mag zeker als een riume vergoeding worden beschouwd voor wat men achterliet. Namens de kring der nog ongedoopte Baptisten, „De Vriendenkring" geheten, maakte de heer J. Derendorp zich tolk van aller blijdschap. Ds Segaar hield een preek naar aanleiding van 1 Kor. 8 vers 10. Bij de inwijding van de Salomonische tempel is het volk bevreesd als daar een grote wolk nederdaalt. Hiervan zegt Salomo echter ter geruststelling, dat de Here immers gezegd heeft, dat Hij in duisternis zal wonen. Daarin komt Hij ook nog vaak tot ons vandaag. Als wij in het duister rondtasten, in allerlei nood en moeilijkheid, is Hij ons het meest nabij. De onverwachte uitkomst uit het kerkzaalprobleem is alleen van Hem. En zoals er bij de inwijding van de tempel vreugde was bij de koning, de oudsten en het gehele volk, zo mogen wij dat ook heden beleven.

Ook de avonddienst kenmerkte zich door de grote blijdschap, die in de Baptistengroep leeft. Uit de gemeenten van Rotterdam en Utrecht waren afgevaardigden aanwezig.

Namens Rotterdam-Centrum sprak de heer Zwarts en namens de Utrechtse deputatie de heer Wijngaarden. Ds Segaar bepaalde de talrijke aanwezigen bij Psalm 127 : 1, en legde er de nadruk op dat we het grote doel niet uit het oog moeten verliezen. We bezitten nu wel een „huis", maar waar het om gaat is, dat het huis Gods, de gemeente, wordt gebouwd. Dat is alleen Gods werk, al wil Hij ons als medearbeiders gebruiken. Het huis dat Salomo bouwde, stond niet langer dan 403 jaar, maar Christus bouwde een huis dat reeds 2000 jaar bestaat en dat nooit zal worden verwoest. Dat huis vindt ge in Zijn Koninkrijk en het zal uitgroeien tot God alles zal zijn in allen. Laten wij slechts getrouw zijn!

Offervaardigheid

Hoe groot het medeleven der gemeente met deze nieuwe behuizing is, bleek in de laatste dagen overduidelijk. Een onbekende zuster bood een oliestookinstallatie aan, een ander zegde f 100 toe voor stoffering, een derde verzorgt de vloerbedekking voor alle lokaliteiten en als laatste bijdrage zal een ander wel het trappenhuis met rubber doen bekleden.

De Rotterdammer.

De situatie van het hedendaagse Jodendom

In het Amerikaanse blad „Jewish Newsletter" werd een hoofdartikel gewijd aan „DE JODEN EN DE GODSDIENST". Het onderstaande is aan dit artikel ontleend, vertrouwende dat deze materie U interesseert.

Het hedendaagse Wereld-Jodendom groepeert zich om twee geestelijke centra's. Tenminste wanneer men de 2 tot $2^1/_2$ millioen Joden in Rusland en andere Oost-Europese landen buiten beschouwing laat. Het ene geestelijke centrum is het zionistische-nationale Jodendom van de staat Israel (de z.g. Israeli's), het andere geestelijke centrum is het jodendom in de Verenigde Staten van Amirika. Dit laatste centrum wordt zonder twijfel gekenmerkt door het assimilatie karakter (het zich aanpassen en opgaan in het Amerikaanse leven). Dat is dit centrum voor het Jodendom. Hoe belangrijk dit geestelijk centrum is en de invloed die van dit type „Jodendom" op de overige Joden in de andere landen uitgaat, blijkt wel uit het feit dat de Amerikaanse Joden ongeveer de helft vormen van alle joden over de gehele wereld, die op 11 tot $11^1/_2$ millioen geschat worden.

Het gaat nu om de godsdienstige houding van het gehele jodendom. Hiervoor is heel belangrijk de houding van de Amerikaanse Joden tot de staat Israel en het Zionisme. Die van het ene geestelijke standpunt der aanpassing tegenover het andere geestelijke standpunt n.l., die van het eigen volk dat zich wil blijven handhaven.

De geestelijke situatie der Joden:

a *In Amerika*

In het jaarboek 1956 van de Nationale Raad van de protestantse kerken in Amerika wordt het aantal Amerikaanse joden genoemd, die als lid bij de verschillende synagogen en tempels staan ingeschreven. Dit aantal is $5^1/_2$ millioen. Maar volgens de „Jewish Newsletter" is dit een volkomen foutieve opgave. De $5^1/_2$ millioen is misschien wel een juiste opgave van het aantal Joden, dat in Amerika woont. Maar....het overgrote deel van de Amerikaanse Joden behoort noch officieel noch officieus tot een synagogen- of een tempelgemeente. Een groot aantal heeft sinds jaren het binnenste van een synagoge niet meer gezien. Een nog veel groter deel bezoekt hoogstens één- of tweemaal in het jaar de synagoge, meestal dan op de grote feestdagen Nieuwjaar en Grote Verzoendag. *Slechts een zeer kleine minderheid, en dan zowel van de conservatieven als de liberalen, kan als regelmatige bezoeker aangeduid worden. Zeer waarschijnlijk zijn op het ogenblik de Amerikaanse Joden die godsdienstige groep welke van alle andere godsdienstige groepen in Amerika het meeste verwereldlijkt is.*

b In andere landen

Bovendien is het een vaststaand feit, aldus de „Jewish Newsletter", dat de Joden over de gehele wereld momenteel het grootste verval — letterlijk vertaald: de grootste verdwijning — van hun godsdienstig leven meemaken, zoals nog nooit tevoren in hun eeuwenoude geschiedenis gebeurd is. Er worden in Amerika wel vele nieuwe synagogen gebouwd met steeds rijkere interieurs, maar het ledental neemt steeds meer af! Het is al lang geen geheim meer, dat vele synagogen en tempels de meeste tijd leegstaan. En als ze dan nog gebruikt werden, was dit voor sociale doeleinden inplaats van religieuze. Of zoals in vele kleine plaatsen waar de synagogen zonder meer tot clubhuizen voor de jeugd zijn ingericht. Het is een bittere waarheid, dat zich achter de imponerende overvloed van de rijke tempels het moeilijkste probleem van het jodendom sedert het einde van de oorlog verbergt. Namelijk dat het Jodendom zichzelf heeft overleefd. Overal, in West- en Oost-Europa, in Amerika en Canada en alle andere landen, wordt door toenemende verdraagzaamheid jegens de joden de oude band losser, die in tijden van vervolging en anti-semitisme het volk zo sterk samenbond. Het is merkwaardig, dat de alleroudste joodse religie — die van West-Europa — welke het zwaard en het vuur alsook de inquisitie en de gaskamers heeft kunnen doorstaan, tenslotte toch nog te gronde gaat maar nu door de democratie en de vrijheid, door de verdraagzaamheid en de welijkheid.

c In de staat Israel

Zelfs het experiment van de staat Israel is, zoals elke historicus beseft, goed beschouwd niets anders dan een poging om het assimilatie-proces en de verdere innerlijke verwording van het Jodendom tegen te houden, een poging om de Joodse volksgroep met zijn eigen geestelijke waarden te behouden. Wat weer niet zo bekend is, is het feit, dat ook in Israel het proces zich doorzet en de ernstige poging tot het nieuwe Joods geestelijke leven geen resultaat heeft. Want in de staat Israel is minder echt Jodendom te vinden, dan elders in de wereld. Dat zijn de feiten, aldus de „Jewish Newsletter". Of zij ons aangenaam zijn of niet, ze zijn niet te ontkennen. En het is beter deze feiten open en eerlijk onder ogen te zien, dan zich achter nieuwe tempels en gecamoufleerde ledenlijsten te verbergen.

De Amerikaanse Joden en de Israeli's

Uit het artikel van de „Jewish Newsletter" blijkt, dat de Amerikaanse Joden zich nog steeds sterk interesseren voor de staat Israel. Terwijl aan de andere kant het zionisme en de nationale ideologie der Israëli's (de bewoners van de staat Israel) steeds meer in discrediet geraken bij de Amerikaanse Joden. Het grote principe, dat iedere zionist verplicht is persoonlijk naar Israel terug te keren en Amerika alleen maar een plaats van ballingschap is, wordt door de Amerikaanse joden eenvoudig van de hand gewezen. Hierover is een grote strijd geweest tussen de minister-president van de staat Israel Ben Gurion en de politieke leider van de Diaspora Nahum Goldmann.

Zonder meer kan gezegd worden, dat de jiddisch sprekende Joodse wereld in Amerika geestelijk meer in de staat Israel leeft dan in Amerika, ondanks dat de taal en de levenswijze het tegenovergestelde doen denken. — De staat Israel is voor de orthodoxe Joden van Amerika om zo te zeggen het symbool van hun godsdienst geworden. Zij, die eens de strengste tegenstanders van het Zionisme waren, zijn thans de steunpilaren en dat vooral omdat de staat Israel — ondanks de officiele proclamatie van godsdienstvrijheid — de orthodoxie tot staatsgodsdienst gesteld heeft. Het is een van die enorme tegenstellingen van onze tijd, zoals in de staat Israel de Theocratische tendensen der orthodoxie steeds meer veld winnen. — Een derde invloedrijke groep Joden in Amerika, welke ook vele belangrijke posities bezet, steunt de staat Israel door fondsen. Ondanks dit alles zijn er talrijke en belangrijke tekenen, dat er een verandering komt in het denken en in de houding der Amerikaanse Joden ten aanzien van de staat Israel en het Zionisme. Men hoort meer critiek over de staat Israel en vooral ook over het Zionisme, hetgeen zelfs tot voor kort nog niet het geval was. Men kan nu zijn critiek vrij uiten, zonder zich direct de grimmige haat der Zionisten op de hals te halen. Deze critiek raakt de grondbeginselen van het zionisme én van de staat Israel.

De „Jewish Newsletter" besluit zijn hoofdartikel met de conclusie: het wordt tijd dat de staat Israel uit zijn godsdienstige dromerij wakker wordt. Dat de staat Israel zichzelf niet langer mag zien als het centrum van een wereldgodsdienst, als het ideologisch hoofdkwartier, als een onzichtbaar ideologisch rijk met toegewijde onderdanen, die over de gehele wereld verstrooid zijn in kolonies en buitenposten.

G. Br.

Graag omkleedt men zwakke waarheden met krachtige woorden.

Leestatel

WENDING Maandblad voor Evangelie en cultuur. Uitgave Boekencentrum N.V., 's Gravenhage.

Wij ontvingen van genoemd maandperiodiek de nrs van de maanden Maart, April, Mei en Juni 1956. De inhoud van dit maandblad is veelzijdig, de behandeling der onderwerpen degelijk. Voor wie belang stelt in de verhouding Evangelie Cultuur zal in dit tijdschrift bevrediging vinden.

L.

Men zond ons Oude en nieuwe zangen van M. van Woensel Kooy. 112 liederen zijn in deze bundel bijeengebracht, waaronder inderdaad oude zangen. Onder ons is deze bundel weinig bekend, maar we willen graag onze goede wensen voor de verbreiding dezer liederen uitspreken. Velen dragen de goede boodschap. De prijs van het tekstboekje is f 1.75.

H.

LOEK BERGSMA, meisjesboek, geschreven door Nel Verschoor—van der Vlis. Uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen. Geb. f 2.95.

In dit boek vertelt mevrouw Verschoor over een groepje onderwijzeresjes, juist van de kweekschool gekomen.

Zij vertelt van vreugden, teleurstellingen en tenslotte de overgave.

Het is ongetwijfeld een goed, christelijk, opvoedend boek. Voor jonge meisjes prettig om te lezen. Soms doet het wat gezocht aan. Een teveel aan goede voornemens, deugden en meeleven met de ander. Misschien zal de jonge lezeres dit niet zo krities zien, maar juist dat alles aanvaarden en zich daardoor meer willen geven voor de medemens en een ander willen helpen in de moeilijkheden.

G.

Diversen

AAN ALLE VRIENDEN VAN RENDERLOO

In de tijd dat Renderloo bestaat, heeft U door Uw giften het mogelijk gemaakt, dat ons buitencentrum geworden is, wat het nu is. We danken U daar hartelijk voor. Door Uw gift schonk U vertrouwen aan een opkomende onderneming ten dienste van het opkomende geslacht.

De vriendenactie „Renderloo" wordt nu in groter verband voortgezet. Geeft U voortaan Uw jaarlijkse bijdrage aan het nieuwe Baptisten centrum. Deze onderneming is ook Uw geloof en geld waard.

Namens de Beheerscommissie,
C. MOSTERT Czn.

Br W. V. te A. Uw gemeentebericht met foto is door mij doorgezonden naar de E.R. ter behandeling.

L.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3325 Vrijdag 3 Augustus 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

De Filistijnen hadden de ark Gods buitgemaakt....
1 Sam. 5 : 1.

Deze geschiedenis lijkt wel iets op die van *het Paard van Troje.* Die Filistijnen wisten ook niet, wie zij binnenhaalden. Zij dachten een verslagen god.... maar het pakte heel anders uit. Langs deze weg kwam God in het land der Filistijnen, in al hun steden, ook in hun tempels. Daar sprak God met dit volk in een taal, die zij verstonden. God Zelf aan het pionieren. Boven het gejammer in Israel en het gejuich bij de Filistijnen hoor je Gods lach. Een pracht stuk strategie.

Het brengt je anders wel in verlegenheid. Bij de Israelieten deed de ark niets. Het was gewoon een dood ding. En zij verwachtten er heel wat van. Je zou zo zeggen, dat was een mooie gelegenheid voor God om het volk te overtuigen. Maar niets van dat alles, de ark wordt buitgemaakt door de vijanden. En dan opeens is er wel iets aan de hand met de ark. Het is net alsof God Zich min of meer met de ark vereenzelvigd heeft. Overal waar de ark komt, gebeuren de wonderlijkste dingen. Probeer nu eens God in een formule te vangen, in een dogma vast te leggen. Dat lukt immers nooit.

Onze verlegenheid wordt nog groter als je ziet, hoe God als een verslagen en overwonnen God wordt weggevoerd. Gaat dat niet veel te ver? Waar blijft de achting en het respect? Wie heeft zo nog eerbied of lust tot aanbidding? Het is precies alsof God de spot drijft met ons gevoel voor afstand, waardigheid en heiligheid. Hier is niets meer overgebleven van de sfeer rondom Sinaï.

Doch op deze manier komt God bij de Filistijnen. En.... later, eeuwen later, wordt een Kind geboren. Er was geen plaats voor Hem, slechts een kribbe. God, de grote heilige God, als een klein kindje ergens in een stal met wat stro! Is dat God? Die vraag herhaal je nog eens, staande tegenover het Kruis. Een overwonnene, een verslagene en een verworpene, is dié God? Het antwoord wordt ons gegeven in de opstanding. Op deze manier komt God tot de mensen, vond Hij de mensen in hun nood en hun angst.

Gelukkig de mens, die de verlegenheid kent tegenover deze God. Voor hen is God geen stelling, geen conclusie van een dosis begrippen. Voor hem is God nog de enigste werkelijkheid.

* * *

Het is *de derde keer,* dat God met dit volk bezig is. In het volgend hoofdstuk lezen wij van de eerste keer. Bij de toenemende nood van de bevolking herinneren de vorsten elkaar aan Gods handelen met Egypte. Hoeveel eeuwen was dat nu al weer geleden? Maar zij wisten het nog! Ze moeten er met hun kinderen over gesproken hebben. Zo ging er bij de Filistijnen een verhaal over God van geslacht tot geslacht. Zou dit bij de Israelieten ook het geval zijn geweest? Dat was wel de opdracht en het gebod, maar.... laten we niet oordelen over hen. Hoe is het bij ons?

In Australië was een grootscheepse ontmoeting tussen studenten uit verschillende landen van Azië en Australië. Na afloop van de conferentie werd aan de Aziatische studenten gevraagd, of ook een van hun collega's uit Australië met hen over het geloof had gesproken. Het antwoord was ontkennend! Toen werd de Australiërs gevraagd of die anderen het soms hadden gedaan. Inderdaad, zowel de Hindoe, de Mohammedaan als de Boeddhist. Alleen de christen-student uit Australië deed het niet.

De tweede keer dat God tot dit volk sprak, was met Simson. Die geschiedenis is eigenlijk een inleiding op deze. Simson, de verslagene en overwonnene, mag langs die weg de machteloosheid van Dagon aantonen. Ook in de tempel van Dagon. Bij Simson is het nog meer de tempel.

In onze geschiedenis, de derde keer dus, gaat het om Dagon zelf. Maar nu is God Zelf gekomen. Er zit een climax in de geschiedenis. En wat over Israel gezegd wordt, hoe God na op velerlei wijzen gesproken te hebben tenslotte door Zijn Zoon Jezus Christus gesproken heeft, dat gaat ook min of meer op bij de Filistijnen. — God en Dagon tegenover elkaar! Dat God dit doet! Toch wel: God—Baäl, Jezus—Bar Abbas.

Hoe zou dit in de tempel van ons leven zijn? Met welke afgod moet God zich meten bij ons? Zijn wij dan niets beter dan die heidenen? Moet God ook terwille van ons zich zo vernederen door zich met onze afgoden te meten? Wilt U weten of U aan deze heidenen gelijk bent, dan moet U zich afvragen: wat doe ik met mijn afgod als deze in stukken en brokken op de grond ligt? Dat is de kardinale vraag! Gaat hij in de vuilnisemmer of wordt hij weer gelijmd? De Filistijnen gingen lijmen, de Gardarenen kozen toch voor de varkens.... en U?

G. Br.

Losse Schakels

Juiste gevolgtrekking Nog onlangs kwam ons een artikel onder ogen, waarin de schrijver betoogde dat het „kommunisme" der eerste gemeente gefaald had, gezien het feit, dat er later in de heiden-christelijke gemeenten voor de armen van de gemeente te Jeruzalem gekollekteerd moest worden. — Staan de zaken inderdaad zo? Begon men in de gemeente te Jeruzalem niet met eigen armen te helpen, toen dezen vanwege hun geloof in Jezus van Nazareth waren uitgesloten van de ondersteuning uit de tempelschatkist? Het „verdelen der armoede" heeft echter een grens. Toen men die bereikt had en eerder niet, schijnt men een beroep te zijn gaan doen op de gemeenten onder de heidenen. Men hielp dus eerst zichzelf en dat zolang men kon en vroeg toen eerst om hulp van anderen. Ons dunkt een goede regel! Een regel, die Paulus ook ergens aangeeft waar het gaat om de ondersteuning van behoeftigen in de gemeente. Eerst helpe de naaste en pas daarna doe men een beroep op de anderen. Maar wie barmhartigheid doet, die doe het met blijmoedigheid. En de liefde moet zich daarin openbaren, dat men arbeidt, niet slechts voor eigen levensonderhoud, maar „opdat men hebbe mede te delen aan anderen". Dat doende komt men ongemerkt op de lieflijke geheime paden des hemels.

Nieuw Guinea Nationale kwesties zijn wereld problemen geworden. De volken houden elkaar in het oog en wat op één punt de wereld beroert, wordt haast overal opgemerkt en aan kritiek onderworpen. Inderdaad is er een belangengemeenschap groeiende, die niet meer toestaat, dat volken beslissingen nemen, die andere volken ook raken zonder deze erin te kennen. Zuid-Afrika heeft zijn rassenprobleem, doch de rest van de wereld gelooft niet dat de oplossing van dit vraagstuk alleen Zuid-Afrika aangaat. Het is geen binnenlandse aangelegenheid, hoe Zuid Afrika zijn gekleurde bevolking behandelt, doch deze zaak raakt heel de mensheid. — Zo liggen de zaken in Algerije en ook in Nieuw Guinea. Men moet leren hèrdenken. De wereld van nu is een andere dan die van voor de twee wereldoorlogen. De verhouding Nederland-Nieuw Guinea is van internationale betekenis, en zal in breed verband opgelost moeten worden. Waarom aarzelt men zo de vraagstukken te zien tegen de achtergronden die zich vroeger niet lieten gelden, doch thans naar voren komen en zich niet laten negeren? Waarom steigert men zo als andere opvattingen dan de traditionele onder de aandacht gebracht worden? Legt niet elke nauwere gemeenschap beperkingen op aan de deelgenoten en zou de groeiende wereldgemeenschap de volken niet anders tegenover elkander plaatsen dan voorheen?

Geloof en Leven Het boekje onder deze titel uitgegeven door de Ned. Baptistenjeugdbeweging, is geschreven ten dienste van jeugdleidersvorming. Het mikt dus wat hoger, of zeggen we allicht beter, wat verder, dan een leidraad voor catechetisch onderricht doet. Ds W. Veenstra, die bij het werkje een „ten geleide" schreef, wenst het in handen van alle jongeren. Eveneens zou hij gaarne zien, dat de Raadsleden onzer gemeenten het gingen bestuderen. — Dat het geschrift niet als leesboek maar als studieboek bedoeld is, blijkt wel uit de wijze, waarop de stof behandeld is en wordt aangeboden. Boven elk hoofdstuk is een schriftgedeelte aangegeven, waarin de hoofdgedachte van de les vervat wordt. Dan vinden we onder de les lesvragen, leesvragen en discussievragen. Het is dus blijkbaar niet de bedoeling dat de kringleider een voorlezing houdt over het aangesneden onderwerp, maar dat de stof *besproken* wordt. Op het uitlokken van een gedachtenwisseling zijn de schrijvers uit. — We hopen nu, dat dit boekje, waarachter veel arbeid schuil gaat, druk gekocht en bestudeerd zal worden. Heeft uw voorganger het er te druk voor, doe het dan onder elkander. Het maakt je rijker en je leven bruikbaarder wanneer je het geleerde in de geest van liefde omzet in houding en levensgedrag. Tref regelingen om na de vakanties te starten en er volgt een mooi winterhalfjaar. U bestelt het geschriftje aan het jeugdbureau te Utrecht, v. d. Goesstraat 17. Postrek. 28686. Het kost, menen wij, 1.90 gulden.

Lange Notulen „Kerknieuws" vertelt van een vergadering van de congregationalistische Chr. Kerk in de V. Staten van Amerika, waarin het voorlezen van 720 pagina's notulen negen uur en 36 minuten in beslag nam. Toen het einde bereikt was, riepen de afgevaardigden: „hoera!" Notulen schrijven is een noodzakelijke bezigheid. Voor de volgende vergadering geven ze weer stof tot spreken en vragen en voor de historicus kunnen ze een bron zijn voor zijn boeken. Dus: notulen afschaffen? Geenszins! Een andere vraag die vaker bij ons is opgekomen, is echter: zijn dat nu notulen of verslagen? Een haast stenografisch verslag van het verhandelde behoort toch niet in het notulenboek thuis? In de notulen gaat het er o.i. om, dat men vaststelt wat aan de orde geweest is (niet wat *buiten* de orde geweest is), en wat het resultaat van de bespreking is geweest. Wat daar tussen in ligt is voor de notulen van geen belang. — In verband met event. genomen besluiten lijkt het ons ook noodzakelijk dat in de notulen steeds vermeld wordt welke broeders ter vergadering aanwezig waren en ook bij welk punt een telaatkomer de zaal binnen trad en van welk moment af hij dus mede de verantwoordelijkheid der genomen besluiten draagt. Natuurlijk heeft ieder lid het recht te verlangen, dat in de notulen wordt aangetekend dat hij tegen een bepaald voorstel gestemd heeft. Wanneer de vergaderden uit de notulen vernemen h… weinig er te voorschijn gekomen is u… hun lange laatste vergadering, blozen … misschien, merkende, dat zoveel prate… zo weinig resultaat heeft opgeleverd.

L.

Zand en zaad

Het is buiten-gewoon triest. Alle d… gen zijn grijs, want de hemel is gr… Het hooi drijft in de weiden en de b… ken kolken, alsof we diep in de her… leven. U hebt het wat dat betreft n… getroffen in de vakantie. Van dag … dag hopen we op de doorbraak van … zon. Het kan natuurlijk nog komen, m… zo zitten we in September en dan is … r al weer in de maand. De r van leve… traan, het winterdrankje voor de jeug…

Eigenlijk moest ik een opgewekt stu… schrijven, maar hoe kan ik het als ik … m'n overjas-regenjas hier op m'n bove… kamer zit te schrijven? Zo koud? O… nee, maar die doe ik ook thuis niet m… uit. U denkt dat ik maar grapjes zit … maken, maar u denkt zovaak verkee…

Zoals bekend heb ik ook vacantie … verleden zaterdag heb ik daarom de o… ning van de nieuwe kerk in Eindho… op uitnodiging van de gemeente en … opdracht van de unie meegemaakt. H… ziet die kerk er uit? Modern. Tot … zekere hoogte voor ons soort mens… indrukwekkend. Ik weet niet of u … kerk van de baptisten gemeente aan … Marskant kent — hier in Hengelo — maar daarvan heeft het iets weg, all… groter. Machtige muren, zonder venste…s, terwijl je toch niet de idee krijgt … opgesloten te zitten. Tussen muur … dak loopt een lange band van glas, waardoor het licht komt stromen. Maar wat zit ik daarover te schrijven; dat zullen de Eindhovenaars toch wel doen. De zondag bracht ik er ook voor driekwart door, luisterend, Dr Bell vertalend — althans daar ging het voor door —, groetend en kijkend. In de avond reed ik naar Rotterdam, weer luisterend, nu naar Ds Romke Reiling, die met een auto gekomen was om te zien en te spreken. Dat trof ik dus wel, want wat is een zondag helemaal alleen. Ik was dankbaar

met hem mee te mogen. Bij een vriend bracht ik de nacht door en de volgende dag scharrelden we door onze driftige havenstad, een prachtstad vanwege het leven dat over water en wegen voortbruist. De voorganger van centrum ontmoette ik de volgende dag ook nog en misschien hoort u er later meer van.

Terwille van De Zaaier stapte ik toen op de trein naar Amsterdam om op de Keizersgracht 366, het huis van het nederl. bijbelgenootschap, een beetje te praten. Veel werd het ook niet, want de rechte lui waren er niet. Ook al vakantie.

Met mijzelf, mijn gedachten alleen, nam ik een boekje ter hand om te proberen te lezen wat Van Schouwenburg schreef in zijn boekje: De kerk maar sluiten..? Nee, geen vrees voor recensie; maar ik zou het wel willen zien in de handen van allen, die merken, dat de kerk op de een of andere wijze de aansluiting schijnt te hebben gemist. Dat ze blijkbaar ook geen kracht meer heeft om door een flinke sprint het voortzwoegend peleton der wereld weer in te halen. En nu opeens herinner ik mij, dat ik, in Amsterdam op de terugweg naar het station, verlaten tussen de duizenden van Kalverstraat en Nieuwendijk dwalend, binnenstapte in de zaak van een man, die ik vroeger nogal eens ontmoette. De winkeldeur stond open, natuurlijk. Goed bekend met de weg liep ik door tot waar kantoorruimte begint. Een bediende groet mij en ik vraag naar de baas. „Die zult u hier nooit meer vinden. Die is twee maanden geleden gestorven" Ik ben niet gauw uit het veld geslagen, maar nu was ik stom. Ik kon me het maar niet realiseren. De dochter ontving mij in een kantoor verderop. Daar vernam ik het verhaal. Toen kwamen we op de kerken te spreken, de situatie op dat front. Ze was door heel wat kantoren heen gegaan, maar wist mij te vertellen, dat er toch nog veel mensen op de een of andere manier godsdienstig waren, ook al bezochten ze de kerk niet.

De kerk maar sluiten? Die er komen weten het allemaal al heel goed. Die kennen de orde van de dienst uit het hoofd. Aan de liederen en de keuze van Schriftlezing weten ze bij voorbaat waarover de dominee die morgen zal oreren. Ze gaan naar huis en spoelen het uur der gemeenschap, het halfuur der prediking — langer toch zeker niet! — met koffie weg. O nee, niet iedereen doet het zo, maar het is wel moeilijk het percentage der ver-drinkers te fixeren.

De mensen, die het niet weten, komen ook niet in de kerk om er eens iets van te weten te komen. En dat is verontrustend. Daar schijnt nu al een kloof te zijn, zo diep en zo breed, dat men van ginds tot deze zijde niet meer kan komen. Er schijnt geen gemeenschappelijke taal meer gesproken te kunnen worden. De woordkeus der predikers is soms irriterend ouderwets, soms ook even irriterend gewild modern. De gedachten, die dan in die woorden verondersteld worden verpakt te zijn, zijn soms alleen maar eindeloze herhalingen van wat grootvader net zo zei; soms ook is er helemaal niet gedacht. De worsteling is er uit. De verwondering mankeert. Bij de ene preker is er geen enkel conflict in de ziel en dat neemt de mens van vandaag niet — dat kan nooit waar zijn —, bij de andere spreker is een chaos van conflicten en daar heeft de mens van nu ook niets aan, want het leven is hemzelf al duister genoeg.

De kerk maar sluiten? Wat zou u missen als we het eens deden? Wat zou de buurman, die nooit gaat, missen? Ik wilde toch wel, dat u er eens over dacht. En wilt u de moeite nemen mij eens te schrijven wat voor u de kerk, de gemeente, de godsdienst werkelijk betekent? Ik heb geen behoefte aan dierbare merkartikelen, verpakt door officiele leveranciers van stichtelijke stukken. Hakt u zelf eens in het binnenste van uw leven en zie wat er bij uit komt. Maar dan eerlijk, tot op de grond toe nagaan of u toch niet mooie woorden gaat gebruiken, omdat ze zo mooi zijn.

In Eindhoven hebben we weer een kerk geopend. Moge het Woord er gesproken worden, het andere, verlossende Woord. Want wij gaan ten gronde aan mensenwoorden, hoe schoon ook. Wij wensen de gemeente in de lichtstad de zegen van de Allerhoogste. Hij zij met u.

Hoe kan een mens naar de zomer verlangen.

HUIZINGA.

Kroniek

Een beroemde Profetenschool

Het Spurgeon's College viert haar honderdjarig bestaan

Reeds eerder schreven wij in deze rubriek over dit eeuwfeest, dat gedurende deze zomer gevierd zou worden. Dit artikel lazen wij in het Engelse blad „The Christian". Het is geschreven door de welbekende Dr C. T. Cook. In de veronderstelling dat deze zaak Uw belangstelling heeft, plaatsen wij dit artikel. Br Gerh. Mostert was zo vriendelijk het voor ons te vertalen, waarvoor wij hem hartelijk danken.

„Het moeten wel grote mannen zijn, van wie de schaduwen zich tot in het verre verleden uitstrekten". Dit gezegde komt ons in de herinnering, als wij de jaarlijkse invloed van C. H. Spurgeon overdenken. Meer dan zestig jaar na zijn dood wordt het evangelisch denken nog door zijn verfrissende invloed op een machtige wijze geïnspireerd en geeft zij vorm aan veel evangelistisch streven in de gehele engels sprekende wereld.

Het is Spurgeon's buitengewone verdienste geweest reeds tijdens zijn eigen leven een zeer algemene evangelisatiegeest opgewekt te hebben — Dr. F. W. Boreham, de zeer bekende prediker en essayist, heeft dit duidelijk aangetoond —. Dit feit moet wel als een van de belangrijkste overwinningen van Spurgeon worden beschouwd. Hierdoor werd het werk van al die voorgangers en evangelisten, die na hem het oor van het volk gewonnen hebben, denkbaar en mogelijk.

Een dienst, die zich vermenigvuldigt

Dat het midden van deze twintigste eeuw nog steeds de naam van Spurgeon naar voren brengt, als een krachtige invloed voor evangelisatie, wordt wel duidelijk door het feit, dat steeds weer nieuwe uitgaven van zijn preken en werken verschijnen. Maar het is vooral door zijn „College" dat hij zijn dienst voortzet en nog steeds uitbreidt.

Elke grote evangelist is door God gebruikt om mensen tot het predikambt en de zending te roepen. Meestal moest hij ook zelf nog allerlei voorzieningen treffen voor hun opleiding. Het grootste Bijbel instituut van de Verenigde Staten draagt de naam van D. L. Moody. Aan deze kant van de Oceaan draagt het Baptisten seminarie, dat het grootste aantal studenten heeft de naam van zijn oprichter: C. H. Spurgeon. Tussen twee haakjes: het is het enige College van die richting in Londen en omgeving. Spurgeon's werk was nog maar nauwelijks begonnen in deze Metropolis of hij werd reeds geconfronteerd met de behoefte aan een opleiding voor jongemannen, die roeping gevoelden tot het voorgangerschap. Hij aanvaardde de verantwoordelijkheid als een vitaal onderdeel van zijn roeping. Hij verklaarde het als volgt: „To preach te Gospel myself, and to train others to do it, is my life's object and aim" (Het evangelie te prediken en anderen op te leiden dat te doen, is het oogmerk en doel van mijn leven). Hij beschreef het „College" vaak als niet alleen de „eerstgeborene", maar ook als de meest „geliefde" van al zijn inrichtingen. Zo belangrijk achtte hij dit werk, dat hij de eerste vijf jaar de meeste onkosten uit zijn eigen zak betaalde ten koste van zichzelf.

Leden Baptisten Gemeente werken aan eigen gebouw

Op de foto ziet u een aantal leden van de baptisten gemeente in actie. Tweede van rechts ds Jut

Onder het motto „Een weekinkomen voor het nieuwe gebouw" is nu ongeveer een jaar geleden door de kerkeraad van de baptisten gemeente te Nieuwe Pekela en onder leiding van ds H. Jut een actie ingezet om te komen tot het stichten van een eigen verenigingsgebouw.

Vanwege de baptisten gemeente Nieuwe Pekela wordt zeer veel aandacht besteed aan het jeugdwerk. Een handicap hierbij is, dat een daarvoor geschikte ruimte ten enenmale ontbreekt. En dit was de reden, dat de actie „Een weekinkomen voor het nieuwe gebouw" op touw werd gezet.

Het resultaat daarvan was, dat al spoedig een bouwcommissie kon worden geformeerd. Deze nam contact op met architect J. Groof te Stadskanaal. De plannen konden toen vastere vormen gaan aannemen, schetstekeningen werden besproken. bezien en herzien, totdat uiteindelijk een plan uit de bus kwam, dat ook de goedkeuring van de betrokken instanties kon wegdragen.

Er kwam meer geld beschikbaar toen het kerkbestuur een flink bedrag kon lenen en er bovendien een lening onder de leden van de kerk werd uitgeschreven.

En in afwachting van de voltekening daarvan werden de voorbereidende maatregelen voor de bouw reeds getroffen. Deze bouw werd opgedragen aan de aannemer Van Bijlen te Stadskanaal. Om de aanneemsom te drukken werd besloten verschillende werkzaamheden — als sloop- en graafwerk — zelf te gaan uitvoeren en zo is thans des avonds een ploeg van 10 tot 15 enthousiaste mensen druk in de weer. Ook ds Jut is geregeld van de partij en de predikant hanteert schop en kruiwagen met evenveel vaardigheid als de anderen. Allen werken vol ijver en met plezier aan de totstandkoming van het nieuwe gebouw, waarvan de grondoppervlakte 16 bij 8 meter zal worden. En zeer waarschijnlijk zullen ze in de eigenlijke bouw ook een werkzaam aandeel hebben, eveneens om de prijs zo laag mogelijk te houden.

En wanneer het werk straks gereed zal zijn — naar schatting over een maand of drie — dan zal er een keurig gebouw staan voor het jeugdwerk e.d. en tevens als een bewijs van grote eensgezindheid in die kerkelijke gemeente.

Wat de inrichting betreft kunnen wij mededelen, dat onder het ontworpen gebouw een grote betonnen kelder is geprojecteerd, die dienst zal doen als rijwielbergplaats. Gelijkvloers zal er een grote zaal met vermoedelijk een toneeltje komen. Deze zaal zal desgewenst in drie kleinere kunnen worden verdeeld. Verder komen er een keuken en een vertrek voor kerkeraad en predikant.

(Bovenstaand artikel werd overgenomen uit de Winschoter Courant. Ook de foto werd welwillend afgestaan door dit blad, waarvoor onze vriendelijke dank.
E. R.)

Uit ons Unie-bureau

In verband met de komende September-vergadering van de Unie-Commissie wil ik bij dezen vriendelijk verzoeken om voor deze vergadering bestemde stukken uiterlijk per 25 augustus in mijn bezit te doen zijn. Dan kunnen ze ordelijk op de agenda geplaatst en tijdig verwerkt worden ter voorlegging aan de U.C.-leden. Willen zij, die iets voor deze U.C.-vergadering hebben, dit dus wel vóór 25 augustus aan het Unie-bureau toezenden? Dan komt een en ander naar behoren voor elkaar.

Wat het stellen van kandidaten aangaat (2 voor Tabitha in de vacatures D. Olijslager en W. de Vries; 1 voor het Pensioenfonds in de vacature Ds G. Vegter), dit kan nog door toezending van de namen en de schriftelijke accoord-verklaring van de betreffende vóór 1 september.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

De Gemeente van Jezus Christus:

een derderangs aangelegenheid?

Zondagmorgen bij de familie S.

Een bedriegelijk zonnetje heeft hen uit bed gehaald. De bromfietsen staan, als moderne lastezeltjes, bepakt en bezakt klaar om mams, paps en dochtertje de stad uit en de hei op te voeren. Maar nu dreigen de luchten en het is ook beslist te koud om er op uit te gaan. Vanmiddag misschien? En wat dan nu? Kleine Els weet raad: Zullen we naar de kerk gaan? En hoewel het maar een noodoplossing is, wordt de tocht naar de kerk aanvaard en de dominee met een bezoek vereerd. Het is toch wel goed, eens naar de kerk te gaan! Paps en mams zijn leden van de Gemeente.

Zaterdagmiddag op de stoep van de banketbakkerij.

De jongelui T., klein jaartje getrouwd, komen de winkel uit. Zij met een wit geval in de handen, hij met een frisse sigaar uit een doos van drie gulden in de mond. Ze hebben wat voorraad (gebak en wat flesjes) opgedaan voor de Zaterdagavond om er de showboot-vertoning wat mee op te luisteren. Juist dan lopen ze ouderling van Straten tegen het lijf. Ha, zegt die, dat tref ik! Ben net bij U aan de deur geweest om een bijdrage voor het orgelfonds. Ja, dat moet er nodig komen, he, dat nieuwe orgel. Daar zal de Gemeentezang van opknappen.

Afweer in de ogen van mevrouw. Verlegenheid rondom de rook-zuigende mond van meneer. Maar moet dat nou beslist zo hals over kop met dat nieuwe orgel? vraagt meneer. We hebben er momenteel heus geen geld voor, snibt mevrouw. Dat snap ik, repliceert broeder ouderling, met een blik op de witte doos. Als hij verdwenen is, zien ze elkaar verontwaardigd aan:

Wat een vent hè? Waar bemoeit hij zich mee? Mag dat ook al niet?

Een regenzondag.

De dominee morrelt aan een van zijn boordeknoopjes en spreekt zichzelf moed in. Trek je maar niks aan van al die lege stoelen. Doe er maar een extra schepje boven op.

Het duiveltje in hem: Zou jij ook maar niet liever thuis blijven? Jouw zondagse jas regent net zo goed nat als die van de thuisblijvers. Een beetje langer slapen doet jou ook geen kwaad na die late visite van gisteravond. Zou je maar niet es een afspraak maken met je Gemeente dat de dienst automatisch uitvalt bij te slecht, te nat, te koud en te mooi weer?

Bijbelklas.

Weet iemand waar Jan Vrijerman is?

Die komt niet meer, dominee! Vragende blik in de ogen van deze man. Hij gaat naar gymnastiek dominee, en naar die cursus Spaanse handelscorrespondentie en verder heeft ie een meisje!

Bij de ouders van Jan Vrijerman.

Wilt U Uw best eens doen dat Jan weer op de Bijbelklas komt? Ik heb hem zelf al eens bij de kraag gehad, maar het heeft nog niet geholpen. U als ouders....Ja, ja, dominee, maar daar kunnen wij toch ook niks aan doen. Die jongen heeft zijn studie, en dan nog wat lichaamsoefeningen als ontspanning en verder moet ie ook aan z'n meisje denken. Hij zou beslist over z'n toeren raken. En bovendien: met al die kleinigheidjes kunnen wij ouders ons toch ook niet altijd bemoeien, wel? Als het z'n studie nu was, die hij verwaarloosde?! Het gaat tenslotte om zijn toekomst, nietwaar dominee?

Een triest instemmend knikje van de dominee: Ja, tenslotte gaat het om de Toekomst. Wat zal zo de Toekomst zijn van Jan Vrijerman, en Cees Wilvooruit en Piet Mijziejeniet, als ze het te druk hebben om gevormd te worden tot Christenen met een sterke overtuiging en een gezond inzicht in de grote dingen van Gods Rijk? En wat zal de Toekomst zijn van de Gemeente, als deze jonge, ongetrainde generatie straks de fakkel over moet nemen van de ouderen? Is de Bijbelklas soms een derderangs aangelegenheid? vraagt hij zich triest af.

Vijf minuten voor Zondagsschooltijd.

Klein Flipje komt de juf vertellen dat meneer Spanjaard niet komen kan omdat hij met z'n meisje uitgaat. Of juf maar vertellen wil. Ook een mooie meneer, zegt de jonge assistent van zeventien opstandig, zou hij op zijn kantoor ook zomaar pardoes wegblijven? „Meneer de Directeur, ik kan vanmorgen niet komen want ik moet met mijn meisje uit"?

Zeg er maar niks van, zegt de juf, dan wordt ie nog kwaad ook en dan blijft ie helemaal weg.... En voor de zoveelste maal springt de overbezette juf in voor de meneer die het druk heeft met bromfietsen en zonnebaden....

Die regenzondag voornoemd:

Broeder Parel, Dreesklant, bijna zeventiger, fietst tien kilometer door regen en wind om een ontmoeting met Christus te hebben en iets te beleven van de gemeenschap der heiligen. Onderweg pikt hij zijn kleinzoon op, wiens ouders nergens aan doen, om de jongen met Jezus in aanraking te brengen. Tenslotte komt hij, vlak bij de kerk, langs het huis van br en zr S, die het te nat vonden, en langs de woning van zr P die er haar nieuwe mantel niet aan wagen wil en langs de huurkamer van de jonge ambtenaar. Smit, die al één en twintig is en tegen de harde wind opziet en dus blijft luieren op z'n bed, en het collectegeld vanmiddag in de automatiek wel kwijt raakt.

En hij zit neer, met zijn kleinzoon, en bidt, en zingt en luistert en offert van z'n Dreesgeld, en wordt gesterkt en inspireert de Voorganger door zijn intense aandacht.

Is de Gemeente van Jezus Christus een derderangs aangelegenheid? Een liefhebberijtje?

Neen, zegt broeder Parel, die Gemeente kan ik niet missen. En de Here Jezus kan ik niet missen.

Hij is mij meer dan alles waard!

(Jammer, dat de jongelui T. net even te veel andere uitgaven hebben en Joegejan Vrijerman het net even te druk heeft met zijn meisje, om ook nog „De Christen" te lezen.)

Wf.

We lazen en knipten

Uit: „De Herv. Kerk" en „Kerknieuws"

De godsdienstige verhoudingen in Zwitserland

Er zijn de laatste tijd in een deel der Zwitserse pers nog al eens angstgeluiden te horen geweest, omdat „de roomsen zo toenemen". Dergelijke dingen kan men ook in ons land van tijd tot tijd vernemen, en het geeft meestal niet veel als aangetoond wordt, dat de percentages, waarmede de roomsen, gelet op het geheel der bevolking, stijgen, in geen enkel opzicht redenen geven tot zulk een verontrusting. Zo ook in Zwitserland. Officiele statistieken, gemaakt aan de hand van de volkstellingen tussen 1850 en 1950 wijzen nu uit, dat in 1850 het percentage protestanten op de gehele bevolking 59.3 bedroeg en dat der rooms katholieken 40.6 %.

In 1950, dus honderd jaar later, zijn deze cijfers resp. 56.3 en 42.2 %. Dat wil dus zeggen: het getal protestanten in een eeuw met 3 % gezakt (maar in 1900 werd ook een rubriek „andere godsdiensten" opgenomen) en dat der r. katholieken met iets meer dan 1½ % gestegen. Cijfers spreken een juister taal dan vermoedens en gevoelens. Er is geen reden voor angst. In Zwitserland niet; ook niet in Nederland.

Een andere vraag is natuurlijk, of de r. katholieken, zowel in Zwitserland als in Nederland, niet op bepaalde gebieden

de boventoon voeren, terwijl hun getalsterkte tot groter bescheidenheid zou moeten manen. Dát zij dat kunnen is echter dikwijls gevolg van het feit, dat protestanten te weinig of soms niets zeggen. En dus: ónze zaak is aan de gang, en niet de hunne!

Waldenzen en Methodisten streven naar eenheid

Mogelijk is het bekend, dat er op het ogenblik besprekingen worden gevoerd in Italie tussen de Waldenzen aldaar — de oudste protestantse kerk in Europa — en de Methodistenkerk. Beide kerken besloten in haar synodes om af te zien van een plan, dat zou leiden tot een soort van organische fusie en dat een eventueel samengaan van beide kerken de zelfstandigheid van elk dezer moet blijven waarborgen. Het probleem kwam weer uitvoerig ter sprake tijdens de onlangs gehouden synode der Methodisten, die werd bijgewoond door 25 predikanten en ongeveer 40 afgevaardigden uit geheel Italie. Indien de besproken eenheid tot stand komt, is ook dit weer een vrucht van de oecumenische ontmoeting, die kerken samen in gesprek brengt.

Theologische studenten in Engeland

Het aantal theologische studenten in de Anglicaanse kerk neemt toe en dit jaar zullen ongeveer 600 geestelijken worden geordend. Aangezien echter sedert 1950 het aantal predikantsplaatsen is gestegen, blijft uitbreiding van dit getal noodzakelijk. Ook in de vrije kerken in Engeland neemt het aantal theologische studenten toe, wat te meer een verheugend verschijnsel is, omdat er weinig predikanten zijn om de posten op de zendingsvelden te bezetten. De te lage salariëring was oorzaak van het teruglopend aantal theologen, alsook dat tal van predikanten bijverdiensten moesten zoeken. De anglicaanse kerk heeft het salaris thans op f 6000 gebracht plus vrije ambtswoning en kindergeld. De methodisten in Engeland hebben 20.000 lekepredikers, die op een aantal van 13.500 gemeenten allen emplooi hebben

Wim Kan over dominees en preken

Kort geleden is er een televisie-vraaggesprek geweest tussen de Leidse theologische hoogleraar Van Holk en de cabaretier Wim Kan. De heer Kan is „in de kerk" niet zo'n onbekende als men zou denken. Zo is hij al eens de gast geweest op het seminarium om de a.s. predikanten iets te vertellen over de kunst van het spreken. Die kunst is Wim Kan meester. Wie hem wel eens hoorde, is daar zeker van.

In bedoeld vraaggesprek ging het om een bepaalde kant van de preek en kerkdienst. „Waarom mag er in een kerk eigenlijk niet gelachen worden", zo vroeg de cabaretier aan de professor. Ja, waarom eigenlijk niet? Waarom is de verkondiging van het evangelie — en waar is meer waarachtige humor te vinden dan juist daar — dikwijls zo'n kleurloze weergave van boeiende ontmoetingen. Waarom speelt de lach, die gezonde weerkaatsing van een innerlijke vreugde, zo'n geringe rol in ons kerkelijk leven. Waarom moet bij voorbaat, tot de hoorcommissie toe, alles voor „heilig" en onaanraakbaar worden verklaard? Ik zeg niet, dat de kerk en de predikanten en allen, die vanuit de kerk de mens ontmoeten, nu alles moeten leren en overnemen van Wim Kan. De kerk is geen cabaret. Maar iets te leren valt er zeker, en iets te raken ook, als men weet. dat heel Nederland, kerks of niet, bij de luidspreker zit, als Wim Kan in het programma verschijnt. Want dan gaat het om de bevrijdende humor en de milde glimlach.

Alverzoening?

Zo hier en daar ontmoet men aanhangers van hetgeen zij zelve noemen: de alverzoening. We hebben de indruk, dat deze leer nederland is binnen gekomen uit duitsland. De geschriften van F. Ströter, „gymnasialprofessor" zijn dan wel de bron, waaruit deze leer gevoed wordt.

Nu is het niet zo direkt duidelijk, wat men onder alverzoening verstaat. Moeten we denken aan het duitse „All", dat is heelal, en bedoelt men dus te zeggen, dat men het heelal verzoend acht door de dood van Christus? Onze indruk is, dat althans de nederlandse aanhangers van deze leer, het woord alverzoening verstaan in déze zin, dat alle mensen niet slechts in de verzoening delen doch vroeg of laat ook de vrucht der verzoening zullen smaken. Ze menen dan dat de Schrift leert, dat alle mensen eens zalig zullen worden.

De betekenis der verzoening is, volgens de Schrift, zeer groot. Maar het komt er op aan, niet slechts haar grootheid te zien, maar ook haar grenzen, die mede bepaald worden door het wezen der zonde.

De verzoening, die de Schrift leert, omvat meer dan de wereld der mensen. Ze is inderdaad een heelalverzoening. Paulus zegt in Kol. 1 : 19 en 20

> Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken, en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, alle dingen weder met zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde is, hetzij wat in de hemelen is.

De in het heelal heersende disorde en wanverhoudingen zullen opgeheven worden. Die betekenis moet het woord verzoening, gebruikt voor het grote samenstel der schepping, wel hebben. Daar het de apostel slechts te doen is om de geheel enige en alomvattende betekenis van Christus de Kolossensen voor te houden, treedt hij niet in bizonderheden a.g. het verzoeningswerk. In Christus is de volle Raad Gods belichaamd, die het heelal, het grote geheel der schepping omvat, en die Christus daardoor verwerkelijkte, dat Hij aan het kruis Zijn bloed vergoot.

* * *

Is het juist uit de gegevens der Schrift af te leiden dat alle mensen zalig zullen worden? Met zoveel woorden wordt het o.i. nergens gezegd. Is het achrergrond, veronderstelling van de prediking van Jezus en Zijn boden? Verkondigden de Heiland en Zijn door Hem gekozen en aan de wereld gegeven gezanten een boodschap, die de zaligheid aller mensen als toekomstige werkelijkheid insluit? Is deze leer in overeenstemming met het karakter van de verzoening, van het heilswerk van de Verlosser?

Hoe ziet Hij de zonde; hoe de zondaar?

Beoordelen de Heer en Zijn gezanten de zonde zo, dat haar opheffing-in-haar-gevolgen zonder meer voor ieder vast staat? Kan de zonde nimmer onder een schuld brengen, die in haar gevolgen onophefbaar is? De genade rijst ongetwijfeld in haar kracht boven de schuld, de smet en de gevolgen der zonde uit. Sluit dat nu in dat inderdaad niemand door de zonde overwoekerd, overstolpt zal worden en onder haar verloren zal blijven?

Wij wensen de heerlijkheid der genade onverkort te verkondigen, zonder echter haar aard te verdonkeren.

We willen de zonde zien in het licht van het kruis, waar Jezus met haar klaar gekomen is en Hij een wijdere wereld heeft opengelegd dan de wereld, wier grenzen door de zonde bepaald zijn.

Slot volgt.

★

Gemeenteberichten

AMSTERDAM

staat in 't teken van gespannen verwachting wat het pionierswerk in Nieuw West betreft. Er is aldaar kans op het betrekken van een flinke vergaderzaal van ongeveer 200 zitplaatsen.

Het oude kerkgebouw Kerkstr. 208 heeft inwendig een gedaanteverwisseling ondergaan.

Behalve verwachting en vernieuwing is er ook rouw. Onze br Lenze Middelberg, Paardekraalstraat 7² is, na zwaar lijden, 18 Juli j.l. in de leeftijd van 41 jaar van ons heengegaan naar 't Vaderhuis. De Here trooste zijn echtgenote en vier kinderen.

W. V., sekr.

DEN HELDER

Het is ons een groot genoegen U deelgenoot te mogen maken van de zegeningen, welke wij mogen ervaren in onze kleine maar steeds groeiende Gemeente.

In de afgelopen winter werd hier een evangelisatie campagne gehouden, dank zij de financiële steun welke wij door Uw medewerking mochten ontvangen, middels de E.C.U., en het resultaat is dat de kring een zelfstandige Gemeente is geworden. Het bezoek der samenkomsten is toegenomen van omstreeks 12 tot thans 80 en de Gemeente werd uitgebreid met 10 leden. Het is en blijft een feit „Daar zijn geen grenzen aan Jezus' macht" en wij zijn daarom al onze dank verschuldigd aan de Heer der Gemeente, voor het bewijs dat hij nimmer teleurstelt. Tevens onze dank aan de Gemeenten welke zo vriendelijk waren om hun voorganger af te staan om dit werk ten uitvoer te brengen. Waren er voorheen grote moeilijkheden om een spreker te krijgen voor de zondagsdiensten, ook deze zorg is weggevaagd, want br Agtereek van de Gemeente te Amsterdam heeft zich als vaste werker aan de Gemeente te Den Helder gegeven en offert al zijn vrije tijd op voor de evangelisatiearbeid alhier, ondanks het feit dat wij hem slechts een aalmoes hebben te bieden, in verhouding tot de vele goed betaalde aanzoeken van elders.

Nu hebben wij een „cowboy", die mee moet zorgen dat de kudde niet afdwaalt en dan kan het gebeuren dat, wanneer de zaak menselijk bezien voor elkaar is, één man actief is en de leden passief; zij gaan dan kalm aan doen, de lampen gaan uit en zij vallen in slaap. Zo doet het zich wel eens aanzien als men elders de ogen de kost geeft. Gode zij dank, dat wij klaar wakker zijn en het licht brandende mogen hebben, alleen doet zich een groot tekort aan lichtdragers gevoelen. Echter wij weten en geloven: „Meer en meer geeft ons de Heer". Helaas kan de E.C.U. niet voldoen aan hetgeen wij vragen en graag willen, vooral ook omdat er honderden mogelijkheken aanwezig zijn om de mensen bijeen te krijgen en het evangelie te verkondigen; daarom Baptist Nederland: „Het is gedeeltelijk Uw zaak of de arbeid effectief en tevens productief kan voortgaan".

Van 20 tot en met 23 Augustus 1956 hoopt Den Helder versterkt te worden met lichtdragers, en wel, door de actie der studenten en medewerking der diverse voorgangers. De propaganda die hiervoor gemaakt wordt is groots en de organisatie correct. Over geld wordt niet gedacht, het is althans de laatste factor. De Zondag voorafgaande aan de studentenactie hopen wij met de studenten een bijzondere samenkomst te houden om deze actie in gebed aan de Heer der Gemeente op te dragen.

Onze ernstige vraag aan U broeders en zusters is nu: „Doet U mee?" Wij vragen geen geld, geen hand aan de ploeg, maar gevouwen handen en biddende harten van geheel Baptist Nederland voor hen die hun vacantie opofferen om in het evangelie te arbeiden. In Amerika worden studentenacties gehouden gedurende de maanden Juli en Augustus en de resultaten zijn wonderbaar. Ja, waarom juist daar? Omdat de studenten anders zijn? Omdat de Bijbel in het Engels is geschreven? Alleen omdat de Baptisten gemeenschap zich bewust is dat alle arbeid voor de Heer zegen afwerpt naar verhouding van het gebed ervoor.

Broeders en zusters bid veel in het geloof en in het bijzonder voor de arbeid welke door de studenten voor de Heer wordt gedaan.

„Studentenactie is ten eerste een gebedsactie" van geheel Baptist Nederland. Bidt en U doet dan alreeds met ons daadwerkelijk mede! En wij wensen U een prettige en gezegende vacantie toe.

E. S.

Diversen

OPKOMST EN VESTIGING VAN HET BAPTISME IN NEDERLAND

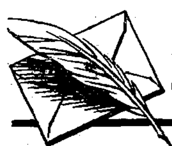
Een broeder stelde een exemplaar van dit, voor iedere Baptist begerenswaardige boek, beschikbaar onder voorwaarde, dat de meest biedende het ontvangt en de opbrengst ten goede komt aan de buitenlandse zending.

Aangezien de prijs van antiquarische exemplaren meestal rond de f 4.50 ligt, stellen we de minimum prijs op dit bedrag. Wie dus zich zelf wil verrijken en de zending steunen, laat binnen een week weten wat hij (zij) voor dit doel over heeft. Na een week wordt het boek aan de meest biedende toegezonden.

Brieven aan de administratie van het Lectuurfonds:

Ds C. VAN WIER.

A. de Hoven 105, Leeuwarden.

Correspondentie

Aan de Heer Jan Strijder.

Beste Vriend en Broeder,

Had deze week wat anders aan m'n hoofd, waardoor jouw brief even moest wachten. Tot de volgende week dus.

Je Medestr.

Jaargang 73 Nr 3323 Vrijdag 10 Augustus 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Wat is de mens?

Die vraag is helemaal niet zo eenvoudig te beantwoorden. Om u de waarheid te zeggen: ik weet het niet. Natuurlijk heb ik wel eens het verhaal van de schepping van de mens gelezen, dus van zijn oorsprong kennis genomen. Hoe de ellende zijn leven is binnengestroomd vind ik in hetzelfde boek. Hoe hij zich door dat leven heenslaat en er zich soms ook niet door heenslaat, maar ondergaat als een geramd schip, lees ik in dat boek en in de krant. Dan sterft hij; men kent en vindt zijn standplaats zelfs niet meer.

Wat is de mens? Vraag het een dokter, een modekoning, een personeelschef of een dominee, een filosoof of een boer. Ze zullen allen op hun beurt iets pogen te zeggen, maar wie vat in woorden de grootheid en de kleinheid, de zingende vreugden, het schrijnend leed; wie bindt de einden van zijn karakter samen en wie doorgrondt de motieven, die hem stuwen?

Hebt u ooit op de tegenstellingen gelet in psalm 8? In vers 2: Hoe heerlijk is Uw naam op de ganse aarde — en in vers 3: Uit de mond der kinderen en zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest. Het ene moment sta je aan de rand van het zingende heir der sterren, het andere ogenblik bij de wieg van een baby. En verder in vers 4: Aanschouw ik de hemel, het werk Uwer vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt.... en dan vers 5: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt?

Wat is de mens? De vertalers schreven boven dit lied: De mens, de kroon der schepping. Maar de gekroonde is eenzaam.

Ik heb in de vakantie geen bergen gezien, geen overweldigende wouden, geen woeste bergbeken. Ik zag wat mieren en mensen.

Ik liep eenzaam tussen duizenden door een drukke, drukkende straat. Winkels, flarden muziek uit open- en dichtslaande cafédeuren, en mensen. Opeens stapte ik uit de stroom, die mij voortspoelde. Ik ga een oude kennis de hand geven. „Meneer, die zult u hier nooit meer vinden. Die is dood. Voor welke firma kwam u?" Toen sprak ik, vluchtig eigenlijk, met iemand die achterbleef. „Van zijn vrienden heeft zich nooit nog iemand laten zien." En die het zei kon de bitterheid niet verbergen. Wat is de mens? Gelijk het gras is het kortstondig leven. En vrienden in de nood, duizend in een lood. En eenzaamheid voor die blijft. Wijde eenzaamheid.

Ik reisde met een man, weinig ouder dan de vorige mens, zojuist vermeld, laten we zeggen ruim dertig. Opdat gij weet dat het geen uitgeschakelde, weggedrukte figuren zijn, maar haast beginnelingen. Het werd een open gesprek en hij zette de deuren van zijn vol hart, dat leeg wou worden, open. Wat zag ik? Een gedesillusioneerd mens, met veel verdriet over andere mensen. Teleurgesteld. Waar is de kracht van het christendom, van het christelijk geloof? Om eerlijk te zijn: ik heb hem niet kunnen troosten. Want ik zit zelf met de vraag: Wat is de mens?

Een andere man ontmoette ik. Hij was vroeger gelovig, alles accepterend wat de bijbel schreef. Hij leefde in „de dingen van het Koninkrijk". Maar de vloed kwam op, de winden wakkerden aan, de wateren rezen en duinen en dijken brokkelden weg. Hij was cynisch geworden. Bidden? Dat was er niet meer bij. Geloven? Hij kon het niet meer, zei hij. Vereenzaamd, verwoest, verweesd. Wat is de mens?

David zegt: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet? Hij is niets. Een stofje, een droppel, een vliegje, een mier. Maar David zegt: God denkt aan hem, ziet naar hem om. Zijn weg is niet voor de Heer verborgen. Dat wist deze man uit ervaring. Van toen hij achter de schapen liep, door de spelonken joeg, Uria de dood had ingedreven en Nathan voor hem stond. Daarom kon Maria een lofzang zingen en bleef Zacharias niet achter.

Dit is het verhaal van de verloren zoon, de verloren penning, het verloren schaap; of eigenlijk het verhaal van de vader, de vrouw en de herder. Van de barmhartige samaritaan. Van Jezus, de vriend van tollenaren en zondaren. Wat is de mens? Geen stofje, droppel, vliegje, mier. Hij is een zoon Gods, die door de Zoon Gods gezocht wordt, die hem duur koopt. Die hem zal kronen met heerlijkheid en luister, verloren op de tocht door tempel en taveerne.

Loof de Heer, mijn ziel.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Commissielijders Volgens „De Hervormde Kerk” verscheen in het „Tijdschrift voor Maatschappelijk Werk” een „Open brief aan alle commissielijders”. De schrijver moet de lezers daarin de vraag voorleggen, waarom men lid is van commissies, waarin men toch geen eigen bijdrage kan leveren?

Waarom zitting genomen in een commissie van 12 leden als 3 leden het wel afkunnen?

Als er „commissielijders” zijn dan is er een commissieziekte. Het is voldoende als een commissie uit een paar ter zake kundige mensen bestaat. Staan onze beste broeders Voorgangers al zo ver van het gewone leven af, dat hun in commissies „leken” terzijde gesteld moeten worden? Zijn deze mannen broeders heus al zo vertheologiseerd of vergeestelijkt, dat ze de waarde van de gulden niet meer beseffen of de behoefte aan het werk aan geschoolde en voor de praktijk bekwame mannen en vrouwen niet meer beseffen? Zou het niet eens te proberen zijn met commissies niet groter dan drie leden? En zou het niet goed kunnen zijn om naast de bestaande commissies een (tijdelijke) bezuinigingscommissie te benoemen om eens nauwkeurig na te gaan wat de bestaande commissies ons kosten en of dat geld zo wel op de meest produktieve wijze besteed wordt? — Niemand leide uit bovenstaande af dat wij mannen broeders, leden van onverschillig welke commissie onderwaarderen. Het is een organisatorische kwestie. En iedere ingewijde weet wel dat organisaties gevaar lopen woekerplanten te worden. Daarom is het „principiis obsta”, wedersta het begin, gebeiteld in een gevelsteen van het voormalige kinderziekenhuis te Groningen, ook hier van toepassing.

Voorzichtig leven In De Christen heeft een korte gedachtenwisseling plaats gehad over de vraag naar het stemrecht der leden. De schrijvers waren eenstemmig van mening dat de leeftijd hierbij in aanmerking genomen moest worden. Door geloof en doop wordt men wel gemeentelid, maar daarmede is men nog niet bekwaam om mee te stemmen op gemeentevergaderingen. We kennen een gemeente, waarin voorheen een leeftijd was vastgesteld, voor het mogen bijwonen van gemeentevergaderingen. Als we de inzenders goed begrepen hebben, willen ze leden beneden een bepaalde leeftijd slechts het stemrecht onthouden. Ze kunnen al luisterende nog zo een en ander leren. — Nu heeft de E.R. de gedachtenwisseling over dat onderwerp gesloten en laten we de kerkeraadsleden plus andere leden der gemeente op dit onderwerp nog maar een poosje zitten broeden. Maar wat ons opviel, dat is de o.i. te gemakkelijke wijze, waarop gesproken wordt over leden van 10 tot 16 jaar. We ontkennen geenszins dat het mogelijk is op deze zeer jeugdige leeftijd tot een persoonlijke beslissing voor de Heiland te komen, maar menen wel, dat, wanneer een kind op die jaren van zo'n keuze gewaagt, we extra voorzichtig moeten zijn. Bij een mens van 10 tot 16 jaar is minder zelfkritiek te veronderstellen dan bij iemand van hoger leeftijd. Hier moeten de ogen van de gemeente die belijdenis afneemt scherp zien en de ogen goed open zijn, om in de ziel van de belijder in te komen. Worden hier geen gevoelsaandoeningen verwisseld met geloof, dat kennis veronderstelt? En kennis is zonder keur, onderscheiding toch niet mogelijk? — We vrezen, eerlijk gezegd, dat, wanneer men zo als vanzelfsprekend het heeft over gemeenteleden van 10—16 jaar, men in gevaar verkeert de kritische taak van de gemeente te verwaarlozen, die de ziele tot zuivere zelfkennis kan helpen.

De Herrnhutters en de doop Een broeder geeft een mededeling door die voorkwam in het orgaan onzer engelse geloofsgenoten, The Baptist Times, dat ons nog niet onder ogen gekomen is, overmits dit blad ons bij bosjes wordt toegezonden en niet per exemplaar. We geven hier door wat onze broeder daar gelezen heeft. De predikant van de Herrnhutterse gemeente te Derby en een W. Cope hebben op de jaarlijkse synodevergadering dezer gemeenten, onlangs gehouden, het volgende voorstel ingediend:

„De Herrnhutterse kerk, overtuigd zijnde dat de ware en schriftuurlijke wijze, waarop men lid van de christel. kerk wordt, de doop der gelovigen is, waarbij aanneming en doop een geheel vormen en onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn, doet een beroep op de provinciale synodes en op de autoriteiten van andere kerken om de onschriftuurlijke kinderdoop en latere aanneming te verwerpen, en de doop der gelovigen te aanvaarden. Dit zal het verstaan der christel. waarheid ten goede komen en de eenheid der christel. kerk bevorderen”.

Hieraan wordt toegevoegd, dat de betreffende dominee, Smith een zeer bekwaam geleerde is en een zeer gezien prediker, die aan de universiteit te Manchester studeerde, en zoon is van een zendeling te Labrador. Reeds enkele jaren houdt het doopvraagstuk de Herrnhutterse kerk bezig.”

L.

★

Zand en zaad

De tijd van de vakantie is voorbij voor velen. De kinderen beginnen straks de dagen weer te tellen. Niet lang geleden zongen ze met diepe vreugde: Het is vandaag de laatste dag.... en niet lang zal het duren, dan gaan ze met vreemde gevoelens terug in de ruimten, die naar krijt en borden en kinderen ruiken. Ik mag er niet aan denken. Maar die tijd ligt achter me en ik denk niet, dat ik nog eens op een schoolbank kom te zitten. Daar groeit een mens nu eenmaal uit.

De rapporten der aanstaande burgers van Nederland zijn door vader getekend en moeten straks ingeleverd worden. Behalve dan dat rapportje, dat ik vanmorgen onder ogen kreeg.

Daarin ging het nu eens niet over vreselijke dingen als rekenen, vaderlandse en algemene geschiedenis, aardrijkskunde, taal en zo voort, tot en met gedrag, netheid en vlijt. Herinnert u zich nog die zenuwschokkende verslagen van uw kennen en kunnen? Ik wel. Nu had ik echt niet zulke slechte cijfers bij het klimmen der schooljaren, behalve dan een paar, maar die hadden niets met mijn kennis te maken.

Nu zag ik een ander rapport en ik heb het gevoel, dat ze bij het onderwijs naast die waslijst van punten voor geleerdheid ook nog een lijstje moesten voegen, dat een beetje in de lijn van wat nu komt ligt.

Jas ophangen 7
Klas binnenkomen 7½
Gaan zitten 7½
Zingen 8
Werken 9
Opruimen 8
Luisteren naar verhaal 10
Buiten spelen 7½
Tekenen 8
Gedrag 8

U denkt natuurlijk dat ik dit allemaal uit mijn beide duimen zuig. Ik zou er nooit op gekomen zijn als ik niet een authentiek oftewel geloofwaardig stuk in handen had gekregen, waarin letterlijk alles zo stond als hierboven vermeld.

Ik schreef het document over, want ik dacht opeens aan Zand en Zaad en aan de zuivere toepassingen, die men hier wel zou kunnen geven, ziende op de schare, die zaal en kerk bevolken. Zullen we maar bovenaan beginnen?

Jas ophangen. Dat kan bij ons niet eens in de kerk, zegt u. Ja, onze vaderen hebben of geen overjassen gedragen of gedacht, dat men die wel aan kon houden, hoe nat ook, of hoe warm ook binnen. Tenzij het toch nooit warm was door heel de ruimte. Als de huidige vaderen er eens aan dachten ruimten te scheppen, waar men z'n garderobe zou kunnen achterlaten. Thuis zit je ook niet met je manteltje aan om de tafel.

Enfin, daar kunnen we dus geen cijfer voor geven.

Klas binnenkomen. Nou komt het. Daar komen de schutters. Gelukkig zijn er kosters, die weten dat ze velen een voortreffelijke dienst doen door met de bezoekers mee te wandelen, hen leidend naar een bank waar nog plaats is. Het is om te zweten, wanneer je ziet hoe een vreemdeling soms als een drenkeling om zich heen ziet: mag ik hier....? kan ik daar....? De oude bekenden zwaaien naar binnen alsof ze 't kolenhok binnenstappen. Het komt voor dat het hoofddeksel stevig vastgeplakt blijft, tot meneer gezeten is. Nou ja, die zijn het thuis zo gewend; daar doe je niks aan. Anderen marcheren de poort door alsof ze soldatenkistjes (die gaan eruit trouwens) aan hebben. Ze worstelen zich de bank binnen en vergeten, dat die er zit misschien op weg is naar velden van vrede en vreugde; die wel wegduiken bij een trap op je likdoorn. Cijfer een vier, voor sommigen een acht.

Gaan zitten. Ach, ik mag er niet meer over schrijven. Ik ben bang, dat ik enigen dwars zit. Dat ik nou ook altijd aan 't fitten ben. Pardon, vitten bedoel ik. Maar het is toch waar: er zijn lieden, die zo gaan zitten, dat bank en die daar reeds gezeten zijn gaan steunen en kreunen. Dat ze zo omvangrijk zijn is misschien niet geheel hun schuld, maar het schijnt dat het enkelingen gelukt tweemaal de ruimte te annexeren, die ze redelijkerwijs zouden mogen innemen. Gaan zitten is aan de orde. Maar ik heb ze gezien, die ongetwijfeld meenden, dat dat ook halverwege liggen kan betekenen. Hun ellebogen rusten in de regel op de voorplecht, ook wel aan bak- of stuurboordzijde. Een drie voor hen, weer acht voor de goeien.

Zingen. Daar kun je niet zoveel van zeggen. De een heeft nu eenmaal een betere stem dan de andere. En ze weten het ook in de regel wel allebei. Ik kan echt niet zingen, ik kan de wijs niet houden, spreekt de een. Ik kan echt mooi zingen, eronderdoor en bovenlangs, maar ik zeg dat natuurlijk niet. Ik zal ze 't wel laten horen. Zo de andere. Toe dan maar. Geen cijfer. Want als het niet uit het hart is, verdient het geen waardering en komt het regelrecht uit het hart, is geen be-cijfering mogelijk.

Werken. Het is prachtig te zien, hoe sommigen werken in de gemeente. Ze preken niet. Ze steken de handen uit de mouwen. Zou je dit willen doen? Zeker. Ze hebben er plezier in en halen er een zegen uit. En nu nog even een veeg uit de pan voor de renteniers, de burgers, de eigenwijzen, de genieters? Die Janplezierrijders, die alleen maar meedoen als 't hun goed uitkomt? Ik heb er geen zin in. Een wee voor hen en een lach voor die anderen.

Opruimen. Geen winkelknechten houden, om in koopmanstaal te spreken. Niet altijd maar vasthouden aan wat br J. u misdaan heeft. Uitverkoop houden. De planken leeg. Dat moeten ze in de kleuterschool ook doen. Daar mag je ook niet al maar meer rommel ophopen in je vak. Ik weet dat er zijn, die nog heel wat vakken vol oudzeer ter beschikking hebben. Me dunkt het werkt verbitterend.

Luisteren naar verhaal. 't Kind had er een tien voor. Ze heeft erg goed geluisterd en het prima kunnen weer-vertellen. Wat dacht de dominee van zijn luisteraars? Zijn ze luister-rijk? Natuurlijk, 't ligt er ook aan hoe het verteld wordt. Eerlijkheidshalve zouden we dus naar twee zijden cijfers moeten vaststellen. En dat is mij te moeilijk.

Ik heb mijn ruimte volgetypt en sluit dus, ofschoon ik het hele lijstje nog niet afgewerkt heb. Maar dat kunt u zelf zonder bezwaar nu doen. Het kind, dat overging naar de tweede klas van de kleuterschool had een prachtig rapport en ik heb haar geprezen tot ze er van bloosde. Nou ja, dat is beter dan van schaamte.

HUIZINGA.

Alverzoening?

Slot

In een zeer moeilijk en kritiek moment van Zijn leven heeft de Zaligmaker over de aard en de ernst der zonde gesproken met woorden, die de eeuwen door grote verontrusting te voorschijn geroepen hebben. In die woorden ligt een nacht, zó zwart, dat velen onder hun dreiging bezweken zijn. Ze verliezen hun dreiging echter daardoor dat wij, inplaats van voor hen weg te vluchten, acht geven op de afgronden, die ze zichtbaar maken. Nimmer is te vergeten, dat het evangelie niet gebracht is om wanhoop te wekken, hoe donker dié kant van onze existentie ook moge zijn, die juist door het licht van Jezus' Boodschap zichtbaar wordt.

Wie het sein op onveilig zet, is niet wreed maar verricht een daad van grote barmhartigheid, wijl hij daardoor de mogelijkheid schept aan een lot te ontkomen, dat met ontzetting vervult.

De Heiland zegt in Mark. 3 : 29 en 30 dat onze zondigheid zich kan verdichten, kan samentrekken, kan stijgen en uitlopen in een gesteldheid, waarin de vele zonden, die we als adamskinderen, „kinderen der mensen" begaan, hun eigen wezen, hun diepste zin en betekenis, tot openbaring komt. Niet in elke situatie, niet altijd en onder alle omstandigheden is dit mogelijk. Niemand kan op een willekeurig tijdstip de maat zijner zonden vol maken. De mens kan aan de mens nimmer zondaar worden in de laatste zin van het woord. Hij kan de medemens vermoorden en laadt daarmede een grote schuld op zich, maar een absolute zonde heeft hij daarmede niet bedreven. Zijn zondigheid heeft zich daarmede niet verdicht noch toegespitst in haar zuivere eigenheid. Die zonde — hoe groot en schuldig ook — was nimmer *niets* dan zonde, legde het wezen der zonde nimmer bloot in haar volheid. Wel is elke zonde, aan wie ook bedreven, zonde tegen God, en stelt voor God schuldig, maar ze is als i n d i r e c t tegen God gerichte daad, niet daad, die een absoluut karakter draagt. Slechts dan wanneer ze geen menselijk objekt heeft, dus zich, aan het s c h e p s e l voorbij gaande, rechtstreeks tegen God richt, draagt ze een absoluut karakter, en tekent zich in haar bestraffing: de eeuwige verwerping, de eeuwigheid af van Hém, tegen wie ze gericht was. De rechtstreeks tegen de Eeuwige gerichte daad, keert op het hoofd van de dader terug als verwerping voor eeuwig. God blijft God; God handhaaft zich als God tegenover Zijn kreatuur. God sluit de misdadiger op in de daad zijner eigen keuze als in een gevangenis, die geen deuren noch vensters heeft. Wij kunnen ons op God verlaten: God blijft God en daarom is er een hel, wier ingang nimmer meer een uitgang zal worden.

Jezus zegt dat de zonde jegens Hém bedreven, geen absoluut karakter draagt. Hij is God Incognito. Aangaande Hém kan men mistasten. Hem kan men smaden, lasteren zonder te weten, wát men doet. Luk. 23 : 34. Die zonden worden niet aan Zijn Persoon, aan Zijn Godheid gemeten, maar beoordeeld naar Zijn incognito. Zij berusten op een dwaling, die op zichelf óók wel van de zondigheid van de dader getuigt, maar ook van het schemerdonker, dat de zondaar omhult. Hand. 3 : 17. Vanwege dit schemerdonker is er ontkoming aan haar gevolgen. Men vindt in deze zonde de zondaar niet geheél terug; hij is van haar te halen: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

* * *

Anders is het met het liegend kwaadspreken tegen de Heilige Geest. Deze zonde gaat in genen dele buiten de mens om, maar is zijn daad ten volle. In haar heeft een bewuste en algehele vereenzelviging van de zondaar met zijn zonde plaats. In haar aanvaardt en wíl hij zichzélf als kwaaddoener. Immers: hij

wéét wat hij doet. Hij spreekt al liegende kwaad. Dit kwaad spreken vindt geen verontschuldiging in de belasterde. Het is geen tegen-daad; geen (slechte) afweer of vergelding, want de Geest, tegen welke hij liegende, dus wétende kwaad spreekt, is de *Heilige* Geest. Aan deze gemeten, krijgt zijn lastering een absoluut karakter. Zij keert zich tegen de lasteraar zelf, omsingelt hem en al lasterende begeeft hij zich hoe langer zo meer in de macht dier zonde. Hij bouwt een cel om zich heen die hij bij elke herhaling van zijn zonde hoger opbouwt en die zich ten laatste rondom hem sluit en hem volledig overdekt. Hij komt niet meer vrij — zegt de Here Jezus — in eeuwigheid, maar is gevangen in de eeuwigdurende gevolgen van zijn zonde.

Hij heeft zichzelf ingekerkerd. Zijn zonde heeft in haar gevólgen niet de Heilige Geest getroffen, maar hemzelf. Hij verloor al lasterende en door-lasterende, zijn vrijheid totaal. De enige, die zijn zonde had kunnen opheffen, de Heilige Geest, is afgewezen, want tegen Hém, juist tegen Hém, richtte ze zich niet eenmaal, maar herhaaldelijk, totdat de cel naar alle kanten gesloten was en de zondaar zich geheel buiten het bereik van de Heilige Geest gebracht had. Die zich bewust en willens en doorgaand met deze zonde identificeert, gaat in haar en aan haar ten onder, wijl deze zonde onmiddellijk gericht is tegen de als Heilige Geest onderkende Getuige in het verborgene des harten.

Wie leert, dat de verzoening van het heelal de zaligheid aller mensen reeds insluit, vergist zich in het goddelijk karakter der genade, die genade is, komende van Gód, de Heilige en Absolute, én hij vergist zich in het karakter der zonde als — in haar wezen, vergrijp aan God.

Waar groot gevaar dreigt is het een daad van barmhartigheid het sein op onveilig te zetten, en wie dat gevaar ontkent, handelt onverantwoordelijk.

L.

Diversen

BEROEPBAARSTELLING
CAND. PH. LINDEMAN
VAN HENGELO (O)

Met genoegen deelt de Commissie voor de Opleiding mede, dat vanaf heden voor al onze gemeenten beroepbaar is gesteld candidaat Ph. Lindeman te Hengelo (O).

De Commissie
voor de Opleiding,
JAC. DE JONG, voorz.
G. VEGTER, secr.

BRIEVEN AAN Jan Strijder

XVI

Beste Vriend en Broeder,

Jij wilt het leven begrijpen. Je hebt gemeend dat je er al aardig wat van begreep. Maar nu opeens springen er zoveel onopgeloste mysteriën en raadsels naar voren dat het is alsof de bodem door een demonische aardbeving onder je voeten trilt en wankelt, opensplijt en duistere afgronden opent. Je kende, meende je, je buren: Keurige, respectabele kerkmensen van een goed soort. Maar gisteren opeens heb je een moment geblikt in een plots opengebarsten etterend huwelijksgezwel zo erg, dat het heel dat mooie gezinnetje dreigt te vernietigen (om je eigen woorden maar te gebruiken).

En vandaag — de dag dus waarop je mij schreef — heb je het in eigen persoon eens kunnen meemaken hoe honds je mede-ouderling P. het dienstmeisje van zijn vrouw behandelde en voorts negeerde. En een ander voorvalletje uit het verleden is je weer tebinnen geschoten waaruit bleek, hoe fel deze „meneer", zoals je hem eventjes beliefde te noemen, op de centen is.

Waar kun je eigenlijk nog opaan in het leven, als zelfs de besten zo tegenvallen? Hoe kun je samenwerken met iemand, die blijkbaar zo'n schijntje begrip van liefde en echte menselijkheid heeft dat hij zo handelen kan? Word je zo niet langzamerhand gedwongen om maar overal mee uit te scheiden en je in je eigen kleine wereldje terug te trekken?

Ja, hoe bedoel je dat eigenlijk, dat terugtrekken: jij samen met God? Of jij helemaal alleen, desnoods met nòg een paar hele besten, als een door zijn zwijgen sprekende aanklacht tegen alles en allen?

Een klein vraagje, beste vriend: Heb ik goed gehoord dat jij die beste baan net niet gekregen hebt en dat jouw zoon voor zijn eind-examen gym gesjeesd is? En dat Sjors van ouderling P. uit diezelfde examenslag als een der besten tevoorschijn gekomen is? En dat je thuis wel eens wat plezieriger geweest bent dan sindsdien?

Maar nu geen vragen meer. Ik zie dat je staat te springen om mij een fikse rechtse te verkopen en je daarna vorstelijk ook van mij te distancieren. Toch moest je dat beslist niet doen. Want ik ben net als jij. Ik heb soms ook de neiging mij aan alles en allen te onttrekken, of om iedereen om zijn oren te slaan — behalve dan mijzelf. Maar achteraf heb ik steeds het gevoel gehad dat het omgekeerd beter is. Wij hebben geen recht, bij de broeder weg te lopen, het werk te laten liggen en de Gemeente blauw-blauw te laten, als dat tenminste een goede uitdrukking is. Bovendien geloof jij ook niet, dat jij en Christus samen je terug kunt trekken van alles. Want Christus doet dat juist niet.

Zou je die gevallen die je noemde, niet veel positiever doorstaan hebben, als jouw zoon niet, maar die van br ouderling P. wel gesjeerd was? Zou je br P. wel zo fel-op-de-centen genoemd hebben, als je wèl die betere baan van f 1500 per jaar meer gekregen had?

Ik zie aan je doorkomende glimlach, dat je me genomen hebt. Fantastisch man, om zo'n pil te slikken van iemand die geen haar beter is dan jij. Morgen ben jij op theevisite bij je collega's en je praat als kameraden tot op de bodem, onder de glimlach van God. En die buurluidjes laat jij niet schieten, dat wéet iedereen wel die je kent. Want wie van Christus is, kan niet terug en niet loslaten en niet wegtrappen en niet een eigen hemeltje bouwen. Hij moet het telkens en telkens weer proberen, om wat weggezakt op te trekken, wat afdwaalt, op te zoeken, zoals hij ook zelf voortdurend door Christus en die anderen gezocht en gevonden is.

Nog een klein slotvraagje, Jan: Overdreef je niet lichtelijk toen je die dikke woorden neerschreef over de buren?

Fijn, dat jouw baas je nu ook beter gaat waarderen. Hoorde ik gisteren van Fam. K.

Hart. gr., je Medestrijder.

Kroniek

De zuidelijke Conventie der Amerikaanse Baptisten

De buitenlandse zending der zuidelijke Conventie geeft de volgende cijfers over het afgelopen jaar. Op het ogenblik heeft deze zending 2250 gemeenten op de verschillende zendingsvelden. In deze gemeenten werden het vorig jaar 24.342 gelovigen gedoopt. De zuidelijke Baptisten hadden 1020 zendelingen in actieve dienst in december 1955. In datzelfde jaar brachten de gemeenten voor de zending een bedrag van 1.582.388 dollar bij elkaar. Deze gegevens zijn verstrekt naar aanleiding van de jaarlijkse conferentie der Conventie, die dit jaar gehouden werd van 30 mei tot 2 juni te Kansas City. Van de studenten zullen 83 hun zomervacantie doorbrengen als medewerkers op de verschillende zendingsposten, zowel in het binnenland als in het buitenland. Zo gaan er b.v. 14 naar Hawaï, 14 naar Mexico, 1 naar Nigeria, 4 naar Panama, 8 naar Alaska en 4 naar Cuba.

De Duitse Bond van Baptisten

Het jaarboek over 1955 is verschenen en daaraan zijn de volgende gegevens ontleend. Het gezamenlijke ledental der gemeenten is thans 97.926, dus bijna 100.000. De Bond bestaat uit 10 gewesten, waarvan 3 in Oost-Duitsland liggen. De 2 grootste gewesten zijn Saksen met 142 gemeenten en 19.290 leden en Berlijn-Brandenburg-Mecklenberg met 59 gemeenten en 16.222 leden. Het kleinste gewest is Thüringen met 20 gemeenten en 2559 leden. De Bond omvat totaal 527 gemeenten. Het gemiddelde ledenaantal is 186 leden. Er zijn 24 gemeenten waarvan het ledenaantal boven de 500 ligt. De grootste gemeente is momenteel Hamburg-Altona I met 1017 leden, dan komt Berlijn-Spandau I met 925, Derschlag met 853, Stuttgart met 849 en Leipzig II met 842 leden. De kleinste gemeente is Lütersheim met 6 leden, dan komen Mauswinkel en Jena II ieder met 7 en Steinbach met 8 leden

In 1955 werden tezamen 3401 personen gedoopt. Nadat achtereenvolgens 6 jaar lang het aantal gedoopten teruggelopen was, geeft 1955 weer een kleine stijging. Het zondagsschoolwerk is ook over 1955 verder teruggelopen. Men vraagt zich af of er geen liefde meer is voor deze arbeid, of dat de betekenis hiervan niet voldoende gezien wordt. De lijst van voorgangers vermeldt 429 namen, waarvan 98 reeds emeritus zijn. De gemiddelde leeftijd der voorgangers is 45,7 jaar.

Het oudste Baptisten Seminarie

In dit jaar valt het 100 jarig bestaan van het Spurgeon's College en het 75 jarig bestaan van het Seminarie te Hamburg. Onze unie-gemeenschap nam dit jaar het besluit een eigen opleiding te stichten. Het zal u interesseren, waar zich het oudste Baptisten Seminarie bevindt. Dit is het Bristol College in Engeland. Het werd in 1679 gesticht. Een zekere Edward Terrill schonk geld aan de Broadmead Gemeente te Bristol, met de bepaling dat de voorganger van deze gemeente zich zou belasten met de vorming van jongemannen tot de dienst van het evangelie. De invloed en de zegen van dit eerste Baptisten seminarie ter wereld is wel uit het volgende af te leiden. Een van haar oud-leerlingen, Morgan Edwards, stichtte het Rhode Island College (nu de Brown Universiteit). Dit was het eerste opleidingsinstituut in Amerika. Vijf andere oud-leerlingen behoorden tot de dertien, die in 1792 het Baptisten zendingsgenootschap oprichtten. Meer dan honderd studenten werden zendelingen. Een der studenten, later docent aan deze school, behoorde tot de oprichters van het Brits- en Buitenlands Bijbelgenootschap, en van het Godsdienstig Tractaatgenootschap. Hij was ook de eerste secretaris van deze instelling. 42 studenten van dit eerste seminarie werden later president of docent aan de verschillende Theol. Seminaries in Engeland. Tot de schatten, die zich in het archief van dit seminarie bevinden, behoort ook een gaaf exemplaar van de eerste uitgave van Tyndale's Nieuw Testament (1525).

Wel in Rusland mogelijk — in Spanje niet

Radio Moskou heeft meegedeeld, dat de nieuwe uitgave van de Russisch-Orthodoxe bijbel verschenen is. Dit is de eerste bijbeldruk sinds de oktoberrevolutie van 1917. Deze nieuwe uitgave is gedrukt met het moderne Russische lettertype. De oude orthodoxe bijbel, de z.g. Synodale uitgave, was dit niet. Volgens de bespreking, die Radio Moskou over deze nieuwe druk gaf, bevat de nieuwe bijbel naast de vele tekst aanduidingen ook nog zeven kaarten over bijbelse plaatsen. Behalve deze nieuwe komplete bijbel zijn ook reeds het Nieuwe Testament en de Psalmen in een nieuwe uitgave verschenen. Hier is naast de tekstaanduidingen ook nog een leesrooster opgenomen voor de dagelijkse liturgische godsdienstoefening. Tot zover Radio Moskou. Hier sluit bij aan een opmerking van de eerste sekretaris van Brits- en Buitenlands Bijbelgenootschap, Dr William J. Platt. Volgens hem zullen binnenkort ook de protestanten in Rusland hun eigen bijbels kunnen krijgen. Het Brits- en Buitenlands Bijbelgenootschap verzorgde de matrijzen voor deze bijbeldruk. Deze zijn kortgeleden aan het Russische gezantschap te Londen overhandigd, dat op zijn beurt de verzending gratis verzorgde. Dr Platt ontving reeds telegrafisch bericht uit Moskou, dat de zending in goede orde ontvangen werd en men reeds begonnen was met de nodige voorbereidingen om tot het drukken over te gaan.

In Spanje heeft de overheid — nadat de bijbels en liederenboeken voor de evangelische gemeenten in beslag genomen zijn — vervolging ingesteld tegen de voorganger, die in opdracht van de evangelische gemeenten de nieuwe uitgave van het liederenboek bewerkte als ook tegen de drukker, die de uitgave verzorgde. Ook de voorzitter van het bijbelgenootschap, een Spaanse christen, op wiens initiatief 500 Nw. Testamenten gedrukt werden in een door de censuur verboden Spaanse vertaling, werd gearresteerd. Deze 500 Nw. Testamenten zijn tegelijk met de gehele voorraad van het Bijbeldepôt in Madrid, tezamen 36.289 ex., in beslag genomen. Men rekent in de protestantse kringen op een hoge geldboete. In het weekblad „Ecclesia" lanceert bisschop de Vincarra, de leider van de Roomse actie tegen de protestanten, de beschuldiging dat de protestanten in Spanje een geheim verbond zouden hebben met het marxisme en de vrij-metselarij om het Rooms-Katholicisme in Spanje te bestrijden. In de stad El Ferrol in de provincie La Coruna zijn twee protestantse soldaten tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld, omdat zij bij de mis niet wilden knielden. Deze mis werd opgedragen nadat de eed op het vaandel was afgelegd, tot voor kort kregen de protestantse soldaten doorgaans dispensatie voor deze mis!

„Ga voorlopig niet naar Spanje" zo luidt het besluit, dat de Bond van Predikantenverenigingen in Duitsland een dezer dagen nam. Men besloot tevens deze oproep aan alle gemeenten te zenden, nu de protestantse geloofsgenoten in dat land nog steeds op allerlei wijze, worden geplaagd, vervolgd en als minderwaardige burgers worden beschouwd en behandeld.

Ondanks alle ingezonden protesten verandert er niets in de officiële houding tegenover de protestanten.

G. Br.

E.C.U. *nieuws*

Bij de wieg van Baptisten-Gemeenten

Het werk van de E.C.U. is enigszins te vergelijken met dat van een ouderwetse baker of nieuwerwetse kraamverzorgster. In de loop van de bijna 25-jarige arbeid dezer Commissie heeft ze al bij heel wat geboorten van Baptisten-Gemeenten de helpende hand geboden. Daarna vereist de baby nog heel wat

zorg, totdat hij tenslotte volwassen is geworden en op eigen benen kan staan en gaan.

Soms ook is de E.C.U. de verzorging van de „bejaarden" toevertrouwd. Ze biedt dan steun aan al oude, gevestigde Gemeenten, die door verschillende omstandigheden weer „hulp-behoevend" zijn geworden.

Op deze wijze maakt de E.C.U. één van de doeleinden van onze Unie waar: liefde te kweken en te geven onder de verbonden Gemeenten. En deze liefde werkt verkwikkend en stimulerend, opwekkend en activerend. Nieuw leven is er het gevolg van; stromen van zegen bereiken zo de plaatsen, waar mensen willen luisteren naar en buigen onder de rijke genade-boodschap uit de hemel. Deze liefde vindt haar oorsprong bij de Heiland, gaat dan haar weg via de harten van onze leden en Gemeenten en mondt uit in het binnenste van zondaren, die tot bekering en geloof komen. Is er groter voorrecht denkbaar voor onze 7000 Baptisten en 53 Gemeenten?

Op de Zuidhollandse eilanden

In het rayon van de Gemeente Rotterdam Zuid kondigen zich nog voorzichtig maar toch onmiskenbaar drie plaatsen — mogen we het al zeggen: drie Baptisten-Gemeenten aan. In Alblasserdam wordt al enige jaren actief gewerkt. Zondagsdiensten worden goed bezocht en men heeft er behoefte aan betere zaalruimte. De leden, die voor het merendeel uit het Noorden zijn gekomen, geven zich in een offer-campagne. om de eerste stenen voor een eigen gebouw bijeen te brengen.

In Dordrecht/Zwijndrecht begint ook wat te groeien. In de winter waren hier zaalsamenkomsten, die nu in de zomer zijn vervangen door openlucht-arbeid. Onderlinge Bijbelbesprekingen bevorderen de gemeenschap en zijn een stevig fundament voor een warme en goede sfeer.

In Ridderkerk wonen ook reeds vier gezinnen en nog meer zijn in aantocht. Ze zijn vol ijver en colporteren en evangeliseren op eigen initiatief. Zó worden Baptisten-Gemeenten geboren en ook zo worden ze groot en sterk en tot brònnen-van-zegen voor de omstanders.

Door de gelukkige omstandigheid van overkomst van Baptisten van elders zijn deze drie centra ontstaan. Natuurlijk geeft dit te denken over de te volgen middelen.

Belangrijke bespreking

De E.C.U. heeft daarom een ontmoeting gehad met de drie Raden van de Rotterdamse Gemeenten in de gastvrije Dr Feisserkapel. Het blijkt n.l., dat in deze jaren sinds 1953 het fonds snel is afgenomen. Te snel, want als het zo doorgaat, is het met enkele jaren volledig uitgeput. Het is beter dit thans onder ogen te zien dan te wachten tot het te laat is. De vergadering was dan ook unaniem van oordeel, dat het aanbeveling verdient de arbeid gematigd maar langdurig voort te zetten en het „aanvalsfront" zo veel mogelijk te concretiseren.

Zoals U al wel weet uit vorige artikelen, bewegen de gedachten van de E.C.U. zich in de richting van handhaving der fondsen als een duurzame steun in de rug. Wat er in een bepaalde periode of op een bepaald terrein méér nodig is, moeten we als Baptistisch Nederland in gezámenlijk overleg en met vereende krachten op andere wijze opbrengen. Zo zullen we lànger kunnen werken en meer blijvende vrucht mogen oogsten.

De E.C.U. komt bij U op bezoek!

Aan de Gemeenten is een circulaire verzonden, waarin o.a. wordt aangekondigd, dat elke Gemeente bezoek krijgt van één der E.C.U.-leden. Dat zal in de loop van het komende seizoen moeten gebeuren.

De E.C.U. stelt zich voor, dat dan eerst de Raad van de Gemeente een uurtje bijeenkomt met de E.C.U.-vertegenwoordiger, om over allerlei facetten van het werk op evangelisatie gebied te spreken. Wellicht leven er suggesties in onze Gemeenten, die de E.C.U. eens onder de loupe kan nemen. Of anders kan de E.C.U. de aandacht van de Raden vestigen op speciale mogelijkheden.

In aansluiting daarop is er dan een Gemeente-avond voor leden, vrienden en belangstellenden. Het zangkoor zingt, de muziekgroep speelt, de E.C.U.-man spreekt en U luistert en vraagt. Een echt gemoedelijke avond met een groots programma en een grootse visie, die U zal verkwikken.

Ja, misschien een kop koffie met koek er bij ter afwisseling, maar dat moet U dan in de Gemeente zelf maar eens bekijken. Misschien op zondagavond, misschien op een andere avond. Als U maar komt!

We wensen U alvast mooie bijeenkomsten toe. Een goed punt voor Uw winterprogramma! Tot ziens dus maar.

Utrecht J. BROERTJES.

P.S. Het telefoonnummer van de E.C.U.-sekretaris is gewijzigd. Om te noteren of te onthouden: K 3400-32960.

Een eenzijdig leven is maar half; eerst in het samenleven komt ieders leven tot zijn volle ontplooiing.

Uit ons Unie-bureau

Van Ds J. J. van de Wall, vlootpredikant a/b Hr. Ms. „Zeven Provinciën", mocht ik een brief ontvangen, die ik hierbij met toestemming van de schrijver volgaarne aan u doorgeef:

„Zoals U wel in de kranten gelezen zult hebben, maakte zojuist Smaldeel 5 der Kon. Marine, met als vlaggeschip Hr. Ms. „Zeven Provincien", een tocht naar Rusland. Reeds maanden geleden had ik, als vlootpredikant van dit smaldeel, een kerkgebouw aan de wal in Leningrad aangevraagd voor de Dienst, op 22 Juli.

De hoofdverbindingsofficier deelde mij mede, dat de hoogste autoriteiten inderdaad een gebouw beschikbaar willen stellen en dit bleek de Kerk der Baptisten te Leningrad te zijn. Ik liet me naar die Kerk heenrijden om de Dienst voor te bereiden en Zondag 22 Juli hielden wij daar een onvergetelijke kerkdienst, die alom wijde weerklank heeft gevonden.

200 opvarenden, waaronder de commandanten van schepen van het smaldeel werden in de morgen met bussen naar de kerk gebracht, aan de Oost-oever van de Newa, alwaar de predikant Orion Michael Akumovitsch ons verwelkomde. De Marinemensen kwamen voorin de kerk te zitten, waarna het gebouw zich geheel vulde met Russen, die stonden, tot ver in de velden. Zeker 1000 tot 1500 mensen woonden de dienst bij, naar schatting. Eerst vond een gewone „Marinedienst" plaats, waarna het Russisch Kerkkoor enkele liederen zong, terwijl ikzelf de Geloofsbelijdenis van Nicaea las tussen de Russische gemeentezang. Collega Akumovitsch las Ps. 122 en sprak ons toe, vertaald door de Holl. tolk, die ik bij me had. De spannende ontroering, die reeds aan het begin van de kerkdienst duidelijk waarneembaar was onder allen, die deelnamen aan deze samenkomst, bereikte een grote hoogte. Ikzelf sprak daarop enkele korte woorden en gaf te kennen, dat wij één God verheerlijkten over alle scheidingen heen. Men stemde hiermee in met knikken en ja-geroep.

Tenslotte zong de gemeente het afscheidslied: „wij ontmoeten elkander eens weer aan de voeten van de Heer", waarbij volgens Russische gewoonte allen hun zakdoek zwaaiden. Het was een ogenblik om nooit te vergeten en vele geharde zeebonken stonden de tranen in de ogen. Wij zouden toen weggaan en de Russische dienst, die meestal twee uren duurt, zou nog verder gaan. Maar de hele gemeente omstuwde ons, terwijl mij een bos bloemen in de handen werd gedrukt en mij de hand gekust werd uit pure dankbaarheid, dat deze waarlijk unieke dienst was mogelijk gemaakt. Voor velen van hoog tot laag werd dit het hoogtepunt van het bezoek aan Leningrad. Hier had men waarlijk de Russische m e n s ontmoet, ontdaan van al zijn

aardse verplichtingen; het was de gemeenschap der heiligen. Akumovitsch vroeg mij de Baptisten de groeten van hen over te brengen, wat ik hierbij doe."

Met vr. gr. J. J. van de Wall.

Natuurlijk heb ik de vlootpredikant hartelijk dank gebracht voor deze verkwikkende brief, terwijl ik verder nog schreef:

„Inderdaad de ene Heer doet beletselen van opvatting en nationaliteit overwinnen! Zó de gemeenschap der heiligen te beleven is een stukje gerealiseerde hemel op aarde. En door gehoorzaamheid aan onze ene Heer zal deze hemel op aarde zich uitbreiden!"

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Verantwoording

De maand juli bracht de volgende bijdragen in het Unie-bureau:

1 voor de E.C.U. (evangelisatie): J. G. te R. f 25,-; K. v. d. W. te M. f 7,-; T. de J. te G f 2.50; Haulerwijk f 75,-; Groningen-Noord f 137,76; Muntendam f 112,37; Apeldoorn f 23,37; B. de J. te H. f 10,-; Eindhoven f 78,09; Hengelo f 86,57.

Dat is tezamen f 557,56, wat zeggen wil, dat het tegen de f 400,- *beneden* het verwachte maandelijks gemiddelde ligt. **Hierdoor is totnutoe in 1956 de opbrengst bijna f 1750,- beneden de verwachting gebleven.** Voor de door deze **gelden ondersteunde gemeenten is** dus ook weer het 3de **kwartaal** een periode **met toegenomen** zorg. Wordt hun **arbeid niet geremd** of beknot? Gemeenten, alleen onze gezamenlijke en daadwerkelijke offervaardigheid kan dat voorkomen! Dus: geeft!

2 voor de Opleiding: J. G. te R. f 25,-; Hengelo f 88,86; Groningen-Noord f 33,60; Heerenveen f 25,60; Eindhoven f 19,40. Dat is tezamen f 192,46, wat betekent dat het ruim f 40,- beneden het maandelijks gemiddelde ligt. Ten opzichte van het begrotingsbedrag is er nu een achterstand van bijna f 90,-!

3 voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): R'dam-C. f 81.60; J. de B. te A. f 2,50; K. te D. H. f 3.90; C. P. te A. f 2.60; Muntendam f 70,46; Heerenveen f 32,-; Daarlerveen f 34,68. Met elkaar is dit f 227,74. Ook dit is beneden het maandelijks gemiddelde, n.l. f 63,93. Het 10-cents-fonds heeft nu reeds totaal een achterstand van meer dan f 525,- op het verwachte bedrag! Gemeenten, moeten wij ons niet gezamenlijk inspannen om de dure kerkbouw in de betrokken gemeenten te doen slagen en tot een goed einde te brengen? Natuurlijk willen we dat! Dan rekenen we ook graag op méér bijdragen!

4 voor het Evangelisatie-fonds voor het Zuiden: Delfzijl f 50,-.

5 voor het Pensioenfonds: J. G. te R. f 25,-.

6 voor het Ned. Bapt. Centrum: E. de H. te B. 2 x f 7,50; R'dam-C. f 234,50, f 100,- en f 70,-; Ds D. S. te A. f 10,-; S. B. te W. f 25,-; zr. S. te S. f 25,-; R. S. te S. f 100,- J. Z. te S. f 100,-; Ds M. G. B. te S. f 10,-; Ds K. R. te A. f 10,-; H. G. te H. f 25,-; N. N. te E. f 25,-; Apeldoorn f 23.-; Schiedam f 10.-.

Voor ons grote centrum-plan is in deze maand f 782.50 ontvangen. Dat is totnutoe het hoogste bedrag in één maand! Zou het zó doorgaan, dan was **er in ruim** 1 jaar f 10000.— bijeen en **dan weten we hoeveel jaar het nog zal duren tot het top-bedrag bereikt is.** Willen we het sneller verwezenlijken — en dat moet toch, vindt u ook niet? — dan moet er méér per maand binnen komen! Daarom gemeenten: wordt wakker voor ons Centrum en geeft met warmte!

Alle gevers en geefsters mogen verzekerd zijn van onze hartelijke dank!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

EMMEN

Een doopdienst in de gemeente is altijd weer een feestdag. Zo was dit ook weer zondag 5 aug. toen wij een reeds bejaarde broeder in het watergraf zagen afdalen. Er is moed nodig om oud zijnde zo iets te doen.

Onze voorganger Ds v. d. Werf bepaalde de vele toehoorders bij enkele woorden uit Ps. 8 en wees op de grote taak die God de mens oplegt.

Ja heersers worden Zijn kinderen genoemd, en al Zijn werken geeft Hij ze in handen. 't Lijkt er in de wereld niet altijd naar, maar toch zijn vele kinderen Gods zich bewust dat ze een grote taak hebben.

Met velen schaarden wij ons na afloop om de Dis des Heren.

D. M.

De Nederlandse Baptisten Studenten vragen uw aandacht

U WEET TOCH......dat wij **als studenten** (met enkele predikanten) ook dit jaar weer twee evangelisatie-campagnes **hopen** te houden? Hiervoor zijn gekozen de oude stad Dokkum **en Den Helder, de stad van de Marine.**

U WEET TOCH OOK......dat in elk van deze steden een groep Baptisten strijdt voor Koning Jezus Christus. Heel niet een gemakkelijk werk om met zo'n kleine groep de Blijde Boodschap aan zoveel mensen te brengen.

DAAROM......trekken wij juist naar deze plaatsen, en zijn dankbaar dat God ons wil gebruiken om ook daar Zijn Woord bekend te maken. Zijn Woord, dat spreekt van verlossing in Christus en redding door het bloed van het Lam.

EN OOK DAAROM......hebben wij Uw hulp nodig. Ach neen, het is niet onze bedoeling U te vertellen dat de Baptisten Studenten zo arm zijn, en dus financieel Uw steun behoeven. Wij vragen veel meer! WIJ VRAGEN UW GEBED!! Zal Baptist Nederland bidden voor de evangelisatie-acties, die D.V. van 15 t/m 18 Augustus in Dokkum, en van 20 t/m 23 Augustus in Den Helder zullen worden gehouden?

Hoort God reeds het stil gebed,
eenzaam opgezonden
't Raakt het hart van Hem, die redt,
eeuwig trouw bevonden,
Hoe zal 't zijn, hoe zal 't zijn,
Als met smeekgebeden
allen voor Hem treden!

(L en G. 430) J. V.

Het a.s. weekend voor werkers in de evangelisatie-arbeid

Ook d. m. v. ons weekblad willen wij elkaar nog eens herinneren aan de belangrijke conferentie, die 1 en 2 Sept. a.s. op „Renderloo" gehouden zal worden.

Tijdens dit weekend zullen de onderwerpen „Massa-evangelisatie" en „Persoonlijke evangelisatie" de bizondere aandacht hebben van alle deelnemers (sters). Uiteraard zal er daarnaast tijd zijn voor het uitwisselen van ervaringen en gedachten de arbeid betreffend.

Wij verzochten Raden en Commissies tenminste één afgevaardigde aan te wijzen en ook hier willen we dit verzoek nog eens met nadruk herhalen. Overigens is deze conferentie toegankelijk voor ieder die in de evangelisatie-arbeid belang stelt.

Verblijfkosten zijn voor rekening van de E.C.U., die hiermee van haar grote belangstelling in deze conferentie blijk geeft.

De kosten betreffen dus alleen de reiskosten naar en van „Renderloo".

De conferentie wordt Zaterdagmiddag om 17 uur geopend en sluit Zondagmiddag plm. 16 uur.

Aanmeldingen zo spoedig mogelijk aan Dr J. J. Kiwiet, p.a. „Renderloo", Epe onder opgave van leeftijd en geslacht. Lakens en sloop kunnen meegenomen, maar ook gehuurd worden.

De toekomst van ons werk wordt voor een groot deel bepaald door de aandacht die wij geven aan de evangelisatie. Neemt daarom deel aan deze gezamenlijke bezinning!

Voor de Studiecommissie,
H. P. DE BOER, secr.

Suppletiefonds Tabitha

Verantwoording van de ontvangen collectes voor het Suppletiefonds van Tabitha over de maand Juni: niets.

Over de maand Juli:

Harlingen f 40.—

Hartelijk dank gemeente Harlingen!

Door middel van de bonactie ontvangen:
over de maand Juni niets
over de maand Juli niets

Girono. 69236 ten name van penningmeester propaganda-comité, Stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3324 Vrijdag 17 Augustus 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het gevaar van een rechtschapen leven

Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.

Luk. 5 : 32.

„Goede werken zijn schadelijk voor de zaligheid".

Over dit woord van de Lutheraan Amsdorff zijn velen gestruikeld.

Die struikelenden zijn de onnadenkenden. Wie er bij stilstaat en de vreemde uitspraak overpeinst, voelt dat hier gewezen wordt op, en gewaarschuwd voor een afgrond, waarin al velen gestort zijn. Zij meenden een berg te beklimmen en vielen in een ravijn; ze geloofden de hemel te naderen en gleden af naar de hel.

Wie acht geeft op de bewegingen en weerstanden, die het Evangelie van de eerste dag van zijn verkondiging tot op de dag van heden te voorschijn riep, verstaat hoe Armsdorff in zijn strijd voor de zuiverheid van het Evangelie, kon komen tot de uitspraak, die bij velen verbazing en vele anderen ergernis verwekt heeft.

Er is een gerechtigheidsgevoel, een rechtschapenheidsbesef, gewrocht door goede werken, dat als een muur het Evangelie de weg versperd heeft en nog verspert.

Johannes de Doper heeft tegen hem de stormram des hemels in werking gezet. De Heiland zelf heeft ondervonden hoe dit gerechtigheidsbesef de doorbraak van het Koninkrijk verhindert.

De getekende zondaar, de man, wiens leven het stempel der verdraaidheid draagt, gaat, als hij geroepen heeft uit een verscheurde borst: o God, wees mij, zondaar, genadig! terug in het leven, gerechtvaardigd, in onderscheid van, ja in tegenstelling met de vrome, die zijn goede werken en zijn boventallige goede werken voor God uitgespreid heeft.

De tollenaar Levi staat terstond op, verlaat alles wat hij heeft en volgt Jezus, als deze tot hem zegt: Volg Mij! Maar de man, die jong en rijk was, en al de geboden van zijn jonkheid af had onderhouden, gaat, als Jezus hem hetzelfde bevel geeft, bedroefd heen.

Niet bij hoeren en tollenaren ketste het Evangelie terug, maar bij de rechtvaardigen. De zonde moge haar duizenden verslagen hebben — de goede werken hebben zeker hun tienduizenden verslagen. Niet op de wegen met kuilen en kloven wordt de strijd tegen de genade het hevigst gevoerd, maar op de effen paden, waarop zíj gaan, die naar de gerechtigheid, die naar de wet is, onberispelijk wandelen. Dáár, in de trekken dier vromen, ligt het starre verzet tegen een heil, dat ons zoekt en ontmoet in de afgronden en on-gronden der zonde. Dáár zoekt omdat we dáár zijn; dáár ons zijn gekregen hebben. De rest is leugen en in de leugen zoekt en ontmoet de Waarachtige ons niet.

Een ontdekte — een door God ontdekte, ont-blote, en daardoor aan zichzélf ontdekte, was Saulus van Tarsen.

Geen tollenaar of hoer kan met groter ontzetting gestaard en in het rond getast hebben, toen het eeuwig ogenblik hem of haar verlichtte, dan deze rechtvaardige toen hij bemerkte met welk een vijandschap híj — gelovende in de dienst van God te staan, de strijd tégen de levende God gevoerd had. Wij hebben — zo zegt hij — verworpen de bedekselen der schande. Niet maar afgelegd, neen — afgeworpen. Van zich geslingerd had hij die dingen, die hij verworven, verzameld, gekoesterd had, als hoogst bezit, als vermeend tegoed bij God. „Bedekselen der schande" noemt hij, in zijn vreugde over dit verlies, deze ontmaskering, deze ontbloting, dié dingen, die tot daartoe zijn godsdienst hadden uitgemaakt. Zó ontsteld was hij over zichzelf, toen hij zichzelf ontdekte in het licht van God en bemerkte, dat, hetgeen hij gewaardeerd had en waarin hij geroemd had als dátgene, dat hij God eens in rekening zou kunnen brengen, hem juist van God vervreemd had en voor het heil verloren had doen zijn, dat hij drie dagen niet zag en niet at en niet dronk.

Boven dit ogenblik is Paulus nooit uitgegroeid.

Zijn leven werd een doorleven van deze waarheid.

Hij kreeg het door: goede werken zijn schadelijk voor de zaligheid.

Is de uitspraak van Armsdorff een verkeerde uitspraak omdat sommigen of velen haar verkeerd verstaan?

Is Paulus' Evangelie een verkeerd Evangelie omdat Paulus' boodschap verkeerd verstaan en vals toegepast is, reeds door zijn tijdgenoten?

Heeft de heilige apostel en bode van de Gezegende zijn Evangelie terug genomen of versmald, omdat sommigen het verdraaiden tot hun eigen verderf? Heeft hij het Evangelie daarom ont-kernd, omdat sommigen de poort van de hemel versleepten en voor de ingang der hel zetten? Omdat men de genade-boodschap kan misverstaan, en er van kan maken: laten we het kwade doen, opdat het goede er uit voortkome, is deze boodschap niet te veroordelen, maar de verdraaiers is te kennen te geven dat hun veroordeling rechtvaardig is.

Goede werken zijn schadelijk voor de zaligheid.

In dit opvallende woord klinkt een ernstige waarschuwing.

Over de weg van deugd en goede werken scheert de zeis der hel. Over hem óók. De geschreven evangeliën geven geen aanleiding aan te nemen dat de

oogst daar schraal is en op de weg der godvergetenen groot.

De strijd tegen de God en Vader van onze Here Jezus Christus (die te prijzen is tot in eeuwigheid) kan gevoerd worden achter het onbewust gedragen masker van godsdienstigheid. In het openlijk gesproken: „Ja, Heer, ik!" kan groter vijandschap schuil gaan, dan in het weerspannige: „ik wil niet!" (Matth. 21 : 28—32).

Als het móét.... ALS het móét, moge Gods barmhartigheid u leiden door diepten en donkerheid heen naar de zalige woningen.

Want het is beter kreupel en verminkt, geschonden en verklieft het leven in te gaan, dan in gave gedaante verwerpelijk te worden bevonden in de ure der scheiding.

L.

Verscheidenheid en Gescheidenheid Op de Conferentie ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van de Oec. Raad van Kerken in Nederland, hield Dr H. J. Heering een inleiding, getiteld „Lustrum betekent Reiniging", waarin hij nagaat hoe het staat met de Kerken, in Nederland aangesloten bij de Oec. Raad en hun onderlinge betrekkingen. Hij heeft daarbij ook een woord voor „de kerken, die alleen de doop van volwassenen erkennen" en zegt tot hen:

> „Gij kerken, die alleen de doop van volwassenen erkent en daarmede heilzame nadruk legt op de persoonlijke verantwoordelijkheid van de gelovigen, — wat doet gij met uw kinderen, wat gelóóft gij aangaande uw kinderen? Ook gij belijdt Gods vóórkomende genade, die de andere kerken uitgedrukt zien in de kinderdoop. Oudtijds verbond gij met de volwassendoop uw strakke doperse moraal en de verdediging van de kerk als een gemeenschap van „visible saints". Die verbinding legt gij thans (helaas!) in veel mindere mate. En toch, als en voorzover gij dit zijt, zijt gij dan ontslagen van uw medeverantwoordelijkheid voor de kerk als geheel? Kan de universele kerk van Christus leven zonder de orden, die zich op bizondere wijze inzetten, zoals Rome dat in zijn orden erkent? Hebben wij elkaar in dogmatisch en praktisch opzicht niet zozeer genaderd, dat onze verschillende doopopvatting geen reden tot *ge*scheidenheid, maar slechts tot *ver*scheidenheid mag zijn?"

Rekenschap De inleider stonden bij het neerschrijven van het geciteerde gedeelte bepaald de doopsgezinde gemeenten voor ogen. We geloven ze echter ook wel te mogen beschouwen als ons aangaande. We hebben met de doopsgezinden zo enkele van die trekken gemeen, waardoor deze richting zich van de Kerken in het algemeen onderscheidt. En daar wij eveneens aangesloten zijn bij de nederlandse Oec. Raad van christel. kerken, moge het ons niet euvel geduid worden, iets in antwoord op de gestelde vragen te zeggen.

Wij en onze kinderen Die „doop van volwassenen" zit ons natuurlijk wel een beetje dwars. Uittentreure hebben wij al verklaard, dat wij als baptisten een zodanige doop niet kennen. We menen echter dat de doopsgezinden zelf hun doop wel zo omschrijven en mogen er dus geen aanstoot aan nemen dat de inleider die uitdrukking overneemt als hij zich kennelijk tot die gemeenten richt.

Inderdaad komt bij de uitdrukking „volwassendoop" de doop wel goed uit als een daad die de persoonlijke verantwoordelijkheid van de gelovigen goed doet uitkomen. Wij spreken echter liever van de doop der gelovigen omdat wij de doop vooral willen zien als geloofsdaad, die persoonlijke verantwoordelijkheid wel insluit, maar toch nog wat meer zegt.

Ook wij, baptisten, belijden Gods vóórkomende genade maar erkennen geen doop, waarin niet anders dan deze genade uitgedrukt wordt. De bijbelse doop drukt wat anders uit en wij zijn het op dit punt eens met Prof. A. Schlatter: „de doop moet voor ons blijven wat hij voor Christus en Zijn boden geweest is". Wij zijn van gevoelen dat we tot eenheid moeten komen in aansluiting aan Christus en Zijn apostelen, óók inzake de doop.

„Gemeente van heiligen" We weten van het streven der oude dopers om een zichtbare gemeente van heiligen te verwerkelijken. We hebben ons op dit punt vaker van hen (gelijk van de eerste nederl. baptisten) gedistancieerd. Niet, dat we niet geloven dat de gemeente een gemeente van heiligen moet zijn maar we verstaan dat zó, dat al haar leden gelovigen in de Here Jezus Christus moeten zijn. Zulken zijn in Gods oog heiligen en vormen op aarde samen de gemeenten — gemeenten van heiligen dus. Slechts hebben wij bezwaar tegen de gelijkstelling van de zuiverheid der gemeente met haar reinheid. Dit heeft tot eindeloze verwarring en getwist geleid. De zuiverheid der gemeente ziet op haar samenstelling: haar leden zijn gelovigen, dus is de gemeente heilig. De reinheid der gemeente ziet op de levenswandel der leden die dagelijkse reiniging behoeven.

Wij geloven dat in de baptistengemeenten aan de eis omtrent de samenstelling der gemeente de hand gehouden wordt, dus is er in dit verband voor een „helaas!" ten onzen opzichte geen reden.

Onze verantwoordelijkheid We voelen ons verantwoordelijk voor de kerk als geheel. Om deze reden maken wij deel uit van de Wereldraad van Kerken, ondanks de grote bezwaren die wij tegen kerken en personen in die Raad hebben. Dat wij vasthouden aan de gemeente als een vergadering van gelovigen, maakt ons niet zelfgenoegzaam. Wij hebben een getuigenis en wij geloven onze mede-christenen met dat getuigenis te kunnen dienen, terwijl wij letten op hetgeen in hun kerken gestalte verkreeg. Wij wensen geen andere dan schriftuurlijke scheidslijnen te laten gelden en stappen graag over traditionele verschillen heen. Omdat achter onze doopopvatting iets anders zit dan de vraag naar de vrije persoonlijkheid, de volwassenheid, maar hij voor ons gemeentevormend en wezen-bepalend is, heeft hij voor ons een scheidende betekenis. Op de bodem der Heilige Schrift is geen ruimte voor de verscheidenheid: kinderdoop—doop van gelovigen. De laatste sluit de eerste zonder meer uit.

Welk soort Gemeenschap? Is de Wereldraad van Kerken een gespreksgemeenschap? een werkgemeenschap? een geloofsgemeenschap? Het laatste nog wel het minste. Over de basisformule, waarin Jezus beleden wordt als God en Zaligmaker is men het zelfs nog niet eens. Dr Heering gelooft dat de belijdenis opkomt uit de gemeenschap. Is dat zo, laat ons dan bij elkaar blijven. Dat bij-elkaar-blijven is nog wel geen gemeenschap, maar kan tot gemeenschap worden. Gemeenschappelijk kunnen we zo een en ander doen. We denken dan aan de steun, die vluchtelingen en ontheemden betoond wordt. Maar de voornaamste functie van de Wereldraad lijkt ons voor alsnog gespreksgemeenschap te zijn. Laten we goed naar elkander luisteren.

L.

De leugen die ons vleit drinkt men met volle teugen, doch een waarheid die ons bitter valt, slechts druppelsgewijs

Zand en zaad

We hadden hier zaterdagavond een mannenkoor uit Oberhausen, Dld., een koor van 26 leden en ze hebben prachtig gezongen. Als u ze eens bij u in de gemeente wenst, Ds van 't Wout weet hun adres. Dat was dus een goeie avond en ik heb u al eens eerder geschreven dat ik volkomen van de kaart ben als ik alleen maar luisteren mag. O, 't waren geen engelen, die zongen, ja, of misschien toch wel, maar ik onderga zoiets altijd helemaal en als dat dan 's avonds gebeurt, is de zandman in geen velden of wegen te bekennen. Vandaar dat ik er nu mee moet strooien.

Zondagmorgen een goede dienst in het Koningin Juliana-ziekenhuis. Een neutraal ziekenhuis, waar elke zondagochtend een dienst van drie kwartier gehouden wordt door de predikanten uit de stad. Mooi, zo'n dienst. Aangrijpend ook, deze liggende, zittende, steunende mensen. En als je dan van tijd tot tijd een blik van instemming ziet, zou je haast een klein beetje juichen. Want dat zie je niet vaak in een preekdienst; maar dat kan natuurlijk aan de preek liggen.

Ik was niet van plan een heel verslag van de zondag te geven — volgens hen, die ons willen plagen de enige dag van de week, dat we de schijn op ons laden wat te doen — maar het was een volle dag. Waarop onmogelijk een goede nacht kon volgen. En dat ik dan vandaag, maandag, toch wakker bleef, terwijl de toestand van wakker-zijn al om een uur of vijf in de morgen begon, mag dan wel te danken zijn aan wat er deze dag geschiedde.

Om half negen zat ik in de trein naar Zwolle. Ruim halftien stapte ik het zweetkamertje binnen. Ik had me namelijk zelf uitgenodigd om in elk geval een deel van de vergadering van de commissie van de opleiding mee te maken. De vriendelijke mannen konden me er kwalijk weer uitzetten. Integendeel, ik was welkom.

U weet waarschijnlijk niet helemaal goed meer wie er in die commissie zitten en wat die broeders daar doen. Drie predikanten: de brs J. de Jong, Vegter en Jut en twee „gewonen!": de brs Zwaan en Germeraad, dat zijn dus vijf, waren vandaag samen om allerlei broeders te ontmoeten.

De eerste, die in hun handen viel, was br Ph. Lindeman, nu beroepbaar. Een paar dagen geleden verliet hij Hamburg definitief. Nu kwam hij op de nederlandse zeef, in de wan, op de weegschaal. Maar nu in ernst: ik heb met belangstelling geluisterd naar wat onze commissie aan een broeder vraagt, die de school heeft verlaten. Ze wandelen als keurmeesters door de zalen van hoofd en hart, ze trekken monsters hier en daar, schudden het hoofd, knikken instemmend. In geen geval is het maar een formele kwestie, die even afgehandeld moet worden, eer de man beroepbaar is. Hij wordt terdege aan de tand gevoeld. Br Lindeman had een kleine studie over een zeer interessant woord van Paulus: Want de ongelovige man is geheiligd in zijn vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd in de broeder. Anders zouden immers uw kinderen onrein zijn, doch nu zijn zij heilig. Natuurlijk moest het omringend veld ook bekeken worden en zo werd het nogal een wandeling. Wie weet vindt br Lindeman tijd hier eens het wezenlijke van zijn studie te vertellen. Op het terrein van de kerkgeschiedenis werden ook een paar steekproefjes genomen.

Vermakelijk? was wel het volgende: er werd over de Schrift en zijn uitleg gesproken. Nu hadden we er al een anderhalf uur gezeten en nog niks gehad. Dus werd op de bel gedrukt om een dienaar. Inmiddels had de voorzitter een Schriftplaats opgezocht, waarover hij wat wilde vragen. En terwijl de kelner bescheiden de deur opent om te informeren wat de heren hadden gewenst, klinkt hem tegemoet: O God, dat Gij toch de goddelozen ombracht — gij mannen des bloeds, wijkt van mij. De voorzitter was onbewust van de schrik, die hij de dienstvaardige man op het lijf joeg. Gelukkig konden we de zwart-wit geklede duidelijk maken, dat hij hier niet bedreigd werd.

Nadat br Lindeman vertrokken was, verschenen nog andere jonge mannen, maar om drie uur sloeg het klokje van De Christen. De redacteuren en de administrateur moesten wel samen komen om een lelijke zaak te bepraten. De eindredacteur zal er tezijnertijd nog wel eens een boekje over open doen, maar het staat er niet zo mooi voor met ons. Niet dat wij weigeren langer voor u te schrijven, al worden we er dan niet voor betaald. Maar de drukker moet wel betaald worden en daar zit de kneep. We zullen binnenkort van drukker moeten veranderen, omdat Brandenburgh in Workum wegens allerlei omstandigheden zijn zaak opheft. Nou moeten we over de brug komen. Ik heb geen cijfers genoteerd, maar bij de nieuwe drukker zullen we tussen de 4 en 5000 gulden per jaar meer moeten betalen. En dat was dan de goedkoopste van een stuk of zes offertes. Als u zulk een bedrag door 1700 deelt, want dat is ongeveer het aantal abonnees, dan weet u er alles van. Ja, kiezen of delen; opheffen of betalen. Niemand kan er wat aan doen. Trouwens wat kost u de krant per week? O zo. En de Margriet? En de Spiegel? En zo verder voort. Nee, u zult dit blad niet afzeggen. Het zal u even irriteren en doen zeggen: Is dat nou ook al weer duurder?, maar u zult het betalen. Maar u hoort er nog wel van. Dit was alleen maar om u voor te bereiden, anders komt het zo hard aan.

Ik moet nodig ophouden, want De Zaaier van September moet op stapel gezet. Terwijl mijn medewerkers nog geen plank of plaat gestuurd hebben. Wat moet je met zulke lui. Van lui gesproken.

V. te D. H. bedank ik voor de brief, die me gisteren ter hand werd gesteld. Misschien dat ik er later nog eens op terug kom. Hem en u allen groetend.

HUIZINGA.

Kroniek

Duitse Baptisten Gemeenten in Siberië

De gegevens voor dit artikel zijn ontleend aan „Die Gemeinde", het weekblad der Duitse baptisten. Hierin werd een verslag opgenomen van Klaus Mehnert, redacteur van het tijdschrift „Christus und Welt". Hij bracht in dit voorjaar een bezoek aan Rusland en ontmoette in de Kulunda steppe ook Duitse Baptisten gemeenten. De door hem gemaakte aantekeningen werden aangevuld door Prediger Wilhelm Hörmann. W. Hörmann is destijds ontkomen aan de bloedige zuiveringsacties van de dertiger jaren door nachtelijke vlucht via de moerassen en de bossen naar Duitsland. Zijn ouders hebben ook gewoond in de Kulunda-steppe. Zij werden gedoopt door M. A. Krüger, de stichter van de eerste Duitse baptisten gemeente in Siberië.

Toen rond het jaar 1900 de Duitse kolonisten in Zuid Rusland geen voldoende bestaansmogelijkheden meer vonden, trokken zij verder oostwaarts en vestigden zich ongeveer 1000 km. ten oosten van het Oeral-gebergte, ter hoogte van de 55ste breedte-graad in het bovenste stroomgebied van de rivieren Ob en Irtisch. De grond was vruchtbaar en ook het klimaat was doorgaans goed. Zo ontstonden verschillende nederzettingen bij Omsk en Pawlodar in de Kulundasteppe, Tomsk, Barnaul e.a. Deze kolonisten sloten zich aaneen volgens hun geloofsovertuiging. Zo ontstonden in de eerste jaren van onze eeuw in Siberië Lutherse, Roomse. en Doopsgezinde dorpen. Ook Baptisten trokken in kleine groepjes naar het oosten. Zij werden door hun zendingsijver in de nederzettingen voor onruststokers uitgemaakt. Doch hun aantal breidde zich al spoedig uit, daar zij door hun moedig getuigenis en door hun levenswandel allerwege

respect afdwongen.

M. A. Krüger, een oude pionier van het Duitse baptisme die ook reeds de gemeenten in Zuid Rusland als voorganger diende, trok in 1904 met 36 leden van zijn gemeente naar West-Siberië. Zij stichtten in de buurt van Omsk de nederzetting „Dal der Hoop". Krüger zocht dadelijk contact met andere Baptisten kolonisten en stichtte op 22 juni 1907 in Iwanowka de eerste Duitse baptisten gemeente in Siberië. Zij telde toen 54 leden. In oktober 1907 bezocht Prediger Brandt uit Duitsland deze gemeente en stichtte een tweede gemeente in Trubetzkoi, waar hij br Klempel tot voorganger bevestigde. Reeds in 1908 werden de beide eerste kapellen gebouwd: een in Dal der Hoop en de andere in Halbstadt. De eerste kwam te staan op naam van Krüger, daar de baptisten geen rechtspersoonlijkheid bezaten. Halbstadt, waar het tweede kerkje kwam, was een Doopsgezinde nederzetting. Hier bestond tussen de Doopsgezinden en de Baptisten een zeer nauwe samenwerking. Om de bouw van deze twee kapellen te kunnen bekostigen, namen alle leden de verplichting op zich om vier jaar lang de tiende af te staan van alles wat zij bezaten.

In 1909 onstond er een grote opwekking in de nederzettingen. In Dal der Hoop kwamen in één week 36 mensen tot bekering. In Neufeld, ook een Duitse kolonie vlakbij Dal der Hoop, kwamen op een avond 48 personen tot het geloof. Zo werden er in 1909 tezamen 275 personen op de belijdenis van hun geloof gedoopt. De doop werd telkens in vrij water voltrokken en veroorzaakte zeer veel discussie.

Intussen waren ook reeds in het Tatarsk enkele baptisten groepen ontstaan, die hard werkten voor de zaak van het Evangelie. Br Litau, een der medewerkers van Krüger, nam de leiding op zich over deze groepen. In zijn tijd breidde de invloedssfeer der gemeenten zich steeds meer uit. Zij omvatte Barnaul, Slawgorod en Pawlodar, ongeveer 500 km in de omtrek. Op 15 febr. 1917 werd dit gebied in drie zelfstandige gemeenten opgelost: Luganski met Prediger Georg Reimche, Granitschnaja met Prediger Jacob Schütz en Alexandronewski met Prediger Christian Litau.

Reeds voor 1914 ontstonden ook nog gemeenten in de omgeving van Semipalatinsk en Turgai. Het werk bezat innerlijke kracht en overleefde de verschrikkingen van de eerste wereldoorlog en de revolutie. Het herstelde zich zeer spoedig, hetgeen duidelijk wordt door de oprichting in 1918 van de West-Siberische vereniging van baptisten gemeenten.

Er is ook veel veranderd. Het communisme heeft niets onbeproefd gelaten om ook in Siberië het godsdienstig leven uit te roeien. De Duitse dorpen werden veranderd in kollektieve werkgemeenschappen. De Duitse taal werd verboden. Maar de broeders en zusters zijn hun Heer trouw gebleven. Dat betekende voor velen het martelaarschap. —

Nu bezocht Klaus Mehnert dit voorjaar de Kulunda-steppe, waar hij speciaal onderzoek deed naar de kerken van de Duitse afkomelingen. In Slawgorod trof hij de eerste baptisten gemeente. Uit zijn aantekeningen ontlenen wij het volgende, dat nauwkeurig bij het voorafgaande aansluit en tegelijk de situatie schildert. In dit dorp was de Roomse kerk onteigend en aan de Prawoslaven toegewezen, die de Russisch-Orthodoxe kerk toebehoren. De kerk van de baptisten gemeente was eigenlijk een zeer groot huis. Van buiten zou men het niet als kerk herkennen. De muren waren van binnen gewit, het interieur bestond verder uit ruw getimmerde banken zonder rugleuning. De kansel was niets anders dan een kleine hoge tafel. Hierop lag een dikke bijbel in de Russische taal, ook de liederenboeken waren in het Russisch. Op een vraag van Mehnert, of de gemeente overwegend Russisch was antwoordde de voorganger der gemeente, dat bijna alle leden Duitsers waren. Ondanks het herhaaldelijk verzoek in de diensten de Duitse taal te mogen gebruiken, werd hiervoor geen vergunning gegeven. Ook de bijbelteksten, op de muur aangebracht, waren alle in het Russisch. De gemeente telde 300 leden, maar de diensten werden door veel meer mensen bezocht. Dan stonden de mensen nog om het gebouw heen voor de deuren en de ramen te luisteren. Naar aanleiding hiervan voegde de voorganger hieraan toe, dat de gemeente vroeger een mooie grote kerk had gehad, maar deze was haar ontnomen. Ook hierin bleven alle aanvragen om teruggave zonder resultaat. Nu had men besloten het gebouw te vergroten door de gevel 5 meter te verplaatsen. Maar ook voor deze verbouwing werd geen vergunning gegeven. Natuurlijk werd ook de vraag gesteld of de gemeente ook verder nog overlast werd aangedaan. Hierop werd geantwoord dat dit in de laatste tijd niet meer het geval was. In de eerste jaren na de oorlog werden nog enkele leden uit de gemeente tot 25 jaar dwangarbeid veroordeeld, maar ze zijn allen enige tijd geleden teruggekeerd.

Naar aanleiding van al deze moeilijkheden had Mehnert een onderhoud met de ambtenaar, die belast was met het toezicht op de kerkelijke situatie der Duitse kolonisten. Over de Roomsen wilde hij niet eens praten. Ten aanzien van de Baptisten merkte hij op: „dat zijn de allerergste christenen. De anderen doen hier en daar nog wel nog wel eens mee, maar zij niet. De Baptisten zijn verstokte christenen. Zij drinken niet, zij dansen niet...." Waarop Mehnert antwoordde: „Maar dat is toch geen misdaad?" — „Zo op zichzelf niet, maar omdat zij zich zo van alles terugtrekken en geheel op zichzelf blijven, vormen zij een erg a-sociale kern in onze gemeenschap". Of Kl. Mehnert nog iets heeft kunnen bereiken voor deze baptisten gemeente? Hij zegt hierover verder niets in zijn artikel.

Alle records gebroken!

Van de nieuwe vertaling van de Standaard-bijbel werden in Amerika in drie jaar niet minder dan 3.6 millioen exemplaren verkocht. Deze nieuwe vertaling is geheel gesteld in de moderne taal. Door dit hoge verkoopcijfer zijn alle verkoop-records betreffende boeken gebroken, ongeacht waar en wanneer ze ook verschenen en op de lijst der „bestsellers" voorkwamen. Volgens berekening werd in de Verenigde Staten elke 30 seconden een exemplaar van deze Bijbeluitgave verkocht. Daarbij komt nog dat in diezelfde tijd nog 2.6 millioen Nieuw Testamenten in deze nieuwe vertaling werden verkocht en ook nog 805.000 kinderbijbels. Aan deze nieuwe vertaling van de Standaard-uitgave hebben 32 protestantse geleerden 15 jaar gewerkt.

Een kerk op de maan

In Amerika is een „Interplanetarisch Ontwikkelings Verbond". Tot dit verbond richtte pater Alfred Baldwin uit Buxton in Engeland zijn verzoek een halve hectare Maangrond voor hem te willen reserveren. Hij behoefde slechts een dollar te betalen voor het recht om de eerste kerk op de Maan te mogen bouwen. Bovendien heeft hij ook reeds voor zichzelf en nog twee ambtsbroeders rakettenvliegkaarten besproken.

Zou deze maanzieke pater niets meer te doen hebben in zijn parochie?

G. Br.

Hoe sommige Christenen zijn:

Als een kruiwagen, je moet ze altijd duwen.

Als een tol, je moet ze altijd voortdrijven.

Als een aanhangwagen, je moet ze altijd trekken.

Als een vlieger, je moet ze altijd aan een touwtje houden, anders gaan ze er vandoor.

Als een poes, die voortdurend geaaid wil worden.

Als een lamp, nu aan, dan uit.

(Uit: de „Plunjezak" van Dr Sillevis Smit.)

BRIEVEN AAN *Jan Strijder*

XVII

Beste Vriend en Broeder,

Inderdaad is de wereld klein geworden. Wij westerlingen kunnen niet meer leven alsof we met de rest van de wereld niets te maken hebben. Als er in Sydney wat gebeurt, weten wij hier het bijna even vlug als de mensen in Melbourne. Als er in het midden-oosten een zware steen in het politieke water plonst merken we de deining nog in het Noordzeekanaal. We gaan het hier in Europa weer merken, dat er ook nog Mohammedanen zijn, en Boeddhisten! Oude oosterse religieus-filosofische systemen vinden in een nieuw gewaad hun weg naar Europa en boeken flinke successen.

Er zal nog een tijd komen, waarin het Christendom zich heeft te meten in een geweldige worsteling met deze machten. En die strijd kan niet gewonnen worden langs diplomatieke weg of de weg van het wapengeweld. Het zal een geestelijke worsteling zijn en de grote vraag is, of wij Christenen wel zodanig gewapend zijn, en zo wezenlijk-innerlijk vergroeid met ons geloof, dat we in die strijd staande kunnen blijven en overwinnen. Los van Christus zullen we, ondanks heel die zware lading van christelijke cultuur, de strijd verliezen. Met Christus zullen we meer dan overwinnaars zijn.

Je hebt gelijk als je schrijft, dat de wereld van vandaag niet naar een deugdelijke wereldbeschouwing vraagt. Het gaat de moderne mens niet om een goede, prettige kijk op de dingen, maar om een nieuwe kracht en een nieuw levensdoel dat de moeite waard is om voor te leven. Een drenkeling heeft slechts belang bij een concrete, uitgestoken, krachtige hand ter redding.

Ons Christenzijn zal iets van die kracht moeten openbaren. Het zal zo'n uitgestoken hand moeten zijn. Christen wordt men niet voor zichzelf, maar om het te *doen*, te *ageren*, te *dienen*, *martelaar* te zijn, heeft eens iemand gezegd.

Hoe staat dat met de Christenheid van vandaag?

Wij gaan in ons ageren en strijden doorgaans zover als de wereld ons toestaat te gaan. Wij marcheren niet verder dan de vijand wil. Zodra we zijn troepen ontmoeten, zijn kanonnen losbranden en zijn gifgassen zich aandienen, kruipen we weg en zoeken een veilige dekking. Want verder dan tot aan het gevaar gaat, menen we, onze verantwoordelijkheid niet. Men kan toch niet van ons eisen, dat we onze eigen positie, carrière en weet ik wat nog meer op het spel zetten!

Ja, dat weten onze vijanden wel: we vallen wel mee; we zijn niet zo gevaarlijk als we het wel eens zeggen. Wij spelen maar wat. Uiteindelijk doen we wel een beetje mee; wat we alleen vragen is: een kleine ruimte voor een klein beetje Christendom, want zonder die oude traditie kunnen we niet helemaal leven zoals we dat gewend zijn.

Maar: wie zijn leven tracht te behouden, zal het verliezen!

De eerste volgelingen van Christus waren anders. Die rukten op, rukten dóór. Die kenden een gehoorzamen-in-liefde dat nergens voor stond als God voorwaarts commandeerde. Ze erkenden geen wettige grenzen van het rijk van satan. Ze staken hun dolken naar het hart van de vijand. Ze offerden hun rust, hun geld, hun leven. Ze waren angstig-positief in hun getuigenis aangaande de Gekruisigde en verstonden daarnaast de kunst om staalhard neen te zeggen tegen zonde en wereldsgezindheid. Hun prediking van Christus als de Enige was absoluut, vandaar hun geestelijke intolerantie ten opzichte van iedere andere weg ter zaligheid. De geloofsbeschouwing van menig modern Christen is relatief, betrekkelijk. Hij is niet helemaal zeker van de zaak en van het belang van die zaak. En daarom is hij ook minder zeker in zijn neen-zeggen tegen de zonde en de „wereld".

Wij allen, vriend, moeten beginnen met het leven te willen verliezen om Christus' wil. Dan zullen we het behouden. Laten we elkaar daartoe opwekken in de gemeenschap waarin wij staan.

Hart. gr.,
je Medestrijder.

DE BIJBEL

een mooi maar gevaarlijk boek

De pauselijke Bijbelcommissie heeft op 15 dec. 1955 een *Instructie* gezonden aan „Hunne Hoogwaardige Excellenties de plaatselijke Ordinarissen over *Bijbelgenootschappen*, én bijeenkomsten en conferenties van gelijke aard".

Het zuurzoete stuk begint met de herinnering aan de Encycliek Divino afflante Spiritu van „onze Heilige Vader, roemrijk regerend", Pius XII. Daarin worden de bisschoppen aangespoord om bij de hun toevertrouwde gelovigen de eerbied voor de H. Schrift steeds „groter en volmaakter" te doen worden en de bijbelstudie *„op de juiste wijze"* te bevorderen. Zo moeten zij de genootschappen ter verspreiding van uitgaven van de Heilige Boeken met zorg steunen, en de dagelijkse lezing *vooral van de Evangeliën*, door woord en daad aanbevelen. Er moeten openbare uiteenzettingen of conferenties over bijbelse zaken worden gehouden door de bisschoppen zelf of „door uiterst bekwame gewijde redenaars". Wetenschappelijke commentaren moeten in populaire vorm onder de gelovigen worden verspreid. Met „grote vreugde" wordt door de Bijbelcommissie geconstateerd, dat aan deze pauselijke wens in ruime mate is gevolg gegeven. In de laatste tijd zijn er Bijbelgenootschappen opgericht (van niet-Katholieke bijbelgenootschappen wordt in alle talen gezwegen); er worden *„Bijbeldagen"* gehouden en ook *Bijbelweken*, d.z. meerdaagse congressen, waarop schriftuurlijke onderwerpen op een bredere en diepere wijze in studie worden genomen.

Alles goed en wel. Maar nu komt de aap uit de mouw. „Het is te betreuren dat men zich niet in alle landen volledig aan bovengenoemde regels houdt. Te weinig kiest men geschikte onderwerpen uit de Bijbel en te weinig deskundigheid wordt daarbij geëist. En zo gebeurt het, dat sommige bijeenkomsten „niet voor alle deelnemers voldoende vrucht opleveren, ja zelfs voor bepaalde mensen meer strekken tot hun „afbraak" dan tot hun stichting.

„Zo zegt men, dat de sprekers niet steeds volledig competent zijn met betrekking tot de onderwerpen die zij behandelen, — dat sommigen al te gemakkelijk weinig aanbevelenswaardige auteurs volgen of valse meningen aanvaarden en verbreiden, — dat zij boeken of tijdschriften van twijfelachtige waarde of zonder kerkelijke goedkeuring (o foei!) ja zelfs door het kerkelijk gezag verboden, aanbevelen." Terwijl soms het gehoor onbevoegd is en onvoorbereid, om dergelijke kwesties te onderzoeken en te beoordelen.

Ja „men zegt zelfs dat het is voorgekomen, dat de spreker weinig aandacht heeft geschonken aan de normen die de roemrijk regerende Paus in zijn Encycliek Humani Generis opnieuw op ernstige wijze heeft ingescherpt, en dat hij *op vermetele wijze* (wij acc. — Red.) meningen voorgedragen heeft, die door het Kerkelijk Leergezag zijn veroordeeld, en ook in plaats van de letterlijke zin, volmaakt uitgewerkt onder het waakzaam oog van de Kerk, een andere nieuwe zin heeft gesteld, die men de symbolische en geestelijke noemt, en waardoor — naar zij *vermetel* beweren — de moeilijkheden die aan de letterlijke inhaerent zijn, verdwijnen." Hoe gevaarlijk is dit vooral tegenover onontwikkelde hoorders!

Daarom worden álle onderzoekers van de Bijbel, die conferenties houden of erover spreken of artikelen daarover schrijven, uitdrukkelijk opnieuw gesteld *onder het gezag en de rechtsmacht van de Ordinarissen.*

En het volgende wordt daarbij voorgeschreven:

1 Alle Bijbelgenootschappen evenals hun werken en initiatieven zijn *onderworpen aan het gezag en de rechtsmacht van de bevoegde Ordinaris....*

2 Nieuwe Bijbelgenootschappen en alle dergelijke conferenties mogen niet opgericht worden zonder goedkeuring van de bevoegde Ordinaris....

3 De Moderator van het genootschap en de Voorzitter van iedere conferentie moeten ieder jaar aan de.. Ordinaris verslag uitbrengen van de toestand, de leden en de activiteiten.

4 Alle bijeenkomsten (van niet-deskundigen ex professo die men „Bijbelweken" of „Bijbeldagen" noemt, mogen zonder toestemming en goedkeuring van de.. Ordinaris *niet* worden gehouden.... (Van álles moet deze Ordinaris op de hoogte worden gehouden hem moet tijdig bericht worden welke problemen men gaat behandelen en door welke sprekers dit zal gebeuren. Bovendien moet een en hetzelfde *verslag* na afloop gezonden worden niet alleen aan de Ordinaris, *maar ook aan de secretaris van de Pauselijke Bijbelcommissie*).

5 Hieronder vallen niet de conferenties voor professoren en bijbel-specialisten, om bepaalde punten op wetenschappelijke wijze te onderzoeken. „Maar ook op deze bijeenkomsten moet men zorgen dat alles in overeenstemming is met de gezonde en beproefde leer en met de door de H. Stoel gegeven regels. Maar buiten de professoren en specialisten mag niemand anders op dergelijke bijeenkomsten worden toegelaten."

Volgt nog een artikel 6, waarin met vele woorden wordt gewaarschuwd tegen nieuwigheden en opwekken van twijfel. Alles moet in dienst staan van een vaste leer voor het geloof van de „kudde" en hun „zedelijk en ascetisch" leven bij een oprechte liefde voor de Heilige Boeken.

Deze instructie geeft ons Protestanten veel te denken. Het is, alsof Vaticaanse kringen bezorgd geworden zijn voor gevolgen van de aanvankelijke bereidwilligheid, waarmee de Paus de studie van de Bijbel heeft aanbevolen. Over deze Instructie hangt een atmosfeer van dreigende vaagheid, als bij een opkomende onweerswolk op een mooie zomerdag. Waar en wie zijn die „vermetele" mensen, die het wagen iets uit de Bijbel anders uit te leggen dan van ouds is goedgekeurd? Waar en wie is de vermetele geestverwant van Dr Geelkerken, die de slang in het Paradijs alleen *symbolisch* laat spreken? Zal er niet menige R.K. bijbeluitlegger zijn, geestdriftig gestemd voor de verbreiding van de Heilige Schrift, die nu angstig zich afvraagt bij het lezen van deze instructie: „Ben ik het, Heer?"

In de 15e eeuw deed een gefortuneerd gemeentelid, zekere Heerman, aan de Pieterskerk te Leiden een grote Bijbel cadeau. Lange jaren was de bijbel opgesteld in het koor ten bate van „heilbegerige zielen", die daarin eens een poos wilden lezen tot stichting en opbouw van hun geloof.

Maar die Bijbel lag *aan een ketting*. Hij kon niet worden meegenomen naar huis.

Tegenwoordig kan een Rooms-Katholiek, als hij dat wil, wél een Bijbel meenemen naar huis. De Canisius-vertaling van de ganse Bijbel mét de Apocriefen erbij, is duur maar voortreffelijk. De goedkope uitgave van het Nieuw Testament is een nieuwe aanwinst voor onze R.K. medechristenen.

Maar de uitleg ligt aan een ketting. En, o hoe bang is men in de kringen van het Vaticaan ervoor, dat bij het zich verdiepen in de eeuwige Waarheid van het Evangelie de „kudde" zou gaan vergeten, dat er een roemruchte regering bestaat van de Paus, en dat er overal Ordinarissen zijn, Hoogwaardige Excellenties, die precies weten hoe het is en hoe het zijn moet, en die ook rechterlijke vonnissen kunnen vellen, welke aan een professor zijn ambt, en aan een priester zijn standplaats kunnen kosten.

Dr J. RIEMENS.

Overgenomen uit „De Protestant" van 12-5-'56.

Gemeenten, handhaaft de tucht

Nog uitgeoefend?

Meermalen wordt de vraag opgeworpen of in de gemeenten de tucht nog wel wordt uitgeoefend. We weten dat de oude baptisten juist door hun — laat ik voorlopig maar zeggen: strenge tuchtoefening — opvielen. Het te betreden pad was vrij nauwkeurig uitgestippeld en men was al gauw naast de voorgeschreven route. Oude gemeentenotulen vertellen met een breedvoerigheid, die de duidelijkheid zeer ten goede komt, van gesprekken over tuchtgevallen, gehouden in gemeentevergaderingen. Vaak benauwt ons het kleine, dat er in stak, maar we bewonderen de ernst waarmede men trachtte de naam van gemeente van Christus waardig te zijn. — Is die laatste begeerte nog zo onderons voorhanden? Onze tuchtpraktijk moge zich door betere inzichten veranderd hebben, maar de vraag is: verstaan wij de betekenis van de tuchtoefening in de gemeente nog wel of laten we de zaken maar op hun beloop?

Strenge tuchtoefening?

We geloven niet, dat de tuchtoefening, zoals de ouden die opvatten en toepasten, juist was. Ze kwamen te veel in de persoonlijke vrijheid van het afzonderlijke gemeentelid. Ze gaven voorschriften in zaken, die de Schrift aan het inzicht en de rijpheid van het enkele lid overlaat. Geen harnas mag de ontwikkeling van de eigen christelijke persoonlijkheid belemmeren.

Maar dat wil niet zeggen, dat de gemeente alles mag overlaten aan het gevoelen van de enkeling. Er zijn mensen, die ongeregeld wandelen. Ze waren er reeds in Paulus dagen en ze zijn er nu nog. Er zijn er die eigen belang stellen boven het gemeentebelang; die eigen inzichten doorzetten, ook al vernemen zij, dat anderen er geestelijk door geschaad worden. Zulken moet men „tekenen" 2 Thess. 3 : 14.

Een broeder dus of zuster, die zich ongeregeld gedraagt, moet daarop gewezen worden, en worden vermaand een andere levenswandel te gaan leiden. Wie uit kiftzucht, uit onverschilligheid de gemeente-samenkomsten verzuimt, het avondmaal verwaarloost; weigert mede te dragen in de lasten of dat onbevredigend doet, moet op het verkeerde daar-

van gewezen worden. Men moet dit reeds doen opdat men geen deel hebbe en mede-schuldig zij aan hun zonden.

Hoe tuchtoefenen?

Een lid der gemeente is verantwoordelijk voor ieder ander lid. Wij zijn elkanders leden, en zijn voor het welzijn van het geheel verantwoordelijk. Dus: vermaant elkander! Treed op dit persoonlijk vermaan geen beterschap in, dan moet de raad der gemeente als zodanig het falende lid terechtwijzen en tot levensvernieuwing aansporen. Men doet dit vaker en in liefde omwille van het heil van de betrokkene, het welzijn van het lichaam, en bovenal om de ere van Christus én om Zijn getuigenis in de wereld. — En ook als dat alles vergeefs blijft? —

We moeten bedenken, dat we geen vergadering van „Vrije broeders" zijn, maar gemeente. De gemeente heeft een mond; de vrije kring heeft geen mond; daar zijn alleen vele monden. Daar kunnen wel de enkelingen spreken maar het geheel kan niet spreken; daar hebben wel de enkelingen een oordeel en verantwoordelijkheid, maar heeft het geheel geen oordeel en is er geen gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. De gemeente heeft die en moet uit die verantwoordelijkheid handelen. De gemeente moet, in gemeentevergadering bijeen, houding of daad of woord van het betrokken lid veroordelen. Daarmee distancieert ze zich van het kwaad; en maakt ze zich vrij van het oordeel Gods over die broeder of zuster.

Daad en resultaat

Zo gezien komt de vraag naar het resultaat eerst in de tweede plaats. Voorop staat het handhaven van de norm van christelijk leven en daarmede van de eer van Christus. Dan wordt daarmede het heil der gemeente gediend, die zo haar leden er telkens weer bij bepaalt, dat zij bij de normen moeten leven; dat hun wandel heilig moet zijn. — Daarom is het niet juist gezien, wanneer men zegt: ach, de betrokkene weet het wel, dat hij verkeerd handelt of staat, en hij trekt er zich toch niets van aan als je er wat van zegt. Immers, dat is zijn zaak, waarvoor hij zich voor God zal moeten verantwoorden. De gemeente moet tegenover hem haar roeping nakomen en het hem zeggen; eventueel hem de toegang tot de gemeentevergadering en het avondmaal ontzeggen, als hij die vanwege de gezindheid, waaruit hij leeft, door bijwoning zou profaniseren. Natuurlijk zal de veroordeling der gemeente van dat lid met veel gebed voor hem gepaard moeten gaan, ook: openbaar gebed. De ongeregeld wandelenden moeten mede opgenomen worden in de geregelde voorbede der gemeente.

Wij pleiten niet voor enghartigheid of onverdraagzaamheid, maar voor de reinheid der gemeente, die evenmin gedijen kan als een verwaarloosd lichaam.

Wij pleiten voor gemeentelijke tucht, die het persoonlijk vermaan en de ambtelijke terechtwijzing niet uitsluit maar afsluit. Het gaat ons om de gemeente en dat óók omwille van álle gelovigen, wier leven op gemeentelijk samenwonen is aangelegd. Op de vraag: hoe kúnnen wij gemeente zijn? moeten wij een antwoord hebben.

Gemeente zijn

Wij zijn geen groep enkelingen, maar een organisch en derhalve een georganiseerd geheel, een lichaam. We zijn door één Geest tot een lichaam gedoopt. Achter de veelheid staat de éne Geest. Daarom **kunnen** we gemeente zijn. Daarom is er een gemeenschappelijk oordeel en een gemeenschappelijk handelen mogelijk: door de velen kan de éne Geest zich openbaren. Men stelle de enkeling niet boven de gemeenschap of onafhankelijk van haar. Men dope niemand omdat hij gedoopt wenst te worden; men late niemand aan het avondmaal toe, omdat hij het avondmaal wenst te vieren. De keur der gemeente, dat wil zeggen de keur van de Geest, die heel de gemeente gegeven is, moet aan de toelating vooraf gaan. „Open" lidmaatschap en „open" avondmaal is miskenning der gemeente, miskenning van de eenheid in de veelheid, de eenheid, die als zódanig meer is dan de veelheid; hoger staat en groter waarde heeft. Eén paus is reeds te veel, laat staan een ontelbaar heir van pausen!

L.

De dominee, een schaap met zeven poten

Hoe ondankbaar in dit land
is het vak van predikant!
Altoos eist men van zo'n knaap
zeven poten van één schaap.

Gaat hij veel op huisbezoek,
„dominee leest nooit eens een boek";
maar studeert hij nog steeds verder,
heet ie „leraar maar geen herder".

Als hij 't leven ernstig neemt,
is hij „stijf" en „wereldvreemd".
Is hij vlot, bij spel en sport,
dan komt hij „waardigheid" te kort.

Legt hij zich-met-mate-toe
op liturgie, 't heet „rooms-gedoe",
maar zo niet, dàn heet het weer:
„geen gevoel voor stijl en sfeer".

Is hij voluit theoloog
prompt zegt men „hij grijpt te hoog".
Tracht hij populair te spreken,
men zegt „praatjes maar geen preken".

Wat hij laat of wat hij doet,
nooit en nimmer is het goed.
Te allen tijd rust op zijn werk
't critisch oog van volk en kerk.

Daarom: heil den predikant,
die - 't klinkt vreemd in dit verband -
heel dit heksenwerk verricht
met een opgewekt gezicht

Uit „Woord en Geest".

Beroepingswerk

Beroepen te Staveren cand. Ph. Lindeman te Hengelo.

Beroepen door de gem. Ter Apel—Coevorden cand. Ph. Lindeman van Hengelo.

Leestafel

MORGEN- EN AVONDGEBEDEN, neergeschreven door John Baille en in Nederland uitgegeven door W. ten Have N.V., Amsterdam.
Prijs geb. f 4.25.

Dit boekje, dat in Engeland reeds een twintigste druk beleefde, komt van een Schot, Dr Baille, die professor is in de Theol. aan de Universiteit in Edinburgh.
Belangrijker echter dan dit professorale ambt is wel, dat het door een gelovige geschreven is. Het is goed, deze gebeden te lezen, 's morgens bij het opstaan en 's avonds voor het slapen gaan. En dan niet, om onze eigen, meer persoonlijke, vrije gebeden te laten verdringen, maar veelmeer, om daarin meer diepte te brengen. Hoe gemakkelijk verschraalt ons bidden tot een enkel maar egoistisch opsommen van onze *eigen* wensen, verdrietelijkheden en verlangens. Wie deze gebeden biddend leest, zal ook met zijn eigen bidden meer in de ruimte komen te staan van het Koninkrijk Gods.
En is dat niet van het allergrootste belang?
Neem en lees!

Wf.

DE BIJBEL HEEFT TOCH GELIJK door Werner Keller. Uitgave van H. J. Paris, Amsterdam. Prijs geb. f 19.50.

Geen enkel boek ter wereld is zo aangevochten als de Bijbel. Van alle mogelijke zijden heeft men in de loop der eeuwen geprobeerd dit boek verdacht te maken door de daarin geboden historie voor een belangrijk deel toe te schrijven aan de rijke verbeelding van de auteurs der diverse Bijbelboeken.
Werner Keller meent, dat het thans hoog tijd wordt, voor- en tegenstanders van de Bijbel, gelovigen en sceptici, deel te laten hebben aan de opwindende ontdekkingen, gedaan bij opgravingen en bij het ontcijferen van een menigte van kostbare, eeuwenoude inscripties, welke op uiterst duidelijke toon zeggen: De Bijbel heeft tòch gelijk!

Dit merkwaardige boek moet u, die belang stelt in de Bijbel en de historie van het oude Godsvolk, beslist kopen. Het zal U goeddoen, te lezen hoe wetenschappelijke onderzoekingen de juistheid van het Bijbelse verhaal bevestigen.

Het is ook een boek, dat de pennen der geleerde (en ook minder geleerde) heren losmaakt. Niet alleen wordt het uitbundig geprezen, maar hier en daar wordt het ook verguisd. Een reden te meer om kennis van de inhoud te nemen.

Het zij aan de specialisten op het terrein der archeologie overgelaten, de juiste waarde van dit boek vast te stellen. Niettemin zijn bepaalde gedeelten zo overtuigend geschreven èn gedocumenteerd, dat we er gaarne en met aandacht naar luisteren.
Dit boek is oorspronkelijk in de Duitse taal geschreven.
De prijs is wat hoog, maar het boek is het waard.
We bevelen het van harte aan!

Wf.

Gekwetste ijdelheid heeft een sterk geheugen

Advertentiën

Heden overleed in zijn Heer en Heiland, in het R. K. Ziekenhuis te Groningen, onze lieve man, vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

Pieter Smit

in de ouderdom van 76 jaar; geliefde echtgenoot van J. Kosmeijer.

Uit aller naam:
J. Smit—Kosmeijer.

Musselkanaal, 13 augustus 1956.
Schoolkade 71.

De begrafenis zal plaats hebben zaterdag 18 augustus a.s. vanuit de Baptisten kerk (Schoolstraat) waar een rouwdienst zal gehouden worden, aanvang 1 uur. Vertrek 2 uur.

De Here nam heden tot zich in het Vaderhuis onze broeder

Pieter Smit

Geb. 3 aug. 1880
Geliefde echtgenoot van J. Kosmeijer.
Openbaring 7 : 9 en 10.

Namens de gemeente,
de secr.

Musselkanaal, 13 augustus 1956.

Verloofd:

Aafke de Haan
en
Theo van der Laan

Juli 1956.

Gevraagd:
net tehuis voor meisje van 2 jaar
liefst in Bapt. gezin te Hengelo (O).
Br. aan J. Ziegerink, Langelermaatweg 128, Hengelo (O).

PLAATST UW
FAMILIEBERICHTEN
IN „DE CHRISTEN"

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. luxe uitgave (dik formaat)	f 5.25	
„ eenv. „ (dundruk)	- 5.75	rood, blauw, zwart, bruin
„ luxe „ „	- 7.50	rood, bruin, blauw
„ zeer luxe uitgave (dundruk)	- 19.50	zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	- 5.50	
Harm. deel II	- 6.75	
Orgelbegel. Psalmen geb.	- 1.90	

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77 B, Rotterdam Girono. 568945

Jaargang 73 Nr 3325 Vrijdag 24 Augustus 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Onder de sterren, daar kan het ook lichten!

• *Heb Ik u niet gezegd dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?*

Joh. 11 : 40.

Boven de sterren....

Ja, dat zingen we graag: Bóven de sterren, dáár zal het eens lichten, daar bóven is een heerlijk oord, en: O dáár te zijn waar nimmer tranen vloeien.

En het is ook prachtig, dat zulk een toekomst ons wacht. Dat al dit aardse, vergankelijke, onvolmaakte, zonde-doordrenkte, pijn veroorzakende voorbij gaat en plaats zal maken voor de heerlijkheid van het komende Rijk van God.

Maar heeft het Evangelie alleen wat schone beloften voor de toekomst en laat het ons wat het heden betreft, in de kou staan?

Ik denk aan een arme, opgeschoten slungel, opgegroeid in een gezin waar nooit geld is omdat vader de boel verdrinkt en die af en toe eens een bioscoopje pikt om uit de narigheid te zijn. Als de lichten in de zaal uitgaan, bestaat er tijdelijk geen in vodden geklede jongen meer, maar is er alleen het witte doek met de daarop getoverde wereld van rijkdom en luxe. En onze knaap waant zich een ogenblik deelgenoot in die enorm aantrekkelijke droomwereld. Totdat.... de lichten weer aangaan, de droom wegspringt in het niet, de rafels van zijn versleten mouwen en broekspijpen weer zichtbaar worden en hij weer als een waardeloos vod in die hoek geduwd wordt, waar altoos de klappen vallen.

Is zo een kerkdienst? Een prachtige, maar onwerkelijke droom, waarin de luxe van het hiernamaals ons armen, hopelozen en fel-gewonden wordt voorgetoverd, maar die na het laatste amen wegsterft en ons weer opnieuw leeg en berooid achterlaat?

Jezus geeft er antwoord op.

Indien gij gelooft, zult gij (nu) de heerlijkheid Gods zien!

Onder de sterren,
daar kan het ook lichten!

Dat is de boodschap, die Jezus voor Martha heeft, die haar geliefde broer aan de dood verloren heeft. Hier en nu kun je Gods heerlijkheid beleven. God wil in dit doodsduister zijn heerlijkheid openbaren. En zie, dan komt Lazarus uit zijn graf en de zusters prijzen met vele anderen de machtige Heiland, die nimmer de Zijnen vergeet.

Als we geloven, kunnen we dus ook nu, ook ònder de sterren, de heerlijkheid Gods zien lichten.

Wat te verstaan onder *heerlijkheid?* Heerlijkheid heeft te maken met h e e r, machthebber. Aan de heerlijkheid die iemand tentoonspreidt, zien we, in welke mate hij heer is en heerschappij oefent.

Zo is de heerlijkheid en daarmee de heerschappij van satan openbaar in de dronkaards, gierigaards, wellustelingen, zondeslaven, die onherroepelijk buigen voor zijn wil. Zo zien we zijn heerlijkheid in de kroegen, bordelen, gokpaleizen en gaskamers.

De heerlijkheid Gods wordt juist in het tegenovergestelde openbaar.

Gods heerlijkheid, en daarmee zijn heerschappij, zien we in de verloste dronkaard, in de man, die niet langer buigt voor mammon, in de op geloof genezen zieke, maar ook in die zieke, die de taak van het ziekzijn blijmoedig aanvaardt; Gods heerlijkheid zien we in de opgestane Lazarus, maar ook bij het sterfbed van Gods kind, dat rustig en in volle overgave de doodsgrens overschrijdt. Gods heerlijkheid zien we in de martelaren, die niet buigen voor de wil van satan, maar blijven getuigen van hun heer, en die, in bruidswitte tooi, zingende de arena binnenmarcheren om door de marteldood heen hun Heer te ontmoeten.

Gods heerlijkheid ziet de gelovige in duizend kleine en grote dingen. In zijn gebedsverhoringen en door God bewerkte overwinningen op satan.

Waarlijk: wie gelooft, ziet!

Niet slechts boven, maar ook onder de sterren straalt licht!

Wf.

Losse Schakels

Croestshev en de kerken De heer Croestshev, een der leiders van de Sovjetunie heeft onlangs verklaard dat de strijd in de Sovjetunie in het verleden niet gericht was tegen de kerken, maar „tegen haar leiders, die de loop van de revolutie trachtten te keren". Hij zeide dit op een receptie van een Indonesische delegatie, tot de president van het Indonesische parlement. „We respekteren elke groep van onverschillig welke godsdienstige belijdenis „ofschoon", zo ging hij verder: „wijzelf niet in God geloven. Nu de Sovjetuuie een vaste basis heeft, zullen de Kommunistische partij en de Regering een mildere houding aannemen tegen kerkleiders. Het is te hopen, voegt The Christian er aan toe dat de belofte van een mildere houding wat meer betekent, dan tot dusverre. De laatste berichten over het drukken van bijbels in de russische taal, geven ons recht aan deze belofte waarde toe te kennen, dunkt ons. Mogen we hier in dan niet een verhoring zien van de gebeden, die voor de gelovigen in Rusland zijn opgezonden?

De Eenheid in de Gemeente De apostel zegt in Gal. 3 : 28 dat onder de gedoopten oude onderscheidingen zijn weggevallen. Daarin is noch Jood noch Griek, noch dienstbare noch vrije, daarin is geen man en vrouw. Natuurlijk zijn er in de gemeente wel Joden en Grieken, vrijen en slaven mannen en vrouwen, maar deze onderscheidingen spreken als zodanig niet meer mee. Rasverschillen verliezen hun betekenis, evenals standsverschillen en geslachtelijke verschillen.

De uitdrukkingen Jood en Griek, worden hier genomen in hun natuurlijke, nationale betekenis. In de hogere eenheid der gemeente verliest de Jood het joods-eigene en de Griek het grieks-eigene. In een nieuwe kwaliteit ontmoeten Joden en Grieken, vrijen en slaven, mannen en vrouwen in de gemeente elkander en dit als Abrahams zaad. Gal. 3 : 29.

De Jood, als natuurlijke afstammeling van Abraham, wordt door het aandoen van Christus, dat is door de doop, eerst écht Jood: Abrahams geestelijke zoon. Van de Griek, d.i. de heiden, kan men zo niet spreken. Men kan niet zeggen dat hij door zijn geloof in Christus nu écht heiden wordt. Integendeel: zijn heiden-zijn vervalt. De Jood, die in de Messias gelooft, blijft zitten aan de edele olijfboom; de heiden, die tot het geloof in de Messias kwam, werd deze stam ingeënt. De Joden, die de Messias verwierpen, werden afgehouwen, dewijl ze door hun ongeloof verhinderden, dat de belofte in hun leven verwerkelijkt werd. De ongelovige heiden, die geen deelgenoot van de belofte was, behoefde niet afgehouwen te worden als hij ongelovig bleef, dewijl hij nimmer in-de-belofte band met de Messias gehad had.

Verdacht geluid De naam van Mejuffrouw Greet Hofmans heeft in ons land een bekendheid verkregen. Velen komen tot haar om geholpen te worden in lichamelijke en geestelijke moeilijkheden. Ook gelovigen zoeken bij haar hulp. De redacteur van het bekende weekblad Elsevier had met deze vrouw een breed onderhoud. Ze sprak zich openhartig over allerlei, haar persoon en haar werk betreffende, uit. Wat ons opviel en ons reden geeft hier haar naam te noemen is haar antwoord op de vraag: „Hoe, als ik dat zo mag zeggen, werkt U?" Het antwoord op deze vraag luidde:

> „Men kan niet zeggen, dat ik bid om genezing. Er is iets anders. Ik heb een bepaalde formule, waarmede ik mijn patienten opdraag aan Christus. Die formule mag ik niet zeggen. Op hetzelfde ogenblik of soms in de nacht, die erop volgt of later, krijg ik het antwoord, krijg ik de absolute ingeving: zo moet het; dit moet gedaan worden."

Mejuffrouw Hofmans bidt dus niet voor de zielen, die hulp bij haar zoeken. Zij heeft een formule. Zij prevelt die binnensmonds, want die moet geheim blijven. Dat is niet vertrouwenwekkend. Dat wekt argwaan. Mejuffrouw Hofmans heeft een verzwegen formule. Wat is dat als het geen gebed is? Tot wie richt ze zich met die formule? Ze draagt de patienten met die formule aan Christus op? Kan men anders dan door gebed, iemand aan Christus opdragen? Al wat op enigerlei wijze betrokken is op het evangelie is gespeend aan geheimzinnigheid. Men late zich niet in met iemand, die met een formule werkt, die (krachtens wiens opdracht? —) geheim gehouden moet worden.

Laten buikspreken Voor enkele weken ging een predikant, die voor het I.K.O.R. gepreekt had in op vragen, door luisteraars hem naar aanleiding van zijn preek geschreven. We vernamen dat iemand hem gevraagd had (hij had blijkbaar over de geschiedenis van de kamerling uit Hand. 8 gepreekt) of dat verhaal ook iets leerde over de doopprakrijk der eerste gemeenten. De dominee antwoordde dat men, om dat er uit te horen, de tekst wel eerst moest latén buikspreken. Daarmede was die vraag beantwoord.

Een tekst laten buikspreken wil wel zeggen: eigen gedachten in de tekst leggen en er dan weer uithalen.

Nu geloven we niet, dat dit verhaal te boek gesteld is om ons te onderrichten a.g. de dooppraktijk der eerste christenen. Lukas zal niet gedacht hebben dat de hoog edele Theófilus en andere eventuele lezers van zijn boek, daaraan behoefte hadden, overmits die de praktijk genoegzaam bekend was in de wereld en onder de mensen dier dagen.

Iets anders is het of Lukas omtrent die doopprakrijk ons — zij het dan ook onbedoeld — inlicht. En dat is, dunkt ons, moeilijk te ontkennen. Juist omdat het zo terloops en onopzettelijk vermeld wordt is het van belang wat dit verhaal leert aangaande de voorwaarde, en de wijze waarop de oudste gemeente de doop bediende. De lezer behoeft, om daar achter te komen, zijn opvattingen heus niet eerst de tekst in te dragen; hij behoeft maar op te letten en hij hoopt en ziet een bijbelse doopsbediening. Zó doopten de eerste gemeenten, en men vrage zich maar af, waarom men het anders doet, en anderen, dan belijders van hun geloof, doopt!

Onze verantwoordelijkheid Een duitse baptistengemeente, die het „open" avondmaal hield, kreeg door de vluchtelingenstroom een groot aantal gasten aan des Heren Dis. Dit opende de ogen voor een fout, die anders minder opvalt. Zij maakte derhalve bekend:

> „Aan het Avondmaal zullen in de toekomst slechts zulken deelnemen, die gelovig gedoopt zijn; lid zijn van een bijbels ingerichte gemeente, waar ze staan ingeschreven, in een goede verhouding staan en het gastrecht niet geschonden hebben."

Gevraagd naar de betekenis van de laatste zinsnede, werd geantwoord, dat daarbij gedacht was aan mensen, die lid waren van een gemeente elders, doch ter plaatse ongeregeld wandelden of zich smalend uitlieten over de gemeente, aan wier avondmaalstafel zij als gasten aanzaten.

Wanneer iemand door de doop in een onzer gemeenten wenst te worden opgenomen, dan is het ons niet genoeg dat hij verklaart een gelovige te zijn, maar we laten hem zich uitspreken, óf voor de gemeentevergadering of in een daartoe aangewezen kring van broeders en zusters. We willen weten, wat hij bedoelt als hij zegt een gelovige te zijn. Heeft zijn geloof een bijbelse inhoud? Is het het reddende geloof, dat waarachtig deel geeft aan Christus dood en opstanding? — Moeten we bij het Avondmaal dan niet net zo handelen? Zijn we ook niet *als gemeente* verantwoordelijk voor het Avondmaal, dus voor hen, die aanzitten? Moeten we niet van elk van hen weten dat ze inderdaad dát geloof bezitten, dat deel geeft aan de zegen van het lichaam dat voor ons verbroken en het bloed, dat voor ons vergoten is? We laten niemand „zelf uitmaken" of hij gedoopt mag worden: daarover beslist de gemeente en mogen we dan wel een kerkbezoeker zélf laten

uitmaken of hij aan mag zitten aan de Tafel des Heren?

Er is een *gemeente* en aan haar oordeel heeft hij zich te onderwerpen, die de tekenen begeert. Doop en Avondmaal dragen gemeentelijk **karakter**.

L.

Zand en zaad

Een paar weken geleden herinnerde ik aan het boekje van Van Schouwenburg, dat tot titel heeft: De kerk maar sluiten....? Ik had het in de trein doorgezien en op deze plaats een enkele gedachte onderstreept. Want wie komen nog in de kerk? Wij, zegt u. Prachtig, en hoe meer dat zeggen hoe liever het mij is. Maar miljoenen Nederlanders komen er niet. Ze slapen zondag tot aan de middag, of nemen bij goed weer de fiets, bromfiets, motor of auto, zwemkleding, voetbalschoenen en zijn weg, het veld in of op. Je kunt natuurlijk zeggen, dat ze dat zelf moeten weten; dat je daar nou eenmaal toch niets aan doen kunt. Maar ik geloof niet dat we er helemaal rustig onder kunnen zijn. Integendeel, dat maakt ons onrustig. En we gaan vragen, waar toch de oorzaak kan liggen van de onverschilligheid ten aanzien van de zaken des geloofs.

Klinkt dat: zaken des geloofs — niet te zakelijk? Is het niet alsof het geloof een verzameling strobloemen is, die op zichzelf wel fraai lijken, maar hard zijn en tenslotte oneindig vervelend? Dat wat je ook proeft in de uitdrukking: geloofsartikelen. Elke dynamische kracht schijnt eruit verdwenen te zijn. Verbleekt, vergeeld. Muffe papieren uit een stoffige bibliotheek. Ofschoon ergens geschreven is, dat het geloof de wereld overwint. Dat het bergen in het hart van de zee zet.

Ik heb een paar avonden in een tent gezeten, waarin evangelisatiebijeenkomsten werden gehouden uitgaande van de Youth for Christ. Over die naam twisten we nu niet, de zaak is u bekend. Ik zei bij mezelf toen die tent verrees: daar komen tien baptisten, tien gereformeerden, tien hervormden, tien gemeenschapsbonders, tien leger des heilslieden en tien die 't waarschijnlijk ook wel weten. Ik vrees dat ik gelijk heb. Ik juich daarover niet. Ik vrees. Wat is het dat de jeugd in drommen naar de film trekt — en niet alleen de jeugd — en dat dat tentje zielig-verlaten in de vlakte staat met enige mensen ervoor tegen de tijd, dat het moet beginnen?

Moesten er een paar met een trompet voor staan en een nummertje weggeven, dat het klatert? Moest er een christelijke conferencier tussen straat en tent staan en de lui gewoon binnen praten? En moest daarbinnen dan een negrospiritual of ander in de mode zijnd lied ten gehore gebracht worden op moderne wijze? U weet dat ik een verschrikkelijke angst voor en intuïtieve afkeer heb van al wat geijkt is, onherroepelijk vastligt en zeer beproefd is en dat ik elke vernieuwing veel te gauw bejubel, maar ik geloof niet dat we er komen met Schwung en swing en tetteretet. Dat hebben ze buiten beter. En dat daar tenslotte ook nog weer niks in zit weten zij, die er lang genoeg naar geluisterd hebben.

Enige jaren geleden leerde ik ergens in het buitenland, of in dit land in een kamp met buitenlanders het koor: Spirit of the living God, fall afresh on me. Geest van de levende God, kom opnieuw op mij!

Me dunkt, dan kwamen we er.

En dan nu, waarom ik er nog eens op terug kom. Ik kreeg een paar brieven over de vraag: de kerk maar sluiten...? Iemand schrijft: In geen geval. Ten eerste — als ik mijzelf naga — wat zouden wij veel missen. Alhoewel ik mijn geloof door de doop beleden heb, ben ik maar een matig lid der gemeente; waarmee ik genoeg te kampen heb. Voortdurend wegglijdend van de weg naar God, onze Vader, zijn de kerkdiensten en bidstonden voor mij een bron, waar ik mij laven kan. Zij geven mij weer troost en kracht om niet te versagen.... In .... zou ik ook om de volgende reden niet graag een gesloten kerk zien, omdat ik tijdens de diensten en bidstonden constateer dat ook de predikant zijn moeilijkheden in het geloofsleven heeft, zonder dat hij hiervan iets vertelt of bewust laat blijken. Dat sterkt mij — vreemd? — omdat ik dan merk niet alleen te staan. En waarom de kerk sluiten, wanneer nog zoveel niet-leden der gemeente de diensten bezoeken, vaak trouwer, dan die gedoopt zijn?

Aangaande de vraag wat de godsdienst, het geloof, geeft, luidde het antwoord: „Wie eenmaal in het paradijs geweest is, mist het des te meer wanneer hij het verlaten heeft, meer dan een, die er zelfs nooit een blik in geslagen heeft." Men mag God wel eens de rug toekeren, bewust of onbewust, men krijgt toch een gevoel van heimwee, van verlangen, weer terug te keren naar de plaats, neen, juister gezegd: naar Hem, Die zoveel om ons geeft.

In een P.S.je schrijft mijn vriend nog: Wanneer een zondag voorbijgegaan is en ik Gods Woord niet gehoord heb, veelal door eigen schuld, bekruipt me een onbehagelijk gevoel te weten in gebreke te zijn gebleven aangaande mijn taak als christen.

We gaan hier de antwoorden niet analyseren. U antwoordt maar eens voor u zelf.

Nog iemand anders schrijft: „Wat de gemeente voor mij is? Mijn geestelijk tehuis, waar ik 's zondags door woord en lied gesterkt word in mijn geloof; waar ik gemeenschap vind met broeders en zusters, al ken ik er slechts weinigen; wel denk ik dat de jongere generatie dit zo niet aanvoelt...... Ik ben er van jongsaf aan ingegroeid, al weet ik heel goed, dat ik, toen ik op 17 jarige leeftijd tot de gemeente kwam, mij **het niet** zoveel zei als wat het in de loop der jaren geworden is. Men moet overal in groeien en velen geven als zij jong in de gemeente komen, later de strijd op.... Ik dank God, dat ik mijn plaats in de gemeente heb gevonden; voor het onderwijs, dat ik vanaf mijn prille jeugd daar heb genoten. Vooral de bijbelkennis is van zo groot nut. Ik zou wel willen dat als er jonge leden in de gemeente worden opgenomen, er een soort bijbelklas bestond, waar ze onderricht kregen, ook in wat ons onderscheidt van andere kerken."

Beiden bedank ik voor hun reactie, de laatste ook voor het uitknipsel. Misschien zijn er onder ons nog een paar die door deze woorden een beetje zijn gaan nazinnen over het feit, dat ze lid zijn der gemeente; en wat hun dat waard is.

Tenslotte, hopende dat ook zij dit gekrabbel lezen: mag ik de leveranciers van kopy voor het kerstnummer van De Zaaier eraan herinneren, dat ik hun bijdragen graag spoedig ontvang?

HUIZINGA.

Attentie

Wegens vacantie van de E.R. gelieve U eventuele spoedberichten voor het op **vrijdag 31 aug. a.s.** verschijnend nummer van ons blad te zenden aan

Ds G. BRONGERS,
Oosterhaven 16,
Groningen.

Ook het nummer van **7 sept. a.s.** wordt nog door Ds Brongers verzorgd. Kopij voor dit nummer dus ook naar zijn adres.

E.R.

Baptisme in het land van de duizend meren

Honderdjarig bestaan van de Zweeds-sprekende Baptisten in Finland

In „Die Gemeinde" lazen wij het verslag over deze vierdaagse conferentie. De naam van de schrijver ontbrak. Maar doordat er ook enkele vergelijkingen met ons jubileum en ons werk gemaakt worden, veronderstellen wij dat Dr H. Luckey dit artikel schreef. Het was de eerste officiele Duitse vertegenwoordiging sedert 100 jaar, aldus de voorzitter. — Het verslag is nogal uitvoerig, zodat wij ons beperkt hebben tot de vertaling van de voornaamste punten. Om een volledig overzicht te krijgen zijn allerlei historische gegevens uit andere bronnen toegevoegd.

„De börjarde - vi fortsätter!"

„Zij maakten het begin - wij zetten het voort". Dat was het motto van de jubileum-conferentie van de Bond der Zweeds-sprekende Baptisten gemeenten in Finland. Deze conferentie werd van 20 tot 24 juni j.l. gehouden in de gemeente te Jacobstad, een plaats ten noorden van Vaasa, gelegen aan de Bothnische Golf. Men had voor deze gelegenheid een grote tent ter beschikking gekregen van de Pinkstergemeente, waarin de grote vergaderingen werden gehouden. Ruim 1000 bezoekers hadden zich voor deze conferentie opgegeven, dat is $^1/_3$ deel van het aantal baptisten in dit land. Het bijzonder mooie weer begunstigde het geheel, zodat het gehele programma kon worden afgewerkt. Men deed dat dan ook met liefst 5 vergaderingen per dag. Daar de nachten zo dicht bij de poolcirkel al even helder zijn als de dag, kon men ook tot laat in de avond vergaderen. Wilde men toch om middernacht graag slapen, dan moesten eerst de ramen worden verduisterd. Er werd in al deze vergaderingen veel gezongen, zelfs zeer veel. Daar was het conferentiekoor, het orkest en nog enkele zang- en muziekgroepen. Maar ook door de vergaderingen zelf werd veel gezongen. En het was opvallend, dat dit uitsluitend evangelisatie-liederen waren, bij ons de liederen uit de Joh. de Heer-bundel. Men bezit schijnbaar geen andere liederenschat, want hetzij men nu in de tent vergaderde of bij het Avondmaal aanzat, of in een kerkdienst bijeen was, het waren steeds weer dezelfde Gospel Hymns!

Algemene situatie

Finland is het noordelijkste cultuurland van de wereld. In 1917 tijdens de eerste wereldoorlog ontworstelde Suomi — zoals de Finnen hun land noemen — zich aan de Russische overheersing. De totale bevolking van dit land telt slechts 3.9 millioen inwoners welke voor 98 % protestant (luthers) worden genoemd. Van deze bijna 4 millioen zijn er ongeveer 250.000 Finnen, die Zweeds spreken en $3^3/_4$ millioen die de eigenlijke Finse taal spreken. Het Zweeds sprekende gedeelte vormt dus wel een behoorlijke minderheid op de totale bevolking. Zij behoren echter tot de beter gesitueerden van het land, waardoor de apartheid van beide groepen nog meer geaccentueerd wordt. Dat deze situatie ook bepaalde problemen schept tussen de beide groepen van baptisten, is wel begrijpelijk. Hoewel hier zoveel mogelijk de tegenstellingen bestreden worden. Voor een groot deel wordt hiertoe ook de hulp der Amerikaanse Baptisten gebruikt. De cijfers geven hier juist het tegenovergestelde van de bevolkingscijfers. De statistiek van de Zweeds-sprekende baptisten telt 2133 leden, die van het Fins-sprekende deel ruim 1000. Het baptisme in Finland werkt dus nog niet met grote getallen. Hier ligt ook een der oorzaken, waarom er aan dit jubileum zoveel aandacht van buitenlandse vertegenwoordigers werd geschonken. Men wilde de baptisten in het hoge noorden van Europa laten weten, dat zij niet vergeten worden. Men wilde hun laten weten, dat zij niet een kleine sekte zijn, maar staan en leven in een wereldwijde gemeenschap, een wereldwijde broederschap.

Zo waren dan uit het buitenland aanwezig: Dr Caudill en Dr Nordenhaug van de Zuidelijke Conventie uit Amerika en Dr Bell van de Noordelijke Conventie, Rev. O. D. Wiles van het baptisten bureau uit Engeland, prof. Gunnar Westin en Dr Ruden uit Zweden, pastor Birger Eriksson en pastor G. Flatebö uit Noorwegen, Dr Gjerrild uit Denemarken en uit Rusland de voorzitter J. I. Zhidkov en de secretaris A. Karew en verder dan nog de Duitse vertegenwoordiger.

Het ontstaan en de groei

Het baptisme kwam naar Finland via Zweden. Op 25 mei 1854 werd Erik Ostling door Prediger Anders Wiberg te Stokholm op de belijdenis van zijn geloof gedoopt. In september 1856 werd op Töglö, een van de vele Alands-eilanden tussen de Zweedse en Finse kusten, door deze E. Ostling met nog enkelen de eerste Zweeds-sprekende baptisten gemeente gesticht. De eerste doop op het vasteland van Finland vond plaats in 1869 nabij de stad Jacobstad. De eerste gemeenten hebben het hard te verduren gehad van de Lutherse staatskerk en van de regering van Finland.

Op het ogenblik telt de Zweeds-sprekende Bond 28 gemeenten met 2133 leden. Deze gemeenten brachten in 1950 met elkaar bijeen ongeveer 6.5 millioen Finse marken (± f 110.000,-). Deze gemeenten beschikken over 34 kerkgebouwen. Men worstelt al enige jaren met een tekort aan voorgangers, zodat reeds 14 gemeenten een lerend ouderling hebben. Het centrum van het Zweeds-sprekende Baptisme is de stad Vaasa. Hier staat het Baptisten Huis, waarin ondergebracht zijn de eigen uitgeverij en de eigen opleiding tot voorganger. Dit huis werd in de loop van 1948 ingewijd. Een eigen opleiding bezit het Finse baptisme reeds 26 jaar, alleen tijdens de oorlog was de school gesloten. Het contactblad der gemeenten „Mission Standaret" verschijnt om de veertien dagen met een oplage van 2500 ex. Het kerstnummer is een colportage-nummer in een oplage van verscheidene duizenden exemplaren. Voor de binnenlandse zending beschikt men over een vrijgestelde, terwijl in het winterseizoen verschillende evangelisten ingeschakeld worden. De Bond heeft de beschikking over twee behoorlijk grote tenten, waarmee men gedurende de zomermaanden in verscheidene plaatsen evangeliseert. Sedert vier jaar heeft de Bond ook een zendingsechtpaar op het zendingsveld. Dit echtpaar is in dienst van de zending van de Zweedse baptisten, die een eigen zendingsterrein hebben in Belgisch Congo. Het jeugdwerk is reeds georganiseerd vanaf 1907 en het bloeit in al zijn afdelingen. Op het ogenblik is voorzitter van de bond Alwar Edström, secretaris Alwar Sundell, tweede voorzitter en tevens leider van de volkshogeschool Dr Sundquist. Deze zomer werd tot directeur van het seminarie benoemd Tor Eugen Smith B.D., die in Rüschlikon afstudeerde. Hij is nog maar 25 jaar oud, en waarschijnlijk de jongste seminarie-directeur in het wereld baptisme. Men verwacht veel van hem en hoopt onder zijn leiding prima geschoolde voorgangers met een gezond fundament op te leiden.

De Fins-sprekende baptisten bond werd in 1903 opgericht. Zij omvat 16 gemeenten met ruim 1000 leden. Ook hier is een tekort aan voorgangers. Deze bond heeft een eigen bijbel-instituut (voorgangers opleiding) sedert 1949 dat eveneens te Vaasa gevestigd is. Deze gemeenten hebben ook een eigen contactblad „Totuuden Kaiku" (De echo van de Waarheid), dat eens per maand uitkomt in een oplage van 2000 ex. Ook zij gebruiken het kerstnummer als colportage-

nummer.

Het Baptisme in Finland geniet volledige vrijheid om te werken. De Lutherse kerk is de staatskerk en omvat officieel 96 % van de totale bevolking. De vrijkerken ontvingen na de oorlog ook meer zendtijd in de radio-programma's. Voor de oorlog was dit slechts 2 x 20 minuten in de maand, na de oorlog is dit 2 meditaties in de week en eens in de maand de uitzending van een volledige kerkdienst.

De verhouding tot de Pinkstergemeente

Dat is een van de voornaamste problemen voor de toekomst van het baptisten werk in Finland. Hier liggen de getallen als volgt: er zijn 3000 Baptisten, terwijl de Pinkstergemeenten 30.000 leden tellen, waarvan 25000 tot de Finse volksgroep en 500 tot de Zweedse behoren. Ook bij de baptisten zijn zekere uitingen uit de Pinkstergemeenten te constateren, maar het geheel is volkomon beheersd en bezit zonder meer de karakteristieke kenmerken van het baptisme. Dr Lucky zoekt een verklaring voor de geweldige opgang van de Pinksterbeweging (eveneens in Zweden en Noorwegen) in de grote eenzaamheid van deze zo noordelijk gelegen landen. Eenzaam is de poolnacht, zijn de donkere uitgestrekte wouden, nog eenzamer zijn de wijde toendra's met hun moerassen. Maar het eenzaamst zijn de duizenden eilanden in de duizenden meren. Tegen het zwaarmoedige en terneerdrukkende van de natuur verzet zich het menselijke gevoel met kracht. Men zingt graag en veel, vooral opgewekte melodieën als om zichzelf ergens van te bevrijden. De leiders van het Baptisme willen graag een gezonde theologie voor hun gemeenten en vooral betere inzichten a.g. de Heilige Geest, Zijn wezen en Zijn werk. Vandaar dat men grote verwachtingen koestert van de nieuwe seminarie-directeur Tor Smith.

In Rusland is de verhouding met de Pinkstergemeenten opgelost, doordat de gemeenten samen gevoegd werden. In Duitsland werd de zaak niet geregeld op het vlak van de gemeenten, maar werden de beide bonden tot één gemaakt. Hoe het in Finland zal worden, zal de toekomst uitwijzen. Wij wensen hun van harte Gods leiding en zegen in het zoeken naar nieuwe wegen en verder op al de arbeid der gemeenten!

G. Br.

Angst is een instinct, moed is een verovering; de wil legt de angst het zwijgen op en verbergt hem achter de moed

---

BRIEVEN AAN Jan Strijder

XVIII

Beste Vriend en Broeder,

Jij bent dus weer eens opgebotst tegen die onsterfelijke vraag van wat mag en wat niet mag. Ik heb er van de weeromstuit ook weer eens over zitten peinzen en er van schrik Zondag ook nog over gepreekt.

Er is een tijd geweest, dat Christenmensen niks mochten. Hun levensgebied zat vol prikkeldraadversperringen en vol bordjes met „verboden toegang". Op Zondag mocht je wel wandelen — niet fietsen, wel dammen — niet handwerken, wel met de kinderwagen rijden maar niet met de trein reizen, enz. Als je die voorschriften eerbiedigde, was je een pracht van een Christen, maar ging je over de streep dan werd je gebrandmerkt en uitgestoten als iemand waar een steekje aan los was.

Vandaag is dat volkomen anders. Er is niet veel meer, waar Christenmensen niet aan mee doen. Menig Christen is evengoed thuis in de bioscoop als in de kerk. De Christenjongeman staat vaak even gerust een Zondags ijsje te eten als zijn ongelovige soortgenoot. Andere jongelui hebben meer verstand van filmsterren dan van Bijbelheiligen. Menigeen kan beter Willem Parel imiteren dan een Bijbeltekst citeren. Velen zijn beter op de hoogte van de gang van zaken in de sportwereld dan van het gebeuren in de Gemeente van Jezus Christus. Sommige ouders kopen eerder een Donald Duck dan een kinderbijbel.

Hoe zit dat nu? Zijn er nog grenzen? Of gelden die voor een Christen niet meer? Heeft Paulus niet gezegd: Alle dingen zijn mij geoorloofd? En luidt een ander Bijbelwoord niet: Sta dan in de vrijheid!?

Inderdaad: Een volwassen Christenmens kan het zonder prikkeldraadversperringen doen. Hij hoeft niet meer in de box. Hij is een wederomgeborene, iemand met verlichte ogen des verstands, in wie een onderscheidingsvermogen groeide, zodat hij naar zijn nieuwe natuur al selecterend, dit verwerpt en dat naar zich toehaalt.

Hij vraagt ook niet zonder meer: mag dat? maar: *Is dat nuttig*? (1 Cor. 6 : 12). Dien ik daar God, de naaste en mijzelf wel mee? En door deze vraag te stellen, komt hij op een goede wijze klaar met de problemen, en wordt zijn leven een vruchtbaar leven. Hij wil *nuttig* zijn!

Is het *nuttig*, een vaste bioscooploper te wezen en Hollywood te maken tot leermeester voor het huwelijk, de liefde, het leven?

Is het *nuttig* voor een arm mens (zoals jij en ik) om 3 rijksdaalders per week in as en rook om te zetten?

Is het *nuttig*, een zondags ijsje te eten en zo de Christen-ijscoman aan zijn verstand te brengen dat *hij* dus op Zondag ook ijs verkopen moet?

Is het *nuttig*, Christen-jongeman, 7 meisjes per jaar te verslijten en zo je hartstochtelijke natuur bot te vieren?

Is het *nuttig*, Corinthiërs, naar andermans vrouw om te zien en, getrouwd zijnde, niet aan je eigen vrouw genoeg te hebben?

Is het *nuttig*, Christenen van vandaag, Uw bruiloften te vieren al dansende en drinkende, alsof Gòd niet de dank toekomt voor Zijn gave?

Paulus geeft nòg een goede tip. Alles is U wederomgeborene, wel geoorloofd, maar U mag zich *door niets laten knechten*! Houdt die oude natuur er onder! Wordt niet wéér een slaaf van de zonde. Doe aan ZELF-DISCIPLINE, beter nog: aan Discipline van de Geest van God. (1 Cor. 6 : 12).

Je mag wel eens lekker eten, maar word geen *smulpaap*.

Je mag wel goed gekleed gaan, maar word geen *dandy*.

Je mag wel eens een mooi japonnetje kopen, maar word geen *modepop*.

Je mag wel eens lachen om echte aardigheden, maar abonneer je niet op alle bonte avonden.

Je mag wel eens een cigaretje roken, maar word geen *kettingroker*. En als je die opdringerige heren de baas niet meer kunt, knikker ze er dan helemaal uit. Laat je niet knechten. Word niet weer opnieuw slaaf. Ontzeg je ook eens wat. Rook ook eens een maand niet. Zes dagen per week zijn voldoende, om eens aan een ijsje te likken. Voldoe niet mateloos aan je begeerte naar lekker eten en drinken en aan je hartstochten. Leef gedisciplineerd.

Ik schei uit. Onder dank aan Paulus en zijn Leidsman voor de tips die hij gaf. Tot schrijvens, vriend,

Je Medestrijder.

Kroniek

De stand van zaken in de Ned. Herv. Kerk

In „Kerknieuws" lazen wij het hier volgende overzicht van de Ned. Herv. Kerk op 1 juli 1956.

Het zielental (let wel: geen ledental) van de N. H. Kerk is 3.383.748. In de provincie Zuid Holland bevindt zich bijna eenderde van dit totaal, dan volgen de provincies Noord Holland en Gelderland. Limburg en Noord Brabant zijn de laagste en bereiken geen van beide 100.000. Het aantal gemeenten of standplaatsen, waartoe dit zielental behoort, is 1296, terwijl het aantal predikantsplaatsen 2040 is. Het aantal vakatures in de Ned. Herv. Kerk is hoog, nl. 210, waarbij dan nog 75 onvervulbare vakatures komen. Dat is bijna 300 van de ruim 2000 plaatsen.

In de *Geref. Kerken* is het aantal vakatures met 38 afgenomen. In juli '55 had men in de Gereformeerde Kerken 177 vakante predikantsplaatsen, terwijl op 1 juli 1956 dit aantal 139 bedroeg.

De stand van zaken in de Geref. Kerken onderhoudende art. 31 K.O.

Het zielenaantal van deze kerk is 93.237, het aantal *belijdende* leden is 48.975. De provincies Overijsel en Groningen staan bovenaan in het zielen- en ledenaantal behorende tot deze kerken. Men telt hier 302 kerken (gemeenten) met 210 dienstdoende predikanten en 95 vakatures. Hier is wel het hoogste percentage vakatures. Toch is er een vooruitgang t.a.v. 1954, al is het dan ook een geringe. Er zijn 2 gemeenten bij gekomen, 7 predikanten en het aantal vakatures werd van 100 op 95 terug gebracht. Het aantal belijdende leden nam met 300 toe.

Dan lazen wij eveneens de hier volgende berichten in „Kerknieuws".

Prot. kerk in Columbia

De protestantse kerk in Columbia zal dit jaar haar eeuwfeest vieren. Een Amerikaanse zendeling, Henry B. Pratt, stichtte honderd jaar geleden de eerste zendingspost in dit overwegend R.K. land in Zuid Amerika. De Reformed Church, die zendeling Pratt had uitgezonden, was vijftig jaar lang het enige prot. kerkgenootschap en nu werken er 21 zendingsgenootschappen. Hoewel de prot. kerk in Columbia met toenemende moeilijkheden heeft te kampen zullen ter gelegenheid van dit eeuwfeest evangelische conferenties worden gehouden in Barranquila, Cali en Bogota. Een gedenkboek verscheen in druk en van het Nieuwe Testament zal een jubileumuitgave het licht zien in 20.000 exemplaren. Zo gaat ook de Prot. kerk in Columbia onder druk en tranen verder, want sedert 1948 zijn niet minder dan 46 protestantse kerken vernield, 200 protestantse scholen gesloten en 75 protestanten omgekomen. 31 mei j.l. werden in Antanqueze en in Quibdo opnieuw Prot. kerken gesloten.

Een gezangboek in de Lappentaal

Het ligt in het voornemen, om nog dit jaar gereed te komen met een nieuw gezangboek in de taal van de Lappen. Deze Lappen, die in het noorden van Zweden woonachtig zijn, hebben hun eigen taal en cultuur bewaard. Het huidige gezangboek was uitverkocht en daarom heeft de bisschop van het bisdom, waartoe het gebied van de Laplanders behoort, Bengt Jonzon van Lulea, aan een expert op taalgebied verzocht, voor een nieuw gezangboek gezangen bijeen te brengen. Het boek zal 170 liederen bevatten en in alle drie de dialecten, die in Lapland gesproken worden, worden gedrukt.

Ontvolkte kerkgebouwen

Momenteel zijn er in Engeland niet minder dan vierhonderd kerkgebouwen van de Anglicaanse kerk niet meer voor de eredienst in gebruik. Zij liggen meest alle in grote industriecentra. Er zijn nu voorstellen gedaan, deze gebouwen als fabriekskerken in te richten met ruime gelegenheden voor vrijetijdsbesteding, dan wel om ze in te richten als plaatsen, waar men de urnen met de as van de gestorvene een plaats zal kunnen geven.

Prof. dr Karl Barth

te Bazel, die onlangs zijn 70e verjaardag heeft mogen vieren, is door de aartsbisschop van Canterbury, dr Fisher in

ONS NIEUWE CENTRUM

U hebt voor een paar maanden terug in ons weekblad kunnen lezen hoe zeer plechtig commissies in het leven zijn geroepen om onze plannen voor een nieuw Baptist Centrum te verwezenlijken.

Daar is een voorlopig Stichtingsbestuur dat op haar beurt weer een onderafdeling in het leven riep in de vorm van een Comité tot Actie.

U zult u wel eens afvragen wat doen die mensen nu en hoe ver is het met het nieuwe plan.

Nu meegedeeld kan worden dat het Actie-Comité momenteel het belangrijkste werk doet. Dit comité is bezig om de op zijn minst benodigde f. 30.000 uit de gemeenten op te halen. 7000 Baptisten moeten, „elk naar vermogen", samen f. 30.000 bijeen brengen. Niet moeilijk zegt u als u dit vergelijkt met de bedragen die per jaar aan genotmiddelen worden uitgegeven.

Dit inzamelen zal op de volgende wijze gebeuren: Over het gehele land zijn verschillende broeders verenigd in het Comité van Actie die zich er voor gegeven hebben om de gemeenten te bezoeken en met de Raden te bespreken op welke wijze de inzameling het beste kan geschieden. U hebt bij het lezen van dit stukje reeds bezoek gehad of u krijgt het zeer binnenkort, maar ontvang deze broeders met open armen en verleen uw volle medewerking om zo snel mogelijk uw bijdragen te leveren voor dit grootse plan.

U zult op de hoogte worden gehouden door een wekelijkse verantwoording waardoor u precies kunt volgen hoe vlug het geld binnenkomt.

Wij vragen wel uw medewerking om zo snel mogelijk uw bijdragen te geven want er is afgesproken dat niet eerder tot aankoop zal worden overgegaan voor het financieel voorelkaar is. Er kan zich echter eens iets voordoen waarover wij op korte termijn zouden moeten beslissen en dan moeten de financien wat de deelname uit de gemeenten betreft toch geen verhindering zijn. En de gevraagde f 30.000 is wel het minimum.

Wij rekenen gaarne op uw medewerking en offervaardigheid tot een spoedige verwezenlijking van ons nieuw Baptist Centrum voor de jeugd en jeugdvorming en voor de opleiding van Voorgangers.

Het voorlopig Stichtingsbestuur.
Het Comité van Actie.
W. MODDERMAN.

Lambeth Palace, waar deze aartsbisschop verblijft, ontvangen, waarbij de aartsbisschop de 70-jarige als bewijs van hulde en erkentelijkheid het eerste exemplaar overhandigde van de verzameling „Essays in Christologie for Karl Barth". Aan prof Barth is ook door de universiteit van Edinburg op dezelfde dag, dat de aartsbisschop hem ontving, een eredoctoraat in de theologie toegekend.

G. Br.

Uit ons Unie-bureau

Bij de Unie-Commissie is een schrijven van Ds H. D. Hooghwinkel binnengekomen, waarin hij meedeelt, dat hij op 20 augustus in dienst treedt als legerpredikant. Deze 20ste augustus is reeds verstreken en ondertussen is bekend geworden, dat de gemeente te Rotterdam-centrum haar voorganger verlof gegeven heeft om een jaar en zes weken legerpredikant te zijn. Op het ogenblik draagt dus Ds Hooghwinkel reeds de wapenrok met het oog op de geestelijke verzorging van de militairen. Van harte hopen wij, dat hij daarin op royale wijze de zegen des Heren mag ervaren en doorgeven, zodat hij ook daar als getuige van Christus voor velen raadsman en leidsman kan zijn!

Daar Ds Hooghwinkel in verband hiermee het sekretariaat van de Unie-Zendings-commissie heeft neergelegd, zal hij ook, daar hij als zodanig zitting had in de Unie-Commissie, niet meer deel uitmaken van de U.C. en zal de U.Z.C. zich daarin door een ander moeten laten vertegenwoordigen. We zullen nog wel nader horen, wie dit geworden is. De hartelijke dank die Ds Hooghwinkel uitspreekt voor de prettige samenwerking in de U.C., willen we ook gaarne aan zijn adres richten!

Ten slotte kan ik u nog meedelen, dat uw sekretaris van 28 augustus tot 6 september met vakantie afwezig zal zijn. Stukken en geldzendingen kunnen op gewone wijze naar het Unie-bureau geadresseerd blijven, daar een en ander behartigd blijft. Hij heeft het voorrecht om deel uit te maken van een deputatie van de Arnhemse oecumenische raad van kerken tot het onderhouden van kontakten met Berlijnse kerken in verband met de verzorging van een transport Berlijnse kinderen. Ook worden regelingen getroffen om kontakt met onze geloofsgenoten in Berlijn te hebben. En daarbij zal hij dan maar de groeten van u allemaal overbrengen, is het niet?

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

Een nieuwe Zacheüs

Voor de aardige, historische artikelen in „De Bazuin", het orgaan van de theologische hogeschool der Geref. Kerken in Nederland, tekent in de regel ds W. de Graaf uit Almkerk. In het nummer van 3 augustus vertelt hij iets over de gang van zaken aan het Pastors' College van de grote Engelse opwekkingsprediker Spurgeon. Hij schrijft o.m.:

„Zo nu en dan moesten de studenten zich ook oefenen in het onvoorbereid spreken over een op het moment zelf opgegeven onderwerp. Dat ging dan op de volgende manier. Op een aantal stukjes papier werd een onderwerp geschreven. De papiertjes werden in een hoed gedaan, waarna elke student er op zijn beurt een uithaalde.

Nadat hij het had opengevouwen en het daarop geschreven onderwerp had gelezen moest hij daarover voor de vuist weg een korte toespraak houden. Bij zulk een gelegenheid had eens een vermakelijk voorval plaats.

Een van de studenten — het was een klein mannetje — haalde een papiertje uit de hoed, waarop alleen maar de naam „Zacheüs" stond. Hij stapte in de katheder, keek op zijn papiertje en sprak: „Mijnheer de president en broeders, mijn onderwerp is „Zacheüs" en juist gepast voor mij en wel om de volgende redenen.

Ten eerste: Zacheüs was klein van persoon en dat ben ik ook; ten tweede: Zacheüs bevond zich „op een boom" en dat is met mij ook het geval (hij doelde op de houten katheder); ten derde: Zacheüs haastte zich om naar beneden te komen en dat zal ik nu ook maar doen".

Na deze korte toespraak begaf de gevatte spreker zich weer naar zijn plaats. De studenten riepen, dat hij verder moest gaan, maar Spurgeon zei: „Neen, laat hij dat niet doen, hij zou aan deze korte en keurige toespraak niets kunnen toevoegen zonder haar te bederven".

Zo was er in het studentenleven ook plaats voor humor wat ons niet behoeft te verwonderen, daar Spurgeon zelf tintelde van humor en deze ook bij zijn studenten uitnemend wist te waarderen".

Uit „Trouw".

Diversen

ZANDBULTEN

De gemeente te Zandbulten (Fr.) deelt mee, dat haar voorganger Ds J. van Dam zondag 26 augustus a.s. wegens vertrek naar Haarlem afscheid hoopt te nemen van de gemeente.

De afscheidsdienst is des middags te 2 uur.

's Avonds te 8 uur afscheidssamenkomst.

Afgevaardigden uit andere gemeenten zijn hartelijk welkom en worden bij dezen uitgenodigd.

Voor de gemeente,
N. LOURENS, secretaris.

EVANGELISATIE-WEEKEND OP RENDERLOO

Aanmelding gesloten

Ds H. P. de Boer uit Heerlen berichtte ons, dat geen nieuwe deelnemers voor dit weekend meer kunnen worden ingeschreven, gezien het grote aantal aanmeldingen dat reeds binnenkwam. De plaatsruimte op Renderloo is ontoereikend om aan nog meerderen ruimte te bieden.

Hadden we nu ons nieuwe, grotere Centrum maar reeds!

E.R.

Beroepingswerk

Beroepen te Zandbulten: Cand. Ph. Lindeman te Hengelo.

Bedankt voor Hoogezand en Winschoten: Ds J. Ketelaar te 2e Exloërmond.

Gemeenteberichten

EINDHOVEN

De toebereidselen voor een kerkbouw en kerkopening zijn als het werken aan een kanten kleed dat gehaakt moet worden. Om te komen tot de eerste toer! Als de opzet is gelukt, de eerste toer af en de zaak rond is, wordt, naarmate het werk vordert, het patroon steeds ingewikkelder. Als men dan eindelijk met een dankbare, diepe zucht aan de afwerking toe is, kan het resultaat verrassend zijn.

Ook zo'n diepe zucht werd geloosd door hen, die bij de werkzaamheden vóór en tijdens de opening van de nieuwe Baptisten kerk zo nauw betrokken waren. Maar het resultaat van aller inspanning was boven verwachting!

Want, daar staat ze dan, een hyper moderne Baptisten kerk met jeugdgebouw aan de Marconilaan te Eindhoven. Echter, hoe modern dit bouwwerk ook is, in alle opzichten voert soberheid de boventoon. Het geheel is aangepast aan de omstandigheden, waarbij de financiele draagkracht der gemeente zeker een woordje meespreekt. De kerk staat op een prachtig centraal punt. Voorbijgangers zullen niet direct ons gebouw als een kerk herkennen. Haar vorm doet denken aan de ark van Noach. Hoog boven de blinde muren onder een merkwaardige kap, is een ramengalerij aangebracht, zodat het licht van boven komt. Zinvolle gedachte, verlicht van Boven! De voorgevel is versierd met beeldhouwwerk van de heer P. Kingma: 3 hogepriesters hun bazuinen geheven naar het kruis. Deze levensgrote figuren prediken als herauten van het kruis de genade boodschap aan elk die passeert of binnengaat:

„Wij prediken van Christuswege, alsof God door ons bade, laat U met God verzoenen."

Zo stond dan de Baptisten gemeente op Zaterdag 21 Juli in de volle belangstelling. De officiele opening werd door talrijke vooraanstaande personen bijgewoond. De plaatselijke autoriteiten waren aanwezig, alsmede diverse vertegenwoordigers uit de Unie, U.B.S., de plaatselijke kerkgenootschappen, verschillende Voorgangers en Raadsleden uit eigen gemeenten, enz. In het bijzonder willen we hierbij graag de naam van Dr Bell uit Amerika noemen, die in het verleden veel goeds deed voor onze gemeente. Met groot genoegen beluisterden wij zijn hartelijke groeten en welgemeende wensen.

In de Zondagmorgendienst was de zegen van de Allerhoogste voelbaar. Geroerd ontmoetten we de Heer. De voorganger had een bijzondere boodschap, rijk van inhoud. Dan eens trilde een snaar van grote dankbaarheid, dan weer voelden we de grote verantwoordelijkheid als gemeente met dit nieuwe gebouw. God zegende bijzonder in deze dienst. 's Zondagsavonds waren er evenals in de morgendienst weer ruim 600 mensen aanwezig, terwijl het aantal zitplaatsen 450—500 bedraagt.

Met aandacht werd het spel gevolgd „Naar Zijn beeld."

Een spel waaraan ± 40 personen medewerkten. Door zang, declamatie, spel en muziek werd tot uiting gebracht hoe de mens vanaf de schepping tot aan het heden, door het geloof de kracht vindt om tot grote dingen te komen. Uiteindelijk hoe door het geloof de Bapt. gemeente te Eindhoven ontstaan is en zodoende de kerk aan de Marconilaan tot stand kwam.

Rest mij nog te verhalen van één grote zegening: De doopdienst, de eerste, in onze nieuwe kerk.

Ook hier bij deze doopsbediening werd duidelijk ervaren welke zegen er schuilt in de gemeenschap der heiligen.

Vier jonge mensen stonden voor de gemeente. Elk met een eigen leven. Komend uit verschillende gezinnen, waarvan één jonge broeder uit de R.K. kerk. De strijd is niet altijd even gemakkelijk maar God is nog altijd een Wonderbare God. Die wonderbaar zegent. Dat ervaren wij in Eindhoven.

De kerk is geopend en nu reeds een doopdienst meemaken. Dat is veel om God hartelijk voor te danken.

Woorden schieten te kort bij zoveel vreugdevols. God zegene U en ons.

De Correspondente.

Hoe hechten we ons aan iets, dat koesterde eens ons hart!

Leestafel

„Als lichtende sterren" door Nelly van Dijk—Has, 2e druk.

Het boek is verschenen in de Gouden Poort Reeks. Uitgeverij J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs gebonden f 3.95.

Wie van de schrijfster Nelly van Dijk—Has reeds meer gelezen heeft, weet van haar een boeiend boek te kunnen verwachten. Hierin stelt zij ook deze keer niet te leur. De hoofdfiguur is een meisje, levendig en spontaan, dat door alle oorlogservaringen en liefdesbelevenissen heen rijper wordt en dichter tot God komt. Daarbij blijft zij levensecht en kan de mensen daardoor bereiken. Ook voor haar komt het grote geluk.

Het boek leeft en zal vooral door de jonge mensen graag gelezen worden. Ook de ouderen zullen het zeer kunnen waarderen.

Van harte aanbevolen.

G. Br.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3326 Vrijdag 31 Augustus 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Roof in het Brandoffer

„Ik haat de roof in het brandoffer".
Jes. 61 : 8 (St. vert.).

Lezen: 1 Sam. 2 : 12—17.

Deze tekst is uit hetzelfde hoofdstuk, waar Jezus uit voorlas in de synagoge te Nazareth. Bij die gelegenheid werd Hij de stad uitgesmeten. Dit hoofdstuk en het volgende handelen over het herstel van Israel en de heilstijd, welke dan zal aanbreken. Het herstel van Israel is niet van staatkundige en politieke aard, maar een geestelijke zaak. Israel wordt weer Israel door de hernieuwde nauwe betrekking met God. Dan heet het in vs 6: „....maar gij zult priesters des Heren heten". Daarmee is het priesterschap van Israel weer hersteld. Het priesterschap zoals het bij de Sinaï was ingesteld met de woorden: „Zo zult gij Mij ten eigendom zijn, een heilig volk, een priesterlijk Koninkrijk".

Deze roeping van Gods priesters onder de volkeren is de gemeente van Jezus Christus geschonken. 1 Petr. 2:9 en Openb. 1 : 6. *En juist met dit priesterschap heeft ons tekstwoord te maken.*

Het brandoffer

Van alle heilige handelingen is het offer wel het voornaamste. Men vindt het bij alle volken terug. In Israel kende men verschillende offers, waarvan als de voornaamste genoemd kunnen worden: het brandoffer, het dankoffer, het zondoffer en het schuldoffer. Als eerste staat het brandoffer. Dat was het offer dat geheel verteerd werd, waarbij dus het gehele dier verbrand werd (behalve de huid en het bloed). *Dit offer was het symbool van de algehele overgave en toewijding van de offeraar.*

Wat de roof in het brandoffer was, wordt ons wel duidelijk door de geschiedenis van de zonen van Eli. Zij namen eerst de beste stukken van het offerdier voor eigen gebruik en brachten daarna het offer. Als priesters roofden zij letterlijk van het offer en bewerkten daardoor — zo merkt de bijbelschrijver op — bij het volk een minachting voor de dienst van de Heer. Maar het gehele volk pleegde roof. God klaagt daarover in Jes. 29 : 13 „Dit volk nadert Mij met zijn mond, met hun lippen eren zij Mij, doch hun hart doen zij verre van Mij". Dat was Israels roof in het brandoffer. Het was slechts godsdienstig vertoon, waaraan het wezenlijke, de innerlijke toewijding ontbrak. In Jes. 1 : 12—16 wordt het wel heel scherp gezegd.

Christus pleegde geen roof in het brandoffer

U leest daarvan in Filipp. 2 : 5 en 6. Niets hield Hij achter van Zijn vroegere Heerlijkheid bij God. Alles gaf Hij prijs. Hij heeft Zichzelf ontledigd en nam de gestalte van een dienstknecht aan. Hij was gehoorzaam tot de dood des Kruises! Christus heeft Zichzelf als een brandoffer geheel gegeven. Meer nog, het dier in het oude verbond, het welk de mens verving, komt in het nieuwe verbond niet weer terug. Daar is het Christus, Die in Zijn volkomen overgave ons ten leven is geworden. Juist in Zijn volkomen overgave ligt het behoud van allen, die geloven. Christus, de Hogepriester, pleegde geen roof.

Roof in het brandoffer

„Die ons tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt heeft." Priester in ons huwelijk en gezin, priester in onze familie en kennissenkring, priester in onze werkkring. *Kent u het wijdingsgebed van de priester?* Het is dit lied:

Neem mijn leven, laat het, Heer,
toegewijd zijn aan Uw eer;
neem mijn uren....
neem mijn handen....
neem mijn stem....
neem mijn zilver, goud....
neem mijzelf!

Bij uw bekering hebt u deze woorden voor het eerst gestameld en nadien deze geloften herhaald. *Wat hebt u teruggenomen van dit offer?* Is u al gedoopt en is daarmee de wijding tot het priesterschap bevestigd?

Willen wij het lied regel voor regel, vers voor vers doornemen? Hoe staat het met uw *uren*: is er tijd voor gebed en bijbellezen; doet u ook iets voor de Heer, zondagsschool of zaaierverspreiding? Hoe is het met uw *stem*? Zingt u veel of

---

Radio-uitzending

De Bijbellezing op maandag 3 sept. van 16—16.30 uur voor de N.C.R.V. zal worden verzorgd door Ds F. G. J. Hofhuis te Drachten.

Orde van dienst:

1 *Zingen Gez. 75 : 1, 2*
2 *Gebed*
3 *Schriftlezing Joh. 1 : 6—13 en 1 Joh. 3 : 1—3*
4 *Toespraak over: „Zekerheid des geloofs".*
5 *Dankgebed*
6 *Zingen Gez. 244 : 3, 4.*

De gezangen zijn uit de nieuwe bundel van de N. H. kerk.

maar mag niet **e i s e n**, dat anderen er mede aan zullen betalen; zij mag beroepen, zonder anderen verplicht te verklaren mede de kosten daarvan te dragen. Dat mag ze **v r a g e n**, maar die kosten mede te dragen staat nu weer in de vrijheid der anderen. — Wanneer we zo het beginsel der vrijheid handhaven en er naar handelen, blijft er behoefte aan de Geest en Zijn werkzaamheid onder ons — behoefte aan Hem en.... speelruimte voor Hem. Blust de Geest niet uit! Laat u onder geen juk van dienstbaarheid vangen....en probeer anderen niet onder úw juk te krijgen. Waar de Geest des Heren is, aldáár is vrijheid.

L.

Zand en zaad

Er was eens....

Zo beginnen de sprookjes en de verhalen de vaderen, als zij uit hun herinneringen ervaringen en belevenissen in 't midden deponeren.

Aanleiding was de uitdrukking: de weken vliegen, de uren kruipen. Dat klinkt als een tegenspraak, maar er zullen zeker zijn, die dit woord beamen. Doch toen één in het gezelschap van lang vervlogen dagen ging vertellen, verviel besef van tijd en werd het verleden heden.

Ze zaten bijelkaar, de kalen en de grijzen, terwijl de jeugd met wapperende oren luisterde naar de bonte wonderen van gisteren

„Er is geen geslacht, dat zulke veranderingen in zo snel tempo heeft beleefd als het onze. Ik herinner me nog de lantaarnopsteker, die hier en daar een olielampje langs de weg ontstak. Toen kwamen de gaslampen. Toen de electrische. Weet je nog dat wij als kinderen op de knieen over de weg kropen als er juist een „stoomfiets" of zelfs automobiel voorbij gegaan was? Dat rook zo lekker."

„En weet jij nog, dat we op een zaterdag voor de zondag dat we gedoopt zouden worden, water uit de vaart in de doopvont moesten halen, omdat het zo lang droog geweest was. En dat er toen een knaap langs kwam, waarmee je nog een rekening had te vereffenen en dat je hem toen met je emmer doopwater natgooide. Dat viel nog in de oude bedeling zullen we maar zeggen."

„En weet je nog wat voor een pracht bedrag we op onze kerstfeestlijsten verzamelden? Jan Smit had voor twee kwartjes getekend, maar wij zetten er gewoon een één voor en toen moesten die volgende klanten zich wel wat houden aan dat eerste bedrag. Aan 't eind veegden we die ene gulden weer weg en we hadden nog nooit zoveel geld opgehaald als dat jaar."

Weet je nog wel? en verre tijden herleven. De allerjongsten onder ons hebben die vergeetmenietjes nog niet. Maar ze zijn al bezig ze te verzamelen. En over 25 jaar openen ze de boeken en gaan vertellen. Wat?

Zo'n avond van sterke verhalen, die in de kern natuurlijk waar zijn, kan heel gezellig zijn. Elk varend en ook stilliggend schip moet van tijd tot tijd schoongekrabd worden, want allerlei dieren en planten hechten zich aan de huid vast. Zo gaat het ook met die geschiedenissen. Men moet er een beetje afdoen. En....de hele avond moest er ook niet mee heen gaan. Hunkert u soms niet naar een goed gesprek? Dat hoeft niet verschrikkelijk dierbaar te zijn, maar wie wil nou niet eens een echt woord uit het innerlijk leven van een mens vernemen. Ik weet wel, we komen er moeilijk toe, maar vinden het tegelijkertijd een bevrijding, wanneer iemand dan met zachte hand vast op een ander niveau aanstuurt. Die afsteekt naar dieper water, waar het minder rumoerig toegaat, maar waar de rijkdommen liggen. Waarom zullen we op de volgende theevisite niet een onderwerp aansnijden dat ons naar de bergtoppen voert, waar de lucht reiner is, het vergezicht schoner, de stilte sprekender? Nee, gemaakt kan het niet worden. Alle levende dingen worden geboren. Een simpel madeliefje is mooier dan een papieren roos. Ik houd niet van papieren rozen en papieren geestelijkheid. Maar waarom zouden we niet zo langs de neus weg aan iemand vragen hoe lang hij eigenlijk lid der gemeente is? Of hij zich nog iets herinnert van de dag waarop hij gedoopt werd. Wanneer kwam je ook weer tot bekering, tot geloof? Ja maar, dat kun je ook maar een keer vragen. Als u maar eerst eens op die weg gekomen is, zult u ervaren, dat daar de mooiste gesprekken ontstaan. Want eerst als je spreekt van je geloof zie je je rijkdom pas goed. Je wist niet eens van de omvang van je geloofsleven, totdat je de landen doorwandelde.

En zullen we dan alleen terugtasten in de jaren die voorbijgingen? Hebben wij geen gezicht meer op de toekomst? Kunnen we ook niet eens praten over wat wij zouden kunnen gaan doen? Niet dat het heil een vrucht is van de daad, maar de daad toch wel van het heil? Wat doet u eigenlijk in de gemeente? Volkomen werkloos? Hoe lang al? En hoe lang nog? Waarom op een theevisite niet eens plannen gesmeed wat jullie met je vieren zullen gaan doen. Bijvoorbeeld: heel bewust een andere familie opzoeken en die een goeie avond geven door uw voorzichtig klimmend gesprek. De liefde van velen is als een stomp, zacht potlood, die geen duidelijke letter geeft. Als we die liefde, dat meeleven eens wat gingen toespitsen. Als we de zee, of het meertje, van bewogenheid eens een beetje kanaliseerden en richting gaven. We drijven heel vaak maar wat op de woelige baren van het moment. In onze gesprekken zowel als in onze activiteiten. We moesten een en ander wat vaster in de hand nemen. Doelbewuster thee gaan drinken, als u begrijpt wat ik bedoel. Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht. Tot de volgende keer.

HUIZINGA.

Een P.S. je.

Het is zondagmorgen na de dienst. In die dienst hadden we engelse gasten uit Renderloo, die op dit ogenblik zich zitten te laven aan nederlandse tafels. Aan een der tafels trof ik een voorganger ener baptisten gemeente uit Canada, die mij graag wilde spreken in verband met baptisten en vrienden van baptisten uit Nederland, die naar Canada zijn gegaan of het plan hebben dat nog te doen. Hij vertelde mij, dat de baptisten daar heel graag de helpende hand willen bieden aan onze mensen. Ze zouden hun al de liefde der gemeenschap willen laten ervaren. Maar hoe zullen zij dat doen als ze niet weten wie er overkwamen en waar ze terechtgekomen zijn. Laten we de broeders daar terwille zijn: u schrijft mij de namen en adressen van onze mensen, van uw familie, vrienden, die de plas overstaken en ik verzamel die en zend ze door aan de man, met wie ik sprak. Zou uw familie of kennis al contact hebben met een baptisten gemeente, dan is het in orde; maar zelfs in dat geval zou het niet erg zijn, wanneer u mij dat schreef en dan ook met welke gemeente zij samenkomen. Ik wacht dus maar op u. Laat me niet zo heel lang wachten.

H.

Attentie

Gelieve de kopij voor het volgend no. te zenden aan:

Ds G. BRONGERS,
Oosterhaven 16,
Groningen.

Vermogen tot rustige overweging: begin van alle wijsheid, bron van alle goedheid

Heil en Lichamelijkheid

De betrekking: heil en lichamelijkheid, is niet gemakkelijk te bepalen. De mens is als twee-eenheid in het heil betrokken. Het betref héél de mens — niet een deel van hem. Het is een volkomene zaligheid; een, het geheel omvattend heil.

We moeten deze dingen met nadruk zeggen. Het is terecht, dat de mens héél zijn heil van God verwacht. De afwijzing van de dokter moge een onjuiste gevolgtrekking zijn — ze kan een juiste oorsprong hebben. God is ons een God van volkomen zaligheid, en bij de Heer Here zijn uitkomsten tegen de dood. (Psalm 68 : 21).

De ver-eenzijdiging van het heil verduistert het. Het gaat niet daarom, dat de ziel, als deel van de mens, behouden wordt, maar dat de mens, zoals God hem dacht en schiep, hersteld worde.

Maar dit heil, ofschoon in zichzelve volkomen, is als zodonig nog niet openbaar. Voorzover het reeds (waarneembaar) tegenwoordig is, is het nog niet volkomen. Wil dat nu zeggen, dat het in het heden het lichaam in het geheel niet raakt? Die opvatting wordt door het evangelie weersproken, want het spreekt duidelijk van het ingrijpen van de wereld van orde in onze wereld van wanorde.

Het evangelie wordt een k r a c h t genoemd.

Daarmede is aangegeven h o e men het leert kennen.

Krachten worden gekend aan hun werkingen. En de werkzaamheid van het evangelie bewijst, dat we het in het evangelie met een werkelijkheid te doen hebben. Het zijn „krachten der toekomende eeuw" (Hebr. 6 : 5), die hier reeds merkbaar worden. Het bijbelse geloof, als overgave én overgang, wordt uit die werkingen geboren. De b u i t e n-wereldlijke werkelijkheid is, naar bijbels getuigenis, oorzaak en grond van het geloof.

* * *

De behoefte aan de intrede van die wereld van orde, dat is, van levens-o v e r m a c h t, leeft in elke wedergeborene. Ons bestaan moet terug gebracht worden in zijn oorspronkelijke staat. De hunkering daarnaar mag niet veroordeeld worden, maar tegelijkertijd moet gewaarschuwd worden tegen een o v e rhaasten, een ontijdig willen grijpen van hetgeen onderweg is. De honger en hunkering naar die wereld van orde, die wereld zonder breuken en brokken, zonder ziekte en rouw, hoort ge knagen in Paulus' woorden: of ik enigszins moge komen tot de opstanding, die van tussen de doden weg zet (Fil. 3 : 11). De apostel begeert het ervaringsbewijs van zijn een-zijn met Christus te ontvangen.

De apostel grijpt voor-zich-uit, maar zonder miskenning van de situatie, waarin de verlosten hier nu staan, want als met één ademtocht belijdt de apostel, die voor-zich-uit grijpt: ik acht niet dat ikzelf het gegrepen heb! Het is een grijpen-naar, geen grijpen van. En dit grijpen is niet slechts toelaatbare houding van Gods kind hier en nu, maar de enige gepaste houding. Wie meent het reeds te kunnen grijpen heeft de aard van het christen-zijn in deze bedeling miskend en de hemelse levensbasis verlaten.

* * *

Beoordeel deze wereld niet verkeerd; geef aan haar houding en bewegingen geen valse uitleg. De Enige heeft haar gadegeslagen met deernis, „innerlijk met ontferming bewogen". Talloos velen zijn vermoeid en beladen; bedrukt en ellendig.

Ze kunnen het leven niet aan.
Ze kunnen de dood niet aan.
Ze kunnen de eeuwigheid niet aan.

De vrees voor het leven jaagt hen naar de dood toe.

De vrees voor de dood jaagt hen terug het leven in.

De vrees voor de eeuwigheid doet hen verlangen naar een eindeloze, droomloze slaap.

Jezus zegt, dat allen maar tot Hem moeten komen die van binnen uit en van rondom opgeschrikt, verontrust worden. Hij geneest het leven in zijn wortelverhouding. Hij kán dat. Hij alléén kan dat. Hij en Hij alléén bezit daartoe het vermogen: niemand kent de Vader dan de Zoon. Doordat Hij van dit bezit kan mededelen, kan Hij deze kennis in andere overplanten en die het de Zoon wil openbaren. Hier hebt ge het geheim van Jezus en het geheim van onze redding. Zijn geheim is de relatie, waarin Hij staat; onze redding is de relatie, waarin Hij ons kan brengen. Hij herstelt de eerste schakel, wier verbreking alle andere deed los springen. Hij geneest ons dáár, waar we voor alle dingen de genezing van node hebben: *in onze geest*. Als lichamelijk herstel is ingetreden, en de herstelde wil wegsluipen, prijpt de Heer dat leven vast om het in zijn totaliteit weer op te richten. (Luk. 3 : 43—48)

Velen zoeken lichamelijk beterschap en als die is ingetreden zijn ze tevreden. Maar wat baat de mens zulk een beterschap, als er geen omvangrijker en alomvattende genezing intreedt? Wat baat het beter worden in de ziekenkamer, wat baat herstel van een ziekte, als het leven niet dáár is aangeraakt en genezen, van waar uit het alleen kan uitbloeien tot een nieuw en eeuwigdurend vreugdevol bezit?

Het is niet doel en vrucht van Christus' komst en tussenkomst, dat het lichaam van ziekte bevrijd wordt, maar Hij wil ons dáár genezen, waar de oorzaak van elk ziek-zijn ligt: in de verstoorde wortelverhouding van het leven-als-mens-Gods. Hij verandert dit in de grond der zaak ónleefbare leven, wijl leven onder de toorn Gods, in het leven-als-weldaad — wijl een leven onder Gods vreugde gevend welbehagen. Zolang we daar niet genezen zijn zal, na elke verkwikking en oprichting van het ziekbed, de nood opnieuw ontstaan. Maar heeft de genezing als herstel in Gods gemeenschap plaats gehad, dan zal dat nu reeds vreemd maar vruchtbaar inwerken op datgene, wat ons bindt aan de schepping, waartoe wij thans behoren: ons lichaam van vlees en bloed.

L.

Diversen

AFSCHEID IN STAVEREN

De gemeente te Staveren deelt mee, dat haar voorganger Ds M. Boeschoten zondag 9 sept. a.s. afscheid hoopt te nemen van de gemeente.

De afscheidsdienst is om 2.30 uur 's middags.

Afgevaardigden uit andere gemeenten zijn hartelijk welkom.

Namens de Bapt. gem.
te Staveren,
P. S. VISSER, secr.

AFSCHEID EN INTREDE IN DE BAPTISTEN GEMEENTE HAARLEM

Zondag 9 september a.s. in de dienst van 10.30 uur neemt onze voorganger afscheid.

Om 7.30 uur Gemeenschapsavond

Zondag 16 september a.s.

10.30 uur Bevestiging van de Weleerwaarde Heer Ds J. van Dam, komende van Zandbulten (Fr.) door onze oud-voorganger.

6.30 uur Ds J. van Dam. Intrede-predikatie.

8 uur Feestelijke begroetingssamenkomst.

Vrienden en belangstellenden van elders, die gastvrijheid verlangen voor maaltijden of logies, gelieven br M. v. d. Wal, van Zeggelenstraat 5, Haarlem, tijdig te berichten.

ADRESWIJZIGING

Het adres van Ds J. van Dam, voorheen Zandbulten, is thans:

Mr Jan Gerritszlaan 29², Haarlem.

BRIEVEN AAN **Jan Strijder**

XIX

Beste Vriend en Broeder,

Jij vindt, dat er maar eens een andere methode moet komen, om een Gemeente aan een Voorganger en een Voorganger aan een Gemeente te helpen. Waarom zouden die mannen niet mogen solliciteren, als ze ergens te lang naar hun eigen zin of naar de zin van hun Gemeenten zitten? Moeten ze de kans niet hebben, als ze zich aangetrokken voelen tot een bepaald arbeidsveld, om dat dan op een duidelijke, openhartige wijze kenbaar te maken, zodat die desbetreffende Gemeente er kennis van dragen en het verzoek in overweging nemen kan?

Je noemt ook nog de methode, zoals die onder de Methodisten, bij het Heilsleger en in de R. K. Kerken bestaat. Daar word je, met of zonder overleg, van hogerhand gedirigeerd.

De „bisschop", de man in de hoogte, die alles overzien kan, die beschikt over gegevens, de arbeid en de arbeider betreffende en die tot oordelen bevoegd is, zou, denk je, in staat zijn, steeds de juiste man op de juiste plaats te brengen en zo te voorkomen dat iemand op een bepaalde plaats vast loopt, die elders misschien heel geslaagd zou kunnen werken.

Ja, daar zit natuurlijk wat moois in. Als die man in de hoogte erg wijs is, een grote (heel grote) dosis mensenkennis bezit, de Gemeenten liefheeft en zijn eigen sympathieën en antipathieën niet mee laat spreken, dan kan het verbazend goed en gesmeerd lopen en kan veel kwaad voorkomen, of in ieder geval tijdig hersteld worden.

De kwestie is echter, dat die man aan de top niet volmaakt is. Hij héeft zijn gebreken, hij kàn nooit helemaal los komen van bepaalde vooroordelen en vooringenomenheden t.o.v. bepaalde mensen en Gemeenten. En dan komt natuurlijk het gevaar van een zekere vriendjespolitiek om de hoek kijken. Wie de vriend van de bisschop is, heeft de beste kansen. Wie de bisschop eens een harde onprettige waarheid vertelde, loopt gevaar, ergens opgeborgen te worden waar hij liever niet zou leven en arbeiden. Om het maar eens lichtelijk te overdrijven en zo de schaduwzijden van dit systeem te noemen.

Neen, dan voel ik persoonlijk nog meer voor die sollicitatie-geschiedenis. Naast de gewone methode van beroepen. Hoewel sollicitanten doorgaans ook concurrenten zijn.

In ieder geval: Als iemand om bepaalde wettige, eerlijke, belangrijke redenen in aanmerking zou wensen te komen als candidaat voor een bepaalde vakante Gemeente, zou ik het hem niet kwalijk nemen, als hij dat dan eerlijk scheef. Met de redenen er bij.

Ja, hoe komt een Gemeente aan een Voorganger?

In „De Christen" van 15 Jan. 1890 (wat een oud geval, hè?) las ik iets over beroepingsmoeilijkheden in Amerika.

Een belangstellend lid van een Gemeente vervoegt zich bij de voorganger van een naburige Gemeente.

„U weet dat onze Gemeente vakant is en nu kwam ik U vragen of U ons een dienst kunt bewijzen door ons de naam van een goede predikant te noemen."

De predikant noemde een rijtje namen. Maar veel leverde dat niet op. De eerste was te zwak van stem, de tweede droeg een pikzwarte das, de derde had geen aangename voordracht en de vierde was te vormelijk, etc. Eindelijk maakte de spreker duidelijk wat voor een man ze eigenlijk zochten: *We moeten een man hebben, die volk trekt!"*

Waarop de dominee antwoordde: „O nee, broeder, geen man die volk trekt, maar *een Gemeente die volk houdt,* dat is wat U daar nodig hebt. 20 jaar lang heb ik Uw Gemeente geobserveerd, ik weet wat ik zeg.

Zit daar ook wat in voor onze tijd? Een hartelijke, open Gemeente, die oog heeft voor nood, voor de gast, de vreemdeling, zou die, zelfs met een niet al te beste voorganger, toch niet marcheren?

Hart. gr. je Medestrijder.

Kroniek

The Worlds Womans Christian Temperance Union vergaderde

Het was het twintigste wereldcongres, dat deze wereldfederatie van Christen vrouwen voor algehele „nuchterheid" hield. Ongeveer 500 vrouwen uit 40 landen waren in Bremen bijeen. Er waren dames uit India, Japan, Irak, Turkije, Guatamale, Mexico, China, maar ook uit Amerika, Europa. Deze wereld organisatie werkt reeds 80 jaar. En uit de verschillende rapporten over de activiteiten bleek weer overduidelijk, dat de drankbestrijding in geen enkel opzicht wettisch, noch negatief is. Het vechten voor een alcoholvrije cultuur — zoals de Duitse vrouwen het uitdrukten — is een positieve cultuurbeïnvloeding. Wie ook maar iets weet van de invloed van de alcohol in onze hedendaagse samenleving, die erkent zonder meer de enorme bedreiging, die de alcohol vormt voor kerk, voor gezin, voor land en volk. En waar de strijd tegen deze volksvijand aangebonden wordt, daar wordt een positieve bijdrage aan onze hedendaagse cultuur geleverd. Onderwerpen die ingeleid en besproken werden, waren alle hierop gericht: Gezondheid en Voeding; Sociale en Morele Hygiëne; Alcoholvrije Hotels en Restaurants; Strijd tegen Hazardspel, enz.

Het was opvallend, hoe de Aziatische en Afrikaanse afgevaardigden de kerken in het Westen beschuldigden, dat zij zo ontzettend weinig gedaan hebben ter bestrijding van het alcoholisme.

Hier volgen nog enkele cijfers, die een duidelijk beeld geven van het drank misbruik. In Frankrijk is één op de acht volwassen mannen alcoholist; in Duitsland drinkt men thans meer dan twee keer zoveel bier als in 1950; in Nederland geeft men per dag 2 millioen gulden aan alcoholica uit en wij hebben in ons land reeds 30.000 geregistreerde alcoholisten. Wij komen er niet mee klaar, wanneer wij de drankbestrijding als wetticisme en negativisme doodverven. De kerken in Azië en Afrika vragen ons, wat wij tegen deze bedreiging ondernemen. „The christian way of life is a way of responsibility", zei één der spreeksters. „Christelijk leven is verantwoordelijk leven". De Bijbel is vol van de boodschap der solidariteit met de naaste, om derwille van Hem, die solidiar was met ons allen en met ieder van ons.

(uit „De Herv. Kerk).

Op weg naar elkaar:

De Presbyteriaanse Kerk

In de historie van het presbyterianisme in Amerika zal iets ingrijpends plaatsvinden. Twee prebyteriaanse kerken n.l. de Presbyterian Church in the U.S.A. (2.700.000 leden) en „United Presbyterian

Church" (235.000) leden zullen verenigd worden tot één kerk onder de naam „The United Presbyterian Church in the U.S.A.". De bedoeling was dat ook de „*Southern* Presbyterian Church in the U.S.A." aan deze fusie zou deelnemen, maar de synode van deze kerk weigerde het opgestelde schema tot vereniging te ratificeren. Het plan van vereniging houdt o.m. ook de mogelijkheid in van vrouwelijke predikanten en ouderlingen. De Zuidelijke Presbyteriaanse kerk is meer orthodox, terwijl de noordelijken modern zijn.

(uit „Getrouw")

In Nairobi in Kenia (Afrika) kwam het tot een fusie tussen *de Schotse presbyteriaanse kerk*, bestaande uit blanken, en de Afrikaanse Presbyteriaanse kerk van Oost-Afrika, een kerk van inheemsen.

De kerk der Waldenzen en die van de *Methodisten* in Italië voeren op het ogenblik besprekingen om tot een fusie te komen. Bij een eventuele vereniging van beide kerken wil men toch beider zelfstandigheid waarborgen. De kerk der Waldenzen stamt uit 1200 n. Chr. Toen de reformatie kwam, sloot zij zich hierbij aan. Deze kerk is inheems in Italië. De kerk der Methodisten is ontstaan door Engelse en Amerikaanse evangelisatie-arbeid.

(Uit „Evangelisch-Luthers weekblad").

De Methodistische, Congregationalistische en Presbyteriaanse Kerken van Noord-Australië hebben besloten een verenigd verband aan te gaan. Dit is bekendgemaakt tijdens de inwijding van een nieuwe kerk in Alice Springs, de eerste, die mede gebouwd werd met behulp van een oecumenisch werkkamp, in 1955.

En in de Verenigde Staten zal in 1957 een vereniging tot stand komen tussen Congregationalistische gemeenten — 5500 in getal — en de Evangelische en Hervormde Kerken. De Congregationalistische gemeenten tellen 1,2 miljoen leden, meest Engelse immigranten, en de overige kerken 2,1 miljoen, voor een groot deel Duitse en Zwitserse immigranten. Er worden dus steeds meer stappen gezet op de weg naar de Oecumene! Zo mag ook worden aangemerkt het besluit, dat de Gereformeerde Kerken van Indonesië namen om zich aan te sluiten bij de Wereldraad van Kerken. Daarmede hebben de Indonesische Gereformeerde Kerken een stap gedaan, waartoe de Gereformeerde Kerken in Nederland (met wie de kerken in Indonesië overigens geen organisch verband hebben) nog steeds niet konden besluiten.

(Uit Herv. Kerk)

De godsdiensten der wereld in cijfers

Een uit Amerika afkomstig overzicht omtrent de godsdienstige verhoudingen in de wereld, wijst aan, dat het aantal christenen van verschillende geloofsovertuigingen in de gehele wereld 804 miljoen bedraagt. Daarvan behoort meer dan de helft, nl. 470 miljoen tot het r. katholicisme, terwijl er 204 miljoen protestanten zijn en 127 miljoen Grieks orthodoxen.

Op de tweede plaats komt in de wereldgodsdiensten de Islam naar voren: 416 miljoen aanhangers. En vervolgens op de derde plaats meer dan 300 miljoen Confucianen. Er zijn voorts, voornamelijk in India, 300 mljn. Hindoe's en meer dan 150 miljoen Boeddhisten, voornamelijk in Azië, maar ook in andere landen van de wereld en zelfs in Europa.

De Taoisten (die de in China tot staatsgodsdienst verklaarde leer van Lao-Tse volgen) vormen een groep van 50 miljoen aanhangers, terwijl dan in Japan nog 30 miljoen Shintoïsten zijn. Dat is daar eveneens de staatsgodsdienst. En dan zijn er natuurlijk nog, in de gehele wereld, 11 miljoen joden. Van de kleinere groepen noemen we dan nog de 140.000 volgelingen van de Zarahustra, meest in en om Bombay. Hier betreft het dus de aanhangers van de stichter der oud-Perzische religie.

(Uit „De Herv. Kerk")

G. Br.

Hervormden en Lutheranen

Het gesprek tussen de Ned. Hervormde Kerk en de Evangelisch-Lutherse kerk in Nederland is in 1953 aangevangen. Het is gevoerd door afgevaardigden van beide kerken, die daartoe door hun synodes waren aangewezen. Een gemeenschappelijk rapport werd door hen samengesteld en aan de twee kerken aangeboden. Het werd door beide synodes aanvaard. De inhoud handelt over het zo belangrijke onderwerp van de avondmaalsviering. De „overeenstemming" hierover betekent een versterking van het oecumenisch besef in Nederland. Deze overeenstemming is nog maar een begin, er is nog veel meer waarover gesproken zal moeten worden. Maar deze overeenstemming met de daaraan verbonden kanselruil, intercommunie en intecelebratie (Hervormden kunnen in de Lutherse Kerk mee aan het Avondmaal gaan en omgekeerd, een Hervormd predikant kan in de Lutherse kerk het Avondmaal bedienen en omgekeerd) moge een bemoediging zijn op de weg van allen, die de oecumiciteit der Kerk belijden en bereid zijn boven alle particularismen uit te streven naar een nieuwe waarlijk oecumenische theologie.

(Uit „Gemeenschap der Kerken")

12 dagen op Molukaka

Wat wil dat zeggen? Molukáká? Het duidt de districtbezoeken aan, die de zendelingen van tijd tot tijd maken aan de posten die ver van Upoto of Pimu verwijderd zijn. Luka = zoeken en dat is het ook met recht. De wegen zijn soms slecht en moerassig en ver. Eens per jaar wordt er getracht alle 12 districten te bezoeken, maar dat zou ook betekenen dat één zendeling elke maand op reis moest en dat kan lang niet altijd en soms duurt het wel 3 jaar eer men een bezoek kan overwegen.

Met zendeling en mevr. Freestone was besloten dat ik ook mee op reis zou gaan naar het Boso-Melo district, ± 90 km. verder het binnenland in. Zoals u weet is Pimu ± 90 km. van Upoto verwijderd en B. Melo ± 90 km. Voorbij Boso Melo (25 km.) is een R.K. missie en daar eindigt ons district, terwijl het Congo Balolo Mission gebied daar begint. Wij werken in hele goede relatie met elkaar en eerbiedigen elkaars „gebied". Zo niet de R.K. missie. Zij bouwen hun kerkjes liefst 100 m. van de onze af en onze mensen ondervinden nu en dan moeilijkheden, al heeft hij vier onbelangrijke posten.

Zo trokken we midden Juli er op uit. Onze oude trouwe rammelauto werd vol geladen met benodigde etenswaren en eetgerei, kampeerbedden, lampen en 2 jongens om ons te helpen en zo vertrokken we naar onze eerste pleisterplaats, nl. Mbati, waar we ook een medische post hebben en dus goed bekend is bij mij. We deden daar schoolinspectie van de Regionale school en vonden alles in wanorde. De onderwijzer moest nodig verplaatst worden en kon het kennelijk niet aan. Maar ook hier is dringend gebrek aan Inlandse onderwijzers. Geen goed begin dus.

Vandaar verder naar Boso Abombo, waar we de opzichter over dat district, Bopolo, vonden en we hartelijk werden begroet. Bopolo is al jaren in zendingsdienst en heeft al heel wat geschiedenis meegemaakt en kent bijna alle zendelingen bij Inlandse en Europese naam, ook zij die reeds gestorven zijn.

Hoe gaat het nu als we in zo'n dorpje aankomen hoor ik vragen. Welnu in bijna

alle dorpjes is een lemen hutje voor de zend. gebouwd en zijn precies zo als de Afr. huizen. Men heeft er maar 1 kamer met 1 raam en een soort waranda, zodat het slapen met 3 personen wel eens een probleem was. Gelukkig had Bopolo een kamer voor mij afgestaan. Enkelen dragen vlug een paar stoelen en een tafel aan. Hout ligt er meestal al te wachten alsmede water en zo slaan we ons bivak op. Velen komen ons een hand geven en praten wat en zijn meestal zeer verheugd ons te zien. Ons bezoek werd al van te voren aangekondigd en alle gemeenteleden worden geacht aanwezig te zijn. Komen we laat in de morgen aan dan beginnen we om 2 uur met een dienst. Zijn we vroeg in de morgen aangekomen dan gaat na een korte tijd de tam-tam en zo roepen we allen bijeen. Iedereen mag de dienst bijwonen, Daarna echter mogen alleen de Gemeenteleden blijven en worden één voor één hun namen afgeroepen zijn ze er nog. Zijn ze verhuisd, gestorven, anderen komen nooit, sommigen geven geen gaven, een ander is weer in een oude dorps ronde vervallen en zo worden ze een voor een „onderzocht". Is er iemand teruggevallen in oude dan wordt daar al eerder per brief melding van gemaakt, maar eerst nu wordt het op hun kaart geschreven. Sommigen sloten zich bij de R.K. via huwelijk aan. In enkele dorpjes vonden we veel die buitengesloten moesten worden, in andere weinig. Daarna is het de beurt aan de catechisanten of „volgelingen". Bijna iedereen wil graag zo spoedig mogelijk gedoopt worden, maar lang niet allen beseffen nog wat het betekent. Ze moeten allen, tenzij ze zeer oud zijn, leren lezen, ook dopen we niemand die in Polygamie leeft, vroeger wel, maar een jaar of 10 geleden achtten de zendelingen de tijd gekomen, dat men andere en nieuwe wegen insloeg, opdat ook hier de gemeente van Christus sterk zou worden. Eén voor één worden de volgelingen ook over Gods woord ondervraagd, geven ze blijk van redelijke kennis en zijn ze in staat om te leven en zijn ze ook verder een goed voorbeeld in hun persoonlijk leven, dan mogen ze gedoopt worden. Het lijkt misschien wel een harde weg en het is zeker niet gemakkelijk voor hen, maar de ervaring heeft dit de zendelingen wel geleerd. Men verwacht tevens dat de Doopcandidaat eerst een kerkelijk huwelijk aangaat tenzij ze nog heel jong zijn, wat maar zelden voorkomt aangezien men hier ook jong trouwt. Het dorps huwelijk en de daaraan verbonden gebruiken en Bruidsschat moet voor die tijd voldaan zijn, zodat daarna óók in de ogen van het gouvernement het kerkelijk huwelijk geldig is. U begrijpt wel in een land waar de Polygamie nog overal in gebruik is, de meeste narigheid voor onze Christenen ontstaat doordat hij of zij weer in Polygamie terug valt of z'n vaders vrouw aanneemt als de vader sterft of de getrouwde vrouw wegstuurt en een andere neemt of zo maar wegloopt of weggestuurd is....

Soms zijn er mensen met eindeloze affaires, anderen verlangen steun. De dorpsschool en kinderen worden gezien en bemoedigd en 's avonds is het het hoogtepunt van de dag n.l. „Masolo" hetgeen praten betekent. Rond een kampvuur, waar men allerlei vragen mag stellen. Weer roept de Tam-tam de mensen op en daarna worden er allerlei kwesties op de zendeling afgevuurd: van de vliegende schotels, heus waar! tot: „Slaan de blanke mannen hun vrouwen ook?" Men vroeg eens of het in Europa ook regende en of wij ook rijst moesten planten (waar ze hier door het gouvernement voor betaald worden maar als een straf zien) en of wij, vrouwen, nu ook op de visvangst gaan. Hoe jaagt men in Europa? Vertellen we ze dat dat maar voor een beperkt aantal dagen of maanden is en meestal door rijken wordt beoefend dan zijn ze wel verbaasd!

Natuurlijk ook veel vragen op godsdienstig gebied, hoe te handelen met R.K. gelovigen en waarom zij nu dit of dat geloven en wij niet. Het is dan soms wel eens heel moeilijk ze een goed begrijpbaar antwoord te geven. Ook hier is de wachttoren beweging doorgedrongen en in één plaatsje werden er in 1953 25 personen buiten gesloten, dat aantal is nu iets gestegen, maar practisch niemand gaf de wens te kennen, wederopgenomen te worden.

Ook over die beweging werd veel gevraagd.

Anderen wilden een Hospitaal in hun dorpje. Pimu was ze te ver. Sommigen wilden wat meer over de zon, aarde en maan en sterren weten en zo duurden de „masolo" wel eens tot na tien uur 's avonds en dat is hier in onze ogen middernacht...."

De volgende morgen werd weer alles ingepakt en verder ging het weer, tenzij het een dorp extra groot was en we 2 nachten moesten blijven.

Hier en daar bood men ons eieren aan, of een kip, en twee maal was men zelfs speciaal op jacht gegaan en brachten ze ons een paar kleine antilopen, die we dankbaar deelden.

Iedere gemeente heeft een kaartsysteem die we allen doorlazen. Zo kwamen we één kaart tegen van een vrouw, die in 1932 gedoopt was, zich 2 jaar later met geesten en duivels inliet en toen ze ter verantwoording werd geroepen, verklaarde ze voor de gemeente en zendelingen dat ze tussen God en Satan, Satan verkoos. Nog steeds heeft ze geen poging aangewend voor wederopname en weer is er voor haar gebeden.

Een andere vrouw die nu al enkele jaren „achter" is met gemeentegaven, verklaarde tot ons aller verbazing dat ze „rustte"! Wie rust er nu van Gods arbeid? Ze hield echter vol dat ze „rustte" en werd vermaand.

In één dorp vonden we de Evangelist zonder huis. Hij leefde in een armzalig slecht keukentje. Ook wij konden er niet blijven en volstonden dus met de dienst. Hij heeft een slechte gezondheid en geen van de gemeenteleden had een hand uitgestoken om een nieuw huis te helpen bouwen, toen het oude instortte. Ook waren bijna allen traag in het geven van gemeentegaven; er was een grote lauwheid te bespeuren.

Na 11 dagen rondreizen kwamen we weer bij ons beginpunt aan. De volgende dag, Zondag, zouden we 8 echtparen in de echt verbinden, 3 wederopgenomen, 2 kinderen aan de Heer opgedragen en 14 candidaten gedoopt worden. Om 6 uur begonnen we al met de diensten en een grote schare was aanwezig toen we later allen naar de rivier trokken om de candidaten te dopen. Van alle dorpjes, die we bezocht hadden, waren de gemeenteleden binnengekomen. Sommigen van 35 km. afstand lopende en toen we daarna de preek aanhoorden en we allen heerlijke lofliederen zongen. Ook daarna tijdens de H. Avondmaalviering was de aandacht onverslapt. We gebruikten thee en brood, maar het symbool van Christus' dood werd hier goed begrepen.

Nu moesten de zendelingen nog doopen trouwkaarten uitreiken en om ruim 1 uur waren we klaar. U begrijpt wel, dat dit de langste dienst was, die ik ooit meemaakte. Daarna inpakken en afscheid nemen. Velen hieven de handen op, dat is het teken van verdriet, want men begreep, dat het wel eens weer een hele tijd kon duren eer ze de zendelingen weer in hun midden hadden. Maar ander werk wacht ons weer in Pimu voor een nieuwe week.

Blij en voldaan met dank aan God in ons hart keerden we terug. We mochten arbeiden ook onder deze schapen en het blijde nieuws vertellen tot aan de uithoeken.

FENNY VORSTEVELD.

Er zijn ergere vormen van armoede dan geldgebrek

Hoop is een goed ontbijt, doch een slecht avondmaal

Van de Unie Bouwstichting

Het resultaat van het vijfjarenplan 1951—1956

Tijdens de A.V. 1950 te Woudschoten had de U.B.S. een belangrijke bespreking met Dr Lewis, de vertegenwoordiger der Baptisten Wereld Alliantie voor Europa, en Dr Bell van de Noordelijke Baptisten Conventie van Amerika. Deze bespreking was van dien aard, dat de U.B.S. sindsdien een beroep op buitenlandse hulp kon doen ten behoeve van onze bouwende gemeenten. Bij die gelegenheid vroeg men ons een overzicht te willen verstrekken van de dringende en noodzakelijke kerkbouwplannen. Naar aanleiding van dit verzoek stelde de U.B.S. een lijst samen van alle bij haar bekende bouwplannen hieraan toevoegende de plaatsnamen van de grote steden, waar ons werk door onvolwaardige gebouwen geremd werd. Zo ontstond het vijf-jarenplan der U.B.S. Wat kwam er van terecht? Op de lijst van dringende gevallen stonden de volgende gemeenten: Eindhoven, Emmen, Enschede en Delfzijl. Van deze namen knnnen nu na vijf jaar geschrapt worden: Eindhoven, Emmen en Delfzijl. Als noodzakelijke gevallen werden opgegeven: Alkmaar, Arnhem, Drachten, Daarlerveen en Rotterdam-Zuid. Hier kunnen *alle namen* geschrapt worden. Dan werd nog een lijst verstrekt met namen, van plaatsen waar we graag nieuwe kerken wensten: Amsterdam, Haarlem, Den Haag. Van deze kan alleen geschrapt worden Haarlem.

Buiten dit plan om werden in deze vijf jaar nog de volgende gemeenten door de bemiddeling van de U.B.S. aan een gebouw geholpen: Zwolle, Westerhaar, Siddeburen (aangekocht van Delfzijl).

De financiering

Al die namen lezende zou je kunnen denken, dat er een geforceerde financiering werd toegepast, die bij de minste tegenslag een faillisement zou veroorzaken. Dit is zeker niet het geval. Elk project werd gebouwd met een financiering, die volkomen verantwoord was. In de meeste gevallen maakte de Amerikaanse hulp het bouwen mogelijk. Het totale bedrag aan Amerikaans geld voor bovengenoemde gebouwen was f 183.000.—. Naast een eigen kapitaal moest dan nog een behoorlijk bedrag aan hypotheek worden opgenomen. De rente en de aflossing van deze verschuldigde bedragen wordt voor een deel door de U.B.S. meegedragen en uit de opbrengst van het 10 ct. fonds betaald.

Hier maakt de U.B.S. zich wel zorgen. Zullen wij de gemeenten kunnen blijven helpen, dan mag er niet in het eerste halfjaar een tekort zijn van f 500.—

De U.B.S. wil graag haar toezeggingen aan de gemeenten nakomen. Wij willen bij nieuwe bouwprojecten graag nieuwe toezeggingen doen om daardoor de bouw te stimuleren en mogelijk te maken. Maar dan moeten de gemeenten het 10 ct. fonds steunen, via collectes en bijdragen. Gebeurt dit niet, dan kan de U.B.S. onmogelijk haar progressief beleid handhaven. Hierdoor zou zeker het pionierswerk onzer gemeenten gedupeerd worden. Dat mag in geen geval. Daarom wordt nogmaals een beroep op Uw medewerking gedaan: kerkeraden en leden helpt mee in de slag om ons kerkenpark. Ds Jansma ontvangt en verantwoordt graag uw bijdrage.

Nieuwe plannen

Er is nog een hoop te doen. „Silo" moet herbouwd worden. Dat wordt een hele kluif. Ook hiervoor is de steun van de Amerikanen gevraagd. Of het lukken zal? Dan moet het project Dokkum verwerkelijkt worden. Terwijl ook in Coevorden de situatie rijp wordt om aan te pakken. De vergunning is ontvangen en nu kunnen we verder. Dan zoekt de U.B.S. al geruime tijd naar een mogelijkheid om gemeenten te helpen aan een lokaliteit voor hun pioniersposten. Een verplaatsbaar gebouwtje dat na enige jaren weer elders gebruikt kan worden. De U.B.S. hoopt op deze manier de evangelisatie te helpen en te stimuleren. U hoort hierover t.z.t. wel meer.

Namens de Unie-bouwstichting,
met hart. groet,
G. BRONGERS.

DE GEMEENTE ENSCHEDE JUBILEERT

Op zondag 16 september D.V. hoopt de Gemeente Enschede te herdenken dat zij voor 25 jaar werd geinstitueerd.

Oud-leden en belangstellenden die deze dag graag in ons midden willen zijn nodigen wij hierbij hartelijk uit. Zij die logies nodig hebben kunnen zich bij onderstaand adres opgeven.

De diensten zijn als volgt:

v.m. 10 uur Herdenkingsdienst. Ds B. Fabrie

n.m. 7 uur Jubileumviering.

Namens de Jubileum-comm.,
J. HUIZING.
Ambonstr. 9, Enschede.

Beroepingswerk

De gemeente Haulerwijk heeft als haar voorganger beroepen cand. Ph. Lindeman te Hengelo.

Belangrijke cursus op Bossey in 1957

Van 15—29 mei 1957 zal er op het Oecumenisch Instituut Chateau de Bossey te Céligny (bij Genève) een *cursus voor zendelingen en predikanten* gehouden worden over het onderwerp: „Het zendingskarakter van de kerk".

In deze cursus zullen zendelingen en predikanten samen spreken over de uitdaging van deze tijd aan de kerk om haar missionair karakter te zien en te doorleven. Daarbij zullen nieuwe vormen van christelijk gemeenschapsleven ter sprake komen en tevens de wijze waarop de „oudere" de „jongere" kerken kunnen helpen. Het programma kan nog niet in details worden bekend gemaakt.

Men kan zich wel reeds in principe voor deze cursus opgeven bij het Zendingsbureau in Oegstgeest of bij Dr F. Boerwinkel, de Horst, Driebergen.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3327

Vrijdag 7 September 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

HET WONDER

Hij blijft getrouw. *2 Tim. 2 : 13.*

Wel eens in de put gezeten? Of moet ik zeggen: in een ravijn? In een kloof, waarin geen zonnestraal doordringt; waarin u helemaal alleen doolde, zonder dat een mens het wist; of, zo iemand het wist, deze u toch niet zou kunnen helpen. Gegrepen door de stromingen langs de kust, meegevoerd naar het oeverloze, midden in de angst van geen houvast meer te kunnen vinden.

Of het zo met Timotheüs stond weet ik niet. Wel is het duidelijk dat Paulus zijn uiterste best doet hem te redden. Hij wil hem weer laten wandelen in het licht. Timotheüs zal weer lachen met de lach die God alleen kan geven.

Herinner je het geloof van je grootmoeder en moeder. Dat ongeveinsd geloof heb jij toch ook. Denk aan de gave Gods, die je geschonken werd in het uur, dat we je de handen oplegden. En geeft God een geest van lafhartigheid? Integendeel, van kracht en liefde en bezonnenheid. Kom, soldaat, niet deserteren; de vijand niet je rug laten zien, dat is het allergevaarlijkste. Sta als een goed soldaat en vecht. Zit nergens over in; tracht alleen de opperste Heer te behagen. Kun je niet meer? Is de fut eruit? Schaduwen zijn over de weg gevallen. Een bittere koude is op je ziel gevallen. Het is nacht en er schijnt geen ster. Zingen, omdat je hart tot zingen drijft, doe je niet meer. De vijand rukt vast aan en hij zal je wegvagen. Daar rijst hij op uit het grauwe donker en klaagt je aan: je bent laf, een lafaard, een zwakkeling, een vent zonder ruggegraat. Je hebt je Heer, de Machtige, verloochend. Hij zal jou verloochenen. Je bent Hem ontrouw geworden....

Dan breekt opeens dat andere geluid door. En als iets Timotheüs nog kan redden dan moet het dit zijn. Dit moet doordringen tot in de donkerste hoeken van zijn verdrietig hart. Want machtiger dan de beschuldigingen van geweten en duivel ruist het langs de randen van zijn innerlijk leven: de Heer blijft getrouw.

Hier is een melodie uit de hemel voor de mens, die aan de eenzame weg ligt. De mens, die aan alles en iedereen en het meest aan zichzelf twijfelt. Zulk een mens is in een nood, die alleen beseft kan worden en nagevoeld door hem, die deze diepten doorleefde. Welk schepsel op de aarde lijdt meer dan de mens, de mens Gods. De gelovige, die van hemel en aarde en hel weet en heen en weer gesmeten wordt tussen sterren en sterven.

Het is niet onmogelijk, dat u zulk een mens bent. Want ze lopen er bij duizenden. Dan moge dit woord, dat Paulus schrijft en dat dwars tegen de menselijke rede indruist, uw donkere ziel binnenglijden als een zonnestraal de kerker: de Heer blijft getrouw!

U hebt alle posities verloren, alle stellingen prijsgegeven. Alle wapens zijn u uit de hand gevallen, geslagen. Gij zijt een ver verdoold schaap. Maar als er iets is dat God beweegt is het de situatie waarin gij verkeert. Dat bewoog Hem, toen Hij Zijn Zoon zond. Toen Hij al uw ontrouw en lafhartigheid, al uw zonde legde op de schouders van de Man van smarten. Die de last torste en in Zijn sterven het handschrift uitwiste, dat tegen u getuigt.

Er is een woord, dat zo luidt: Steek de lamp aan voor de avond valt. Is de lamp geblust en de nacht gevallen? Gods vuur van liefde en ontferming wil weer doen ontbranden. Wat vlied' of bezwijk, getrouw is mijn God!

Hij laat niet varen het werk Zijner handen.

Komt, verwondert u hier, mensen!

HUIZINGA.

Losse Schakels

De Theologie en het evangelie Wie de gang van zaken enigszins kent, begrijpt, dat de gelovigen er niet altijd zo verheugd over geweest zijn, dat theologen zich met het evangelie hebben bezig gehouden. De resultaten daarvan waren n.l. niet altijd zo geloofsversterkend. Een theoloog van naam is in onze dagen Rudolf Bultmann. Deze handelt in zijn boek over „De theologie van het N. Testament", ook over het messiaanse zelfbewustzijn van Jezus. Hij bespreekt daarbij de vraag of het geloof der eerste gemeente aan de missianiteit van Jezus, slechts dan begrijpelijk is, wanneer Jezus zichzelf bewust geweest is de messias te zijn en zich daarover althans tegenover de discipelen, heeft uitgelaten. Hij zegt dan o.a.:

> „Het is even goed mogelijk dat het geloof aan Jezus' messianiteit met en uit het geloof aan Zijn opstanding ontstaan is. De scene van de belijdenis van Jezus' messiasschap door Petrus is geen tegenbewijs — Integendeel! Want ze is een door Markus in het leven terug geprojekteerd opstandingsverhaal (Mark. 9 : 2—8) Legende is het bericht van de doop van Jezus, precies zo als het verhaal van Jezus' verheerlijking (Mark. 9 : 2—8). Legende is het bericht van de doop van Jezus. (Mark. 1 : 9—11), zo zeker als die legende zich vastgehaakt had aan het historische feit van de doop van Jezus door Johannes...."

Een paar regels verder heet het:

> „Legende is het verhaal van de verzoeking (Mark. 1 : 12 v) Legendarisch gekleurd is het verhaal van Jezus' intocht in Jeruzalem (Mark. 11 : 1—10), een legende heeft zich in grote mate uitgebreid over het verhaal van Jezus' lijden; want voor de gemeente, die de Gekruisigde als de messias vereerde, stond het natuurlijk al spoedig vast, dat Hij als de Messias gekruisigd was.

We hoorden nog niet zo lang geleden opmerken dat Bultmann een vrome man is, maar dan ziet men alweer, hoe weinig vroomheid met bijbels geloof te maken heeft. We geloven niet dat iemand, die zo over onze Zaligmaker oordeelt, ingegaan is door de deur der schapen.

Waarheen dán? Wanneer het op sterven aangaat, krijgt deze vraag grote ernst. Het is Christus, die daarop antwoordt: Dan tot Mij! De Here Jezus heeft wel duidelijk gezegd, en zijn Boden na Hem, dat het sterven geen scheiding brengt tussen Hem en de Zijnen. Paulus zegt, als hij denkt aan het tijdstip, waarop hij zal worden losgemaakt van zijn taak op aarde, dat hij dan naar Christus gaat. En de Here Jezus sprak de tere woorden van het Vaderhuis met zijn vele woningen en Hij sprak daarvan in verband met Zijn scheiding uit het aardse levensverband. Zijn heengaan zou geen verbreking van de betrekking tussen Hem en de Zijnen brengen, maar deze anders leggen en duurzamer karakter geven.

Zieleslaap? Sommigen geloven aan een zieleslaap tot de dag der opstanding. Naar het oude scheppingsverhaal staat het met leven, dat de mens bezit, toch wel enigszins anders dan met de bestaanswijze der andere, uit de aarde genomen en voortgekomen kreaturen. Het is een aan de aarde verwant leven, maar het is toch ook iets anders dan dat. Het is uit de aarde maar wijst toch boven het aardse uit. De Vader zegt in de gelijkenis van de verloren zoon, dat zijn zoon, aleer hij terugkeerde „dood" was en bij zijn terugkeer „weder levend" was geworden. Is leven niet een kwestie van relatie? Heeft menselijk leven niet een tweezijdige relatie? Betekent sterven naar het lichaam uit de hand van God vallen? Is de christen, wanneer hij in die zin „dood" is, dan ook dood in de andere zin van het woord? — Het nieuwe testament spreekt hier duidelijker dan het oude. Er is een opklimming in de openbaring. Het Licht gaat steeds helderder schijnen en de werkelijke aard en zin van het mens-zijn wordt steeds duidelijker gezien. Daarom zien wij de mens niet in het licht, waarin de prediker rondtastte, maar in het licht van Christus, de Mens Gods.

„Ketterse mens" In zijn brief aan Titus zegt Paulus: verwerp een ketterse mens na de eerste en tweede vermaning. „Wie is een ketterse mens?" zo vroeg een broeder, er bijvoegende: „Vroeger noemden de roomsen de christenen ketters."

Die bijgevoegde woorden verraden een eigenaardig spraakgebruik: ze plaatsten de roomsen tegenover de christenen. De roomsen zullen daarmede wel niet akkoord gaan, maar hebben aan het opkomen van dat spraakgebruik zelf schuld. In roomse bladen kan men lezen van „katholieke" en „christelijke" partijen. Op politiek terrein heeft men deze zonderlinge onderscheiding uitgevonden. Overigens is het ook niet juist de roomsen, katholieken te noemen, want er zijn meer christenen die op die aanduiding aanspraak mogen maken. — Maar nu de vraag.

In de nieuwe vertaling luidt de aangehaalde tekst:

> Een mens die scheuring maakt, moet gij, na hem een en ander maal terecht gewezen te hebbèn, afwijzen.

Attentie

Gelieve alle copy weer te zenden naar de eindredacteur:

Ds H. v. d. WERF,
Nijkampenweg 189,
Emmen.

In het oog der roomsen zijn alle protestanten geenszins ketters, maar dwalenden, die een beter onderricht nodig hebben. Blijven ze, ná dat onderricht te hebben ontvangen, van de Kerk van Rome afwijkende gevoelens koesteren en propageren ze die, dan vallen ze in de termen voor een andere behandeling. Ze behoren dan gestraft te worden en dit door de wereldlijke Overheid. Daar er echter heden ten dage geen Overheid te vinden is, die daarin de Kerk van Rome een dienares wil zijn, blijft het bij hun veroordeling — wat tenslotte, én voor die ketters, én voor de roomse Kerk ook maar beter is.

De eed In oude gemeente-statuten kon men lezen dat de gemeente bezwaar maakte tegen het afleggen van de eed. We weten dat dit bezwaar voortkwam uit het eedverbod in Matth. 5 : 33 — 37 en Jak. 5 : 12, in welke laatste tekst wij lezèn: zweert niet, noch bij de hemel, noch bij de aarde, noch enige andere eed.

Op grond van die beide uitspraken der Schrift zijn er wel ten allen tijde gelovigen geweest, die geweigerd hebben een eed af te leggen. Ze meenden dat het verbod duidelijk genoeg was en niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Ze lazen in die woorden een algeheel verbod van eedzwering. Anderen echter hebben in deze woorden niet meer gelezen dan een verbod van eedzweren binnen de kring der broeders. „Alle mensen zijn leugenachtig" zegt de psalmdichter, maar de wedergeborene heeft de leugen afgelegd. De leugen behoort bij de oude mens en zijn werken. Van deze werkelijkheid hebben de gelovigen in hun kring uit te gaan — een werkelijkheid, die daardoor niet wordt opgeheven, dat ze wel eens wordt doorbroken. Daarom mogen zij onder elkander niet zweren. Het is onder hen niet nodig zich apart te plaatsen in de tegenwoordigheid van God, dewijl het hun voorrecht en roeping is, daarin altijd te leven.

Buiten hun kring is dat anders. Dat wil zeggen: niet voor hen. Ook dáár is

de waarheid spreken een vanzelfheid voor de christen. Maar de wereld kent hen niet in wat ze zijn: daarom kent ons de wereld niet, omdat ze Hem niet kent, 1 Joh. 3 : 1. De rechter, die altijd de grootst mogelijke zekerheid moet hebben dat er tegenover hem de waarheid gesproken wordt, eist de eed. Hij maakt geen onderscheid tussen wedergeborenen en niet-wedergeborenen. Dat kan en mag hij niet doen. En dan is de vraag: wat moet in zo'n geval de christen doen? De Here Jezus antwoordde, toen Hem onder ede gevraagd werd, of Hij de Christus, de Zoon van de levende God was: Gij zegt het. Hij liet zich dus onder de eed plaatsen — Hij, de mond der waarheid zelf. Zo dunkt ons dat het de chisten geoorloofd is, om, als de rechter dat van hem vraagt, de eed af te leggen. Indien niet strikt nodig, bepale men zich tot het afleggen van de belofte, opdat de eed heilig blijve.

L.

Zand en zaad

Het is natuurlijk prettig te vernemen, dat zand en zaad bij sommigen er wel in gaat. Een verre zuster, ik bedoel: een zuster in de verte, om duidelijker te zijn en mijn familirelaties buiten schot te houden: een baptiste buiten de grenzen stelde voor deze krabbels te verzamelen en uit te geven. Nee zuster, wel bedankt voor dit meeleven, maar die eendagsvlinders van mij houden het geen halfjaar uit in een boekje. Ze zijn bovendien zo bont als een kraai — een bonte kraai in dit geval — en lang niet degelijk genoeg. Ik zou er nog wel meer van kunnen zeggen, maar waar in de wereld vindt u een timmerman, die van zichzelf zegt dat hij niet timmeren kan. En dat terwijl het aan de weg gebeurt, zoals hier.

Br. G. uit A. bedank ik wel voor zijn krantenknipsel, waarin het gaat over bezitsvorming en kerkgang. En dan wel meer over de vraag of er verband moet worden gezocht of gelegd tussen kerkgang en welvaart, om het maar eens kort uit te drukken.

Ik neem enige regels over van dat wat op de leestafel van de Nieuwe Apeldoornse Courant van 24—8 geserveerd werd:

Bezitsvorming en kerkgang

Waarom wordt in r.k. en protestants-christelijke kring aan de bezitsvorming zo grote betekenis gehecht? Men wijst op de grote maatschappelijke en geestelijke waarde, als een pijler voor de sociale orde, als steun aan de persoonlijke verantwoordelijkheid, als een bijdrage tot het overwinnen van de klassenstrijd. Deze wijst in het a.r-weekblad „NEDERLANDSE GEDACHTEN" echter op een tot dusver te veel verwaarloosde achtergrond, nl. die van de religieuze praktijk. Godsdienst-sociologen komen eenstemmig tot de slotsom, dat er een positief verband bestaat tussen het hebben van bezit en trouw aan de kerk:

„Op voetspoor van verschillende onderzoekingen hebben wij onlangs in het kader van een binnenkort volledig te publiceren enquête ook ernstige aandacht besteed aan mogelijke samenhangen tussen eigendoms- en bezitsvormen enerzijds en kerkgang anderzijds. De uitkomsten vormden een volledige bevestiging van en aanvulling op het reeds bekende thema: bijna drievijfde van de bewoners van huurhuizen ging in de week, voorafgaande aan de ondervraging, niet naar de kerk, maar bijna tweederde van de eigen-huis-bewoners ging wel. Duidelijke verschillen bestaan ook tussen de gezinnen, waarin wel en die waarin niet een wasmachine of een koelkast aanwezig is. Bepaald opvallend is voorts het verschil tussen hen, die over een eigen auto beschikken en hen, die in een auto van de „zaak" rijden. Onderscheid is er tenslotte ook tussen de houders van een bankrekening en hen, die het zonder moeten stellen.

Zonder twijfel lopen deze samenhangen voor althans een gedeelte parallel, maar zij dulden er, zeker in het licht van de overige onderzoekingen op dit terrein, onmiskenbaar op, dat er een samenhang bestaat tussen het hebben van eigen bezit of eigendom en het kerkelijk medelevend zijn. Let wel: Wij spreken niet van oorzaak! Maar wij menen, dat bij de huidige stand van 't godsdienstig-sociologisch onderzoek moet worden aangenomen, dat in deze tijd een der menselijk-materiële factoren, die de kerkelijke meelevendheid ondersteunen, is het eigen bezit.

Stellig mag aan de andere kant het hebben van eigen bezit bepaald niet worden geïdealiseerd; ongetwijfeld kan het ook worden tot een doel in zichzelf en het is helaas maar al te bekend tot welke gevolgen juist in geestelijk opzicht een te veel aan stoffelijke welvaart kan leiden".

Het bovenstaande lezende, moest ik terug naar de leeszaal van het seminarium in Hamburg. Ik zat er niet veel, beken ik heden tot mijn schande. Maar soms toch wel en dan grasduinde ik van stelling tot stelling, hier en daar een boek wegplukkend. Maar die studieboeken, die boeken over geleerde onderwerpen zijn allemaal zo moeilijk. En als dan buiten de zon schijnt of als er kameraden klaar staan voor de een of andere onderneming, is het toch niet mogelijk om met papier, verduisterd met millioenen lettertjes, in een bibliotheek rond te hangen. Tenzij je er voor geschapen bent.

Maar in die boekenverzameling heb ik wel enige uren doorgebracht bij dikke foliaten, die me opeens pakten door wat de schrijver ons daarin wilde duidelijk maken. Als ik me goed herinner heette de auteur Ernst Troeltsch en wat ik nu na vijfentwintig jaar er nog van weet komt practisch op één zin neer: de calvinist wordt welvarend omdat hij in zijn dagelijkse arbeid zijn eeuwige roeping moet uitleven.

U moet het me maar vergeven, maar ik moet hier in dit verband juist wel een een uitspraak brengen van een Groninger, die vroeger laveloos langs de straten laveerde, maar tot bekering kwam. Dit is zo'n bont veertje van de kraai, maar het is precies wat Troeltsch na ingespannen historische onderzoekingen als conclusie gaf. De Groninger zei: „Vrouger was 'k een zwien, nou hek 'n zwien op 't hok." In het nederlands, dat trouwens maar net door de beugel van een rustig blad kan: Vroeger was ik een varken, nu heb ik een varken in het hok. Wat zei die man anders dan: door de godsdienst ben ik tot welvaart gekomen.

Vindt u dat vreemd? Zonder af te willen of te kunnen dalen in de diepten van Troeltsch — ik heb de boeken niet en wij samen het geduld niet — zal het leven van een gelovige in menig opzicht niet „voordeliger" zijn dan dat van een niet-gelovige. Nu, zo'n zin is wel aanvechtbaar en behoeft een nadere verklaring. Die vandaag misschien moeilijker te geven is dan in de dagen van Calvijn en zijn onmiddellijke nakomelingen. Toen alle „wereldse" vreugde en werelds spel en vermaak verboden was, de kleding sober, de maaltijden eenvoudig; toen de gelovige zijn roeping bevestigd zag in de stoffelijke zegen, die weer een gevolg was van zijn nauwgezette plichtsbetrachting. Dat moest wel leiden tot bezitsvorming en dat weer tot een sterk bewustzijn van het geroepen zijn.

Al staan de christenen in deze dagen wat vrijer tegenover de „wereldse" geneugten, nog altijd zijn ze gereserveerder en voelen toch dat ze ook van hun bezittingen alleen maar rentmeesters zijn, waarmee ze niet naar eigen willekeur mogen handelen. Ook van het geld-uitgeven weten ze rekenschap te zullen moeten afleggen voor de Heer, Die arbeid en gezondheid gaf. Het geld is niet van hen, maar van de Leenheer. Daarnaast staat dan nog dat men mag aannemen, dat een christen een grote plichtsbetrachting heeft ten aanzien van zijn werk en dat kan alleen maar voeren tot een betere positie, tot meer welvaart.

Dat die maatschappelijke welvaart bergt is bekend. Het gevoel van afhankelijkheid neemt af, de mogelijkheden tot verkeerde besteding van geld nemen toe en zo hebben meerderen de tegenwoordige wereld liefgekregen. De kinderen nemen de lossere levensstijl graag over en passeren spoedig op een zondagmorgen in vaders nieuwe wagen de kerkdeuren

en blijven 's avonds in een luie stoel liggen, geboeid door de bioscoop, die de televie in de huiskamer gebracht heeft. Het gevaar van verwereldlijking heeft intrede gedaan.

Jezus heeft al gezegd, dat het moeilijk is voor een rijke het Koninkrijk binnen te gaan. Dit woord betekent niet dat wij de armoede propageren, maar wel dat men dubbel waakzaam moet zijn naarmate de bankrekening toeneemt. Want gauw verslindt de belangstelling voor koersen, noteringen, rentevoet, prijzen die wat de Heer van deze dingen zegt; Die ons onder meer van de man vertelde, wiens akkers wel gedragen hadden en steeds maar nieuwe plannen maakte, maar die stierf met een verarmde ziel. Het leven, in armoe zowel als in rijkdom, is altijd levensgevaarlijk.

HUIZINGA.

Kroniek

Baptist nieuws

Er is een Johann Gerhard Oncken straat

J. G. Oncken, de vader van het Baptisme in Duitsland, stichtte in 1856 te Varel een baptisten gemeente. Daar Oncken in Varel geboren werd, is op 20 juli j.l. bij het 100 jarig bestaan der gemeente de straat, waaraan de baptisten kerk gelegen is, omgedoopt in de Johann Gerhard Oncken Strasse.

De Poolse Baptisten vergaderden in Warschau

In een driedaagse conferentie vergaderde de Unie van Baptisten gemeenten te Polen van 28 juni tot 1 juli j.l. Het was de 17e Unievergadering. Er waren 90 afgevaardigden aanwezig tezamen 45 gemeenten vertegenwoordigende. Het vroegere maandblad van de Unie, de „Slowo Prawdy", mag weer worden uitgegeven. Dit werd ter vergadering bekend gemaakt. De Poolse Baptisten bezitten ook een eigen liederenbundel, de „Gos wiary". De Unie ontving vergunning een nieuwe uitgave van deze bundel te laten drukken. Het zal meteen een nieuwe bundel worden, waarin allerlei nieuwe liederen opgenomen worden, terwijl vele oude gezangen een nieuwe berijming zullen krijgen. Men hoopt nog dit jaar met de druk klaar te komen. In alle gemeenten wordt sterk geevangeliseerd. Uit de verschillende rapporten bleek, dat deze evangelisatie-arbeid behoorlijke resultaten opleverde.

Een Baptist jubileum in Roemenië

Op 15 juli j.l. vierde de Duits sprekende Baptisten gemeente te Hermannstadt-Sibiu haar 50 jarig jubileum. Hermannstadt ligt in Zevenburgen (Transsylvanië), dat tot 1918 een zelfstandig groot-vorstendom was, doch sindsdien bij Roemenië werd ingelijfd. Roemenië is het enigste land, dat na de 2e wereldoorlog geen Duitsers uitwees, hetgeen misschien komt doordat er reeds 800 jaar een Duitse minderheid dit land bewoont. Hermannstadt is wel het centrum van de Duitssprekende bevolking in Zevenburgen. In 1906 werd hier door Johann Gromen een Baptisten gemeente gesticht. In het begin had deze gemeente leden uit de verschillende nationale volksgroepen: Duitsers, Roemenen en Hongaren. Nog in 1926 werd afwisselend in de ene of de andere taal gesproken, terwijl 2 tolken het gesprokene meteen voor de andere toehoorders vertaalden. Hierdoor duurde elke dienst extra lang. Later hebben de Roemeense leden als de Hongaarse leden een eigen gemeente gesticht. De gemeente telt op het ogenblik ongeveer 250 leden en heeft 4 pioniersposten, die reeds over een eigen kapel beschikken. Het zijn Stolzenburg, Burgberg, Scharosch en Groszpold. De gemeente heeft zeer veel vervolgingen moeten doorstaan. Deze werden veroorzaakt door de kerkelijke autoriteiten, Rooms Kath. Kerk. Vele keren werd de kerk gesloten en verzegeld. Vele gemeenteleden werden processen aangedaan, gevolgd door veroordelingen en gevangenisstraf. De diensten werden verstoord, de voorgangers mishandeld. In 1942 ondervond de gemeente wel een van de ergste vervolgingen. Alle vergaderingen en samenkomsten werden verboden, alle bezittingen en alle gelden verbeurd verklaard. Eerst in 1944 bij de komst van de Russen kreeg de gemeente haar volledige vrijheid terug. Alle eigendommen etc. werden teruggegeven, terwijl de gemeente sindsdien vrij mag evangeliseren. Zij bezit op het ogenblik een ruim gemeentehuis, waarin zich naast een grote zaal voor de godsdienstoefeningen nog verschillende vergadergelegenheden bevinden. Het is gelegen aan de Lederergasse 8.

Bulgarije

We schreven reeds eerder over het Baptisme in dit land achter „het ijzeren gordijn". Daarbij werd opgemerkt, hoe enige jaren geleden in een groot proces over spionage o.a. ook de voorzitter van de Baptisten Unie genoemd werd en tot de veroordeelden behoorde. We lazen nu in „Die Gemeinde" van 26 aug. j.l., dat twee leidinggevende geestelijken van de Verenigde Kerken van Bulgarije tezamen met verschillende andere veroordeelden in vrijheid werden gesteld. Deze beide geestelijken zijn Wassil Ziapkoff, de voorzitter van de Congregationalisten, en Nikoala Michailoff, de voorzitter van de Baptisten Unie.

Om de verzoening tussen de rassen in Amerika

Zowel door de Presbyteriaanse kerk als door de Nationale Baptisten Conventie werden gebedsdagen gehouden in de maand mei voor de oplossing van het rassenvraagstuk. Ook de voorzitter van de Raad van Amerikaanse kerken heeft een oproep aan alle kerken gericht om bidstonden te houden tot verootmoediging, vergeving en verzoening der rassen. Nu hebben 28 bekende voorgangers en een aantal leidinggevende broeders der Zuidelijke Baptisten Conventie een oproep gepubliceerd, waarin zij pleiten voor een behandeling van het rassenvraagstuk in een christelijke geest. Men zou toch dit probleem biddend en in christelijke liefde trachten op te lossen. Deze oproep werd mede ondertekend door de president van de Baptisten Wereld Alliantie Dr Theodore F. Adams en door Dr C. Warren, de president van de Zuidelijke Baptisten.

Duitse Baptisten helpen in Korea

Nog maar kort nadat de Zuidelijke Conventie van Baptisten gemeenten in Amerika bekend maakte, *voor de eerste keer sedert 10 jaar* niet in staat te zijn om enkele noodgebieden voldoende financiele steun te bieden, werd door de Duitse Baptisten een bedrag van 1145 dollar voor het werk in Korea bijeengebracht. Een groot gedeelte van dit geld werd door Duitse vluchtelingen bijeengebracht. Deze weten blijkbaar het beste wat Nood is en voelen daarom het meeste met hen mee, die nog noodlijdende zijn.

Nieuws in 't algemeen

De vier Evangeliën in de Mentawei-taal verschenen

Voor het eerst werd een bijbelgedeelte in deze taal gedrukt. Het zijn de vier Evangeliën en de Handelingen der Apostelen. Deze vertaling en de druk werd door het Bergische Bijbelgenootschap verzorgd. Er is een nauwe samenwerking tussen dit genootschap en het Rijnse zendingsgenootschap, dat op deze eilanden de zending uitoefent. De Mentawei-eilanden is een groep van ongeveer 125 eilanden aan de Westkust van Sumatra met tezamen ruim 27000 inwoners. Deze eilanden behoren tot het zendingsgebied van de Batak-kerk. Volgens de mededelingen van de zendelingen is de macht van het heidendom op deze eilanden gebroken. Bij duizenden komen de mensen tot de godsdienstoefeningen en naar het doop-onderwijs Er werken hier 2 zendelingen van het Rijnse zendingsgenootschap, een zendeling van de Batakse kerk en dan nog een groep assistenten. Er zijn nu ongeveer 10000 christenen, die eigenlijk al een halve eeuw op de vertaling van de bijbel hebben

gewacht. Tot nu toe moest de zendeling zijn inlandse assistenten de bijbelteksten voor de samenkomsten dicteren. Nu het steeds moeilijker wordt om zendelingen uit het Westen naar Azië te sturen, is de vertaling van de Heilige Schrift van zeer groot belang.

Radio-zenders voor Evangelisatie

Het aantal zenders in de wereld, die een uitgesproken evangelistisch of zendings karakter draagt, neemt steeds toe. In Korea is een zender voor de zending in gebruik genomen. Zo is ook reeds een „Evangelie-zender" in gebruik voor het eilanden-rijk in de Stille Oceaan. In Liberia (Afrika) gebruikt de Soedanese binnenlandse zending eveneens een radiostation. Een van de oudste zenders ten dienste van het Evangelie bevindt zich te Chicago en werkt daar reeds ongeveer 30 jaar.

In Hongarije worden de zondagen verschoven

Reeds met Pasen moest in verscheidene bedrijven gewerkt worden. Maar nu gaan de communistische leiders ook de kalender veranderen. De Hongaarse ministerraad besloot namelijk, dat die zondagen welke slechts door één werkdag van een officiele (nationale partij) feestdag gescheiden zijn naar deze feestdag verschoven worden. Dit besluit geldt voorlopig eerst nog voor één jaar.

In de Staat Israel geen burgerlijke huwelijksvoltrekkingen.

Zowel de huwelijksvoltrekkingen als de echtscheidingen zullen in Israel uitsluitend door godsdienstige ambtsdragers behandeld worden. Namelijk door de geestelijken van de christelijke kerken, door de Mohammedaanse Kadis (rechtsprekers) en door de Joodse Rabbijnen. Dit wetsontwerp is voor kort van kracht geworden. Dit wetsontwerp laat ook geen huwelijken toe tussen leden van verschillende godsdiensten, of de ene moet al de godsdienst van de andere aannemen.

Kirchentag Frankfort

Deze werd van 8—12 augustus gehouden met als thema: laat u met God verzoenen. Vele vooraanstaande theologen en bekende predikanten werkten aan deze Kirchentag mee. Er was ook een bijeenkomst gewijd aan het wereldwijde christendom. Bekende figuren uit de Oecumene spraken in deze bijeenkomst, o.a. Dr Visser 't Hooft, Ds Niles van Ceylon en Dr Otto Dibelius. Ook onze Unie was op deze Kirchentag der Lutherse Kerk in Duitsland vertegenwoordigd. We zullen hierover ongetwijfeld nog meer horen.

Een handjevol vragen bij de veldslag om de Psalmberijming 1949

De heer A. Brom Jr te Utrecht, oud-presbyter der Ned. Herv. Kerk, schreef in „Kerknieuws" onder boven genoemd hoofd een artikel, waaraan wij het volgende ontlenen.

„Waarom zwijgt de Herv. kerkelijke pers over deze materie en plaatst alleen, wat haar welbehaaglijk is? Waarom komt de Ned. Herv. Kerk nu niet eens royaal uit de hoek? Waarom zegt men daar niet, dat de Ned. Herv. Kerk, op deze weg voortgaande, precies in het jaar 1985 met de 150 psalmen te voorschijn zal komen? Er is gelukkig genoeg lekkage in de betrokken instanties om te weten dat het merendeel der gereed gekomen berijmingen ofwel niet te zingen is dan wel dichterlijke germaanse zonneliedjes zijn. Zullen die straks niet door de gave orthodoxie als „onaanvaardbaar" worden afgewezen? Is het niet tot de Synode en berijmingscommissie doorgedrongen, dat de Unie van Baptisten gemeenten zich aan alle verantwoordelijkheid heeft onttrokken? Is het niet een veelzeggend teken, dat deze groep de berijming-1949 fier en vrij ging zingen? En deze uitgave zonder jarenlang gehaspel nu al een tweede druk heeft? Is het te verwonderen, dat het kerkvolk moe en beu is van deze twintigjarige koude-praatoorlog? Waarom de berijming-1949 als proefbundel niet voor twee of drie jaar in gebruik genomen? Waarom hunkeren naar wat er in 1985 nog moet verschijnen?"

Tot zover „Kerknieuws".

G. Br.

Wereldwijde Broederschap

De 7e Evangelische Kirchentag te Frankfurt am Main

Zeker zal het menigeen onder de vele bezoekers, die naar aanleiding van de Duitse Evangelische Kirchentag 1956 naar Frankfurt komen, moeilijk vallen het kerkelijke leven in deze stad op te merken, zo schreef een Duitse dominee aan de vooravond van dit grote gebeuren. En hij heeft gelijk gekregen.

Frankfurt is een koopmansstad met grote allures. Niet zonder trots weet men u te verhalen, dat de stad wel geldt als de vleeswording van het zogenaamde wonder van West-Duitsland, waarmee aangeduid wordt, de ontzagwekkende snelle wederopbouw van het economische leven. De stad moge kunnen wijzen op zeer belangrijke kerkelijke vergaderingen in het verleden, de trekken van het gelaat van deze stad worden echter volkomen beheerst door handel en verkeer.

Ditzelfde Frankfurt verenigde in 1945 in zijn uiterlijk alle tekenen van een geschonden wereld: overal ruïnes en puinhopen met daartussen een bevolking, die voor een niet gering gedeelte in kelders en holen huisde. Procentsgewijze echter hebben de wervelwinden van de moderne oorlog zich nog meer op de kerken geworpen en deze als het ware uit het stadsbeeld weggeplukt, dan dat zij dit met de woonhuizen hebben gedaan.

Zo vernamen we, dat van alle kerken in Frankfurt slechts 15 procent onbeschadigd is gebleven of nauwelijks beschadigd werd. Van de verwoeste kerkgebouwen kon maar een derde gedeelte zodanig weer opgebouwd worden, dat de oude gestalte in muren en interieur terugkeerde. Daarom ontstonden er ook zovele nieuwe en moderne kerken na de oorlog.

In deze wereldstad, die als een phoenix uit haar as herrezen is, nestelde zich van 8—12 Augustus de 7e Duitse Evangelische Kirchentag. Men moet deze 7e Kirchentag als een zeer bizondere zien. Frankfurt was in deze dagen

Trefpunt van het Wereldprotestantisme

Meer dan drie duizend Christenen van buiten uit de gehele wereld ontmoetten elkaar dagelijks op het Messegelände, waar in reusachtige gebouwen de 60 à 70 duizend bezoekers samenkwamen. Hebben deze broeders en zusters uit de Oecumene elkaar echter wel werkelijk kunnen ontmoeten? zo is men geneigd te vragen. Zij verloren zich immers in de massa. Toch is wel aandacht aan deze groep besteed. Dr Niemöller hield b.v. in de Engelse taal bijbelstudies. Er was een grote Oecumenische Avond, waarop Dr Visser 't Hooft uit Geneve, de secretaris van de Oecumenische Raad der Kerken en Dr Niles, de president van de Wereldbond van Christen Stu-

denten, toespraken hielden.

Het blijft echter wel de vraag, of de Oecumene bij zulke getalsverhoudingen functionneren kan, vandaar dat ook reeds het vermoeden uitgesproken is, dat de bezoekers van buiten meer toeschouwers dan deelgenoten zijn geweest. Als deze „toeschouwers" echter de ogen goed opengesperd hebben en op „waarnemen" uit zijn geweest, dan zullen zij achteraf, bij de verwerking van de indrukken, nog best tot de conclusie kunnen komen, dat het meer dan de moeite waard was er een langere of kortere reis voor te ondernemen.

Dat zovelen uit het buitenland zijn „aangetrokken", hing samen met de omstandigheid, dat de Kirchentag in het ressort van Kerk-president Dr Niemoller plaats vond, die een van die kerkelijke leiders is, die vele betrekkingen met het buitenland onderhouden. En daar de Kirchentag de beweging is van een pelgrimsvolk, weten we niet, of een volgend jaar op dezelfde wijze uitnodigingen naar het buitenland zullen gaan. Misschien hangt dat ook van de opgedane ervaringen af. Wel is zeker, dat de deelname uit de Oecumene niet berust op de gril van één man.

Interessant aan zo'n Kirchentag is vooral het ingaan op de

Problemen van onze tijd

En die zijn er legio. Zou de leiding van de Kirchentage alle bezoekers gedurende de vijf dagen bij elkaar willen houden, en dus niet alleen in een openingsdienst of bij de sluiting, dan zou naar verhouding maar een klein gedeelte van de vragen aan de orde kunnen worden gesteld, die nu aan de Kirchentagbezoekers voorbijtrekken. Door een splitsing van het geheel in zes werkgroepen, krijgt men de gelegenheid ook zes levensgebieden te bestrijken: Algemene Kerk en plaatselijke gemeente, gezin en opvoeding, volk en politiek, arbeid en economie, dorp en land en tenslotte: stad en uitbreiding.

Dit brengt echter voor de bezoeker met zich mee, dat hij een keuze moet doen. Veel aandacht trokken telkens de voordrachten en besprekingen in de Festhalle, waar het ging over volk en politiek. Ofschoon in deze hal veel meer dan 10000 mensen gingen, kon men zich er vaak nauwelijks een plaats veroveren. Het spreekt vanzelf, dat ook in deze hal grote spanningen voorkwamen, vooral ook, omdat regeringspersonen, zij het als gewone bezoekers, vanuit de Ostzone naar Frankfurt waren gekomen en in de discussies het woord vroegen. Af en toe kwam de menigte dan wel eens in beweging en bereikte de ketel het kookpunt.

Natuurlijk speelde spanning Oost/West door de hele Kirchentag. Men behoeft daarbij alleen maar te denken aan de problemen rondom gezin en opvoeding. Maar er waren ook andere spanningen: Tussen ouderen en jongeren, werkgevers en -nemers enz. Zeer verblijdend was echter, dat ondanks deze geladenheid er ongeveer 22000 bezoekers uit Oost-Duitsland waren en een leger jongemensen, dat bijna de 26000 bereikte, wel te verstaan: jongemensen beneden 18 jaar. De jongeren belegden op de Zaterdagavond — onder de parapluies, want het regende — een „Stunde der Jugend", waarbij een 50000 mensen aanwezig waren en het spel van de Kirchentag werd opgevoerd: „De blijvende stad".

Juist bij de grote manifestaties kwam treffend naar voren, dat de Kirchentage rondom het Kruis samenkomen. Men ziet dat ook in de letterlijke zin, wanneer men let op de grote kruisen, die steeds op de plaatsen van samenkomst zijn opgericht en deze wisselden nog al eens. Het kruis op de laatste plaats van samenkomst was zelfs meer dan 30 meter hoog en door draadvlechtwerk omgeven. Symbool? In elk geval zal ook in dit technisch tijdperk het kruis van Christus blijven staan.

Deze Kirchentag zeer in het bizonder was de

Kirchentag van de uitgestrekte Hand

Men zag dat overal op de plakkaten: een uitgestrekte hand, van boven toegestoken en met het teken van de nagel, waarmee de hand doorboord was. God stak deze Hand toe, vandaar het motto: van deze Kirchentag: „Laat u verzoenen met God" en Christus was Gods uitgestoken Hand. Daarom moesten we Hem ontmoeten op die warme, ja hete Augustusdagen in Frankfurt.

Daarom is een Kirchentag zo belangrijk. Ergens las ik, dat er 600000 Kirchentagsabzeichen verkocht waren. Als de dragers van al deze leren labels nû eens de boodschap van de verzoening voor zichzelf aanvaarden en nu gaan uitdragen — de wereld in, want zij kwamen uit alle windstreken, van voor en achter de ijzeren en andere gordijnen, wat zou dit dan een beweging worden. Dit zou zijn „het groot gezicht van aller mensen broederschap". Hè, ben ik nu aan het dromen of fantaseren? Of wordt het een stuk wereldwerkelijkheid? Als ik mijn ogen uitwrijf, blijft dit mij over: — God weet het.

Zit er — zo vragen wij tenslotte — ook iets voor ons in als Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland? Wij waren immers ook uitgenodigd en br L. van Dam en ondergetekende vertegenwoordigden onze Unie te Frankfurt. Daarom is de vraag hier op zijn plaats. Och, wij zullen direct niet zover zijn. De Hervormde Kerk echter te onzent kent reeds streekkerkedagen. Maar aan één ding zouden we hier kunnen herinneren: Hoe goed deed het ons op de Jubileumdag te Groningen met 2300 deelnemers bij elkaar te zijn en toen waren het toch niet alleen maar enkelingen, die zeiden: „zoiets moesten we vaker hebben".

In elk geval wij zijn de leiding van de Kirchentag grote dank verschuldigd, omdat zij ook onze Unie heeft willen uitnodigen.

Groningen G. VEGTER.

Uit ons Unie-bureau

De Unie Commissie vergadering, oorspronkelijk vastgesteld op 11 en 12 sept., zal op dinsdag 25 en woensdag 26 september gehouden worden.

U zult natuurlijk met belangstelling hiervan kennis nemen en de broeders begeleiden met uw goede gedachten en ondersteunen met uw voorbede. Gaarne verwachten wij aldus zegenrijke besprekingen en besluiten ten goede van onze gemeenschappelijke arbeid in 's Heren dienst!

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA.

STAVEREN

Zondag 2 sept. was voor de gemeente een rijk gezegende dag. Reeds de gehele week waren er verblijdende berichten geweest.

Eerst hadden zich een broeder en een zuster voor de doop gemeld. Daarna nog een zuster. Toen kregen we het bericht, dat br Lindeman het beroep naar Staveren had aangenomen.

Wij zijn heel dankbaar, maar hopen tevens, dat de gemeenten die zijn teleurgesteld, ook spoedig een voorganger mogen hebben. Met veel verwachting gaan we de toekomst tegemoet, nu reeds weer een zuster de doop heeft aangevraagd. Zo God wil zullen wij de volgende Zondag weer een doopdienst hebben.

Wij hopen spoedig nog iets van ons te laten horen, want de Heere heeft meer om te geven, Zijn naam zij geloofd.

Namens de Gemeente,
V., secr.

Christendom in het begin van het Atoomtijdperk

(Overgenomen uit „Contact", maandblad van onze Z.O. Drentse gemeenten)

In Duitsland verscheen een boek getiteld: Christentum am Morgen des Atomzeitalters, geschreven door een Rooms Katholieke priester, dat binnen zeer korte tijd 5 herdrukken beleefde. Over dit beroemde boek van Klemens Brockmöller uit Dortmund stond deze week een artikel in het tijdschrift „Wort und Tat", een theologisch tijdschrift dat uitgegeven wordt door de gezamenlijke zgn. Freikirchen in Duitsland. Van dit blad in onze Baptistische professor Dr Hans Lukey de hoofdredacteur. Dit artikel boeide me dermate, dat ik besloot het voor u te bewerken. Nu werd het oorspronkelijk geschreven voor voorgangers en werkers en misschien zal deze of gene denken, dat de stof voor de doorsneelezer van Contact wel iets te hoog gegrepen is, maar ik meen, dat we onze mensen in Zuid-Oost Drente niet moeten onderschatten.

Vanzelfsprekend zal ik de vreemde woorden vervangen door meer gangbare en enkele dingen die ons minder interesseren weglaten.

Eerst geef ik u de hoofdzaken van het artikel van een van onze Duitse predikanten om daarna er een beschouwing over het aangrijpende getuigenis van deze Rooms Katholieke priester aan toe te voegen.

De schrijver van dit boek heeft toestemming ontvangen van het hoofd van zijn orde (hij is een Jezuïtische pater) om zijn boek uit te geven, waardoor we dit boek inderdaad mogen beschouwen als een officiele Roomse stem. Dit boek moet ook ons evangelische christenen interesseren, omdat hier gepoogd wordt om licht te brengen in de donkere vraag naar de zin van het gebeuren van vandaag, waar we midden in staan. De Rooms Katholieke kerk treedt meestal op met een diepe rust, in het bewustzijn een rots te zijn die de eeuwen getrotseerd heeft, meer geïnteresseerd om het oude met eeuwigheidskarakter te bewaren dan om zich te laten verontrusten door de problemen van de dag. Er is in die kerk echter ook een dermate geestelijke achteruitgang, dat men zich ook daar moet bekommeren om het probleem, hoe toch in vredesnaam een dode kerkelijke massa weer nieuwe levensadem in te blazen. Er zijn vandaag 750 millioen mensen die dag aan dag beïnvloed worden door de levensbeschouwing van het Communisme. Dit is ongeveer hetzelfde getal als onder invloed staat van de gezamenlijke kerken en secten die we rekenen tot de christenheid.

Bijna overal voert het christendom een wanhopige worsteling om zich enigermate te kunnen handhaven tegenover de vloed van ongodsdienstigheid, terwijl overal de wereldbeschouwing van het communisme in de aanval is en ziendérogen veld wint. In de Europese landen zijn sterke communistische en socialistische groepen die men niet meer als geesteskinderen van het Christendom kan beschouwen, hoewel de meeste van deze aanhangers nog als kind werden gedoopt.

Wordt vervolgd.

„d'r áf"

U zult het nauwelijks kunnen geloven, maar — op mijn woord! — het is echt gebeurd.

Ergens in Nederland — op zondagmorgen (vlak voor de dienst) — in een ...... Kerk. (We schrapten de naam, denkt u maar dat er „Baptisten" stond, Red.)

't Liep voller dan anders.

De koster en een paar leden van de Commissie van ontvangst kwamen handen tekort. Alle beschikbare stoelen moesten worden aangesleept en 't scheelde maar weinig of ook de stoel op de kansel was naar beneden gehaald.

Enorm! Wat een mensen.

Daar had zelfs de grootste optimist niet op durven hopen.

En toch — helemaal onverwacht was die haast te grote toeloop nu ook weer niet. Er was om gebeden en er was ook voor gewerkt.

De dienst zou die morgen in het teken van de evangelisatie staan en dus waren er in de voorbije weken nogal wat mensen, die anders nooit naar de kerk gaan, door huisbezoekers en lectuurverspreiders met klem uitgenodigd om juist op die Zondag vooral eens te komen.

Nu, ze waren gekomen.

Overal tussen de „stamgasten" zaten „typische vreemdelingen".

De meesten echt wat onwennig en sommigen ook wat onrustig. Geen wonder, want eerlijk is eerlijk, ze werden wel een beetje bekeken. En niemand zei eens wat.

Tenminste niet tegen hen! O ja, er werd wel gegroet en er werden ook zo nu en dan wel een paar vriendelijke woorden gewisseld over het weer en over onbenullige huiselijkheden, maar dat gebeurde zo vóór-hen-langs of achter-hen-om, door de mensen waar ze per ongeluk tussenin waren gaan zitten.

Toen gebeurde het ongelofelijke.

In één van de propvolle banken — links van de preekstoel — ontstond opeens wat tumult. Ruzie!

Een nog maar net binnengekomen mevrouw — kennelijk een trouwe kerkgangster, want ze stond met een duur psalmboek (in leer gebonden en goud-op snee) heftige zwaaibewegingen te maken — scheen vreselijk kwaad te zijn op een andere mevrouw, die géén psalmboek bij zich had en — ja, ja, dat kon je zo wel zien — die kennelijk géén trouwe kerkgangster was.

„D'r af!" snauwde de dame mét psalmboek.

„D'r af! U ziet toch dat „gétje" wel! Die plaats is voor mij gereserveerd! U moet d'r af!"

De dame zonder psalmboek stond op. Even keek ze — alsof ze om hulp wilde vragen — om zich heen. Niemand zei wat! Allemaal ogen waarin ook zoiets als „d'r af!" te lezen stond.

Toen ging ze.

Alsof ze 't in die propvolle ruimte tot stikkens toe benauwd had gekregen stapte ze haastig bijna gejaagd naar buiten.

D'r uit!

„D'r uit!"

De tranen sprongen haar in de ogen.... O, nee! Niet alleen omdat ze zich vernederd voelde. Dat ook! Maar meer nog omdat ze diep en diep teleur was gesteld.

Nu was ze eindelijk eens gegaan.... Ze had er zoveel van verwacht....Ze wilde zo graag, net als de kerkmensen die haar altijd een „krantje" brachten en die zo warm konden spreken over de blijdschap en de rijkdom van hun geloof, rust vinden bij Jezus. Ze voelde wel dat ze iets miste....iets dat geen mens haar kon geven. Jezus? God? Misschien....

„D'r af!" Daar stond ze nu. Weggejaagd! Jezus? God? Bah....

Terwijl ze nerveus naar haar fiets liep te zoeken, begon daarbinnen de dienst. Het orgel juichte: er werd gezongen....

„Gods vriendelijk aangezicht, geeft vrolijkheid en licht...."

„D'r af!"

„D'r uit!"

„Bah!"

U zult het nauwelijks kunnen geloven, maar — op mijn woord — het is echt gebeurd.

Ergens in Nederland — op Zondagmorgen (vlak voor het begin van de dienst) — in een Gereformeerde Kerk.

„Kom, ga met ons en doe als wij".

„Heer erbarm U!

Over de dame zónder psalmboek maar vooral óók over de dame mét psalmboek."

Wij lazen het in „Trouw".

★

Welke boer wil naar Stanton, Texas, U.S.A.?

Een mij onbekende man, die zich broeder noemt — en ik heb geen reden om te twijfelen aan zijn broederzin — vraagt mij of ik een nederlands baptisten boerengezin weet, dat naar de Verenigde Staten wil komen. Tegen februari '57 zou hij voor het gezin een boerderij kunnen bemachtigen. Hij is van mening, na informatie bij de ambassade, dat het zulk een gezin wel zou worden toegestaan uit Nederland te emigreren. Wie wil naar Texas?

Indien u belang stelt in deze zaak kunt u bij mij het adres verkrijgen, tegen inlevering van een 10 cents postzegel zal ik het u dan zenden.

HUIZINGA.

Verantwoording

In de maand augustus kwamen de volgende bijdragen in het Unie-bureau binnen:

1 voor de E.C.U. (evangelisatie): R'dam-C f 52.-; Noordbergum f 60.-; Den Haag f 95.14; Heerenveen f 103.04; Staveren f 20.-; Enschede f 59.66; Deventer f 19.62; Pernis f 49.04; Leiden f 25.-; Harlingen f 57.33; Musselkanaal f 48.34; J. K. te H. f 1.-; mevr. W. A. R. C. te V. f 10.-. Tezamen f 600.17.

2 voor de Opleiding: R'dam-C f 13.-; Enschede f 20.80; Noordbergum f 36.65; Pernis f 1.75; Borne f 7.80. Tezamen f 80.-.

3 voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): Delfzijl f 50.-; Eindhoven f 24.25; Almelo f 10.78; Noordbergum f 53.65; Hoogezand f 12.07; mej. A. B. te G. f 5.20. Tezamen f 155.95.

4 voor het Jubileum Evangelisatiefonds voor het Zuiden: Delfzijl f 500.-; Siddeburen f 54.05; N.B.J.B. (restant) f 50.40.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Hoe staat het met de opbrengst over deze zomermaand ten opzichte van het begrote maandelijkse gemiddelde, en hoe met de opbrengst over de eerste 8 maanden van het begrote bedrag overeenkomstig de jaar-begroting?

Voor de E.C.U. is de opbrengst bijna f 340.- lager dan het maandelijks gemiddelde en daardoor nu ruim f 2000.- achter op wat over de verstreken periode van 8 maanden verwacht werd! Spreekt dit feit tot u, broeders en zusters?

Voor de Opleiding was augustus meer dan f 150.- beneden het maandgemiddelde en daardoor nu zo'n f 240.- beneden wat totnutoe in 1956 verwacht werd.

Voor het 10-cents-fonds lag deze maand ruim f 135.- beneden het maand-gemiddelde, zodat nu meer dan f 660.- minder ontvangen is dan over de verstreken 8 maanden verwacht werd om de hulp aan de betrokken gemeenten inzake hun kerkbouw passend te doen zijn. Is de taal van dit feit duidelijk, broeders en zusters?

Onze gemeenten zouden zich over de resterende 4 maanden wel mogen inspannen om de gestelde jaar-doelen te halen. Wij vertrouwen, dat onze gemeenten dat ook zullen doen en evenals verleden jaar met vereende krachten het benodigde jaarbedrag toch bijeen zullen brengen. Dan zou het weer zijn: „eind goed - al goed".

Het zal u allen ook interesseren, hoe de laatste stand van het Jubileum-evangelisatie-fonds voor het Zuiden is. Deze is als volgt:

opbrengst uit de gemeenten	f 11376.48
opbrengst door de N.B.J.B.	- 3017.50
opbrengst door de N.B.V.B.	- 1675.88
batig saldo Toogdag	- 63.85
batig saldo Jubileumboekje	- 342.23
	f 16475.94
af: kosten jubileum-comm., actie Uw hand aan de ploeg, dankofferweken, enz.	- 1238.47
Saldo ten bate van het fonds	f 15237.47

Wat de bijdragen voor ons komende nieuwe Centrum betreft, daarover zult u, in afwachting van een sprekende cliché, binnenkort nader horen.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Giro 1504 ten name van de Bouw-Stichting, Arnhem.

Beroepingswerk

Cand. Ph. Lindeman heeft het beroep, dat de gemeente te Staveren op hem deed, aangenomen. Dat betekent meteen, dat hij bedankt heeft voor de beroepen van de gemeenten te Zandbulten, Ter Apel—Coevorden en Haulerwijk.

De gemeente te Hoogezand heeft gemeend andermaal Ds J. Ketelaar uit 2e Exloërmond te moeten beroepen.

Advertentiën

Langs deze weg betuigen wij allen onze hartelijke dank voor de vele blijken van belangstelling tijdens de ziekte en het overlijden van onze lieve man en vader

PIETER SMIT

Uit aller naam:
J. Smit—Kosmeyer.

Musselkanaal, sept. '56.

Jaargang 73 · Nr 3328 Vrijdag 14 September 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem ; Tel. 23007 ; Giro no. 9280 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

De mens opzij gezet

Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.
Matth. 5 : 8.

Van dit woord straalt het evangelie helder uit.

Het maakt het zondaarsleven tot een onmogelijkheid en opent tegelijkertijd vlak voor onze voeten de eeuwige vreugde.

Is reinheid van hart voorwaarde tot zaligheid — dan kan geen zondaar hoog genoeg reiken en zalig worden. Er ligt dan tussen hem en het heil een afgrond, waarin hij wel verzinken, maar die hij nimmer doorwaden kan.

Juist daarom staat dit woord in het evangelie, want het evangelie is de boodschap, die ons uit-de-weg-zet, opdat er plaats kome voor God —

het is de boodschap, die ons vast-zet, opdat de stem van de Verlosser gehoord worde en geluisterd naar het ruisen Zijner voetstappen.

Plaats voor Jezus! klinkt van Boven in het evangelie door, en klinkt uit het evangelie voort, de eeuwen door.

* * *

De Here Jezus spreekt tot ons (en Hij spreekt nooit anders tot ons) van de Overzijde — van die wereld uit, die de onze niet verdraagt, maar verdringt, verdoet. Daarom verbaast, ontstelt en ont-reddert Zijn woord. Daarom vermoeit het niet, maar boeit ons en dat des te sterker, naarmate het dieper in ons doordringt. Het wentelt-óm en in dat ómwentelen zet het overeind; het neemt ons gevangen en in deze gevangenneming stelt het ons in de vrijheid. Als de Here spreekt, is er wat te hóren; is niet Híj het, die spreekt, dan zijn er wat luchttrillingen en de ziel verneemt niets.

* * *

De Here Jezus zei niets tegen de reinigingsvoorschriften waarmede Israel zich aftobde. Hij trok om die stelling heen en maakte haar daardoor waardeloos. De reinigingsvoorschriften verloren dáárdoor hun zin, dat de Heer het heil verbond aan de reinheid van het hart.

Terecht was reinheid in verbinding gebracht met het heil, maar de rituelen zagen niet hoe de verbinding liep tussen reinheid en heil. Daarom noemt de Heiland deze reinheids-zoekers *blind* — een oordeel, zwáár, maar geladen met deernis.

Waarmede zijn ze bezig? Wat absorbeert hun kracht? Waarmede overwerken ze zich? Het is de reinheid van de buitenkant van de drinkbeker, van het uitwendige van het leven, waarop ze al hun hoop gezet hebben. Ze begeerden een godsdienst, die heel hun leven overdekte; een leven, dat aan zijn buitenkant onberispelijk was. En ze geloofden (gelijk de apostel Paulus in zijn voorchristelijke tijd, Fil. 3 : 6) zich zulk een kleed te kunnen weven. Zo achtten ze zich voor God aanvaardbaar.

Het was dáárom dat de Zachtmoedige hen *blind* noemde.

Heel hun godsdienstig leven (en godsdienst was héél hun leven) verried dat ze blind waren. En omdat ze met deze blindheid bevangen waren, *hoorden* ze de stem der waarheid ook niet.

Het evangelie, dat hen opzij wou zetten voor God, stuitte bij hen op bitterste weerstand. Met een ernst, waarbij het voor hen om hun zaligheid ging, handhaafden ze zich dáár, waar ze stonden, en streden zij om het behoud van het kleed, dat zij wit waanden te zijn.

* * *

Zou die ijver voor een leven, dat naar zijn buitenkant rechtvaardig en onbesmet is, met verwaarlozing van de binnenzijde, zijn oorzaak niet hierin hebben, dat de binnenkant voor ons onbereikbaar is? Zou deze drukkende ervaring van onze onmacht ten opzichte van onze diepste nood haar weerslag niet vinden in de grote zorg, waarmede het uitwendige verzorgd wordt?

De mens kan de mond van de put des groten afgronds (Openb. 9 : 1) die in hem open gebroken is, niet sluiten. Hij staat machteloos tegenover het kwaad, dat hij zichzelf aandoet. Hij kan zijn hart er niet van reinigen.

En toch: het moet.

Dat, wat ik móét zijn, ben ik niet.

Dat, wat ik móét doen, kan ik niet.

Wiens hand kan naar binnen gaan? Wiens macht hét leven van binnen reinigen?

Bij de mensen is het onmogelijk.

Dus voor altijd onrein blijven?

Neen! We belijden van Jezus, dat Hij nedergedaald is ter helle om daar, in de afgronden der ziel, het leven te reinigen. Hij is het antwoord van God op het gebed dérgenen, die eens blind waren, doch nu zien: schep mij een rein hart o God! In Hem keert uw Schepper tot u weer. Hij maakt bij de zondaar, die Hem toelaat in het hart, het leven van binnen schoon en van daar uit reinigt Hij het geheel en al: lichaam, ziel en geest.

* * *

Zo komt het tot het „zien" van God, tot het beleven van Zijn tegenwoordigheid; tot het inzicht, de zekerheid van Zijn zijn-bij-ons.

En wie het geheim van dat heil wil uitspreken, voelt, dat de woorden breken, zo groot is dat goed, zo groot het gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid, in dit geheim verborgen. 2 Kor. 4 : 17.

L.

Losse Schakels

Partikularisme Is partikularisme niet het stellen van eigen belangen boven die der gemeenschap? Wanneer we onszelf, onze persoon, onze vereniging, onze gemeente centraal stellen in deze zin, dat de anderen daaraan ondergeschikt gemaakt moeten worden, dan maken we ons schuldig aan partikularisme. We moeten het centrale belang, het ten állen dienende belang centraal stellen en daarom heen partikuliere belangen, hetzij van persoon, vereniging of gemeente, schikken. Dan werken allen gunstig op elkander in, doordat zij elkander dienen, ieder met de gaven, die hij ontvangen heeft. Dan zal geen der delen kwijnen noch schade lijden door gemis aan gaven, die anderen geschonken zijn. Zo groeien we in rechte gezinsverhoudingen, in goede unie-verhoudingen en komen we tot een gezegende wereldhuishouding.

Gave is taak God had Israel een geheel eigen plaats gegeven. Hij had Israel allerlei gaven toevertrouwd, die Hij de andere volken onthouden had. — We weten dat een deel van het israelitische volk deze plaatsbepaling verkeerd verstaan heeft. Het had oog voor de voorrechten, die het als volk had, maar legde dat feit onjuist uit. Het was bevoorrecht niet ten koste maar ten dienste van de volken. Niet opdat de volken Israel zouden dienen was Israel boven aangeplaatst, maar opdat Israel met zijn bezit aan geestelijk goed, de volken dienen zou. — Ons vlees, met zijn hebzucht en eerzucht, verderft ons met hetgeen, waarmede we bevoorrecht zijn. Israel had in het midden der volken moeten staan gelijk de Zoon des mensen stond: Ik ben niet gekomen om mij te laten dienen maar om te dienen. — Een ander gevaar is dat wij onze voorrechten onderschatten, en ons gelijk schakelen met de anderen. Het m i sbruik der gaven verontschuldigt het o n g e b r u i k t laten er van niet. Ze moeten goed gebruikt worden: als g a v e n, g e n a d e-geschenken, maar inderdaad bewaard en gebruikt worden.

Misbruik-Miskenning Wat we als kinderen Gods hebben ontvangen, plaatst ons apart. We zijn niet van deze wereld. We dragen een eigen stempel, hebben een eigen en glorierijke toekomst. Ons is het geheim der godzaligheid toevertrouwd; we kennen het Evangelie als een kracht van God tot zaligheid. Met een nieuwe naam, die niemand kent dan God en de ontvanger, zijn we ingeschreven in de hemelen. — We kunnen ons daarop gaan verheffen en uit een zondig meerderwaardigheidsgevoel hoogmoedig gaan leven. — Dan zal ons overkomen wat Israel gebeurde: we komen alléén te staan. Hoogmoed isoleert nu eenmaal. Beter is het zijn rijkdom te dragen in de gedachte: wat heb ik, dat ik niet ontvangen heb? Als we onze voorrechten blijmoedig en dankbaar in ons omdragen, zullen we kans hebben er anderen mee te dienen. Zeide de Here Jezus, die zoveel had en zo graag zondaren tot zich wou opheffen niet: leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart!? — Een verkeerde nederigheid, die „niet meer wil zijn dan een ander" schrapt zijn voorrecht door en miskent de positie, waarin God ons plaatste. Zulk een leven faalt en verzuimt zijn roeping en verkiezing vast te maken. Wees u, gelovige uw schat bewust, maar bedenk, dat gij die schat draagt in een a a r d e n vat.

Gemeentebesef Wat ons als baptistenbeweging kenmerkt, is het gemeentebesef. We trachten de gemeente zichtbaar te maken: de vergadering der gelovigen en dit in onderscheid van wat we aanduiden als kerk. — Het is wel gebeurd dat dit leidde tot partikularisme. Een zekere zelfverheffing gaf zo hier en daar een gemeente een hinderlijke trek. Wat geschonken was om er mee te dienen, werd gebruikt om zich boven de anderen te plaatsen. Men faalde in zijn methode. We geloven dat deze averechtse, afstotende houding wel verdwenen is, maar moeten ons nog wel wachten voor de miskenning van het ons aanvertrouwde goed. Het „komt niet allemaal op hetzelfde neer". Gehoorzaamheid aan de H. Schrift betekent nog wel wat. Zomin als we vergeten mogen dat we de schat in een aarden vat dragen en als gemeenten vlekken en barsten vertonen, mogen we vergeten, dat de ons aanvertrouwde schat, ons verplichtingen oplegt. Het Evangelie stelt ons tot schuldenaars. Nu komt het er maar op aan, van deze schat te getuigen op eén aangename wijze; met haar te dienen zó, dat de ander zich niet beledigd gevoelt, en zonder blind te zijn voor eigen fouten noch voor de schoonheden in anderer leven. De lamp brande op de zuivere olie des Geestes!

L.

Laet het kostelijckst van al
U niet roeckeloos ontslippen,
Dat's de tijd, die snel gaet glippen,
Zonder dat hij keeren zal.

Zand en zaad

Het is verschrikkelijk, om te schrikken dus, zo hard als de tijd gaat. Het geeft ook al niet of het regent of dat je het prachtigste zomerweer hebt, de dagen vliegen voorbij. Dagen? Weken, maanden. U denkt natuurlijk al aan dat oudejaarslied, waarin de hele tijd als een schaduw heenvliedt. Ze klagen er trouwens allemaal over. Over 't weer? Ja, dat ook, maar niet minder over 't feit, dat de week om is voor dat je eraan begonnen bent. Bij wijze van spreken. En het telt maar op. Sommigen van ons hebben al heel wat kruisjes achter de rug, al moet ik zeggen dat de mensen tegenwoordig lang jong blijven. Voor het oog dan. Voor het niet al te scherp ziend oog. Tenslotte weet iedereen wel, dat de afbraak nogal gauw begint. Dat is altijd pijnlijk te constateren. Bij jezelf, maar ook bij anderen. Het geeft je zo het gevoel van dit-verlies-je toch!

Of ik al in de herfststemming ben? Eerlijk, je zou er ook wel in moeten komen. Ik fietste vandaag al weer over dode bladeren. Het sterven is over de landen gekomen en de zon verlaat ons steeds vroeger. Bittere geuren van late bloemen en vergeelde planten trekken over de akkers. De vogels hoor je maar nauwelijks. Ze zijn bezig de formaties samen te stellen en af te reizen. O, het is een schone tijd. Elke tijd is schoon in de schepping en wie zou niet dankbaar zijn in een stuk van de wereld te zijn geboren, waar de lente zo schoon is, de zomer zo begeerd, de herfst zo prachtig en de winter zo gezellig? Sommigen willen zo graag in het land van de eeuwige zonneschijn wonen. Waar het altijd maar groen is en bloeit. Ik dank u zeer. Geef mij dit land van mist en mest en modder, maar ook van tere berken, rode beuken, gouden velden en wonderlijke wolken met zon er in en er om.

En zo had ik het dus over de vlucht van de tijd en van de getijden. Ja, ja, als een mens uit de herinnering gaat putten wordt hij oud. En dat overkomt u nogal eens. Vroeger zus en toentertijd zo. Max van Praag zingt ook al gedurig van de jaren die maar voorbijgaan. Waar ik toch heen wil?

Ik ben vanmorgen ontwaakt. Allicht zult u zeggen. O, maar niet ieder die opstaat is wakker. Ds Jansma heeft op mijn deur geklopt. Met de post, die pas om tien uur kwam en ik al twee uren verbeidde, kwam een drukwerkje waarin onze uniesecretaris de klok van het kerstnummer ging luiden. Nu ben ik reeds enige maanden denkende aan dat nummer, zonder trouwens veel op te schieten, maar in andere jaren had ik geregeld zo'n hoekje op de vijfde pagina rechts boven, waarin ik u allen poogde

op te wekken toch mee te gaan doen aan de colportage. Ik trachtte u te verleiden de bestellingen met tien procent op te voeren. En sommigen deden wat we adviseerden. Maar nu heb ik de boot gemist. Ik heb vergeten reclame te maken. O die las u toch nooit? Dat zou mij een troost zijn, achteraf.

Maar om nu de schade nog enigszins in te halen; om u te tonen, dat het mij wel terdege ter harte gaat wat u aan kerstnummers bestelt: wees zo goed en zo dapper en bestel weer meer dit jaar. Ik begon dit stukje zo droevig en in stijl? Ik zal u zeggen: nog een paar jaren en we zijn er niet meer, hier. En wat knoeien we met onze tijd. Zitten hele avonden te praten over wissewasjes. Roken, drinken koffie of thee, lezen het krantje en strekken dan onze burgerlijke benen op een burgerlijk ledikant; weer een dag voorbij. Ik weet wel, u hebt de hele dag geploeterd, of u minstens onledig gehouden, uw werk verricht. Maar wees eerlijk: is u tevreden zo. Om het nu eens te zeggen — ik vind dat altijd moeilijk het zo te zeggen: wat hebt u voor de Heer gedaan?

Nee, natuurlijk niet; daarvoor hoeft u niet met kerstnummers te lopen. Mag ik u nog eens vragen: wat heeft u voor de Heer gedaan in dit jaar, dat ons onder de handen wegglijdt. Hier stoppen met lezen en nadenken a.u.b.

Ik wek onze mensen allemaal her en der op zich geheel aan dit werk te geven. Ik zit me eigenlijk gewoon aan mezelf te ergeren als ik eraan denk hoe gemakzuchtig en lui ik soms ben. En anderen zijn. En de jaren ze gaan voorbij. Straks luidt de avondklok. Nog even en de schaduwen vallen. Niet lang meer en het wordt donker. Dan zal mijn toekomst alleen nog de grote morgen Gods zijn. Maar zal ik goud, zilver of edele stenen hebben of slechts hooi, stro en stoppelen? Ik mag er niet aan denken hoe verschrikkelijk leeg het leven soms is, bij mij, bij u. Om te schrikken zo leeg. En voorbij gaan de dagen. En de dagen gaan voorbij. Ze gaan voorbij. Voorbij!

HUIZINGA.

☆

Kroniek

90 jaar Ned. Zondagsschool Vereniging

Nu kun je wel wachten tot het eeuwfeest gevierd wordt, maar ben je dan nog Kroniekschrijver? En daar anderen er over schrijven mag je het toch ook doen.

Het protestants Christendom bezit o.a. twee instellingen, die van een niet te schatten betekenis en invloed zijn: *de bijbelgenootschappen en het zondagsschoolwerk.* Geen van beide treedt erg op de voorgrond, ze behoren ook niet tot de sfeer van conferenties en ze vallen evenmin onder de afdeling spectaculaire acties. Het zijn volledige werkgemeenschappen en zij doen hun werk „geruisloos", tenminste zo u het gestamp der persen en 't gejoel der kinderen niet meerekent. Ondanks vaak enorme moeilijkheden en grote teleurstellingen wordt hier gewerkt met een trouw en toewijding, die alle respect afdwingt. Beide instellingen ontplooien een steeds toenemende activiteit, want zij hebben geen grenzen. Hun taak en dus ook hun werk omvat àlle volkeren, en waar hun ook maar even een kans geboden wordt, laten zij die niet onbenut. En het resultaat? Door de arbeid der gezamelijke bijbelgenootschappen is de gehele bijbel of gedeelten daarvan in 1092 talen vertaald en gedrukt. Hierdoor is de bijbel het meest verspreide maar ook het goedkoopste boek ter wereld. „Zorg toch dat ieder het weet...." Dat is ook het motto van het zondagsschoolwerk. Waren er 100 jaar na het ontstaan van de allereerste zondagsschool reeds 12 1/2 millioen zondagsschoolkinderen, 40 jaar later telde men in 50 landen 32 millioen zondagsschoolkinderen. Hun aantal wordt nu zelfs over de 50 millioen geschat. *De bijbelgenootschappen en het zondagsschoolwerk zijn zeer belangrijke invalspoorten voor het Evangelie zowel in de grote volkerengemeenschap van de wereld als in de volksgemeenschap van een enkel land.*

We schreven reeds eerder iets neer over de bijbelgenootschappen; n.a.l. van het hier bovengenoemde feit deze keer iets over het werk van de zondagsschool.

De eerste zondagsschool. Deze werd in 1780 gesticht door de Engelsman Robert Raikes. De man was geen geestelijke, maar journalist en filantroop. Hij werd echter zeer bewogen met het lot van de kinderen, vooral in de mijnstreek van Engeland, waar de kinderen al op zeer jeugdige leeftijd moesten werken. Er was geen enkele instantie noch kerk, die zich het lot van deze kinderen aantrok, die al zo jong, werkende tussen mannen en vrouwen, door de liederlijke taal en drinkgewoonten lichamelijk, moreel en geestelijk te gronde gingen. In het begin had Robert Raikes veel tegenstand en miskenning te overwinnen, maar later genoot hij veel waardering en navolging. Deze eerste zondagsschool van Robert Raikes is eigenlijk de kiem geweest van drie andere belangrijke genootschappen in Engeland, n.l. het Londens Godsdienstig Tractaatgenootschap, het Brits- en buitenlands bijbelgenootschap en de Zondagsschool Unie.

In ons land werd de eerste zondagsschool gesticht door Dr Abraham Capadose, die in 1836 in Den Haag met 2 leerlingen begon. Er bestond al wel eerder zoiets als een zondagsschool, maar dan meer als een inrichting met betaalde krachten, vooral om verwaarloosde kinderen het bijbellezen en aan achterlijke kinderen de belijdenis te leren. Zo werd reeds in de kerkeraad van Utrecht in 1624 het voorstel besproken, dat bij de overheid zou worden aangedrongen op het stichten van enige „Sonndaechsche scholen, waarinne een yder sonder costen, souden mogen leeren ende scrijven, sonderling in de fondamenten onses christelichor geloofs onderwesen worden waerdoor allerley soorten van menschen nuttichlijk souden trecken van hare kinderen. De gelegenheyt ende bequaemheyt daertoe is veel in dese stat; de exempeler van de voorgaende tijden connen ons daertoe leyden, en de middelen administreren, so men maer deselve wilde bij den hant nemen". Maar Dr Capadose stichtte de eerste zondagsschool in ons land, zoals wij die kennen. Hij was in aanraking gekomen met het zondagsschoolwerk in Zwitserland en zag meteen de enorme betekenis van dit werk. Na Den Haag kwamen in Amsterdam, Rotterdam, Utrecht en Leiden ook zondagsscholen. Maar de grote verbreiding van het zondagsschoolwerk kwam eerst na de oprichting van Ned. Zondagsschool Vereeniging in 1866. De opzichters der N.Z.V. waren T. M. Looman, Ds C. S. Adema van Scheltema, Dr Ph. J. Hoedenaker en Jhr E. van Weede van Dijkveld. Een orgaan ten dienste van het zondagsschoolwerk werd uitgegeven, het heette „De Christelijke Familiekring". Ook verscheen het eerste Zondagsschoolrooster. — Het is merkwaardig, dat het zondagsschoolwerk niet door de kerk „ontdekt" en opgericht werd. Het zondagsschoolwerk is ontstaan in een tijd, dat de kerk te gronde scheen te gaan aan dood formalisme en alle daadkracht verloren scheen. In die tijd deed God dit grote werk ontstaan buiten de kerk, om mede daardoor de kerk tot nieuw leven te brengen. Het zondagsschoolwerk is vrucht van de opwekkingsbewegingen van het Piëtisme en het Reveil. In ons land werden naast de N.Z.V. nog de Geref. zondagsschoolver., „Jachin" in 1871, de Lutherse in 1873, de Chr. Geref. in 1910 opgericht. De Vrijzinnige richting stichtte haar eerste zondagsschool „Vrij en Vroom" in 1867.

In 1953 bezochten ongeveer 500.000 kinderen in ons land een zondagsschool. Dan is wel duidelijk welk een enorme betekenis de zondagsschool heeft voor de verbreiding van het Evangelie. Door het zondagsschoolonderwijs raken de gezinnen bekend met de bijbelse geschiedenissen en vertrouwd met de begrippen-

uit de Bijbel, die anders totaal onbekend bleven en niet begrepen werden.

De zondagsschool als wereldverschijnsel

Al heel spoedig na de eerste zondagsschool van Robert Raikes begon men ook in andere landen de grote betekenis van dit werk in te zien. In Amerika werd de eerste zondagsschool in 1790 gesticht. Dat was juist tien jaar later. In dit land kreeg het zondagsschoolwerk de grootste omvang. In 1824 werd de American Sunday School Union opgericht en in 1864 de Foreign Sunday School Association. Was de eerste vereniging opgericht ter stimulering van het werk in eigen land, de tweede instelling stelde zich ten doel het zondagsschoolwerk in andere landen op te richten. In Frankrijk, Zwitserland en de Scandinavische landen werd door deze vereniging het zondagsschoolwerk begonnen. In 1803 werd in Engeland reeds de Sunday School Union opgericht. En op initiatief van deze unie werd in het begin van de vorige eeuw in China, Japan, India, Afrika en New Zealand met het zondagsschoolwerk een begin gemaakt. In Duitsland werd eerst in 1875 de Verein für Förderung der Sonndagschule Sache opgericht.

In 1899 verbonden zich de zondagsschoolverenigingen uit verschillende landen tot een wereldfederatie: de World Sundayschool Association. De oprichtingsvergadering vond plaats te New York en men besloot om de vier jaar te vergaderen. 25 Jaar later vergaderde deze Association te Los Angelos. Op dit zilveren feest waren 8000 afgevaardigden aanwezig, tezamen 50 landen vertegenwoordigende, terwijl 32 millioen kinderen door het zondagsschoolwerk bereikt werden (in 1924). Door deze getallen wordt nog weer eens duidelijk, hoe belangrijk deze instelling van het Protestants Christendom is. Brede scharen van de wereldbevolking zouden volkomen onbekend zijn gebleven met de bijbel en het Evangelie, indien de zondagsschool er niet was. En dit zal steeds weer van elk nieuw geslacht gezegd kunnen worden. Er is in de loop der jaren zeer veel gewijzigd in de methode van onderwijs. Er zijn zelfs verschillende methodes. Steeds weer zullen de zondagsschoolmensen met de resultaten van de moderne wetenschappen (kinderpsychologie) hun winst doen, het werk opnieuw vormen waar dit nodig is. En alles met nog steeds dezelfde bedoeling, waarmede het zondagssch.werk destijds werd begonnen: het opkomend geslacht te bewaren tegen het afdrijven naar het volslagen heidendom. Daarom zal dit werk steeds weer zichzelf vernieuwen, opdat het kind blijft luisteren en het gehoorde in het gezin verder vertelt.

De Rooms Kath. Kerk bezit geen zondagsschoolwerk. Wel heeft deze kerk het geprobeerd, vooral in Frankrijk en in Amerika. Maar deze pogingen zijn volkomen mislukt. G. Br.

Ds H. Hasper viert vandaag zijn zeventigste verjaardag

Het is ons een oprecht genoegen, Ds Hasper bij dezen te mogen feliciteren met zijn zeventigste verjaardag, die hij vandaag, 14 Sept., viert.

Het zal niet nodig zijn, de lezer te informeren, wie Ds Hasper is. Een steeds groter wordend aantal van onze Gemeenten zingt in haar diensten uit de bundel „Lofzangen en Gebeden", in de totstandkoming waarvan Ds Hasper zo'n groot aandeel heeft gehad. Zonder hem zou onze prachtige bundel er zeker niet geweest zijn!

Ds H. Hasper, geboren in het jaar 1886, studeerde theologie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, ging in 1927 over tot de Gereformeerde Kerken in hersteld verband en ging in 1946, bij de hereniging van deze kerken met de Nederl. Herv. Kerk, met emeritaat.

In 1912 ontstond er contact tussen Ds Hasper en wijlen prof. dr H. Th. Obbink over de verbetering van het kerkgezang. Steeds meer figuren (uit hervormde, lutherse, doopsgezinde, oud-katholieke en ook roomskatholieke kring) schaarden zich achter het streven tot reformatie van het psalmgezang en de geestelijke liederen, en zo ontstond de stichting „Geestelijke liederen uit de schat van de kerk der eeuwen", waarvan Ds Hasper de voorzitter werd en nog steeds is.

Verweg het grootste deel van de in onze bundel opgenomen geestelijke liederen is ontleend aan de door deze Stichting verzamelde en ook bewerkte liederenschat.

In 1936 verscheen „Het boek der Psalmen", naar het hebreeuws bewerkt op de oorspronkelijke melodieën der reformatie, door Ds Hasper. Een deel van de oplage werd ook voorzien van het „evulgatur" en het „nihil obstat" der R. K. Kerk. Dit Psalter 1936 vindt U opgenomen in onze eerste uitgave van Lofzangen en Gebeden.

In 1949 verscheen een herziene uitgave van het Psalter, waarvan ook onze Gemeenten profiteren, doordat dit Psalter 1949 mocht worden opgenomen in de tweede uitgave van Lofzangen en Gebeden.

Ds Hasper en zijn Stichting deden meer.

Voor alle militairen, betrokken bij de mobilisatie van 1939—'40 werd een boekje samengesteld met psalmen en gezangen, morgenwijdingen en avondsluitingen, dat in 400.000 ex. verspreid werd.

In 1953 verscheen een liturgisch handboekje ten dienste van de Protestantse geestelijke verzorging van de Koninklijke Marine, samengesteld door Ds Hasper, in overleg met de Hoofd-Vlootpredikant, dat ook weer psalmen, gezangen, morgenwijdingen, dagsluitingen en gebeden bevat. Het is een juweeltje van een boekje.

Niet alleen in ons Vaderland, maar ook daarbuiten profiteert men van de belangrijke arbeid van Ds Hasper. Ook de Kerken van Indonesië en Nw. Guinea wisten deze arbeid te waarderen en te benutten voor de kerkzang.

Nog steeds, ondanks vele en vaak zeer onprettige tegenslagen, arbeidt Ds Hasper onverstoorbaar verder om zijn bijdrage te leveren aan de vernieuwing van het Kerkgezang in Nederland en daarbuiten. En Baptist Nederland is hem iedere Zondag opnieuw weer dankbaar voor zijn prachtige arbeid.

Wf.

woord in de middagdienst de heilige handeling door onze voorganger plaats. Velen waren ontroerd toen deze jonge mensen op deze wijze in het openbaar van hun geloof in onze Heer Jezus getuigden.

Na de dienst mochten wij met een groot aantal broeders en zusters het heilig avondmaal vieren. De jonge leden werden door een der ouderlingen hartelijk in de gemeente verwelkomd.

Wij geloven in en bidden om meer zegen. Het geeft ons moed, trouw te zijn in het werk, dat de grote Redder van zondaren aan zijn kinderen heeft opgedragen.

De sekretaris,
W. DE LANGE.

NIEUW WEERDINGE

Nieuw Weerdinge had het grote voorrecht om zondag 2 Sept. een jonge zuster op haar belijdenis door de doop de gemeente binnen te leiden. Bij het Avondmaal werd zij door een der ouderlingen hartelijk toegesproken en welkom geheten. 's Avonds kwam de gemeente met haar vrienden bijeen om in een feestelijk samenzijn de verjaardag van onze Voorganger te herdenken.

'tWas een fijne avond, waar we God mochten danken voor hetgeen Hij ons in Ds Stukker heeft geschonken.

Maar blijdschap en droefheid wisselden ook hier elkaar af. Woensdagmorgen werden we opgeschrikt door de mare dat onze jonge broeder Jan Hofman in die nacht onverwacht was overleden. Dinsdag was hij de hele dag druk in zijn zaak bezig en 's nachts heeft de Heer hem opgeroepen. Dat niet alleen de gemeente, doch de gehele plaats onzer inwoning zeer onder de indruk van dit plotseling overlijden was, bleek duidelijk uit de dagelijkse gesprekken en de geweldige belangstelling zaterdag bij de begrafenis, plm. 300 mensen volgden de baar naar het kerkhof. Aan het graf werd gesproken door br J. Lever, Ds Ketelaar, en Ds Stukker, terwijl aan het slot de vader van de overledene, br J. Hofman, een dankwoord sprak en onder tranen kon zeggen: „Tot ziens Jan, bij Jezus".

Moge de God aller genade de jonge weduwe, de ouders en verdere familie, die troost en kracht geven die Hij alleen geven kan en laten wij hen gedenken in onze gebeden.

De secr.

ENSCHEDE

Het is al weer enige tijd geleden, dat U door middel van ons weekblad iets hoorde van onze Gemeente.

Wij kunnen u de verblijdende mededeling doen dat het goed gaat in Enschede. Zondag 2 Sept. mochten wij weer een doopdienst houden, waarin zeven jongelui in het watergraf afdaalden.

Al deze jongelui waren deze zomer in Renderloo tot overgave gekomen; onder hen waren drie kinderen uit één gezin, die tot de Gemeente toetraden. Er was grote blijdschap in de Gemeente over zoveel zegen die de Heer ons gaf. Wij mogen ons ook verheugen over de goede opkomst die er is in onze diensten, vooral in de morgendienst komen veel mensen van buiten onze Gemeente. Onze voorganger breng telke zondag met vuur en veel toewijding het rijke Evangelie. Zondag 16 Sept. D. V. zal voor onze Gemeente weer een feestdag zijn, dan hopen wij het 25-jarig bestaan der Gemeente te herdenken. Hierover hopen wij u naderhand nog iets te berichten.

Moge de Heer onze Gemeenten maar rijkelijk zegenen, en tot een zegen doen zijn.

Namens de Gemeente,
J. H., sekretaris.

Een belangrijk weekend

Verslag van het weekend voor Evangelisatiewerkers op „Renderloo" 1 en 2 september j.l.

Aan het einde van deze conferentie konden wij van harte instemmen met dit door de Studiecomm. v.d. E.C.U. uitgevoerde plan om de Evangelisatiewerkers uit onze Gemeenten bijeen te brengen om te praten over de mogelijkheden en meer nog over de problemen rondom de Evang. arbeid.

In zijn openingswoord zei Ds Bosma o.a. Een levende gemeente bouwt aan haar toekomst en willen we spreken over morgen, dan dienen we ons te bezinnen over hetgeen wij gisteren deden.

En br Olijslager die de deelnemers namens de E.C.U. welkom heette, bevestigde de overtuiging door deze woorden: Gemeenten die niet Evangeliseren gaan onherroepelijk ten gronde.

De avondvergadering bracht ons eerst de inleiding van Ds Harkema over „Massa-evangelisatie".

Spreker begon z'n betoog met op te merken dat de Bijbel openbaart dat de N. T. Gemeente er niet is om de Gemeente zelf. De N. T. Gemeente leeft uit, aan en voor het Evangelie.

Met voorbeelden uit de H. S. bewees spr. dat massa-evangelisatie niet nieuw of modern is:....Jezus de *Schare* ziende....de *duizenden* op de Pinksterdag. De gedachte verwerpende of wij dit soort werk niet moeten overlaten aan de grote kerken, zei spr: wij hebben een kans indien wij deze slechts willen grijpen.

De mens is massamens, opgelost in de massa, door vakbond etc. De Mens leeft niet meer maar wordt geleefd. Globaal genomen heeft de mens slechts èèn interesse: Brood en spelen. De neerslag daarvan vindt men terug in de jeugd die slechts belangstelling heeft voor bioscoop, jazz en dancing. Ontstellend is de onkerkelijkheid der jeugd.

En toch zijn er die zich aan het massale pogen te ontworstelen maar niet altijd houvast kunnen vinden.

We hebben een schuld aan de massa. Zij heeft het recht het Evangelie van ons op te eisen. Ze doet het niet, maar dat ontslaat ons niet van de plicht om het te brengen. Wij zijn er van overtuigd dat het Licht in ons in opgegaan, maar zijn daardoor geroepen dat Licht verder te dragen. De massa heeft geklopt op de deur der kerk maar ontving in vele gevallen stenen voor brood. Wij staan tegenover de massa niet als volks- of verbondskerk maar als N. T. Gemeenten, met de boodschap van Genade, Verzoening en Verlossing.

Aan het slot van zijn toespraak somde spr. enkele mogelijkheden van massa-evangelisatie op als: prediking op straat, in parken, openluchttheaters etc. Gewestelijke en landelijke evangelisatiedagen en niet te vergeten het geschreven woord, waarbij wij in de uiterst gunstige positie verkeren dat wij de beschikking hebben over de „Zaaier".

Dat de tentarbeid het niet meer doet is geenzins de mening van de inleider, integendeel wij moeten de beschikking hebben over minstens vier tenten.

Spr. besloot zijn toespraak met de zelfde woorden die ook geklonken hebben op de Jubileum conf. v. d. Unie: *„Doe iets, o doe iets voor Jezus."*

Na de koffie werden zes discussiegroepen gevormd die zich te beraden hadden over de volgende vragen:

1 Wat is de beste methode om de massamens te benaderen?

2 Hoe activeren wij de plaatselijke Gemeente?

3 Moeten wij als Gemeenten ons niet ernstig bezinnen op de mogelijkheden tot gezamenlijke streek- of gewestelijke Evang?

4 Wat zal voor onze Gemeenten vruchtbaarder zijn: Interkerkelijke of Gemeentelijke evangelisatie?

5 Is het gewenst aan het slot der samenkomst de mensen de gelegenheid te geven daadwerkelijk voor Christus te beslissen?

Weer bijeen gekomen luisterden we naar de verschillende meningen over deze

vragen die uiteraard niet alle eenstemmig waren maar dat juist was het leerzame. Over één ding waren allen het eens n.l. dat voor alle evangelisatie een *biddende Gemeente* voorwaarde is en dat er in de gezinnen gebeden moet worden voor de activiteiten in de Gemeente.

Als suggestie werd naar voren gebracht Openlucht film en televisie opdat wij niet weer 20 jaar achteraankomen. De studiecomm. der E.C.U. zal aan deze suggestie aandacht schenken zodat wij er t.z.t. wel meer van zullen horen.

De zondagmorgen vond ons bijeen voor een wijdingsdienst geleid door Ds J. Bosma die ons bepaalde bij Paulus, die de joden een jood en de grieken een griek was, d.w.z. die zich inleefde in de gedachtenwereld van zijn Evangelisatie-object.

De middag vond ons gereed om te luisteren naar Ds R. Reiling die zou spreken over het onderwerp: Persoonlijke Evangelisatie en dat dan ook deed beginnende met te zeggen: In de eerste plaats zal mijn inleiding zijn een *bezinning*. Wij worden geconfronteerd met het feit dat wij de onmacht zien van de Kerk. Het is ook moeilijk contacten te vinden in een volkomen leegte. Dat wij ongerust worden om wat om ons heen gebeurt is geen wonder. Onze ongerustheid heeft ons er toe gedreven het probleem langs Psychologie, Statistische en Sociologische weg te benaderen en te verklaren, maar de methodes zijn onbevredigend.

Nodig is dat wij de hand in eigen boezem steken. Wij hebben de opdracht tot het vangen van zielen. Het brengen van de enkeling door de enkeling in aanraking met Christus.

Primair is nodig dat wij vervuld worden door de H. G. Wanneer wij citeren „De Liefde van Christus dringt ons" dan dienen wij ons eerst af te vragen of wij alles doen uit liefde tot Jezus en als wij daarop met ja antwoorden zijn we niet zo gauw op onze tenen getrapt, want wat komen wij er dan opaan. Wij zouden onszelf een slechte dienst bewijzen als we onszelf niet gingen toetsen.

Wat is de drijfveer van ons werk?

Bewogenheid met deze arme wereld? of machtsvorming en zelfhandhaving?

Is dus de eerste voorwaarde zelfonderzoek, de tweede is „Schriftkennis".

Christus putte voortdurend uit de H. S. en de apostelen eveneens.

„Iedere Baptist een Evangelist" dat was zo in het verleden, maar zou dat nu nog zo zijn? Zien wij nog wel 't grote belang van 't gebedsleven? Christus leefde uit het gebed en zou dat dan voor ons niet meer nodig zijn? Om persoonlijke Evangelisatie te bedrijven, is het nodig te luisteren naar God maar ook naar de medemens, zijn noden, zijn gedachten. Om met die medemens in contact te komen is het nodig alle aangelegenheden die zich voordoen aan te grijpen, wakende te zijn zoals een jager wakende is om zijn prooi te ontdekken en te vangen. Neem één mee naar de Kerk en wees niet bang dat de ander het niet begrijpt.

De discussie ging deze keer over de volgende vragen:

1 Wat is de achtergrond v.d. vernieuwde evangelisatiedrang onder ons? (bewogenheid?)

2 Hoe verkrijgen wij in onze Gemeente een groep van mensen, die geschikt en bereid zijn tot persoonlijke Evangelisatie?

3 Hoever kunnen wij gaan in onze bereidheid om de ander te verstaan?

4 Hoe weten we of we onze persoon los moeten laten en wanneer?

5 Welke mogelijkheden zijn er tot persoonlijk contact met buitenstaanders?

Uit de gedachten die uit deze discussie naar voren kwamen tippen we alleen maar aan dat men eenparig van oordeel was dat de mogelijkheden tot persoonlijk contact legio zijn en rondom ons liggen; de buurman, de medearbeider, de klant. Maar de werkers????

Ds J. Reiling vatte al het besprokene op deze conferentie samen in de volgende stellingen:

1 Massa-evangelisatie moet steeds leiden tot persoonlijke ontmoetingen. De massamens is opgelost in de massa (zoals zout in water) en moet door ons weer gekristaliseerd, afgescheiden worden.

2 Massale evangelisatie is een veelzijdig bedrijf, ieder kan en moet er een taak in hebben.

3 Evangelisatiekracht v. d. Gemeente hangt af van de diepte van haar verborgen leven met de Heer.

4 Onze *prooi* (denk aan de jager) woont naast ons.

5 Zondaarsliefde is de bereidheid om de ander serieus te nemen zoals Christus hem serieus neemt.

Met het zingen van „Is Uw leven voor and'ren ten zegen?" en een hartelijke dankstond waarin tegelijkertijd een zegen werd gevraagd voor al die jonge mensen die hun Heer vonden op ons evangelisatiecentrum „Renderloo", werd deze conferentie gesloten.

Hoe zal de uitwerking zijn??? Het woord en de daad is aan U Gemeenten!!!!

Groningen. JAC. L. DE VRIES.

Attentie

MEDEDELINGEN VAN DE U.Z.C.

Br J. Kool, voorganger der Bapt. Gemeente in Paramaribo, Suriname, en reeds enige tijd met verlof in ons land, stelt zich gaarne beschikbaar om op de Zendingsbijeenkomsten van Gemeenten of verenigingen te spreken over zijn arbeid in Suriname. Hij beschikt over gekleurde lichtbeelden en een projector.

Gezien onze broeder vermoedelijk begin 1957 weer vertrekt, is het van belang, zo spoedig mogelijk contact met hem op te nemen.

Zijn adres is:

J. Kool, Rijksstraatweg 739, Wassenaar.

In verband met het bedanken van Ds H. D. Hooghwinkel als secretaris van de U.Z.C. (Ds H. dient thans als Legerpredikant) gelieve U voorlopig Uw event. correspondentie, bestemd voor de U.Z.C., te richten aan

Ds H. v. d. Werf,
Nijkampenweg 189, Emmen.

Namens de U.Z.C.,
H. v. d. WERF.

Diversen

INTREDE IN DE BAPT. GEMEENTE TE STAVEREN

Zondag 23 Sept. a.s.:
9.30 uur Bevestiging van cand. Ph. Lindeman door Ds Boeschoten
2.30 uur Intrede Ds Ph. Lindeman
7.30 uur Begroetingssamenkomst.

Vrienden en belangstellenden van elders, die gastvrijheid verlangen voor maaltijden, worden vriendelijk verzocht hiervan tijdig te berichten aan

P. S. VISSER.
Voorstraat 28, Staveren.

Oecumenisch Bijbelrooster 1957

Dezer dagen ontvingen wij van het Bureau van de Oec. Raad van Kerken in Nederland een exemplaar van het nieuwe Bijbelrooster, bedoeld om leiding te geven bij het Bijbellezen in het jaar 1957. Dit is de derde maal, dat de Oec. Raad met een dergelijk rooster uitkomt. Door dit rooster wordt de mogelijkheid geschapen, dat in brede kring op dezelfde dag ook dezelfde bijbelgedeelten worden gelezen, een mogelijkheid die, naar we hopen, ook door velen in onze Gemeenten gerealiseerd zal worden.

In het rooster zijn bijbelgedeelten aangegeven zowel voor de morgen als voor de avond.

De prijs bedraagt 20 ct per ex. U kunt bestellen bij: Bureau Oec. Raad, Janskerkhof 15, Utrecht (Postrek. 322105 t.n.v. de Stichting ten dienste van de Oec. Raad in Nederland, Utrecht).

Christendom in het begin van het Atoomtijdperk

Slot

Paus Pius XI heeft het verlies van de arbeidersmassa „het grootste schandaal van de 19e eeuw" genoemd. Dan zijn er veel moderne stromingen in Europa die men nog wel tot de Westerse cultuur kan rekenen, maar die met het christendom toch ook zeer beslist hebben gebroken. Kenners van Oostenrijk beweren dat van de Rooms Katholieken uit dat land ongeveer 80 procent geen contact meer heeft met de R.K. kerk. Als men dergelijke ontstellende feiten kent, begrijpt men de zin in het boek van Brockmöller, dat de kerk moet oppassen niet een nachtwachter over de westerse cultuur te worden.

En de massa's die de kerk vandaag nog altijd heeft, hoe staat het met hen? Is hier niet een machtig leger dat alleen maar christen is op Zondag? En hoe gering zijn de getallen van hen die ook in de week christen zijn. Men gaat wel naar de kerk op Zondag, maar in het denken over de dingen die in verband staan met het loon, in de fabriek en in de zaak, in hun opvattingen over huwelijk en gezinsleven, in hun politieke beslissingen, in het denken over zgn. wereldse dingen, denken en leven velen alsof ze geen christenen waren. Het leven van deze naamchristenen geeft de echte christelijke kerk weer zo echt de gestalte van een vreemdeling in de wereld van vandaag. De situatie wordt hierdoor nog verergerd, dat het aantal mannen dat echt christen is ontstellend klein is. De man zwijgt in de kerk, hij doet niet meer mee, hij is niet meer actief. De katholieke schrijver voert bewijzen aan uit Frankrijk, en hij geeft ook cijfers over één van de grootste steden in Duitsland. Bij een zielental van 18500 (hier moet men de kinderen, ongeveer 2000, aftrekken, daar zij voor de gang van zaken niet verantwoordelijk gesteld kunnen worden) dan hebben we nog 16500 over. Van deze mensen bezoeken 4757 Zondags regelmatig de diensten. Verdeeld in 3350 vrouwen en maar 1650 mannen. Van 5650 huwelijken zijn 3150 kerkelijk ingezegend, 2500 ongeldig gesloten. In vergelijking met cijfers van de protestanten zijn deze cijfers van kerkbezoek nog uitermate gunstig. De evangelische kerken in Duitsland zouden doodgelukkig zijn als ze nog zoveel mensen in de kerk kregen.

De schrijver van dit moedige boek stelt dan een hele reeks vragen in hoever het christendom in Europa nog de moed heeft om in het openbaar christen te zijn. Houden de getrouwen misschien alleen maar aan de vorm vast omdat ze de moed missen om met het christendom te breken? Heeft het kleine getal dat de kerk nog over heeft wel de kracht om de vloedgolf van goddeloosheid het hoofd te bieden.

Dan worden de leiders in de kerken ook geducht onder het mes genomen. Staan deze mensen wel open voor de problemen van hun tijd? De pastoor leeft in zijn veilige levensruimte, afgescheiden van en beschermd tegen de stormen van de moderne tijd. Een levensruimte afkomstig uit een andere tijd. De priester is meestal omgeven door conservatieve mensen. Zolang er nog een behoorlijk getal mensen in de kerk komt zeggen deze dat het nog wel goed gaat en de priester heeft een heel scheef beeld van de eigenlijke situatie. De mensen die er niet meer zijn, die ziet hij niet. Hij verdubbelt zijn vermaningen inplaats van dat hij de problemen bestudeert waarom de buitenstaanders in het moderne leven zich niet meer gevoelen aangesproken.

Zien we vandaag niet een herhaling van het drama van het farizeïsme, n.l. dat aanvankelijke blindheid hen later tot zonde werd. De pastoor staat God in de weg, God die bezig is om de vormen van een oude tijd stuk te slaan en een nieuwe tijd te laten doorbreken. De dienaar van de kerk staat God hierbij vaak in de weg, doordat hij met hand en tand vasthoudt aan het oude.

Merkwaardig is het dat Brockmöller een waarderend woord spreekt over de reformatie. Eerst toen de reformatoren zijn opgetreden begon het tot de R.K. kerk door te dringen dat ze door en door rot geworden was, en kwam de restauratie op gang. Zo begint het ook vandaag tot de kerk door te dringen dat het de verrotte sociale toestanden waren die de massa's in Europa in beweging hebben gebracht. De schrijver van dit moedige boek waarschuwt er voor om niet de communisten of Hitler van alles de schuld te geven. We moeten niet omzien naar een zondebok om die met onze eigen schuld beladen de woestijn in te zenden.

In dit boek wordt hoofdzakelijk betoogd, dat het christendom zich niet al te zeer aan bepaalde cultuurvormen moet binden. Om u duidelijk te maken wat hij bedoelt, herinner ik u aan de gang van zaken met onze baptisten gemeenten in communistisch China. Onze gemeenten hebben zich daar merkwaardig gemakkelijk kunnen aanpassen aan de nieuwe situatie, omdat we als baptisten geen verpolitiekte kerk zijn en ons niet verzworen hebben aan een kapitalistische staatsvorm. We kunnen ook leven in een communistisch land, zoals onze broeders tonen in Rusland en China.

Zo pleit deze schrijver er voor dat Rome de vechthouding moet vervangen door een nieuwe koers en moet trachten met de communistisch denkende wereld in gesprek te komen. Niet de vijand excommuniceren, maar hem dopen zij het devies.

De schrijver roept op tot een nieuw apostolaat van de gehele kerk; een terugkeer tot de krachten van de apostolische eeuw. Ook toen stond de wereld te waggelen. De bisschoppen van die tijd dachten er niet aan om hun krachten er aan te geven om het verrotte Romeinse rijk in stand te houden. Ze hebben de moed gehad om het evangelie te brengen aan de barbaren en hen te dopen. Zo moet de kerk vandaag de blijde boodschap in onze wereld indragen.

Het artikel eindigt met een woord van de schrijver: Wij zijn zaaiers; wij zijn zaadkorrels. Het is de wet van de christelijke waarheid. Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft blijft ze alleen, maar indien ze sterft brengt ze veel vrucht voort.

Wat mij in dit moedige getuigenis van deze Roomse priester treft is dat hier de profeet tegelijk ook priester is. De man die de werkelijkheid van de nieuwe tijd analiseert en die donderend confronteert met het oordeel van den levenden God, die tegelijk de tedere zielzorger die de zwakke mens van vandaag vasthoudt en met hem meegaat op de moeizame weg. Zeldzaam is het, dit profeet zijn en priester zijn in één persoon.

De echte baptist heeft altijd een open oor voor mensen die een boodschap hebben, ook al is de profeet een Roomse priester. En is het ook niet zo, dat de echte Baptist zich altijd zelf weer zal herkennen in deze bewogenheid met de verloornen?

We weten niet wat God voor heeft met het christendom van het atoomtijdperk. We weten niet wat God met de gemeente zal doen in het morgenuur, op de middaghoogte en in de avondschemering van onze tijd, maar we weten zeker dat het rijk van God éénmaal heerlijk zal doorbreken. We weten dat Christus komt om voor eeuwig de Troon van God onder ons op te richten en dat éénmaal God alles in allen zal zijn. We weten ook dat ons christendom slechts in zoverre echt christendom is, als ons werk de Geest ademt van Hem die gekomen is om te zoeken en te redden wat verloren is.

JAC. DE JONG.

De domheid dringt zich naar voren, om gezien te worden; de schranderheid gaat achteraan staan, om te zien

Losse Schakels

Het Oog Aan het oog wordt in de Schrift grote aandacht besteed. „De onwetende leert meer met het oog dan met het oor" moet Shakespeare gezegd hebben en elders moet geleerd zijn: „een woord voor het oog, is meer waard dan drie in het oor". In het verleden zijn bij de opvoeding en het onderwijs allicht enkele zintuigen wat verwaarloosd. We zijn in onze jeugd teveel behandeld, als waren we louter oor. Het moet zijn voorgekomen, dat op een excursie van jonge H.B.S.ers de leerlingen de aardappelplant niet herkenden, ofschoon ze de bizonderheden van deze plant geleerd hadden. En hoe staat het met de waardering van het oog op dat levensvlak, waar wij ons als gemeenten bewegen? Op de Zondagsschool is het flanelbord ingevoerd en we hebben zo de indruk, dat onze onderwijzers op die scholen dat leermiddel niet meer zouden willen missen. Maar zijn er niet meer middelen, om de kennis, die we graag zouden overplanten in de ziel der kleine kinderen en der jongens en meisjes, aan hun kwijt te worden?

Oog en Hart In het zondagsschooltijdschrift indertijd uitgegeven door de duitse baptisten, stond ook een rubriek: „Door de ogen in het hart". In deze rubriek werd aangegeven hoe men de hoofdgedachte van de behandelde les voor de kinderen op het zwarte bord kon illustreren. Dat had o.i. dit voordeel, dat de kinderen datgene, waarom het in de les gegaan was, zich beter konden inprenten. Natuurlijk moet zo'n illustratie eenvoudig zijn, gemakkelijk te begrijpen en door kinderen na te tekenen. Doordat hun dat laatste gevraagd werd kon men uit de reprodukties, die zij thuis uit het hoofd moesten maken, afleiden of, en zo ja, inhoeverre zij de bordtekening begrepen hadden en daarmede de strekking van het onderwezene gevat. We weten niet of deze methode bestaan kan in het oordeel der paedagogen.

„Terug vragen" We hebben zondagsscholen gekend, waarop men iedere les begon met het „terug vragen" van de les van de laatste zondag. Dat was een manier om zichzelf te kontroleren. Als de kinderen er niets of niet veel van terecht brachten, was de mogelijkheid te overwegen of men wel duidelijk genoeg geweest was en de dingen konkreet genoeg had voorgesteld: „uitgeschilderd."

Deze zelfkritiek kon tot verbetering van eigen arbeid leiden. Niemand, die zijn taak op de zondagsschool serieus opvat kan het onverschillig zijn of hij de akker wel goed bestelt. We hebben eens een onderzoek ingesteld naar het (hoofdzakelijk verstandelijk) resultaat van godsdienstonderwijs, dat jongens en meisjes gehad hadden. De leeftijden waren van 10—12 jaar en van 13—15. We vatten de inhoud van de blijde boodschap samen in een achttal vragen a.g. datgene, waar op het ten slotte bij heel het onderwijs, dat wij de kinderen op zondagsschool en clubjes geven, draait. De antwoorden waren inderdaad niet onbevredigend. Sommige vragen waren van formele aard, andere betroffen meer het begrijpen van hetgeen onderricht was, en het inzicht der jeudigen in de waarheid van het evangelie te peilen. De meesten lieten blijken het wezenlijke van het evangelie wel te hebben begrepen. Zij beseften waarom het ging. — Zij hadden de vragen onder toezicht beantwoord, dus was er geen sprake van voorlichting door ouderen of afkijken.

Het oog als poort We staan aan de aanvang van het winterwerk. Als oud-sider moge ik vragen of het nuttig zou kunnen zijn eens tezamen te overwegen in hoeverre en door welke hulpmiddelen, meer geprofiteerd zou kunnen worden van het gezichtszintuig. Het flanelbord is genoemd. Heeft men filmstrips (stilstaande beelden)? Ook films? Zo af en toe gebeurt het, dat ik, op weg om hier of daar het evangelie te brengen, een bioscoop voorbij kom. Men heeft tegenwoordig zo'n lichtbeelden „paleis" in haast elke plaats, die zichzelf een beetje respekteert. Nu zag ik onlangs zulk een gebouw leegstromen, en wat mij daarbij opviel, was, dat het schier uitsluitend jonge mensen waren die naar buiten kwamen. Zeker: in de kerk die ik een kwartiertje later betrad, waren ook verscheidene jonge mensen. Maar de vraag kwam toch op: waarom daar honderden en hier enkele tientallen? — De arbeid meer op het oog afstemmen? Ik weet het niet. Deskundig ben ik niet. Ik heb in mijn leven alleen wat geexperimenteerd, want men moet de weg tot de mensen zoeken.

Zien en inzien Inzicht is het ware zien. Wanneer het zien met het natuurlijke oog, niet leidt tot het verkrijgen van inzicht, dan is het niet goed gebruikt of althans niet goed verlicht geweest. Het gaat bij alles — en niet alleen bij het zien, ook bij het luisteren — om het verwerven van inzicht. Inzicht is de vrucht van het verwerkte geziene en gehoorde — kortom: van hetgeen met de zintuigen is waargenomen. Het leven, het gebeuren heeft zin. Deze zin te ontdekken — tijdig te ontdekken — is nodig, en daartoe wil het evangelie ons helpen. De prediking van het evangelie wil inzicht wekken. Wie een stenografisch verslag van de preek mee naar huis neemt en niet meer — gaat arm naar huis. We moeten méér weten, dan er gezegd is. Er moet inzicht gekomen of verdiept zijn. De geest moet verhelderd geworden zijn. Dan is er opbouw geweest en zijn we in de echte zin van het woord „gesticht". Het Woord kan ons verrijken maar niet als we het niet verwerken; als het gehoorde niet geschouwd en het geschouwde niet beleefd wordt.

Daartoe zijn nodig „de verlichte ogen des harten" (Efez. 1 : 18).

Inzicht beslissend Wat wordt ingezien is van beslissende betekenis. Het inzicht is onvervreemdbaar. Van hetgeen men inziet is men verzekerd. Niemand kan ons dat meer uit de zin praten: wij kunnen er ons niet los van maken. Het kan onze hemel zijn; óók onze hel.

De Here Jezus wijst daarop in Luk. 13 : 28:

> Aldaar zal wening en knersing der tanden zijn, wanneer gij zult zien Abraham en Izaak en Jakob en al de profeten in het Koninkrijk van God, maar ulieden (zien) buiten geworpen.

Het inzicht zal doorbreken dat er een hemel is. Hij zal gezien worden; de zekerheid zal doorbreken dat er z a l i g e n; dat zij die zaligen zijn, die hier op aarde stonden aan Gods zijde: Abraham, Izaak, Jakob en al de profeten.

En naast dát inzicht zal dat ándere zich plaatsen: uzelven buitengeworpen; gij zult de hel zien en in die hel.... Heer ontferm U!.... uzélve.

Een ieder zal eenmaal de zekerheid hebben (vanuit de aanschouwing) dat er een hemel én dat er een hel is. Dat wordt u nu niet aangepraat en niemand praat het u dan uit de zin. Aanvaard wat God u door het evangelie laat inzien en neem dat als uitgangspunt en leidster van uw leven!

De kerk op straat Laat ons er voor zorgen dat we in ons openluchtwerk niet de kerk op straat brengen. Het blijve een niemand bindend (anders dan zedelijk) getuigenis van ons bezit en onze vreugde. De politie zal zorgen dat men ons niet lastig valt en wij moeten zorgen, dat wij de voorbijgangers niet lastig vallen. Wie er van horen wil, kome naderbij; wie er tegen is of onverschillig, hebbe de volle vrijheid onze actie te negeren. — Dat wordt echter wat moeilijk, wanneer wij bij ons openluchtwerk gaan bidden. O.i. behoort men dat na te laten. Dat eist, goed beschouwd, van de voorbijganger een houding, die we niet op de openbare straat van hem mogen eisen, doch we slechts mogen verlangen van hem, die op ons partikulier terrein: het kerkgebouw, komt.

L.

Losse Schakels

Het Oog Aan het oog wordt in de Schrift grote aandacht besteed. „De onwetende leert meer met het oog dan met het oor" moet Shakespeare gezegd hebben en elders moet geleerd zijn: „een woord voor het oog, is meer waard dan drie in het oor". In het verleden zijn bij de opvoeding en het onderwijs allicht enkele zintuigen wat verwaarloosd. We zijn in onze jeugd teveel behandeld, als waren we louter oor. Het moet zijn voorgekomen, dat op een excursie van jonge H.B.S.ers de leerlingen de aardappelplant niet herkenden, ofschoon ze de bizonderheden van deze plant geleerd hadden. En hoe staat het met de waardering van het oog op dat levensvlak, waar wij ons als gemeenten bewegen? Op de Zondagsschool is het flanelbord ingevoerd en we hebben zo de indruk, dat onze onderwijzers op die scholen dat leermiddel niet meer zouden willen missen. Maar zijn er niet meer middelen, om de kennis, die we graag zouden overplanten in de ziel der kleine kinderen en der jongens en meisjes, aan hun kwijt te worden?

Oog en Hart In het zondagsschooltijdschrift indertijd uitgegeven door de duitse baptisten, stond ook een rubriek: „Door de ogen in het hart". In deze rubriek werd aangegeven hoe men de hoofdgedachte van de behandelde les voor de kinderen op het zwarte bord kon illustreren. Dat had o.i. dit voordeel, dat de kinderen datgene, waarom het in de les gegaan was, zich beter konden inprenten. Natuurlijk moet zo'n illustratie eenvoudig zijn, gemakkelijk te begrijpen en door kinderen na te tekenen. Doordat hun dat laatste gevraagd werd kon men uit de reprodukties, die zij thuis uit het hoofd moesten maken, afleiden of, en zo ja, inhoeverre zij de bordtekening begrepen hadden en daarmede de strekking van het onderwezene gevat. We weten niet of deze methode bestaan kan in het oordeel der paedagogen.

„Terug vragen" We hebben zondagsscholen gekend, waarop men iedere les begon met het „terug vragen" van de les van de laatste zondag. Dat was een manier om zichzelf te kontroleren. Als de kinderen er niets of niet veel van terecht brachten, was de mogelijkheid te overwegen of men wel duidelijk genoeg geweest was en de dingen konkreet genoeg had voorgesteld: „uitgeschilderd."

Deze zelfkritiek kon tot verbetering van eigen arbeid leiden. Niemand, die zijn taak op de zondagsschool serieus opvat kan het onverschillig zijn of hij de akker wel goed bestelt. We hebben eens een onderzoek ingesteld naar het (hoofdzakelijk verstandelijk) resultaat van godsdienstonderwijs, dat jongens en meisjes gehad hadden. De leeftijden waren van 10—12 jaar en van 13—15. We vatten de inhoud van de blijde boodschap samen in een achttal vragen a.g. datgene, waar op het ten slotte bij heel het onderwijs, dat wij de kinderen op zondagsschool en clubjes geven, draait. De antwoorden waren inderdaad niet onbevredigend. Sommige vragen waren van formele aard, andere betroffen meer het begrijpen van hetgeen onderricht was, en het inzicht der jeudigen in de waarheid van het evangelie te peilen. De meesten lieten blijken het wezenlijke van het evangelie wel te hebben begrepen. Zij beseften waarom het ging. — Zij hadden de vragen onder toezicht beantwoord, dus was er geen sprake van voorlichting door ouderen of afkijken.

Het oog als poort We staan aan de aanvang van het winterwerk. Als oud-sider moge ik vragen of het nuttig zou kunnen zijn eens tezamen te overwegen in hoeverre en door welke hulpmiddelen, meer geprofiteerd zou kunnen worden van het gezichtszintuig. Het flanelbord is genoemd. Heeft men filmstrips (stilstaande beelden)? Ook films? Zo af en toe gebeurt het, dat ik, op weg om hier of daar het evangelie te brengen, een bioscoop voorbij kom. Men heeft tegenwoordig zo'n lichtbeelden „paleis" in haast elke plaats, die zichzelf een beetje respekteert. Nu zag ik onlangs zulk een gebouw leegstromen, en wat mij daarbij opviel, was, dat het schier uitsluitend jonge mensen waren die naar buiten kwamen. Zeker: in de kerk die ik een kwartiertje later betrad, waren ook verscheidene jonge mensen. Maar de vraag kwam toch op: waarom daar honderden en hier enkele tientallen? — De arbeid meer op het oog afstemmen? Ik weet het niet. Deskundig ben ik niet. Ik heb in mijn leven alleen wat geexperimenteerd, want men moet de weg tot de mensen zoeken.

Zien en inzien Inzicht is het ware zien. Wanneer het zien met het natuurlijke oog, niet leidt tot het verkrijgen van inzicht, dan is het niet goed gebruikt of althans niet goed verlicht geweest. Het gaat bij alles — en niet alleen bij het zien, ook bij het luisteren — om het verwerven van inzicht. Inzicht is de vrucht van het verwerkte geziene en gehoorde — kortom: van hetgeen met de zintuigen is waargenomen. Het leven, het gebeuren heeft zin. Deze zin te ontdekken — tijdig te ontdekken — is nodig, en daartoe wil het evangelie ons helpen. De prediking van het evangelie wil inzicht wekken. Wie een stenografisch verslag van de preek mee naar huis neemt en niet meer — gaat arm naar huis. We moeten méér weten, dan er gezegd is. Er moet inzicht gekomen of verdiept zijn. De geest moet verhelderd geworden zijn. Dan is er opbouw geweest en zijn we in de echte zin van het woord „gesticht". Het Woord kan ons verrijken maar niet als we het niet verwerken; als het gehoorde niet geschouwd en het geschouwde niet beleefd wordt.

Daartoe zijn nodig „de verlichte ogen des harten" (Efez. 1 : 18).

Inzicht beslissend Wat wordt ingezien is van beslissende betekenis. Het inzicht is onvervreemdbaar. Van hetgeen men inziet is men verzekerd. Niemand kan ons dat meer uit de zin praten: wij kunnen er ons niet los van maken. Het kan onze hemel zijn; óók onze hel.

De Here Jezus wijst daarop in Luk. 13 : 28:

> Aldaar zal wening en knersing der tanden zijn, wanneer gij zult zien Abraham en Izaak en Jakob en al de profeten in het Koninkrijk van God, maar ulieden (zien) buiten geworpen.

Het inzicht zal doorbreken dat er een hemel is. Hij zal gezien worden; de zekerheid zal doorbreken dat er z a l i g e n; dat zij die zaligen zijn, die hier op aarde stonden aan Gods zijde: Abraham, Izaak, Jakob en al de profeten.

En naast dát inzicht zal dat ándere zich plaatsen: uzelven buitengeworpen: gij zult de hel zien en in die hel.... Heer ontferm U!.... uzélve.

Een ieder zal eenmaal de zekerheid hebben (vanuit de aanschouwing) dat er een hemel én dat er een hel is. Dat wordt u nu niet aangepraat en niemand praat het u dan uit de zin. Aanvaard wat God u door het evangelie laat inzien en neem dat als uitgangspunt en leidster van uw leven!

De kerk op straat Laat ons er voor zorgen dat we in ons openluchtwerk niet de kerk op straat brengen. Het blijve een niemand bindend (anders dan zedelijk) getuigenis van ons bezit en onze vreugde. De politie zal zorgen dat men ons niet lastig valt en wij moeten zorgen, dat wij de voorbijgangers niet lastig vallen. Wie er van horen wil, kome naderbij; wie er tegen is of onverschillig, hebbe de volle vrijheid onze actie te negeren. — Dat wordt echter wat moeilijk, wanneer wij bij ons openluchtwerk gaan bidden. O.i. behoort men dat na te laten. Dat eist, goed beschouwd, van de voorbijganger een houding, die we niet op de openbare straat van hem mogen eisen, doch we slechts mogen verlangen van hem, die op ons partikulier terrein: het kerkgebouw, komt.

L.

Zand en zaad

Zo nu en dan maken we hier een uitstapje naar de ons omringende wereld, waar de meesten van ons in meer dan een zin vreemdelingen zijn. Daarom wagen we ons ook nooit ver, we zouden kunnen verdwalen. Om u uit de droom te helpen: we dachten aan het treurige feit, dat we heden — ik schrijf dit op 14 September — nog altijd geen nieuw kabinet hebben. De vrouwen zullen waarschijnlijk de ogen naar een andere bladzij verschuiven, want wat belang hebben zij bij dergelijke zaken. Goed, ze hebben gestemd, misschien zelfs gekozen, enige maanden terug, maar daarmee is de kous af. Hoe het verder gaat is hun zaak niet. Niet alleen vrouwen denken zo. Er zijn zelfs mannen, die zich voor dergelijke dingen niet interesseren. Begrijpelijk, want ze hebben hun vistuig, hun voetbalclub, een motor of vijf duiven en daarin gaan ze op en onder. Enkelingen, die wat verder willen kijken dan eigen dakgoot, ergeren zich over de vertoning, die we nu al weken achtereen moeten aanzien. Een alsmaar geprolongeerde film, die allang uit de roulatie had moeten zijn. Dit is misschien niet de krant om er politieke beschouwingen in te drukken, maar we zijn nu eenmaal burgers van dit land en als zodanig betalen we niet alleen belasting, gehoorzamen niet alleen de wetten van dit land, maar willen nu ook wel eens wat minder koehandel helemaal boven aan. Deze touwtrekkerij en dit hengelen naar ministers kan je toch op den duur geducht ergeren. Ik moet bekennen te weinig ingewijd te zijn om hier de schuldigen te kunnen aanwijzen, al wordt de KVP nogal aangewreven dat ze kennelijk de nederlaag tegen de PvdA maar niet kan verteren en daarom zo lastig is. En hoe iemand minister-president kan worden, wiens partij de hardste klappen kreeg weet ik ook niet — maar hij is het op dit moment ook nog niet. Al met al werkt het maar afkeer en groeit het besef, dat we inderdaad met partijen te doen hebben, die hun belangen tot en met willen verdedigen en beschermen, en die kennelijk het landsbelang niet op de eerste plaats zetten. Een vreemde zaak. We krijgen zo wel een kijkje achter de schermen. Veel moois heeft men niet laten zien aan het nederlandse volk, dat in de verkiezing wel sprak, maar door sommigen niet wil worden verstaan.

En dan zitten we allemaal een beetje in over de moeilijkheden, die ontstaan zijn door de naasting van het Suezkanaal. Het is wel duidelijk, dat de volken, die bijna eeuwenlang onder de voogdij van de westelijke machten leefden, in de gaten krijgen, dat de tijd gekomen is, om op eigen benen te gaan staan. In elk geval proberen ze het, de een na de andere. Hier en daar wordt dat nog wel afgeremd, maar te keren is het natuurlijk niet. Waarom zou men dat ook eigenlijk. Zijn we er om elkaar op de benen te helpen of op de knieën te krijgen? Ons dunkt, dat het eerste op de lange duur altijd voordeliger is, en vooral: ook menselijker. Wij zijn natuurlijk te naïef, maar het komt ons voor, dat al de regeerders en zogenaamde rebellen maar metelkaar aan de tafel moesten gaan zitten en zeggen, dat de wereld te klein geworden is om er om te gaan vechten.

Lincoln woonde in Springfield en een heg scheidde zijn erf van dat van de buurman. Twee zoons van Lincoln hadden op een zekere dag ruzie en de vader poogde vrede te stichten. De buurman hoorde het krakeel en kwam over de heg vragen wat er toch aan de hand was. De toekomstige president van Amerika schudde zijn hoofd en zei: „Ik geloof ongeveer hetzelfde, wat er op de wereld over het algemeen aan de hand is. Ik heb drie walnoten, en elk van mijn zoons wil er twee."

Er komt een tijd dat kinderen groot worden. Wil men zijn kinderen behouden, dan moet men erkennen, dat ze geen kinderen meer zijn. En wat die noten betreft: waarom ze niet gekraakt en ieder anderhalf gegeven? Misschien kan men ze ook samen poten en straks in de schaduw der bomen zitten en de oogst gemeenschappelijk binnenhalen.

Met de onrust rondom het oliekanaal is die er ook weer aan de grenzen van Israel. Ik stapte op een niet meer vroeg uur ergens een huiskamer binnen. We kwamen op de problemen van vandaag te spreken. „Interesseren me niet," zei de een, „ze raken me niet." „Maar ze raken jou wel," antwoordde ik. „En bovendien heeft Jezus zijn tijdgenoten al verweten, dat ze wel wisten van morgen- en avondrood, maar dat ze niet de tekenen der tijden onderkenden. Dat ze geen poging deden het heden te doorgronden. Ook de profane geschiedenis is Gods geschiedenis en ik geloof, dat wij tenminste moeten trachten overzicht en inzicht te krijgen in de weg, die wij hier gaan. Wij moeten ons interesseren voor het lot van China, voor de volken van Afrika, en vooral dunkt me voor Israel, dat, teruggekeerd naar het land der vaderen, ons laat denken aan voorzeggingen over dat volk. En valt volgens de openbaringen niet de laatste slag in die hoek van de wereld?"

Het is ons misschien niet gegeven vooruit te zien en op onze kalender aantekeningen te maken, maar het zou een tekort onzerzijds betekenen, indien we het hoofd in verschrikkelijk bijkomstige zaken staken, terwijl de wereldsituatie onze aandacht eist. Want de Heer, Die van Zijn wederkomen sprak, sprak ook van die wereldsituatie.

HUIZINGA.

Kroniek

Omvangrijke tentevangelisatie der Duitse Baptisten

Reeds voor de oorlog had de Duitse Baptisten Bond enkele tenten, w.o. één van 1000 zitplaatsen. In mijn studie-tijd op het seminarie van '37 tot '39 is deze tent ook in Hamburg geweest. Wij werden toen nog ingeschakeld voor het verrichten van allerlei diensten, o.a. des nachts de wacht houden. Deze tentevangelisatie trok toen ook veel belangstelling. Men had toen ook aparte tentevangelisten, die het gehele seizoen met de tent van de ene plaats naar de andere trokken. Of ze werden door hun gemeente voor de zomermaanden vrijgesteld van de dienst in de gemeente, òf ze waren evangelisten in dienst van de bond.

Dit jaar 6 tenten

Daaronder bevinden zich 2 van 1000 personen, een van 600, 2 van 500 en een van 300 personen. Deze laatste is dit jaar voor het eerst in gebruik. Het is ook geen tent van de bond, maar van de Bapt. gemeenten van Zuid-Duitsland. Deze gemeenten zijn onderling in een vereniging verbonden en samen hebben zij deze tent laten maken, terwijl zij ook samen de gehele actie van deze tent financieren. Dit jaar loopt de tentencampagne van 13 mei tot 2 october. Voor elke standplaats is 16 dagen gerekend, terwijl voor het afbreken, het vervoer en de opbouw iedere keer 5 dagen zijn uitgetrokken. Zo kan elke tent gedurende deze zomer in 7 plaatsen staan. Hierdoor zijn dus 42 steden in deze zomer bij de tentevangelisatie betrokken. Hieronder zijn 12 plaatsen, waar de actie in samenwerking met aangesloten Evangelische gemeenten geschiedt, in de andere plaatsen ligt het initiatief bij de plaatselijke gemeenten.

De voorbereiding

Alle evangelisten en medewerkers komen een volle week bij elkaar in een gemeente. Dat was dit jaar in Essen-Schonnebeck van 1 tot 7 mei. Allerlei onderwerpen worden dan ingeleid en besproken. Het belangrijkste onderwerp van deze week luidde: „Het worstelen om volmacht van God in de dienst". Daarnaast werden nog o.a. de volgende inleidingen gehouden: „Hoe te helpen in huwelijksmoeilijkheden", „Ziekengenezing en het verdrijven van demonen" en „Onze dienst aan de kinderen". Verder worden de medewerkers getraind in de opbouw en afbraak van de tent en opmerkzaam gemaakt op de verschillende moeilijkheden, die kunnen ontstaan bij aanhoudende regen, storm enz. Op de laatste avond van de week vindt de uitzending plaats. De omliggende gemeenten

zijn daarbij vertegenwoordigd. Dit jaar werd de uitzendingsdienst door 1500 personen bezocht, die samen 2795 D.M. bijeen brachten voor de actie. Er zijn dit jaar 5 vaste evangelisten, die gedurende de gehele zomer dienst doen. Zij worden bijgestaan door verschillende voorgangers uit omliggende gemeenten.

Enkele gegevens over de acties

Er waren voor deze zomer 600 kindersamenkomsten vastgesteld. Deze werden ook gehouden en gemiddeld door 100 kinderen bezocht, waarvan ongeveer 90 % uit gezinnen kwam waar zelden of nooit het evangelie gesproken werd. De avondsamenkomsten werden meestal zeer goed bezocht. Tent I (1000 zitpl.) telde in Bremen gemiddeld 1140 bezoekers per avond, ondanks het circus dat 600 meter verder zijn voorstellingen gaf. In deze plaats kwamen 180 personen tot beslissing. Tent III (600 zitpl.) telde gemiddeld 790 bezoekers per avond. Tent V ondervond ook concurrentie van een circus, maar toch lag het bezoekersaantal hoger (100) dan de beschikbare zitplaatsen. In Wuppertal-Elberfeld bereikte de tentcampagne haar hoogtepunt. Daar was zo'n enorme belangstelling voor de samenkomsten, dat de actie daar 3 x werd verlengd en 39 dagen duurde. Ongeveer 56000 mensen bezochten de samenkomsten. Bijna 800 personen kwamen tot inkeer en overgave. Er waren 100 voorgangers van de verschillende protestantse kerken ingeschakeld bij het bezoeken van de opgegeven adressen en het zo belangrijke nazorgwerk. Zo heeft elke tent op elke plaats met zegen mogen werken. Hier zijn het enkele tientallen, elders zijn het honderd en meer, welke tot overgave aan de Heer kwamen.

Tegenstand en vijandschap

Deze kunnen bij zo'n grote actie niet uitblijven. Het is ras-echt frontwerk! Tegenstand werd vooral van de Rooms Kath. Kerk ondervonden. In de R.K, Kerken werd openlijk gewaarschuwd de tentsamenkomsten niet te bezoeken, deze waarschuwingen gingen vergezeld van allerlei bedreigingen. Ook de Luth. Ev. kerk onthield in verschillende plaatsen elke medewerking, terwijl zij in andere plaatsen wel weer medewerking verleende. Meermalen werden de samenkomsten verstoord door vijandige handelingen. Met zware stenen werd het tentdoek stukgegooid, waardoor in het dak grote scheuren ontstonden. Eenmaal werd een vrouw tijdens de samenkomst door zo'n steen getroffen, zodat zij weggedragen moest worden. Ook de overheid stond lang niet altijd even sympathiek tegenover de tentacties. Allerlei belemmeringen werden in de weg gelegd om zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan de samenkomsten te geven.

Weer en wind

Ondanks de slechte zomer lag het bezoekersaantal gemiddeld hoger dan het aantal beschikbare zitplaatsen. Slechts een enkele keer was het weer van die aard, dat de samenkomsten slecht bezocht werden. Maar de harde wind en de stormen veroorzaakten wel allerlei schade aan de tenten. Meermalen ontstonden grote scheuren in het tentzeil. Maar meestal kon men met eigen krachten de schade weer herstellen. Maar door de storm van Zaterdag 25 augustus werd tent IV (1000 ztpl.) totaal vernield. Het was een grote chaos, stukken tentzeil vlogen door de lucht, twee van de drie masten sloegen tegen de grond, veel van het tentmateriaal is volkomen vernield of zwaar beschadigd. De schade wordt op ongeveer 25000 D.M. geschat. De tent stond in Duisburg. De samenkomsten konden evenwel toch doorgaan in de Christuskirche, die beschikbaar werd gesteld.

De tentzending der Duitse Baptisten is een geweldig evangelisatiemiddel, waardoor niet duizenden maar enkele honderdduizenden mensen direct met het Evangelie in aanraking worden gebracht. Dat mee door de zegen op deze arbeid de groei der gemeenten sterk toeneemt, ligt wel voor de hand. Op deze wijze ontstaan evenwel ook verschillende nieuwe pioniersposten, waardoor een blijvend contact met de bevolking tot stand komt en een voortdurende invloed uitgeoefend kan worden.

G. Br.

Langesund-Bad:

Trefpunt van vertegenwoordigers van het Europese Baptisme

II

Dinsdagmorgen ontmoetten verschillende afgevaardigden elkaar reeds in de eerste Bapt. kerk in Oslo. Vandaar ging het gezamenlijk in particuliere auto's van enkele Noorse Baptisten broeders verder naar Langesund-Bad. Het werd die Dinsdag nog een pracht van een autotocht van ongeveer 230 KM door een schitterend landschap. Omstreeks halfzes waren we in het conferentie-oord.

De twee werelden

Kenmerkend voor deze conferentie was, dat haar deelnemers uit twee verschillende werelden kwamen. Daar waren een zevental afgevaardigden uit Oost-Europa (Hongarije en Roemenië) terwijl de overigen uit West-Europese Staten kwamen. Toch was er een grote eenheid, een waarlijk broederlijke geest en een werkelijk groeiend begrip voor elkaars situatie. Ongeveer 518.000 Baptisten leven in het Westelijk blok van Europa, tegen 619.000 in het Oostelijk blok, en het spreekt wel vanzelf dat in die beide kampen de Baptisten met totaal verschillende problemen te kampen hebben.

Dr Ernest Payne, een van de prominente Engelse Baptisten en tevens een van de vice-presidenten van de Wereldraad van Kerken, die een reis door de Oosterse Europese Staten gemaakt had, gaf als zijn mening te kennen, dat de Westerse Baptisten meer van de Oosterse broeders kunnen leren dan omgekeerd. En inderdaad: uit de verslagen van de Roemeense en Hongaarse afgevaardigden bleek, dat de arbeid daar, ondanks alle mogelijke bezwaren en problemen, toch doorgaat, op verrassende wijze gezegend wordt en dat het geloof stand houdt door alles heen.

Dr Lukey wees er in een referaat op, dat de Europese Baptisten voornamelijk door twee grote bewegingen beinvloed worden, nl. aan de ene kant door de Oecumenische en aan de andere kant door de Pinkster beweging. Verder wees Lukey op het verschil tussen de Oncken-Baptisten en de Angelsaksische Baptisten met betrekking tot het zendingswerk. Oncken heeft zich nooit al te druk gemaakt om de zending. Hij richtte al zijn aandacht op de binnenlandse Evangelisatie-arbeid en de Gemeente-opbouw, en was van mening dat er in het eigen land genoeg heidendom was om zich mee bezig te houden. Vandaar dat in deze landen (Nederland kunnen we ook daarbij rekenen) de heidenzending maar moeilijk op gang kwam. De Angelsaksische Baptisten echter zagen de opdracht tot heidenzending heel duidelijk, werden grootgebracht in het offeren hiervoor en ondervonden er een grote zegen van. Gelukkig gaan nu ook die „Oncken-Baptisten" steeds meer hun zendingstaak verstaan.

Een ander interessant, door Dr Luckey naar voren gebracht vraagstuk was dat van de methode van evangeliseren in uitgesproken R. Katholieke landen. Hebben wij wel de juiste methode van werken? Misschien zullen de Zuid-Amerikaanse Baptisten (o.a. in Brazilië, die in hun R.K. vaderland zo'n groot werk

doen) ons nog eens kunnen zeggen, hoe ook wij in Europa in R.K. landen als Spanje en Italië de arbeid hebben aan te pakken. Is het strenge independentisme een te grote sprong voor R.K. opgevoede mensen?

Een volgende, door hem gestelde vraag was, of het Baptisme alleen maar in de vrije wereld vruchtdragend kan zijn, of ook binnen de invloedssfeer van het totalitaire systeem? De practijk schijnt uit te wijzen, dat ook dáár de arbeid groeien kan en de boodschap een aandachtig gehoor vindt.

Besloten wordt dat er in 1958, vermoedelijk in Berlijn, zo God wil een groot Europees Congres gehouden zal worden, waar honderden Europese Baptisten verwacht worden. U kunt dus alvast gaan sparen, om t.z.t. dit grote feest mee te kunnen maken!

Wat die Europese Federatie zoal omhanden heeft? Er wordt op bescheiden schaal allerlei reliefwerk gedaan; er wordt zending bedreven door een uit haar boezem voortgekomen zendingsgenootschap, dat voorlopig in Frans Kameroen arbeidt, waarin vooral de Duitse Baptisten een rol spelen en dat zich snel en gunstig ontplooit; het secretariaat van de E.B.F. geeft regelmatig een Bulletin uit waarin het belangrijkste nieuws uit de Eur. Baptisten wereld is samengevat; verder wil de Federatie trachten, telkens voor een bepaalde periode de een of andere zwakke Europese Bapt. Unie te steunen bij de verwerkelijking van een bepaald belangrijk project dat die Unie zelf niet voldoende kan bekostigen. En tenslotte tracht zij door allerlei kleine en grotere congressen een nauwere en betere relatie tussen de Eur. Unies te bevorderen.

Meditatie op een krokodillenrug

Na een der vergaderingen ga ik even wat frisse lucht happen. Slechts enkele minuten zijn nodig om van de hoogten van het conferentie-gebouw af te dalen naar het fjordenwater aan de kust. In het water drijven (zo lijkt het) diverse kleine langwerpige rotseilandjes, die veel weg hebben van krokodillenruggen, die even boven water uitkomen. Na wat klauteren en een clein sprongetje beland ik op zo'n krokodillenrug. Voor mij in in het water, drijven prachtige zeekwallen, in prachtige pasteltinten geschilderd door de grote Schepper, mij voorbij. Een enkele vissersboot vaart uit om buit te veroveren op de zee. Achter mij ligt het conferentie-oord met zijn 11 gebouwen. Dit alles, met een enorm groot terrein er bij, is eigendom van de Noorse Baptisten. Ik word een beetje jaloers. Hoe komt het dat die Noorse Baptisten, die toch niet rijker zijn dan wij, en die ook maar 7000 leden tellen, zoveel moois kunnen bezitten? Staat er ook in Oslo niet nog een groot gebouw, waarin een uitgeverij en een seminarie zijn ondergedracht? Wanneer zullen wij, Nederlandse Baptisten, eindelijk zover zijn dat we niet meer hoeven te profiteren van de instellingen van onze buitenlandse broeders, maar onze eigen boontjes kunnen doppen? Wanneer zal het nieuwe Nederlandse Baptisten Centrum een feit zijn?

Slot volgt. Wf.

Een brief van zr M. de J.-de V., uit Engeland

waarin zij teruggrijpt op een artikel onder Zand en Zaad, dat u alweer vergeten is. Hetwelk zeer begrijpelijk. Maar deze zuster stuurde ons deze brief naar aanleiding van wat we daarin schreven over de gemeente en waarom zou u de brief niet meelezen. Sterk blijkt de invloed van het ouderlijk huis en mede daarom plaatsen we deze groet hier.

Enkele dagen geleden kreeg ik De Christen van 3 Aug. no. 3322, te lezen. 'k Ben n.l. al enige weken van huis en wel in Engeland. In dat nummer werd gevraagd te willen vertellen wat de gemeente voor ons betekent. Wel, ik doe dit graag. We hadden het grote voorrecht ouders te hebben, voor wie de gemeente in het middelpunt stond van het leven.

Dat werd ons als kinderen heel jong reeds geleerd; stoffelijk zowel als geestelijk stond alles in verband met de gemeente. En de zegen? — niet te wegen. 'k Ben nu reeds bijna 54 jaar lid van de gemeente. Veel lief en leed mee beleefd en nooit zou ik de gemeente kunnen missen. En wanneer we zelve trouw zijn en ook onze kinderen voorgaan en ze leiden tot de Heer en zijn gemeente, kunnen we rekenen op Zijn belofte. „Zie Heer, hier ben ik en de kinderen, die Gij mij gegeven hebt." En welk een steun kan de gemeente ook zijn voor onze kinderen, die reeds jong tot de gemeente komen en waar dan later de wereld tracht hen af te trekken. Bij voorbeeld: O, ik wou dat ik niet aan de gemeente was. Het geloof zegt me niets. Dan het erop wagen: „Kind, bedank dan voor de gemeente en zoek het in de wereld."

„Nee, daar pas ik ook niet in, dat gevoel ik wel". Zie, dat is de stem der gemeente. En dan het opgaan naar en met de gemeente, waarderen we dit ooit genoeg? Br en zr u weet niet, welk een zegen voor u er zou zijn, en welke u ontgaat door uw moedwillig wegblijven. Laat ons aandoen de volle wapenrusting Gods en trouw op onze plaats zijn. Gezegend, anderen ten zegen. Hier in Engeland ga ik trouw mee ter kerk. Versta niet veel, ja zelfs heel weinig, maar dank ook weer onze ouders die ons de weg ook deden vinden in de bijbel, begrijp ik al gauw waarover het gaat. En dan het zingen, bidden, je gevoelt de gemeenschap der heiligen.

Overal zie je weer andere gewoonten. Ook hier zijn de diensten anders dan in Holland. Vooraan zitten de zondagsschoolkinderen met de onderwijzers.

't Eerste gedeelte van de dienst spreekt de voorganger tot de kinderen, dan wordt gezongen en verlaten de kinderen de kerk en begeven zich naar een ander vertrek. De dienst gaat dan gewoon door.

Slechts eenmaal wordt gecollecteerd. Ieder lid verplicht zich een zeker jaarlijks bedrag naar eigen draagkracht en verantwoordelijkheid af te dragen. Geen bizondere collecten, ook geen bazars! Reading telt 160.000 inwoners. Er zijn hier 7 Baptisten gemeenten, tellende 2400 leden; dan nog in omliggende kleine plaatsen nog kleine gemeenten.

De kerken zijn hier mooi gebouwd en met grote letters zie je „Baptist church" op een groot bord aangegeven en de diensten, die die week worden gehouden. Heel vaak zie je, wanneer je met de bus gaat „Baptist church".

We waren in Weston, een grote badplaats, en zagen weer een grote kerk „Baptist church" en zelfs in enige straten in de omtrek waren op de hoek handwijzers aangebracht met heenwijzing naar de „Baptist church". Dat vind je als Baptist toch maar fijn.

En nu nog wel heel iets bizonders. We gingen door een klein oud dorpje; hele lage huisjes, nog met kloppers aan de deur. 't Ligt aan de Theems. Kijkt u nu eens naar boven! Daar op een stok een koperen windwijzer, vier armen: N. O. Z. W. Daarboven weer een grote stang en daarop in smeedwerk een voorstelling: een trapje, dat leidt naar de preekstoel. Daarop staat een monnik, naar 't lijkt vurig te spreken, gebogen over een geopende bijbel. Hij spreekt — voor een rij lege stoelen.

't Verhaal gaat, dat er in vroeger tijd een monnik dienst deed die zo vreselijk lang preekte, dat de een na de ander de kerk uitliep en de monnik door bleef preken. Of 't waar is? In ieder geval wel een bizondere dakversiering en misschien een beschamende prediking voor hen, die hun plaats in de gemeente zo gemakkelijk leeg laten.

Een heel eenvoudig brief zegt u. O ja, het moet ook niet altijd ingewikkeld zijn. Merkte u hoe deze zuster vooral

de vinger legt op de gewoonte van sommigen, die de onderlinge bijeenkomsten niet zo trouw bezoeken? Wat zou u, moeder, zeggen, wanneer u 's middags de vrucht van uw kookkunst op tafel zette en enige gezinsleden maar gewoon wegbleven? Het zou u zowel krenken als met zorg over de gezondheid der wegblijvers vervullen. Wat zou jij, man, zeggen, als jij je vrienden op een avond uitnodigde en ze lieten je alleen zitten? Je zou twijfelen aan jezelf; of je 't wel goed gevraagd hebt; of ze misschien boos op je zijn om de een of andere reden. Wat moet uw voorganger wel denken, die na veel spanning met een boodschap voor de zondagmorgen komt aandragen, en hij mist u?

H.

HENGELO

Het zal wel niet vaak voorkomen dat in ons weekblad over een internationale doopdienst geschreven wordt. Misschien is dit de eerste keer. In Hengelo zijn nl. Zondag 9 September drie jongelui gedoopt waarvan de ene haar domicilie heeft in Frankrijk, de tweede in Borne en de laatste in Hengelo. Inderdaad een internationaal en interlocaal gezelschap. Ds Huizinga preekte en doopte. Ds Ploeger leidde het Avondmaal. Een Hengelose ouderling heette de nieuwelingen hartelijk welkom in de gemeente. Al met al was er echt feest in de gemeente. Voor een stampvolle kerk werd de doop voltrokken welke op allen een diepe indruk maakte. Voor drie jonge mensen ging het leven open. Het ware leven met Jezus. Velen feliciteerden hen met deze nieuwe geboorte en dachten terug aan hun eigen belofte voortaan alleen voor de Heer en Zijn gemeente te willen leven. Wij hopen dat deze jongelui dat beter en trouwer doen dan wij.

S. W. VIS.

Zang en muziek in onze kerkdiensten

Uitslag van de enquête op 6 Juni '56 gehouden onder de Baptisten voorgangers tijdens de jaarlijkse Broederschapsvergadering te Renderloo

Onderstaande vragen werden onze voorgangers voorgelegd bij een bezoek door de vereniging „Muziek-Contact", waarvan de antwoorden, in beknopte vorm weergegeven een algemeen beeld geven van meningen en mogelijkheden bij onze voorgangers betreffende de eredienst.

Vraag 1: Bent U er een voorstander van de diensten in het algemeen zoveel mogelijk muzikaal te omlijsten, waarbij in principe alle personen die hierbij behulpzaam kunnen zijn, zoveel mogelijk moeten worden ingeschakeld?

25 antwoorden luidden bevestigend, waarbij de opmerking werd gemaakt, dat elke muzikale medewerking in de betreffende eredienst bij het gestelde doel moet aansluiten. 1 ontkennend antwoord, terwijl 4 personen meenden, dat dit alleen bij speciale diensten (evangelisatie, algemene feestdagen, etc.) zo diende te zijn.

Vraag 2: Lijkt het U gewenst dat één „musical director" (cantor ofwel een muzikaal leider) in Uw huidige gemeente deze medewerking coördineert, zodat de voorganger met deze persoon de diensten kan verzorgen?

27 voorstanders, die weliswaar meenden dat het moeilijk zou zijn deze persoon te vinden. Een cantor zou veelzijdig en tactvol moeten zijn. 2 antwoorden: af en toe, dus niet in alle diensten. 1 antwoord was ontkennend.

Vraag 3: Is dit in Uw gemeente zo geregeld?

24 antwoordden met: neen, 2: ja, 2 blanco en 2 deelden mee, dat er wel overleg bestond, doch niet met één persoon.

Men acht het dus wel gewenst, maar om verschillende redenen niet uitvoerbaar.

Vraag 4: Zo niet, denkt U dan dat dit in de practijk is in te voeren?

7 blanco, 4 ja, 8 neen (te weinig capaciteiten). 5 dubieus, 4 achtten het te proberen, 1 bleek ongewenst.

Hierover zijn de meningen blijkbaar zeer verdeeld. In het algemeen kwam tussen de regels van de antwoorden door steeds naar voren, dat het aan de geschikte krachten zou ontbreken. Aangezien dit probleem zich niet alleen beperkt tot organisten en voorgangers, is het goed hierop nader in te gaan. De vraag kan worden gesteld: wat wordt bedoeld met „geschikte kracht", „man met capaciteiten", goede organist en dito koorleider? Indien slechts enkele gemeenten met dit euvel te kampen hadden, zou inderdaad dit probleem in zijn totaal kunnen worden verholpen door vervanging. Nu echter in het merendeel onzer gemeenten de situatie zo blijkt te zijn, zal de vraag moeten worden onderverdeeld in b.v.: Is de persoon in kwestie muzikaal technisch vaardig? Zo ja, dan zal in een volgende vraag naar de oorzaak moeten worden gezocht. Indien niet, dan kunnen muzieklessen gedurende enige tijd (van een goed leraar) uitstekende diensten bewijzen. Dit is in het belang van de gemeente, en daarmee, van het werk voor God. De musicus zal ongetwijfeld zelf ook meer voldoening hebben als hij in staat is, zijn werk goed te kunnen verrichten. Een tweede vraag zou kunnen zijn: heeft de omstreden figuur organisatorische kwaliteiten en tevens interesse om deze capaciteiten aan te wenden? Zo ja, dan moet men daar dankbaar gebruik van maken. Indien niet, dan zou een ander dit tekort kunnen aanvullen. De interesse zal grotendeels moeten worden gewekt door de voorganger of de gemeente. De gemeente wordt aangehaald, omdat een derde vraag luidt: Is de acoustiek in het gebouw en de kwaliteit van het instrument dusdanig, dat studie hierdoor wordt aangemoedigd? Denkt U dat, om een voorbeeld te noemen, een „betere" musicus in Uw gemeente met genoegen deze taak zou uitvoeren? Meer gedetailleerde vragen kunnen nog worden gesteld, om te bepalen waarin de moeilijkheid bestaat.

De genoemde vragen zijn echter ten zeerste de moeite waard opgelost te worden, gezien de wensen die in dit opinieonderzoek naar voren kwamen.

Vraag 5: Hoe vaak dient een zangkoor medewerking te verlenen? Hierop had ieder maar één antwoord, liefst elke Zondag. De enkeling, die schreef 1 maal per maand, was alleen maar bescheiden. De opmerking werd wel gemaakt, dat als eerste eis gesteld moet worden, dat datgene dat gebracht wordt, goed moet zijn. Eventueel dus een Zondag overslaan. Het is prettig hier en daar waardering te mogen vernemen. Het zal echter voor èèn zangkoor moeilijk zijn hieraan te voldoen. Een tweede zanggroep, solostemmen, declamators, instrumenten, etc. kunnen hier aanvullen. Vandaar dat in vraag 2 gesproken werd over een persoon die voor elke dienst een dergelijke medewerking zou kunnen organiseren.

Vraag 6: Welke soort liederen?

24 voorstanders voor eenvoudige liederen, die de toehoorder aanspreken,

passend in de dienst. Dit laatste kan alleen met de voorganger samen worden geregeld. Een koor kan niet snel een lied instuderen, aangezien woorden en muziek dan niet voldoende zijn bezonken bij de zangers, zodat een goede voordracht kan plaats vinden. De voorganger zal over het repertoir bij de koorleider informeren, of vooraf met hem bespreken. Verder was er 1 voorstander voor Psalmen, 1 blanco en 4 die de keuze vrij lieten.

Vraag 7: Is muziek gewenst na predikatie?
16 voorstanders, indien toepasselijke muziek. 1 neen, 10 af en toe, 1 voorstander voor gemeentezang, 2 blanco.
In het algemeen acht men een korte pauze voor bezinning wel wenselijk.

Vraag 8: Welke muziek?
'Allen waren voorstanders van eenvoudige, bekende, vocaal of instrumentaal gebrachte liederen of melodieën, die de boodschap onderstrepen. voorzover muziek dan gewenst werd geacht.

Vraag 9: Hebt U ervaringen in het houden van zangdiensten? 6 antwoordden bevestigend, 17 neen, 1 blanco, 6 weinig.

Vraag 10: Is het wenselijk deze regelmatig te houden?
16 ja, 8 een enkele maal (bij speciale gelegenheden), gemiddeld om de drie maanden, 6 blanco.
Bij combinatie van vraag 9 en 10 vraagt men zich af: waarom houdt men dan niet meer zangdiensten, als men wel voorstander is??
Houdt dit verband met het antwoord in vraag 4? Dan is er reden te meer om objectief dit probleem in studie te nemen.

Vraag 11: Idem voor liturgische diensten?
7 ja, 2 blanco, 14 neen, 7 een enkele maal.

Vraag 12: Denkt U dat zoveel mogelijk afwisseling door de bezoekers wordt gepprecieerd?
10 antwoordden betrekkelijk, 12 ja en 8 neen.
Enkelen schreven: astublieft niet, neen!, terwijl anderen schreven: Ja!!! Het verschil zal gezocht moeten worden in plaatselijke omstandigheden, b.v. plattelandse en stedelijke bevolking.
Een frisse geest die heerst zal een buitenkerkelijke en eveneens de leden der gemeente steeds en overal waarderen.

Vraag 13: Wordt in Uw gemeente vòòr de dienst gezamenlijk gezongen? 15 personen meldden: neen, 2 soms, 11 ja, 2 blanco.
In de gemeenten waar dit wel wordt gedaan wordt vijf minuten voor de aanvang een (bekend) lied ingezet. Dit schept ongetwijfeld een opgewekte sfeer.

Vraag 14: Moeten de muzikale medewerkers op een zo laag mogelijk niveau werken, tot goed begrip van de toehoorders, of moeten wij proberen dit niveau op te voeren?
4 meenden: eenvoudig blijven, niet te hoog grijpen. Een opmerking werd gemaakt: de organist moet de gemeente niet een kilometer, maar 1 meter voor blijven. 1 blanco, terwijl er 15 voorstanders waren om het muzikale niveau op te voeren. Dit laatste verwijst ons weer naar het antwoord in vraag 4 terwijl bij de minderheid vrees is dat muzikaal te hoog wordt gegrepen. Toch kan het peil omhoog. In overleg, waarbij het grote doel samen wordt besproken, zal met de nodige tact zeker resultaat bereikt kunnen worden.
De kerk is geen concertzaal. Evenals bij het gesproken woord, moet ook steeds de juiste muziek, op het juiste tijdstip en de juiste plaats gebracht worden. Op een bruiloft spreekt men niet over een droevige gebeurtenis, een Pinksterlied zingt men niet óp Oudejaarsdag. Dit is overdreven voorgesteld. Er wordt echter beweerd dat een waar kunstenaar steeds moeite heeft om zijn keuze te bepalen over datgene, dat gebracht moet worden. Hiertoe moet men zowel bij muziek, als bij het woord, steeds de aanwezige sfeer peilen, en hierop aansluiten.

Vraag 15: Heeft U verdere wensen, opmerkingen of ideeën die in overweging genomen kunnen worden?
a een uitgebreid repertoir van het zangkoor is gewenst.
b het lied moet steeds doorleefd zijn in de ziel tot geestelijke verkwikking en verheerlijking van God. Wordt dit zo gedaan, dan zal een merkbaar verschil waar te nemen zijn als een loflied b.v. in een bede overgaat.
c Geef het koor een vaste plaats in het gebouw. „Niet wandelen".
d uitwisseling van koren gewenst.
e geef voorlichting over liturgieën en andere muzikale aspecten van de eredienst in „de Christen" s.v.p.
f Hoe krijgen wij een goede organist of dirigent?
g een organist of koorleider mag nooit experimenteren, evenmin als de voorganger dit ooit mag doen. Het fantaseren en verantwoord improviseren mogen wij alleen aan hen overlaten, die hiertoe volkomen begaafd zijn.
h Plaats de zangleider, of cantor, naast de predikant om de eredienst in goede coördinatie uit te voeren. Beiden zijn dan voorganger, zij het ieder op eigen terrein.

J. DE JONG.

Bosweg 45, Apeldoorn.

AMSTERDAM

hoopt zondag 30 sept. a.s. haar evangelisatie-predikant Ds M. G. Boeschoten te installeren.
Het program ziet er als volgt uit:

Kerkstraat 208
10 uur bevestiging door Ds H. Bakker

Doopsgezinde kerk, Singel 452
nam. 5 uur intreepredikatie door Ds M. G. Boeschoten

Kerkstraat 208
nam. 7.30 uur feestelijke begroeting.

W. V., sekr.

Laat „Silo" herrijzen

5e verantwoording

Vorig saldo	f	14677.95
Zusterhulpweek Renderloo	-	20.55
Bapt. gem. Den Haag	-	100.—
„ Noordbergum	-	120.—
„ Drachten	-	28.26
„ Nw. Pekela	-	117.55
„ Leeuwarden	-	171.53
„ Hoogeveen	-	17.79
„ Hoogezand	-	33.76
„ Sneek	-	336.32
„Bedrijven-actie"	-	4490.50
Van leden en vrienden		
Bapt. gem. Utrecht	-	3037.94
B. te D.	-	100.—
Fam. F. te H.	-	25.—

N. N. via Ds Jansma	-	5.—
Fam. P. in Z. A.	-	15.—
Fam. G. te R.	-	25.—
Ds R. te H.	-	25.—
Fam. T. te IJ.	-	13.—
Fam. P. te A.	-	10.—
N. N. te H.	-	125.25
Stand op 13 September	f	23495.40

De specificatie van dit totaalbedrag is als volgt:

Zustergemeenten	f	3641.97
Rechtstreeks van leden zustergemeenten	-	3132.53
Leden en vrienden gemeente Utrecht	-	5915.64
Kerken in Utrecht en omgeving	-	5252.81
Personen buiten onze bew. + „Bedrijven-actie"	-	5552.45
Totaal	f	23495.40

Wij zeggen allen, die aan bovenstaande lijst meewerkten heel hartelijk dank. Zoveel steun en medewerking bemoedigt ons bijzonder om door de enorme berg zorgen en problemen rondom zo'n herbouw heen te komen. We hopen nu spoedig met de opbouwwerkzaamheden te kunnen starten, hoewel de „dure tijd" ons noodzaakt de financiele actie onverminderd voort te zetten.

F. BOS,
adm. kerkgebouw „Silo"
postrekening 555650.

Van de J.M.C.-Raad

Het laatste weekend van Augustus werd ons Renderloo weer eens bezocht door een groep, werkzaam in het clubwerk in onze gemeenten. Hier werd in de allereerste plaats gesproken over het winterprogram, maar daarnaast was er ook ruimschoots de tijd om over het werk in het algemeen te praten.

En juist dit algemene is de aanleiding tot dit kleine artikel. Want we werden opgeschrikt door de soms grote moeilijkheden, die enkele clubs hebben en nu niet wat betreft de financien, maar alleen wat de houding aangaat die de gemeente en met haar haar bestuur inneemt tegenover dit stuk werk IN de gemeente. Kennelijk weet niet ieder dat hier geëvangeliseerd wordt en dikwijls intensiever dan op welke andere manier ook.

Er zijn ook clubs die zitten te worstelen om leidinggevende mensen. Vele broeders en zusters geven al hun tijd aan deze tak van arbeid in Gods Koninkrijk, maar nog steeds zijn het er niet genoeg, want er zijn massa's kinderen in die leeftijd die zitten te springen om naar een club te mogen gaan. En mogen wij dan zeggen dat we te druk zijn?

Daarom willen wij U vragen of U ons werk wilt helpen en nu niet op de gemakkelijkste manier met een paar centen, maar met Uw hele persoon.

Met hartelijke groeten namens allen die op Uw hulp wachten.

De J.M.C.-Raad.

Secr. Breemarsweg 76, Hengelo (O).

Adverteatiën

Met zeer grote blijdschap en dank aan God geven wij U kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje

Ellen Sandra Gé

R. J. van der Deen
G. van der Deen—Hakse
Han
Richard

Hengelo (O.), 19 september '56.
Weth. Kampstr. 17.

Heden is in Jezus ontslapen onze zeer geliefde Vrouw, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Janneke Grooten— geb. Vriezema

in de ouderdom van 68 jaar.

Openbaring 14 : 13.

A. Grooten
Valthe:
F. van Wijk-Grooten
A. R. van Wijk
K. Grooten
E. M. Grooten-Nijland
Valthermond:
J. van Oosten-Grooten
H. van Oosten
Valthe:
O. Grooten
M. H. Grooten-Schoonbeek
en kleinkinderen.

2de Exloërmond, 13 Sept. 1956.

Diversen

Het adres van Ds M. G. Boeschoten is thans:
Johan Coltermanstr. 15[1], Amsterdam-W.

Wie kan de administratie van ons blad helpen aan het tegenwoordige adres van zr. H Damhof, voorheen N. H. Diaconessenhuis, Emmen?

Heden ontsliep in de volle zekerheid des geloofs

Aaltje Vos—Benjamins

in de ouderdom van 79 jaar.
Vele jaren is zij een trouw lid onzer gemeente geweest.

Namens de Baptisten Gemeente Eindhoven.

Eindhoven, 11 September 1956.

Emmen bracht haar partij Kerstnummers van De Zaaier met 20 % omhoog tot 1200 exemplaren!

Stel je voor, dat álle gemeenten en colportage-groepen dat eens deden!
Zou het kunnen?
Het antwoord is aan U!
Vol verwachting wordt uw bestelling tegemoetgezien door de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

Jaargang 73 Nr 3330 Vrijdag 28 September 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen - Adm.: Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het Koningschap vernieuwen

Komt, laten wij naar Gilgal gaan en daar het koningschap vernieuwen.
1 Sam. 11 : 14.

God is een goed verliezer. Hij trekt zich niet uit het spel terug, maar blijft doorspelen. Hoewel Hij zich door Israel verworpen acht als koning, kiest Hij, de ware Koning Israels, toch de beste aardse koning voor hen uit. Doorspelende houdt Hij de spelers vast. Echte liefde laat zich versmaden, maar houdt ondanks alles de smaders vast.

God verliest vaker. Hoe goed Hij verliezen kan en toch de smaders blijft vasthouden, bewijst Golgotha. „Vader, vergeef het hun...." Als wij het nu maar goed onthouden, dat deze door Zijn liefde verliezende God, de almachtige koning is en blijft. Dat Hij toch het spel in handen heeft.

Israel is niets anders dan een religieuze gemeenschap, waarin het gehele leven — sociaal, cultureel en staatkundig — beheerst wordt door het geloof. Het is geen echt volk met sterke nationale inspiraties, zoals elk ander volk, maar een religieuze gemeenschap rond een verplaatsbaar heiligdom, waar niet eens een afgodsbeeld in staat. Juist díé plaats is leeg. Hier klinken de woorden: „Ik ben de Heer, uw God...." En dan klinkt het verder: „Gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn, een heilig volk" (Ex. 19). Een religieuze gemeenschap, waarvan de koning ook geen echte koning is, maar volgens de instructies van 1 Sam. 13 : 14 (St. vert.) „de Heere heeft hem geboden een voorganger te zijn over Zijn volk". Een voorganger, die weet dat luisteren en gehoorzamen beter is dan slachtoffers en het vette der rammen. Daarom ook de figuur van de profeet naast de koning. De vrije man Gods, die het levende geweten van koning en volk is. Die steeds weer koning en volk op hun plaats en taak wijst.

De eerste veldtocht wordt een geweldige overwinning voor Saul. De vijand wordt totaal verslagen. Stond men eerst nog wat gereserveerd tegenover deze boerenzoon, nu laait het enthousiasme hoog op rond hem. „Wie waren er ook weer tegen hem?" Het volk dringt aan op een toestemming om een bijltjesdag te organiseren. Maar Saul weigert. Hier steekt hij eerst recht een hoofd boven het volk uit. Het volk wil aan deze overwinning een politieke stunt verbinden en alle tegenstanders uit de weg ruimen. Zo zal het koningschap van Saul eerst goed bevestigd worden. De situatie is wel zeer gunstig voor Saul, maar toch maakt hij er geen gebruik van. „De Heer heeft heden verlossing aan Israel geschonken." Er komt geen nationaal bevrijdingsfeest door de overwinning op de Ammonieten en de redding van de stad Jabes. Wat er dan wel komt? Een massale godsdienstoefening.

In Gilgal heeft Samuel de leiding. Natuurlijk, hij is de man Gods. En samen met Israel treedt hij voor Gods aangezicht om te gedenken. Te gedenken de weldaden des Heren en de zonden van het volk, ook de laatste in het begeren van een koning. Terwijl de jonge koning in hun midden staat, buigt het volk en belijdt zijn zonde en smeekt om vergeving. Zo wordt het koningschap vernieuwd, niet bevestigd door het uit de weg ruimen der politieke tegenstanders, maar door hernieuwde overgave en toewijding aan God. Het antwoord der vergeving wordt gegeven en luidt: „De Heer zal Zijn volk niet verstoten om der wille van Zijn grote naam. De Heer heeft immers verkozen u tot Zijn volk te maken. Een heerlijk antwoord; wat een zekerheid, wat een rust. Gelukkig maar, dat het niet is door ons of door onze afstamming, door onze goede wil of onze verdienste. Dan zou het niet vast liggen, maar altijd nog dubieus zijn. Nu ligt ons heil vast in Gods eeuwig welbehagen. Het is onbegrijpelijk, maar heerlijk waar.

G. Br.

Losse Schakels

De eerste levensjaren De eerste levensjaren zijn voor de toekomst van het kind van groter betekenis, dan men veelal geneigd is te denken. Het kind begrijpt er immers toch niets van wat men doet, zeggen zij, die menen dat het verstand de voornaamste, zo al niet de enige poort tot de ziel is. Omdat de mens zich niets herinnert uit de eerste levensjaren worden die als minder belangrijk beschouwd.

Nu lazen we een citaat uit een boekje over „Moederlijke Zorg", dat luidt:

> „Een van de belangrijkste resultaten van de psychiatrie gedurende de laatste kwart eeuw is de groeiende zekerheid, dat de kwaliteit van de ouderlijke zorg, die een kind in zijn eerste levensjaren geniet, van vitale betekenis is voor zijn toekomstige, geestelijke gezondheid."

We stellen hierbij slechts de vraag: uitsluitend voor zijn g e e s t e l ij k e gezondheid?

Liefde en gezondheid? We stelden de vraag hierboven, mede naar aanleiding van het volgende geval

> Een zuster in een ziekenhuis behandelde een kind regulier en verstandelijk: het kreeg zijn natje en droogje. Het begon er bleek, rimpelig als een oud mannetje uit te zien: zijn ademhaling was zo zwak en oppervlakkig, dat het leek alsof het ieder ogenblik kon ophouden met ademen. — Een andere zuster kwam het kind verzorgen: gaf het haar warmte en liefde en zij hoort het geluidjes maken, ziet het glimlachen, ofschoon het dieet onveranderd bleef.

Liefde is voedsel. Liefde is zonneschijn, zonder welke geen schepsel gedijen kan. Om deze arme, vechtende, angstige wereld te genezen, liet God Zijn liefde in haar nederdalen en het was niet Macht, Overmacht, die de Here Jezus ten toon spreidde op aarde en in zijn dood ten top voerde, maar liefde; liefde tot het einde. Door haar zijn duizend maal duizend zielen genezen.

Dit gaat door en geldt voor elke leeftijd en voor iedere mens. Daarom, jonge moeders: knuffel uw zuigelingen, speel met ze en lach tegen ze en vertel ze allemaal lieve dingen. Uw liefde, uw vrolijkheid, uw plezier zijn hun geestelijk voedsel en bevorderen de vertering van het natuurlijk voedsel. Want heus: een mens, ook al is hij onder de vier jaren, kan bij brood alleen niet leven! Wanneer ge ze te drinken geeft, geef ze dan tegelijkertijd liefde te drinken; wanneer ge ze kleedt, wikkel ze dan meteen in in uw liefde.

En waar er bij wie ook een wieg gevuld wordt: verblijdt u dat er wederom een mens ter wereld geboren is: verblijdt u, opdat dat kind in de stralen uwer blijdschap gelukkig worde! Joh 16 : 21.

Plaatsbepaling Maakt elke dag bestek! Stelt elke dag vast, welke uw route is, op welke plaats ge u bevindt.

David Livingstone, die het in zijn tijd nog onbekende Afrika doortrok van West naar Oost, vertelt dat hij elke dag twee dingen deed: met behulp van de zon en van instrumenten stelde hij vast, waar hij zich bevond, en of hij in de goede richting ging. En het andere dat hij deed was, dat hij gemeenschap oefende met God in het gebed. Verdient dit voorbeeld niet navolging te vinden bij ieder, die het niet onverschillig is, waar hij uitkomt? — Er zijn mensen die doelloos leven; die onbekommerd om het „waarheen?" van de ene dag de andere ingaan. Het zal hen niet mogen verwonderen, dat ze ergens uitkomen, waar ze niet wensen te zijn. Nuttig, lonend leven is toch eerst mogelijk, nadat men het doel, dat ons leven gesteld is, in het oog gekregen heeft. Dan heeft men een oriëntatiepunt en wel is waar het enig juiste. Dan heeft men een kriterium, een toetssteen, waarmede men kan vaststellen hoe men in elke crisis waarin het leven brengt, de juiste keus kan doen. Wanneer het leven niet een drijven in een cirkel zal worden is dagelijkse oriëntatie nodig. Met behulp van het Woord Gods en het geweten moeten we elke dag vaststellen, waar we ons bevinden en in het gebed kracht begeren om trouw naar de uitkomst van dat onderzoek te handelen. Want niet de weg van de minste weerstand, het grootste voordeel, het meeste plezier of de eerzucht brengt ons het begeerde resultaat, maar de weg, die Woord en geweten wijzen.

Tekort aan Liefde Tekort aan liefde betekent tekort aan het belangrijkste voedsel. Deze wereld is geschapen door een God, die Liefde is, en is geschapen in de wet der liefde. Wie daar buiten treedt en haar ongehoorzaam is, oogst onheil; hij gaat kwijnen en doet kwijnen. „Misdadige jeugd" is — zei een bekend kinderrechter — jeugd, die in de eerste levensjaren niet in liefde ontvangen noch met liefde omringd was. Dit tekort wreekt zich onder het opgroeien en uit zich in de naderende volwassenheid in misdadigheid. Tekort aan liefde doet de levensbodem verwilderen. De zondige neigingen, in elk hart voorhanden, hebben de beste ontwikkelingskansen in een leven dat zonder liefde bleef.

Deze behoefte vermindert niet bij de overgang naar de kleuterleeftijd. Evenmin houdt de behoefte aan liefde op in de jaren van het gerijpte leven. Ons leven zou niet gesteld zijn onder het gebod der liefde, als dat zo ware. Ons zou niet gezegd zijn: hebt uw naaste lief als uzelf, of: hebt elkander lief, als de liefde een soort levensversiersel ware en anders niet. — Die een roeping hebben, speciaal op mensen gericht: onderwijzers, voorgangers, ouderlingen, jeugdleiders, moeten leven in de sfeer, die spreekt uit de woorden van de apostel:

> wij zijn vriendelijk geweest in het midden van u, *gelijk een voedster hare kinderen koestert*. I Thess: 2 : 7.

en:

> alzo, wij u zeer genegen zijnde, hebben u gaarne willen mededelen niet alleen het evangelie van God, maar ook onze eigene zielen, *daarom dat gij ons lief geworden waart*. I Thess. 1 : 8

en:

> gelijk gij weet hoe wij een iegelijk van u, *als een vader zijn kinderen*, vermaanden en vertroosten. I Tess. 1 : 11.

In een zodanige omgang met de zielen heeft de liefde het hoogste woord. Zij wil zich kwijt worden; ze geeft niet maar door wat geleerd werd, maar zet de eigen ziel in voor de ander.

Tot een ambt geroepen worden is niet de kans krijgen nu eens wat meer mee te tellen, of gezag te kunnen uitoefenen, of eer te verwerven, maar een bizondere toegang tot het altaar te hebben en daar zeer veelvuldig te mogen verschijnen met het offer van eigen leven.

Onplezierige ervaring Een broeder schrijft over een ervaring van roomse onverdraagzaamheid, die naar we hopen niet symptomatisch is voor de roomse mentaliteit die zich hier ten lande begint te ontwikkelen.

Hij begaf zich op een zondagmorgen van zijn logeeradres naar een baptistengemeente in Limburg. Onderweg daar heen passeerde hij een processie en was er getuige van dat een agent van politie, die deze stoet begeleidde, een passerende burger gelastte om te knielen. Deze burger weigerde pertinent om aan dat bevel te voldoen en kon, door zich, haastig uit de voeten te maken, zich aan de greep van de gezagshandhaver onttrekken. —

We kunnen begrijpen dat de politie moet zorgen dat een, door de burgemeester toegestane optocht van welke aard ook, niet verstoord wordt, maar menen dat ze niet mag verlangen dat andere straatgebruikers meedoen. En dwingen om bij een processie te knielen, is toch dwingen om met die betoging mee te doen en in die godsdienstige handeling zich te laten betrekken. We hadden liever gezien, dat die burger, inplaats van er tussen uit te trekken, zich had laten bekeuren, om af te wachten hoe de uitspraak van de rechter zou zijn.

L.

Langesund-Bad:

Trefpunt van vertegenwoordigers van het Europese Baptisme

Slot

Achter het gordijn

Wie wel eens een congres als dit bezocht, weet dat niet alles even interessant is. Wat ons boeide waren vooral de rapporten, uitgebracht door vertegenwoordigers van de diverse Unies, over de stand van het werk in hun respectievelijke landen. Heel groot was wel de aandacht toen Roemenen en Hongaren iets vertelden. In Roemië zijn ongeveer 66.000 Baptisten, terwijl Hongarije kan bogen op een ledenaantal van 20.000. In beide landen wordt ondanks alles hard gewerkt voor de zaak van de meester. Er is een steeds groter wordende vrijheid om het Evangelie te verkondigen. Zelfs is het nu mogelijk af en toe ook door het drukken van kleine boekwerkjes leden en vrienden de weg te wijzen die ze te gaan hebben. De Hongaarse afgevaardigde vertelde ons, dat ze een weg wisten die niets kostte, om het Evangelie uit te dragen. Zij moesten die weg wel volgen gezien de situatie waarin zij leefden. Die weg, lezers is de weg van het *persoonlijk getuigenis* aangaande Christus! En die weg is een goede weg, die niet vergeefs bewandeld wordt. Wat zou ook onze invloed veel groter kunnen zijn, als ook wij meer die weg bewandelden!

In Tsjecho-Slowakije leven en werken plm. 3200 Baptisten. De Staat wees hun 27 predikantsplaatsen toe, die tot nog toe nog niet alle bezet konden worden. De ouders, die praktisch allemaal hun kinderen op de staatsscholen hebben, kunnen desgewenst voor hun kinderen om religieuze voorlichting vragen. De Baptisten Voorgangers van dit land zijn mede verantwoordelijk voor dit schoolgodsdienstonderwijs. De kerkgebouwen zijn alle in handen van de Staat, die voor onderhoud, reparatie e.d. zorgt, terwijl de diverse Gemeenten er naar eigen believen gebruik van mogen maken.

Laat ik U niet langer vermoeien met nog meer nieuws over deze conferentie. Rest mij nog op te merken, dat gelijktijdig met ons ook een aantal Jeugdafgevaardigden in Langesund-Bad vergaderden, om het Europese Jeugdwerk te dienen. Zo troffen we daar ook de brs Ds Ploeger en Ds Veenstra, met hun vrouwen. We ontmoetten op deze Conferentie ook enkele figuren die bij de Nederlandse Baptisten zo langzamerhand bekendheid zijn gaan genieten. Ik denk aan Dr Bell, Dr Nordenhaug, Dr Nörgaard en Dr Bredahl Petersen.

De Roulette-tafel

Op weg naar huis besteedden we nog een dag in Oslo, om daar wat rond te zien. Het Seminarie verleende ons gastvrijheid en vandaaruit ondernamen we enkele tochtjes door deze Noorse hoofdstad van nog geen half millioen inwoners, die hier en daar de allures aannam van een wereldstad, maar elders weer meer weghad van een provinciestadje. Wat ons opviel was allereerst een kleine roulettetafel, opgesteld op een marktplein bij het grote volkstheater. Tientallen mensen verdrongen zich rondom deze speeltafel om er een of meer kronen per keer in te zetten en zo hun geluk te beproeven. Het waren, voorzover ik kon nagaan meest arbeiders, kantoormensen en ook nogal wat vrouwen, die op tamelijk hartstochtelijke wijze speelden. In het ene kwartier dat ik het spel gadesloeg, draaiden meerdere mensen er een groot bedrag door. Sommigen wonnen, anderen raakten een behoorlijk deel van een weekloon kwijt.

De drankwinkel

Verder was opvallend dat in een grote drankwinkel tientallen mensen in de rij stonden om alcoholische dranken in te slaan voor consumptie in hun woningen.

Het drankvraagstuk is een groot probleem in de Skandinavische landen en men schijnt niet bij machte er een goede oplossing voor te vinden. Gelukkig bestaat dit vraagstuk niet in de Baptisten Gemeenten!

De avond in het Seminarie brachten we door in het gezelschap van een Noose familie uit het hoge Noorden (Narvik). Zij (een moeder en twee dochters) konden geen andere taal spreken en verstaan dan hun eigen, maar gebaren, wat Fries, wat Grönnings en een Noors woordenboekje maakten dat we elkaar toch opperbest begrepen. Samen zongen we een serie bekende liederen en hadden een paar fijne ogenblikken met elkaar.

Nu we thuis nog wat napeinzen, zijn we blij met de ervaringen van deze conferentie. Er was een goede sfeer, en niet alleen tijdens, maar vooral buiten de vergaderingen om, groeide er een fijne gemeenschap.

Wij Baptisten in Europa, van Oost en West, van Rusland en Engeland, van Oost-Duitsland en Holland, mogen elkaar niet loslaten. De wereld is klein geworden, we zijn steeds meer op elkaar aangewezen, we hebben elkaar steeds meer nodig. Onze broederschap en verbondenheid in Christus breke door elk gordijn en elke versperring heen. God geve ons zulk een hechte verbondenheid, dat zij zelfs de proef van politieke hoogspanning en een eventuele explosie kan doorstaan.

Wf.

Zand en zaad

Het is een pracht van een herfstdag en juist nu is de nood, die anders de eindredacteur treft — hij moet toch kopy hebben — mij opgelegd om te schrijven. Tot op zekere hoogte treft het dat het woensdagmiddag is. Dan is het bijna ondoenlijk in deze stad huisbezoek af te leggen: alle vrouwen zijn naar de markt. Bijna alle. Dat zie ik al van verre, wanneer ik de voordeur nader: bakker, een halve witte. Dat is dan duidelijk. Bovendien is het ook nog kermis. Waarmee ik niet wil beweren dat de juistgenoemden daarheen trekken. Vele kinderen natuurlijk wel, in het verborgene. En wij laten hen met het verwarrend probleem zitten, waarom ze wel op koninginnedag en in de speeltuin in een draaiding mogen zitten en niet wanneer dezelfde mallemolen — wat een prachtwoord eigenlijk — op 19 September draait. Ik begrijp dat ook niet helemaal. Er wordt dan wel eens met het woord sfeer geschermd, maar ik geloof niet dat die erg verschilt van die, die er bij verschillende uitspanningen heerst. Dus er maar heen? Ik denk er niet aan. Dat gedraai en geschetter plus de geuren van wafelbakkerijen en zuurkramen maakt mij al ziek. Of ik geen andere bezwaren heb? Ik heb soms grotere bezwaren tegen binnen- en buitenlandse geïllustreerde bladen, die ik nu en dan hier en daar signaleer. Die natuurlijk wel goed verstopt worden. Ook grotere bezwaren tegen praatjes, die zo smeuïg gehouden worden, dat men wel merkt, dat ze niet voor het eerst over de tong glijden. Maar we horen er niet te komen, zegt u. Ik kom er ook niet, maar ik zou wel eens uw motieven willen horen of lezen. Wanneer het uw gebed verhindert, dan klopt het inderdaad niet. Wanneer het uw geestelijk leven schaadt, dan blijft u er vandaan, maar dan zorgt u er voor, dat uw kinderen met vriendjes en vriendinnetjes uit de buurt een feest bij u thuis hebben, dat ze de hele kermis vergeten.

Mag ik, eer ik het vergeet, nog even aan uw bestelling voor het kerstnummer herinneren? Wat is het toch een blad. We gingen maandagavond met z'n tienen op stap, colporteerden vijf kwartier en verkochten een driehonderd exemplaren. Van de gewonen dus. Je beleeft van alles bij de deur. Een vrouw bedankte er

Ds J. W. Weenink nam afscheid van de Gemeente Haarlem

Zondag 9 Sept. j.l. nam een onzer meest bekende en begaafde voorgangers, Ds J. W. Weenink, afscheid van de Gemeente Haarlem en beeindigde daarmee tevens zijn lange en zeer gezegende loopbaan als predikant in actieve dienst.

Geboren in 1886, deed Ds Weenink in 1911, na volbrachte theologische studie in Spurgeons College in Engeland, zijn intrede in de Gemeente Stadskanaal, waar hij 36 achtereenvolgende jaren arbeidde, een grote activiteit ontplooide, en door Gods genade vele jongemensen en ook ouderen tot Jezus mocht leiden. Grote bekendheid genoten de Zondagavondbijeenkomsten voor de Jeugd, die door hem georganiseerd werden, zeer veel bezoekers trokken, grote zegen afwierpen, en die door anderen werden nagevolgd.

In 1947 verhuisde Ds Weenink naar Haarlem, om daar de herdersstaf te hanteren. Hier maakte hij zich heel in het bijzonder verdienstelijk door zijn ijveren voor een nieuwe kerk, een ijveren dat met succes bekroond werd doordat beslag gelegd kon worden op de mooie Begijnhofkapel, die een zeer geschikte leefruimte biedt voor de Bapt. Gemeente Haarlem.

Wij willen bij dit predikanten-afscheid geen opsomming geven van het belangrijke aandeel dat Ds Weenink gehad heeft in de vele takken van de Uniearbeid en het landelijk Jeugdwerk.

We willen slechts onze dankbaarheid uitdrukken voor het vele werk, dat zo enthousiast gedaan werd en dat ook anderen weer inspireerde. Mevr. Weenink-Dethmers heeft zeker in dit alles een grote rol gespeeld.

We wensen hen beide, nu officieel de actieve dienst van het Voorgangerschap beeindigd werd, nog een rijke tijd toe van welverdiende rust.

E. R.

N.B. Tot onze spijt zijn we niet in staat U een verslag van de afscheidsdienst te doen lezen, daar dit ons door de Haarlemse Corr. nog niet werd toegezonden.

---

vriendelijk voor, ze had het niet nodig. Waarom niet? Ze was gelovig. En is u gelukkig in dat geloof? O ja. Bij welke kerk behoort u. Bij de rooms-katholieke. Nu ja, het nieuwe Jeruzalem heeft twaalf poorten. Ofschoon er maar één Poort is, waardoor wij allen moeten gaan. Een man, die we De Zaaier aanboden, weigerde, want hij las zoiets niet. Niet nodig. U hebt het wel nodig en hier is het, gratis. Als u het maar leest. Dat nam hij niet. En hij betaalde het dubbele. Een Dreesmoedertje zonden we gelukkig naar de keuken terug, want de man, die het niet nodig had, had immers voor haar betaald. En de laatste van die avond weigerde ook. O nee, dat was niet voor hen. Zeker, ook voor u! Nee, want wij zijn Joden. Maar Joden zijn ook mensen! U moet toch ook eens een avond samen op stap. Je weet pas wat rijkdom is, als je de armoede van anderen ziet. En misschien weet u niet eens meer hoe rijk u is. Om er dus nog even op terug te komen: denkt u aan een flinke bestelling van het kerstnummer, dat nu al bezig is geboren te worden? Neemt u wat meer dan verleden jaar. Van de paar centen winst op elk nummer kunt u dan de rest weggeven aan ouden en zieken. Kom, niet zo krenterig.

Nu we toch in de evangelisatiehoek zitten: bij u in de gemeente is er zeker een zangkoor. Zingt het ook? Weet u dat de patiënten in een ziekenhuis altijd erg dankbaar zijn, als er een koor komt zingen? Ze hebben natuurlijk wel radio op hun kamer, maar dat is dan toch ingeblikt. Verse groente smaakt beter. En ze waarderen zeer uw denken aan hen. En wanneer u een verzoek aan het bestuur van het ziekenhuis richt, zal het in de regel met instemming positief beantwoord worden.

Dit schrijf ik een paar dagen later en moet bekennen toch naar de kermis te zijn geweest. Ik ben langs de draaimolens, horizontale in dit geval, geweest; heb goktentjes gezien, die me sterk herinnerden aan onze loterijen, doch die christelijke doeleinden nastreven; zag, altijd nog buiten, een tent waarin motorrijders gevaarlijke dingen doen en begreep niet, waarom men daarvoor een aparte inrichting maakte, want ik zie dat voortdurend van alle weggebruikers; een soort vliegtuigenmolen, waar elke rit-vlucht 75 centen kostte, die precies een minuut duurde. Al kijkende rekende ik uit, dat de eigenaar per uur zo'n 4 tot 500 gulden maakte en daar kunnen wij natuurlijk met onze inkomsten niet tegenop. Ik zag nette vaders en moeders en hun kroost en op de kop van jut slaande stoere knapen en vroeg me toen weer af of de duivel daar grotere kansen heeft dan bij u in de huiskamer. Hij heeft ze overal; maar ik zei: grotere.

En nu verzend ik deze luchtige praatjes en zou u toch wel willen bestuderen bij de lezing daarvan. Op de enveloppe een pracht postzegel, die u ook zwaar moet bestuderen om er achter te komen wat er eigenlijk op staat. Dat is nou net Europa. Op z'n rug liggend als je Nederland rechtop laat staan, rechtopstaand als je Nederland naar de kant schuift. Of dat de bedoeling van de tekenaar geweest is weet ik niet, maar zo zou je 't kunnen uitleggen. In elk geval gaf het mij vijf minuten geleden, toen ik gebeld werd uit Deventer, een onderwerp. Op die postzegel ziet u het liggend, maar toch ook weer staand Europa, in de steigers. En zo is het met de gemeente. En zo is het met onszelf.

Tot de volgende keer.

HUIZINGA.

Kroniek

Wordt Brazilië heidens?

De negers uit Afrika, die door de slavenhandel naar Brazilië werden verkocht, namen hun stam- en familiegoden mee, welke zij in het nieuwe land bleven vereren. Dit bleven zij ook doen ondanks Rooms Katholieke zending onder hen. Wel werden ze allen gedoopt en werden zij uiterlijk Rooms Katholiek. Maar innerlijk bleven zij trouw aan het oude geloof in hun stamgoden. Op alle mogelijke manieren probeerden zij hun afgodendienst voort te zetten, zonder in conflict te komen met de kerk. Daarom werden de Afrikaanse goden gelijk gesteld met de heiligen van de Roomse kerk, waardoor de verering zonder moeilijkheden kon geschieden.

Tot vandaag toe heeft deze aanbidding van de Afrikaanse goden zich onder de Braziliaanse kleurlingen kunnen handhaven. En wel zo, dat zij de laatste jaren enorm is toegenomen. Nauwkeurige getallen zijn moeilijk te krijgen, omdat niet alle kultusplaatsen bij de autoriteiten bekend zijn. Maar men rekent, dat in de stad Bahia momenteel 400 groepen zijn, die ieder een eigen vereniging vormen en een eigen lokaliteit bezitten, waar de godsdienstige ceremonieën plaats vinden.

In het begin van deze eeuw waren in deze stad nog geen 50 groepen. In de plaats Recife steeg het getal van 48 in 1947 tot 100 in 1951. In Sao Paulo waren deze groepen 20 jaar geleden nog onbekend, maar in 1945 telde men reeds 269 van deze „terreiros", lokaliteiten waarin de Afrikaanse religie-gebruiken uitgeoefend worden.

Naast deze puur-heidense religie is na de oorlog ook nog de z.g. Umbandakultus gekomen. Dit is een godsdienst-

vorm waarin Roomse elementen, Afrikaanse gebruiken en spiritistische praktijken verwerkt zijn. Deze nieuwe religie krijgt veel aanhang en niet uitsluitend onder de kleurlingen maar ook onder het blanke deel der bevolking. Verschillende steden tellen reeds over de 200 Umbanda-lokaliteiten, bv. Porto Alegre 211, Sao Paulo 330.

De snelle uitbreiding van deze religies, vooral onder de kleurlingen, toont duidelijk dat een groot deel der bevolking zich innerlijk van de R. Kath. kerk heeft losgemaakt.

Aartsbisschop Scherer heeft in een toespraak bij de mis tijdens de herdenkingsfeesten van de Farroupilha-revolutie in sept. '55 geklaagd over de toenemende invloed van deze religies. *Hij zag de oorzaak hiervan in de onzekerheid, die in vele kringen heerst in godsdienstige zaken.*

Deze uitspraak is tegelijk een enorme kritiek op de R. Kath. kerk, die tijdens de 400 jaar van werken in Brazilië vele mogelijkheden heeft gehad om de bevolking ook innerlijk te raken. Men stelde zich echter zonder meer tevreden, wanneer de bevolking maar gedoopt was en aan de algemene normen beantwoordde.

Colportage-groepen
N.B.J.B.-afdelingen
Gemeenten

Is de Kerstnummer-campagne reeds goed overwogen?
Ziet u en grijpt u de heerlijke kansen voor het Evangelie in de Kerst-tijd?
Dat zal er een partij worden, waaruit deze pionierslust blijkt!
Maar denkt u vooral ook om Woensdag 3 oktober?
Dat is de laatste dag, waarop de bestellingen naar het Unie-bureau gezonden kunnen worden.
Weest er op tijd bij!

Colportage-groepen,
N.B.J.B.-afdelingen,
Gemeenten:
weest wakker en warm voor het komende Kerstnummer van De Zaaier!

Naast deze tendens naar het heidendom, is er ook een groeiende belangstelling voor de bijbel. In geen enkel land ter wereld werden in 1955 zoveel bijbels en bijbelgedeelten uitgedeeld als in Brazilië. In verschillende Zuid-Amerikaanse Staten moest men overgaan tot distributie van nieuwe bijbels, omdat de voorraad lang niet meer toereikend was. En dat terwijl in 1955 door het Amerikaanse Bijbelgenootschap 15 millioen bijbels uitgegeven werden.

Hier liggen grote kansen voor het Evangelie.

Spanje

Twee protest brieven aan Generaal Franco

Hier volgt de tekst van de brief, die de voorgangers der Protestantse kerk in Spanje aan Generaal Franco zonden. Deze brief werd opgesteld tijdens een speciale vergadering van alle Spaanse voorgangers op 12—14 juni j.l. te Madrid.

Uw Excellentie,

De ondergetekenden, die alle voorgangers van de Spaanse Protestantse kerk vertegenwoordigen, doen het volgende beroep op U:

Onze kerk heeft haar uiterste best gedaan om binnen de beperkingen te werken welke de Spaanse protestanten zijn opgelegd in het prediken van het Evangelie — een opdracht welke wij reeds een eeuw lang in ons land trachten te volbrengen. Bij verschillende gelegenheden hebben wij als protestanten een beroep op U gedaan, als ook op alle autoriteiten, om een uitbreiding van onze rechten. We wensen deze keer niet opnieuw een request aan Uw Excellentie te richten, maar wij wensen uitdrukking te geven aan onze diepgevoelde droefheid.

Wij zijn kortgeleden in het openbaar aangevallen door zeer voorname kerkelijke personen, die daarom ook met grote autoriteit spreken. De protestantse beweging, waartoe ook onze kerk behoort, werd onze landgenoten als zeer gevaarlijk voorgehouden, daar het een beweging zou zijn met een politiek karakter. Het is duidelijk dat dit in geen enkel opzicht het geval is. Deze aanvallen zijn te meer gevaarlijk voor ons daar zij van persoonlijke aard zijn en gericht tegen uitzonderlijke gelegenheden van een geheel andere tijd, maar zij bereiken het effect, waardoor de betekenis en het doel van onze kerk volkomen verdraaid wordt.

Aan de andere kant voelen wij ons als Spaanse burgers, die zich volkomen onderwerpen aan de wetten van ons land, gedrongen om deze beschuldigingen in het openbaar te weerleggen. Wij zijn bereid ons over onze handelingen te verantwoorden voor een rechtbank, daar wij als protestantse belijders verantwoordelijk zijn voor de geestelijke taak, die ons is toevertrouwd en welke wij trachten te vervullen voor Hem, Die ons riep en Die zal oordelen de levenden en de doden.

Wij betreuren het dit protest ter Uwer kennis te moeten brengen, maar de liefde tot waarheid dwingt ons dit te doen en wij vertrouwen dat Uw Excellentie onze redenen zal begrijpen, omdat wij zowel voor onze medeburgers als ook voor buitenlanders niets anders willen zijn dan protestanten, trouw aan het woord van God en toegewijd aan de opdracht van het Evangelie van Jezus Christus.

U verzekerende onze diepe eerbied en God biddende U te helpen in het volbrengen van Uw taak, zijn wij....

De brief was ondertekend door:
Dr M. Gutierrez Marin (Barcelona)
Humberto Capo (Palma de Mallorca)
Elias Araujo (Madrid)
Danile Vidal (Zaragora)
Samuel Capo (Barcelona)
Gabriël Canellas (Reus)
Antonio Jimenez (Cordola)
Francisco Manzanas (Alicante)
Luis Ruiz (Barcelona)
Julian Perez (Jerez de la Frontera)

In de tweede brief, welke van het uitvoerend comité van de *Baptisten Wereld Alliantie* aan Generaal Franco is gezonden, werd uitdrukking gegeven aan:

„de grote teleurstelling van onze wereldwijde Baptisten gemeenschap, dat de verwachtingen welke door de Spaanse regering ten aanzien van het Theologisch Seminarie te Madrid gewekt werden, niet in vervulling zijn gegaan".

„Toen de Spaanse regering de zegels van het gebouw verwijderde — zo luidt het verder — vertrouwden wij dat onmiddellijk op deze

actie de heropening van het Seminarie en de school zou volgen, zodat zij volledig hun functies zouden gaan vervullen. Tot onze grote teleurstelling zijn het Seminarie en de school nog steeds gesloten en wij doen een zeer ernstig beroep op de Spaanse regering haar eerste handeling te laten volgen door een vergunning tot de hervatting van de werkzaamheden van het Seminarie en de school."

(Uit „British Weekly".)

G. Br.

Een blik in de toekomst

Er is tweeërlei soort van belangstelling in de toekomst. De eerste is de belangstelling der wereld; de andere die der kinderen Gods.

De belangstelling der wereld wordt geboren uit onzekerheid. Die onzekerheid laat de kinderen dezer wereld niet met rust. Ze zouden zo gaarne willen weten wat de toekomst zal brengen. Vandaar dat de occulte of geheime wetenschappen zoveel belangstelling trekken.

Deze belangstelling is begrijpelijk. We leven niet als het dier; bij het ogenblik, maar weten van een toekomst, een sterfdag, een oordeel, en voelen ons *verantwoordelijk*. Niemand kan in het heden volkomen rustig zijn, zolang hij a.g. zijn toekomst en de toekomst dezer wereld onzeker is.

De belangstelling der kinderen Gods in de toekomst vloeit echter daaruit voort, dat ze weten *hoe* die toekomst zal zijn.

* * *

De Here Jezus geeft ons in Matth. 24 een schilderij, die zorgvuldig beschouwd moet worden: trek voor trek. Deze schilderij heeft *diepte*; de dingen liggen gedeelte *naast* en gedeeltelijk *achter* elkaar.

Naar drie dingen hadden de discipelen des Heren gevraagd:

1 wanneer de verwoesting van de tempel zou plaats vinden:

2 wat het teken van de verschijning van Christus zou zijn;

3 waaraan zou zijn te merken, dat deze tijdkring zijn einde naderde.

Het antwoord, dat de Heer hierop geeft is in de eerste plaats *een waarschuwing: Hij waarschuwt voor valse leiding.*

Er zijn valse proteten onder Irael geweest, en Petrus zegt dat ze ook in de christenheid zullen opstaan. Dit gevaar is groter dan we gewoonlijk beseffen. De profeet heeft invloed; ook de valse: Ze zullen er velen verleiden, zegt de Heer, en Petrus zegt: velen zullen hunne verderfenissen navolgen (2 Petr. 2 : 2). De valse profeet vond onder zijn tijdgenoten meer gehoor dan de profeet die Gods boodschap bracht.

De valse profeten zijn moeilijk te onderkennen. De Heiland sprak, voor hen waarschuwende: van wolven in schaapsklederen (Matth. 7 : 15). Hun boodschap klinkt aannemelijk, maar hun komst betekent: verdringing van Jezus. Zij zullen zeggen: Ik ben de Christus! Ze zullen beweren de Here Jezus te vervangen. Zij allen komen onder mijn Naam. Versta dat wel: niet *in* mijn Naam. Ze zullen niet komen met de valse bewering een opdracht van Christus te hebben. Geenzins: o n d e r Zijn Naam zullen zij komen. Zij zullen beweren, dat zij leiders der volken zijn, dat hun gehoorzaamheid toekomt. Zij zullen Christus-aanspraken laten gelden. Men maakt Jezus, die in de evangelien tot ons komt, onaannemelijk voor het bewustzijn van de mens van hier en nu, is men daarin geslaagd deze Heiland voor het moderne bewustzijn onaanvaardbaar te maken, dan is de weg open voor hen, die „onder zijn Naam" komen zullen, dat is: die komen zullen met de Christus-pretentie.

Evenals het oude testament heeft het nieuwe testament de kleur van de bodem en de klank van het volk, waarop en waaronder het is ontstaan. Het heeft God nu eenmaal behaagd om Zijn heilswerk door Israels geschiedenis heen te vlechten. Wie zich daaraan stoot stuit op God. Het opgroeiend geslacht zou het er wel eens heel moeilijk mee kunnen krijgen een Heiland aan te nemen, wiens kleed geweven werd op de bodem van Palestina en in de eerste eeuw onzer jaartelling.

Er is een tijd geweest, dat men in christelijke kringen de Joden als Joden omhoog stak en hun partikularisme als een heilige trek in hun geschiedenis respekteerde. Sommigen wilden hen zelfs nog een voorkeurspositie in de hemel toekennen. Men was blind voor de grote strijd, die in het nieuwe testament tegen het jodendom als jodendom gevoerd wordt. Maar daartegenover staat het pogen dat zegt, Jezus van zijn vreemdsoortig kleed te willen ontdoen doch dat inderdaad zijn Persoon aantast. —

....en zullen er velen verleiden.

Zo voorspelde de Heiland.

Wij verwonderen ons niet.

Het zal het komende geslacht wel eens iets kunnen kosten om de ergernis in Jezus te overwinnen. Zonder geloof dat wortelt in het eigen hart en dat dóórwortelt, zal niemand stand kunnen houden in de laatste dagen.

Bij de nadering dier dagen komt, zegt de Heer de grote afval. Wie zal door deze crisis heen komen, die niet waakt en bidt? niet leeft bij ánder licht, dan hetgeen door mensen ontstoken wordt?

Weest op uw hoede!

De Here Jezus spreekt van ver-leiden, verkeerd leiden.

Ver-leid is iemand, die *meent* goed te gaan.

We *willen* de goede weg.

Wie opzettelijk verkeerd gaat, is niet ver-leid. Neen, de verleiding doet een beroep op onze behoefte aan leiding, en spekuleert menigmaal op onze instinkten. Er zijn leuzen die in ons gevoel weerklank vinden. Wie ons „modern bewustzijn" tegmoet treedt, krijgt ons gemakkelijk mee.

Daarom zegt de Here Jezus: waakt.

Wat is dat?

Niet antwoorden met verstandelijke, met gevoelsoverwegingen: niet antwoorden van uw „eigen" uit op de aangeheven leuzen. Slechts dié boodschap is goed, waaraan de Geest medegetuigenis geeft. Niét uit God is de boodschap die geen ergernis geeft, die de mens niet af-zet, maar handhaaft.

In Zijn antwoord op de tweede vraag der discipelen wijst de Heiland op *de tekenen in het wereldgebeuren.*

Volk zal tegen volk opstaan. Dat wil zeggen, dat zich een algehele zedelijke verwildering openbaren zal. Het *naast*-elkander zal worden een *tegen*-elkander. De elkander aanvullende verschillen, door de Schepper gewild, zullen worden elkander afstotende krachten: tegenstellingen.

Echter: nog is het einde niet.

Deze konflikten tussen de volken zullen uitvloeien en verstillen in een grote wereldhuishouding — in een door macht doorgevoerde en bewaarde wereldvrede: een pseudo-vrederijk. Want niet in oorlogstijden, maar als ze zullen menen dat de vrede verzekerd is, zal het verderf plotseling over hen komen.

Oorlogen en oorlogstoebereidselen gaan niet onmiddellijk aan het einde vooraf. Er treedt een pauze in, die verstoord zal worden door Christus' verschijning.

In de tijd van de wereldnarcose zal de anti-christ tekenen en wonderen doen en hén meeslepen, die de werkelijkheid, die zich in het geloof manifesteert, niet zullen kennen en niet door hun verborgen binding aan de toekomende wereld, door die doodsgevaarlijke tijd heen gedragen zullen worden.

Weet wel waarop uw hart is afgestemd: op de ware of op de valse profetie.

Een van beide zal u in bezit nemen en uw lot bepalen.

* * *

Op de derde vraag antwoordende, wijst de Heiland op v e r s c h ij n s e l e n i n d e c h r i s t e n h e i d.

Velen, die onder het beslag van het

evangelie leven, zullen in de laatste dagen bezwijken. Zij zullen zich ergeren d.w.z. zij zullen ten val komen, afvallen van het geloof, dat wel op Christus gericht was, doch niet uit Hem ontsprong en in Hem wortelde. Wat haar uiterlijke gestalte betreft, als „christenheid" zal de gemeente u i t e e n vallen vanwege hen. die afvallen. Het onderscheid tussen het geloof van Joh. 4 : 39 en Joh 4 : 42 zal openbaar worden.

De afval zal overslaan in haat en verraad.

Omdat dit onderscheid tussen geloven naar Joh. 4 : 39 en Joh. 4 : 42 zoveel verwaarloosd wordt, voegt de Here Jezus er de ernstige woorden aan toe: Ziet, Ik heb het u voorzegd! vers 25.

Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart!

De ongerechtigheid zal vermeerderen en de liefde verminderen.

Let op de voortekenen van dit uitvallen uit de bodem der christenheid: onverdraagzaamheid, vitterij; licht-geraaktheid, elkander weg-willen-werken. De liefde zinkt wijl het leven wordt afgeschermd tegen de gloed van het licht boven de glans der zon.

Keert tot uzelven in!
Waar ligt uw bijbel?
Waar bevindt ge u des zondagsmiddags?
Wat doet gij met deze dag?
Betekent uw bidden omgang hebben met God?
Die stand zal houden tot het einde, zal zalig worden.
En gij?

L.

Studenten waren op stap

Het Evangelie op een bakfiets

Teruggekeerd op de rustige hoogten van het seminarie in Rüschlikon werd mij gevraagd iets te vertellen over de Studenten-evangelisatie-campagne deze zomer. Opdat u zoudt weten, dat er weer posten en gemeenten zijn die wachten op uw gebed, belangstelling en geld (gedenk de E.C.U.).

We waren eerst in Dokkum. De groep Baptisten was klein, de plaatselijke vroomheid groot. Toch werden we zeer welwillend ontvangen. Er waren er die ons een vrij groot bedrag voor een zaaier gaven met de opmerking dat ze wel al een kerkelijk dak boven 't hoofd hadden maar desondanks het uitzicht op de eenheid der gelovigen niet hadden verloren.

Overdag kon men ons zien rondtrekken met als mobiel middelpunt een bakkerskar. Een gramofoon er in, microfoon en luidsprekers er bovenop. Het evangelie op een bakfiets. Gemoedelijke evangelisatie in een gemoedelijk stadje. Het niet-gemoedelijke maar lijnrechte evangelie heeft er geklonken. Er kwamen velen om te luisteren. Boven verwachting zelfs. Vele kerkelijken werden weer wakker geschud door de onverbiddelijkheid van het evangelie. Kiest nu heden. En: Zie hier ben ik, zend ook mij. De belangstelling voor de kindersamenkomsten was enorm. Elke middag moesten we twee samenkomsten houden, twee keer zelfs drie. Dat betekent 300 kinderen in een middag. Jammer, dat er geen zondagsschool was om hen op te vangen. Maar de gemeente heeft geen plaats. Men heeft er bouwplannen evenwel. Het zal een geloofszaak worden met zo weinigen. Gedenk deze groep, vrienden!

We hebben het goed gehad in Dokkum. Het oude woord heeft geklonken. Velen kenden het, sommigen verwonderden zich. Ook in Jeruzalem is nog veel werk te doen. Moge onze Koning de kruisbanier stevig planten in de harten van dit handjevol.

We waren ook in Den Helder. Daar arbeidt de Gideonsbende. De ontvangst was enorm. De broeders en zusters daar hebben ons schandelijk verwend. Tegenslagen waren ons deel. De geluidswagen begaf het bij aankomst. Gelukkig kon er na intensief speuren een andere gevonden worden. Tegen de tijd dat de eerste zaalsamenkomst beginnen zou brak er brand uit in het tegenoverliggende gebouw van V. en D., zodat de straat werd afgezet. Sommigen der onzen begaven zich onder de menigte en fluisterden al dringend en duwend dat men er nog wel achter in kon komen. Tewijl de brandweer aan de overzijde het vuur trachtte te doven, ontstak de geest Gods het in onze harten. We hadden een heerlijke avond.

De gemeente werkte reusachtig mee. Iedere dag trokken enkelen met ons mee de huizen langs, terwijl bovendien onze gelederen hier versterkt waren met Ds Zijlstra en Ds Sikkema. Sommigen vonden het schuw dat er maar zo „De Heer is mijn Herder" op straat gezongen werd. Anderen verblijdden zich en zeiden amen daarop. Sommigen lachten, anderen begonnen na te denken. Ook hier werden openlucht-, zaal- en kindersamenkomsten gehouden. In 't bijzonder waren de zaalsamenkomsten goed bezocht. De laatste avond moesten we naar de Doopsgezinde kerk. Het koortje van de gemeente zong met veel overtuiging. Een meisje dat geholpen had bij de colportage gaf haar hart aan de Heer. Hij vond haar toen ze voor Hem arbeidde.

Vrienden wat is het arbeidsveld in Den Helder groot en rijk. De gemeente spant zich tot het uiterste in. Zij tintelt van leven. Dat hebben we allemaal gevoeld. Ze heeft onze steun zeer nodig. Die mag u haar niet onthouden. Het licht van haar getuigenis straalt helder. Maar het is nog maar zo'n klein vlammetje en de zeewind is soms fel daar.

We hebben deze arbeid met veel vreugde gedaan. We zijn zelf gezegend. Vergeet u ook deze beide plaatsen niet. Zij die in Rüschlikon zijn, groeten u.

J. BOURITIUS.

Dankbaarheid is de herinnering van het hart

E.C.U. *nieuws*

Amsterdam

Zondag 30 September zal voor de Gemeente te Amsterdam een vreugdevolle dag worden door de intrede van Ds Boeschoten. Heel wat gedachten zullen op die datum naar Amsterdam uit-gaan, want is dit niet een stukje werk, dat door gans Baptistisch Nederland mogelijk is gemaakt! Het zal stellig bij gedachten alleen niet blijven: ook vele gebéden zullen opgezonden worden tot God, om de arbeid in 's lands hoofdstad toch rijk te willen zegenen. We hopen allen, dat vele inwoners van deze onmetelijke „huizenzee" de Here Jezus mogen leren kennen en aanvaarden als hun Heiland en Verlosser, ook mee dank zij het werk, dat onze Amsterdamse broeders en zusters verrichten.

Daarbij denken we aan het gedeelte in Nieuw West, maar U hoeft niet te vrezen, dat andere delen van Amsterdam niet ook een beurt zullen krijgen. Bij een bespreking van de Raad verzekerden de broeders ons: „Dit is nog maar een begin — we moeten méér wijken bewerken en de gehele stad bezaaien met het Evangelie via allerlei wijk-activiteiten!"

Bijna één millioen mensen bevolken Amsterdam. Er is dus nog veel te doen. Dat hoeft niet in één keer of in één jaar te gebeuren. Daar is gestadige, volhardende weloverwogen arbeid voor nodig in biddend opzien tot de Heer. Daar zijn véél mensen voor nodig. De gehéle Gemeente daar zal zich met haar beide Voorgangers aan deze grootse taak wijden en wij — elders in het land — wij? Wij zullen bidden in geloof, dat de uitgaande zaaiers juichende mogen terugkeren, dragende de schoven!

Pionierspost X

Uit een echte brief — door de E.C.U. dezer dagen ontvangen: „Daarom, broeders, het is met klem dat wij U vragen: Herziet de inmiddels toegepaste subsidievermindering en subsidieer ons inzake de loonsverhoging en vakantie-toeslag voor onze voorganger. Het zou ten zeerste te betreuren zijn, dat een voorganger van een pionierspost in deze de dupe zou moeten worden, omdat wij als plaatselijke Gemeente de touwtjes niet aan elkaar kunnen krijgen."

Wat moeten we deze Gemeente antwoorden?

De vermindering was nodig, omdat de inkomsten der E.C.U. benéden het hoogstnoodzakelijke bleven. We hebben aan het eind van het kwartaal verdeeld wat we hadden. Toen was de kas weer leeg.

Maar - maar -

Nu ja, zegt U maar, wat we schrijven mógen.

Bezoeken aan de Gemeenten

Het is de E.C.U.-leden een lust al onze Gemeenten te bezoeken en te vertellen van de E.C.U.-vreugden. Een enkele Gemeente meent ons te begrijpen in déze zin: „We voldoen al aan onze verplichtingen, bij ons hoeft U dus niet te komen".

Maar we komen ook niet als „deurwaarders" of als „bedelaars", maar als „vreugde-brengers", om U te vertellen, wat er zoal in Nederland te doen valt en welke zegen ons deel is. En tegelijk willen we in nauw contact met U allen blijven bij het vervullen van onze taak. We hopen U dus te zien, te horen en te spreken!

Utrecht. J. BROERTJES.

De Pionierspost Alblasserdam vraagt een ogenblik Uw aandacht

De sekretaris van bovengenoemde pionierspost vraagt mij, het volgende te willen doorgeven:

Willen de sekretarissen van Gemeenten, uit wier midden leden wegtrekken naar ALBLASSERDAM en omgeving, zo spoedig mogelijk de desbetreffende attestaties toezenden aan br J. Tessers, Maldenburg 85, Rotterdam?

Verder noemt hij een paar contactadressen voor in Alblasserdam en omgeving neerstrijkende leden uit de vreemde. Het zijn:

Alblasserdam: A. C. van Well, Randweg 135 (sekr. van deze Pionierspost)

Papendrecht: J. Buntjer, Lijsterstr. 9

Dordrecht: M. v. d. Burgh, Krispijnseweg 84c

Zwijndrecht: M. Veldman, Vermeerstraat 31

Ridderkerk: J. Heikens, Rembrandtweg 27.

E.R.

Wilt U corresponderen met een Amerikaanse?

Ds Broertjes vraagt mij, in ons blad te publiceren dat een Amerikaanse Bapt. dame, oud 33 jaar, uit Wathena, Kansas, U.S.A. prijs stelt op correspondentie met een vrouwelijke Nederl. Baptiste van omstreeks haar leeftijd.

Mocht een van onze vrouwelijke lezers wederkerig een zelfde verlangen koesteren, laat ze mij dat dan berichten, waarna ik haar een brief van bedoelde dame zal toezenden, die meerdere inlichtingen geeft.

E.R.

Advertentiën

Jaargang 73 Nr 3331 Vrijdag 5 oktober 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Nochtans....

Moeilijke lectuur soms, het Oude Testament. Vooral de profeten. Dan moet je al wat van de historische achtergrond weten, wil je duidelijk worden wat de eigenlijke boodschap was. En daarom komen we niet toe aan de grote en kleine profeten; zoals we die dan noemen.

Habakuk, de omhelsde, de omarmer, leefde in een zeer gespannen tijd. Binnen de grenzen was er geen recht en dus geen zekerheid, buiten de grenzen dreigden de gevaren van onder de voet te worden gelopen door de niet te stuiten legerscharen der Chaldeën. De beschrijving die de profeet van deze opmars geeft is indrukwekkend. En dat laat God maar alles toe. Daarom ging de profeet op z'n wachttoren staan om uit te zien naar wat God tot hem spreken zou. Daar hoort hij dan het wee over de hoogmoedige Chaldeën.
Zijn boekje eindigt met een gebed. En het gebed eindigt met een geloofsbelijdenis:

Al zou de vijgeboom niet bloeien,
en er geen opbrengst aan de wijnstok-
[ken zijn,
de vrucht van de olijfboom teleurstellen;
al zouden de akkers geen spijs op-
[leveren,
de schapen uit de kooi verdreven zijn
en er geen runderen in de stallingen
[zijn,
nochtans zal ik juichen in de Here,
jubelen in de God van mijn heil.
De HERE Here is mijn kracht:
Hij maakt mijn voeten als die der
[hinden,
Hij doet mij treden op mijn hoogten.

De grootste nood komt opzetten. Vijand en verderf. Honger door misoogst en roof. Maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven.

Elke Israeliet zou in al deze tegenspoeden de oordelen Gods zien. Job had genoeg te doen met de vrienden, die in de rampspoed niets anders zagen dan een gevolg van Jobs zonden en een zich van deze man wegwendende God. Nu treft het onheil een volk, maar de profeet zal juichen en jubelen. Niet dat hij niet lijdt onder het leed der duizenden, maar door het leed heen breekt de lof aan God. Zijn God is hem gebleven. Het ganse land moge treuren vanwege de dorre landouwen en de plunderende soldaten: de Heer is God en niemand meer!

Soms doet dit woord ons denken aan de donkere jaren, die wij doorleefden. Was er toen niet vaak een zingen, dat door de wolken drong? Wordt er vandaag nog zo gezongen?

Misschien moet heden de tekst zo luiden: Al zal mijn zaak bloeien en de omzet zich vermenigvuldigen; al zal mijn loon met steeds meer procenten klimmen en gevaar voor armoe steeds verder wegwijken; al zullen alle verzekeringen alle mogelijke schade dekken en de regering elke misoogst opvangen, nochtans zal ik juichen in de Heer en jubelen in de God van mijn heil.

Geen welvaart zal mijn ziel scheiden van Hem, Die mij bemint. Bij alle voorspoed zal ik steeds Hem blijven gedenken en danken voor alle zegeningen en ik zal ootmoedig en eerbiedig blijven belijden, dat God mijn heil is.

In de donkere dagen heb ik Hem aangeroepen en Hij was mij een God des heils. Bij de overvloed zal ik Hem niet vergeten, maar prijzen.

Dat „nochtans" klinkt zo machtig in honger en gevaar. Klinkt het niet noch grootser en schoner als de hemel blauw is en de leeuwerikken zingen? Als Paulus jubelt, dat niets hem kan scheiden van de liefde Gods, dan telt hij vele ellenden op, die hem zouden kunnen verwarren. En onder dat vele zegt hij ook: want ik ben verzekerd, dat dood noch leven...... zal kunnen scheiden. De dood: dat is het ergste! zeggen zij. Of is het het leven? Het volle, lachende, bruisende leven? Nochtans!

Vandaag zou men dat nochtans willen horen. Midden in de hoogkonjunktuur de belijdenis: ik zal juichen en jubelen in de God van mijn heil. Dat is treden op de hoogten.

HUIZINGA

Losse Schakels

De nieuwe bijbelvertaling.

De nieuwe bijbelvertaling is nu bij velen al enkele jaren in gebruik. We menen dat de Geref. Kerken art. 31 een commissie benoemd hebben om deze vertaling op haar bruikbaarheid te onderzoeken. De Chr. Geref. Kerken hebben de vertaling nog niet vrij gegeven voor kanselgebruik. Ook zij zullen de vertaling — overigens tot stand gekomen met medewerking van een van de hoogleraren van haar eigen theologische school — toetsen op haar bruikbaarheid. Is het een getrouwe overzetting? Het feit, dat vrijzinnigen aan haar hebben medegewerkt, stemt velen tot voorzichtigheid. Niet omdat men aan de wetenschappelijke bekwaamheid dier mannen ook maar in het minste twijfelt, maar goed vertalen eist toch ook een zekere congenialiteit tussen schrijver en vertaler.

Niet iedere bijbelgebruiker staat met dezelfde eerbied tegenover het oude Boek. Naast een wetenschappelijke eerbied is er ook de eerbied van hem die Gods eigen adem door en in de bijbel heeft gevoeld, en in en door dat boek God ontmoet heeft en zo zijn zaligheid gevonden.

Om verbeteringen gevraagd.

Bij de eerste uitgave van de nieuwe vertaling werd om kritiek gevraagd. We menen dat ook onze Unie daarin gekend en betrokken werd. Nu is de tekst nog niet duurzaam vastgesteld. Eventuele verbeteringen zullen zeker niet worden afgewezen. Wanneer die kerken, die haar nu toetsen het resultaat van hun arbeid bekend zullen maken, zal het Ned. Bijbelgenootschap er zeker rekening mee houden en wijzigingen, die verbeteringen zijn, zeker aanbrengen. Heeft nu onze Unie ook nog een taak in dezen? Rijzen er bij het lezen van de nieuwe vertaling in onze gezinnen, geen vragen? En kunnen die niet van zoveel gewicht zijn, dat we ze aan het bijbelgenootschap voorleggen? Natuurlijk dat deze vragen op hun ernst en betekenis eerst door enkele broeders zijn bekeken.

Onbruikbaarheid.

De Here Jezus heeft gezegd:

> neemt mijn juk op u en leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Matth. 11 : 29.

De oude vertaling heeft hier:

> neemt mijn juk op u en leert van Mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart.

De bedoeling van de Heer was hier zeker niet te zeggen wat we van Hem moeten leren, maar **waarom** we dat moeten doen en juist Hém moeten kiezen als onze leraar. Hij is zachtmoedig en nederig van hart. Dat zijn leraren niet altijd. In Israel waren ze het zeker niet allen. „Ik geef mijn rug degenen, die mij slaan en mijn wangen degenen die mij het haar uitplukken, mijn aangezicht verberg ik niet voor smaadheden en speeksel", zegt de leerling in Jes. 50 : 6. Deze onderrichtsmethode volgde de Heiland niet. Wie opvliegend is, driftig, hooghartig, is ongeschikt om de zondaar te onderrichten in de weg, die hij gaan moet. Zo'n houding stoot af en sluit af. David zegt: Uw zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt en met die betekenis en waardij van een zachtmoedigheid rekene iedere voorganger en evangelie-onderwijzer. We hebben geduld nodig. Wij hebben die nodig voor onszelf. Zullen wij „groot", volwassen worden, dan zal dat alleen bereikt kunnen worden, als God de Heer geduld met ons heeft en als de mensen, die in Zijn dienst onverschillig als wat, staan, eveneens geduld met ons hebben. Drift en opvliegendheid zijn uitingen van eigenliefde en hoogmoed. „God is geduldig want God is eeuwig", zegt Augustinus ,maar iemand merkte wel terecht op, dat men met nog meer recht kon zeggen: God is geduldig, want **God is liefde.** En lees nu maar I Kor. 13 daarop na:

> De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde handelt niet lichtvaardig; zij is niet opgeblazen; zij handelt niet ongeschikt; zij zoekt zich zelve niet.

Eerlijkheid en grofheid.

Soms hoort men iemand, die de dingen op een grove, haast beledigende manier zegt, prijzen, tenminste verontschuldigen als „eerlijk". Hij geldt voor een dapper man, die „het wel durft te zeggen". Het is jammer, dat men zulk een optreden zo beoordeelt, want men staat er de genezing door in de weg. Grofheid is nooit een bewijs van moed, maar van heimelijke vrees: een pogen om zijn lafheid te verbergen. Het behoort zeker niet bij het leven der wedergeboorte. Een baas, die op die manier uiting geeft aan zijn ontevredenheid, toont aan gemis aan werkelijke autoriteit te lijden. Wanneer eerlijkheid verband houdt met echtheid, overeenstemming tussen openbaring en zijn, dan heeft de christen te bedenken en is hem te bedenken te gegeven, dat hij een dubbel zijn heeft; dat er een oude mens en een nieuwe mens in hem schuilen en hij de oude geen kans mag geven om zich te laten gelden. Mij dient de ader, waaruit het bittere, het lelijke vloeit, afgebonden te houden en heeft te zorgen dat de oude mens geen terrein wint op de nieuwe. Veroordeel grofheid die „iemands gevoel kwetst" (I Kor. 13 : 5) en duidt niet met een gunstig woord aan, wat eigenlijk schandelijk is, want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, om ons **op te voeden.** Titus 2 : 11.

Geboorte van een lied.

In onze bundel Lofzangen en Gebeden hebben we ook de vertaling van een oorspronkelijk Engels lied. Het staat in de nieuwste uitgave van ons liederenboek onder nr 347. De eerste regel luid: O liefde, die mij niet laat gaan, berg in uw diepte mij.

De dichter was Dr George Matheson, een blinde prediker, „een van de grootste redenaars van de Schotse kerk, een man van grote aanleg en geleerdheid, liefderijk, innemend en moedig." Hij zegt a.g. het ontstaan van het bovengenoemde lied: mijn loflied is ontstaan in de pastorie te Innellan in de avond van de 6de juni 1882. Ik was alleen. Het was de dag van het huwelijk van mijn zuster en de familie bleef die nacht te Glasgow over. Er was iets met mij gebeurd, dat niemand dan ik wist en dat een zeer ernstig lijden over mij bracht. Het lied was de vrucht van dat lijden. Nooit in mijn leven ontstond iets in zo korte tijd. Ik had de indruk dat het mij meer door een inwendige stem gedikteerd werd dan dat ik het zelf maakte. Ik ben zeker dat het hele lied binnen de tijd van vijf minuten klaar was en nooit heb ik het gevoel gehad dat er iets in was, dat verbetering behoefde".

„Fundament en Bouwstenen".

In het Algemeen Doopsgezind Weekblad zal tien maal per jaar een inlegvel meegegeven worden, dat bovenstaande naam draagt. Het is het orgaan van een oude werkgroep binnen de doopsgezinde gemeenten: „Gemeenschap Doopsgezind Broederschapswerk". Deze groep leefde en werkte vroeger onder een andere naam en begon met het houden van gemeentedagen. Het blad zal „dienstbaar zijn aan de opbouw van het gemeenteleven", daarto zal „bezinning op de betekenis van de gemeente in de wereld voorop staan". Overeenkomstig de doelstelling van de G.D.B.

> „ziet de redactie als grondslag van deze bezinning het in Jezus Christus gelegde fundament, zoals dit tot uiting komt in de naam van dit blad", waarin het fundament nadrukkelijk voorop staat. Zij is n.l. van oordeel, dat er buiten de openbaring in Jezus Christus om, niet „zakelijk" over deze dingen gedacht en gesproken kan worden. Daarom zal de bijbel, als het boek, dat getuigt van die openbaring Gods in Jezus Christus, telkens weer het uitgangspunt van deze bezinning vormen."

Het eerste nummer handelt over de autonomie der gemeenten, die eerst wordt belicht naar haar „bijbelse inhoud", daarna gezien als „voortspruitend uit de historie", terwijl een derde schrijver over dit onderwerp vermaant om „voorzichtig met de autonomie te zijn".

Zand en Zaad

Zo'n uniekommissievergadering breekt de hele week stuk. Na twee dagen luisteren en praten heb je geen zin meer om nog wat te horen en te zeggen. De sekretaris zal wel vertellen hoe goed we het er hadden bij de Snekers en misschien laat hij ook nog iets los over de vergaderingen, die we daar hadden. U weet toch dat secret geheim betekent? En dat sekretariaat niets minder is dan het geheimschrijverschap? Nu, wat ons betreft mag br Jansma de notulen wel afdrukken. En opdat ik hem nu niet het gras voor de voeten wegmaaie: ik zal verder zwijgen. Zwegen we maar wat meer. Hadden we toch wat meer stilte om ons en in ons. Gisteravond zat ik in de bijeenkomst van de mannenvereniging hier ter plaatse en het was er interessant. Een dokter sprak helder over Ziekte en Geloof, eerst beide begrippen behandelend en daarna het een en het ander tot elkaar brengend. Zoals vaker was de discussie evenzeer vruchtbaar. Naast meerdere goede vragen kwam er ook een zijdelingse opmerking, die bij mij weer boven komt nu ik zojuist over zwijgen sprak.
De opmerker raakte even het slopend tempo van onze tijd aan. Als mogelijke oorzaak van ziekte. Gaat het u ook zo, dat u eigenlijk helemaal niet meer tot rust kunt komen? We vliegen het bed uit, storen ons op het ontbijt, soms ons onderwijl electrisch scherend of de krant lezend, of luisterend naar de nieuwsberichten van zeven of acht uur. We hollen de trap af, grijpen fiets, brom- of motorfiets, stappen eventueel in de auto en jagen naar het werk. Daar gaat het niet minder full speed, oftewel hurry up. Waarom eigenlijk die engelstalige uitdrukkingen? Uit Amerika overgevlogen? De machines dreunen, de telefoon ratelt en deze modern times — dit moordend tempo — maakt ons tot nerveuze, gauw geprikkelde lieden, die 's avonds onmiddellijk naar een vergadering ijlen of thuis onder radiogolven wegzinken. Economen staan met tijdmeters in de hand achter de werkers en bepeinzen of het niet vlugger kan. Braakt de fabriek en het kantoor de honderden, duizende mieren uit en dan is er een gedraaf en gejaag alsof ieder in een of andere tour meerijdt. Agenten en rode lampen zijn op dat moment de bazen van het circus. Na elven vallen we doodmoe op een bed en kunnen de slaap niet vatten vanwege de opwinding. En dat noemen we dan leven.
Waar is de tijd, dat we rustig op een bank zaten en luisterden naar een harmonica verweg of naar het blaffen van een hond. Dat we in de verte een haan hoorden kraaien en een boerenwagen over de straat dokkerde. De rustige pijp is een haastige cigaret geworden, de maaltijd een verslindpartij en de stilte is gestorven. Nu zal niet ieder voortdurend in zo'n orkaan varen ,maar het zachtkens glijden van ons bootje is er niet meer bij. We la-

Zie verder pag. 5.

We zullen belangstellend kennis nemen van hetgeen van de zijde van deze doopsgezinde „modaliteit", de doopsgezinde gemeenten ter overdenking en behartiging wordt aanbevolen. De gemeente is een onderwerp, dat baptisten steeds zeer geïnteresseerd heeft.

Baptisten in Engeland.

Te oordelen naar de laatste gegevens zijn de Baptistengemeenten in Engeland door hun dieptepunt heen, althans wat betreft hun ledental of tenminste het aantal doopsbedieningen. Het zal de lezer van De Christen misschien vreemd aandoen, onderscheid te zien maken tussen het aantal doopsbedieningen en het aantal nieuwe leden. Maar helaas — zeggen wij — hebben Engelse Baptistengemeenten (of alleen Engelse Baptistenvoorgangers?) de gewoonte om mensen, die dat begeren, te dopen, zonder dat ze het lidmaatschap der gemeente aanvaarden. Misschien doen de voorgangers het op eigen houtje, maar dan schijnen de gemeenten er zich toch niet tegen te verzetten, misschien vinden de gemeenten zelve zulk een handelwijs wel goed. Nu kent men in Duitse randkerkelijke kringen het „wilde dopen" of de „Winkeltaufen" (dopen in het geheim) en in Nederland zijn ook wel kringen waar men zo het geweten sussen kan. Maar in onze gemeenten heeft men deze gelegenheid niet geopend. De doop spreekt van gemeente en betekent ook het aanvaarden van gemeenschap.

Eén plant.

Paulus zegt in Romeinen zes:

> Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden, want indien wij met Hem één plant geworden zijn, in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het óók zijn in de (gelijkmaking Zijner) opstanding.

Als wij, als enkelingen in de doop met Christus zijn samen gegroeid, één plant met Hem geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, dan zijn we door diezelfde handeling en gebeurtenis ook één geworden met de andere gedoopten. Iedere gedoopte is dan een tak geworden van de éne plant: Christus. We zijn dan **allen te samen** één plant. We zijn dan niet alleen met **Christus** in nauwste levensgemeenschap gebracht, maar tegelijkertijd en door diezelfde daad, met de andere gedoopten. En dit dan en in zóverre, als die anderen op hun **geloof** gedoopt worden — wat in heel de Heilige Schrift en bij alles, wat zij over de doop zegt, steeds de vóór-onderstelling is. Buiten het persoonlijke geloof om, kan geen doop ons samenvoegen met Christus of geestelijk verenigen met andere verlosten.

Daarom — vanwege dit gemeenschapstichtend karakter van de doop, weigeren wij mensen te dopen, die de gemeenschap met de anderen en het beleven dezer gemeenschap, niet willen aanvaarden. Wie zijn eenheid met de Plant erkent en belijdt, moet ook bereid zijn zijn eenheid met de andere takken van die Plant te erkennen, te belijden en praktisch te aanvaarden.

Zwervers.

Er zwerven hier in Nederland mensen rond, die in Engelse Baptistengemeenten gedoopt werden doch van wie men geen attestatie verkrijgen kan, om de eenvoudige reden dan ze in Engeland in de gemeente, waarin ze gedoopt werden, niet werden ingeschreven. Nu kan men ze hier wel opnemen, maar dan behoort men m.i. hen opnieuw belijdenis te laten doen. We kunnen niemand die geen attestatie kan overleggen, aanvaarden, zonder hem of haar eerst gehoord te hebben. Immers de vraag blijft open: staat deze man of vrouw nog achter hetgeen hij of zij beleden heeft, vóór hij gedoopt werd? Of: zijn ze misschien gedoopt, alleen op hun **begeerte en niet op hun belijdenis**? Wij willen de gemeente van Christus bewaren voor vervaging en vervloeiing.

En hier komt de vraag op: wat te doen met iemand, die de gemeente verliet en na jaren om wederopneming vraagt? Ook in die gevallen is het niet genoeg, dat de betrokkene het lidmaatschap weer wenst, maar hij moet opnieuw voor de gemeente belijden, waar hij staat, omdat we niemand, ook hem niet, mogen opnemen (al is het voor de tweede keer) op zijn wens, maar alleen op **zijn geloof**.

En daarom moet de gemeente hem opnieuw horen om te weten of hij het lidmaatschap weer waardig is. En in deze belijdenis moet ook gehoord worden de schuldbelijdenis over het breken met de gemeente. Wie die daad niet afkeurt, begaat haar gemakkelijk opnieuw. We mogen door niemand de gemeente laten behandelen als ware ze een vereniging, waar men naar eigen willekeur maar af gaat of zich bij aansluit en waarbij de vraag hoe de voorganger is, beslist in de overweging: gaan of blijven. Het gaat om Christus, en om Zijn gemeente, zich plaatselijk openbarende.

Stadskanaal,

bakermat van het Baptisme en eerste Baptisten Gemeente in Nederland

Stadskanaal, het streekdorp dat de schakel vormt tussen de beide industriecentra Veendam en Emmen. Dit langgerekt veenkoloniaal dorp wist zich, ondanks het verdeeld zijn over twee gemeenten, een eigen plaats te veroveren in dit zuid-oostelijk deel van Groningen en het aangrenzend gebied van Drente. Als streekcentrum neemt deze plaats nog steeds toe in invloed en betekenis, waar nu naast de verschillende onderwijsinstellingen ook nog een ziekenhuis gebouwd zal worden.
Op kerkelijk gebied bezit dit dorp de verscheidenheid van een grote stad met 10 protestantse kerken of groepen en een Israëlitische gemeente.

1.

Voor de samenstelling van deze schouw werd dankbaar gebruik gemaakt van een resumé van de geschiedenis der gemeente en een lijst van gedoopten, beide opgesteld door br. Joh. van der Baaren. Vervolgens schonk het geschriftje „Honderd jaar Baptiste Gemeente Stadskanaal" door Ds. J. W. Weenink ook vele gegevens voor dit artikel. Dan werden nog de gemeente-berichten in verschillende jaargangen van „De Christen" geraadpleegd, waaraan eveneens enkele gegevens werden ontleend. In het „Centraal Weekblad ten dienste van de Gereformeerde kerken in Nederland" van 2 juni j.l. was een artikel opgenomen onder de titel „Gasselternijveen als bakermat van het Baptisme in Nederland", geschreven door Ds. R. de Vries, Geref. pred. te Gasselternijveen, geïllustreerd met een foto van dàt gedeelte van het kanaal, dat nu de „Baptisten Kade" heet. Natuurlijk werd ook het boek van Dr. G. A. Wumkes „De opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland" geraadpleegd.

De voorgeschiedenis Dr. Johannes Elias Feisser, 10 dec. 1805—2 juni 1865.

Het begon in Franeker, zijn derde standplaats als Ned. Hervormd predikant. Hier stierven in zeer korte tijd eerst zijn beide nog zeer jonge kinderen en daarna zijn vrouw. Reeds verzwakt door een kwijnende gezondheid, werd dit verlies te veel voor hem. „Naar lichaam en ziel geknakt legde hij tijdelijk zijn ambt neer." Op 27 sept. 1838 werd Feisser eervol ontslag verleend. Deze diepe lijdensweg leidde tot een innerlijk vastgrijpen van Gods Woord en een aanvaarden van het heil en de beloften in Jezus Christus. In de maanden van rust bij zijn ouders te Veendam voltrok zich geleidelijk dit proces van zijn bekering. Hierdoor ontving zijn leven weer nieuwe bezieling en inhoud, waarbij ook het verlangen naar het ambt terugkwam. Zo deed hij reeds na een halfjaar zijn intrede in zijn vierde gemeente, Gasselternijveen. De nieuwe klank van het persoonlijk geloof in zijn prediking deed velen naar de kerk komen. Maar Feisser was met dit „sukses" niet tevreden. Hij schreef: ......Ik stond verbaasd en verslagen, dat er zich hier geen vijf ware christenen bevonden en geen tien zelfs die met de rechte weg des heils bekend waren." Met zeer veel ijver en op allerlei manieren poogde hij de geestelijke armoede van zijn gemeente op te heffen. Bij enkele leden groeide het geestelijk leven op, maar bij een groot deel der gemeente ontstond verzet. Door deze moeilijkheden en door studie ontdekte Feisser de Nieuw testamentische gemeente van gelovigen. Dit bracht hem meteen in konflikt met de kinderdoop. In het geschrift „Waakt op" schreef hij: „Alleen de gelovigen mogen gedoopt worden. De doop der kinderen is, in betrekking tot kinderen, welke onbegenadigd in hun zonden blijven, een misdaad tegen God, terwijl het dopen van begenadigde kinderen, op zijn zachtst genomen, een vooruitlopen van de Heer is......" Op veler verzoek schreef hij in sept. 1843 het geschrift „Beknopte aanwijzing van het ongeoorloofde in de doop der kleine kinderen, benevens de weerlegging van de voornaamste gronden, welke voor de kinderdoop bijgebracht worden".

In het pogen om zijn eigen gemeente maar ook de Ned. Herv. kerk als geheel te zuiveren, wordt hij tenslotte zelf uitgezuiverd en op 1 jan. 1844 als predikant afgezet. Hij en zijn vrouw kwamen toen waarschijnlijk bij haar ouders in huis. Feisser was n.l. op 27 oktober 1841 weer hertrouwd met Karsina Hovingh Wichers. Zij stond geheel aan de zijde van haar man en beleefde met hem deze geestelijke ontwikkeling mee. Inplaats van de gevierde spreker, die vele scharen trok, had hij nu nog een kleine kring van getrouwen om zich heen.

De stichting. De eerste zeven.

Niet alleen in ons land had Feisser bekendheid gekregen als de dominee die niet meer wilde dopen. Tot in het buitenland was dit gerucht doorgedrongen, waar ook zijn beschouwingen over het gemeentelijk leven veel aandacht trokken. Dit had tot gevolg, dat in nov. 1844 J. Köbner, vergezeld van A. F. Remmers een gemeentelid uit Jever, na overleg met J. G. Oneker, tijdens hun bezoek aan Oost-Friesland doorreisden naar Gasselternijveen om nader met Feisser in contact te komen. Köbner was een bekeerde jood en een der pioniers van het Baptisme in Duitsland naast J. G. Oneker en G. W. Lehmann. Hij is ook de vader van het Baptisme in Denemarken. Dit bezoek zou verreikende gevolgen hebben. Feisser had nog nooit van Baptisten gehoord en evenmin over zijn eigen doop nagedacht. Feisser wenste niet direkt gedoopt te worden, maar wilde eerst deze zaak met de kleine kring van getrouwen bespreken. En het is te begrijpen dat in deze omgeving met zijn diepingewortelde gebruiken lang niet allen tot de conclusie

Dr. J. E. Feisser en zijn vrouw

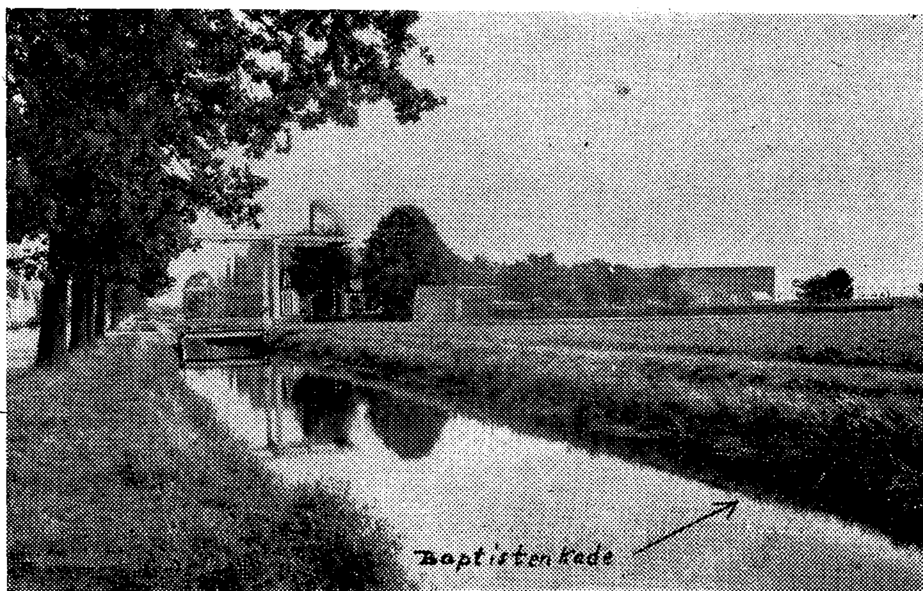
kwamen: „uw doop als kind is geen doop, wèl de begraving van de gelovige in het water."

In het voorjaar van 1845 reisde Feisser naar Hamburg om persoonlijk kennis te maken met Oneker en de Baptisten gemeente van Hamburg. Köbner keerde met hem terug naar ons land, waar enkele broeders en een zuster reeds op hun terugkeer wachtten om de daad van gehoorzaamheid aan de Heer te volbrengen. Op zondagavond 15 mei 1845 vond de doopplechtigheid plaats in het kanaal. Een schuurtje nabij de boerderij van Roelof Reiling diende als kleedkamer. Er was ter plaatse een ondiepte in de vaart, die zich bij uitstek voor de doop leende. Feisser werd het eerst gedoopt door Köbner, daarna Arend Speelman, een scheepskapitein uit Nw. Pekela, dan Roelof Reiling en zijn vrouw en vervolgens de drie broers Willem, Jannes en Hendrik Kruit. Na de doop kwamen ze weer bijeen in de hoeve, waar Feisser tot herder en leraar en Roelof Reiling tot diaken werd gekozen. Zo was de eerste Baptisten gemeente in Nederland een feit geworden.

De gemeente vroeg bij de regering de erkenning aan, welke bij koninklijk besluit van 13 aug. 1845 verleend werd. Bij het bezoek van Oneker aan Gasselternijveen in sept. 1845 werd Feisser's vrouw gedoopt. Feisser probeerde voortdurend in verschillende plaatsen gelegenheid te krijgen om te spreken, maar het werd hem steeds geweigerd. Zijn tractaten werden evenmin verkocht. Maar de kleine gemeente liet zich niet ontmoedigen, zij kwam geregeld samen om te volharden in de leer der apostelen, in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden. De gezondheidstoestand van Feisser baarde echter veel zorgen. Een waterkuur in Duitsland in de zomer van 1846 bracht wel verlichting maar geen herstel. Tijdens zijn afwezigheid gingen de brs. Roelof Reiling, Hendrik en Johannes Kruit in de gemeente voor. Allerlei pogingen om de gemeente uit te breiden mislukten. Zwak naar het lichaam en vermoeid naar de geest besloot in 1849 Feisser naar Nieuwe Pekela te verhuizen. Wel bleef er een nauw contact met de gemeente en kwam hij ook dikwijls vergezeld van br. Speelman de onderlinge bijeenkomsten bezoeken. De gemeenteleden bleven trouw aan de Heer en aan elkaar en bouwden elkaar op door onderlinge stichting. En langzaam breidde het ledental zich uit. In 1845 werden 10 personen gedoopt (de eerste zeven inbegrepen). In 1846 werden 4 gedoopt en in 1848 weer 3. Over de dan volgende jaren ontbreken mij de gegevens. In 1858 werd slechts 1 persoon gedoopt. Met dit jaartal brak een andere tijd aan voor de gemeente. Het betekende het einde van het herderloze tijdperk. Wel bezocht Feisser nog van tijd tot tijd de gemeente, bevestigde hij in 1859 br. Johannes Kruit tot tweede ouderling van de gemeente, maar evangelisten namen de verantwoording en het initiatief over. De wacht was afgelost en overgenomen; op 2 juni 1865 stierf hij en mocht hij ingaan in de volle vreugde van zijn Heiland en Heer.

G. Br.

(wordt vervolgd)

De gemeenteraad van Gasselte besloot het vorig jaar om een gedeelte van de Vaart Zuidzijde om te dopen in „Baptistenkade". Op deze wijze wordt de herinnering aan de historie van het ontstaan der eerste Baptistengemeente in ons land levendig gehouden. Cliché gratis beschikbaar gesteld door 't Centraal Weekblad der Geref. kerken.

In memoriam
K. A. van Beek

Op 72-jarige leeftijd overleed broeder Kornelis Abraham van Beek.
Kende de huidige generatie hem wel? Hij trad al jaren niet meer op de voorgrond en ging zijns weegs, doende wat zijn hand vond om te doen in de dienst des Heren.
Jaren geleden nam hij een waardige plaats in in de arbeid onzer gemeenten, diende de Unie-gemeenschap in de periode 1920-'22 als lid van de Unie-Commissie en in diezelfde tijd fungeerde hij als Unie-sekretaris.
Gedurende de laatste jaren hing rondom hem de stilte van de ouderdom en tenslotte genoot hij de verzorging in ons eigen diakonessenhuis „Tabitha".
Nu is hij ingegaan in de rust, die er overblijft voor de Kinderen Gods!
Hem is toegevallen de erfenis, die is toegedacht aan allen, die zich aan de Genade des Heren hebben toevertrouwd!

T. JANSMA.

ZAND EN ZAAD

Vervolg van pag. 3.

den niet meer bij. We plegen roofbouw op lichaam en geest. De citroen wordt telkens opnieuw uitgeknepen. Dat kan natuurlijk niet, op den duur. In Hamburg hadden we een leraar, die in zijn dagen — dat is nu een kleine dertig jaar geleden — zei: Suche Erlebnisse, d.w.z. probeer wat te beleven. Vandaag zou hij waarschijnlijk leren: zoek de stilte. Want we beleven teveel. We ondergaan teveel. Het werk, de straat, de pers, de radio zijn de molenstenen en wij zitten er tussen.

In de psalmen lees je soms het woordje sela. Eigenlijk weet men nog niet precies wat dat woord betekent. Het is waarschijnlijk een muziekteken. De een zegt dat het aanduidt: met stemverheffing, de andere beweert dat het pauze, tussenspel betekent, weer een ander: verandering van stem. Zullen we het nu op pauze houden?

In elke gemeente bijna houdt men een bidstond. Zo'n uur is mij vaak een pauze geworden, waarin ik alleen maar stil neerzat. Dat kan al een zegen worden. Niet praten. Misschien moesten we zelfs een tijdlang ook niet bidden. Alleen maar de stilte intensief beleven. Zodat eigenlijk de winden en zeeën tot bedaren komen. Totdat we in de stilte de Stem vernemen. Toen de radio nog in opkomst was zat menigeen in huis te experimenteren met spoelen en kristal. Wat je dan soms hoorde aan het adres van de huisgenoten? „Stil dan toch. Ik kan niks horen!" Horen wij nog wel eens de stem van de Heer van de andere zij? Of alleen nog maar meer het lawaai van deze kant? Wat een verarming midden in de vaart, in de welvaart. Of wat wij daarvoor houden. HUIZINGA

Omtrent de Ziel

Voor enkele weken (in De Christen van 7 sept. 1956) herinnerden we er aan, dat sommigen geloven aan een *zieleslaap*, die duren zou tot de dag der opstanding. Een broeder heeft ons daarop een brief geschreven dat hij de aantekeningen, „daarbij door ons gegeven, niet erg duidelijk, maar vaag vond „en zelfs in het geheel niet op de vraag ingaande". „Wanneer we de bijbel raadplegen krijgen we ook in deze zaak wel het rechte antwoord", schrijft hij en geeft dan enkele opmerkingen ten beste over ziel en onsterfelijkheid en besluit met de waarschuwing, dat we als bijbelse christenen meer moeten luisteren naar de openbaringen Gods dan naar de menselijke rede.

Toen wij bedoelde Losse Schakels schreven was het geenszins onze bedoeling het geloof aan de zieleslaap aan de Schrift te toetsen. We bepaalden ons er toe zo een en ander op te merken, dat men ook eens moet overwegen wanneer men over de zieleslaap spreekt. Men maakt nog al eens de fout bij het spreken over belangrijke vragen, dat men het terrein versmalt en het vraagstuk niet vereenvoudigt maar versimpelt. De bijbel is een dik boek en het leven heeft vele vlakken. Wie kan het menselijke leven in zijn aard doorgronden? In zijn mogelijkheden beschrijven? Zijn diepten peilen? We willen graag de voorzichtigheid bevorderen en tot bescheidenheid aansporen.

De bijbel geeft ons nergens een definitie van het begrip mens. Hij beschrijft ons de mens in zijn oorsprong, zijn afdwalingen, zijn nood, vijandschap, zijn zeer veelzijdige en ontzaglijk gevarieerde levensopenbaring. Maar het is niet mogelijk dat alles samen te vatten in een systeem van een bijbelse psychologie. Met het woord „ziel, (leven, zelf)" zou de bijbel de mens aanduiden in de totaliteit van zijn menszijn? In I Thess. 5 : 23 schijnt Paulus de mens in de volledige omvang van zijn persoonlijkheid aan te duiden als geest, ziel en lichaam. Meermalen wordt over de mens gesproken als ziel en lichaam. Ook wordt hij wel als lichaam aangeduid. We kunnen slechts waarschuwen voor systeemzucht. De Schrift geeft geen leeropenbaring, maar getuigenis van de doorbraak ener nieuwe en heerlijke werkelijkheid — in Christus, en **door het geloof** in de zondaar. Leer-openbaring kan in een systeem gevat worden, maar de werkelijkheid wordt gekend door haar werkzaamheid. De werkelijkheid der toekomende wereld wordt **ondergaan** en betuigd, maar kan niet verklaard worden. Dit is het karakter van de **bijbelse** Waarheid, die in het geweten ervaren, maar niet met het verstand omvat kan worden.

We spraken eens met een Jehova-getuige — of eigenlijk moet ik zeggen: we luisterden naar hem, want hij gaf ons geen gelegenheid om iets te zeggen, ofschoon we voor een gesprek waren samen gekomen — welnu, de man las tal van aangestreepte bijbelplaatsen voor, beginnende bij Genesis, om te bewijzen, dat de mens geen ziel hééft, maar een ziel is. Daar hij de hele beschikbare tijd dreigde vol te praten ,zijn we hem ten slotte maar in de rede gevallen met de vraag: „afgezien van de vraag of u een ziel **is** of een ziel hééft, zou ik mogen horen of uw ziel **gered is?** Dat is toch wel het belangrijkste." Maar op deze beslissende vraag wou hij niet ingaan. Dat wist hij niet.

Dan spreekt men van een „typisch westerse opvatting' 'omtrent de onsterfelijkheid der ziel, „die ook al binnen gedrongen is in de christelijke wereld en leer en zelfs in onze gemeenten." Onze broeder gelooft, dat deze leer van oud-griekse oorsprong is en Plato haar vader.

Het is wel mogelijk dat klassiek gevormde priesters en predikanten filosofische gedachten in bijbels kleed gestoken hebben. We vermoeden echter dat de gewone man er het zijne van gedacht heeft en denkt. Wanneer deze spreekt van de onsterfelijkheid der ziel, dan bedoelt hij er o.i. mee te zeggen dat men niet moet denken, dat de mens, met het uiteenvallen van het lichaam, van zijn verleden, zijn zonden en...... God af is. De eenvoudige christen, sprekende over de onsterfelijke ziel, wil dit de zondaar voorhouden, dat hij niet moet denken dat hij het in handen zou hebben zich aan de Rechter te onttrekken Hij kan zijn lichaam doden; een ander kan dat doen (Matth. 10 : 28) maar daarna blijft hij nog wel voor God aanspreekbaar. Dat ook de ziel wel kan verdorven worden zegt de Here Jezus in datzelfde vers: weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam kan verderven in de hel. Tegelijk zegt Hij hiermede dat het verderf van het lichaam het verdorven wonder der ziel nog niet insluit. Geen christen zal twijfelen aan de macht van God Zijn schepsel op te heffen, te annuleren.

Als predikers hun toehoorders dus waarschuwen om niet te spelen met hun „onsterfelijke" ziel, dan is dat niet omdat ze aan Plato's voeten gezeten hebben, maar om de mens te wijzen op zijn volstrekte en ook over het sterven van het lichaam heen, **blijvende** afhankelijkheid van, en aanspreekbaarheid door God, de Rechter van doden en levenden. Men make zich over het gebruik van dat woord dus maar niet te zeer bezorgd, maar dele en doorleve liever de brandende zorg van die boden van Christus, die, wetende de schrik des Heren, de mensen bewegen tot het geloof!

* * *

Wat de filosofen bedoelen wanneer ze spreken over de onsterfelijkheid der ziel is hun zaak. Wanneer wij de uitdrukking „theologisch" gebruiken, haar bezigen in de verkondiging van het evangelie, dan zeggen wij er mede: gij, o mens, hebt niet dat macht uzelf op te heffen en geen schepsel kan dat doen. Een mede-schepsel kan u doden; gij kunt uzelf doden; maar geen schepsel kan een mede-schepsel en een schepsel zichzelf onttrekken aan de jurisdictie van God!

Zo bedoeld moeten we met alle ernst blijven wijzen op de „onsterfelijkheid" der ziel. Wij zijn onophefbaar, waarmede niet gezegd is, dat Gód ons niet zou kunnen opheffen. Hij echter heeft de onsterfelijkheid, d.w.z.: Hij is de volstrekt onafhankelijke, onophefbare. En met Hem hebben wij het te doen. Psalm 119 : 5-12. Daarom: laat u met God verzoenen!

I.

Het Enschedese koor op pad

Naar aanleiding van de uitnodiging van het zangkoor „Gode zij ons lied" uit Den Haag, dat ons kort geleden een bezoek had gebracht, hebben wij zaterdag en zondag 22 en 23 sept. een tegenbezoek gebracht aan de residentie. Zaterdag avond vond een korte begroetingsavond plaats, waarna ieder naar zijn gastvrouw ging. Zondagmorgen mochten we in een overvolle kerk (men zat nog in de gang) in de dienst enkele liederen zingen. Zeer hebben we intens genoten van de preek van Ds. Harkema over de beloften Gods die in Hem ja en amen zijn.

Gelokt door het uitzonderlijk mooie weer kon men op het Scheveningse strand veel Twentenaren ontmoeten. 's Avonds was er een speciale zang- en getuigenisdienst met weer een volle kerk toehoorders. Het was heerlijk om daar de liederen te zingen tot eer van Hem. Wij hebben ook echt gevoeld, dat Hij in ons midden was en we hopen, dat Hij deze avond heeft willen gebruiken tot uitbreiding van Zijn koninkrijk.

's Avonds om half tien werd nog de terugreis aanvaard en toen we 's nachts om 2 uur de bus verlieten, hebben we ons moede lichaam uitgestrekt en konden met een blij hart terug zien op een onvergetelijk weekend. Wij zijn onze Haagse vrienden veel dank verschuldigd voor de gastvrijheid en de prettige dagen die we in hun midden mochten hebben.

Zangver. „Maranatha"
Voorz. Th. Mulder.

Gemeenteberichten

HAARLEM

Drie hoogtij-dagen, de 2e, 9e en 16e september. Wat een weelde! Ja lezers, die beleefden we hier in Haarlm in onze kapel. De eerste zondag in september hadden we doopdienst. Zeven jonge mensen beleden door de doop, dat ze hun leven aan Jezus hadden gegeven en in gehoorzaamheid aan Gods woord daalden ze in het watergraf af. Onder het zingen van: „Wandel maar stillekens achter Hem aan", verlieten ze het doopvont. „Achter Hem aan", blijve dat het motto voor hun verder leven.

De 9e september nam onze grijze voorganger ds. J. Weenink afscheid van ons. Negen jaar hebben mevrouw en dominee ons mogen dienen en lief en leed is hun deel geweest. Veel is er waarop we met dankbaarheid terug zien en als een blijde blijvende herinnering denken we aan onze: Begijnhofkapel en ons gemeentelijk contactblaadje: De Hand, tot welks verschijnen dominee het initiatief nam.

Onze kapel, en dan leg ik de nadruk op **onze**, wat was het ons allen niet een vreugde toen we eindelijk een eigen gebouw kregen. Zonder het vele werk en de hulp van onze dominee zouden we dit niet gekregen hebben. Tijdens de gemeenschapsavond, waar wij allen als één groot gezin aan lange, gezellige tafels zaten, kregen de verschillende onderdelen van de gemeentelijke arbeid gelegenheid afscheid te nemen. Ook kwamen enkele brs. naar voren om een persoonlijk afscheidswoord te richten tot onze voorganger. Eén hunner, uit een zustergemeente, deed dit met een getuigenis dat tot opschrift zou kunnen hebben: „Kruisende wegen". Hij vertelde hoe enkele ontmoetingen met onze voorganger een beslissende omkeer in zijn leven gebracht hadden. Ik denk dat menigeen die avond bad: „Maak ook mij een kanaal van Uw zegen, Heer". Dit wensen we ook Ds. en Mevr. Weenink toe voor hun verder leven want we weten dat, hoewel het voorgangersambt is neergelegd, de dienstknecht van God blijft zaaien.

De zondag daarop werd Ds. J. v. Dam in de ochtenddienst door Ds. Weenink als voorganger van de Gemeente Haarlem bevestigd.

In de avonddienst deed onze jonge voorganger zijn intrede. Hij koos als tekst Rom. 10 : 14 en eindigde met de woorden: „Laat het Woord zijn loop hebben, het Woord alleen dat vlees werd." Een van de ouderlingen richtte daarop, namens de gemeente, een welkomstwoord tot dominee en mevrouw van Dam. Hij heette tevens wethouder W. C. Bakker als vertegenwoordiger van het Haarlemse gemeente-bestuur, welkom en gaf daarna het woord aan ds. G. v. Asperen die als voorzitter van de oecumenische raad deze avond bijwoonde. Ds. Jansma voerde het woord namens de Unie en wenste de nieuwe voorganger Gods zegen toe. Hij was in gezelschap van rev. Vancken uit Wight (Engeland). Deze dominee was ter gelegenheid van de herdenking van „de slag om Arnhem", in ons land en achtte het een voorrecht deze avond mee te maken. Natuurlijk waren er onder de aanwezigen broeders uit Zandbulten en de vertegenwoordiger uit deze Friese gemeente feliciteerde ons Haarlemmers met onze nieuwe voorganger. Hij toonde zich heel dankbaar voor al wat ds. en mevr. van Dam in Zandbulten tot stand hadden gebracht.

Na het officiële gedeelte volgde weer een gezellig samenzijn in wat intiemer kring.

Wat een voorrecht is het voor een gemeente, een goed koor te bezitten; dat merkt men eerst goed op bij zulke bijzondere dagen. Nu gaat het weer zijn gewone gang. Neen, toch niet als er een levende gemeente is, en God geve dat we dat mogen zijn, willen we gaan van kracht tot kracht.

A. G.

PERNIS

Vrijdag 21 september j.l. was voor onze Gemeente een dag vol van vreugde en blijdschap. Op die dag werd ons nieuw kerkgebouwtje officieel in gebruik genomen. Sinds lange tijd was ons oude gebouwtje veel te klein geworden en werd het nodig tijd dat wij iets anders kregen.

Wat een voorrecht is het voor ons, om in deze tijd van verslapping en vervlakking te moeten uitzien naar ruimte, welke meer mensen kan bevatten. Ons nieuw gebouwtje ziet er smaakvol uit en kan, als het moet, plaats bieden aan meer dan 100 personen. Jammer genoeg is er nog geen plaats vrij te maken voor een doopvont, zodat wij nog afhankelijk zijn van onze zustergemeenten van R'dam. Echter blijven wij moedig voorwaarts gaan en gaan weer plannen maken voor kerkgebouw in Hoogvliet, dat gaat veranderen van dorp tot stad. Hier ligt voor ons, als Gemeente, een zeer moeilijke maar mooie taak. De vreugde in de Gemeente is nog verhoogd geworden doordat 3 jonge mensen zich het eigendom van Christus weten en zich willen laten dopen. Hoe heerlijk is het te weten dat God oudere mensen en ook jongere tot zich trekt. Wij zijn dan ook erg dankbaar voor alles wat Hij ons tot nu toe geschonken heeft en gaan dan ook met vol vertrouwen de toekomst tegemoet.

A. VERHAGEN

ENSCHEDE

Brs en zrs in den lande, hier 'n kort overzicht van het 25-jarig jubileum onzer Gemeente. Onze gel. voorganger ds. Fabrie hield 's morgens de feestpredikatie naar aanleiding van het laatste gedeelte van Jozua 4 : 6: „Wat zijn u deze stenen".

De stenen moesten de Israëlieten herinneren aan hun doortocht door de Jordaan, toen God hen in het beloofde land voerde.

Spr. vergeleek deze stenen bij de Gemeente; ook wij moeten sprekende stenen zijn. 's Avonds kwamen wij meer in intieme kring bijeen, waarbij ook verschillende afgevaardigden van onze zuster-gemeenten uit de omgeving aanwezig waren. Namens de Unie was ds. Huizinga, de voorzitter, aanwezig. Br. ouderling Neef gaf een overzicht van de 25 jaren die voorbij gingen; hieruit bleek wel welk een grote zegen de Gemeente voor velen in Enschede is geweest Er was dankbaarheid in de Gemeente voor al de zegeningen ons geschonken; dit bleek wel uit het jubileum-geschenk dat door Br. Nijhof namens de Gemeente werd aangeboden.

Er was een offer gebracht door velen, leden en vrienden; samen brachten zij het bedrag bijeen van f 3012.10 en nog f 500.- als met de bouw van een kerk of jeugdgebouw wordt begonnen. Wij zijn er een ogenblik stil van geweest. Alle verenigingen hebben meegewerkt om deze avond te doen slagen; wij kunnen God dankbaar zijn voor deze dag en op aller bede is dan ook: geef ons kracht Heer om door te mogen gaan opdat nog velen in Enschede de weg tot Christus en de Gemeente mogen vinden.

U allen Gode bevolen,
B. H.

STAVEREN

Zondag 23 september was voor onze Gemeente een blijde dag, daar kandidaat Ph. Lindeman van Hengelo in 't ambt bevestigd werd door ds. Boeschoten van Amsterdam. In een stampvolle kerk deed ds Lindeman des namiddags zijn intrede.

De tekst van de predikatie was uit 1 Cor. 1 vers 18 tot 25. De hoofdgedachte welke door hem nader uiteengezet werd luidde:

Wij prediken u Christus, de kracht en de wijsheid Gods. Onder diepe stilte werd de ernstige boodschap beluisterd. Als mens, aldus ds Lindeman, wil men Jezus niet missen; maar het woord des Kruises, daar moet men niet mee aankomen. Wel als weldoener wil men Jezus erkennen, maar het bloed van Christus dat reinigt van alle zonden is voor menigeen een ergernis. Hebben wij nog wel een woord voor de wereld? Ja, het woord des Kruises. Dit woord heeft velen behouden en is nog de enige redding ook in onze dagen.

Na de dienst werd nog door verschillende sprekers het woord gevoerd, o.a. door ouderling Zwaan namens de gemeente, ds. Riemersma namens de Herv., en ds. Hoogsteen namens de Gereformeerde gemeente. Burgemeester Focken sprak

namens de Burgerlijke Overheid, terwijl voorts nog verschillende afgevaardigden het woord voerden, als de Unie van Bapt. Gem. in Nederland, de gemeenten Hengelo, Sneek en Leeuwarden.
In zijn slotwoord dankte ds Lindeman de bevestiger, ouders en andere sprekers.
Des avonds hadden we nog een begroetingssamenkomst van gemeente en vrienden, waarbij de verschillende verenigingen onze nieuwe voorganger kwamen verwelkomen. Ook werd mevr. Lindeman niet vergeten, 't welk zo nu en dan in de vorm van een cadeautje naar voren werd gebracht. Ds. Visser van Makkum-Workum vertegenwoordigde de Friese Bond, terwijl ook ds. Lindeman van Sneek was overgekomen om deze feestavond met ons te vieren.
Ook in deze welkomstdienst was ons kerkgebouw geheel bezet, en toen we dan ook elkaar de hand ten afscheid drukten, en de verschillende auto's met onze gasten weer vertrokken, konden we God danken, dat we weer een jonge broeder vol werkijver in ons midden hebben.
Moge de Allerhoogste hem en ons allen gebruiken in Zijn Dienst.

Namens de Bapt. Gem. Staveren,
V. (sekr.).

Uit ons
Unie-Bureau

Over de Unie-Commissie-vergadering, die verleden week gehouden werd, hoop ik u de volgende keer wat te vertellen. Nu zal ik mij tot drie zaken beperken.
De eerste is, dat de Unie-Commissie zich bezig hield met de vraag: waar zal de Algemene Vergadering in 1957 gehouden worden? Ze meende goed te doen het antwoord hierop aan de gemeenten over te laten door de gelegenheid te geven de Algemene Vergadering uit te nodigen. Vandaar dat ik hierbij de vraag aan de gemeenten voorleg: wie van de gemeenten wenst de Algemene Vergadering in 1957 in haar midden te ontvangen? Daaraan voeg ik dan meteen toe, dat de uitnodiging daartoe vóór 1 november a.s. in mijn bezit moet zijn, zulks in verband met de te treffen voorbereidingen en maatregelen. De gemeente dus, die onze Algemene Vergadering, welke zo'n 200 deelnemers omvat, in haar midden wenst te ontvangen en te herbergen, kan de uitnodiging tot 1 november aan het Uniebureau doen toekomen.
De tweede zaak is die van de drukker van De Christen. De drukkerij, welke een lange reeks van jaren het drukken van ons weekblad verzorgd heeft — fa. L. S. Brandenburgh te Workum — liquideerde per 1 oktober, waardoor we naar een andere drukker hebben moeten omzien. Wij menen goed te doen hier openlijk een woord van waardering aan het adres van de firma Brandenburgh te moeten richten, die naar haar beste vermogen het drukken behartigde en zich ter wille van De Christen offers getroost heeft. Vanaf 1 oktober is het drukken van ons weekblad toevertrouwd aan **N.V. „De Motor"** te Sneek. Gaarna spreken wij hierbij de wens uit, dat deze drukkerij, het drukken naar de eisen van vakkennis verzorgend, de verschijning van ons weekblad naar de eisen des tijds weet te behartigen tot een aangename bevrediging van ons weekblad.
De derde zaak is de abonnementsprijs van ons weekblad. U is er natuurlijk reeds van op de hoogte, dat de abonnementsprijs van uw dagblad een verhoging heeft ondergaan per 1 oktober ten gevolge van de stijging der papierprijzen. Alleen daarom al moet ook de abonnementsprijs van De Christen een verhoging ondergaan. Daarbij komt dan nu nog de overgang naar een nieuwe drukker, wat ook hogere drukkosten met zich meebrengt. Daarom heeft de Unie-Commissie niet anders kunnen doen dan te besluiten de abonnementsprijs voor ons weekblad te brengen op f 8.— per jaar. En wij houden ons er van overtuigd, dat u dit allen zult billijken. Wel meende de Unie-Commissie goed te doen de abonnementsprijs-verhoging met het oog op de vele jaarabonné's niet per 1 oktober te doen ingaan, doch per 1 januari a.s. De kwartaal-abonné's genieten daardoor eveneens het voordeel, dat ze voor het 4de kwartaal 1956 nog met de oude abonnementsprijs van f 1.50 kunnen volstaan. Maar met ingang van 1 januari 1957 is het dus zo, dat de abonnementsprijs voor De Christen is vastgesteld op f 8.— per jaar of f 2.— per kwartaal. Overigens zult u het ook wel weer prettig vinden, dat de Unie-Commissie u nog gedurende het 4de kwartaal onder de oude bedeling laat leven!

De Unie-sekretaris
T. JANSMA

DIVERSEN

ADRESWIJZIGING

De sekretaris van de Bapt. Gemeente te Nw.-Pekela, br. *F. Kijf*, woont thans:
Ommelanderwijk 109a, VEENDAM.
De sekretaris van de Bapt. Gemeente te Winschoten, br. *M. Heynen*, woont thans:
Kastanjelaan 59, WINSCHOTEN.

UITNODIGING

De Gewestelijke Besturen-konferentie van Twente wordt D.V. gehouden op zaterdag *13 oktober 1956* in de jeugdzaal van de Bethelkerk, Nieuwstraat, Almelo. Aanvang 15.30 uur.
Ds. G. v. 't Wout spreek over het onderwerp:
Prediking van de bekering in de evangelisatie-samenkomst.
Br. Vrijstein van Almelo:
Indrukken van het Evang. weekend Renderloo.

De sekretaris.

BERICHT VOOR HET PERSONEEL VAN DE ZONDAGSCHOLEN IN HET GEWEST Z.O. GRONINGEN EN DRENTHE

We starten in dit seizoen met onze eerste conferentie D.V. op zaterdag 6 oktober a.s. in een der zalen van de Bapt. Kerk te Musselkanaal. We beginnen om half vier en eindigen plm half zeven. Leider is onze nieuwe voorzitter Ds. van der Werf. Br. J. Bok verzorgt een flanelvertelling. Ds. Scholte houdt een inleiding, Mevr. de Haan muciseert en Zr. Osnabrugge en Br. Warta zingen voor ons. Samen zingen we weer en in de koffiepauze denken we om de kollekte!
Spreek samen af om zoveel mogelyk aanwezig te zijn!
De afdelingen die de contributie over 1956 nog niet hebben betaald, kunnen deze tijdens de conferentie voldoen.

De sekretaresse,
G. VAN VEEN

VAN DE EIND-REDACTEUR

Alle leveranciers van kopij voor ons blad worden dringend verzocht het papier slechts OP EEN KANT te willen beschrijven.
Gaarne voorzover dat mogelijk is, *getypte* kopij. Kopij dient steeds *uiterlijk op de zaterdag* voor afgaande aan het verschijnen van ons blad, in mijn bezit te zijn.
E. F.

ADVERTENTIES

Jaargang 73 Nr 3332 Vrijdag 12 oktober 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Opgenomen in de Orde der zonen Gods

Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden

Matth. 5 : 9

Deze zaligspreking ligt ons wat anders in de oren, dan de nieuwe vertaling ze ons weergeeft. Wij zijn vertrouwd met de „vreedzamen", waarbij wij denken aan zulken, die een vooral lijdelijke houding aannemen. Maar de zaligspreking, zoals ze boven staat afgeschreven, stelt ons geen mensen voor de aandacht, in een **aanvaardende**, maar in een **overwinnende en veroverende** houding.
En dat is de houding, tot welke het evangelie ons oproept, en wie haar aandurft, treedt in de rang der zonen Gods.

* * *

De dienst van de Knecht des Heren was gekenmerkt door lijdzaamheid en was verre van lijdelijkheid.

De lijdelijkheid buigt en zwikt en zwicht, teneinde de last te ontgaan of kwijt te worden. De lijdzaamheid houdt stand, draagt, gaat door: doelbewust en doelbeheerst. De lijdzame grijpt het leven aan, om het te overwinnen, te veroveren en te vernieuwen.

Zo zag de Zone Gods Zijn taak; schold Petrus achter zich (Matth. 16 : 23) en doorbrak elke barrière, die Hem verhinderde de kruisheuvel op te gaan en stervende de wereld te veroveren. Hij stiet de Satan opzij, die Hem aanbood de kruisdood af te kopen met een knieval; Hij stiet de vrienden opzij, die Hem verzochten het kruis te vermijden; Hij wendde het oor af van de oversten, die Hem hun huldiging als Israels Koning beloofden, zo Hij áfkwam van het kruis. Dat was lijdzaamheid, dat was hoogste aktiviteit; werkzaamheid, geladen met hoogste kracht; arbeid der ziel.

Die in deze houding tegenover het leven staan: positief; in de aanval; met de wil het te overwinnen en te veroveren en te vernieuwen, vormen een eigen orde van heiligen, een eigen afdeling onder Gods heerscharen: zij worden aangesproken als zonen Gods.

Het gaat om deze eenheid van houding met de Here Jezus op aarde. Zijn werk vraagt geen herhaling, geen aanvulling, maar toepassing. Hij heeft vrede gesticht door het bloed van Zijn kruis, schiep in zichzelf een nieuwe mensheid, waarin geen jood en geen heiden is. Om haar geboorte gaat het; het gaat daarom, dat déze mensheid gestalte verkrijge. Het gaat om een eenheid, een een-zijn ónder de mensen, hetwelk in Christus zijn oorsprong en de, hetzelve dragende wortel, heeft.

* * *

Dit heil, dit heil in de eenheid met Christus en in Hem, moet **gesticht** worden. Het fundament is gelegd en niemand kan een ander leggen. Zo ontstaat het vrederijk; het rijk, dat wel kan worden aangevallen (Openb. 20 : 7-10), maar niet kan worden opgebroken. Als rijk der innerlijke volkomenheid, is het het blijvende rijk, het rijk der „duizend" jaren.
In de stichting van dat rijk zijn wij betrokken: zalig zijn de vredestichters. Deze vrede wordt niet opgelegd, maar afgekondigd en afgebeden: lieflijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen.
De vrede moet verkondigd worden.
De zondaar moet worden opgeroepen om die sfeer binnen te gaan.
De vrede is er.
Het heil is veroorzaakt (Hebr. 5 : 9). Jezus is zijn Oorzaak en Oorsprong geworden.

Nu is de strijd gestaakt, hetgeen niet wil zeggen dat er geen fronten zijn, waarop wordt doorgevochten, maar het is een zinloos vechten, een redeloos zich verweren, want reeds heeft de verzoening plaats gehad en...... Hij doet niets naar onze zonden.

Het **is** vrede.

Aanvaard hem.

Laat u met God verzoenen.

Verijdel niet ten opzichte van uzelf, wat God ten opzichte van de wereld in haar geheel heeft waar gemaakt.

* * *

Het proklameren van deze Waarheid, die goddelijk van oorsprong en aard is, is een zware taak. Wie haar wil proklameren zal zijn mond voor het eigen hart **gesloten,** en **open** moeten houden voor de Hemel. Want wat geen oog gezien en geen oor gehoord heeft en in des mensen hart niet is opgeklommen, dát heeft God bereid. Slechts de ont-ikte zal er toe in staat zijn. Slechts hij, die worstelt om de genade, niet meer dan een stem te mogen zijn.

Van deze, in hun verdwaasdheid wijzen, zijn de voeten lieflijk; is de **aanwezigheid zonder meer,** het feit van hun **zijn** hier, een verkwikking voor het hart. Hun aanwezig-zijn zegt n.l. reeds, dat de toestand van vrede is ingetreden.

Vrede stichten — het is een werk, voor mensen onmogelijk, maar die er toe verwaardigd en bekwaam gemaakt wordt, is opgenomen in de orde der zonen Gods.

L.

Losse Schakels

Evangelie en Revolutie „Tegen de revolutie het evangelie" is een slagzin geweest, die in ons land vaak gehoord is. Het is een goede leus, maar o.i. niet zo bij uitstek geschikt voor het terrein van het politieke leven. Men moet revoluties trachten te voorkomen door het samenleven zo te stellen onder de heerschappij en de invloed van het evangelie, dat de ideeën van geweldadige omverwerpingen geen wortel kunnen schieten.

De gebroeders Wesley trokken jaren aaneen door geheel Engeland en verkondigden met grote ernst en veel vrucht in steden en dorpen de blijde boodschap en riepen de mensen op tot bekering en heiliging des levens. Het was in dezelfde periode van de geschiedenis, dat zich in Frankrijk de bloedige revolutie voltrok.

De sociale toestanden waren in Engeland tegen het einde van de 18e eeuw niet beter dan op het vasteland van Europa, maar het zaad der geweldadige omwenteling ontkiemde in Engeland niet: het volk was in brede lagen gekomen onder het beslag van het evangelie.

Voorkomen Men kan revolutie-predikers veroordelen, maar ligt het alleen aan hen als er bloedige omwentelingen komen en de maatschappij ondersteboven gezet wordt? Waarom slaat hun prediking in? Wie zorgden voor de brandstof, die op hun prediking ontvlamde? Wie zijn de wegbereiders van revolutie? Werd het evangelie verkondigd en zijn toepassing in het dagelijkse leven, van hoog en laag, geëist? Stond de georganiseerde christenheid vrij tegenover de Overheid? of had ze zich in haar dienst laten stellen? Zouden er revoluties komen als er geen redenen zijn voor omwentelingen? Zouden opstand-predikers gehoor vinden in de brede massa's als de toestanden en verhoudingen onder de mensen toonden dat men aller recht erkende en met de behoeften van allen rekende? — Als we horen van neutrale getuigen, dat de sociale toestanden zoveel verbeterden in Rusland en China, nadat de oude samenleving omver gestoten was, dan vragen we ons af: had al het lijden dat in de revolutiestormen over die volken gekomen is niet voorkomen kunnen worden? Zouden ze niet voorkomen zijn als áller welzijn richtsnoer geweest was bij het handelen der invloedrijken?

Kontaktsleutel We willen graag **ervaren** dat er boven ons een hemel is. We willen graag de heerlijkheden ondervinden van een leven, als waarvan het nieuwe testament getuigenis geeft. Waarom is van ons zó verre en is ons zo vreemd, wat de anderen beleefden en hun harten zeer vrolijk maakte? Waarom konden zij marcheren op de muziek des hemels en wij gaan voort met zware gang? Er ligt rondom ons een blijde wereld. Engelen zijn onze tochtgenoten. Vrolijke gezangen van bevrijding omringen ons. Waarom delen we niet in die vreugde? Waarom merken we zo weinig van de nabijheid der engelen? Waarom horen we de vrolijke gezangen niet? Waarom zoveel armoede bij zoveel rijkdom? Waarom zo weinig kontakt met die wereld van zaligheid, die we toch toebehoren?

Zegt de Here in Zijn barmhartigheid niet, waar de kontaktsleutel ligt? Mal. 3 : 10: **bij het altaar!** Vraagt de Here offerande van ons vanwege Zijn armoede? Moeten wij Hem onderhouden? Is het niet zó, dat de Here de dienst der offeranden heeft ingesteld, opdat Hij gelegenheid hebbe ons te verantwoorden en Zijn hemel boven ons open te maken? Met onze offeranden raken we de onzichtbare wereld rondom ons aan. Zij zijn de kontaktsleutels, die de Here ons aanwijst en ons aanraadt, ja beveelt te gebruiken, opdat onze harten zullen volstromen van Zijn heil en een blij bezit aan genadegoederen onze troost in droefheid, onze kracht in zwakheid zal zijn. Leef niet in armoede des harten voort, maar bedenk dat ge in uw levensovergave en offerende de sleutel hebt die uw hart open maakt voor het heil, dat uw ziel omspoelt.

Zichzelf verliezen In Luk. 9 : 23-25 spreekt de Here Jezus over behouden en verliezen. Waar Hij komt moet een keus gedaan worden. Hij stelt daarbij al vragenderwijze in het licht, dat de keus voor Hem onvoordelig lijkt, doch inderdaad de meest — ja de énig winstgevende is. Er is een zodanige levensgerichtheid en een zodanig levensgebruik, waarbij zelfbehoud beoogd wordt, doch dat inderdaad tot zelfverlies leidt.

Want wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest of zelfschade lijdt? Zo de nieuwe vertaling. De oude laat uitkomen dat de vertalers met de tekst wat zaten. Zij hadden hulpwoorden nodig om de zin, zoals zij die verstonden, duidelijk te maken, en schrijven:

Wat baat het een mens, die de gehele wereld zou winnen en zichzelven verliezen, of **zijns zelfs schade lijden.**

Op de woorden: „Zichzelf verliest" hinkt in de nieuwe vertaling het vervolg „of zelf schade lijden" er maar wat achter aan. De wat vreemde uitdrukking „zijns zelfs schade lijden" de oude vertaling past er dan toch wel beter bij.

Bengel heeft op de woorden „zichzelf verliezen" laten volgen „zichzelf inboeten" en dat lijkt werkelijk een verduidelijking van de zin van dat „zichzelf verliezen": je boet er je zelf bij in. Op dat „de hele wereld winnen" staat boete, en de boete, die er voor betaald moet worden is: het zelf, de ziel, het eigen zijn. Dat wordt er bij ingeboet.

Zichzelf verloochenen We merken op, dat de Here Jezus in het verband dezer woorden spreekt van een zichzelf verloochenen. Dat zichzelf verloochenen is nodig om achter Hem te komen en Hem te volgen. Dat „zichzelf verloochenen" is de gemeenschap met zichzelf opheffen teneinde in de gemeenschap met Christus te komen. Het is de mens niet mogelijk twee „ikken" te volgen: én zijn eigen ik, én Jezus. Hij kan zich niet tegelijkertijd om twee middelpunten bewegen: zijn ik, en de Heer Jezus. Zichzelf verloochenen is dus: zichzelf als middelpunt uitschakelen, buiten werking zetten, en dit — zegt de Heer Jezus — om Hém het werkzame levensmiddelpunt te laten zijn.

Daarmede heeft de mens zijn leven als eigenmachtig bezit, als zelfbepaling, verloren. Wanneer dat echter een zelfontruiming geweest is terwille van Christus en het dus werd (naar Paulus' formulering) ik leef niet meer, doch Christus leeft in mij, dan betekent dat het behoud van het, van het eigen ik ontdane en van het door Christus betrokken leven.

Werkelijk Verlies Wie zich van zijn „ik" ontdoet opdat Christus levenscentrum zal worden, komt door een daad van verlies, tot grote winst. Hij ruilt een dodelijk „ik" in voor een levenwekkend „ik". Maar er is ook 'n zichzelf verliezen mogelijk, dat geen enkele vorm van winst oplevert: het is het inboeten van zichzelf bij het pogen de gehele wereld te verwerven. Ook dat is een „ik-verlies", een kwijt raken van zichzelf, maar daarbij neemt een boze macht de plaats van het eigen ik in. Deze mens krijgt als bewoner en beheerser van zijn binnenste en gebruiker van zijn leven, de Overste dezer wereld in zijn hart.

Dacht de Here Jezus toen hij van dit verlies, dit inboeten van het eigen leven sprak, aan Zijn woestijnuren, toen Hem de gehele wereld, al haar koninkrijken werden aangeboden op voorwaarde, dat Hij de Satan als Heer zou aanvaarden, huldigen?

Heel de wereld is véél, maar hoevelen zijn er niet die jagen naar een klein stukje wereld en bezig zijn er zich zelf bij in te boeten?

Wat báát het hun?

L.

De gelovige en het ZIEK-ZIJN

In onze eeuw worden we weer eens heel bijzonder geconfronteerd met het probleem van de **gebedsgenezing.** Gaarne geven we hier heel in het kort enkele opmerkingen, die daarmee verband houden, door.

1. Elementen die niet thuis horen in Gods Schepping.

God heeft de mens lichamelijk gaaf en gezond geschapen. Ziekte en dood, invaliditeit, gebreken, mismaaktheid, horen niet in de schepping thuis. Evenmin als armoede. Ze bemoeilijken het leven, remmen het af, veroorzaken allerlei angsten en complexen, brengen pijn, leed en lijden met zich mee en worden daarom fel bestreden, maar slechts voor een gering deel overwonnen.

Zonde en ziekte hangen ten nauwste met elkaar samen. Was er geen zonde, dan was er zeker ook geen ziekte.

Een mens kan **arm** zijn, doordat hij lui is. Die armoede is dan zijn eigen schuld. Hij kan ook arm zijn door tegenslag die op overmacht berust, doordat natuurrampen hem schade berokkenen of vanwege een economisch systeem, dat sommigen bevoordeelt en andere uitbuit. Hier is zijn armoede dus op de algemene zondigheid terug te brengen.

Met ziekte is het ook zo gesteld.

Een mens kan ziek zijn, een gedegenereerd lichaam hebben, doordat hij drinkt, piekert, onmatig is, teveel rookt, verdovende middelen gebruikt. Dat ziek-zijn is dan zijn eigen schuld. Maar zijn ziek-zijn kan ook veroorzaakt zijn door radio-activiteit, waarmee hij buiten zijn schuld in aanraking komt, door erfelijkheid, door arbeid in een slecht verzorgde kolenmijn die hem versteende longen bezorgt, doordat hij slachtoffer wordt van een rondgaande tyfus-epidemie, enzovoort. Hier ligt meer een algemene schuld aan zijn ziekte ten grondslag.

2. In het Komende Rijk zal dit alles niet meer zijn.

In Gods nieuwe Rijk zal het sterfelijke onsterfelijkheid en het verderfelijke onverderfelijkheid aandoen. Daarom geldt ook ten aanzien van het ziekzijn het woord van Jezus: Zoekt eerst het Koninkrijk van God. Daarin zullen ook al deze dingen (lichamelijke gezondheid en volmaaktheid) u worden toegeworpen.

Dit komende Rijk brengt de grote, uiteindelijke vervulling van al onze verlangens, ook op dit gebied. Dáár worden we voorgoed genezen van al onze kwalen. Eerst dáár zal God alle tranen van onze ogen afwissen. Eerst dáár zal moeite en verdriet, ziekte en invaliditeit, een definitief einde nemen. Hier is elke genezing slechts tijdelijk, terwijl de mens toch tenslotte wat het lichamelijke betreft, in het graf terecht komt.

3. Gods algemene genade.

God heeft een algemene genade, een genade die voor alle mensen gelijkelijk geldt, geschonken, die het mogelijk maakt, dat de wereld nog voortbestaan kan en de mens niet zonder meer tenonder gaat. Hij heeft een orde ingesteld van dag en nacht, koude en warmte, van elkaar afwisselende zonneschijn en regen, waardoor plantengroei, dierenleven en mensenbestaan mogelijk zijn. Hij laat Zijn zon gelijkelijk schijnen over bozen en goeden. Hij geeft Zijn bevruchtende regen zonder voorkeur aan Christenen en godloochenaars. Atheisten profiteren in gelijke mate van het zongestoofde en tot brood gebakken koren als de gelovige.

En zo is er ook de algemene genade van het door God in Zijn schepping verborgen, en door de speurende mens ontdekte medicijn. Het grote onderscheid tussen de „bozen" en „goeden" ,de gelovigen en de ongelovigen is; dat de laatsten in dit alles die genade erkennen en er voor danken, terwijl de eersten alleen de mens prijzen vanwege zijn ontdekkend vernuft.

4. Gods bijzondere genade.

Terwijl Gods gaven van algemene genade één grote wonderketen zijn van liefde en almacht, en bestemd voor **allen,** is er ook een **bijzondere** genade op te merken.

Als de Joden in Egypte zijn, eten ze daar het gewone brood en vlees, dat de Egyptenaren zelf ook eten. In de woestijn echter, waar de gaven der algemene genade niet toereikend zijn, geeft God zijn bijzondere genadegaven in de vorm van manna, water uit de rots, en kwakkelen. Bij aankomst in het beloofde land houdt dit bijzondere weer op en schakelt het volk weer over op het gewone, in Kanaän gangbare voedsel.

Elia at doorgaans hetzelfde voedsel als ieder ander mens. Tijdens de hongersnood wordt hij gevoed door bijzondere genadegaven Gods, evenals ook de weduwe van Sarfath. Na de hongersnood is alles ook weer gewoon. En zoals God voor gezonde mensen boven zijn algemene genadegaven soms ook nog zijn bijzondere genadegaven heeft, is dat soms ook het geval waar het de genezing van zieke mensen betreft. Ook aan hen kan God zijn bijzondere genade geldig maken en inplaats van het „natuurlijke" **wonder** der genezing het „bovennatuurlijke" **wonder** verrichten.

Slot volgt. Wf.

We worden hoe langer hoe geweldiger, machtiger. Wat zijn er een uitvindingen gedaan in de laatste eeuw. Uit vroeger dagen moge dan het wiel, de hefboom stammen en weer later kregen we ook de boekdrukkunst, in deze laatste dagen hebben wij de hand weten te leggen op de kracht in de stoom, in de gezuiverde aardolie. We varen, we rijden, we vliegen, we telegraferen, telefoneren, werpen woorden en beelden in de ruimte en vangen ze ergens in de wereld weer op, splijten wat eens ondeelbaar leek en ontbinden krachten, die de fundamenten der schepping doen trillen. Er schijnen geen grenzen meer te zijn aan de macht van de speurende mens. Alles is duizelingwekkend geworden: de snelheid, waarmee de mens zich kan bewegen; de hoogte, die hij bereikt; de uitbarstingen van kracht, die hij doet plaatsvinden; de plannen, die hij nog koestert. Voor je gevoel is het alsof een zekere daemonie over de mens gekomen is. Hij staat nergens meer

Zand en Zaad

voor. Hij juicht zelfs in zijn waanzinnige experimenten. Niet dat er niet ergens nu en dan bij hem een rood lampje gaat branden, maar daar rijden we dwars door heen. Geen mens, die ons kan inhalen of verbieden.

Arthur Koestler schreef verleden jaar: Toen anderhalve eeuw geleden de matrozen van de Engelse vloot bij Spithead hun beroemde muiterij begonnen, zagen zij er met pijnlijke nauwgezetheid op toe, dat zij hun loyaliteit tegenover de koning verzekerden en behielden; dat zij uitsluitend rebelleerden tegen bepaalde verordeningen van de Admiraliteit. De hoogste autoriteit bleef voor hen als vanzelfsprekend bestaan, zij beschouwden zich als de „loyale rebellen van Zijne Majesteit". Op een dergelijke manier hebben de grondvesters en de hervormers van bestaande godsdiensten nooit het bestaan van God aangetast, zij waren allen loyale ketters van God de Vader. Dit schijnt te gelden voor alle periodes van de menselijke cultuur, van het oerbegin der geschiedenis tot aan het begin van de achttiende eeuw. Maar op dit punt begint de breuk. God wordt onttroond; en hoewel de trage massa het lange tijd niet merkt, huivert zij toch in de ijzige tocht die door de leegte ontstaat. De mensheid treedt in een geestelijke ijstijd. (De Kern Nr 6 '55).

Als je dat zo leest dan word je onmiddellijk herinnert aan de profeet en spotter Nietzsche: „Gij hebt God gedood, maar gij weet nog in het geheel niet, wat er eigenlijk heeft plaats gehad; gij weet niet welke zee gij hebt leeggeschept, van welke zon gij uw aarde hebt losgemaakt!

Vervolg op pag. 5

Stadskanaal,

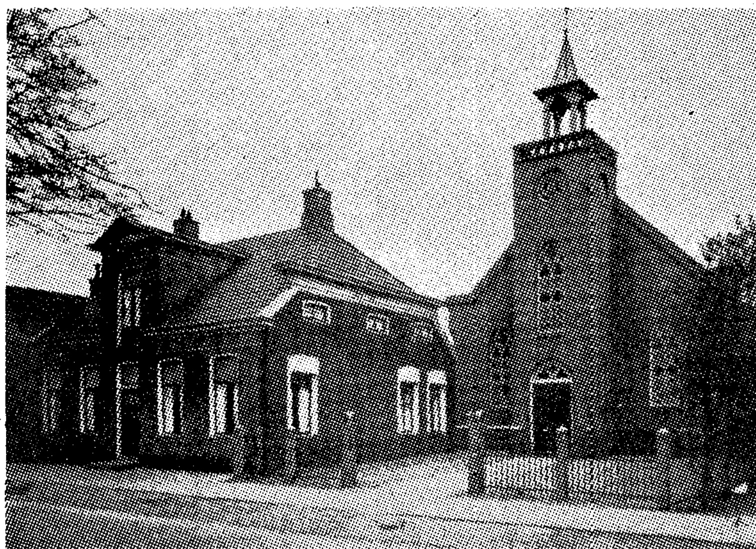
bakermat van het Baptisme en eerste Baptisten Gemeente in Nederland

Stadskanaal, het streekdorp dat de schakel vormt tussen de beide industriecentra Veendam en Emmen. Dit langgerekt veenkoloniaal dorp wist zich, ondanks het verdeeld zijn over twee gemeenten, een eigen plaats te veroveren in dit zuid-oostelijk deel van Groningen en het aangrenzend gebied van Drente. Als streekcentrum neemt deze plaats nog steeds toe in invloed en betekenis, waar nu naast de verschillende onderwijsinstellingen ook nog een ziekenhuis gebouwd zal worden.
Op kerkelijk gebied bezit dit dorp de verscheidenheid van een grote stad met 10 protestantse kerken of groepen en een Israëlitische gemeente.

2.

Tweede periode. Het isolement verbroken.

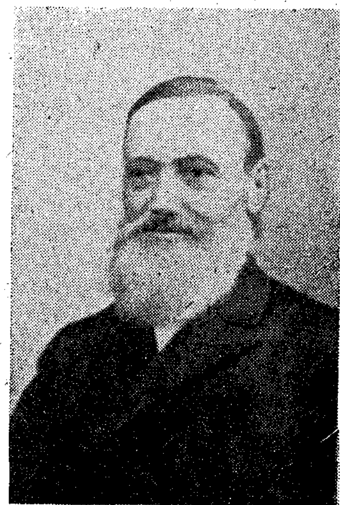
Ondanks het pogen om op verschillende plaatsen te spreken en het arbeidsveld van de gemeente uit te breiden, bleef de gemeente toch in de sfeer van het zg. conventikel, n.l. het houden van onderlinge samenkomsten tot opbouw en stichting der leden. Hierin bracht het jaar 1858 een eerste verandering. In dat jaar stichte Hendrik Kruit, één der eerste zeven en later voorganger der gemeente, een zondagsschool. Dit was waarschijnlijk de eerste zondagsschool in de veenkoloniën. In datzelfde jaar kwam **Eduard Gerdes** naar Stadskanaal. Hij was een evangelist uit de school van Ds. de Liefde. Hij kwam al spoedig in aanraking met de gemeente. Hij werd gedoopt en evangeliseerde in samenwerking met de gemeente. Het was maar van korte duur, daar verschil van mening over het open avondmaal verwijdering bracht. Hij vertrok in het najaar van 1859. Deze Gerdes was de later bekend geworden schrijver van kinderboeken. Hij was ook de dichter van het lied: „Daar ruist langs de wolken een lieflijke naam". Als bijzonderheid werd nog vermeld, dat hij gedoopt werd in een houten doopvont, die met schroeven in elkaar kon worden gezet en gevuld was met warm water. Kort na het vertrek van Gerdes trad de gemeente in korrespondentie met evangelist **Jacob Witmond,** eveneens een leerling van Ds. de Liefde. In 1860 verbond hij zich aan de gemeente en evangeliseerde al spoedig in wijde omtrek. Deze arbeid werd rijk gezegend, waardoor velen tot de gemeente kwamen. Ook deze evangelist kon zich op de duur niet thuis gevoelen in de gesloten gemeenschap van alleen gedoopten. In 1865 vertrok hij naar Haarlem. De gemeente was intussen gegroeid tot 90 leden. In 1859 werden 18 gedoopt, in 1860 ook 18, in 1861 tezamen 21 en in 1862 nog eens 15. In de drie daarop volgende jaren metelkaar 8. De invloed van Witmond was zo groot, dat nog vele jaren later de Baptisten door het volk „Witmonders" genoemd werden. Beide evangelisten gaven de eerste stoot tot het verbreken van het isolement der gemeente en begonnen te evangeliseren.

Kerk en de vroegere pastorie nu kosterswoning. In 1949 bouwde de gemeente een nieuwe pastorie

Derde periode. Ordelijk gemeentelijk leven.

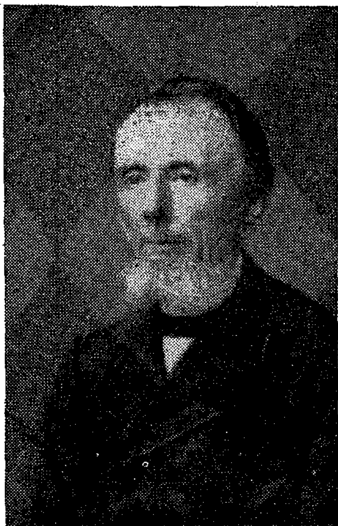
De gemeente zou stellig weer in de oude afzondering zijn geraakt, ware het niet, dat de Heer haar **N. Z. Kloekers** had doen ontmoeten. Deze was als zendeling der Engelse Baptisten in China werkzaam geweest. Hij bracht in november 1866 een bezoek aan de gemeente, waarna de gemeente hem verzocht haar als voorganger te willen dienen. Dit verzoek werd aanvaard onder voorwaarde, dat de gemeente openlijk voor haar beginselen en roeping zou uitkomen en verder

Ds. N. Z. Kloekers

dat de gemeente meer naar de orde der Gemeenten van gedoopte Christenen zou worden ingericht met een eigen leden- en een notulenboek en dat zij ook een lokaal met een doopvont zou bouwen. Men ging op deze voorwaarden in en op 15 januari 1867 verbond Kloekers zich aan de gemeente n.a.l. van 1 Kor. 2 : 2. Reeds op 7 juli van dat jaar kon een doelmatig kerkje in gebruik worden genomen. Dat was op dezelfde plaats waar nu de kosterswoning en de kerk staan. Kloekers ging zeer veel in de omliggende plaatsen evangeliseren. Vooral in Nwe Pekela werd deze arbeid rijk gezegend, zodat men hier in 1875 kon overgaan tot de stichting van een zelfstandige Baptisten gemeente met 18 leden. Kloekers woonde reeds na zijn huwelijk met de weduwe van Dr. Feisser in 1870 in Nwe Pekela. Hij werd tot voorganger van deze jonge gemeente beroepen. Tijdens de ambtsperiode van Kloekers te Stadskanaal werden 141 personen gedoopt, waarvan in 1873 22 en in het jaar daarop 42. Na Kloekers beriep de gemeente **Hendrik Kruit** tot voorganger. Hij diende reeds de gemeente als ouderling vanaf het jaar 1869. Als landbouwer en gemeenteraads-

lid stond hij hoog in aanzien. Hij diende de gemeente kosteloos, daar hij zijn burgerlijk werk en funktie bleef uitoefenen. Onder zijn leiding nam de gemeente deel aan de oprichting van de Unie van Baptisten Gemeenten in 1881. Maar in 1886 onttrok zij zich aan deze gemeenschap mede door innerlijke verwarring in de gemeente. In 1896 werd de gemeente

Ds. H. Kruit

weer lid van de Unie. In 1888 overleed Kruit. Tijdens zijn ambtsperiode werden 80 personen gedoopt. In deze jaren werd de post Nieuw Weerdinge tot een zelfstandige gemeente geïnstitueerd (1875) met ongeveer 90 leden. Ook was de gemeente betrokken bij het zelfstandig worden van de gemeente te Vriescheloo in 1877, maar deze arbeid was pionierswerk van de Baptisten gemeente te Ihren (Duitsland). Na het overlijden van Kruit dienden de broeders J. Reiling — de zoon van R. Reiling, de eerste diaken bij de stichting in 1845 — en J. Stavast de gemeente tot 1890, toen Ds. N. van Beek uit Groningen beroepen werd, die op 16 februari van dat jaar zijn intrede deed.

G. Br. (wordt vervolgd)

Renderloo

ZOMER 1956

Onze gedachten en herinneringen gaan nog elke dag uit naar de gezegende zomer op Renderloo en naar allen, die kortere of langere tijd bij ons hebben vertoefd. Intussen zijn onze wegen wel ver uiteengegaan. Wij wonen nu in de omgeving van Louisville, een grote stad van ruim een half miljoen inwoners, in het hartje van de Verenigde Staten. Onze woning ligt op de grens van ons grootste Baptisten seminarie, waar dagelijks 1725 studenten hun lessen ontvangen. Graag wil ik u later iets vertellen over de vele belevenissen en indrukken, die we hier opdoen.

Bij deze gelegenheid zou ik u echter graag nog even bepalen bij de resultaten van ons werk op Renderloo van deze zomer. Vijf dagen vóór de officiële openingsdatum (1 mei) werd Renderloo al bestormd door de leiders en leidsters van ons jongens- en meisjeswerk (J.M.C.). Deze vruchtbare konferentie luidde een hele reeks van studiedagen in, welke bijna allemaal plaatsvonden in de maanden mei en juni. Zeer geslaagd was bijv. het week-end voor onze rijpere jeugd (R.J.C.). Maar niet alleen onze jeugd, ook onze gemeenten belegden allerlei konferenties. De week-ends voor „Muziek Kontakt" en voor onze Evangelisatie werden uitstekend bezocht; de broederschapsdagen voor onze voorgangers en de zusterhulpweek waren erg geslaagd. Vanuit onze Duitse gemeenten mochten we ook weer een goede belangstelling ontvangen; er kwamen: een gemengd koor uit Gelsen Kirchen, een jeugdgroep uit Münster, een zustergroep uit Westfalen, en een groep mannen en vrouwen uit dezelfde omgeving voor een bijbelstudie-week.

Zoals u ziet, is het een zeer gevarieerde lijst van bezoekers. Het zou ons te ver voeren de resultaten en zegeningen van elke groep afzonderlijk te beschrijven. Wel kunnen we hier vaststellen, dat ons werk in vele opzichten opgebouwd en versterkt is door alles wat op Renderloo in het voorseizoen is geschied.

Na deze konferenties kwamen de zomermaanden juli en augustus. In deze periode werden er 3 kampen voor onze gemeenten belegd, 13 voor onze jeugd, 4 voor Engelse Baptisten jongeren, en 4 voor groepen buiten ons verband. In negen weken tijds zijn er dus 24 groepen op Renderloo ondergebracht. Voorwaar, een druk-bezochte zomer! Konden we verleden jaar een toename van 40% vaststellen, zo mochten we dit jaar een toename van 20% beleven. De toename van deze zomer is te danken aan een groter gebruik van het voorseizoen en aan de aanschaf van een nieuw tentenkamp. Zonder deze beide faktoren zou er geen toename mogelijk geweest zijn, want Renderloo was verleden jaar al geheel bezet gedurende de maanden juli en augustus. We zijn erg blij met de steeds stijgende belangstelling voor ons zomerwerk. Het geeft ons vertrouwen in de toekomst en in de verdere ontplooiïng van deze tak van arbeid. Ruim 1600 personen hebben deze zomer van ons centrum genoten; hiervan kwamen er 500 uit onze eigen jeugdgroepen. In „Jong Leven" zult u een uitgebreid verslag over onze jeugdkampen kunnen vinden.

Vervolg op pag. 6

ZAND EN ZAAD

Vervolg van pag. 3.

Het is alles nog in aantocht, het heeft uw oren nog niet bereikt." Maar Koestler heeft het ook gehoord en, losgemaakt van de zon, zijn we nu de geestelijke ijstijd binnengeslingerd. Zonder God en zonder hoop in de wereld. De boom is van binnen verrot. Het besef van verantwoordelijkheid neemt af, omdat er geen opperste Rechter meer is en er geen onaantastbare geboden meer zijn. We zijn afgezakt tot onszelf. Alles is betrekkelijk geworden en daarmee staat alles op losse schroeven. En ieder weet wat er vandaag of morgen gebeuren zal met een machine, die op losse schroeven staat. Dat is een toren van Siloam.

Mijn mede-mens, de optimist, zal mij beschuldigen van cultuurpessimisme. Dat is een ondergangsstemming en funest voor het opgroeiend geslacht. Ik geef toe dat allerlei persoonlijke faktoren het uitzicht op de wereld kleuren. Bij menige optimist echter moet men tegelijkertijd ontdekken, dat hij ietwat oppervlakkig kijkt, en er of geen aanleg voor heeft of de moeite niet heeft genomen wat nauwkeuriger naar het weerbericht van de tijd te luisteren. De vuren zijn geblust en koude en duisternis nemen toe.

Natuurlijk is God niet dood, maar uw God kan wel dood zijn. Het artikel van Koestler, dat ik las, eindigt met de woorden: Eens hebben wij op een Utopia gehoopt; nu, in een belangrijk gematigder stemming, kunnen wij in het beste geval hopen op genade.

Utopia, een gelukkig land, dat niet aanwezig is, maar dat sommige dromers in de vorige eeuw reeds binnen het bereik der mensheid zagen, is inderdaad gebleken een droombeeld te zijn. Voor ons is er nog alleen de nachtmerrie en wij kunnen in het beste geval hopen op genade.

Ik weet niet welke genade Koestler bedoelt. Als wij dat woord horen, denken we aan de barmhartige Schepper, Die bewogen is over de mens, die zich heeft losgemaakt van zijn Schepper en nu zonder roer en koers heen en weer zwalkt over de zeeën, zonder ook maar zon, maan of sterren te zien, die hem de haven zouden kunnen binnenleiden. Het is de Vader van de Here Jezus Christus, Die op de verloren zonen wacht. Wie weet staat het heimwee naar het Vaderhuis op in het hart van de moderne mens en zal hij zich nog eens op weg begeven.

HUIZINGA

Renderloo

Vervolg van pag. 5.

Op deze plaats wil ik u nog enige indrukken uit onze gezinskampen doorgeven. Het eerste kamp werd van 7 tot 14 juli gehouden en stond onder leiding van Ds. en Mevrouw Fabrie, die zich uitstekend van hun taak kweten. Het weer was niet bijzonder goed, maar de stemming was uitstekend en we hadden zeer goede dagen met elkaar. Jammer genoeg heb ik geen verslag over deze kampweek ter beschikking, maar ik weet me nog goed de afscheidsavond te herinneren. Eén van onze broeders uit het Noorden des lands, een ouderling van één onzer gemeenten aldaar, gaf in enkele woorden zijn indrukken van de kampweek weer. Hij vertelde, dat hij met gemengde gevoelens naar Renderloo was gekomen. Ten eerste was hij nooit gewend geweest met vakantie te gaan, wegens zijn werkzaamheden; ten tweede moest hij eerst wel even wennen aan de overige deelnemers en aan de gang van zaken op Renderloo. Hij was echter direkt in de gemeenschap opgenomen en in de loop van de week begon hij zich steeds meer te verwonderen over de zegen, die er van deze gemeenschap uitging. „Als al onze mensen wisten", zo zei hij tenslotte, „wat Renderloo voor ons kan betekenen, zouden ze zonder uitzondering enthousiast zijn voor ons centrum."

Twee weken na deze slotavond kwamen 4 grote groepen de poorten van Renderloo binnen. Eén groep daarvan was het tweede gezinskamp, dat van 21 tot 28 juli gehouden werd. Van dit kamp werden enkele indrukken vastgelegd door br. Selier uit Arnhem.

„Dit gezinskamp stond wel in 't bijzonder in 't teken der gemeenschap. Wat hadden we het goed met elkander; vele prachtige ogenblikken rondom Gods Woord; veel gezongen en gesport; de kinderen werden bezig gehouden met allerlei spelen. Het eten was prima en we hebben heerlijk geslapen. Ook hadden we prachtig weer. Dit kamp kunnen we onder alle omstandigheden als reuze geslaagd noemen.

Vooral de vrijdag stond wel in 't bijzonder in 't teken van blijdschap, toen we vernamen dat 3 jonge mensen, kinderen van de deelnemers van ons gezinskamp, tot Jezus waren gekomen. De Heer zij geloofd en geprezen voor deze stap in hun jonge leven. Aan onze Geko en Kampko, br. en zr. Gebel uit Den Haag, een bijzonder woord van hulde en dank voor hun prettige leiding. Ze hebben veel bijgedragen aan de goede geest in ons kamp. Al met al, het was ons goed op Renderloo te zijn."

Direkt daarna volgde de derde en laatste gezinsweek van 28 juli tot 4 augustus. Ds. en Mevrouw de Neef hadden de leiding op zich genomen en kregen daarmee een niet erg eenvoudige taak op hun schouders. Nooit tevoren heeft een gezinskamp zoveel deelnemers gehad. Er waren ongeveer 60 deelnemers, waaronder er 27 kinderen waren beneden 11 jaar. Het slechte weer maakte het al niet eenvoudiger. Toch werd deze week zowel voor het huis als voor de tentenkampen de meest gezegende week! Ongeveer 50 jongemensen kwamen tot overgave of tot de beslissing zich te laten dopen.

Br. de Vries uit Groningen heeft ons het volgende verslag nagelaten :

„Wat zou het mooiste geweest zijn deze week ???

Mooi waren de sportwedstrijden, voetbal, handbal, volleybal tegen de jeugdige kampeerders. Mooi waren ook de wandeltochten en fietstochten en de nachtwandelingen, waar het glimwormpje ons erbij bepaalde dat je ook licht kan verspreiden al ben je maar klein en onaanzienlijk. Mooi waren zeer zeker ook de avonden gevuld met (gelukkig geen taaie) lezingen, deklamaties, forum, en zowaar een zangkoor etc. Best en overvloedig was de verzorging van de inwendige mens. Boven alle lof verheven de leiding van het echtpaar met het onverwoestbare humeur en de zonnestralende gezichten, Ds. en Mevrouw de Neef. Rustgevend en versterkend de morgen- en de avondwijdingen. Ontroerend de dankstond voor al die jonge mensen die zich overgaven aan Christus hun Heer.

Hoe het was ???

Dat zegt u het beste de naklank die ik ontving: Het meest werden we getroffen door de gemeenschapszin, die we als Christen bezitten. Ons innerlijk leven is hierdoor verrijkt en we willen dit vernieuwde bezit doorgeven in onze gemeente en aan onze medemensen."

Hiermee hebben wij dan een overzicht gekregen van de gezegende zomer op Renderloo. Rest mij nog mee te delen, dat de opbrengst van de kollekten voor de zending f. 224.33 bedroeg, en voor hulp aan 't zomerwerk in Yougoslavië f 128.86. Het is fijn, dat wij ook van ons vakantiegeld iets terzijde gelegd hebben voor het werk in Gods Koninkrijk.

De plannen voor de volgende zomer zijn reeds in bespreking. Misschien kunnen we nog een vierde gezinskamp inlassen. Het is de bedoeling, dat omstreeks half januari de gezinskampen in De Christen bekend gemaakt worden. Direkt na publikatie kunt U zich dan weer aanmelden.

Wij wensen alle Renderloo-vrienden Gods rijke zegen toe.

S. S. KIWIET
Southern Baptist Theol. Seminary
2825 Lexington Rd.
LOUISVILLE 6, Ky.; U.S.A.

Uit ons Unie-Bureau

De herfstvergadering van de Uniecommisie, die deze keer in het Friese stadje Sneek gehouden werd — we hadden het er goed, dat moet gezegd worden ! — kreeg weer een welvoorziene agenda af te werken. Maar daarin is ze wonderwel geslaagd en eindigde op de tweede dag zelfs behoorlijk op tijd. De broeders hadden zich eensdeels flink in de voorgelegde stukken ingewerkt en anderdeels goed gedisciplineerd inzake de praatgraagte (dat is toch een echte manlijke kwaal, is het niet?). Het verloop was dan ook vlot, ook daar waar een zaak een breedvoerige bespreking noodzakelijk maakte. Uit de hoeveelheid stof doe ik maar eens een greep.

Het bleek, dat de U.C. sinds haar laatste vergadering (die was in maart in verband met de A.V.) 13 keer was vertegenwoordigd geweest bij gelegenheden waartoe ze een uitnodiging ontvangen had. Dat is een prettig blijk van wederkerig interesse. Het getal 13 is dus toch maar geen ongeluksgetal!

Wanneer er een A.V. gehouden wordt dan, zo oordeelde de U.C., is het goed dat zij, die in het voorbije jaar overleden zijn en ons gezamenlijk werk diensten hebben bewezen (dus in het algemeen predikanten, zendelingen, leden van de Unie-Commissie of Permanente Commissies, enz.) herdacht zullen worden. Kan, zo had Harlingen gevraagd, de U.C., wanneer een gemeente een beroep doet op de A.V., van tevoren een negatief prae-advies uitbrengen? De U.C. meende van niet, wanneer het een geschil betreffende die gemeente zélf raakt; in andere gevallen kan de U.C. gewoon van haar recht om prae-advies uit te brengen gebruik maken.

Is dit jaar voorbij, dan zullen de statistiek-gegevens met die van de lijst van belangrijke adressen, eventueel aangevuld met andere gegevens, in een afzonderlijk jaarboekje uitgegeven worden, om daarnaast nog een afzonderlijk vademecum voor schippers uit te geven, lijkt de U.C. niet gewenst.

Het uitvoerend Comité van de Bapt. Wereld Alliantie legde het aan het hart van de verschillende aangesloten Unie's om een verhoging van de bijdrage toe te passen. Nu, doordrongen van het nut van een goede samenhang en samenwerking besloot de U.C. de bijdrage der Unie te verhogen. Dat was ook redelijk, want we stonden nog op het peil van het na-oorlogse jaar.

Over de evangelisatie-arbeid op de Z.H.-eilanden, mogelijk geworden door de vele buitenlandse schenkingen, trof de U.C. een regeling, die een neerslag is van de ervaring hierin opgedaan. Ze hoopt, dat na de aanvangsperiode van aftasten zich

nu een periode opent van ongestoorde en zegenrijke evangelisatie-arbeid, gebaseerd op de oorspronkelijke opzet.

Ter U.C.-vergadering werd het Jubileum-Ev.fonds voor het Zuiden met een netto saldo van f 15307,47 overgedragen aan de E.C.U. Daarbij heeft de U.C. na ampel beraad als richtlijn meegegeven, dat jaarlijks een bepaald bedrag plus de rente wordt besteed, terwijl het fonds weer met hetzelfde bedrag wordt aangevuld op soortgelijke wijze als ook het fonds tot stand is gekomen. De U.C. acht zo'n instandhouding van het fonds van wezenlijk belang voor evangelisatie-arbeid op ver zicht en voor bevestiging en bestendiging daarvan in de toekomst.

Ook de zaak van het nieuwe Ned. Bapt. Centrum kwam aan de orde. Wanneer er een passend recreatie-oord in de omgeving van Utrecht zich voordoet, is dat wel haast een ideale plaats van vestiging van ons Centrum, gelet op de relatie met de universiteit wat betreft ons seminarie en ook om praktische redenen. Het welzijn van onze brs. studenten, thans verkerend in het buitenland, gaat de U.C. ter harte; het zich thuis voelen in de seminarie- en studiesfeer om gewapend te zijn in de problematiek van de vragen, die de bijbel en het leven stellen, acht ze van groot gewicht.

Daar de betreffende zaak tot een afsluiting kwam, besloot de U.C. om de z.g. „België-commissie" op te heffen onder dankbetuiging voor de bewezen diensten. Ondertussen vond ter vergadering de (her)benoeming van diverse commissies plaats. Voorzover hier wijzigingen kwamen wil ik deze nu aan u doorgeven. Tot lid van het Pensioenfondsbestuur werd Ds. J. van Dam gekozen in de vacature Ds. Vegter. Ds. G. W. Tijman en Br. B. Hof te Groningen werden tot lid van het „Tabitha"-bestuur gekozen in de vacatures D. Olijslager en W. de Vries. In de Unie-Radio-commissie neemt Ds. J. van Dam nu de plaats van Ds. J. de Jong in. Ds. Ph. Lindeman van Sneek is opvolger geworden van Ds. G. Vegter in de Lektuurcommissie. De primus in de vertegenwoordiging bij de Oecumenische Raad is nu Ds. J. Broertjes (in de plaats van Ds. H. D. Hooghwinkel). Drs. J. Reiling zal de Unie in de commissie voor „Geloof en Kerkorde" vertegenwoordigen en Ds. J. Broertjes niet meer.

De U.Z.C. heeft geen vertegenwoordiger in de U.C. kunnen aanwijzen ter vervanging van Ds. H. D. Hooghwinkel, die immers die funktie heeft neergelegd. Deze plaats zal dus wel leeg blijven tot de A.V. 1957. Met de wijziging in de rooster van aftreding kon de U.C. zich akkoord verklaren. Deze is nu als volgt: 1957 voorziening vacature Ds. Hooghwinkel, 1958 W. Modderman en zr. Y. de Haan-Engelsman, 1959 Ds. H. v. d. Werf en zr. G. Reiling.

De laatste A.V. had aan de N.B.J.B. het recht gegeven om een 2de redacteur van „De Kindervriend" te benoemen. De Zondagsschoolcentrale van de N.J.B.J. deelde echter mee, dat tot die benoeming nog niet werd overgegaan. Daarom meende de U.C. goed te doen om in afwachting van die benoeming Ds. F. E. Huizinga te benoemen tot technisch adviseur van „De Kindervriend" om aldus de redacteur ter zijde te staan.

De Oecumenische Raad van Kerken bezorgde ook heel wat lektuur voor onze vergadering door een hele serie rapporten: inzake Oorlog en Vrede, protest tegen de experimenten met de waterstofbom, kerkelijke arbeid van vrouwen, hulp aan kerken en vluchtelingen, enz. Hierin hebben de broeders zich kunnen verdiepen, maar voor de commissie als zodanig was er niet gelegenheid om er diep op in te gaan. Betreffende ons aandeel in de hulp aan kerken en vluchtelingen zult u, naar wij vertrouwen, van onze vertegenwoordiger, Mr. P. Mostert, t.z.t. nader horen. Een wijziging te brengen in de datum van de oecumenische zondag kwam de U.C. niet raadzaam voor ten einde te behouden wat bereikt was. Onze Unie kan als kleine gemeenschap niet deelnemen aan alle goede zaken, doch moet een keuze uit taken doen; maar de U.C. besloot wel tot een principiële deelneming in de protestantse stichting tot bevordering van een verantwoorde gezinsvorming.

Onze zangbundel „Lofzangen en Gebeden" doet het toch maar goed. Gemeente en jeugd zingen er met opgewektheid en blijdschap uit. Jammer is het, dat de Generale Synode der Gereformeerde Kerken geen nader relatie met de Unie wenste betreffende een nieuwe Psalmenberijming. We zullen ondertussen voortgaan de psalmen te zingen volgens de berijming van Ds. Hasper, opgenomen in onze zangbundel. Laat ons maar zingende de arbeid des Heren, zoals wij die in en door onze gemeenten mogen verrichten, doen. Door het lied vliedt de boze en wordt de lof des Heren groot!

De Unie-sekretaris

T. JANSMA

Verantwoording

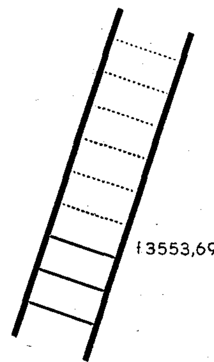
In de maand september werden de volgende bijdragen en giften in het Uniebureau ontvangen:

1) voor de E.C.U.: Deventer f 31.50; Alkmaar f 26.42; L'warden f 61.18; R'dam-C. f 20.—; N.N. te H. (via Ds. J. Br.) f 125.25; Groningen-Z. f 150; Ev.weekend Renderloo f 56.; Ter Apel f 56.—; R'dam-Z. f 61.50; Daarlerveen-Vroomshoop f 100.; Enschede f 63.57; Emmen f 60.—. Dat is tezamen f 811.42, wat helaas meer dan f 125.— beneden het verwachte maandelijks gemiddelde ligt. Hierdoor is totnutoe ruim f 2200.— minder aan vrijwillige bijdragen voor de ECU ontvangen dan was begroot! Broeders en zusters, wij moeten elkaar maar eens een opstopper geven om wakker te worden en door verhoogde offervaardigheid deze achterstand weg te werken!

2) voor de Opleiding: Alkmaar f 32.—; Ter Apel f 14.—; R'dam-Z. f 25.50; Haulerwijk f 26.—; Emmen f 15.—. Dat is tezamen f 112.50 oftewel ruim f 120.— minder dan het verwachte maandelijks gemiddelde. De Opleiding heeft hierdoor totnutoe ruim f 360.— minder aan vrijwillige bijdragen ontvangen dan was begroot. Heeft de opleiding wel uw voldoende aandacht, gemeenten?

3) voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): Hengelo f 166.70; Ter Apel f 17.50; R'dam-Z. f 19.50; Haulerwijk f 32.50; A. d. J. te S. f 5.—; C. P. te A. f 2.60. Dat is tezamen f 243.80, wat betekent bijna f 50.— minder dan het verwachte maandelijks gemiddelde. Het 10-cents-fonds heeft hierdoor totnutoe meer dan f 700.— minder aan vrijwillige bijdragen ontvangen dan was begroot. Kerkbouw is zwaar, vooral voor sommige gemeenten. Laten wij toch juist die gemeenten de last helpen verlichten, die er het zwaarst voor zitten! Gedenkt daarom in het bijzonder ons 10-cents-fonds, onze gezamenlijke instelling voor hulp inzake kerkbouw.

4) voor **het nieuwe Centrum** werd in de maanden augustus en september ontvangen: J. K. te A. f 20.—; Ds. G. V. te G. f 10.—; Gebr. Z. te R. f 250.—; R'dam-C. f 92.50; Pernis f 11.25; Emmen f 300; J. B. te H. f 25; E. d. H. te B. f 7.50; J. J. K. te D. H. f 25; Enschede f 8.11; Zusterhulp, afd. Makkum f 5; Emmen f 170; N.N. te H. (via Ds. J. Br.) f 125.25; mej. A. E. te E. f 5; Th. J. B. te A. f 10; S. K. te A. f 10.—; Apeldoorn f 19.88; Schiedam f 20; G. B. te St. Q. f 100.-; Rotterdam-C. f 96.50.

Door deze bijdragen zijn we nu op de ladder geklommen tot f 3553.69. Maar we klimmen wel hóger, reken maar!

Voor al deze giften en bijdragen onze hartelijke dank!

De Unie-administrateur

T. JANSMA

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouw-Stichting, Arnhem.

Jaargang 73 Nr 3333 Vrijdag 19 oktober 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7,50

Het wegwijzende Woord

Tweeërlei Fundament

„.... een verstandig man, die zijn huis bouwde op een rots".
Matth. 7 : 24

De gelijkenis van de twee huizenbouwers handelt over tweeërlei soort Christenen. Ze bouwen beide een zelfde soort huis. De een echter bouwt het op de rotsbodem, en de ander op zandgrond.

Verschil in ondergrond.

Wanneer je in het Oosten op rotsgrond wilde bouwen, was er heel wat voorbereiding nodig. Allereerst moest er gezocht worden naar een geschikte plek, om het huis op te zetten. Daarna moest soms nog allerlei puin en zand worden weggegraven, alvorens de echte, sterke rotsbodem tevoorschijn kwam. En als dan het eigenlijke bouwen begon, moest de bouwer zich daarin bij de rotsbodem aanpassen.

De man die genoegen nam met het bouwen op zandgrond, had het gemakkelijker. Hij hoefde doorgaans niet zolang te zoeken om een goed plekje te vinden. Het graafwerk was veel minder zwaar, en tenslotte past de licht te bewerken zandgrond zich gemakkelijk bij de plannen van de bouwer aan.

Het fundament van ons levenshuis moet Christus zijn. Hij is de rots die niet wankelt. Het is niet voldoende, iets van Christus af te weten. We moeten **contact** met deze rots maken. Alles wat ons in de weg staat om het leven op Hem te grondvesten, alle puin en zand en stenen, alle zonde, plannen en voornemens die ons van Hem scheiden, moeten opgegeven, losgelaten, weggeruimd worden. En verder moet ons leven, ons doen en laten, zich bij deze Rots, bij Christus, aanpassen. We moeten horen en doen, zegt Jezus. Wij willen het soms anders. Het Christendom trekt ons, het lijkt ons wel wat. Er zit allerlei in dat we waarderen kunnen. Maar tot de rots doorstoten, weggraven wat ons van Christus scheidt, loslaten wat ons soms zo boeit maar door Hem niet gewaardeerd wordt, daar komen we moeilijk toe. En ons leven verder geheel **aanpassen** bij de Rots, het conformeren aan de verlangens van Christus, dat is een eis die velen te zwaar en ook onnodig voorkomt.

Daarom zijn er altijd Christenen geweest, die op zandgrond bouwden. Die niet doorstootten tot een persoonlijk kontakt met Christus. En die de godsdienst aanpasten bij hun eigen bestaande levensvormen en gewoonten.

De gelijke huizen.

De gelijkenis wekt de indruk, dat beide bouwers soortgelijke huizen bouwden. Misschien was dat van de zandbouwer nog wel comfortabeler dan dat van zijn kollega-bouwer. Hij had immers minder tijd nodig voor de voorbereidende werkzaamheden? Als je beide huizen kon zien, zou je vermoedelijk weinig of geen verschil ontdekken. En is dat ook niet vaak zo met ons Christenen? De schijnchristen en de echte Christen lijken soms frappant veel op elkaar. Ze gaan beide naar de kerk, geven beide hun gaven, sturen hun kinderen naar de Christelijke school, zitten naast elkaar op de verenigingsavonden, kennen allebei de Bijbel, enz. Matth. 7 : 21 vertelt van zulke schijnchristenen: Ze kunnen ontzettend vroom praten: „Here, Here....." Er zijn er zelfs bij die profeteren, wonderen verrichten, genezingen tot stand brengen, demonen uitwerpen. Toch gaat het mis met hen, als het fundament verkeerd is en Christus zelf niet de achtergrond en bewerker van hun handelen en spreken is.

De proef op de som.

Dat er met dat ene huis iets niet in de haak is, wordt pas duidelijk, als in de wintertijd een wolkbreuk komt, gepaard met sterke orkaanwinden, waardoor wilde beken ontstaan die, van boven af komend, zich met geweld op het huis storten, de losse grond wegspoelen, en binnen afzienbare tijd het mooie huis tot een ruïne maken.

Soms maken Christenen die proef-op-de-som al tijdens hun leven mee. Allerlei moeilijkheden komen opdagen, rampen breken los, lijden overvalt hen. En het geloof helpt hen niet, ze raken het kwijt, want het was niet in Christus geworteld. Het grote oordeel is de laatste grote proef op de som. Daarin wordt alle schijngeloof ontmaskerd. Dan zullen duizenden Christenlevens niet kunnen bestaan voor de heilige God. Maar ook vele anderen, die het met Christus waagden, zullen het oordeel doorstaan en behouden blijven.

Een mens moet het evangelie horen en het gehoorzamen. Niet slechts van de rots weten en het vervolgens niet zo nauw daarmee nemen, maar er ook op bouwen. Aan U de vraag, of U wel wezenlijk in Uw Christenleven kontakt hebt gemaakt met de Rots.

Wf.

Losse Schakels

Spiritisme? Vroeger geloofden de mensen, dat de ziel van een overledene nog een drietal dagen in de buurt van de plaats bleef, waarin het lichaam was begraven. We schrijven „vroeger geloofde men dat" maar het komt nog wel voor dat bij een teraardebestelling een der sprekers nog niet aan dat geloof ontgroeid blijkt te zijn. Hij richt zich n.l. in zijn toespraak niet tot de omstanders, maar tot de overledene. Ziet hij hem? Neen! maar denkt hij dan dat de gestorvene er wel bij aanwezig is en dus *zijn eigen begrafenis bijwoont*? Het schijnt van wel. We troffen het eens, dat de predikant een woord gesproken had bij een groeve over de tekst: Hij is hier niet. Wijl de gestorvene in Christus geloofd, voor Christus geleefd had, was hij door zijn sterven met Christus herenigd. We dachten ons dat in, en dankten God voor dat getuigenis. Maar hoe vreemd deed het aan de direkt daarop volgende spreker het woord te horen richten tot hem, van wien nog zo juist getuigd was: hij is niet hier.

Is dat nu onnadenkendheid? Spreekt men woorden die niet doordacht zijn? Maar woorden uit te strooien is altijd verkeerd, maar is vooral daar hinderlijk, waar we staan onder de slagschaduw van de dood.

Consensus Wanneer U de rubriek „Kerknieuws" in Uw dagblad geregeld gelezen hebt, is U de laatste tijd het woord, dat hier vooraan staat, wel eens tegen gekomen. Twee kerken, de Ned. Herv. en Lutherse, zijn tot overeenstemming gekomen over het avondmaal, althans in zoverre, dat leden van beide kerken zonder meer over en weer het avondmaal kunnen gebruiken en de predikanten van beide kerken het ook in beide kerken mogen bedienen. We menen dat het alleen wat het tweede punt betreft, iets nieuws brengt.

Het Evangelisch Luthers Weekblad bracht een toelichting op de overeenstemming, die bereikt was. We lezen daarin dat tucht buiten de viering van het avondmaal gehouden wordt.

„Ook de Luthersen kennen wel de tucht, en in onze nieuwe kerkordes zij opgenomen. Maar haar funktie is in wezen geen andere dan dat men daardoor een middel heeft om te zorgen, dat het evangelie ook werkelijk als de boodschap van de Schrift wordt verkondigd. Zij dient niet om de kerk rein te houden, dat wil zeggen om er angstvallig voor te waken, dat de zonde niet binnen kan komen".

Verderop heet het:

......de tucht dient om die verkondiging zo zuiver mogelijk te doen zijn. Maar de reinheid der gemeente is het werk van Christus, niet ons werk".

Tucht, geen Opdracht? We menen dat de kerken van Gereformeerde oorsprong de tucht noemen als derde kenmerk van de ware kerk. De Lutherse belijdenisschriften noemen dit kenmerk niet. Calvijn was zeker niet afkerig van de tuchtoefening en deze tucht ging niet alleen over de verkondiging, maar ook over de leden der kerk. Wel heeft hij ondervonden hoe moeilijk het is om in een volkskerk tucht over de leden te willen uitoefenen. De Luthersen hebben wel begrepen, dat dat niet kan.

Wanneer echter de Here Jezus zelf en later Zijn apostelen opdracht geven in de gemeente tucht over de leden uit te oefenen (Matth. 18 : 15-19; I Kor. 5 : 1-13) en het in een volkskerk niet mogelijk is tucht te oefenen, is het dan niet duidelijk dat men met de volkskerk naast het nieuwe testament terecht gekomen is?

We zeggen niet dat de tucht alleen of in de eerste plaats daartoe geëist wordt, om er angstvallig voor te waken, „dat de zonde niet binnen kan komen". Natuurlijk: de algemene tuchtoefening, die uitgaat van de prediking, en het voorbeeld der gelovigen is zeker dienstbaar om de zonde te **voorkomen,** maar de speciale tuchtoefening bedoelt de overtreder, de broeder of zuster, die niet recht staat tegenover de Heer, terecht te wijzen en terecht te brengen, en de zonde uit de gemeente weg te krijgen. Wil de overtreder zich niet door berouw en belijdenis van zijn zonde scheiden, dan moet hij, vanwege de door hem vastgehouden zonde, onder censuur gezet worden.

Een getuige op de kansel De bladen berichtten, dat er in een kerk te Amsterdam enige verwarring geweest is onder de kerkgangers, omdat de predikant, aleer hij met zijn preek begon, een gewone man de gelegenheid gaf om, naast hem op de kansel staande, een getuigenis van persoonlijke levensvernieuwing door de macht der genade af te leggen. Het was ongewoon. Maar was het verkeerd? Mag de boodschap der redding niet geïllustreerd worden door een getuigenis? Mag men wel vertellen van de bekering van deze of gene, die **elders** en **eerder** leefde, maar mag men een bekeerling uit eigen kring niet aan het woord laten? Mag men wel van de bekering van een ander verhalen, maar mag een bekeerling het niet zélf vertellen? Mij dunkt, het zou goed zijn als de levenskracht van de grote Boodschap van Gods genade van tijd tot tijd eens onderstreept en bevestigd werd door persoonlijk getuigenis van een „gewone man" of dito vrouw.

Vanwaar de munitie? We herinneren ons dat Spurgeon ergens in de voorlezingen, die hij voor zijn studenten hield en die we voor vele jaren in Hamburg lazen, vertelde, hoe hij aan de stof voor zijn preken kwam. Hij somde verschillende vindplaatsen op, maar dat hij, als deze alle waren uitgeput op zeker moment, zichzélf in het kanon stopte en afvuurde. M.a.w.: hij greep terug in eigen, persoonlijke levenservaring. Ook daar vond hij stof om de toehoorders de liefde van God warm aan het hart te leggen. Heus, er mag wel „bevindelijkheid" bij. Prediker: wat zegt de boodschap U persoonlijk? Hoe en in hoeverre heeft zij haar heerlijkheid reeds in Uw leven getoond? Dat mag de toehoorder wel weten. Heeft Paulus zijn bekering niet meermalen te berde gebracht? In de Handelingen lezen we haar drie maal: tweemaal als getuigenis. En zegt de psalmist niet:

Komt, luistert toe, gij godgezinden
gij, die de Heer van harte vreest,
hoort, wat mij God deed ondervinden
....
wat hij gedaan heeft aan mijn geest.

En dan komt het. Gij weet het wel.

Heeft men van de samenkomsten der gemeente niet te veel een college gemaakt? Een dominee in toga, opdat men de man weg zou denken? Een preek, die leerrede was geworden? Een en ander herinnerde niet aan I Kor. 14, ofschoon we hetgeen daar beschreven staat, nu ook weer niet voor normatief moeten verklaren voor alle tijden en plaatsen. Maar wat we willen zeggen: het gaat er om dat er wat **gebeurt,** en als er wonderen van genade plaats gegrepen hebben, laat in de samenkomst der gemeente daarvan dan maar *getuigenis* gegeven worden. Desnoods de preek wat korter. Het gaat er niet om dat de preek af komt, maar dat de Here zijn doel bereikt. Maar niet ieder kan zo en op die plaats getuigenis geven: de samenkomst der gemeente stelt haar eisen, óók aan de wijze, waarop de dingen gezegd worden. Eerlijk, maar niet ordinair! Het moet stichten. Niet *zichzelf* te pronk zetten, maar Jezus verheerlijken.

L.

Zand en Zaad

Dinsdagsavond zitten we met een kleine twintig jonge mensen bijelkaar en lezen dan samen een hoofdstuk uit het boekje Geloof en Leven, geschreven door onze voorgangers J. Reiling en J. van Dam. We zijn met dit boekje nog maar net begonnen, zodat ik nu nog niet kan zeggen, dat het heel best is. Maar het bevalt al goed en ik wil het graag aanbevelen aan allen, die met jongelui wel eens wat willen praten, en dan niet over het weerbericht of de voetbalkompetitie.
Nu was er een vraag, die ik overliet aan de vergadering te beantwoorden: Is en preek ook een Openbaring van God ?
Wat is een preek ? Geleerde mannen hebben er dikke boeken over geschreven en velen onder ons hebben er al honderden gehouden, maar ik zou wel eens van U willen vernemen wat nu dan een preek is. Leest U nu niet direkt verder maar mijmer eens een vijf minuten over zo'n vraag. U hebt er tenslotte ook al honderden gehoord, zodat U toch wel zult weten te antwoorden.
Vandaag werd ik nog weer eens aan diezelfde vraag herinnerd door een plaat op een geïllustreerd weekblad. Je zag op de voorpagina een kerk. Door de open deuren stroomden de mensen naar buiten, de brug over, de straat op. Wat betekent dat nou eigenlijk, zei ik tegen iemand, die schuin tegenover me zat. Zie jij er wat bijzonders aan ? Daar gaan mensen de kerk uit, ze hebben een boekje in de handen, daar hebben ze uit gezongen en nu gaan ze naar huis. Zie jij er iets in ? Die tekenaar zal toch zo maar niet een plaatje maken, zonder dat hij er iets mee zou willen zeggen. Nou, de andere zag er niks in. Toen zei ik: Ik zie er toch wel wat bijzonders aan. Let eens op, daar lopen alleen maar vrouwen en meisjes. Geen mannen, geen jongens. Dat is vreemd. Zou die illustrator misschien willen zeggen, dat er geen mannen meer naar de kerk gaan ? Dat die op 't voetbalveld zitten of ergens een race meemaken ? 't Zou natuurlijk een vissersdorp kunnen zijn, maar daar zijn toch altijd een paar mannen thuis en die willen dan nog wel naar de kerk. Zodat ik maar één antwoord kon vinden: er gaan geen mannen meer naar de kerk. Dat is natuurlijk een beetje overdreven, maar de tekenaar heeft dat met al die vrouwen willen aanduiden. Dunkt mij.
Zeker, er gaan nog mannen ter kerke. En helemaal niet alleen bewoners van het tehuis voor ouden van dagen. Ook niet alleen van die slomen, die overal elders niet tussen passen. Maar aan de andere kant: er zijn veel meer, die er nooit komen. Wat zouden ze er moeten doen.
En toen landde ik weer bij de preek. Misschien is die preek niet aktueel genoeg, niet dicht genoeg bij het werkelijke leven gebracht. Misschien ruikt die preek naar sigarenrook en boekenlucht. Die zakenman, arbeider, typiste en al die lui, die de hele dag heen en weer gejaagd worden of jagen tussen daverende, ingewikkelde machines, telefoon en afspraken en in een vrij ogenblik niets anders horen dan dat we nou eindelijk weer ministers hebben en dat Jansen een wagen heeft aangeschaft, maar je moet niet vragen hoe, die mensen vinden een toespraak geboren uit een oud verhaal van een oud boek volkomen uit de tijd.
Ja, wat is een preek. We zaten samen te dokteren. Ik zei tegen de jongemensen, dat ik zo op de helft van de week wel eens achterover in m'n stoel ging zitten, de ogen dicht, dan kun je meer zien, en dat ik dan de hele zondagmorgengemeente voor me zag. En dan denk ik: Als de Heer nu zelf zondagmorgen voor die mensen zou staan, wat zou Hij ze dan zeggen. Hij zou ze zien zitten, nog beter dan ik. Hij zou hun leven zien, hun omstandigheden. Hij zou zien of ze er alleen maar met het lichaam zaten of ook met hun geest. Wat zou de Heer tegen die Hengeloërs zeggen; of tegen de Muntendammers en Arnhemmers. Dat zou ik wel eens willen weten. Als ik dat nu wist, dan wist ik meteen wat ik werkelijk zou moeten zeggen, nu aanstaande zondagmorgen. En dan zou dat misschien helemaal geen preek worden, maar het zou een boodschap zijn. Of is dat juist een preek ? Is een preek een boodschap ? Zoals ik vroeger voor m'n moeder een boodschap moest doen en dan ook halen wat zij me bestelde.
Die profeten, die hadden dat : Voorzeker, de Here HERE doet geen ding of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten. De leeuw heeft gebruld, — wie zou niet vrezen ? De Here HERE heeft gesproken, — wie zou niet profeteren ? (Amos).
En dat waren mannen, die met hun neus vlak boven op het leven zaten. Die wisten van de sociale misstanden en politieke toestanden. Daar midden in slingerden ze de woorden, die geboren werden uit het konflikt van werkelijkheid en wil Gods. Maar een broeder wilde mij dezer dagen beleren en zei, dat wij van de gemeente des Heren waren en niet van het volk Israel en dat de gemeente des Heren zich maar verre had te houden van de wereld en zijn problemen. Dat kan natuurlijk niet want die gemeente staat bij Stork en Werkspoor en in de Bijenkorf de hele dag onder druk; onze jongens moeten soldaat worden en wij betalen belasting. De wereld, wat een wijd begrip, ontsluit ons gewoon.
Ik zie dus met de ogen dicht die zondagmorgengemeente en zie dus ook al die invloeden en eisen van wereld en maatschappij. Daar zitten de mannen, vrouwen, jongelui. Ieder een wereld van gedachten op zichzelf; een wereld van leven, van konflikten, verlangens en ver-

Vervolg op pag. 5

De gelovige en het ZIEK-ZIJN

2.

5. Wijzen van bijzondere genezing in het Nieuwe Testament.

Jezus genas soms door handoplegging, maar ook door aanraking van de patient, door slijk te maken en op de ogen te strijken, door het alleen maar spreken van enkele woorden tot de patient, ja zelfs door te spreken zonder de aanwezigheid van de patient (de knecht van de hoofdman).
In Mc. 16 : 18 is sprake van handoplegging.
Jacobus, in zijn brief aan de verstrooide Joden in Klein-Azië adviseert de zieken, hun ziek-zijn in de Gemeente te brengen. Als één lid lijdt, lijden immers alle leden. De ouderlingen, vertegenwoordigers der Gemeente, kunnen geroepen worden, om met de zieke te bidden en hem te zalven. Dat gelovig gebed zal de zieke behouden, oprichten.
Al het hierboven genoemde loopt wat de uiterlijke handelwijze betreft, wel zeer uiteen. Dat moet ons wel zeggen, dat de „manier-waarop" niet het belangrijke, het essentiële is. Waar het op aankomt is, dat er kontakt komt, echt levend en nauw kontakt, tussen de zieke en Jezus. Heel de zielszorg, of die nu verricht wordt aan zieken of aan gezonden, moet daarop steeds gericht zijn, het kontakt tussen Jezus en de mens tot stand te brengen, te verinnigen of te herstellen. Daarom moeten de ouderlingen gelovig bidden, dat is: vanuit hun eigen relatie met Christus, en zo de zieke, zowel in zijn lichamelijke als in zijn geestelijke nood opdragen in dat gebed aan de machtige Heiland. Dat gelovig bidden, meegebeden door de zieke, zal altijd helpen. Het zal oprichten, het zal behouden. Het zal maken dat nieuwe krachten van boven de zieke doorstromen, zijn twijfel wegnemen, zijn moedeloosheid verdrijven, zijn opstandigheid wegnemen. Hij zal weer blijmoedig verder

Vervolg op pag. 6

Stadskanaal,

bakermat van het Baptisme en eerste Baptisten Gemeente in Nederland

Stadskanaal, het streekdorp dat de schakel vormt tussen de beide industriecentra Veendam en Emmen. Dit langgerekt veenkoloniaal dorp wist zich, ondanks het verdeeld zijn over twee gemeenten, een eigen plaats te veroveren in dit zuid-oostelijk deel van Groningen en het aangrenzend gebied van Drente. Als streekcentrum neemt deze plaats nog steeds toe in invloed en betekenis, waar nu naast de verschillende onderwijsinstellingen ook nog een ziekenhuis gebouwd zal worden.
Op kerkelijk gebied bezit dit dorp de verscheidenheid van een grote stad met 10 protestantse kerken of groepen en een Israëlitische gemeente.

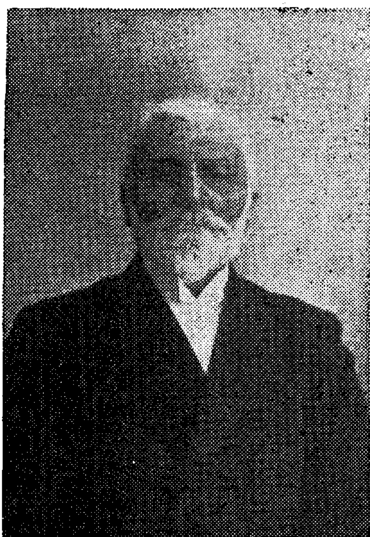
Ds. en mevr. Weenink--Dethmers

Mevr. Weenink is een kleindochter van Hendrik Kruit, een der eerste zeven

3 (slot)

Verdere opbouw en uitbouw der Gemeente.

Met de komst van Ds. N. van Beek, welke op 16 februari 1890 in de arbeid te Stadskanaal bevestigd werd, brak weer een nieuwe periode aan voor de gemeente. Zij had nu voor het eerst een betaalde voorganger. Maar de zaken der gemeente ging vrij goed, terwijl ook het ledental gestadig groeide. Men evangeliseerde onder leiding van Ds. van Beek in de omliggende plaatsen, zoals Gasselternijveen, Musselkanaal, 1e Exloërmond, 2e Exloërmond, Nw. Buinen en Muntendam. In 1894 werd te Musselkanaal een gebouwtje in gebruik genomen, waar 's zondagsmiddags diensten werden gehouden, terwijl ook verschillende verenigingen werden opgericht. In 1891 werd de post Muntendam een zelfstandige gemeente en in 1906 volgde 2e Exloërmond dit voorbeeld. Tijdens de ambtsperiode van Ds. van Beek werden 162 personen gedoopt, waarvan in 1893 20 en in 1905 30. Ruim 21 jaar diende hij de gemeente en vertrok in 1911 naar Den Haag. Reeds kort na het vertrek van Ds. van Beek bracht de gemeente een beroep uit op Ds. J. W. Weenink. Gedurende 36 jaar arbeidde Ds. Weenink met veel zegen in de Gemeente. In deze jaren kwam het jeugdwerk tot grote bloei, het zondagsschoolwerk omvatte vijf zondagsscholen en het zondagavondjeugdwerk trok honderden jongelui.

Ds. N. van Beek

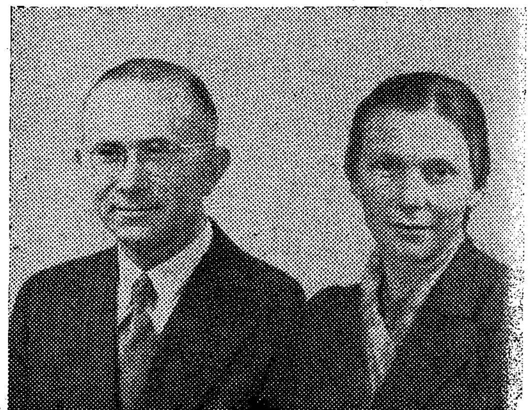
Tweemaal beriep de gemeente een hulpprediker ter asistentie in de steeds groeiende arbeid: in 1929 Ds. L. de Haan en in 1937 Ds. C. Brandt.

Voortbouwende op het pionierswerk van Ds. van Beek werd in 1935 een kerkgebouw in Nieuw Buinen gesticht, in de omgeving van de glasfabrieken. Hier werden 's zondagsmiddags diensten gehouden en ook ontstond hier een bloeiend jeugdwerk. De arbeid te Musselkanaal werd zeer gezegend, zodat deze pionierspost in 1948 tot een zelfstandige gemeente werd geïnstitueerd met 104 leden. Dan heeft de gemeente ook jaren geëvangeliseerd in Odoornerveen. Voor deze arbeid beschikte men over een houten evangelisatielokaal, dat het eigendom der gemeente was.

Ook in Coevorden werd begonnen met het houden van samenkomsten, waar br H. Koning de stimulerende kracht was. Naast deze vruchtbare pioniersarbeid, die men een middelpuntvliedende bloeiwijze zou kunnen noemen, heeft de gemeente een groot aantal arbeiders voor de wijngaard des Heeren voortgebracht. Dit is wel typerend voor de ambtsperiode van Ds. Weenink te Stadskanaal. Elke zondagmorgen zwermden verschillende lekesprekers van Stadskanaal uit naar de omliggende plaatsen om in gemeenten, op samenkomsten en huisbijeenkomsten voor te gaan. Naast deze lekesprekers en voorgangers dienen speciaal genoemd te worden: zendelinge zs G. Reiling en Ds. en mevr. A. Deelstra. In 1923 werd zr Reiling voor het eerst uitgezonden, na haar opleiding ontvangen te hebben in Edinburg en Brussel. Zij werd uitgezonden uit de gemeente te Stadskanaal om in dienst van het Engelse Baptisten zendingsgenootschap in Yakusu, Belgische Congo, te werken. Ds. en mevr. A. Deelstra werken reeds vele jaren onder de R. Kath. bevolking van Genk (België). Oorspronkelijk gebeurde deze arbeid in kontakt met de Belgische Evangelische zending, maar de laatste jaren als een zelfstandige Baptisten gemeente.

Na een ambtsperiode van 36 jaar vertrok Ds. Weenink naar Haarlem. Gedurende deze jaren werden totaal 582 personen gedoopt. Als bijzondere aantallen kunnen genoemd worden: 33 in 1914, 33 in 1925, 40 in 1932, terwijl in 8 andere jaren telkens over de 20 gedoopt werden.

Na twee jaar vacant te zijn geweest, ontving de gemeente haar tegenwoordige voorganger, Ds. G. W. Tijman, die zich in 1949 aan de arbeid der gemeente verbond. Gedurende deze 7 jaren herstelde de gemeente zich weer volkomen van de „aderlating" door het zelfstandig worden van Musselkanaal, zodat het kerkbezoek weer is als voordien. In 1954 vond de uitzending plaats van de tweede zendelinge, zs. Gerda Brongers naar Lukolela, Belgische Congo, waar zij als zendelinge in samenwerking met de B.M.S. werkzaam is. In deze 7 jaar werden ruim 100 personen gedoopt. De gemeente telde op 1 januari 1956 310 leden. Ook nu bezit de gemeente een uitgebreid jeugdwerk en

Ds. en mevr. Tijman—Schröder

Een unieke gebeurtenis

Donderdag 11 oktober was het een heel bijzondere dag. Voor het eerst in het 110-jarig bestaan van het Baptisme in Nederland kwamen de vrouwen van de Baptisten Voorgangers bijeen!

Uit alle oorden van het land waren we samengekomen in de Bapt. kerkzaal te Zwolle om daar de gemeenschap met elkaar zo heel intiem te beleven.

Stonden sommigen aanvankelijk nog wat aarzelend tegenover deze gemeenschapsdag, nu we dit bijgewoond hebben zal zeker ons enthousiasme overslaan op hen, die nog een afwachtende houding aannamen.

Niet minder dan 21 hadden aan de uitnodiging gehoor gegeven; enigen waren helaas door ziekte verhinderd om te komen.

Het was voorzeker geen droge, saaie vergadering, maar door de prettige leiding van Mevr. Broertjes—Gijsberts van Utrecht waren we in gezellige sfeer bijeen, vertrouwelijk van gedachten wisselend en lerend van elkaar.

In de morgenvergadering sprak mevrouw Weenink—Dethmers tot ons over het onderwerp: „Hoe kunnen we onze mannen het beste bijstaan in hun werk?" Met de 45-jarige ervaring, die haar ten dienste staat, kon mevr. Weenink vele wijze raadgevingen doorgeven. En al luisterend hebben zeker velen gedacht: Ja, zo moet het zijn en zò wil ik worden. Een begeren zal er ontstaan zijn om een betere hulp voor de echtgenoot te worden in het belang van de Gemeente.

Een uitvoerige en geanimeerde bespreking volgde op deze inleiding.

In de middagvergadering sprak mevr. de Haan—Engelsman van Groningen over: „Onze Zusterhulp-avonden". Daar de meesten presidente zijn van Zusterhulp had natuurlijk dat onderwerp ook de volle belangstelling. Ook naar aanleiding daarvan werd nog heel wat gediscussieerd. En wat was het Forum, bestaande uit vijf dames, duidelijk en overwogen in het beantwoorden van de vele vragen, die op hen afgevuurd werden.

Alle vragen, die met het werk van een predikantsvrouw te maken hadden.

Wat leert men elkaar op zo'n dag beter kennen. Het was dan ook te begrijpen, dat aan het einde van de dag, de algemene gedachte was: Dit moet niet bij één keer blijven. Dit moeten we vaker beleven!

Besloten werd dus om éénmaal per jaar, liefst in de septembermaand, de voorgangersvrouwen-conferentie (wat een lang woord) te houden. Dezelfde dames, die deze vergadering hadden voorbereid, n.l. mevr. Broertjes—Gijsberts, mevr. v. Dam—Deursen en mevr. Sikkema werden tot Comitéleden gekozen, om ook verder de vergaderingen te regelen.

En zeker zal het in de toekomst zo worden, dat eerst de echtgenoten en dan ook de Gemeenten de vruchten zullen plukken van deze vrouwengemeenschap.

En onze Unie zal zeker zeggen: Maar daar moeten wij subsidie aan geven, opdat niemand om financiële redenen thuis moet blijven!

Moge het maar zo worden dat van deze conferenties een zegenrijke invloed uitgaat over heel Baptist Nederland.

I.J.

---

verenigingsleven. Er zijn 4 zondagsscholen en twee afdelingen van Zusterhulp, waarvan één te Nieuw Buinen.

Karakterisering.

Het is altijd gewaagd een typering van een levende gemeenschap te geven. Men ontkomt niet aan een zekere subjectiviteit. Maar toch willen wij dit relaas niet besluiten, zonder het kenmerkende van deze gemeente te noemen. Stadskanaal is wel een van de meest vruchtbare gemeenten geweest. In vele gemeenten van onze Unie ontmoet men oud-leden van Stadskanaal, die daar heel dikwijls dan weer een vooraanstaande plaats in het werk innemen. Maar het sprekendste is de radicale bekering van de conventikel-sfeer, zoals die in de eerste jaren deze gemeente beheerste. De voorwaarden, welke Ds. Kloekers bij zijn ambtsaanvaarding stelde, zijn wezenlijk eigendom van de gemeente geworden. **Zo alleen is deze gemeente uitgegroeid tot de moedergemeente van totaal 6 gemeenten,** daarbij niet terug deinzende voor het afstaan van een aantal leden. Eén van deze 6, de gemeente te 't Zandt, in 1882 gesticht, werd omstreeks de eeuwwisseling weer opgeheven.

Uit deze innerlijke instelling van de gemeente volgde een tweede noodzakelijkheid: het voortbrengen van arbeiders voor het werk des Heren. Naast de reeds genoemde lekeprekers vindt U in het jubileumboekje, uitgegeven bij het 100-jarig bestaan der gemeente, een foto-pagina waarop de lerende ouderlingen der gemeente en alle voorgangers afkomstig uit de gemeente, zijn opgenomen. Het zijn er in totaal 12, terwijl er sedert 1945 al weer een enkele naam aan toegevoegd moet worden. Zo heeft de gemeente stadskanaal aan vele gemeenten in ons land een voorganger of een leider geschonken en aan de zendingsarbeid onder de heidenen twee zendelingen.

G.Br.

ZAND EN ZAAD

Vervolg van pag. 3.

drietigheden. En tegen die werelden moet nu iets gezegd worden, beter: moet Iemand gaan spreken. Zondagmorgen om tien uur ook. En de dominee is de vertaler.

Ook sterk — u kunt het geloven of niet zeiden ze vroeger in de radio — terwijl ik dit schrijf valt er een stuk krant door de bus, kennelijk door een meelevende daarin gedeponeerd, met een kort artikel van Ds. J. J. Buskes Jr over de dominee en zijn preek.

Hij schrijft daarin over de jonge predikant, die het wonder verwacht als vrucht van de verkondiging. Hij zegt verder, dat hij wel eens de als voor sommige predikers als voorbeeld gestelde Wim Kan wilde horen als die elke zondagmorgen een nieuw programma moest brengen. En hij eindigt met het volgende:

Heus, iedere zondag preken is niet eenvoudig.

Het ergste is, dat je soms alles op alles zet en je hart zit in je preek, maar de vonk slaat niet over. Dat het kontakt maar niet komen wil en dat zelfs een toespraak van een half uur een eeuwigheid duurt.

Ik stond op de preekstoel en de kerk was vol. Wij hadden gezongen. Niet best. De organist was niet op dreef en zat op het orgel te jammeren. Dan ben je al een heel stuk achterop. Het ging die morgen niet. De kerkgangers zaten verveeld te kijken. Het scheen wel, dat de preek hen niet raakte en mijn woord niet doordrong tot hun hart. Ik werd er hopeloos onder. Sommigen hielden zelfs de schijn niet meer op. Ze zaten te slapen. Afschuwelijk, want ik stond, als Gösta Berling in de roman van Selma Lagerhöf, Gods eer te verkondigen.

Ik voelde de weerstand en het verwarde mij. Het preken, het verkondigen van Gods eer viel mij moeilijk en werd al moeilijker, omdat elk kontakt ontbrak.

Het werd ten slotte ondraaglijk en, de slapende schare ziende, hield ik midden in mijn preek op, hief mijn handen naar de hemel en bad: God, laat de muren van deze kerk instorten over deze slapende gemeente, Heer......

Midden in dit wanhoopsgebed zag ik achter in de kerk een oud verschrompeld mannetje, dat met gespannen aandacht zat te luisteren, de enige.

De aanblik van die ene overweldigde mij en ik viel mij zelf in de rede en zei: Heer, er is er één, die luistert, laat om die ene de muren staan!

En het wonder geschiedde.

De muren van de kerk bleven staan.

Maar nu weet ik nog niet wat een preek is?

Ik ook niet, maar ik denk dat het dan pas goed is als God aan het woord komt, zondagmorgen bijvoorbeeld.

HUIZINGA

Jehova-getuigen

De Zweedse staatskerk beraamt in samenwerking met de vrije kerken, maatregelen tegen de propaganda der Jehova-getuigen. Zij doen dat op protestantse wijze: niet door de overheid in 't geweer te roepen en om politie-maatregelen te verzoeken, zoals de roomsen in overwegend roomse landen de werkzaamheden der protestanten zoeken lam te leggen, maar door de mensen voorlichting te verstrekken over de leer der Jehova-getuigen en het onbijbelse karakter van de geloofsstellingen dier mensen aan te tonen. We geloven dat dat een nuttig werk is. Ook in ons and zijn enkele geschriften verschenen, waarin de leer der Jehova-getuigen als onbijbels wordt gebrandmerkt. Deze geschriften zijn nuttig en zouden goed werk doen, wanneer ze maar gekocht en geraadpleegd werden. Maar wie doet dat? Een enkele onderzoekende geest. De meesten hebben, wanneer zij die getuigen op bezoek krijgen, niets gelezen, waarin ze op de hoogte gebracht werden van de leer der Jehova-getuigen. Vandaar dat ze gemakkelijk ingepalmd worden. Aan hun wapenrusting ontbreekt zowat alles; een gedegen schriftkennis, waardoor ze zelf de onjuistheden van de leerstellingen van de volgelingen van Rutherford zouden kunnen aantonen, bezitten ze niet. En al zoeken ze hun plaats niet altijd in de rijen dier nieuwe getuigen, zo blijven ze, na een bezoek, toch met twijfel in hun hart achter. De zegen der gezonde evangelieprediking gaat hun voortaan voorbij, want ze zitten met de vraag: zouden die mensen nu misschien toch niet gelijk hebben?

Daarom lijken ons samenkomsten, waarin de leer der Jehova-getuigen aan de Schrift getoetst en met de Schrift weerlegd wordt, doeltreffend. Ze kunnen gevolgd worden door het uitreiken van geschriften, die de dwalingen kort en bondig aangeven. Is dat niet iets om met andere gelovigen samen te doen?

Wij zijn 100% voor vrije meningsuiting, maar dan aan weerskanten. Niet de anderen volop propaganda laten voeren en zelf de afloop maar aanzien. Neen: getuigenis tegen getuigenis en leer tegen leer.

* * *

De predikant is herder en leraar. Maar niet alle predikanten delen gelijkmatig in deze gaven. Er zijn herders onder hen; ook evangelistisch begaafden en er zijn mannen onder, die een leergave hebben. Me dunkt, het is iets voor onze docenten om deze kant van onze arbeid te behartigen. Wij hebben wel eens gedacht, dat onze universiteitsprofessoren zich te weinig met de dagelijkse kant van het leven bezig houden. Ze beoefenen de wetenschap en vormen jonge mannen tot de heilige bediening, maar in de dagelijkse strijd moet de gewone man de klappen maar opvangen. Nu is het misschien moeilijk van hoogleraren, die een wetenschapstaak ontvingen, te verlangen zich in de strijd te mengen zoals die op de begane grond gestreden wordt. We weten ook niet of zij wel deel hebben aan „het geloof der gemeente", en — gingen zij spreken — ze misschien de verwarring niet nog groter zouden maken. Daarom: docenten, die denken en spreken van uit het geloof der gemeente. Die worden verstaan en vinden gehoor.

Maar...... zijn de gemeenten wel geheel te verontschuldigen wanneer ze beïnvloed worden door „vreemde wind van leer" en het kwade zaad niet van het goede weten te onderscheiden? Is er heilbegerig verlangen naar de kennis van de inhoud der heilige Schrift? Wil men naar de diepte afsteken, of laat men de voorganger zo goed als alleen staan, wanneer hij in wekelijkse bijbellezingen de Schrift wil laten spreken? Of hebben we alleen belangstelling, wanneer pikante dingen en onbewijsbare stellingen verkondigd worden? Gaat het ons, broeders en zusters, om nieuwtjes of om het ène en grote Nieuws, dat in Christus Jezus verwerkelijkt is en in de gelovige verwerkelijkt wordt? Bedenken wij wel, dat de Schrift ons niet gegeven is om onze nieuwsgierigheid te bevredigen, maar om de grote werken Gods te leren kennen.

* * *

De beweging der Jehova-getuigen heeft een grote omvang gekregen Zij groeit nog sterk. Zij beantwoordt blijkbaar aan een in onze tijd diep gevoelde behoefte. Zij is een tijdverschijnsel: zij behoort thuis in de tegenwoordige politieke en kerkelijke situatie. Daarmede is tegelijkertijd gezegd, dat zij zal ebben en wegvloeien.

Maar met dat te konstateren mogen we niet tevreden zijn. We moeten, terwijl de vloed nog stijgt en steeds meer mensen er door opgenomen en mee gevoerd worden, zorgen dat de schade zo gering mogelijk blijft. Want als de terugslag komt, zullen er heel wat geestelijke wrakken achter blijven. Hoe minder echter hoe beter. Daarom: thans waarschuwen en weerleggen en wapenen. Er zijn in de loop der eeuwen vaker dergelijke massale bewegingen geweest, die bij wijziging van de politieke en economische constellatie, hun voedingsbodem verloren en verdwenen. Maar, gelijk wij opmerkten, deze les der historie zegt ons niet: dus maar met gekruiste armen afwachten, maar vertrouwensvol getuigen en weerstaan, opdat de schade straks gering zal blijken te zijn geweest.

L.

DE GELOVIGE EN HET ZIEK-ZIJN

Vervolg van pag. 3.

kunnen leven als een levende, aktieve getuige van Christus. En misschien, zo God wil, zal ook de lichamelijke last van zijn schouders genomen worden.

De gemeente heeft met het ziek-zijn van haar leden te maken. Ook zieke leden zijn immers leden van dat lichaam? Vanuit die Gemeente zal daarom, door middel van de ouderlingen, aan de zieken in hun strijd en twijfel, de nodige hulp geboden moeten worden, door ze gelovig op te dragen voor de troon der genade, wat heel hun existentie betreft, zowel lichamelijk als geestelijk.

6. Hij kan het, maar wil Hij het ook?

Ons leven als gelovigen is instrument in Gods handen. Wil Hij zijn Naam verheerlijken in ons ziek-zijn — goed. Wil Hij dat doen door onze genezing — dan ook goed. De melaatse uit Mc. 1 : 40-45 heeft het begrepen: „Indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen". Hij weet dat Jezus hem beter **kan** maken, maar **wil** Hij het ook? Dat willen laat hij aan Jezus over. De zieke, die op deze wijze kontakt maakt met Jezus, zal altijd geholpen worden. Hij zal zó geholpen worden als Jezus het beste voor hem oordeelt, en Hij weet immers wat goed voor ons is?

7. Geloof is geen toverstaf.

Er is een sprookje van een prins, die verliefd raakte op een aardig prinsesje, dat ernstig ziek werd. Een kabouter geeft hem een toverstaf, waarmee hij iedere zieke die maar wil, door aanraking genezen kan. Zo geneest hij een hele serie stakkerds, en ook zijn beminde prinses. Is het geloof ook zo'n toverstaf, waarover we vrij en naar eigen goeddunken kunnen beschikken en iedereen kunnen genezen die maar wil?

De Bijbel leert ons dat een gelovige een instrument is waardoor God handelt. God moet de gelovige kunnen hanteren. En ons geloof is het kanaal waardoor we Gods opdrachten ontvangen en uitvoeren. Zieke, geloof dat Christus U genezen kan, maar worstel om Zijn wil te verstaan. Als het ziekte is, demonstreer dan in een zondige wereld van armoede de macht van Christus om lijden te dragen.

Als het gezondheid betekent; laat dan aan U demonstreren de almachtige goedheid van God. Wees in beide gevallen goed „demonstratiemateriaal".

Gemeente, weet U één met de lijdende zieke. Laat hem niet alleen modderen. Boze machten omringen hem, twijfel besluipt hem, satan zou willen dat hij God vloekt en zijns weegs gaat; breng hem door diegenen, door wie de Gemeente doorgaans handelt en bijstaat, voor de troon der genade. Opdat God aan hem kan doen wat Hij nodig en nuttig oordeelt.

Wf.

ALCOHOL

Zo gaat het goed.

Naar wij vernemen, is het hotel „Boszicht" aan de weg van Venlo naar Helden onder de gemeente Maasbree aangekocht door de stichting Snelverkeers Onthoudersvereniging, die hier een alcoholvrije pleisterplaats voor weggebruikers wil openen, welke dag en nacht geopend zal zijn. — Die kant moet het uit! Niet praten, maar doen.

Ongewenste combinatie.

In Frankrijk bestaat een „Solidariteitsfonds", waaruit armlastige bejaarden een uitkering ontvangen. Om dit fonds te versterken heeft men de accijns op verschillende alcoholhoudende dranken verhoogd. Natuurlijk werden de borrels en dergelijke daardoor duurder, doch in de Parijse „bistro's" ziet men nu plakkaten met het opschrift: „Neem nóg een glas! U steunt er de ouden van dagen mee!" — Er staat niet bij, dat men dit laatste veel beter kan doen door **niet** te drinken.

Drank-drama.

Men heeft het onlangs kunnen lezen: Derek Curtis-Bennett, de beroemde Engelse advocaat, die in tal van grote strafzaken als pleiter geschitterd heeft, heeft op 52-jarige leeftijd zelfmoord gepleegd, nadat zijn jonge vrouw dit reeds twee maanden tevoren had gedaan.

Curtis-Bennett was aan de drank verslaafd. Een verblijf in een psychiatrische inrichting heeft hem blijkbaar niet gebaat. Het ging bergafwaarts met hem. Een paar weken voordat hij de hand aan zichzelf sloeg, beloofde hij aan een vriend, dat hij met de drank zou breken en een nieuw leven zou beginnen. Maar hij kon blijkbaar niet meer......

De Zwitserse soldaat.

In Zwitserland is een deskundig rapport verschenen over het alcoholgebruik in het leger daar tijdens de laatste wereldoorlog. Van alle delicten, in militaire dienst gepleegd, kwam 23% op rekening van overmatig gebruik van bier, wijn en sterke drank. (Tijdens de eerste wereldoorlog was dit 30%). Het rapport dringt er op aan, bij een volgende gelegenheid (!) vergaande alcoholverboden voor de troepen uit te vaardigen.

Peilschaal.

Twee dokters in Toronto hebben een cartonnen rekenschijfje uitgevonden, waarmede elke drinker door een wijzer rond te draaien en een eenvoudig rekensommetje te maken — zelf kan uitmaken, of hij nog wat meer kan drinken, of daarmede moet ophouden. Het gevalletje is inzonderheid voor automobilisten bestemd. Het is een aardig mopje, maar het schijnt niet als zodanig bedoeld te zijn. Goed, dan is het idioot!

In Zweden.

Kort nadat verleden jaar oktober de distributie van alcohol in Zweden was afgeschaft, steeg het gebruik met 53%. Het is sedert dien wel wat gezakt, maar er wordt thans toch nog 34% méér alcohol geconsumeerd dan voorheen.

(Uit: „Wereldstrijd").

Waarom huilen dopelingen?

In het blad „De Hervormde Kerk" onthult v. S., waarom „dopelingen soms zo luidruchtig te keer gaan als de plechtigheid van de doop aan hen wordt voltrokken".

Dat is, zo vond hij het in een Engelse krant door een dito dominee uiteengezet, helemaal niet het gevolg van die enkele druppels doopwater, al krijgen die er gewoonlijk wel de schuld van als baby in de kerk erbarmelijk te keer ging en „thuis altijd zo zoet is." Er spelen andere faktoren een rol, en die heeft ds. Underwood, zo heet hij n.l., eens uiteengezet, ter opvoeding en onderricht van toekomstige doopouders.

In de eerste plaats, aldus deze predikant, wordt er uren lang vóór men met het kind naar de kerk gaat, allerverschrikkelijkst met hem omgesprongen. De kleine wordt opgepoetst en opgetuigd alsof hij naar een schoonheidswedstrijd moet; krijgt een jurk aan, waarin „ook grootmoeder en moeder gedoopt zijn" en waarin hij helemaal niet gewend is; wordt in die uitmonstering, meestal nog lang voor het uur van vertrek, te kijk gelegd voor buren, vrienden en mâgen, die allemaal komen kijken, zich bewonderend over de wieg heenbuigen en allen zeggen, dat ze de dopeling prachtig vinden. Het kind wordt ook zelf op dit punt uitvoerig toegesproken. Eindelijk in de kerk, of in de kamer van de koster, in afwachting van het grote moment, wordt het dikwijls een half uur lang heen en weer gehusseld op de armen van een „kracht der dienende liefde", die de dopeling de kerk in brengt, „om hem zoet te houden". Daar kan mijn maag niet tegen, maar die van een zuigeling evenmin...... Zodat ds Underwood het maar heel begrijpelijk vindt, dat zulk een kind een strot op zet van je welste en eigenlijk wil zeggen: laat me nu eindelijk eens met rust en doe eens gewoon met me.

„Als de ouders, grootouders, familieleden, buren en vrienden dat nu allemaal van tevoren eens bedachten," zegt ds Underwood, dan zouden heel wat doopdiensten anders verlopen."

Zeker, dat zijn wij gaarne met hem eens. Maar is het niet merkwaardig dat — in volle ernst — het argument **tegen** de kinderdoop en voor de doop-der-geestelijke-mondigheid, hetwelk hierin duidelijk aan de dag treedt, door v. S. en ds Underwood, niet gezien wordt?

Ook het geestelijk oog heeft z'n blinde vlek!

S.S.S.

(Uit: Alg. Doopsgez. weekblad).

1906—1956

31 oktober hopen onze ouders

J. R. FIJN Sr.-J. M. G. FIJN-DELGORGE

hun gouden echtvereniging te herdenken.
Wij danken God, voor wat Hij ons schonk in onze ouders.

Wilp:
J. M. G. FIJN

Chatham-Ont. Can.:
H. D. FIJN
L. FIJN—YOST

Wellington, Nw. Zeeland:
J. R. FIJN Jr
D. FIJN—NIJVELD

Nijmegen:
F. Z. FIJN

Assen:
P. E. FIJN
E. FIJN—VERNHOUT

Muiderberg:
K. M. FIJN
R. FIJN—SMIT

Groningen:
A. J. BRINK—FIJN
J. BRINK

Hilversum:
P. H. FIJN
C. FIJN—DRONKERS
en kleinkinderen

Receptie 30 okt. van 15—17 uur: Fleeminghstraat 22, Nijmegen.

31 okt. afwezig.

Vitaminen

Mensen, die het kunnen weten, beweren, dat wij deze zomer vitaminen te kort gekomen zijn, wegens gebrek aan zonnestralen.

We lazen, dat bepaalde ambtenaren, teneinde dit tekort wat aan te vullen, een hoogtezonkuur zullen ondergaan. En we lazen eveneens, dat kinderen op een bepaalde middag vrij van school kregen, (niet in Arnhem) opdat zij zich in de zon, die de bewuste middag rijkelijk scheen, zouden kunnen baden.

Ik heb soms de indruk, dat er ook Christenen zyn, die wat hun geestelijk leven betreft, een vitaminen-arm leven hebben. En dat, terwijl de Zon der Gerechtigheid, Jezus Christus, immer rijkelijk schijnt.

Maar deze mensen baden zich niet in de Zon. Ze schijnen liever in de schaduw te zitten. Dwaze mensen, want hun leven verkilt en verkommert.

Er zijn ook Christenen, die constant aan geestelijke bloedarmoede lijden. Ze zijn futloos, alles is hen te veel, en aan hun gezichten kun je het zien.

En dàt, terwijl God ze een overvloed aan staal wil schenken door Zijn Woord en Geest.

Ik hoop maar, dat er in onze gemeente niet zulke geestelijke „lijders" zijn. Zijn er dezulken dan heb ik dit advies: „Bezoek de gemeentelijke bijeenkomsten, want daar deelt God Zijn vitaminen en Zijn staal aan U uit, opdat Uw geestelijk leven veerkrachtig, opgewekt en stralend zal zijn".

Jaargang 73 Nr 3334 Vrijdag 26 oktober 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Een hemelsbreed verschil

„.....*Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten*".

Jes. 55:9.

Wat een prachtig hoofdstuk. U moet het beslist helemaal lezen. Het bevat verschillende bekende teksten. U weet wel: van die kostelijke woorden, om zelf nooit weer te vergeten en waar je ook anderen zo blij mee kunt maken. Het begint al direkt met die grote Goddelijke invitatie, die zo koninklijk royaal tot ons komt. „O alle gij dorstigen komt......" Deze invitatie komt zomaar binnen in onze wereld van honger en dorst, zoals het zonlicht de donkere huizen binnen glipt. Het is alsof ze lacht om ons gescharrel en getob om er te komen. Klinkt het niet als een hoon: „gij die geen geld hebt, komt en koopt". Wij ?, wij zoeken juist geld, veel geld. Want dan kunnen wij kopen en betalen! En als we dan gekocht hebben, willen wij onder elkaar de prijs vergelijken. Want wie de hoogste prijs betaalde, die moet wel heel rijk zijn...... Wat moet de mens zich arm en leeg weten, dat hij alsmaar kopen wil. En dan dat armzalige vergelijken! Inderdaad: Gods gedachten zijn anders dan onze gedachten.

God zoekt juist de mens, die geen geld heeft. Hij moet niet de koopman, die alsmaar betalen wil. God zoekt de mens, die dorst heeft, die alleen maar dorst heeft en misschien beseft, dat hij niets bezit om te betalen. God wil met hem een verbond maken. Hij mag een kuur ondergaan, de kuur des Levens. Dan komt zo iemand er royaal in te zitten. Vreemden zullen zelfs komen om te zien, wat er toch met hem of haar gaande is. En deze mens, die verteerd wordt door een brandende dorst naar waarachtig leven, wordt dringend aangespoord de invitatie van God te gebruiken. Neem niet te veel bedenktijd, laat er geen gras over groeien, wacht niet tot morgen. Integendeel: „Zoekt den Heer, terwijl Hij zich laat vinden. Roept Hem aan, terwijl Hij nabij is". Waarom zult ge nog langer honger lijden en U door dorst laten kwellen? „Komt tot Mij en Uw ziel zal leven".

Maar het aannemen van deze invitatie betekent tegelijk een afscheid nemen. „De goddeloze verlate zijn weg, de ongerechtige man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Heer". Het is toch vanzelfsprekend, dat je weg zonder God een andere is, dan je weg met God. Zonder God zoek je je voor alle mogelijke risico's te dekken. Er is immers geen vertrouwen. Wie moet je vertrouwen en wie is te vertrouwen? AlleenGod! Want Hij ontfermt zich, Hij vergeeft veelvuldig. Het wordt dus een afscheid van je eigen weg en je eigen gedachten. Dit was geen weg ten leven en dit waren geen gedachten des vredes. Daarom dit afscheid nemen. En daarvoor in de plaats komen Gods wegen en Gods gedachten. Dit zijn wegen des Levens: de ware Weg. Dit zijn gedachten des Vredes: „Mijn Vrede geef Ik U, Mijn Vrede laat Ik U". Ze liggen op een geheel ander vlak, ze behoren tot een geheel andere sfeer, ze zijn van een andere wereld en van een andere Geest. Er zijn tal van mensen, die opgegroeid in een christelijk gezin ten aanzien van hun bekering niet kunnen spreken van een omkeer, verandering. Vroeger gingen zij ook niet naar een bioscoop, kwamen ze evenmin in een dancing, waren zij ook geen cafébezoekers. Ze leefden niet in de wereld. Maar bekering betekent toch niet uitsluitend NEEN zeggen! Trouwens zonder die bioscoop kun je ook behoorlijk door een wereldse geest beheerst worden. Wilt U iets weten van Gods wegen en Zijn gedachten? Zie, dan ga je geen wrok meer koesteren, je probeert allerlei scheef getrokken verhoudingen weer recht te trekken. Je bezit zelfs kracht om jezelf te vernederen, een hatelijkheid te slikken. Je kunt bidden voor hen, die je niet graag mag of die je een hoop verdriet deden. Je kunt vergeven. In dit hoofdstuk wordt het Kruis niet genoemd, maar de schaduw van het Kruis ligt zwaar over dit gedeelte. De doop wordt evenmin genoemd, maar graf en opstanding zijn ook hier een realiteit, waardoor dit nieuwe leven slechts mogelijk is. Als aan het slot van dit hoofdstuk gezegd wordt, dat voor een doornstruik een cypres en voor een distel een mirt zal opschieten, dan weet je dat al wat prikt en steekt en scheurt en pijn doet geen kans meer heeft en geen kans meer krijgt, waar Gods gedachten gaan heersen en Zijn wegen worden bewandeld. Men wordt een zegen en een weldaad voor de gemeente en de wereld.

Er is een hemelsbreed verschil tussen Gods gedachten en onze gedachten. Tussen Zijn wijze van handelen en onze ma-

Radiokerkdienst
R'dam-Zuid

op zondag 28 oktober 1956, om 5 u vanuit de Baptisten Kerk.
Voorganger: Ds. R. Reiling.
Organist: C. P. Ambachtsheer.

Orde van de dienst:

Votum.
Zingen Ps. 65 : 1, 2 en 3.
Schriftlezing Col. 1 : 24—2 : 15.
Zingen Gez. 239 : 1 en 2.
Gebed.
Zingen Gez. 436 : 1, 2 en 3.
Prediking over Col. 2 : 11 en 12 :
„De besnijdenis van Christus".
Dankgebed.
Gez. 522 : 1, 2, 3 en 4.
Zegenbede.

De preek wordt op aanvraag ter beschikking gesteld bij Ds. R. Reiling, Boergoensevliet 20, Rotterdam.

Losse Schakels

Gefundeerde Theorie? Een onlangs overleden Amerikaanse schrijver heeft uit hetgeen hij onder godsdienstige mensen had waargenomen een theorie afgeleid, die, omdat ze zo vreemd aandoet, wel in staat is je een poosje bezig te houden. Zijn theorie luidt:

„De theorie schijnt te zijn dat, zolang de mens een mislukking is, hij een van Gods kinderen is, maar dat hij, zodra hij slaagt, geadopteerd wordt door de duivel".

Zijn er inderdaad geen gevallen, waarin de warmte van iemands vroomheid afhankelijk is van het peil van zijn maatschappelijke welstand? Zolang dat laatste wat laag ligt, neemt de kerk en de godstdienst een brede plaats in zijn leven in. Stijgt dat echter, dan verandert de belangstelling van richting. **Procentsgewijs** komt de gemeentelijke bijdrage hoe langer hoe lager te liggen. Het bedrag wordt wel wat hoger, maar niet in overeenstemming met de gestegen welvaart. De plaats, die het hart in de noodtijd voor Gód had, wordt met ander dingen opgevuid. De tijd, die voorheen in kerk en bidzaal werd doorgebracht, wordt op een stukje na, door andere interessen in beslag genomen. Toen de broeder tot de kleinen behoorde, achtte hij zijn plaats te zijn onder de kinderen Gods, maar nu hij „geslaagd" is, heeft er merkbaar een zielsverhuizing plaats gehad. De geciteerde schrijver had de indruk, dat de duivel zulken adopteerde.

Wet van het Verval Is er een wet van het verval? Een Deense schrijver zegt in een van zijn boeken, dat het christendom voortdurend bezig is zichzelf op te heffen. Hij toonde met historische gegevens de juistheid aan van Paulus' uitspraak, dat de godzaligheid de belofte heeft, óók voor het tegenwoordige leven. In verschillende geslachten bleek, dat aan het begin armoede stond én geloof; maatschappelijke nood én leven vertrouwend in God. Maar de nood werd weggenomen. Er kwam maatschappelijke vooruitgang. Met aardse welvaart bleef de wandel voor Gods aangezicht gepaard gaan, maar in het tweede geslacht stond de zon der godsvrucht niet meer in het zenith. Ze kleurde het leven nog wel, maar haar licht had al belangrijk aan sterkte ingeboet. Bij het derde geslacht sprak de godzaligheid niet meer mee. Ze was herinnering, die opdoemde als aan het voorgeslacht gedacht werd. Van een regelende invloed van Gods gebod was geen sprake meer. God bleef achter de horizont. Men was Hem kwijt en merkte niet eens meer dát men wat miste. God was een vergetene en geleidelijk aan daalde het welvaartspeil, stierf onder het geslacht de wortel weg, waaruit het omhoog gekomen was. Wie geen kind van God wil zijn, zal door de duivel geadopteerd worden.

Let op de Ziel Is aan de werking van deze wet van het verval niet te ontkomen? Toch wel, als men het gevaar maar goed in het oog houdt en er terdege mee blijft rekenen. De brief aan de gemeente te Efeze, ons bewaard in Openb. 3, waarschuwt ons er voor, dat de duivel begint met het leven in een vals licht te stellen. Deze lichtvervalsing heeft verandering in de' oordeelsvorming ten gevolge. Omdat men de dingen onder vals licht ziet, moet men wel tot een onjuiste beoordeling komen en daardoor weer tot een verkeerde keur. Toen Jezus in de woestijn verzocht werd weigerde Hij de dingen te zien in het licht, waarin de verzoeker die stelde. Jezus bleef in het licht van het Woord. En in dat licht zag hij het bedriegelijke karakter van Satans aanbiedingen en wees die af.

Willen ouders denken om hun ziel? Willen ze denken om de ziel hunner kinderen? Gij hebt een emigratie in de zin? Of misschien een verhuizing binnen de landsgrenzen? Ge wilt wat „ruimer" wonen? Gij wilt „buiten" wonen? Het lijkt U mooier, zo dicht bij de natuur? Zo gezond voor U en voor Uw kinderen? Ziet ge deze dingen ook onder vals licht? Ge **ziet** ze zo — daarover twist ik niet met U, maar in **welk** licht ziet ge ze zo? Is het hemels licht? **Denk ge om de ziel?** Denkt ge om het gevaar wat kwijt te raken doordat ge het nauwe kontakt met Uw gemeente kwijt raakt? Wilt ge het wagen de ziel op het altaar van „die mooie natuur" te leggen? Als de geografische afstand tussen Uw woonhuis en de gemeente groot wordt, zal dan de geestelijke afstand tussen U en des Heren volk niet groter worden? Of — zo ge Uw eigen geestelijke kracht al niet overschat, zullen Uw kinderen niet het onderspit delven? Als het **moet,** werkelijk **moet:** God de Almachtige zal Uw bestendig gebed voor het behoud van Uw ziel en de redding van de ziel Uwer kinderen niet versmaden. Maar als het een moedwillig treden is uit de weg der **middelen?** Niet een moedwillig loslaten, o neen! maar een verlegging van het accent? een wat derop gaan bouwen? een wat vieren van de banden aan Gods werk en Gods gemeente?

Zoekt eerst, d.w.z.: **stelt centraal** het Koninkrijk Gods en Gods gerechtigheid en beschouw het andere als bij-produkt — produkt waarom het nimmer gaan mag. Dicht nabij God te zijn, dát is zaligheid. Geen lichtvervalsing! Waar bleef de gemeente van Efeze? Openb. 2 : 5.

Let op de ziel!

Duur van Verval Het geestelijke verval doorloopt niet altijd enkele generaties. Vaak schrijdt het zo snel voort, dat het in één enkel mensenleven alle fazen doorloopt en het leven eindigt zonder dat het ten tijde des avonds licht is. De lamp des geloofs ging uit omdat er geen bestendig gebed om de Heilige Geest omhoog steeg. Iemand, die heel de wereld was doorgetrokken, zei eens, dat men nergens door een zo sterk gevoel van eenzaamheid wordt aangegrepen als op dié plaatsen der aarde, waar nog sporen van menselijk leven gezien worden, doch de mensen zelf al lang zijn verdwenen. In geen ziel zal de verlatenheid eens feller klagen, dan in die zielen, die geestelijk verwaarloosd werden en hun Bewoner kwijtraakten.

Egoïsme en Liefde Vroeg of laat openbaart het zich in het leven of **zelfzucht** drijfveer geweest is van de bekering óf dat de „Liefde boven alle liefde" het hart had aangeraakt. We willen hiermede niet zeggen dat er ook maar één bekering zou plaats vinden, die geheel zuiver in haar oorsprong is. Eigenliefde spreekt altijd wel wat mee. Maar na de bekering komt de zuivering van het leven: de heiliging. En dan blijkt wat de diepste drijfveer geweest is van de omkeer tot God: baatzuchtige elementen vallen weg en de tegenvallers, die nimmer uitblijven, drijven naar God toe en richten het leven nauwkeuriger op Hem. Na elke teleurstelling, opgedaan met mensen, binnen en buiten de gemeente, komt God meer in het middelpunt te staan; wordt Hij dierbaarder en verinnigt zich de liefde. Maar het gebeurt óók, dat de zuivering zich niét doorzet, maar de onloutere elementen, die bij de bekering meespraken (onbewust), de overhand nemen en de ziel keert zich van de Heer af, vaak met de voze bewering: ik heb de Heer niet losgelaten maar wil met die mensen niet meer van doen hebben.

Geest der Uitbranding Bij een der profeten belooft God dat Hij zal zenden de Geest der uitbranding. De Geest Gods is als een louteringsvuur, waar we hier en nu door heen moeten. Maar inplaats van er door heen te gaan kunnen we er ons op toeleggen, die Geest uit te blussen teneinde ons de pijn van dat vuur te sparen en...... we worden ongeschikt om dicht nabij God te zijn!

Vervolg van pagina 1

nier van optreden. Hij bewandelt doorgaans andere wegen, dan wij gewend waren. Daarom moeten wij afscheid nemen van de onze, ons storten in Gods gedachten en Gods wegen. Wat er dan met iemand gebeurt, is eerst recht de moeite waard. Het is overweldigend en... vruchtbaar.

G.Br.

Zand en Zaad

De telefoon riep mij luidkeels naar beneden en daar stond ik dus met het luister- en spreekapparaat aan mijn gezicht. Dat ik zou komen spreken in de koekstad in een oecumenische kerkdienst en of ik het onderwerp kon meedelen. Dan draait opeens je verstand op hoogste toerentallen je schakelt aan allerlei handles als een zondagsruiter die voor 't eerst in een auto zit en op een helling moet stoppen en starten. Ik stond met een brief in de hand, starend op 't adres en op de postzegel, die we hier al eens eerder bekeken; die van Europa, in steigers. Daar lag het onderwerp en meteen zond ik over: De kerk in de steigers. Dat klonk zo interessant. Maar nu zit ik met die kerk in steigers.

Europa in de steigers. Ja, dat moet wel. Daar ligt ten oosten van ons het nieuwe, machtige Rusland. Ten westen machtig en zelfbewust Amerika. Verweg in het zuidoosten India. Maar de Europeanen leven nog in de tijd van de Hoekse en Kabeljauwse twisten. Met andere woorden: die vechten onderling en verzwakken steeds meer. Dat daagt nu zo langzamerhand bij deze volken en, onder de druk der omstandigheden, gaan ze elkaar opzoeken. De situatie drijft hen tezamen. Zag ik al telefonerende zo de kerk dezer dagen?

Het felle elkaar bestrijden der kerken is, op enkele uitzonderingen na, vandaag voorbij. Niet dat niet elk dezer kerken zich wel ten volle bewust is van wat ieder van de andere nog scheidt. Daar zijn nog zoveel verschillende gedachten en inzichten over de genade, het ambt en de „sacramenten", dat het van menselijk standpunt uit bekeken haast onmogelijk lijkt dat men daarover nog eens gelijk zou gaan denken. Overigens, is dat nodig?

Maar ze worden toch door de ontwikkeling van de laatste tientallen jaren samengeworpen. Men zou haast zeggen: op een hoop gedreven.

De uittocht uit de kerken heeft velen, die bleven zitten, doen huiveren. Die uittocht is niet massaal en daardoor plotseling verontrustend geweest, maar het is meer sluipend gegaan. De band is niet opeens gesprongen, maar poreus geworden. De dijk is niet onverwacht doorgebroken, maar liet sijpelend het water door. Langzaam maar tamelijk zeker verloor de kerk aan tal en kracht en invloed. Vroeger, om het zo eens te zeggen, was de kerk het vasteland, onaantastbaar, soliede, hecht, met hoogstens hier en daar een onbetrouwbaar meertje. Vandaag is die kerk tot een eilandje geworden, omschuimd van de zeeën. Dat hebben sommigen gezien en gezegd: moet nu de onderlinge twist nog voortgaan, terwijl de vijand voor de poort staat? Och, misschien stond er nauwelijks een vijand aan de poort; die leefde binnen al.

Er is al ontzettend veel over de saecularisatie geschreven en gesproken. Over de verwereldlijking. Over het feit, dat miljoenen alleen bij brood leven. Die alleen nog horizontalistisch leven. Die volkomen genoeg schijnen te hebben aan een ijskast, t.v. en een avond uit. Of geheel opgaan in kunst, wetenschap en techniek. Voor God is bij hen geen plaats. Hoe benaderen we deze mensen toch. Dat is de onrust, die ook over de kerken gekomen is. Ze beginnen zichzelf te beschuldigen veel tijd aan onderlinge onenigheden te hebben besteed en de mens buiten te hebben vergeten. Is er nog een weg tot deze door ons vergeten groepen? Moeten we ons niet samen beraden op het werk dat voor de deur staat? De verantwoordelijkheid voor hen die buiten wonen, begint te drukken. De miljoenen, die zonder God en zonder waarachtige hoop in de wereld zijn, verontrusten velen in de diverse kerken.

De kerk in steigers. Het is geen prachtige kathedraal meer. Of misschien toch nog wel, maar dan hard aan de restauratie toe. Vroegere geslachten hebben goed en bloed veil gehad om het bouwwerk op te trekken, onder Gods genade; is het aan ons nu de kracht en de tijd te voteren om herstelwerkzaamheden uit te voeren?

Zeker is dat de samenwerking der verschillende kerken een zegen kan betekenen voor die kerken zelve zowel als voor de buitenwonenden, die voortdurend struikelden over de muurtjes, die kerkelijk denkende mensen meenden te moeten optrekken. En soms dan gauw vergaten, dat er achter hun muurtje ook nog gelovigen woonden.

Dankbaar zijnde voor de ontmoetingen in de oecumene, beseffen we tegelijkertijd dat het bouwen zowel als het restaureren een zaak van de Heer der gemeent is, in Wiens dienst te staan een hoge onderscheiding voor de mens is. Wij leven in een gebroken wereld. De gemeente is een vergadering van gekrookt riet, maar dan in Zijn handen. Het is een gebouw in steigers, een woning in wording, welke Architekt en Bouwmeester de Heer is. Wij kunnen niet anders dan onze aardse verdeeldheid betreuren; er oprecht over treuren, en, bezig zijnde, te verlangen naar de dag, dat het zal zijn: één Herder en één kudde.

HUIZINGA

Door de straten van het oude Alexandrië liep eens een vrouw. Ze had in de ene hand een fakkel en in de andere een emmer water en riep: ik wou, dat ik met deze fakkel de hemel in vlammen kon doen opgaan en met dit water het vuur der hel uitblussen, opdat de mensen God zouden liefhebben om Zijns Zelfs wille! Wat dunkt U dáárvan?

Indirekte Schuldbekentenis De minister van Openbare Veiligheid van kommunistisch China heeft bekend gemaakt, dat zijn regering besloten heeft geen folteringen meer toe te passen.

„Er bestaat voor ons geen reden deze ontspoorde en barbaarse methoden te volgen",

zo vertelde hij op het achtste nationale kongres van de Chinese Kommunistische Partij.

De minister voegde er aan toe:

„Voortaan moeten allen, die moedwillig de wet overtreden, even verantwoordelijk gesteld worden, onverschillig wat hun positie is en hoe groot in het verleden hun verdienste geweest moge zijn".

Hoe verblijdend deze mededeling ook is, er volgt dan toch met zekerheid uit dat verhalen van folteringen, toegepast op christenen, niet van grond ontbloot geweest zijn. Weer een land meer, waar de pijnbank als politiek instrument is afgeschaft.

L.

KRONIEK

50.000 Baptisten in China.

Ds. Li Chu-wen, de voorganger van één der Baptisten gemeenten in Shanghai, behoorde ook tot de delegatie van Chinese christenen die een bezoek aan Duitsland brachten. Bij deze gelegenheid verstrekte hij de volgende gegevens over de kerkelijke situatie en het Baptisme in China. China telt ongeveer 600 miljoen inwoners, waarvan nog niet helemaal 4 miljoen christenen zijn. Hiervan zijn 3 miljoen Katholiek (Rooms en Grieks-Orthodox), 800.000 Evangelische christenen en 50.000 Baptisten. De buitenlandse zendingsgenootschappen hebben alle arbeid moeten opgeven. De Chinese kerken zijn nu geheel op zichzelf aangewezen en moeten ook in hun eigen onderhoud voorzien. In Nanking staat een Evangelisch Seminarie, waaraan een afdeling voor de vorming van Baptistenvoorgangers verbonden is. Er zijn ongeveer 200 voorgangers en zendingsarbeiders in dienst van de vele gemeenten. Zij worden geassisteerd door een groot aantal medewerkers uit de gemeenten. Op de scholen wordt geen godsdienst-onderwijs gegeven, maar men probeert brede scharen van kinderen via zondagsscholen met het Evangelie in aanraking te brengen. In Shanghai bevinden zich 6 Baptisten ge-

meenten met een totaal ledental van 5000 Baptisten. Deze 6 gemeenten hebben met elkaar 20 voorgangers in dienst. De gemeenteleden moeten dikwijls lange afstanden afleggen om de kerkdiensten te bezoeken. Velen lopen 30 tot 50 km. om één kerkdienst te kunnen bijwonen.

Baptisten in Europa.

De Europese Baptisten Federatie vergadert dit jaar van 28—31 aug. te Langesund, een strandplaats aan één van de Noorse fjorden. Ds. van der Werf schreef reeds over deze konferentie. Deze federatie van Europese Baptisten bestaat nog maar 6 jaar. Zij is een onderdeel van de wereldwijde Baptisten gemeenschap der Baptist World Alliance. Om de twee jaar wordt er een nieuwe voorzitter gekozen. Van 1954—1956 was Dr. Manfredo Ronchi uit Rome de president, voor de volgende twee jaar werd Dr. Hans Luckey gekozen. U weet, dat hij ook de president is van het Duitse Baptisten Seminarie te Hamburg. Tijdens deze konferentie werden de volgende statistische gegevens bekend over de sterkte der Baptisten Unies in Europa:

WEST		OOST	
Engeland	325.896	Rusland	500.000
Duitsland	97.790	Roemenië	65.880
Zweden	56.915	Hongarije	20.000
Noorwegen	7.422	Litauen	12.000
Denemarken	7.302	Estland	10.000
Nederland	6.934	Tsjechoslowakije	6.000
Italië	4.169	Polen	4.280
Finland	3.382	Joegoslavië	3.045
Frankrijk	3.022	Bulgarije	677
Spanje	2.782		
Portugal	1.600		
Zwitserland	1.380		
Oostenrijk	800		
België	274		
	519.668		621.882

De verhouding tussen West Europa en Oost Europa is die van 5 tot 6, dus bijna in twee helften verdeeld. Het is merkwaardig, hoe het Europese Baptisme zijn levensvatbaarheid en zijn werkingskracht in twee totaal van elkaar verschillende en tegenover elkaar staande politieke werelden openbaart en doorzet.

De Baptisten in Portugal.

In het Franse tijdschrift „l'Etoile du Martin" stond een verslag van het bezoek van de delegatie der Franse Protestantse kerk aan de Portugese Protestantse kerk. Ter inleiding hieruit eerst enkele opmerkingen. De Evangelische kerk te Portugal is de jongste protestantse kerk in de overwegend R. Kath. landen van Latijns-Europa. De eerste Evangelische gemeente werd gesticht in het jaar 1853, zij was de vrucht van het getuigenis van een Schotse arts. Het is wel eigenaardig, dat de hervorming totaal aan dit land voorbij is gegaan. Ook later is er geen enkele invloed van de Reformatie tot Portugal doorgedrongen. De Evangelische kerk in Spanje dankt wel haar ontstaan aan de kerkhervorming. Hoewel het Protestantisme in Portugal ook een grote minderheid is, geniet het alle vrijheid. De grondwet waarborgt de godsdienstvrijheid, waardoor elke openbare en particuliere godsdienstoefening is toegestaan. De regering houdt streng de hand aan scheiding tussen kerk en staat. Op de theologische school studeren ook zwarten uit de Portugese kolonies. Men probeert in Portugal te komen tot de stichting van een Portugese kerk, vandaar dat men kontakt opnam met de Protestantse kerk van Frankrijk.

De Baptisten in Portugal dateren van 1888. Toen begon een zekere Joseph Jones zijn pionierswerk. Hij werd al zeer spoedig bijgestaan door Zacharias Taylor, een zendeling van de Braziliaanse Baptisten. De vrucht van hun arbeid was de stichting van de eerste Baptisten gemeente in Portugal in Porto. Door de voordurende steun van de Baptisten uit Brazilië kon men verder pionieren in andere plaatsen. Hierdoor ontstonden ook gemeenten in de plaatsen Visue and Tondela in 1914. In deze beginperiode hebben de gemeenten veel hinder ondervonden zowel van de R. Kath. kerk als van de Protestantse Kerk. Maar ondanks verdachtmaking en vervolging breidde het werk zich gestadig uit. In verschillende plaatsen konden pioniersposten gesticht worden, waaruit later enkele gemeenten ontstonden. Het Baptisten werk in Portugal werd vele jaren door de Braziliaanse Baptisten gesteund. Zij zonden zendelingen en betaalden de salarissen der voorgangers, ook hielpen zij in het verzorgen van evangelisatie-lectuur. Na de jongste wereldoorlog ontwikkelden de gemeenten een grote aktiviteit, zodat verschillende nieuwe gemeenten konden worden gesticht. In 1945 begon ook de **Conservative Baptist Missionary Society of Chicago** uit Amerika in Portugal te werken. In ons land zijn ook enkele zendelingen van dit zendingsgenootschap werkzaam, n.l. in Eindhoven. Er is hier wel samenwerking, hoewel zij hun eigen werk opbouwen en zij zich dus niet met onze gemeenschap verbinden. Dit nieuwe initiatief bracht onder de Baptisten in Portugal een splitsing. Verschillende gemeenten gingen samenwerken met de zendelingen uit Chicago. Tenslotte gingen deze gemeenten een eigen gemeenschap vormen: **de Portugese Baptisten Unie.** Ook de andere gemeenten, die het kontakt met de Braziliaanse Baptisten bleven bewaren, sloten zich aaneen in: **de Portugese Baptisten Conventie.** Deze laatste omvatte in 1950 14 gemeenten, terwijl de eerste in hetzelfde jaar 7 gemeenten telde. In Visue is nog een vrije Baptisten gemeente, die geheel zelfstandig haar plaatselijk werk en haar eigen buitenlandse zending verzorgt. Ondanks deze verdeeldheid, die het Baptisten werk in Portugal zeer schaadt, groeien de gemeenten. In 1950 was het ledental van beide Unie's tezamen 1200, nu is dit gestegen tot 1600. Beide Unie's bezitten een **opleidingsschool,** de Conventie te Leiria en de Unie te Porto. Ook hebben zij hun eigen **uitgeverij,** waar ieder zijn eigen traktaten, brochures en het kontaktblad laat drukken. Het orgaan van de Conventie heet „Semeador Batista" en verschijnt met een oplaag van 2000 ex. Het orgaan van de Unie heet „Uniao Batista"; dit blad heeft een ongeregelde oplaag. De verdeeldheid onder de Baptisten in Portugal verzwakt enorm hun getuigenis naar buiten en veroorzaakt een grote versnippering van krachten en financiën. Beide Unie's hebben een eigen **zendingsarbeid** in Portugees West Afrika. De Conventie heeft twee zendelingen en enige inlandse predikers in dienst. Het zendingsveld telt 8 gemeenten met ongeveer 600 leden. De Unie heeft ook twee zendelingen in dienst. Zij begon in 1948 met de zending. De Unie heeft nog geen inlandse medewerkers in dienst. Er ligt in Portugal nog zeer veel werk te wachten. In vele steden en dorpen werd nog nooit geëvangeliseerd. Ondanks het gebukt gaan onder de splitsing der gemeenten, is men bezield met enthousiasme om te evangeliseren en zending te drijven. Men grijpt elke kans aan om het Evangelie te verbreiden. Zo groeien ook in dit overwegend R. Kath. land onze gemeenten.

G.Br.

Vader en Moeder en hun kinderen....

Het gezin Jansen.

Mag ik U even voorstellen, vader en moeder Jansen? Vader Jansen is een prima zakenman, lid van de kerk, maar te druk om er veel aan te doen. Moeder Jansen is een reuze huisbrouw: keurig netjes, aangenaam in de omgang, goed gemanierd. Piet is hun enigst kind, waarvoor ze heel wat gedaan hebben. Hij ging altijd piekfijn gekleed, kreeg op tijd zijn natje en droogje, werd naar een beste school gestuurd, van goede omgangsvormen voorzien en prachtig gestimuleerd bij zijn studie als HBS-er. Hij werd in aanraking gebracht met het goede soort meisjes, trouwde gelukkig, kreeg een beste baan, bewoont nu een goed huis en rijdt in een fijne slee. Hij was een beschaafd, humaan en geslaagd mens.

Het enige wat zijn Christelijke ouders

niet gedaan hebben is, hem in kontakt brengen met de Here Jezus. Daarover werd thuis praktisch niet gsproken; men rekende dat tot de taak van de Christelijke school.

Als Piet eenmaal met zijn mooie slee aan de grens van de eeuwigheid aankomt, zal hij moeten uitstappen en moederziel-alleen naar de grote troon moeten om verantwoording af te leggen over zijn leven. Hij zal dan geen paspoort kunnen tonen dat overschrijding van de grenzen van het Hemels Koninkrijk veroorlooft. Hij zal dan niet de eerste tonen geleerd hebben van het nieuwe lied en niets weten van de etiquette van de hemel, tenzij anderen dan zijn ouders hem die geleerd hebben. En hij zal buiten moeten blijven...

Dan zal blijken dat de opvoeding van de ouders gefaald heeft...

Man en vrouw schiep Hij hen.

Als we over het gezin spreken, hebben we allereerst met vader en moeder te maken. God heeft de mens als man en vrouw geschapen, als twee onderscheiden wezens, elk met hun eigen struktuur, mogelijkheden en onmogelijkheden.

Het is beslist interessant te lezen hoe eenzaam Adam zich voelde, toen hij zijn Eva nog niet had. Toen hij aan alle dieren namen gegeven had naar hun aard, voelde hij zich daarna verschrikkelijk eenzaam. Wat hij zocht en nodig had was een wezen dat aansloot aan zijn eigen wezen. Gelijk en toch anders......

De wereldliteratuur heeft zich nogal veelvuldig geuit over het verschil tussen man en vrouw.

Ik citeer maar een beetje:

„Een man is altijd op zoek naar iemand, tegen wie hij pochen kan, een vrouw naar een schouder waar ze haar hoofd op kan leunen".

„Mannen kijken naar de vrouwen om te zien, vrouwen kijken naar de mannen om gezien te worden".

„Mannen onthouden met hun geest, vrouwen met hun hart".

„Wanneer mannen samen zijn, luisteren ze naar elkaar, wanneer vrouwen en meisjes samen zijn, kijken ze naar elkaar".

„De mannen maken de wetten, de vrouwen de zeden".

„De mannen zeggen van de vrouwen alles wat ze willen, de vrouwen maken van de mannen alles wat ze willen".

„Mannen groeten elkaar en vrouwen meten elkaar, als ze elkaar ontmoeten".

„Het ideaal van de man is, te kennen en te kunnen, de vrouw streeft er naar te beminnen en bemind te worden".

Ja, de man vraagt naar recht en gerechtigheid, de vrouw heeft oog voor de genade. Bij de man domineert het redenerende verstand, bij de vrouw het gevoel. De man is meer berekenend, terwijl de vrouw vaak inpulsief en spontaan reageert. En deze beide, onderscheiden wezens mogen samengaan in het huwelijk en een gezin stichten.

Voor een gezin is deze verscheidenheid van de allergrootste betekenis.

Vader zorgt voor de orde, maar zonder moeder zou er geen sfeer zijn.

Vader bouwt het huis, maar moeder maakt er een „thuis" van.

Bij vader zijn geeft een prettig gevoel van beschermd te zijn, maar bij moeder kun je uithuilen.

Vader leert de kinderen gehoorzamen, moeder leert hen liefhebben.

En als vader en moeder, elk overeenkomstig hun eigen-aard, leven naar de wil van God, zal dat kind door zijn vader al ietsje gaan verstaan van de goddelijke gerechtigheid en sterkte, en door de moeder al ietsje vatten van barmhartigheid en genade.

Ik heb hem van den Heer gebeden.

Er lopen op onze planeet kinderen rond, die door de ouders niet gewenst werden, die er, volgens hen, niet hadden moeten zijn en die zogenaamd het „produkt" zijn van een vergissing. De baby in de wieg was een ongewenste baby, de „blijde verwachting" was een verwachting vol tegenzin. Als het kind opgroeit, staat het vader en moeder in de weg, is minder in tel dan de andere kinderen en het weet dat. Het krijgt geen goed begrip van wat een echte vader en moeder zijn, het krijgt komplexen, en vindt vaak minder gemakkelijk de weg naar God-de-Vader. Hoe mooi is het dan, bij de geboorte van Samuel te lezen dan hij een van de Heer afgebeden kind is. Moeder Hanna verwachtte hem met blijdschap. Ze verwachtte hem als een Godsgeschenk. In de maanden van wachten bereidde ze zich zo goed als maar mogelijk voor op zijn komst. Ze naaide niet alleen kleertjes, maar prepareerde zich ook geestelijk op haar taak als opvoedster. Want het kind dat zou komen, was niet haar partikulier eigendom, maar moest den Here teruggegeven worden.

Worden in onze jonge gezinnen de kinderen ook zo verwacht? Bereiden de jonge ouders zich ook zo voor op de komst van hun kinderen? Wordt er alleen maar gezorgd voor een wieg met komplete inhoud, of bereid men er zich als Christelijke ouders ook intensief op voor, 't kind aanstonds een fijne Christelijke opvoeding te geven? Negen maanden geeft God vader en moeder de tijd, om zich op deze belangrijke tijd voor te bereiden. Benut deze tijd, maak er een fijne tijd van, waarin veel gebeden wordt voor dat nieuwe leven en om kracht voor de juist opvoeding. En waarin ook eens wat goeds gelezen wordt van anderen, die in deze dingen de juiste weg kunnen wijzen.

Wf.

LUTHER

Hij was en bleef een drift gebonden boer,
Die zingen kon zodat het klooster dreunde,
's Avonds sloeg hij verwoed op schonk en schoer,
*En niet de duivel, maar **hij** brulde en kreunde.*

Tussen zijn lachlust en bezetenheid,
Dit felle en onverhoeds vagebonderen,
Is jarenlang hij slingerend geleid,
Totdat hij zweeg voor 't aangezicht des Heren.

Hij voelde door zijn afgebeulde bloed
Gods vrijmacht van genade zuivrend stromen;
Hij, een nieuw schepsel, profeteerde en zong,
En heeft met de oude drift en nieuwe moed,
De kamp met kerk en keizer opgenomen,
Omdat de Heer hem op de knieën dwong.

Willem de Mérode.

Dank en Bede

(KERKHERVORMING)

Toen Luther op de 31 oktober van het jaar 1517 stellingen aansloeg aan de deur van de slotkapel te Wittenberg, verrichtte hij een weinig opvallende, en gans geen ongewone daad. Hij richtte zich daarmede tot de kleine kring van geleerden om met hen van gedachten te wisselen over bezwaren, die bij hem waren opgekomen tegen bepaalde leerstellingen en gebruiken in de Roomse kerk zijner dagen.

Deze daad heeft echter, dank zij mede de tijdsomstandigheden, gevolgen gehad, die Luther zeker niet voorzien heeft.

Hoe zullen wij nu over die daad oordelen?

De Roomsen betreuren en vervloeken haar.

Vele godsdienstlozen onzer dagen gaan onverschillig aan haar voorbij.

Weer anderen kunnen niet anders dan prijzen en kunnen niet komen tot een zuiverder belijden en schriftuurlijker leven dan de Hervormers leerden.

Wij zijn dankbaar voor de zegen, die de Hervorming bracht maar wensen onze ogen niet te sluiten voor datgene, waarin de Hervorming tekort schoot.

* * *

Zonder de betekenis van de staatkundige, sociale en kulturele situatie der late middeleeuwen voor het „slagen" der Hervorming te willen onderschatten, menen we toch, dat de oorsprong en het hart der Hervorming gezocht moet worden in Luthers persoonlijke zielestrijd. God was hem tegen gekomen en er was geen ontwijken meer mogelijk geweest. Er was een worsteling ontstaan: de **Heilige** had de zondaar aangegrepen en omvlamde zijn hart. De éne vraag (en er is geen tweede zo) verontrustte hem: hoe krijg ik een genadig God? Het rustgevende antwoord, het alle schuld, nu en altijd delgende,

hoorde hij niet in de boodschap, zoals zijn kerk die bracht. Hij putte de middelen zijner kerk uit en bleef de pijnigers overgeleverd. Totdat uit de Schrift het antwoord opklonk — het antwoord, dat van Elders, van de Overzijde komt: de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Het Woord Gods kwam tot Luther; het overmocht hem, het nam hem gevangen. Toen, als Gods gevangene, was hij vrij, en stond hij buiten het bereik van vlees, dood, wereld en hel. De nieuwe naam was daar, de naam die niemand kent dan die hem ontvangt. Het geheim was hem ontsluierd; de zaligheid verzegeld. Toen hij dat verstond „was het alsof de poorten van het paradijs voor hem open gingen".

Alleen dit heilsgeloof (dat heilsbezit is!) is aequivalent aan de Boodschap, die ons Jezus Christus brengt, gestorven vanwege onze zonden en opgewekt vanwege onze rechtvaardiging. Het is het zondaarsecho van het „volbracht" van de gezegende heuvel. In de heilsverzekerdheid der gelovigen kaatst het evangelie terug naar de hemel. Het is geen ándere glans, maar weerglans van het licht, dat God in Christus liet opgaan.

In dit overwonnen zijn door Gods ondoorgrondelijke goedheid ligt de kracht der gemeente, de eeuwen door. In dit heilsbezit ligt haar rijkdom, die haar onafhankelijk in de wereld doet staan. De gelovige weet: er is over mij beslist, er is beslist **ten mijnen gunste**. De overwinning ligt **achter** mij.

* * *

Het is te betreuren ,dat deze geloofszekerheid door kinderen der Hervorming als een vreemd goed, gewantrouwd wordt. De kleine mens wordt niet scherp gezien tegen de overvloed en de grootmacht der genade.

Verduisteren aan de éne kant de goede werken de rijkdom der genade, haar diepte, haar volstrektheid, aan de ándere kant is het de zonde, die voor de Zon langs trekt en de ziel tegen haar stralen afschermt. Het blijft over en weer een vraagteken-leven.

Heilsbezit en heilszekerheid mag het kenmerk zijn van dát leven, dat aan die genade, die in de Zoon van God geopenbaard is, zich toevertrouwde en dat dagelijks doet. Maar dan mag die heilszekerheid niet voortspruiten uit oppervlakkigheid, die de gruwelijkheid der zonder niet ziet, maar moet zij vrucht zijn van de blik op dié genade, die véél méér overvloedig is, véél hóger stijgt dan zonde stijgen kan.

De Here troonde boven de zondvloed.
Ja, de Here troont als Koning in eeuwigheid!
Gezegend tronen Gods op die heuvel daarginds. Gezegend Zijn tronen boven de zonde-vloed!

* * *

We zijn dankbaar voor de zegen van de vrije bijbel.

In zekere zin lag en ligt in de kerk van Rome de bijbel aan de ketting. De ketting, die zijn vrije werking belemmert, is de gebonden exegese. De traditie bepaalt de uitleg der Heilige Schrift. Ondanks de vreemdsoortige vertaling van 2 Petr. 1 : 19 in de nieuwe vertaling van het bijbelgenootschap houden wij het er voor dat de verklaring van de Heilige Schrift vrij is. Niet vrij als „eigenmachtige" uitlegging (wie zou dat nu immer willen ontkennen?) maar wel vrij van kerkelijk gezag. We zijn niet als congresbezoekers, die luisteren naar een spreker, die in een hun onbekende taal een voorlezing houdt, en die nu met het gehoorapparaat om het hoofd, de spreker horen **via een tolk**. Wij zetten, als we de Schrift openen, geen gehoorapparaat op om Gods stem te beluisteren via de tolk — onverschillig wie die tolk is.

* * *

De Hervorming heeft ons bevrijd van het „opus operatum" de zelfwerkzaamheid der inzettingen van doop en avondmaal en ons opnieuw bij de waarheid bepaald dat er „zonder geloof geen sacrament" is. Maar wat ze niet gedaan heeft (ofschoon daartoe vermaand door de z.g.n. dopers) is, de gemeente in haar nieuw testamentische gestalte herstellen. Ze beleed haar wel als de „heilige saâmvergadering der ware Christ-gelovigen" maar verhinderde door handhaving van de kinderdoop en door inlijving van zuigelingen in de kerk, het openbaar worden aan gemeente als zulk een vergadering. Zij bouwde een nieuwe „kerk": een vermenging van christenheid en gemeente.

Hier ligt onze roeping en taak.

We hebben allereerst het evangelie zuiver te bewaren, naar de Schrift te luisteren met eigen verantwoordelijkheid tegenover haar boodschap, maar dan ook die doop als onbijbels aan te wijzen, die bediend wordt op een andere voorwaarde dan van het beleden geloof, in het hart gewrocht door Woord en Geest. Aan een gemeenschap van hen, voor wie de waarheid, in de doop tot ons gebracht, **levens**waarheid werd, is behoefte. Wij vragen gemeenteherstel.

Het ontstaan van een christelijk Europa door de daad van Konstantijn de Grote, die de christelijke godsdienst tot staatsgodsdienst verhief, moge geschied zijn onder de toelating Gods — het is niet ontstaan door een gehoorzaam gaan in de voetstappen van Jezus' eerste boden. Men moge de voordelen roemen, die die historische ontwikkeling voor ons werelddeel gehad heeft — wie zal zeggen wélke veranderingen en hoeveel heilzamer veranderingen zouden zijn ontstaan in ons werelddeel, wanneer men vast gehouden had aan dié gemeente, die ontstaat door het werken van Woord en Geest, en door de doop tot openbaring komt?

We besluiten onze overdenking met een oproep tot dankbaarheid jegens God voor de zegeningen, die door de Hervorming ons deel werden.

Laat ons trouw zijn aan het licht, dat in de Hervorming doorbrak en het niet omlaag draaien.

Dit sluit ook in, dat we ons getuigenis laten horen in een leven dat gebogen gaat onder de last van zoveel genade.

L.

Recepties en ALCOHOL-VRIJE DRANKEN

De N.C.A. (die een prijzenswaardige aktiviteit ontplooit) heeft tot 1050 Gemeenteraden, 11 Provinciale Staten en 2 Landdrosten het volgende schrijven gericht:

Enkele maanden geleden poneerde de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid in de Staatscourant, dat alcoholgebruik bij het snelverkeer steeds als misbruik moest worden beschouwd.

Korte tijd daarna heeft het sterk de aandacht getrokken, dat de Minister van Waterstaat bij de plechtige opening van een nieuwe snelverkeersweg alcoholvrij recipiëerde, alweder met het motief, dat bij het hedendaagse verkeer het gebruik van alcohol moet worden vermeden.

Het is niet lang geleden, dat de pers gewezen heeft op het bedenkelijke van het huldigen van een dubbele moraal te dezen opzichte, nml. dat enerzijds de Overheid duidelijk kenbaar maakt, dat zij strenge straffen wenst voor auto-, maar ook bromfiets- en fietsrijden, onder alcoholinvloed, maar tezelfder tijd bij vele plechtigheden die zijzelve organiseert, rekening houdt met de traditionele gewoonten, en dus daarbij alcoholhoudende dranken serveert, hoewel zij zich daarbij bewust is, dat zeer velen onmiddellijk na afloop van de recepties e.d. een auto moeten besturen.

Wij menen te weten, dat inmiddels de praktijk meer en meer ingeburgerd raakt, dat weliswaar ook voor alcoholvrije consumpties wordt gezorgd, maar het is daarbij opgevallen, dat over het algemeen bij het serveren daarvan in de eerste plaats niet altijd een gelukkige keuze wordt gemaakt uit het beschikbare assortiment, maar voorts, dat menigmaal de alcoholische en alcoholvrije dranken niet gelijktijdig worden aangeboden.

Afscheid Ds. Ketelaar

De Gemeente te 2e Exloërmond deelt mee, dat haar voorganger, Ds. J. Ketelaar, zondag 11 november a.s. wegens vertrek naar Hoogezand afscheid hoopt te nemen van de Gemeente.

De afscheidsdienst is des middags om 3 uur.

's Avonds 7.30 uur afscheidssamenkomst voor Gemeenteleden en vrienden der Gemeente. Afgevaardigden uit andere Gemeenten zijn hartelijk welkom en worden bij dezen hartelijk uitgenodigd.

Voor de Gemeente
W. v. d. VEEN, sekr.

DIVERSEN

Aanschaf van orgels

Wanneer men een orgel in de gemeente moet aanschaffen is het vaak moeilijk een beslissing te nemen in deze zaken.

Er zijn n.l. vele soorten instrumenten in verschillende prijsklassen verkrijgbaar en een juiste keuze hierin is van veel belang voor het gemeentelijk werk, gedurende vele jaren.

Aangezien deze keuze vaak niet eenvoudig is, zal het voor U prettig zijn te vernemen dat er onder ons enige deskundigen op het gebied van orgels en orgelbouw zich geheel belangeloos, eventueel tegen reisgeldvergoeding, beschikbaar stellen U van advies te dienen. Graag geven wij de namen van deze personen aan U door t.w.:

Mevrouw C. Kiwiet—Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo en de heer K .Piket—Weeserik, Herman Modetstraat 6 te Utrecht, en spreken de wens uit dat U hierdoor, bij de aanschaf van orgels, een gunstige beslissing kunt nemen, waarop U later met voldoening kunt terug zien.

Namens Muziek-Kontakt
J.d.J.

Toch lijkt het een minimale eis, dat ten deze althans door de Overheid een zo objectief mogelijk standpunt wordt ingenomen.

Het wil ons echter voorkomen, dat er alle aanleiding bestaat voor iedere Overheidsinstantie, in deze het voorbeeld van de Minister van Waterstaat te volgen, en zonder meer te besluiten, dat waar zij als gastvrouwe optreedt, en de mogelijkheid kan worden voorzien, dat betrokkenen zullen moeten deelnemen aan het moderne verkeer, het aanbieden van alcoholische dranken achterwege te laten.

Wij menen daarom de vrijheid te mogen nemen, Uw College te verzoeken, te willen overwegen, of het voortaan ook niet in bovenvermelde geest zou willen handelen.

GEMEENTE EN JEUGD

I.

Jeugdzondag 1956

Op de 76ste Algemene Vergadering der Unie van Baptistengemeenten in Nederland, gehouden van 13—15 maart 1956 te Hengelo, is een ideaal in vervulling gegaan. Op deze A.V. toch werd een voorstel van de Unie-kommissie aanvaard van de volgende inhoud : „De A.V. beveelt het houden van een „Jeugd-zondag", die eens per jaar in al onze gemeenten zal worden gehouden, aan. De Jeugdraad der N.B.J.B. zal telkenjare worden verzocht enkele richtlijnen te geven". Dit voorstel werd met slechts enkele stemmen tegen aanvaard.

De Jeugdraad heeft zich over dit voorstel en over de aanvaarding zeer verheugd. Hij weet, dat in vele gemeenten reeds een behoorlijke aandacht bestaat voor het jeugdwerk, maar helaas niet in alle gemeenten. Dat blijkt uit de rapporten van plaatselijke jeugdleiders, adviseurs, kontaktpersonen e.a. Daarom is het goed, dat door middel van de „Jeugd-zondag", die gelijktijdig in alle gemeenten wordt gehouden, nog eens weer in het bijzonder gemeente en jeugd bij hun verantwoordelijkheid ten opzichte van elkaar worden bepaald.

De „richtlijnen", waarover in het voorstel van de Unie-kommissie wordt gesproken, zijn gereed en worden momenteel gestencild, en zijn als U dit leest, wellicht ook reeds in het bezit van voorgangers, kerkeraad en plaatselijk jeugdwerk.

Deze richtlijnen omvatten „Enkele principiële uitspraken" en een „Orde van dienst", terwijl voor de voorgangers enkele preekschetsen zijn toegevoegd.

In het voor de kerkeraden bijgevoegde schrijven is uitdrukkelijk vermeld, dat geen voorganger en geen kerkeraad gebonden is aan deze richtlijnen. De situatie in de verschillende gemeenten is immers zo verschillend, dat eenheid in de doorvoering en uitvoering van de jeugdzondag 1956 welhaast onmogelijk is. De richtlijnen, die door een door de Jeugdraad benoemde kommissie zijn uitgewerkt, en die goedkeuring van de Unie-kommissie hebben gekregen, willen slechts een handleiding zijn.

Waar Unie-kommissie en Jeugdraad vooral belangstelling voor hebben, is dat aandacht geschonken wordt aan gemeente en jeugdwerk.

Deze aandacht der plaatselijke gemeenten voor haar plaatselijk jeugdwerk, is uiterst belangrijk. De praktijk bewijst, dat gemeenten met een bloeiend jeugdwerk een verheugende groei vertonen. Gemeenten met weinig jeugdwerk, vertonen weinig groei. Ieder weet ook, dat in plaatsen met weinig arbeidsmogelijkheden voor jonge gezinnen — waar dus een sterke afvloeiing naar andere gebieden bestaat — het voor de gemeenten moeilijk is zich uit te breiden, en op de duur misschien zelfs om zich te handhaven.

Daarom is het zo verheugend, dat welhaast alle gemeenten zich achter het voorstel van de UC geplaatst hebben. Waar wij zo veel spreken over evangelisatie, moeten wij nooit vergeten, dat één der belangrijkste evangelisatiegebieden het gebied der jeugd is. En waar de zin uitgesproken is : Voor onze gemeenten geldt het te evangeliseren of te sterven, daar mogen we ook rustig zeggen : voor onze gemeenten geldt het aandacht te hebben voor de jeugd of te sterven.

De jeugdzondag zal worden gehouden op 25 november 1956. Voorgangers, kerkeraden, gemeenten, jeugdgroepen, gedenkt deze zondag in Uw gebeden.

BORNE, okt. 1956.

H. PLOEGER,
alg. sekretaris der N.B.J.B.

Eerste reaktie.

Naar aanleiding van het bovengenoemd schrijven deelden B. & W. van de gemeente Het Bildt (St. Annaparochie) aan de N.C.A. mede, dat zij de reeds bestaande gewoonte, om bij officiële ontvangsten en recepties slechts alcoholvrije dranken te serveren, denken voort te zetten.

N.B. Houdt U Uw recepties óók alcoholvrij ? ? Wf.

Uit „Wereldstrijd".

De Duivel op Zondag

Er was eens een koster. Kosters zijn altijd actieve mensen. Maar 's zondags is een koster wel extra druk. Als u nog een beetje uitslaapt, is hij allang in touw. En als u staat te scheren, is hij al in de kerk. De koster, waarover ik het hebben wou, was ook zo'n „vroege" koster. Terwijl hij zo door de stille zondagse straten naar de kerk ging, komt hij een vreemdeling tegen. En onze man, die niet alleen vroeg, maar ook vriendelijk was, groet die onbekende. De ander groet terug en blijft even staan voor een praatje.

„Een drukke dag voor u, koster, zo'n zondag !" „Ja, in de week druk en 's zondags dubbel. Maar u is ook vroeg op pad".

„Och ja, voor mij is 't 's zondags ook extra dienst." „Hoe zo ?" „Wel net als u, ook voor de kerk, en in de kerk en na de kerk is 't voor mij werken als een paard."

„Maar hoe dan, wat hebt u dan voor werk ? U is geen koster, en geen organist, en geen dominee...... Wat hebt u dan op zondag, zo druk ?"

„Kent u me niet, koster ? Kijk me eens goed aan. Ik, ach, dat weet u toch wel. U hebt toch gezien dat m'n ene been zo'n beetje trekt, ik ben de duivel !"

De koster deed twee stappen achteruit en de ander grijnsde eens. Toen hij van de schrik een beetje bekomen was, zei hij : „Maar wat hebt u op de zondag voor drukte en wat hebt u in de kerk te maken ?" Toen werd 't gezicht van de duivel heel ernstig en zijn ogen werden duivels boos.

„Zondag", zei hij, „is m'n gevaarlijkste dag. Dan gaan de mensen naar de kerk. Maar ik wil niet, dat ze er wat goeds uit meenemen. Ik zal het verhinderen. Ik..." En meteen liep hij door want hij had het zo druk.

De dominee staat op de stoel. Dan wordt het rustig. Ja, maar voor de duivel niet. Die zaait ook. Die gaat onkruid zaaien. Van de een laat hij de gedachte afzweven. Een jongen ziet een aardig gezichtje. De preek begint. Ha, de duivel heeft nieuw werk. Oppassen, dat het de mensen niet pakt. Ze moeten er vooral niet als arme zondaars zitten, maar integendeel als examinatoren, die de dominee een negen of een drie geven. Dan voelen ze niet, dat ze zelf een dikke nul krijgen, dat God oordeelt over hun leven. En dan kan de boodschap der genade niet in hun hart indringen. Kijk — en dat huismoedertje, dat 't zo druk had, moet wat soezerig worden. En de gedachten van die en van die moeten worden afgeleid.
En zo zorgt de duivel, dat Gods Woord in honderden harten geen wortel schiet.

Gemeente — zondag is de Heilige Geest in de kerk. Maar de duivel ook.

En na de kerk...... Ja, dan heeft de duivel ook weer de handen vol. Gauw zorgen voor afleidende gesprekken. Er moest er eens één zijn, die met z'n boordevol hart naar huis wil gaan en de deur achter zich dicht trekken en op de vloermat bidden : „O God, wees mij arme zondaar genadig" — of danken : „O God, dat Gij mij lief hebt, zelfs mij nog !" Neen, dat mag niet !

En daarom afleidende gesprekken. Kritiek op de preek.

Ik zwijg nu maar over de verdere dingen, over de gesprekken, die als de vogeltjes uit de gelijkenis de laatste schemer van een zegen wegnemen.

Ik wil alleen maar dit zeggen : we **zijn** er niet, als we naar de kerk gaan.

De duivel gaat om, ook op zondagmorgen, als een briesende leeuw, zoekend of hij u zou kunnen verslinden. U weet, dat hij al heel wat zondagsmorgens plezier aan u heeft beleefd. Daarom — bewaar uw voet, als gij ten huize Gods ingaat. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Leef altijd, maar vooral ook op zondag, dicht bij uw Heiland. Dicht bij Jezus is het veilig.

(„'t Haventje").

ISRAEL

Veel reakties hebben wij tot nu toe niet ontvangen op onze Punten voor een gesprek over Israel. Een vriend, geen lid ener Baptistengemeenten, zond echter een zeer lang stuk, waarin hij een (naar zijn schrijven nog onvolledige) uiteenzetting geeft van de kijk, die men vooral in z.g.n. Darbistische en aanverwante kringen, vindt over Israel. We waren met die opvattingen niet onbekend. Ook nu weer een werken met woorden, zonder hun bijbelse inhoud eerst te hebben vastgesteld.

Voor we de teksten, waarin over Israel gesproken wordt, gaan uitleggen, moeten we hebben vastgesteld wat het nieuwe testament verstaat onder Israel en verwante uidrukkingen. Wij poneerden: waar de Messias is, dáár is Israël — onze broeder keert het om en volgt de gewone gedachtengang, dat het messiasbegrip door Israël bepaald wordt. De uitlegging van profetiën zal afhangen van het zuiver stellen der bijbelse grondbegrippen.

Dan voegt de broeder er nog een „bedelinge leer" aan toe die van het grootste belang is voor het beter of goed begrijpen van Gods Woord" en schrijft dan :

„Men moet onderscheid maken tussen de wedergeboorte (die in verband staat met de aarde) waarvan de twaalf apostelen spreken, de rechtvaardiging en verzoening (die verband houdt met de hemelse sfeer), en de volmaaktheid in Christus. De beide laatsten kennen we alleen door Paulus."

Onze broeder spreekt in het begin van zijn epistel over „het gebazel van sommige professoren", maar zou het hem verwonderen als medegelovigen bovengeciteerde redenering als gebeuzel in de oren zou klinken ?

Laat ons liever aannemen dat het beter is van gebazel noch van gebeuzel te spreken.

L.

DIVERSEN

Ds. M. G. Boeschoten, evangelisatiepredikant te Amsterdam, Johan Coltermanstraat 15' (W) is thans telefonisch aangesloten onder nr. 13 12 13.

ADVERTENTIES

Jaargang 73 Nr 3338 Vrijdag 2 november 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Vergeet de hemel niet!

Het is zeker mijn bedoeling niet u op te wekken om de hele dag aan de hemel te denken. Trouwens, waar zou u aan denken als u het wel deed, of wilde doen.

Zoveel weten we nu ook weer niet van Gods wereld, het Vaderhuis.

Zo noemt Jezus de hemel. Ook Hij spreekt niet zovaak van die heerlijke woning daarboven. Meer gewaagt de Heer van de vrede, die Hij op aarde de gelovigen wil schenken en meer legt Hij de nadruk op de taak, die de Zijnen midden in de tijden hebben.

Wanneer wij al die andere gelukkige wereld noemen en willen beschrijven, tasten wij terug op de onuitsprekelijke heerlijkheden, die Johannes op Patmos zag en die hij tracht weer te geven in woorden als: en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En dat is inderdaad al overweldigend schoon. Al de schaduwen, die ons hier doen huiveren, zijn daar geweken. Daar is geen leed, geen zielsangst, meer. Aangrijpend is het woord: en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen.

Daar is de strijd voorbij, daar wacht de gloriekroon en eeuwge blijdschap wacht de ziel daarboven bij de Heer. De Zijnen zullen zijn aangezicht zien. En er zal geen nacht meer zijn.

Hebben we als kinderen niet gezongen: Kom, reis naar de hemel met mij? En: Daarboven is een heerlijk oord! En: In de hemel is het schoon, waar men zingt op blijde toon. Ja, toen wij nog kinderen waren...!

Nu ratelen de schrijfmachines, jengelt de telefoon, irriteert ons het rode stoplicht en verteert ons het razend tempo: we hebben de gaspedaal voortdurend tegen de plank. Het kan niet harder.

Nu hebben we onze relaties, onze vriendschappen, onze bittere teleurstellingen, onze verlangens. De weken smelten weg onder de gloeihitte van de vaart en de maanden vallen achter ons dicht als de bomen van de spoorwegovergang, die we nog net namen.

Nu draven we van vereniging naar uitvoering en van jaarfeest naar een verjaring, van de wieg naar het kerkhof, van de kansel naar de koffie. Kom haastig Heer, maar nu nog niet!

Wie heeft van ons deze week aan de hemel gedacht? Wie van ons heeft zich diep een vreemdeling en bijwoner gevoeld. Zo in de geest van: 'k Ben hier een vreemdeling, 'k ben hier niet thuis. Deez' aarde is een woestijn, eens kom ik thuis! Voelen we ons wel zulke vreemdelingen in deze welvaartsstaat, in deze hoogkonjunktuur, in deze dagen van triomfen van techniek? Ik heb een stuk land gekocht, een nieuwe wagen, een vrouw.

Mag ik dan niet genieten van het goede der aarde? Mij verheugen in de voorspoed? Dat weet u wel beter. De Heer zelf ontmoet u herhaaldelijk bij de een of andere maaltijd, en begon Hij Zijn werk niet op een bruiloft? Maar misschien moesten wij op het dashboard van onze wagen, naast het televisietoestel, op de deurpost van onze gezellige kamer een bordje aanbrengen: Hebt u niets vergeten.

Vergeet de hemel niet!

Gij gelooft in God. Dat is iets groots. Dat betekent bevrijding. Orde in de wanorde, licht in de duisternis. God is. Die deze zekerheid tot de diepten van zijn leven laat doordringen, vernieuwt zijn krachten.

Gelooft ook in Mij, zegt Jezus. Niet nu alleen, nu de stommen zingen en de lammen springen. Ook straks, als de nacht over Golgotha valt. Versaagt niet in de donkerste ure dezer bedeling. Als het oordeel komt.

En geloof in de hemel. Ik bereid u de plaats aan de andere zijde van het gordijn, opdat gij zijn moogt waar Ik ben. Ja, dat zal de hemel dan zijn. Bij de Heer geen neev'len meer. Alles zwicht daar voor Zijn licht. Is er nog iemand van de chauffeurs, bakkers, verkoopsters en boeren die in zijn hart de vlam van het verlangen draagt? De vlam van het heimwee naar Gods Eden?

Vergeet de hemel niet!

Huizinga.

ring zeer intensief meeleeft. En meteen valt het je op, dat sommige vragen niet gesteld worden: niets over rock and roll, niets over dansen, drinken of wat zich op dat vlak beweegt; ook niets uit de politieke sector; geen atoomwolk. Maar wel: wat is eigenlijk het voornaamste in een kerkdienst?
De eerste der dames, die het woord verkreeg om hierover haar mening te zeggen, vond vooral de gemeenschap een voornaam bestanddeel van de bijeenkomst. Het samenkomen, samen zingen, bidden- en ook luisteren naar Gods Woord, wat voor haar zowel de Schriftlezing was als de prediking. En zo komen we weer terug bij de preek.
In Parool lees ik nu in het stukje krant, dat ik in de zak stak: Reeds in de zestiende eeuw moesten de predikanten herhaaldelijk op de vingers worden getikt. In dit verband haalt de schrijver (Ds Faber) een uitlating van de synode van Wezel van 1578 aan, dat „lange predikatiën de memorie der toehoorders en hun ijver braken en alzoo eene walging der maag voortbrachten". Nou, nou!
Je kunt moeilijk zeggen hoe lang een preek mag, moet zijn. Dat ligt aan de preek. Ik heb het wel meegemaakt dat ik na vijf minuten, luisterende dan, in m'n zweet baadde en hunkerde naar het amen, dat maar uitbleef. Er zijn van die enkelingen, van wie je de indruk hebt, dat ze in een soort paniekstemming verkeren, zoals iemand, die opeens ontdekt in een brandend huis te zitten en nu met een vaart opspringt en maar grijpt wat er te grijpen valt: de kanarie, het stofblik en de zoutpot. Zo slaan sommige „dienaren des Woords" in het Woord rond, tegelijk met teksten om zich heenslaande alsof ze een mug willen doodslaan en hem telkens missen. Andere predikers zijn in hun woordenkeus als een karretje dat op de zandweg reed. De taal en de stijl der vaderen kunnen ze maar niet verlaten en ze krijgen tranen in de ogen als ze dierbare uitdrukkingen nog eens uitdrukken. Dat de mens van heden onmogelijk de aansluiting kan vinden op zulk een geheim-taal schijnt hen niet te deren. De prekers zwemmen in hun dierbaarheden als jongemensen in een kleurenfilm en de een denkt van de andere dat hij buiten zinnen is. Natuurlijk moet men niet net zo spreken als een bootwerker, die een plank op de tenen krijgt, maar de verheven uitingen van sommigen maken op ons van heden wel de indruk wat onwaarachtig te zijn. Ook de grootste dingen kan men eenvoudig zeggen. Jezus de Heer plukte zijn gelijkenissen uit de keuken, verstelkamer, uit bouw- en landbouwbedrijven. Die dat doet spreekt niet hoogdravend, maar duidelijk.
Ik las verder in die krant, dat een andere dominee zo tussen de dienst door wat grammofoonmuziek had laten horen. „Het gaat mij niet om sensationele dingen, maar we moeten loskomen van de gedachte dat de gemeente stil en ernstig zit te luisteren naar een meer of minder „geslaagde" preek van een meer of minder „geslaagde" dominee en in dit verband merkt de schrijver op, dat het onjuist moet worden geacht, dat de preek zo overduidelijk neutraal blijft...".
Hoe men nu verder ook over deze materie moge denken, ik heb wel de indruk, dat onze erediensten wat te zeer eenmanswagens zijn. Niet dat ik in de richting van de „vrije" samenkomsten zou willen gaan. Die zijn dikwerf zeer bekrompen en onvrij, georganiseerd en voorbereid. Maar een grotere inschakeling van begaafde broeders en zusters zou zeker verrijkend kunnen werken voor iedere bezoeker. Ik geloof dat het de blijdschap in onze diensten ten goede zou komen als we wat meer muziek en zang hadden. Geen uitvoeringen, maar een vreugdevol zingen en spelen, de vreugde des hemels weerspiegelend.
Een kleine moeilijkheid ligt hier tussen de spontane improvisatie en de remmende organisatie, tussen de driftige bron en het lijnrecht kanaal. Maar de verstandige zou deze beide krachten wel kunnen kombineren. Daarbij zou de preek zeker niet aan waarde verliezen.
Tussen haakjes: Hebt u meer dan eens gebeden voor uw dominee, van wie u elke zondagmorgen zo'n inspirerend woord verwacht?

Huizinga.

KRONIEK

Wij lazen in allerlei bladen over interessante zaken:

Zendingstaak in getallen.

Van de totale bevolking van de wereld spreekt 9% Engels en 91% geen Engels. Er bevinden zich echter 90% christenen onder deze 9% — en slechts 10% van de christenen bevinden zich onder het grote gedeelte dat geen Engels spreekt. Van alle bevestigde predikanten werken 94% onder de 9% Engels sprekende volken en 6% werken dus slechts onder het grote getal van 91% van de niet-Engels sprekende wereldbevolking. De gaven, die voor het werk des Heren gegeven worden, komen voor 96% aan het kleine gedeelte van 9% Engels sprekende volken ten goede, en slechts 4% van deze gaven worden voor de 91%, namelijk voor de niet-Engels sprekende landen gebruikt! Is dat niet een grote schuld: de verzuimde zendingstijd in onze tijd!

Pakistan heeft na een voorbereiding van acht jaren zijn nieuwe grondwet gekregen. Daarin wordt voor de christenen en andere minderheden uitdrukkelijk vrijheid van geloof gegarandeerd — President van de republiek kan echter slechts een mohammedaan worden.
75.800.000 inwoners telt Pakistan heden en komt hiermede op de zevende plaats in de rij van de grootste landen der wereld. 86% van de totale bevolking zijn mohammedanen en nog geen 1% zijn christenen. Van het totale aantal christenen, 528.000 zijn er slechts 300.000 protestant en de rest rooms-katholiek. De grootste groep der minderheden vormen de Hindoe's met 12.9%.
Volgens artikel 18 heeft elk staatsburger het recht „elke geloofsovertuiging te belijden, uit te oefenen en te verspreiden, voor zo ver hij daarmede niet tegen de wet, de openbare rust en orde en de zedelijkheid indruist". In hetzelfde artikel wordt aan elke kerkelijke richting en sekte het recht verleend „eigen godsdienstige instellingen op te richten, te onderhouden en te financieren". De staat beschermt de wettelijke rechten en belangen van de niet-mohammedaanse gemeenschappen in Pakistan", is in artikel 28 vastgelegd.
Pakistan is heden open voor het evangelie.

In **Brazilië** ontstaan voortdurend nieuwe protestantse gemeenten, terwijl de reeds bestaande gemeenten voortdurend toenemen. Vaak blijken nieuw gebouwde kerken en zalen, voordat ze voltooid zijn al weer te klein te zijn. — „O Estandarte", het blad van de onafhankelijke hervormde kerk van Brazilië, bevat de volgende cijfers: van 1948-1955 zijn door het Bijbelgenootschap van Brazilië 10 millioen Bijbels, Nieuwe Testamenten of Evangeliën verkocht, dat betekent 10.700 Bijbelgedeelten per dag. De protestanten van Brazilië noemen een universiteit hun eigendom (instituut Mackenzie in Sao Paolo), die heden 5000 studenten telt; bovendien: 93 middelbare en 468 lagere scholen met in totaal meer dan 55.000 scholieren. In 8000 zondagsscholen worden 55.000 kinderen met de wereld van de Bijbel vertrouwd gemaakt. 1426 studenten in de Theologie bereiden zich aan 28 theologische faculteiten voor op het predikambt. Zeer veel zendtijd van de radio staat de protestanten ter beschikking: in 60 Braziliaanse steden worden 123 verschillende programma's uitgezonden. Ook het aantal protestantse couranten en tijdschriften is met 191 een aanzienlijk getal. De protestantse literatuur word door 25 protestantse uitgeverijen en 35 protestantse boekhandelaren onder het publiek gebracht. Op medisch gebied staan de protestanten 21 ziekenhuizen en 15 sanatoria ter beschikking. Het aantal predikanten, dat op het ogenblik in het ambt is, bedraagt ongeveer 4.500.

(Uit „Gebed").

Nieuw-Guinea.

Kerkelijk Nederland heeft iets te maken

met Nieuw-Guinea. Niet alleen, wanneer wij denken aan de Oproep tot bezinning, maar vooral ook met betrekking tot wat in Hollandia op 28 oktober zal plaats vinden: het zelfstandig worden van de Evangelische Christelijke Kerk op Nieuw-Guinea, tijdens de eerste synode van deze Kerk, die op genoemde datum zal bijeenkomen. Twee jaar geleden werd reeds een zg. „proto-synode" gehouden en het ontwerp-kerkorde, toen ter tafel, is sedert besproken en behandeld in de verschillende ressortsynoden. Deze zal nu definitief in Hollandia worden vastgesteld.

De Evanglische Christelijke Kerk op Nieuw-Guinea is het resultaat van meer dan een eeuw zendingswerk. En van deze nieuwe Jonge Kerk zullen niet alleen Hervormden lid zijn, maar ook Gereformeerden en Doopsgezinden. De op Nieuw-Guinea aanwezige Nederlanders zullen samen één classis vormen. De generale synode van onze Kerk heeft inmiddels reeds uitgesproken, dat zij de Kerk op Nieuw-Guinea via haar Raad voor de Zending met raad en daad zal blijven dienen. En de Gereformeerde Kerken stelden een docent beschikbaar voor de theologische school in Seroei, terwijl de Doopsgezinde Vereniging tot Evangelieverbreiding haar arbeid op de Vogelkop in overleg met de Evang. Chr. Kerk op Nieuw-Guinea, zal voortzetten. Deze Jonge Kerk zal ongeveer 150.000 leden omvatten.

(Uit „De Herv. Kerk").

Doopsgezinde Delegatie naar Rusland.

Zodra de mogelijkheid van reizen naar de Sowjet-Unie in zicht kwam, heeft het Mennonite Central Commitee — de hulp- en contact-organisatie der Noord-amerikaanse doopsgezinden — geprobeerd enkele mensen te zenden om contact te leggen met de doopsgezinden in Rusland.

Het heeft weinig gescheeld of deze zomer was de reis ondernomen door een kleine delegatie. Eén visum lag klaar, twee andere werden geweigerd. Men besloot de samenstelling van de delegatie te wijzigen en maakte een nieuw plan voor het najaar. Nu er een tweede visum kwam heeft men besloten te gaan. Op 22 of 23 oktober hopen Prof. Dr. Harold S. Bender (Mennonite Church) en David Wiens (Mennonite Brethren) per vliegtuig via Helsinki naar Moskou te vertrekken. Als de visa voor Dr. H. A. Fast (General Conference) en W. T. Snyder (2e secretaris M.C.C.) op tijd klaar zijn, zullen zij mee gaan.

De reis zal een maand duren. Omdat de Russische doopsgezinden geen eigen kerkgenootschap meer vormen, zal men zich wenden tot de Unie der Baptisten. Het contact daarmee werd gelegd bij het bezoek van een delegatie van Russische baptisten in Canada, een jaar geleden.

Men hoopt veel te reizen, en nauwkeurig informatie op te doen over de doopsgezinden in Rusland en Siberië en zo mogelijk enkelen persoonlijk te spreken. O.a. zal worden gevraagd om een Russische afvaardiging naar de doopsgezinde wereldconferentie in Karlsruhe volgend jaar. Op de terugweg zal de delegatie ook in ons land verslag uitbrengen. Moge deze, voor onze broederschap zo belangrijke reis, mede worden gedragen door onze gedachten en voorbeden.

(Uit Doopsgezind Weekblad).

Indonesië.

Er zijn nu in Indonesië drie Christelijke Universiteiten. De Universiteit Kristen Indonesia te Djakarta, de Nommensen-Universiteit in Pematang Siantar en de Gamaliël Universiteit in Djakarta. De U.K.I. gaat uit van een stichting en telt momenteel 120 leerlingen en 20 docenten. Er zijn 2 faculteiten: letteren en wijsbegeerte en economie. In de faculteit der letteren wordt onderwijs gegeven in pedagogiek en Engels. Moeilijk is, dat de lessen alleen des avonds kunnen worden gegeven. Men neemt nu maatregelen om te komen tot een betere bezetting. De Nommensen-Universiteit in Pematang Siantar is opgericht door de H.K.B.P. (Batakkerk). Deze telt twee faculteiten, een theologische en een economische faculteit. De laatste is gevestigd in Medan en telt 125 leerlingen. De Gamaliël Universiteit is door de Southern Baptists opgericht, vooral ten behoeve van Chinezen, die na een middelbare opleiding in Indonesië gehad te hebben in China gaan studeren.

(Uit „Samosia-Bode").

Bijbel-ballons.

Begin september werd onder auspiciën van de I.C.C.C. weer een aantal ballons opgelaten in West-Duitsland.

Dit is voor de tweede maal in 1956. Ongeveer 45.000 evangeliën en tractaten in verschillende talen werden op deze wijze verzonden naar het gebied achter het ijzeren gordijn. Het weer was buitengewoon mooi en de wind was bijzonder gunstig.

Gelijk bekend, heeft deze aktie van meet af verzet uitgelokt van de zijde der Communistische regeringen. Velen hebben zich laten beïnvloeden en geloven, dat dit werk gevaarlijk en overbodig is. Overbodig, omdat daarginds Bijbels genoeg zouden zijn. Men make zich toch geen illusies. Eerst in de laatste tijd is in Rusland toestemming gegeven tot het drukken van nieuwe Bijbels. Maar men kan gerust aannemen, dat er ook bij gereedkoming daarvan, nog een zeer groot tekort zal zijn. De prijs zal hoog zijn. En ook de Orthodoxe Kerk onthoudt aan haar leden de Schrift. De Bijbel komt dus niet onder het volk. In dat licht gezien is ook de ballon-aktie van de IC.C.C. nog maar een bescheiden poging. Wie de waarde en kracht van Gods levenwekkend Woord kent, bidde met ons, dat de Heere Zijn heilsboodschap moge brengen tot de harten van zondaren, die levend onder moeilijke en gevaarlijke omstandigheden, niet eens bekend zijn met de enige troost in leven en sterven.

(Uit „Getrouw").

G. Br.

Gisteren was het Allerheiligen

Wat is eigenlijk een Heilige?

Vandaag, 2 november, gedenken de gelovige Rooms-Katholieken overal ter wereld de gelovige zielen, die nog in het vagevuur verblijven.

Gisteren vierden ze het feest van **Allerheiligen.** Deze gecentraliseerde heiligenverering op één bepaalde datum vindt plaats omdat het blijkbaar niet mogelijk is alle heiligen afzonderlijk te vereren.

De heiligenverering in het algemeen is ontstaan uit de martelarenverering, die in de tweede eeuw na Christus een aanvang nam, daarna steeds uitgebreider vorm aannam en tenslotte ook overging in een **aanroepen** der heiligen als voorspraak bij God de Vader.

De Advocaat van de duivel.

Er moet eerst een hele procedure gevolgd zijn voor iemand officieel tot heilige verklaard wordt. Deze verklaring komt van de Paus, maar niet dan nadat een grondig onderzoek heeft plaats gehad, dat in tweeën uiteenvalt. Het eerste deel van het onderzoek loopt bij gunstig resultaat uit op een **zalig**verklaring. Het onderzoek heeft dan dus aangetoond dat de betrokkene zalig, behouden, is. Bij het tweede gedeelte van het onderzoek gaat het om méér. Daarin moet bewezen worden dat iemand niet alleen zalig, maar ook werkelijk een **heilige** is. Dit onderzoek richt zich, lees ik ergens, „op de heldhaftigheid der beoefende deugden, waaromtrent geen twijfel mag bestaan, èn op de echtheid van de wonderen die vereist zijn voor de zaligverklaring. Gewoonlijk worden voór de **heiligverklaring** twee nieuwe wonderen vereist, die ná de zaligverklaring, op voorspraak van die zalige, moeten zijn geschied."

Dit onderzoek vindt plaats in de vorm van een proces, dat gevoerd wordt voor de pauselijke rechtbank. De betrokkene wordt ter heiligverklaring voorgedragen, maar een „advocatus diaboli", een advocaat van de duivel, mag zijn bezwaren daartegen inbrengen. Slaagt hij daarin

niet, en wordt de heiligheid van de betrokkene voldoende bewezen, dan vindt de heiligverklaring plaats, en komt de nieuwe heilige ook in aanmerking om vereerd te worden en als voorspraak te worden benaderd en aangeroepen. Eigenlijk vindt hier dus een soort vervroegd oordeel plaats, waarbij de paus als eerste rechter fungeert.

Het aanroepen der heiligen.

De Rooms Katholiek ziet in deze heiligenverering geen afgoderij, waarbij men God, die als Enige recht heeft op verering concurrentie aandoet. Als hij een heilige vereert, wil hij daarbij het grote werk Gods, aan en door deze heilige verricht, lofzingen en prijzen. Als hij de heiligen aanroept doet hij dat in de overtuiging dat dezen er wegens hun heiligheid en grote verdiensten meer aanspraak op hebben verhoord te worden dan hijzelf, die maar een onvolmaakte, zondige sterveling is. Het aanroepen der heiligen is zeer wenselijk en wordt terdege aanbevolen, hoewel het niet als noodzakelijke voorwaarde voor de zaligheid geldt.
In de literatuur die we er op na lezen vonden we geen verwijzing naar bijbelplaatsen ter staving van deze dingen, maar meer een menselijke redenering en een steunen op de traditie, zoals die gegroeid is en door de kerk in de loop der eeuwen werd vastgelegd.

En wat zegt de Bijbel...?

In het Oude Testament wordt datgene heilig genoemd dat onttrokken is aan het profane gebruik en speciaal bestemd werd voor de dienst des Heren.
Zo waren ook de priesters heilig, en kon het Joodse volk heilig genoemd worden, omdat God het had afgezonderd uit de andere volken om speciaal in Zijn dienst te staan.
In het N. Testament wordt in deze lijn verder gesproken. Daar zijn zij heilig, die door God getrokken werden uit de duisternis in Zijn wonderbaar licht. Het nieuwe volk van heiligen is daar de Gemeente. Zij zijn heilig, die zich lieten losmaken uit „het verkeerd geslacht" (Hand. 2) om voortaan God toegewijd te leven. Heiligen zijn in het N. Testament diegenen, in wie de Heilige werkt; Zij bezitten de heiligheid niet als een nieuwe menselijke eigenschap; hun heiligheid is niet gebaseerd op „de heldhaftigheid van beoefende deugden", noch op uitzonderlijke godsdienstige prestaties, noch op verrichte wonderdaden, maar op de daad Gods die hen in Christus bevrijdde van de slavernij der zonde, hen door Zijn Geest vernieuwde en toebereidde voor Zijn dienst. Heiligen zijn mensen die het kunnen zeggen: niet meer ik, maar Christus leeft in mij". Zo spreekt Paulus de leden der Gemeenten aan als heiligen, hoewel uit hetgeen hij verder schrijft duidelijk blijkt, dat die leden in heel veel gevallen lang geen uitblinkers zijn in deugdelijkheid.
Maar toch is in iedere heilige steeds iets te vinden van het wonderlijke hemelse licht der liefde. En van dat licht moet ook wel iets naar buiten uitstralen.
Ergens vergeleek iemand de bijbelse heilige met een oud gebrekkig orgeltje, dat door een kunstenaar ontdekt en bespeeld werd en zie: ondanks de grote gebreken van het instrument werd er toch een aangrijpende muziek uit tevoorschijn getoverd, die dus zeker niet in de eerste plaats op rekening van het orgeltje geschreven moest worden, maar op rekening van de grote kunstenaar.
Wanneer we het zo zien, is heiligenverering een onmogelijkheid geworden. Alle eer komt Christus toe. En de Christen betaamt het, zoveel mogelijk in het donker te treden, zodat de aandacht der mensen des te meer valle op de lichtende gestalte van de grote, reddende Christus.
Tenslotte nog een citaat: „Heiligen zijn mensen, bij wie het onmogelijk is aan h e n te geloven, door wie het echter voor anderen gemakkelijker wordt, a a n G o d t e g e l o v e n."
Bent U zo'n heilige?

Wf.

De Biecht

Op de kerkendag, die onlangs in Duitsland is gehouden, is blijkbaar ook over de biecht gesproken. „Gemeenschap der Kerken" schrijft daarover althans in haar kanttekeningen bij deze dag. Wat er in de gesprekgroepen over Kerk en Gemeente is gezegd, vernemen we niet — tot onze spijt. Wel horen we wat blijkbaar als samenvatting van de bespreking over de biecht is vastgelegd, en dat luidt:

> „Drie dagen gedurende de kerkendag hebben wij gezegd: Protestanten mogen biechten. 't Kan zijn, dat dit in het begin menigeen onder ons in verwarring heeft gebracht. Toch blijft het waar: wij hebben allen behoefte aan de biecht. We willen echter een vraag stellen, die daar tegenover ligt: „hebt u vergeten dat uw binnenkamer uw biechtstoel is" Begin er toch weer eens mee tot God te spreken. Hebt U vergeten, dat God ons de zonden wil vergeven? Geloof het toch en verheug u er over. Maar u. hebt gelijk: velen ontdekken eerst de blijdschap van het geloof als zij hun zonden aan God tot een mens uitspreken. Wie biecht heeft daarbij de mens gevonden, die hem helpt. Ga toch naar uw predikant: zeg het hem. Hij luistert met Gods oor.
> En gij, predikanten, kunt ge naar een biecht luisteren? Doe het toch eindelijk weer eens. Wij vragen het u in Christus' naam. Wij mogen het ook aan andere, priesterlijke mensen, zeggen. Waar die wel zijn? Vaak naast u wachten zij op u om naar u te luisteren en slechts met God daarover te spreken. Die zeggen het u persoonlijk in Gods naam: „de zonden zijn u vergeven". Dat klopt. Wees eindelijk weer eens een blij mens. Mensen die met God verzoend zijn kan men kennen door de vrede, die er van hen uitgaat".

* * *

Het woord „biecht" heeft onder ons geen goede klank. Als we het horen denken we aan priester, aflaat en aflaathandel. De protestanten hebben de biecht opgeruimd ofschoon Luther en zijn volgelingen niet zo radicaal als de volgelingen van Calvijn. De roomse kerk heeft haar priesterklasse tussen Christus en de zielen ingeschoven. Zij heeft de leken het recht ontzegd om zielen te ontvangen, die zich bij hem van hun zonden wilen ontlasten door ze te belijden, en dan deze berouwhebbenden de verzekering te doen van de vergeving van Godswege.
Daardoor heeft zij de zielen in de hoogste aangelegenheid van het leven volkomen van zich afhankelijk gemaakt. Buiten de kerk om, zonder de priester, geen vrijspraak van de zonden.
In de bovengeciteerde samenvatting van de besprekingen op de Duitse kerkendag heeft men de zaak anders gesteld. Hier waait protestantse lucht. Van geen verplichting tot biechten wordt gesproken; van geen afhankelijkheid van de kerk of haar dienaren inzake de vergeving der zonden. Neen: eerst wordt de christen herinnerd aan zijn binnenkamer: de plaats, waar hij zich afzondert en met God alleen is. Daar staat de biechtstoel en daar is de Biechtvader. Dit doet ons denken aan de oude opwekking:

> Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd. Hebr. 4:16.

In het weergegeven overzicht wordt de predikant ook niet principieel onderscheiden van de andere gemeenteleden. „Biecht horen" is ieder toegestaan. De kerk plaatst zich niet tussen de zielen en de Heer, d.w.z., zij vraagt niet voor zichzelf, door middel van de predikanten, een prerogatief, een aparte en bevoorrechte positie. Zij beweert niet dat haar dienaren een volmacht hebben, die de niet-predikanten missen. Alle gelovigen zijn priesters Gods; allen gevolmachtigd om, op een, onder berouw uitgesproken schuldbelijdenis, verzekering te doen van de vergeving. En deze verzekering geldt, want zij is niet anders dan de vertolking van het Woord van God en zijn toepassing **op het speciale geval.** Wat we in de verkondiging van de kansel, zondag op zondag in het algemeen zeggen, als wáárheid voor élke berouwhebbende en zijn zonden belijdende zondaar, zeggen we in de biecht tot een bepáálde zondaar, die in die zielsgesteldheid voor ons staat. Dat moeten wij durven. Ook de predikant moet geloven wat hij verkondigt, geloven dat dat wáár is in de reële situatie, waarin de mens verkeert. Hij moet verzeke-

ring doen van de Waarheid der verzoening en vergeving **in het enkelvoud.**

* * *

Het recht te biechten kan niemand worden ontzegd. De mens in overtreding mag een christen in vertrouwen nemen. Dat behoeft niet daaruit voort te komen, dat ongeloof hem verhindert rechtstreeks tot God te gaan, maar het kan zijn dat zijn **klein**-geloof er tegen opziet alleen de trappen van de grote, gouden troon op te gaan.

Is het zo vreemd dat iemand, die pas een groot paleis betreedt in die vreemde omgeving omziet naar een vriend, die er beter thuis is en de gangen er goed kent? Deze schuchterheid kan hem toch niet als schuld worden aangerekend? Het is niet omdat hij twijfelt aan Gods barmhartigheid, maar het is het vreemde, heilige en geheimnisvolle, dat hem naar een vriend doet omzien. Soms kan de zonde zo zwaar drukken, dat de ziel diepe behoefte heeft aan een mens naast zich, die wil helpen die lasten naar Gods troon te dragen. We kunnen haar het beste over alle genoemde bezwaren heen helpen, door haar een hand te laten voelen en een stem te laten horen — een mènselijke hand en een mènselijke stem — die haar vertrouwd is.

We mogen de kleinen niet verstoten; niet alleen laten staan hén, die uitzien naar geestelijke hulp. En behoren we in bepaalde omstandigheden niet allemaal tot de kleinen? Wie is er die nooit eens heeft uitgezien naar hulp? Ja, ook naar hulp van een begrijpend en meedragend mens? We doen elkander zo veel kwaad met onze tong, waarom zouden we die tong niet ook ánders gebruiken?

* * *

Biechten is geen bijbels bevel, maar een mogelijkheid, een recht, dat de Schrift ons toekent. Ook biechten tegenover elkander, dat is: ten aanhore van een bepaalde mens. Maar ze moet uiting zijn van vertrouwen. En de grote vraag is maar: wie is dat vertrouwen waard? In het ambt te staan maakt nog niemand het vertrouwen waard. Het zal eerst nog moeten blijken, dat de betrokkene het ontvangen ambt waardig is. Die gebiecht heeft mag nimmer het gevoel krijgen: nu ben ik in de macht van die broeder of zuster. Die de biecht hoorde mag er nimmer op terug grijpen. God heeft het in handen genomen. Het is niet **zijn** wetenschap geworden, maar het geheim gebleven tussen God en de ziel, die biechtte.

Dat ook de echtgenote er geheel buiten gehouden moet worden, spreekt vanzelf. Vele zielen verschrompelen onder hun zonden, waar ze maar niet goed los van kunnen komen, omdat ze weten hoe weinigen waarlijk een geheim waardig zijn te horen.

De zondaar heeft behoefte, niet aan een vergoelijkend woord, maar aan een heilige omgang, die hem de veroordelig van zijn zonden niet spaart. Met minder verkrijgt het door Gods Geest verlichte geweten nimmer vrede. Het blijft protesteren, ondanks alle goedige en vergoelijkende verzekeringen van onverschillig wie. Het wil u in God ontmoeten: barmhartig en genadig, groot van goedertierenheid en waarheid. Ja, óók groot van waarheid.

Heeft onze ziel zuivering nodig?
Hebben onze gemeenten haar nodig?
Heeft ons uniewerk haar nodig?

Is het niet op de voortdurende noodzaak van reiniging, steeds diepere reiniging, dat de biecht ons wijst? L.

SNEEK.

In de Waterpoortstad gaat het goed; deze zomer waren er véle feesten, mooie verlichte straten, en bijna alle avonden muziek, en als sluitstuk van dat alles de luisterrijke viering van het 500-jarig stadsrecht.

In de Gemeente gaat het ook goed; ook daar hebben we onze feesten. Ook in het goed ontwikkeld verenigingsleven onzer gemeente. De groei daarvan maakte het nodig dat verschillende klubs in tweeën moesten worden gesplitst, nieuwe klubs en verenigingen zijn er bij gekomen. We hebben een ruim complex gebouwen, en nog zouden we soms meer ruimte wensen. De kerkdiensten worden door steeds meer mensen bezocht, ook de bidstond mag zich in een toenemend bezoek verheugen. Het woord des Evangelies wordt op zeer blijde, en toch appèllerende wijze verkondigd door onze voorganger; ook de zondagsdienst is voor de Gemeente een feest.

Zondag 2 sept. j.l. was voor de Gemeente een bizonder blijde dag, toen twee zusters hun geloof beleden in de avonddienst in een goed bezette kerk, door in het water af te dalen, de oude mens te laten begraven door onder te gaan in het water, om daarna in nieuwheid des levens te herrijzen, om hier mede te betuigen, voortaan als nieuwe mensen met Christus in het leven te staan, en om in zijn Gemeente te werken zolang het dag is.

Het was een plechtig en een gezegend uur, toen de Gemeente met haar nieuwe leden, de dood des Heren ging gedenken, door het gebruik van het H. Avondmaal. Eén der ouderlingen sprak een woord van welkom tot de pas gedoopten.

Zo had de Gemeente ook haar feesten, en we gaan verblijd voort met bidden en met werken, op zondagsschool, klubwerk, zangver., evangelisatie en zusterhulp, om het goede zaad te zaaien, en met vreugde te oogsten. Het is een feest in de wijngaard des Heren te mogen arbeiden.

Wij groeten al de Gemeenten in het vaderland en tevens de brs. en zrs. in het buitenland.

De sekr. Joh. J. Slump.

Intrede Ds. J. Ketelaar te Hoogezand

Zo de Here wil zal ds. J. Ketelaar op zondag 18 november a.s. in de dienst van 10 uur worden bevestigd door ds. C. van Wier uit Leeuwarden. Om 3 uur hoopt ds. J. Ketelaar zijn intrede-dienst te houden. 's Avonds om 7.30 uur is er een begroetingssamenkomst. De diensten van 10 uur en 7.30 uur worden gehouden in de Baptistenkerk, Beukemastraat 7. De intrede-dienst van 3 uur wordt gehouden in de Doopsgezinde Kerk te Sappemeer tegenover de R. K. Kerk. Afgevaardigden van de omliggende Gemeenten en broeders en zusters die met ons deze blijde dag willen gedenken zijn van harte welkom. Wenst u logies, dan gaarne bericht aan E. de Vries, Atlantapad 28, Hoogezand, vóór 11 november.

Nu de vakante tijd van de Gemeente alhier weer tot het verleden behoort, onze hartelijke dank aan de broeders Voorgangers die de Gemeente in het vakant-zijn hebben willen voorgaan.

Namens de Gemeente
Uw broeder in onze Here,

E. DE VRIES

Een echt feest

Het jongste „oktoberfeest", het jaarlijkse Beierse drinkfeest, heeft alle records gebroken. Volgens officiële opgaven namen er meer dan zes miljoen personen aan deel. Deze lieden dronken 3 miljoen liter bier, aten 230.000 kippen en stalen 20.000 bierkroezen, plus een leeg biervat van 225 liter. Er raakten 150 kinderen, onder wie een baby van 14 dagen, zoek en er waren 50 grote vechtpartijen. Meer dan 300 personen moesten in verzekerde bewaring worden gesteld, nadat zij in de grote bierhallen in gevecht waren geraakt. Nog 300 andere personen werden gearresteerd wegens zakkenrollen of ander soort diefstal. Een echt „feest" dus....

Slagzinnen

Er bestaan al verschillende slagzinnen om te wijzen op het alcoholgevaar bij verkeer. De nieuwste is wellicht die van Hoofdinspekteur Koppejan te Amsterdam, namelijk :

„een ongeluk zit vaak
in een klein glaasje".

Origineler vinden wij echter nog de slagzin die men in Zuid-Afrika op borden langs de grote wegen ziet :

„In die motor nog 'n sopie,
„In die kerkhof nog 'n hopie".

(Wereldstrijd).

VAN DE BOEKENPLANK

A. G. Schoonderbeek te Laren heeft in de boeken, die deze firma op de markt brengt, een vignet waarop we een goudzoeker bezig zien in een beek zijn gevonden schatten al spoelend te ontdekken. Ik zou niet graag willen beweren, dat het boek: In harmonie met het Oneindige, waardeloos is, maar de schrijver R. W. Trine, een Amerikaan, die het in 1897 schreef heeft ons niet zoveel te vertellen. Ik zou mij verwonderen als hij dat wel aan enigen uit dit geslacht had. Er komen bijbelcitaten genoeg in voor, maar dan meer om allerlei beweringen te staven dan om, van het Woord uitgaande, gedachten te formuleren, die de mens waarlijk in het licht van het Licht der wereld, Jezus Christus, zetten. Het is een prachtig uitgevoerd boek, telt 222 bladz., kost ƒ 4,90, maar het zal, naar ik vrees, niemand tot de Heiland der wereld voeren, terwijl toch dit boek juist beoogt de mens de verlossing te prediken. Van zonde en kruis wordt niet gesproken en daarom mist het de diepte van ellende en de hoogte van het heil, dat de gelovige door de bijbel heeft gevonden. H.

Wederkerige onderworpenheid, door N. J. Bolkenstein-van Binsbergen. Uitgave C. F. Callenbach, Nijkerk. Prijs ƒ 1,90.

Over de vraag of de vrouw in de kerk een ambt mag bekleden, wordt tegenwoordig druk gediskussieerd. Dit gaf Mevrouw Bolkenstein aanleiding dit boekje te schrijven. Ze beluistert de verschillende plaatsen in het nieuwe testament, die over de vrouw, haar verhouding tot Christus, tot de man en tot de gemeente handelen. Ze merkt, dat er een redeneren gevonden wordt van uit de synagoge en de daar heersende opvattingen, met de begeerte alles te vermijden, dat het evangelie onder de volken dier dagen in diskrediet kon brengen en de verkondiging schade doen. Zo is er een worstelen om aan te sluiten bij de (joodse) traditie en nochtans de blijde boodschap recht te doen en de vrouw en de verhouding tussen man en vrouw, te zien in het licht, dat in Christus over dit vraagstuk is opgegaan. Voor onze tijd betekent het: de overwonnen traditioneel-joodse beschouwingen los laten en de gelijkwaardigheid van man en vrouw praktisch erkennen. Wat toen werd nagestreefd: zoveel mogelijk blijven in de traditionele verhouding heer-slaaf, man-vrouw, terwille van de kansen van de evangelieverkondiging, moet nu juist, en dat om dezelfde reden, worden opgegeven: geen heer-slaaf verhoudingen meer, en geen man (heer)-vrouw (ondergeschikte) verhouding meer. Deze nieuwe verhouding, als vrucht van het licht, dat Christus over de mens laat vallen, is buiten de kerkmuren eerder aanvaard, dan daar binnen. Binnen de kerk moeten man en vrouw hun plaats in wederkerige onderworpenheid gaan innemen. Ook voor de vrouw moet het mogelijk zijn de Heer te dienen in de verkondiging van het evangelie en de zielszorg en de zorg voor hen, die lichamelijk en sociaal steun behoeven. Voor baptisten is dit gelukkig geen strijdpunt. Alleen: waarom staan de **vergaderingen** van de raad der gemeente, niet voor de vrouwelijke ambtsdragers open? L.

GEMEENTE EN JEUGD

II.

Wat is eigenlijk een jeugdleider? Sommigen zeggen, dat dat iemand is, die zich graag op de voorgrond plaatst in de gemeente, en omdat hij geen kans heeft in de kerkeraad te komen, zoekt hij zijn eer in de jeugdarbeid der gemeente.

Vanzelfsprekend is het laf om zo over een man, een vrouw, die in uw zondagsschool, uw jongens- en meisjesklubs werkt, te spreken.

Anderen zeggen, dat sommige mensen er een liefhebberij in zien om met de jeugd bezig te zijn. Daar zit in ieder geval al meer waars in.

Toch geloof ik niet, dat het juist is, om de arbeid van een jeugdleider en -leidster alleen vanuit de hoek van de persoonlijke liefhebberij te bekijken.

In de richtlijnen, die aan de kerkeraden gezonden zijn voor de jeugdzondag op 25 nov. a.s. wordt gezegd, dat de arbeid van de jeugdleider een dienst is, die in opdracht van de Heer en van Zijn gemeente verricht wordt aan de jongeren, die hem zijn toevertrouwd.

Ja, leest u die zin nog maar eens. Een jeugdleider/ster, is een dienaar/es. Zijn arbeid is geen hobby, maar een dienst. Hij heeft zich deze dienst niet zelf opgelegd, maar die is hem geschonken door Zijn Meester. Als jeugdleider te dienen in de gemeente, betekent het volgen van een roeping van Godswege. Zoals voorgangers, ouderlingen, diakenen en diakonessen in de gemeente naast hun algemene roeping om getuigen van Christus te zijn, nog een bizondere roeping hebben om de Heer te dienen in een bizondere arbeid in en voor zijn gemeente, zo heeft ook de jeugdleider naast zijn algemene roeping nog een bizondere roeping: hij mag zorgen voor de jongeren.

Vanzelfsprekend kan het zo zijn, dat een jeugdleider zijn arbeid graag doet. Dat het hem een lust is voor de zondagsschoolklas te staan, met de jongens en meisjes op te trekken in klubs en verenigingen. Zijn persoonlijke aanleg kan hem dringen om zich tot de jeugd te wenden; zijn bekwaamheden kunnen hem uitermate geschikt maken voor de jeugdarbeid.

Maar wij mogen een jeugdleider en -leidster nooit zien als mensen, die alleen maar zichzelf zoeken, die er een hobby op na houden, zoals anderen duiven houden, of aan radio's knutselen.

Wat een jeugdleider doet, doet hij voor de Heer. En voor Zijn gemeente. Dus ook voor de gemeente, waarvan u lid bent.

Die gemeente heeft een taak op aarde. Die gemeente heeft vele taken. Eén daarvan is de zorg voor de kinderen, voor de jongemensen. Jezus heeft de jeugd in de bizondere belangstelling van de gemeente aanbevolen. „Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet" heeft Hij gezegd. Dat is een opdracht, die onze Heer ons gegeven heeft. Welnu, de jeugdleiders voeren deze opdracht uit. Mede namens u. In opdracht van de gemeente.

Daarom is het goed, dat de kerkeraad nauwlettend toeziet, wie er in de verschillende takken van jeugdwerk arbeiden.

Maar daarom is het ook goed, ja noodzakelijk, dat de gemeente met haar gebed achter de arbeid van de jeugdwerkers staat.

Wat minder kritiek op hen, en wat meer gebed voor hen, zal hen zeker helpen.

BORNE, okt. 1956.

H. PLOEGER.

Vertalingsvragen

Een br spreekt zijn bevreemding uit over de weergave van Rom. 9 : 12 in de nieuwe vertaling. In de oude vertaling luidt het Godswoord tot Rebekka:

De meerdere zal de mindere dienen,

maar de nieuwe vertaling zegt:

De oudste zal de jongste dienstbaar zijn.

De oude vertaling geeft een meer letterlijke weergave en de nieuwe geeft de woorden weer naar hun betekenis. Met de meerdere wordt de oudste en met de mindere de jongste aangeduid.
Het woord „dienen" moeten we verstaan in de betekenis die dat woord had in het oude Israel. Het „dienen" van de oude vertaling is inderdaad het „dienstbaar zijn" van de nieuwe. Ten onrechte meent dus deze br wel dat de nieuwe vertaling er in dezen „volkomen naast" is.
De „machthebbende" in de oude vertaling van Matth. 7 : 29 is in de nieuwe veranderd in „gezaghebbende".
Bovenbedoelde br heeft altijd gemeend, dat Matth. hier zeide dat Jezus de mensen aansprak als machthebbende, d.w.z. dat zij macht hadden goed te doen, God te dienen, én om kwaad te doen, eigen weg te gaan en eigen zin te volgen. Jezus zou ze dus hebben aangesproken als verantwoordelijke mensen. Niet de **Heer**, maar de **leer** zou met dat woord getypeerd zijn.
Deze opvatting is wel beslist onjuist. Jezus sprak geen lege woorden, maar zijn woorden waren voertuigen van Zijn kracht. Daarom wordt gezegd, dat Hij sprak als Machthebbende.

L.

DIVERSEN

ZUSTERHULP CONFERENTIE GEWEST GRONINGEN EN DRENTE.

Zusters, u komt toch ook op onze Gew. Conferentie, welke D.V. gehouden zal worden op dinsdag 6 nov. in de Baptistenkerk te Musselkanaal. Gedenkt ook deze dag in uw gebeden.
Met hartelijke groet
Uw secr.esse G. SPREEUWEN—JANSMA.

MAANDBLAD „DE ZAAIER".

In verband met het Extra Kerstnummer zal het gewone december-nummer van De Zaaier (No. 515) enige tijd eerder verschijnen. Onze Zaaier-agenten moeten, indien ze van No. 515 een aantal exemplaren wensen, dat afwijkt van het bekende aantal, dit gewijzigde aantal **UITERLIJK a.s. woensdag 7 november** aan het Unie-bureau opgeven. Hier even goed op letten, broeders!
T. JANSMA.

Ds. J. van Dam, Mr Jan Gerritslaan 29 II te Haarlem is telefonisch aangesloten onder no. 02500-25593.

BEROEPINGSWERK.

De Gemeente Winschoten beriep als haar herder en leraar Ds. W. Veenstra te Treebeek.

FOUTIEVE NUMMERING.

Een oplettende lezer van ons blad, br. G. Zijlstra van Rotterdam, maakte er ons op attent, dat er sinds 10 aug. van dit jaar iets niet in orde is met de nummering van ons blad. Het blad van 3 aug. is genummerd 3325, terwijl het volgende nummer van ons blad met 3323 wordt aangeduid.
Het blad is dus nu in werkelijkheid steeds drie nummers verder dan op de voorpagina staat aangegeven.
Rekening houdend met deze opmerking hebben we vanaf heden de nummering weer in overeenstemming gebracht met de werkelijkheid.
E. R.

BESTE ZAAIER-ZAAIERS,

Het is prachtig dat zovelen onder ons werken met ons zo gewild maandblad, waarvan de oplage de laatste jaren gedurig stijgt. Hartelijk dank voor uw medewerking. Zo brengt u de beste boodschap in vele huizen.
Het Kerstnummer ligt nu klaar om in tienduizenden exemplaren gedrukt te worden. U zult verrast zijn over uitvoering en inhoud. Willen zij, die nog even wachten met hun bestelling, nu meteen een briefkaartje naar Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem sturen en hem vertellen hoeveel hij hen zal laten toekomen? Zouden sommige gemeenten toch nog niet hun bestelling een beetje verhogen? Meer dan 40.000 nummers komen zo meteen van de pers. Die zijn al besteld. Maar misschien zou u graag een paar meer hebben. Het kàn nòg!
Red.

Advertenties moeten UITERLIJK OP MAANDAG bij de administratie, Dalweg 77, Arnhem ontvangen zijn, willen ze nog in het nummer van die week opgenomen kunnen worden! Denkt daar voortaan goed om!

Vrijdag 9 november 1956 Jaargang 73 Nr 3339

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm. : Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Bedreigd Bestaan

Zalig die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het koninkrijk der hemelen

Matth. 5 : 10

De gemeente verkeert op aarde in een noodtoestand. Sedert het moment van haar geboorte wordt ze in haar bestaan op 't hoogste bedreigd.
Het is vanwege het Kind Jezus, de Zoon die zij door haar getuigenis, onder de volken baart: Openb. 12 : 1—6.

> Want in waarheid zijn zij vergadert tegen Uw heilig Kind Jezus, welken Gij gezalfd hebt, Herodes en Pontius Pilatus met de heidenen en de volken Israels. Hand. 4 : 27.

De tegenstand is kompleet. Het front is gesloten. Een, állen omvattende machtsconcentratie heeft zich op aarde gevormd. De blinddoeken zijn afgevallen; de zinnen hebben gespeurd uit wélke richting, van Wien hen gevaar bedreigt. Een heroriëntering heeft plaats gehad: de hemel is opgeklaard, de nevelen zijn weggetrokken. Zij hebben de richting gesnoven, van waar Hij nadert, wiens komst voor hen dodelijk zal zijn. Psalm 2 : 2. De wapens richten zich — vreemd genoeg ! — tegen een...... Kind. Maar dit kind is een heilig kind, het Kind van God. Richten de wapens zich inderdaad tegen dit kind? Tegen dit Kind alléén ? Tegen dit kind ten laatste ? Neen! Het gaat tegen dit Kind omdat het **Gods** Kind is. Het gaat hierom: Gód te treffen, God, die in dit Kind het veld betreden heeft; dáár is verschenen, waar Zijn vijand zich heeft ingegraven en Zijn macht betoont; dáár, „waar de troon des Satans is".

Dat is nu „in waarheid". Zó staan de zaken nu werkelijk. Elke andere beschouwing is er naast; de mening van verblinden !

Gelukkig wie de dingen zo door heeft. Er zijn afleidingsmanoeuvres. Het gaat niet links tegen rechts, Oost tegen West. De frontlinie loopt tussen beneden en boven. Het gaat — wetens of onwetens — tegen God en Zijn Gezalfde; tegen de Rechtvaardige. Tegen de ene Rechtvaardige strijden de vele doemschuldigen onder leiding van dié éne, óver wien reeds vonnis gestreken is, Joh. 12 : 31, die reeds uit de hemel is uitgeworpen; wiens definitieve verwerping alrede heeft plaats gehad.

* * *

Spreekt de Gezegende niet van zichzélf uit, wanneer Hij zegt: zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil? Die haar bezit: gerechtigheid, die recht staat tegenover God en tot elke prijs dat wil blijven, leeft onder zwaarste dreiging. Een vervolging ten dode wachtte dat „Heilig Kind Jezus" toen Hij recht wou blijven staan tegenover God, in de alléén zuivere houding der gehoorzaamheid. Niet deze gehoorzaamheid dreef Hem de dood in maar vanwege deze gehoorzaamheid is Hij door een geweldige vijand vervolgd, in uiterste engten gedreven ; gedood.

Deze gerechtigheid te bezitten en te bewaren betekent zich te laven aan de vrucht van de boom des levens. Die háár bezitten en haar bewaren worden geregeerd door de vrede van God en halen een oogst van vreugde binnen.

Maar deze gerechtigheid te bezitten en te bewaren hiér en nú, op het terrein van de God dezer wereld, staat gelijk met gehaat en vervolgd te worden. Zij wordt hier gevoeld als een uitdaging; als gerichtsvoltrekking. Satan siddert en al zijn handlangers rapen de krachten bijeen om de naderende beslissing te ontgaan.

Zij willen de Vrouw, de om Jezus verzamelde rechtvaardigen, de Vrouw, door en in wier getuigenis het Heilig Kind Jezus voor hen staat, doden. Met het verstommen van haar getuigenis zou het Kind gestorven zijn, verdwenen van hun operatieterrein, uit hun gehoorcirkel en gezichtskring.

* * *

Hij, die leeft (en dood geweest is !) verheft Zijn stem en zegent allen, die in en door Hem in het reine met God gekomen zijn en daarmede een aanstoot voor de volken zijn geworden. Tegen wie zich vergaderen Herodes en Pontius Pilatus met de heidenen en...... de stammen Israels. Hij zegent allen, die bereid zijn, teneinde dit goed te bewaren, te vluchten in de woestijn, in het eenzame, met achterlating van vader of moeder, van zoon of dochter, met het prijsgeven van bezittingen en van aardse toekomstverwachtingen. Hij zegent allen, die om GODS wil bereid zijn elke binding op te geven; de vreugde van het deelnemen aan de kultuur en haar goederen, aan muziek en schone kunsten.

Zalig, zegt Hij, zijn zij......

Zalig...... vanwege wat ?

Zalig is het woestijnvolk vanwege het feit, dat dáár de gouden Poort naar het Koninkrijk der Hemelen open staat.

Het leeft (in de woestijn) in hoger glans dan zon en maan uitstralen. Het Lam is haar Lichtbron.

* * *

Heeft de Gezegende niet over het meest eigene gesproken toen Hij uitriep (en mochten de einden der aarde het horen): zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid wil ?

L.

Bidt voor de HONGAREN

Hongarije, een volk van een kleine tien miljoen zielen, heeft een greep gedaan naar de vrijheid. Meer dan tien jaren heeft het onder de zware druk van het Russische communisme geleefd en geleden. De psychologie, de stroopkwast en de knoet zijn beurtelings door de onderdrukkers gehanteerd om het verlangen naar vrijheid uit te roeien en het volk te verwijderen van God en Zijn dienst.

Maar het is niet gelukt. Met groot geweld heeft dit verlangen zich baan gebroken in de achter ons liggende revolutie. En de Hongaren juichten, en miljoenen meelevende mensen met hen.

En nu? Gisteren, zondag, luisterden wij almaar weer naar nieuwsberichten die ons vertelden van een nieuwe, bloedige overweldiging van dit volk door de Russen. Zal de strijd dan vergeefs gestreden zijn? Diep bewogen heeft de hele vrije wereld, hebben alle Christenen meegeleefd met dit zwaarbeproefde volk. En hebben de laatsten hun gebeden opgezonden naar de troon der genade, naar Hem die beter dan iemand anders het lijden kent en een weg voor al Zijn kinderen.

———

Intussen kunnen wij mischien toch iets doen.

Allereerst is daar de oproep, verzonden aan al onze Gemeenten, om te willen kollekteren voor onze zwaargetroffen broeders en zusters. Een oproep, ook aan de andere Kerken van Nederland gedaan, vanwege de Oecumenische Raad. U zult daar zeker gehoor aan geven.

Dan is daar verder die grote stroom van vluchtelingen, moeders, kinderen en ouden van dagen, die Oostenrijk binnenkwam. Ook aan onze regering heeft Oostenrijk gevraagd, een deel van deze diepgetroffen Hongaren te willen opnemen. En ligt hier niet een prachtige kans, om werkelijke steun te verlenen in deze grote nood?

Moge God het Hongaarse volk, en ook de 20.000 Baptisten-geloofsgenoten bewaren in deze zware tijd.

Bidt voor de Hongaren! Wf.

OUDE VROUW MOEST VLUCHTEN VAN HUIS EN HAARD

In het Oostenrijkse Klingenbach, een van de weinige open punten in de Hongaars-Oostenrijkse grens, kwam een oude vrouw aan die ondersteund moest worden door een Oostenrijkse soldaat, waarvan deze foto een beeld geeft

Cliché welwillend afgestaan door het Friesch Dagblad

masker, dat hij draagt. God ziet wat er achter zit. Bedenk: de achterkant van ons leven ziet God, ons vragen, zoeken, worstelen. Wat zijn we in het verborgene? Zeer vrolijk voor Gods aangezicht? Heeft ontmaskering plaats gehad, dan geldt het er voor te waken, dat er niet een nieuw masker gaat groeien. Een ander, natuurlijk, maar niet minder een masker. In de hemel zijn alle levens doorzichtig.

En zijn we niet bestemd voor het leven dáár?

In de omgang met de Here Jezus Christus groeit geen masker.

Here, Gij **kenner der harten van allen!**
Verdraagt onze ziel dat?
Heer, waar dan heen?
Tot U alleen! L.

Zand en Zaad

Ik schrijf dit tien dagen voor U het leest. Dat betekent niets, wanneer men een uiteenzetting geeft over de pogingen van Paulus om het nieuwe godsdienstige leven, de nieuwe verhouding tussen de mens en God sedert het werk van Jezus Christus, te beschrijven, te formuleren. Ook niets wanneer men het leven van Luther nog eens tevoorschijn haalt en zich verbaast over de geestelijke kracht, de moed van deze monnik, die de kogel door de kerk joeg.

Maar wat er vandaag in de wereld plaatsgrijpt, althans aan deze kant, is zo dat het je helemaal bezighoudt; dat je van nieuwsdienst tot nieuwsdienst zit te wachten op berichten, die een verdere ontwikkeling van de situatie kunnen aanduiden. Wie weet waar we over tien dagen zijn — op dit moment rijden nog Russische tanks door de straten van Boedapest, ofschoon men veronderstellen mag, dat ze eruit zullen verdwijnen. En in de woestijnen tussen Israel en Egypte is de oorlog gaande tussen de legerafdelingen van beide landen. Engeland en Frankrijk hebben gezegd drie steden langs het Suezkanaal te willen bezetten om de vrije doorvaart te garanderen. Eisenhower dringt er op aan toch geen geweld te gebruiken en de gebruikelijke vrijwilligers uit de Sovjetrepublieken zouden er ook heen reizen, wanneer westelijke legers zich aan het kanaal zouden vestigen. Zo zitten we weer midden in de spanningen en tasten we onzeker naar de

KRONIEK

Wat gebeurt er in dit land in het N.W. van Zuid-Amerika? Bijna 300 jaar een Spaanse kolonie, maar sinds 1886 een zelfstandige republiek. Van de 12 miljoen inwoners is de grote meerderheid R. Katholiek en slechts een kleine minderheid Protestant. In „British Weekly" werden enkele artikelen aan de vervolgingen in Columbia gewijd. Wij hebben geprobeerd uit al die gegevens een overzicht samen te stellen.

Politieke verschuiving in 1946.

Columbia was het oudste en het meest stabiele democratische land van Zuid-Amerika. Het had een grote en permanente Liberale meerderheid. Maar in 1946 kwam er een splitsing in deze partij, waardoor ook bij de verkiezingen het stemmenaantal verdeeld was. De uitslag was toen: Gabriël Turbay (Liberaal, 437.089); Jorge Gaitán (Liberaal, 363.894); Mariano Ospina Perez (Conservatief, 565.489). Er was dus ook deze keer een sterke Liberale meerderheid, maar door de partij-splitsing kwamen de Conservatieven aan de regering.

Conservatieve greep naar de macht.

Om in deze situatie een eigen regeringsprogramma door te voeren, waagden de Conservatieven een greep naar de macht. In het begin stelden zij een coalitie-regering voor, waar de Liberalen mee akkoord gingen. Maar stuk voor stuk werden de Liberale leden gedwongen zich terug te trekken. Het leger en de politie werden gereorganiseerd en toen werd op zekere dag een burgeroorlog afgekondigd. Merkwaardigerwijze is hierover verder niets bekend! Er zou geschoten zijn, maar er werd nooit een schot gehoord. Geen enkele journalist werd iets gewaar, want er was niets! Maar er moest een aanleiding zijn om de Liberale meerderheid verder uit te schakelen en te vernietigen. Jorge Gaitán werd door sluipmoord gedood, eveneens de andere kandidaat der Liberalen. Een massale bijeenkomst, waarop men besloot om bij de regeling te pleiten voor het herstel van de menselijke rechten in het land, werd zondermeer als oproer gebrandmerkt, waarbij beroeps agitators de leiding zouden hebben. De regering brandmerkte deze zaak als een communistische samenzwering.

De Jezuïet Laureano Gomez. De man op de achtergrond.

Deze Gomez, die Jezuïet is en tegelijk de leider der Columbiaanse fascisten, organiseerde deze coup der Conservatieven. En sindsdien werkt hij systematisch aan de vernietiging van de Democratische inrichtingen en zaken. Een vrijgeleide werd ontworpen, dat men moest kunnen tonen. Het luidt als volgt:

„De President van de Conservatieve Partij verklaart, dat Mr .... drager van kaart No. ...... uitgegeven in........ heeft gezworen dat hij niet tot de Liberale partij behoort. Daarom moeten zijn leven, bezittingen en familie geëerbiedigd worden".

De parochie-priesters namen deze eed af en tekenden het vrijbiljet. Deze Gomez werd door de Paus onderscheiden met het Groot Kruis van de Orde van Piana. Sindsdien wordt de vernietiging van de democratie en het Protestantisme met alle geweld voortgezet. Communist of Protestant is voor hen hetzelfde begrip.

De beruchte regerings-order No. 4004.

Het optreden tegen de Protestanten, het verwoesten of het sluiten van hun kerkgebouwen is veelal een gevolg van de regerings-order No. 4004. De tekst hiervan luidt als volgt:

„Aan de burgerlijke en militaire autoriteiten van het Distrikt Amazona, te Leticia".

„Hierbij zend ik U een afschrift van het verslag, dat door de parochiepriester van Leticia, Padre Alberto de Cartagena, aan mij gericht was, betreffende de intensiviteit van de Protestantse propaganda in het territorium, dat onder zijn jurisdictie valt.

In zendingsgebieden, zoals die van het Amazona Distrikt, welke gereserveerd

---

allerachterste oorzaken van deze plotselinge gebeurtenissen. Vermoedelijk zullen wel velen gebeden hebben dat toch de volken de vrede mogen bewaard blijven, maar misschien hebben die velen maar één oog dicht gehad en hebben ze met het andere ook de telegrammen in de krant gelezen. Niemand Uwer twijfelt aan de macht van God om de boog te verbreken, maar ook niemand weet of God wel zal willen ingrijpen. Het zou ook kunnen zijn, dat de Almachtige voor een tijd de mensheid maar de weg wil laten gaan, die zij zelf tot eigen verderf kiest. De vader hield de jongste zoon ook niet van zijn plannen terug. Hij ontving hem alleen met oneindige liefde toen deze berooid en beschaamd van zijn rooftocht terugkeerde.

Natuurlijk is bij menigeen ook de uitdrukking: tekenen der tijden weer opgedoken. Dat is ook goed. Dat duidt aan, dat wij geloven, dat al wat gescniedt niet een zinloze voortzetting is van al wat geschiedde, maar dat alle gebeurtenissen duiden op een plan, dat aan de geschiedenis ten grondslag ligt. De vaart der volken is geen wilde vaart, hoe stormachtig de reis mag zijn en nog worde. Indien we het leven der mensheid moesten zien als een roer- en koersloze aangelegenheid. dan zouden we lachen, maar lachen als een bezetene; en huilen, maar niemand zou de tranen van onze ogen kunnen afwissen. De blauwdruk van God voor deze tijden op een millimeter nauwkeurig te lezen, is mij niet gegeven. Ik acht het zelfs niet nodig. De wetenschap dat zulk een blauwdruk er is, is voldoende. Zijn Zoon heeft in grote lijnen van de situatie onder de volken en gelovigen gesproken, toen Hij het einde schouwde. En Zijn dienstknecht in de verbanning heeft Hij zelfs details geopenbaard. Opdat wij niet zouden leven als degenen, die geen hoop hebben. Opdat wij, midden in het verdriet om het leven zelf, zouden getroost worden door deze woorden. Opdat wij midden in de verdrukking het hoofd zouden opheffen, wetende dat de verlossing van de Heer komt. De verlossing, waarop de ganse schepping met groot verlangen wacht.

Het geloof in de Heer en in de voleinding dezer bedeling naar Zijn wijsheid neemt het mede-lijden met de weg, die de volken gaan, niet weg. Het leed, dat de duizenden in de laatste weken trof en nog treft, moet elk mens ter harte gaan. Daarom kan men zich verheugen over de hulpakties, die onmiddellijk in vele landen opstonden om de nood te lenigen. Zo kan men toch ook in het Rode Kruis nog iets van de liefde hervinden, die aan het ene kruis op de heuvel geopenbaard werd.

Ik begon met: over tien dagen; nu zou ik kunnen schrijven: zeven. Drie dagen verder. Tussen radionieuws en krant heen en weer geworpen. Nog tasten wij in het duister omtrent het lot der volken, niet ver van ons vandaan. Moge de dageraad der vrijhied niet verzwarten tot een nacht van verschrikkelijk leed.

Maanden geleden schreven we enige regelen over onze vorstin. Op dit ogenblik vertoeft zij nog in het buitenland. Het komt mij voor dat onze regering teveel zwijgt en daardoor aan allerlei geruchten de kans geeft, die de tot dusver onvertroebelde verhouding van volk en vorstenhuis schaden. Wat niet weet deert niet. Maar het ten dele weten is erger dan de volle waarheid, hoe pijnlijk die zou zijn. Misschien gedenkt gij de vorstin en haar gezin in uwe gebeden. En dat is goed.

En wat zal er over een week te schrijven zijn?

In het jaar dat de koning Uzzia stierf, zag ik de Heer zitten op een hoge en verheven troon. De Heer zetelt voor eeuwig.

HUIZINGA

zijn voor de Katholieke evangelisatie overeenkomstig het Besluit van de heilige Stoel, vastgelegd in de bepaling van Art. 53 van de Nationale Constitutie, mag geen enkele godsdienst of sekte onder de bevolking zending bedrijven, noch in het geheim noch in het openbaar.

Deshalve moeten predikers van niet Katholieke godsdiensten, die blijven wonen in de missiegebieden, beroofd worden van de garanties der Constitutie: bescherming van leven, eer en goederen en vrijheid van geweten. Zij mogen alleen tegenover buitenlanders zich uiten over hun geloof, zo deze ook tot die godsdienst behoren, en dan in hun woonplaats en particulier.

Bij deze gelegenheid leg ik nog eens de nadruk op de instrukties, welke over dit onderwerp gegeven werden in de Circulaires 310-R en 1785 van het vorige jaar en No. 3792 van dit jaar. Gaarne bericht van ontvangst van dit stuk".

Uw dienaar,
Lucio Pabón Núñez
Minister.

Deze Dr. Lucio Pabón Núñez ontving zijn opleiding bij de Jezuïeten. En dan moet U ook nog weten, dat de missiegebieden driekwart van het gehele land omvatten.

Statistiek van de geloofsvervolging vanaf 1948.

Deze gegevens komen van het gemeenschappelijk Inlichtingenbureau, dat de volgende lijst van geloofsvervolging bijhoudt:

Verwoeste kerken: 47 kerken en kapellen werden door brand of met dynamiet verwoest, terwijl verschillende andere gebouwen, welke door de Protestantse kerken gebruikt werden, zwaar beschadigd werden.

Protestantse scholen werden gesloten: Sinds 1948 werden meer dan 200 Protestantse lagere scholen gesloten, waarvan de meeste op bevel van de overheid.

Protestanten werden gedood: 75 Columbiaanse Protestanten werden vermoord terwille van hun geloof.

Kerken werden gesloten: Sinds 1 januari 1956 werden op bevel van de overheid meer dan 40 Protestantse kerken gesloten.

Eeuwfeest van het Protestantisme: 1856—1956.

In 1856 bracht Rev. Henry B. Pratt het Protestants Christendom in Columbia. Op de 6e Algemene Assemblé van de Evangelische Federatie, welke in de maand juli gehouden werd, besloot men een serie speciale bijeenkomsten te beleggen om aan dit feit bijzondere aandacht te schenken. Bij deze Federatie zijn 15 Protestanse kerken aangesloten. Tijdens deze konferentie werden allerlei rapporten gehoord over de situatie der plaatselijke kerken, verder werden ook allerlei besluiten genomen om — ondanks de vervolgingen — het Evangelie op ruimere schaal te verspreiden. Er zijn duizenden christenen in de z.g. missiegebieden, die in het geheim vergaderen en in hun huizen samenkomsten houden om God te dienen zoals Gods Woord en hun eigen geweten dit eist. En dit gebeurt ondanks al de bevelen van Dr. Pabón Núñez.

G.Br.

ECU-NIEUWS

Rondreis 1956.

Met vaste hand bestuurde Br. De Haan de auto, volgeladen met ECU-leden, van Assen via Hoogeveen naar Den Helder, om vandaar nog 's avonds in Amsterdam terecht te komen. De volgende dag ging het in één ruk door naar Leiden, Schiedam en Pernis. Daar werd de grote sprong diep het Zuiden in genomen en het was al donker, toen we in Treebeek aankwamen. Nog laat in de nacht kwamen alle broeders weer behouden thuis. Zo was de route van de rondreis 1956. We hadden nog twee plaatsen méér willen bezoeken, maar dat bleek op het laatste moment niet meer mogelijk. We houden nog in petto!

Het waren drukke, maar mooie dagen. Want wat is het inspirerend met de broeders in verschillende delen van ons land, staande aan de fronten, in kontakt te komen. Wat zijn er een vreugden en een zorgen op onze pioniersterreinen. In één grote flits trokken de mogelijkheden en moeilijkheden aan ons voorbij. Want dat was steeds hetgeen onze Voorzitter Br. Olijslager vroeg: „Wat voor mogelijkheden hebt U, of zijn er moeilijkheden?

Assen—Hoogeveen.

Twee plaatsen, die samen met één voorganger werken. Ds. Blenkers verdeelt zijn tijd tussen beide Drentse steden. In Assen tobt men met een vergadergelegenheid, men zou er wel morgendiensten willen houden. Er is een kleine, maar getrouwe kern, die het werk draagt. De geschiedenis onzer Gemeenten leert, dat zo'n kern, hoe klein ook, onder 's Heren zegen ongetwijfeld vrucht zal dragen.

In Hoogeveen is de opkomst in de diensten uitstekend, zo vertelden de Raadsleden. Hoogeveen als plaats heeft het Baptisme aanvaard. Maar bij alle mogelijkheden zit deze Gemeente ook met de moeilijkheden van het gebouw, dat aan verdere restauratie toe is. Nieuwbouw. Grond is er wel. De broeders piekeren daar natuurlijk over. Maar is dit soort piekeren geen gezond teken van vooruitgang en groei! Er is nog nooit ergens iets groots tot stand gekomen zonder zorg en moeite. Waar het werk in Hoogeveen tot nu zo gestadig stand gehouden heeft, zal de Heer ook verder helpen!

Den Helder.

In de Marine-stad is al jaren geploeterd. Met maar enkele mensen werd hier gestart. Van Alkmaar uit hielpen de daar werkzame Voorgangers. Nu begint de vrucht van dit alles tevoorschijn te komen. De groep Baptisten is uitgegroeid tot een Gemeente. Nog wel klein, maar toch echt pittig. De opkomst is in de zondagmiddagdienst enorm. Verhoudingsgewijs lijkt het wat op Hoogeveen, waar ook drie- à viermaal zoveel bezoekers in de dienst komen als de Gemeente leden telt. Ook in Den Helder ziet men nu op een andere manier de toekomst in: de behoefte aan een gebouw is groeiend. Br.

LAAT „SILO" HERRIJZEN!!

De Utrechtse Bazar op 1 en 2 nov. slaagde uitstekend. U ziet hierbij een opname van de zaal vlak voor de opening. Op de achtergrond een aantal poppen uit de verzameling van H.M. de Koningin.

Het cliché voor deze foto is welwillend door Nw. Utrechts Dagblad afgestaan.

Agtereek doet hier gedurende de weekends zijn uiterste best, voorzover zijn studie dit toelaat. Zegen rust op deze arbeid, zodat de broeders vol plannen zitten.

Daar groeit iets in Den Helder. Het is nog een kleine plant, maar de Heer staat er achter!

Amsterdam: huizen, huizen als — klankborden!

Bij de intrede-dienst van Ds. Boeschoten uitten verschillende sprekers hun zorg over de reaktie van de nieuwe Evangelisatie-predikant in 's lands hoofdstad op al die hoge huizen, die beklommen en bereikt moesten worden. Beklommen en bereikt van binnen uit natuurlijk.

Nu, die reaktie viel best mee: „Die huizen kunt U ook zien als klankborden, waardoor het Evangelie verder doorklinkt", zei de nieuwe Voorganger.

Ds. Boeschoten zoekt op alle mogelijke (en desnoods onmogelijke!) manieren naar kontakten met mensen, die het Evangelie willen of moeten horen. Hoe meer adressen hij krijgt van zulke mensen, hoe liever het hem is. Van de ene relatie naar de andere en zo gaat het als een sneeuwbal, die steeds dikker wordt, of als een olievlek, die steeds meer uitvloeit door heel Amsterdam heen met dat kostelijke, rijke Evangelie.

Na zo'n paar weken valt er nog niet véél te vertellen, maar de start is fijn geweest en de beide Voorgangers van Amsterdam, zowel als de Gemeenteleden zijn van verwachting vervuld. Ook in Amsterdam heeft de Heer nog veel volk!

Even rust.

Zo was het al laat op de avond, toen we uit elkaar gingen. De ECU-leden sliepen kilometers van elkaar — al was het ook in dezelfde stad. Maar hun gedachten draaiden om dezelfde dingen, voor de nacht helemaal beslag op hen legde.

En ook de nacht had zijn eigen draden gesponnen, zodat zelfs één der ECU-leden zijn mede-reizigers de volgende morgen vergastte op een schone droom. Een droom vol perspectief. Maar biedt het ECU-werk dan ook niet uitsluitend perspectieven? Daarover de volgende week meer.

Zorgen genoeg. Maar uitzichten nog méér!

En achter dit werk rijst hoog de Gestalte van onze Heiland, Wiens roep ook nu klinkt: „Gaat heen, verkondigt het Evangelie"!

Utrecht. BROERTJES

Verantwoording

In de maand oktober werden in het Unie-bureau de volgende giften en bijdragen ontvangen:

1) voor de E.C.U. (evangelisatie): Stadskanaal f 200; Groningen-Z. f 150; Den Helder f 6.48; Eindhoven f 78.09; N. Pekela f 100; Rotterdam-C. f 52; Den Haag f 250; Siddeburen f 15; Vrieschelo f 111.14; Harlingen f 65.15; Leeuwarden f 103.35; Delfzijl f 46.76 en 24.69; Musselkanaal f 20.82; Groningen-N. f 137.76 en f 45; mej. W. R. te H. f 5; mej. A. M. te A. f 10; N.N. te H. f 3. Het begrote maandelijkse gemiddelde is hiermee met bijna f 500 overschreden! Dat is een mooie stap vooruit. Maar wilt u, gemeenten, dat de achterstand geheel ingehaald en de mindering op de subsidies bij het jaareinde ongedaan gemaakt wordt? Dan moet er nog tegen de f 3000 voor de ECU in de maanden november en december opgebracht worden! Maar dat dóén we toch, is het niet?

2) voor de Opleiding: Stadskanaal f 125; Groningen-Z. f 30; Den Helder f 1.60; Eindhoven f 19.40; Rotterdam-C. f 13; Den Haag f 75.75; Siddeburen f 10.50; Leeuwarden f 46.02; Vrieschelo f 63.25; Groningen-N. f 33.60; Daarlerveen f 43.10. Voor de Opleiding is meer dan het dubbele van het verwachte maandelijks gemiddelde opgebracht! Aangaande de gelden voor de Opleiding bestaat dan ook betreffende dit jaar geen zorg meer.

3) voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): Emmen f 40; K. te D. H. f 3.90; N.N. te H. f 2.60; Stadskanaal f 155; Den Helder f 2; Eindhoven f 24.25. Hier het maandelijks gemiddelde helaas niet gehaald en de achterstand over de eerste 10 maanden bedraagt dan ook vrijwel f 775.—. Zal de hulp inzake kerkbouw voor zwakke gemeenten dit jaar volgens de opzet kunnen plaats hebben, dan moet er over de maanden november en december nog zo'n f 1350 opgebracht worden. Zouden we dát niet kunnen? Kom, als we ons even inspannen, is ook deze belangrijke zaak met het jaareinde weer voor elkaar!

Betreffende de Vrijwillige Bijdragen wil ik nog graag in het algemeen er even vriendelijk aan herinneren, dat deze ten goede van het jaar komen, waarin ze in het Unie-bureau ontvangen worden. Zamelt u dus in uw gemeente op de een of andere wijze gelden in ten behoeve van de E.C.U., van de Opleiding of van het 10-cents-fonds van de U.B.S., welke bedoeld zijn voor het jaar 1956, zorgt u er dan a.u.b. voor, dat deze uiterlijk op **31 december** in het Unie-bureau **ontvangen** zijn.

4) Voor het te stichten **Ned. Bapt. Centrum** werd in oktober ontvangen: Stadskanaal f 1000; mevr. T. B. te W. f 5.50; E. d. H. te B. f 7.50; mej. W. R. te H. f 5; E.E.veen f 344.94; N. Pekela f 70; Vrieschelo f 206; Hoogezand f 306.25. Hiermee zijn we op de ladder geklommen tot f 5498.88 (na aftrek van de gemaakte kosten blijft er netto f 4751.41). We klimmen volhardend hóger!

Hartelijk dank aan allen, die gaven!

5498.88

De Unie-administrateur,
T. JANSMA

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de U.B.S., Arnhem.

VOOR DE ZONDAGSSCHOOLLEIDERS IN GEWEST Z.O.-GRONINGEN EN DRENTE

Wat doe ik 10 november 1956?
Dan ga ik naar Emmen!! Vast en zeker!!
Want.... daar komen **alle** zondagschoolleiders-en -leidsters bij elkaar om?
Wat te doen?
Om daar te luisteren naar een zeer lange inleiding en een nog langere bespreking??
Mis! **Helemaal mis!** Niks hoor!
Daar op de konferentie zingen wij onder meer ons hoogste lied, ja, ons mooiste lied!
Daar is muziek; de fijnste muziek; de mooiste muziek!
Daar is het feest, een groot feest! **Daar wil ik bij zijn!**
U natuurlijk ook, is het niet?
Daar bereid ik mij voor op het grootste feest, dat de wereld kent en zal kennen: „Kerstfeest!"
De Zoon des Mensen is gekomen!
U gaat terug met een blij en opgewekt hart! Met een schat van nieuwe liederen en nog veel meer, wat u voor geen geld weer zou willen missen.
Daarom ga ik naar de konferentie!
10 november 1956 om half vier in de Baptisten Kerk te Emmen.

Tot ziens dus.
Namens de sekretaresse,
A. RAADSVELD

Kerkelijke lektuur voor blinden

Het is een verheugend verschijnsel, dat er in onze tijd zo overvloedig gelegenheid bestaat om zich te abonneren op kerkelijke lectuur. Welk een grote bouwende en evangeliserende werking gaat daarvan uit.

Er is evenwel een groep personen, die deze bladen niet kan lezen. Het kerkelijk nieuws, dat tot deze mensen komt, ontvangen zij zeer beperkt meestal via de radio. Gedoeld wordt hier op de blinden. Het is niet doenlijk voor elke groepering een afzonderlijk blad in brailleschrift te doen verschijnen. Daarom is er een comité gevormd, dat zich heeft beziggehouden met de vraag hoe in de bestaande leemte kan worden voorzien.

Het voornemen bestaat nu, zo God het wil, een maandblad in braille uit te geven, waarin artikelen worden opgenomen van alle Protestants-Christelijke richtingen. Het brailledrukwerk zal worden verzorgd door het Chr. Blindentehuis „Sonneheert" te Ermelo.

Braillewerk is evenwel zeer duur en als gevolg daarvan is het voor vele niet-zienden vrijwel onmogelijk zich van deze noodzakelijke lectuur te voorzien, wanneer zij de werkelijke abonnementsprijs zouden moeten betalen, namelijk ongeveer f 25.— per jaar.

Daarom is er aan de Raden van de diverse Protestantse kerken een circulaire verzonden met het verzoek deze arbeid, waarmee wij ook vele buitenkerkelijke blinden hopen te bereiken, met een jaarlijkse bijdrage te steunen. Met vreugde hebben wij thans reeds kunnen konstateren, dat vele Kerkeraden hun financiële steun hebben toegezegd en het laat zich aanzien, dat in januari 1957 met de nieuwe arbeid kan worden begonnen. Mogen wij echter langs deze weg nogmaals een beroep doen op die Kerkeraden, waarvan wij tot dusver nog geen antwoord ontvingen, ons hun steun niet te onthouden? We hebben Uw hulp dringend nodig wil het werk, dat wij ons ten doel hebben gesteld, zo goed mogelijk slagen. Het geestelijk welzijn der blinden zal hiermee ten zeerste zijn gediend.

Medewerkers(sters) van verschillende richtingen worden gevraagd voor het blad goede copie te leveren. De boodschap van het werk van Jezus Christus wordt dan ook op deze wijze gebracht tot hen, die deze thans niet in voldoende mate zelf kunnen lezen, omdat hun de lectuur daarvoor momenteel nog ontbreekt.

En wanneer er zich onder U, lezers, personen mochten bevinden, die de uitgave van dit blad financiëel willen steunen, mogen wij dan Uw bijdrage ontvangen op postrekening No. 107283 ten name van H. Zwikker, Javastraat 142, Nijmegen, en

GEMEENTE EN JEUGD

SLOT

Wat is Baptistische jeugdarbeid?

Er zijn in ons land ettelijke tientallen jeugdorganisaties, die vele typen van jeugdwerk vertegenwoordigen. Er is kerkelijk jeugdwerk; er zijn jeugdorganisaties, die de politieke vorming van jongemensen beogen; er zijn groepen, die de nadruk leggen op de lichamelijke ontwikkeling (sportorganisaties); weer anderen bedoelen een harmonieuze ontwikkeling van lichaam en geest te bereiken.

Het jeugdwerk van een Baptistengemeente is geen jeugdwerk in de gewone zin van het woord. Wat in verschillende jeugdbewegingen **doel** is, is bij ons slechts **middel.** Wij sporten bij tijd en wijle met onze jongeren; wij kamperen met hen; wij leren hen handwerken of pingpongen; wij spreken met hen af en toe over politieke en maatschappelijke problemen, maar het gaat ons er nooit om hen één of andere sport te leren, hen tot bekwame kampers te maken; hen tot uitblinkers in handwerken of pingpongen te maken. Vanzelfsprekend ontkennen we de waarde van een eerlijke sportbeoefening niet; we zien zeer zeker het nut van een nadenken over politieke en maatschappelijke problemen; een goede kampeerstijl is ons veel waard.

Wat is dan ons doel? Het gaat ons in ons jeugdwerk om de vorming van de jongemens, en wel in een bepaalde richting: naar de gemeente der gelovigen heen. Dus vorming tot mensen, die geschikt zijn voor de gemeenschap der heiligen.

Deze arbeid doen wij aan de kinderen der gemeenteleden. Ons jeugdwerk wil een hulp voor de ouders zijn, om hun kinderen tot Jezus — en dus ook tot de gemeente! — te brengen. Daarom is een jeugdwerker altijd een vriend en medewerker der ouders. Hij probeert uw kind ook tot Jezus te brengen. Zoals u dat in uw gezin met uw eigen kinddoet, zo doet de jeugdleider dat met uw en andere kinderen in een aparte gemeenschap: in de zondagsschool, in een jongens- of meisjesklub, in de rijpere jeugdgroepen.

Juist deze gemeenschap is zo belangrijk. Het kind, de jongemens leert al vroeg, dat het rekening te houden heeft met anderen. Het leert, dat het zich niet altijd kan doorzetten. Dat kan én voor het kind, de jongemens, én voor de jeugdleider een ontzettend zware opgave zijn. Maar ook hier geldt het: jong geleerd, oud gedaan. Uit het jeugdwerk groeien de gemeente-leden.

Dit jeugdwerk zouden we het beste kunnen typeren met de benaming: jeugdzielzorg. Het heeft veel en vaak de vorm van massa-zielzorg (evenals de prediking van het Woord Gods!), doordat het gedaan wordt in en aan een groep. Het wordt gedaan door een vertelling uit de bijbel, door het voorlezen van een verhaaltje-met-een-moraaltje, door een spel, enz. Op alle geëigende manieren wordt geprobeerd het kind, de jongemens besef van normen en geboden, van zonde en genade bij te brengen. Ook door persoonlijke gesprekken, tijdens of buiten de klub-uren.

Gelukkig heeft ons jeugdwerk altijd een open karakter gehad. Het staat niet alleen open voor kinderen van gemeenteleden, maar ook voor anderen. Wij prijzen ons zelfs gelukkig, als er veel „buitenkerkelijke" kinderen en jongemensen komen. Ook hun willen wij graag het evangelie verkondigen. En we doen dat in vormen, die de jeugd kan verstaan. We maken gebruik van allerlei middelen: sport, kamperen, handwerken, enz. Al deze middelen kunnen iets goeds uitwerken in een jong leven. Het leert hun sportiviteit, stijlvol leven, waardering voor de arbeid, het waardevolle van een liefhebberij. Maar het doel blijft: verkondiging van de blijde boodschap.

Deze vorm van jeugdwerk kunnen we het beste typeren met de benaming: evangelisatie.

Zo liggen er in ons jeugdwerk twee lijnen: zielzorg en evangelisatie. Dikwijls zijn beide lijnen niet van elkaar te onderscheiden. Dat is ook niet nodig, als het doel maar duidelijk zichtbaar blijft: jongemensen winnen voor Jezus Christus en Zijn gemeente.

BORNE, nov. 1956. H. PLOEGER

mag deze bijdrage dan een jaarlijkse donatie zijn?
Ook op andere wijze kunt U nog helpen. Mochten er zich onder Uw familieleden of kennissen blinden bevinden, die het brailleschrift kunnen lezen, wilt U hen dan van de uitgave van dit blad vertellen en hun vragen zich te abonneren? De abonnementsprijs zal slechts drie gulden per jaar bedragen dank zij de financiële steun van velen, waarvoor wij zeer erkentelijk zijn. Abonné's kunen worden opgegeven bij: K. Heeringa, Bandoengstr. 18, Groningen.

En tenslotte nog de samenstelling van het Comité Kerkelijke Lectuur in Braille:

Mr J. de Boer, Direkteur van de Christelijke Werkinrichting voor Blinden, Amsterdam; voorzitter.
K. Heeringa, Sekretaris van de Ned. Chr. Blindenbond, Groningen; sekretaris.
H. Zwikker, Nijmegen, penningmeester.
J. W. List, Rotterdam.
Ds. A. Broek, Gereformeerd Predikant, Groningen.
Ds. H. G. Groenewoud, Ned. Hervormd Predikant, Groningen.
Ds. Joh. Prins, Chr. Gereformeerd Predikant, Groningen
E. van Ruller, Hoofdredakteur van de Nieuwe Provinciale Groninger Courant, Groningen.

De vier eerstgenoemde personen zijn nietzienden, waarvan twee Gereformeerd en twee Ned. Hervormd.
Als redakteur zal optreden de heer H. de Jong, journalist te Utrecht.

DIVERSEN

Ds. J. H. BLENKERS te Hoogeveen is telefonisch bereikbaar onder nummer 05280-2068.

BESTUREN-CONFERENTIE
De gecombineerde Gemeenteraden Conferentie van de Noordelijke en Veenkoloniale Bond wordt D.V. gehouden op zaterdag 17 nov., 's middags 3 uur te Winschoten.
Mr Mostert van Groningen zal spreken over: „Gemeente en Jeugd" en Ds de Jong van Muntendam over: „Gebedsgenezing". Op beide inleidingen volgt bespreking.
Alle bestuursleden van voornoemde Bondsgemeenten worden vriendelijk voor deze vergadering uitgenodigd. De sekr.

BOND VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN FRIESLAND
Uitnodiging tot het bijwonen van de Besturen Conferentie der Friese Gemeenten op WOENSDAG 21 NOVEMBER 1956 v.m. 9.30 uur in de Hartman Visserzaal te SNEEK.
Het programma is zeer actueel en aller belangstelling waard.
Laten wij allen komen brs. en deze dag biddend voorbereiden.

Programma:
1. Aanvang en begroeting (9.30 uur) **Bidstond**
2. Openingswoord van de voorzitter
3. Notulen en eventueel ingekomen stukken
4. **„Gemeente en Israel"**, referaat Ds Lindeman van Sneek
5. „Catechetisch onderwijs", verhandeling Ds C. van Wier
6. „Plan Friesland", door vertegenw. van Harlingen
7. **Nieuws van de fronten"**
8. Is er deze winter door ons iets gezamenlijk te doen? (algemene bespreking)
9. Rondvraag en suggesties voor de volgende Conferentie
10. Sluiting (plm. 4.30 uur)

ADVERTENTIES

JEUGD EN OUDERS

De Haagse editie van het „Vrije Volk" had de vorige maand een uitgebreid artikel over de jeugd in de binnenstad van de residentie.
„Er vinden de laatste tijd ergerlijke dingen plaats in het centrum dat gedurende de avonduren het domein wordt van een verdorven jeugd. Een jeugd die zich niet ontziet voorbijgangers lastig te vallen, politiemannen uit te dagen en uit schelden of te vechten. Liefst met velen tegen één", zo lezen we.
Dat is al een kwestie van enkele jaren, maar het wordt steeds erger. Die jongens gaan prat op hun lichaamskracht. Soms hebben ze boksbeugels bij zich. De agenten worden beledigingen van de grofste soort naar het hoofd geslingerd. En dan gaat het artikel verder:
„Eendracht maakt macht, is het principe waarvan deze jongeren zich bedienen. Deze eendracht maakt het mogelijk, dat zij drank krijgen in de café's, ook al zijn zij onder de leeftijd. Zij eisen **drank**, of anders......
En de kastelein schenkt. Ook aan de knapen wie het eerste slordige vlas nauwelijks rond de kaken groeit.
Hij schenkt aan de jongens, die een zakgeld van een gulden of dertig per week kunnen opmaken, omdat zij zelf verdienen. De kastelein schenkt. Want hij denkt aan zijn zaak, zijn glazen, aan zijn eigen schamele bestaantje.
U kent ze misschien, die kroegjes. Een tapkast met wat krukken er omheen, een biljart, stoelen, tafeltjes met gore kleedjes, soms een juke-box. Je vindt ze aan de Hoefkade, in de Wagenstraat, in de Transvaalbuurt, in de Schilderswijk bijvoorbeeld.
Onder de invloed van de afgedwongen borrels trekken de knapen de straat op.
Ze zoeken meisjes. Vijftien en zestien jaar oud......"

In diezelfde dagen had het „Eindhovens Dagblad" een uitstekend hoofdartikel, waarin de nauwe samenhang tussen drank en misdaad werd uiteengezet, en waarin zeer terecht gewezen werd op de verantwoordelijkheid der ouders.
„In een stad als de onze", aldus het artikel, „waar vlot verdiend en nog vlotter uitgegeven wordt, groeide al een asfaltjeugd nog vóór de bestrating deze jongelieden de bodem voor hun benaming bood. Voor de jeugdverenigingen zijn zij de ongrijpbaren met als voorland na de kroeg de cel en voor de gladde vogels het verborgen kwaad, dat lang ongestraft kan blijven." En: Het is de doem van onze welvaartstijd, dat zij in weinig verschilt van de crisisperiode. In deze laatste gold als verontschuldiging, dat men zijn leed moest vergeten en dat er nood was; de drank moest dan in de eerste, de diefstal in de tweede voorzien. Tegenwoordig, nu ieder werkwillige heel behoorlijk zijn brood kan hebben en nog goedbelegd bovendien, tegenwoordig is het bezitzucht, die de verschrikkelijke verslapping teweegbrengt. Iedereen wil alles hebben en steeds kleiner wordt het aantal van de medeburgers, die nog maat weten te houden, maat in het kopen, maat in het zich in schulden steken, maat in de genotmiddelen.
Meestal geven de ouders zelf het slechte voorbeeld. Zij kunnen hun kinderen niets meer weigeren, zij voeren de genotzucht op, zij laten zich tenslotte afdreigen wat zij eerst, zwak, nog wilden weigeren. Het begrip tractatie, iets bijzonders krijgen op een bijzondere gelegenheid, is te enenmale vervlakt bij de moeders — men kan ze overal en bijna heel den dag in de stad aantreffen — die zonder enige feestelijke aanleiding hun kinderen aan snelbuffetten staan vol te stoppen met dure ijsjes en dure gebakjes. Jongelui, die niet eens op hun benen kunnen staan, want hun geliefkoosde houding is met de handen in de broekzakken tegen een muur te hangen, hebben steeds meer behoefte, een opgevoerde behoefte aan de nicotineprikkel van sigaretten. Zij groeien op zonder gevoel van eigenwaarde en in een voortwoekerend egoïsme, dat hen tot slappelingen maakt, die straks geen weerstand meer kunnen bieden aan andere verleidingen, omdat hun willoosheid nog maar e.e.n prikkel kent: die van het h e b b e n." („Wereldstrijd")

Vrijdag 16 november 1956 Jaargang 73 Nr 3340

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 6.— per jaar; buitenland f 7.50

Het wegwijzende Woord

Hoofdstuk 3
van het boek
Genesis

Er is wel haast geen gedeelte in de bijbel dat ons zo duidelijk de absolute verlorenheid van de mens doet zien en tevens de zoekende liefde Gods. Deze mens die luistert naar de stem van Satan, Gods gebod overtreedt en dan zichzelf voor God tracht te verbergen, deze mens is verloren. Duidelijk blijkt ook, dat de mens, wat zijn eeuwig heil betreft, volkomen hulpeloos is. Hij kan geen boete doen, noch zich bekeren, zonder Gods hulp.

Zeker, de mens is geen dier. Adam heeft een geweten. Hij kent schaamte en vrees, maar dit ontwaakte geweten drijft hem niet uit tot God. Integendeel, de zondaar vlucht voor God en zoekt het duister. Het geweten klaagt wel aan en de mens tracht zichzelf wel te verontschuldigen. Een sprekend geweten maakt wel onrustig en losgeslagen. Het kan de mens drijven tot in de nacht van de diepste vertwijfeling, maar het brengt nooit zonder meer tot God. Neen, het geweten alleen kan de mens geen licht geven over zijn ware toestand en het oordeel Gods. Onze klokken moeten met de zon gelijk gesteld worden om de juiste tijd aan te kunnen geven. Zo moet ons geweten altijd weer gecorrigeerd en versterkt worden door het woord van God. Hoe meer wij ons in het woord van God verdiepen, des te nauwer gaat ons geweten werken. We zien hoe langer hoe meer wat goed en kwaad is en worden ons steeds meer bewust, dat we tegen God alleen gezondigd hebben. Toen God tot Adam zei: „Gij hebt gegeten", kon Adam zeggen: „Ik heb gezondigd". God leert ons zelf het eerste woord van de taal van het nieuwe leven zeggen. De belijdenis: Ik heb gezondigd, leren we slechts door Hem en uit Zijn mond. Ook dat we zondaars zijn leert ons alleen Zijn woord. God openbaart het ons en dat is genade. We kunnen er ons niet eens op beroemen, zelf te hebben gezien, dat we verloren waren. Neen, van onze kant is er niets. Wij zijn „dood in de misdaden en zonden". Van God alleen komt onze redding, ons heil rust in genade. De mens zondigt en overtreedt het gebod van God. De mens vlucht van God weg. De mens tracht zich te bedekken, te verstoppen en te verontschuldigen. Maar God zoekt die mens. Hij roept en openbaart de zonde. Hij leidt tot belijdenis en bekering. Het valt op, dat in de geschiedenis van de zondeval geen woord voorkomt van berouw.

Bij David en de verloren zoon was het anders. Leest u maar Ps. 51 en Luc. 15. Eerst was Adam opstandig en brutaal en trachtte hij zijn schuld te verbergen. Nu het ontdekkende woord tot hem komt is hij geslagen, verlamd en verstomd. Zo valt hij ook in de hand van God, dat is de hand der genade. Ja, want boven en voor alle ellende en vloek is er de genade Gods. De vreselijke vloek over de mens zou tot een ondraagbare last geworden zijn en zou alle moed hebben gedood indien niet eerst de slang geoordeeld en de Redder beloofd was. Omdat deze ster er is, kan de mens de weg vinden op deze vervloekte aarde, door alle ellende en nood. Het woord der genade is het eerste na de zonde en daarom verlicht dit woord alles, ook het ergste. Daarom kunnen wij zingen: Door een nacht hoe zwart hoe dicht, voert Hij ons naar 't eeuwig licht. Alles moet nu medewerken ten goede, voor wie op de genade vertrouwt. Alles eindigt in genade en heil. De genade greep al naar ons toen wij nog vluchtten. De genade komt reeds uit in het oordeel dat Adam zwijgend aanhoort. De slang wordt geoordeeld als een misdadiger, zonder meer. Voor de mens staat tussen schuldbelijdenis en straf de genade, hier aangekondigd in de kopvermorzelaar, dat is Christus.

Belofte van heil en genade gaat voor alles. Over deze geschiedenis vol jammer gaat de zon op. Ook de geschiedenis van de zondeval is evangelie. Heel het woord Gods is evangelie, de blijde boodschap van een roepende en vergevende God. Het roepen Gods was er de eeuwen door. De ganse dag strekte Hij Zijn handen uit tot een ongehoorzaam volk. Genade was er in alle tuchtiging en oordeel over Zijn volk. Hoe hoger de zonde steeg, des te overvloediger stroomde de genade. Tot eindelijk het evangelie kwam in het woord van God, dat is in Christus. Toen heeft God die alles doet in het werk der verlossing, het laatste gedaan. Hij nam onze zonde op zich en heeft ons met zichzelf verzoend door het bloed van zijn zoon.

Ver over heel de geschiedenis van de mens grijpt deze daad van het sterven van Gods zoon. Hij verzamelt de zijnen uit alle geslachten van Adam tot de laatste die binnengaat. Het is steeds weer dezelfde genade die zich uitstrekt tot de mens van het paradijs en tot de mens van onze tijd. Zoals God Adam greep en dat eerste verloren kind weer naar huis riep, zo gaat zijn roepen en trekken ook nu nog door heel de wereld.

Wat destijds begon, toen God riep: „Adam, waar zijt gij?" werd voltooid toen de Zoon van God uitriep: „Het is volbracht". Wat zullen wij doen? Genade genade laten, er niets aan af- of toedoen. Geloven in het evangelie. Wij moeten Jezus aanvaarden, in wien God nog altijd blijft zoeken, het hart dat naar Hem nimmer vroeg.

Ds G. W. Tijman.

Losse Schakels

Christus-Prediking Als we vragen naar de inhoud van de prediking der apostelen, dan is het antwoord: ze predikten Christus. Ze predikten niet de maagdelijke geboorte, maar de uit een maagd geboren Zoon van God zij predikten niet de wederkomst, maar de wederkomende Heer. De boodschap, die zij brachten betrof Hem. In Hem wisten ze dat verborgen waren alle schatten, geschonken alle zegeningen. Wie Hem niet kent, kan geen evangeliebode zijn, wel een godsdienstleraar en dan ook wel een leraar van de christelijke godsdienst. Maar de geroepen evangelieprediker staat in betrekking tot een Persoon en spreekt van deze betrekking uit. „Opdat ik Hem kenne", met dat woord geeft Paulus ons de sleutel in handen van zijn raadselachtig leven. Vanwege die begeerte ging hij over hoogten en door diepten; boog hij de rug voor geselslagen en legde hij zijn handen in boeien. Om Hem te zien hebben we de verlichte ogen van het verstand nodig gelijk de Heilige Geest ze ons wil geven. Hij is het, die temidden der gouden kandelaren wandelt opdat alle hun licht zullen werpen op Zijn Persoon! Hij is het brandpunt van de Schrift. Het veelzijdig getuigenis van het Woord, voortijds vele malen en op velerlei wijze gesproken door de profeten, betreft Hem, in Wiens Persoon God op aarde is gekomen.

Johannes'-Getuigenis Is het in de evangeliën anders dan in de Handelingen en de brieven? Wordt in de evangeliën iets anders gedaan, dan Christus verkondigd? Johannes de Doper deed niet anders, dan getuigen van, en wijzen op het Lam van God, dat de zonde der wereld wegnam. Het ging in zijn prediking om Christus. Verontwaardigd wees hij de gedachte af, als zou hij zichzelf brengen en spreken als ware hij de Beloofde en Verwachte. Sprekende over Jezus en over zichzelf, zeide hij: Hij moet wassen en ik minder worden. Zo was zijn prediking Christo-centrisch, getuigenis van Christus en voor Christus.

In de Evangeliën In de evangeliën treedt Johannes de Doper terug. Jezus treedt naar voren nadat Hij door de Geest in de woestijn geleid, verzocht geworden is van de Overste dezer wereld, en de weg naar Golgotha klaar voor zich ziet liggen. Opmerkelijk is het, zo weinig als in de brieven terug gegrepen wordt op hetgeen de Here Jezus gezegd heeft, en hoe haast uitsluitend gewezen wordt op zijn lijden, kruisdood en opstanding. Trouwens, het is reeds opvallend, welk een groot gedeelte van de evangeliën gewijd is aan de gebeurtenissen uit de laatste week van het leven van onze Heer. De schrijvers der evangeliën haasten zich om aan de beschrijving van het lijden en sterven van onze Heer toe te komen. Het is als willen zij zeggen dat dat voorafgaande zijn zin en doel eerst onthult in de uitgang die Jezus te Jeruzalem volbrengt als Hij zich laat kruisigen. Dat was de voleindigde onthulling van Zijn Persoon. Daar werd Hij openbaar, beter dan in al hetgeen Hij voor dien deed en zeide. Wie dat voorafgaande verstaan wil, moet het evangelie lezen van het einde naar het begin (zoals trouwens met heel de bijbel het geval is). Vanuit het einde (dat voleinding is) wordt het voorafgaande recht gezien en verstaan. Jezus wilde het Kruis als middel voor Zijn **volledige** zelfonthulling. Want zelfonthulling was óók al hetgeen Hij deed en zeide, aleer Hij Golgotha opging. Elk wonder laat zijn licht op Hém vallen en elk woord, dat Hij sprak, was zelfopenbaring.

IK-Verkondiging Dat er eens melaatsen gereinigd werden zegt — hoe belangrijk het voor de betrokkenen ook was — zo weinig in de loop der mensheidsgeschiedenis. Dat er eens doden werden opgewekt, droogde toen wel tranen en was voor hen, die om deze doden treurden, wel zeer vertroostend, maar die doden zijn na korter of langer tijd andermaal gestorven. Zo heel belangrijk zijn deze feiten, op zichzelf beschouwd, dus geenszins. Wie er geen diepere zin in vermag te vinden en er geen Geluid van Elders, in kan opvangen, heeft er niet veel aan.

Zo (betrekkelijk) mager moeten de evangelie-berichten wel zijn voor hen, die er van uitgaan, dat het bij de evangelisten om de opgewekten, de gereinigden, de genezenen ging. Deze figuren verdwijnen allen in het donker der geschiedenis. Het laatste wat we van hen weten is, dat ze zijn gestorven. Mooie, boeiende verhalen waren de evangeliën dan, maar geen Verkondiging; ze bevatten geen Boodschap. Men kon ze, min of meer geroerd, terzijde leggen. Het ware — op zijn best — historie, het lag áchter ons, het was voorbij en we kunnen klagen: „ach, was Jezus nog op aarde!"

Anders is het echter voor hem, voor wie het in de evangelieverhalen niet om mensen gaat, zondige, ellendige mensen, die geholpen werden uit hun persoonlijke en zedelijke en geestelijke nood, maar om Hem, die dat deed. Anders is het voor hem, voor wie deze daden openbaringsmiddelen waren waarvan de Zoon van God zich bediende om ons God nabij te brengen. We moeten door de wonderen van Jezus heen zien, zoals men dóor een venster heen kijkt. Zomin als vensters in de muren zijn uitgespaard om huns zelfs wille, maar opdat er doorheen gekeken zal kunnen worden en licht er doorheen zal kunnen vallen, zomin zijn de wonderen verricht en de gelijkenissen gesproken omwille van die wonderen en die gelijkenissen zelve.

Is dus b.v. de **gelijkenis** van de barmhartige Samaritaan goed geduid, wanneer men gelooft in haar onderricht te ontvangen over de naastenliefde: wie die geldt, hoever die gaan moet enz.? Verkondigt Christus niet in dat beeld als onder een sluier zichzelf? Vóór Golgotha kon Hij niet in direkte prediking zichzelf verkondigen. Hij moest dat doen op indirekte wijze. Zou de gelijkenis van de verloren Zoon wel recht geduid zijn als de uitlegging Christusloos is? Staat ze dan niet náást het evangelie, de boodschap van God op aarde — God in Jezus?

Het masker Men spreekt wel van een dodenmasker, maar zou de dood een masker voorbinden of zou hij ontmaskeren? Toon mij uw gedaante, zegt God, m.a.w.: zet uw masker af opdat Ik u zal kunnen helpen. De werkelijke mens, de mens in zijn heuse nood en pijn wordt gezocht en kan geholpen worden. Niet de gemaskerde. Jezus, onze Heer noemde ze „geveinsden". Eens sprak Hij van hen als van mensen die hun gezichten mismaken, van een masker voorzien, om van de mensen gezien te worden. Wie — die de leeftijd heeft, waarin het leven niet meer onnadenkend geleefd wordt en men zichzelf en alles als vanzelfsprekend aanvaard, heeft niet opgemerkt, dat hij bezig is zich een masker te laten groeien? Er komt behoefte aan verberging. Wie zou niet begrijpen hoe de mens, wanneer hij een blik is gaan werpen (nog maar een zwakke blik) in de afgronden van het leven daartoe komt? „De mens is zijn medemens een wolf", was de typering die heidenen gaven van de menselijke natuur. „Natuur is rood aan klauw en tand", zegt de Engelsman, en de slagvelden en de rood gekleurde straten, waar mensen om hun vrijheid riepen, spreken daarvan. Er is iets in ons, dat roept om verberging, dat steeds op de vlucht is, op zoek naar een plaats, waar geen vreemde blik door kan dringen. Adam en Eva verscholen zich, toen hun leven de afgrond in ging, tussen het gebladerte van de bomen.

Simpele voorstelling? Inderdaad, maar dagelijks te grijpen waarheid. Zij schaamden zich want hun ontbrak de bedekking: het masker. De mens huivert voor Hem, Wiens ogen zijn als een vlam vuurs, die grondt en kent. Wie is Hij en wat is Hij voor iemand, die we horen vragen:

„doorgrondt mij o God en ken mijn [hart?"

Met die man moet wat gebeurd zijn.

Welk een moed om dat te durven bidden!

L.

Zand en Zaad

En wat zal er over een week te schrijven zijn?

Zo ongeveer eindigden we een week geleden en zo kunnen we nu beginnen. We verslinden de kranten wat minder fel momenteel, zitten niet meer tot diep in de nacht bij de radio, maar zijn nog zeer gevoelig voor elke schommeling van de naald op de barometer van de wereldsituatie. Er zitten er altijd twee op, dat weet u wel. Die ene kun je naar believen op slecht weer of bestendig zetten, de andere geeft aan hoe het er eigenlijk bij staat. En wie zal dat weten. Men zegt, dat de storm weer enigszins is gaan luwen. Maar men schrijft dat er Russische vliegtuigen naar het Midden-Oosten gevlogen zijn. En sommige bijbellezers hebben naar Ezechiël gegrepen en in hoofdstuk 37, 38 en 39 stof gevonden, die hen herinnert aan de dagen waarin we leven. Enkelen denken zelfs dat de twee wijzers bijna opelkaar liggen. Als we óók maar weten dat we aan beiden niet kunnen draaien. En dat het glas soms wat beslagen is. Niettemin, het is goed de Schriften te raadplegen als we de krant op tafel hebben.

Ik schrok wel even van een vetgedrukte opschrift in de Groene. Daar schreef men: Wie om wat uit Hongerije gemeld werd op zondagmorgen 4 november vloekte heeft Gods naam niet ijdellijk gebruikt.

Zo'n woord zet je aan het denken.

En opeens dacht ik aan een gedicht van Okke Jager.

Het is geen gedicht, dat voor ieder zo doorzichtig is als een pas gewassen venster. Maar laat ik het voor u overschrijven:

SWEET HOME

(in dit geval satirisch, spottend gemeend H.)

De dag is zich in de avond niet tot last.
De ruiten geven zich voor regenroffels.
De stormramp staat als boekwerk in de kast.
En ik lees Sartre languit in pantoffels.

De grijze kat zegt actueel: mau-mau
De radio moet op haar lippen bijten
Om niet te ballen in één schreeuw het au,
Dat zij door heel de aether heen hoort rijten.

De naalden tikken dat het hospitaal
Hier ver vandaan is en de kolen gloeien
Met een bescheiden gloed zonder kabaal.
De planten staan gemoedereerd te groeien.

Het massagraf van de oorlog is verkleind
Tot jaartal in een boekje voor de scholen.
En „God is liefde" hangt aan 't voeteneind
Tussen een boerderijtje en een molen.

Er hangen zich weer ergens mensen op.
Hier hangen schemerlampjes in de hoeken.
Hier heet de melk die overkookt een strop.
— Amos, Obadja, Jona, leert ons vloeken!

Okke Jager zat dus thuis, met zijn vrouw die breide. Of liever hij lag languit en las een Franse filosoof. De persberichten vertelden hem van de Mau-mau-gevechten in Afrika, maar dat is een heel eind van huis; net als het hospitaal. Als hij op bed gaat leest hij die mooie tekst, die maar niet wil passen tussen de oorlogsberichten. Maar de schemerlampjes branden en maken zijn huis tot een home, sweet home. Heel dat zoete gedoe maakt hem wild en hij zou willen vloeken.

Nu behoeven we zo'n verontrustend gedicht niet meer want de werkelijkheid is zo naakt en hard en de ijzeren vuisten hebben zo in het warme vlees van levende Hongaren geslagen, dat De Groene de ontzetting en verbittering alleen nog kan uitdrukken in een vloek. Om een versie te geven van een oude kreet: Gott strafe England — God straffe Rusland.

We kunnen dit soort vloeken begrijpen. Men zou in zijn toorn het vuur van de hemel willen afbidden om dit verraad te verdelgen. Alleen: waar overal moet dit vuur dan terechtkomen. Staan we zelf in dit deel van Europa buiten het hemels schot? Zijn de Duitse, Nederlandse, Engelse, Franse handen schoon? Nee, dat niet. En dan moeten we zeker maar goed vinden wat anderen aan anderen doen? Nee, dat nog minder. Maar wel moeten we zeggen, dat wij, dat ieder land schuldig staat aan de situatie van het ogenblik. Want haast ieder land heeft in de geschiedenis zich zelf gezocht en doet dat tot op dit ogenblik.

Het met stenen gooien zit de mens in het bloed. Zo roept geweld geweld op en komt er geen vrede. Verder dan die stenen in Amsterdam, Utrecht, Parijs, Brussel en zo voort reikt het woord van de premier van India en het besluit van het Nederlands Olympisch Komité. Met dat laatste zal niemand onzer willen zeggen: wij zijn beter! maar wel: zo kunnen wij samen niet verder.

Als we in plaats van te vloeken eens gingen bidden.

Dat melk overkookt is erg. Maar wanneer een mens overkookt is in de regel de stank nog erger.

Daar ratelt de telefoon en ik moet eindigen. En wat zal er over een week te schrijven zijn? Vergeet de bijbel niet te lezen.

HUIZINGA

P.S. Mag ik nog even een gedicht doorgeven? Van Andries Dongera, onder de titel: De boodschap.

Zeg aan het volk: Er is zwaar weer op til!
- Maar, Heer, het is al jaar en dag zwaar weer. -
Nochtans: Er is nog zwaarder weer op til!
- Maar, Heer, geloven doet men het niet meer.

Dit is een volk, dat brood en spelen wil;
niet voor één keer, maar telkens, telkens weer.
En hoeveel woorden ik er ook aan spil,
het lacht en danst. . en taalt naar U niet meer.

Wel zie ik hier en daar nog enkele getrouwen,
maar ach, zij zijn zo weinig in getal
en meestal zijn het kinderen en vrouwen. -

Profeet, sta op! Profeet, ga profeteren,
want voordat Ik als Rechter komen zal,
moet zich Mijn volk geheel tot Mij bekeren!

KRONIEK

We lazen in „Centraal Weekblad", ten dienste van de Gereformeerde Kerken in Nederland, het hiervolgend artikel over de kerk in Egypte. Het is geschreven door Jochen Margull en het handelt over de meer dan duizend jaar oude Koptische kerk in dit land, die zich tracht te handhaven tegenover een oppermachtige Islam.

In verband met de gebeurtenissen in het Midden-Oosten en Egypte nemen wij dit artikel over.

CHRISTELIJK GHETTO IN EGYPTE

Het land van pyramiden en raadselachtige koningsgraven aan de Nijl is op weg een moderne staat te worden. Daarom heeft de Egyptische regering zich gedwongen gezien om zich, in het begin van dit jaar, bezig te houden met de vrijheid van godsdienst. Ze heeft namelijk een wet uitgevaardigd, waarbij het de Egyptische christenen geoorloofd is nieuwe kerken te bouwen.

Dat is ,schijnt het, nog niet veel, maar voor Egypte is dit reeds heel wat. Want de dagen liggen nog niet zo ver achter ons, dat een mohammedaanse rechter, overeenkomstig de (afgeleide) wetten van de koran een dief de hand liet afslaan waarmee hij gestolen had. Men beweert zelfs, dat deze praktijk in afgelegen oorden van het land nog steeds voorkomt, zonder dat iemand daartegen verzet aantekent.

In elk geval, iedere reiziger, die in de miljoenenstad Caïro komt, een centrum van westers aanzicht, ontdekt een streng, volgens de regels der koran geregeld leven, dat vooral tijdens de gebedsuren duidelijk wordt. De universiteit van Caïro, Al Azhar, die niet anders is als een hooggekwalificeerde en zeer gespecialiseerde koranschool, leidt studenten op uit alle Arabische landen. De rector, een Egyptenaar, is de voornaamste theoloog en jurist van de gehele islamietische wereld.

De dagen, dat Egypte een christelijk land was, behoren in elk geval tot een ver verleden. Tweeduizend jaar terug had Egyptes havenstad Alexandrië een aanzienlijke Joodse kolonie, waaraan de naam van de beroemde Joodse filosoof Philo verbonden blijft. Deze kolonie was de invalspoort voor de christelijke boodschap in Egypte. In het boek der Handelingen wordt de Alexandrijn Apollos genoemd, die hier als zendeling heeft gewerkt.

Een eeuw later telde de Nijldelta een reeks bloeiende gemeenten, zowel onder de Griekse grootgrondbezitters van die tijd als ook onder de koptische landbevolking. Omstreeks het jaar 300 was

Egypte zo goed als geheel gechristaniseerd en begon de bewogen Egyptische kerkpolitiek binnen de zich over het gehele gebied rond de Middellandse Zee uitstrekkende rijkskerk.
Athanasius, van 326—373 bisschop van Alexandrië, moet hier genoemd worden als de man, die in zijn strijd met Arius de kerk een harer geloofsbelijdenissen schonk. In 323 stichtte de Egyptenaar Pachomius het eerste christelijke klooster en begon er een sterke monnikenbeweging, die later, toen het er om ging, de verhouding tussen de goddelijke en menselijke natuur van Christus dogmatisch vast te leggen (concilie van Chalcedon 451), de sterkste macht werd in de strijd om de leer, dat Christus slechts één natuur namelijk de goddelijke gekend heeft.

Maar in de grond van de zaak ging het minder om de theologie, als wel om nationale belangen: in de koptische kerk zou men zich niet willen onderwerpen aan de voogdij van de grieks-byzantijnse clerus. In deze strijd werd de Egyptische theologische positie van de hand gewezen en het gevolg was een kerksplitsing, die de koptische kerk isoleerde. Zij verloor de haar sterkende kontakten met andere christenen en ook haar weerstandskracht, die zij zo nodig had om in het begin van de 8e eeuw stand te honden tegen de opdringende stroom van mohammedaanse Arabieren. Onder deze druk ging de kerk, die vroeger de grootste was, verloren, een verdwijnende rest uitgezonderd. Egypte hield op een christelijk land te zijn.

Deze historie moet men kennen als men tegenwoordig aan de koptische christenen in Egypte denkt. Wie vandaag nog christen is, heeft zich, met zijn voorgeslacht, aan de sterke drang der islamitisering kunnen onttrekken.
Hun getal is na het jaar 1000 steeds kleiner geworden en tegenwoordig verkeren velen in de verzoeking om hun christelijk geloof op te geven teneinde uit het maatschappelijk ghetto te komen, waarin zij daardoor gedwongen zijn te leven. Want dit laat niet toe, dat zij openbare ambten bekleden. Bovendien zijn zij als christenen aan vele verdachtmakingen en nadeel onderhevig.

Iedere koptische priester kan uit zijn kleine gemeente de voorbeelden daarvan noemen en hij kent geen enkele mohammedaan, die ooit de wens te kennen heeft gegeven om christen te worden. Ook de protestantse zendingsgenootschappen, die al een eeuw in het land arbeiden en die zich tot de medische zending moeten beperken, berichten slechts uiterst zelden van een doopsbediening.

Niettegenstaande deze zeer moeilijke situatie, leeft, naast enkele protestantse en roomse vreemdelingengemeenten, die Egyptische koptische kerk met haar traditioneel patriarchaat in Alexandrië. Zij is lid van de Wereldraad van Kerken en daardoor is te hopen, dat de lange en verzwakkende isolering in de loop der jaren zal worden opgeheven.
Naar evangelisch begrip ontbreekt het de christenen in Egypte, die een oude en schone liturgie in hun erediensten in stand houden, aan een in hun denken en handelen betrokken zijn op de Heilige Schrift. En in verband daarmede, natuurlijk ook als gevolg van hun eeuwenlang belemmerd bestaan, ontbreekt ook het bewustzijn om in een niet- en zelfs antichristelijke wereld werkzame getuigen van hun Heer te zijn. Maar juist dat schept onzerzijds een verplichting jegens deze stille en bescheiden christenen om met hen mee te leven en aan hen te denken als oorlogsverwikkelingen het woord Egypte dagelijks in de dagbladen brengen. G. Br.

Uit het dagboek van een Evangelisatie predikant

Ongetwijfeld bent U nog altijd belangstellend naar het werk hier in het Zuiden. Geen wonder! We begonnen immers samen deze arbeid door het geven van onze gaven voor het evangelisatiefonds, gesticht ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan der Unie.
Als de Eind-redacteur het goed vindt, geef ik U graag van tijd tot tijd een bladzijde uit „mijn dagboek". Op deze wijze kunt U dan met de arbeid die we dus samen begonnen en natuurlijk ook samen zullen voortzetten — maar daarover zal de E.C.U.-sekr. wel schrijven — meeleven.
En waarom zouden we dan niet beginnen met de „Zondagse bladzijde"?

Zondag 28 oktober 1956

Een regendag met alle kans dat zij die van buiten komen in hun kerkgang gestoord worden.
Om **half tien** 's morgens vinden we elkaar weer bijeen in het Lutherse kerkje te Heerlen, waar we samen in lied en gebed de Heer danken en loven. Het zijn er deze morgen niet zoveel als anders en we halen het gemiddelde aantal bezoekers — 15 — 20 — deze morgen niet. Maar we zijn blij samen te zijn.
De liederen klinken op. Er wordt geluisterd naar hetgeen God ons zeggen wil. En na de dienst worden er handen geschud. We kennen elkaar inmiddels al heel wat beter en er vormt zich reeds een echte gemeenschap.
Hier en daar werpt er iemand een blik in de pas uitgereikte folder van het te stichten centrum. In de consistoriekamer wordt het geld geteld dat we deze morgen bijeenbrachten. We zijn er net niet! Elke zondagmorgen immers moeten we *f* 10.— opbrengen voor de huur!
Om **elf uur** vinden we de jongeren van het pas opgerichte tussen-jeugdgroepje in de pastorie bijeen. We zijn met ons vijven maar allemaal zijn we even enthousiast over dit eerste begin van het jeugdwerk. Ze durven, die jongelui. Ze zijn reeds druk bezig een eigen clubblad te „fabriceren" en ook deze morgen is er weer copie binnengekomen, zodat ons eerste nummer nu gauw kan verschijnen. Ze besloten hun blad te verkopen aan ouders en kennissen, om zodoende naar buiten bekendheid te geven aan hun jeugdgroep. Er is weer een verslag van de vorige ontmoeting. Dit keer gemaakt door het oudste lid en prachtig geillustreerd met tekeningen en knipsels. We hebben proza, we lezen uit de Bijbel, vragen worden gesteld en liederen gezongen.
In de keuken zitten vrouw en kinderen des huizes, die voor ons het veld moesten ruimen.

Tussen 11 en 12 uur is de kamer van ons. .
Om vier uur 's middags zitten we in de huiskamer van de fam. Veenstra te Sittard. 2 mannelijke en 2 vrouwelijke personeelsleden van de zondagsschool volgen de veertien daagse „cursus". Dit keer is het onderwerp: het vertellen.
Wat een voorrecht elke zondagmorgen 14 kinderen om je heen te hebben.
De oudste kinderen zitten in de voorkamer. De jongere in de keuken! De leiders en leidsters beseffen maar al te goed, dat er „gestudeerd" moet worden, willen ze hun werk goed doen en daarom zijn we ook nu weer bijeen.
Om tien minuten voor vijf worden we gestoord door de eerste „kerkgangers". We breken af.
En om **vijf uur** is dezelfde voorkamer, waar de kinderen 's morgens bijeen zijn, gevuld met de bezoekers van de kerkdienst.
En een kamer is gauw vol, als er ruim vijftien mensen zitten. Ook in deze dienst klinken onze liederen op. Ook nu weer wordt er aandachtig geluisterd naar hetgeen God ons zeggen wil. En als het zes uur is geweest gaan we dankbaar uiteen.
En dan vlug eten, want om **zeven uur** begint de gesprekskring voor buitenkerkelijken.
De meegebrachte boterham wordt genuttigd en dan naar de andere huiskamer in dezelfde wijk van de stad.
We zijn met ons vieren, maar al gauw komt de vrouw des huizes er ook bij zitten, omdat ze 't zo interessant vindt.
We hebben al gauw ons colbertjasje uit want het is er warm en er wordt druk gediscussieerd. Telkens weer nemen we de Bijbel en lezen er uit.
En als ik om half tien in de bus zit naar Heerlen denk ik: wat een voorrecht zo'n gesprekskring te mogen hebben.
Om half elf ben ik weer thuis.
M'n vrouw wacht mij met koffie en ik doe verslag van de dag.
Dan nog de nieuwsberichten, nog wat lezen en naar bed.
Zondag 28 oktober is weer voorbij.
Maar wat is er weer veel waarvoor je danken kunt. H. P. d. B.

ECU-NIEUWS

Een schone droom.

De straten van Amsterdam glommen van de druilerige regen. De mensen trokken, diep in hun jaskragen gedoken, naar fabriek of kantoor. De ECU-leden voegden zich bij de wachtenden op tram- en bushaltes en lieten zich in een reeds al te volle tram persen. In de Kerkstraat stond hun auto. Onze edelachtbare chauffeur verwelkomde ons met zijn droom. Ieder, die de auto hunkerend binnendook, werd in kleuren en geuren (zelfs Br. De Haan had zo vroeg de pijp al aan) de enige droom verteld, die in 1956 door onze broeder was gedroomd. De uitlegging werd er onmiddellijk bij gegeven en we zagen toen prompt allen de torenspits van de John Smyth-Kapel ergens in Amsterdam de lucht al veroveren.

Het is nl. over enkele jaren 350 jaar geleden, dat de eerste Baptist, John Smyth in Amsterdam zichzelf doopte en daarna zijn vriend Thomas Helwys en nog veertig anderen. Het begin van de machtige stroom der Baptisten beweging in de gehele wereld. Zouden nu alle Baptisten ter wereld dit Jubileum niet kunnen vieren door in de geboorteplaats van het Wereld-Baptisme een prachtige Kapel, te laten verrijzen? Later gevolgd door nog meer Baptisten Kerken in verschillende wijken van Amsterdam? Daar kunnen al de drommen Amsterdammers dat onvergankelijke Nieuws horen, dat de Here Jezus Christus in de wereld kwam, omdat Hij ook de Amsterdammers zo lief had, dat Hij hen allen wilde redden.
Onze Amsterdamse lezers wrijven zich misschien de ogen uit, als ze dit lezen. In ieder geval moet dit idée eens verder uitgewerkt worden, wat zoveel te beter zal gaan, naarmate het werk der Gemeente Amsterdam groeit in diepte en breedte.

Leiden.

We reden lange tijd door Amsterdams warnet van wegen en straten (wat een stad, wat een afstanden voor „provincialen!) en vonden de weg naar Leiden. Daar zaten de broeders al op ons te wachten. Hun vriendelijke blijmoedigheid verwarmde ons. Het gaat er goed met de Gemeente. Er zijn geen jammerklachten, integendeel zelfs. Wel verlangt de Gemeente naar een krachtige opwekking en dat doen we eigenlijk allemaal. Maar in Leiden bidt èn werkt men er voor. Want het evangelisatie-werk staat er in de bijzondere belangstelling.

Ook de Gemeentelijke arbeid als zodanig, wordt niet vergeten. In het zaaltje is nu een doopvont aangebracht, zodat op dit punt het getuigenis ook in Leiden onvervalst gezien kan worden. Want een Baptistenkerk zonder doopvont begraaft zichzelf bij voorbaat! Zo kunnen gelovigen in hun eigen stad uitkomen voor hun overgang van de duisternis naar het Licht! Er zijn ruim 50 leden in de Gemeente, die door gestadig werken het Baptisme in Leiden, waar het nog onbekend is, in gunstig daglicht doet komen. Men wil er graag een beter gebouw hebben, om zo meer mensen te kunnen trekken. We wensen deze jonge, aktieve Gemeente Gods rijke zegen toe.

Schiedam.

Gastvrij werden we ontvangen door Ds en Mevrouw Segaar. We waren hier ter kennismaking op bezoek en we hoorden het verhaal van strijd en overwinning in Schiedam geboeid aan. Uit een Evangelisatie was eerst een Evangelische Gemeente ontstaan. Reeds in 1948 was Br. Segaar in Rotterdam C gedoopt en deze overtuiging droeg hij uit in deze groep. Dit bracht natuurlijk de nodige spanningen teweeg, maar tenslotte ging men er toe over een Baptisten Gemeente te vormen. Dat staat hier nu wel in en enkele regel, maar hoeveel overleg, gebed en tact daarbij aan de dag gelegd werden, kunt U wel enigszins begrijpen. Velen, die oorspronkelijk de vroegere zaal vulden tijdens de Evangelie-verkondiging, keerden zich af. Maar het besluit viel toch en de nog jonge Gemeente kan zich nu rustig en gestadig verder ontwikkelen als Nieuwtestamentische Gemeenten onder de leiding van haar Heer, Die haar tot zover ook bracht. Er is groei te bespeuren en de broeders zijn er vol evangelisatie-drang. Br. Segaar heeft niet voor niets achttien jaar gewerkt als officier van het Leger des Heils en geeft zich ten volle aan de arbeid van de Schiedamse Gemeente. In deze stad ligt een grote taak voor de Gemeente en als hulp nodig blijkt, zullen we die naar vermogen gaarne geven.

Open Schiedam voor Gods blijde Boodschap!

Pernis.

In de nieuwe kerkzaal van Pernis ontplooit zich de arbeid rustig en goed. Een koortje is opgericht — het openluchtwerk in Pernis gaat uitstekend. Huizen en harten gaan open en er is steeds meer verlangen naar het Evangelie. In Pernis komen zo'n 70 mensen 's morgens in de Dienst. Langzamerhand wordt Pernis een Gemeente, die er zijn mag. Ook in Hoogvliet — waar vele, vele huizen in aanbouw zijn — evangeliseren de Pernissers. De zondagmiddagdienst trekt daar 60-80 mensen. Een zondagsschool is er begonnen. Onder de gestadige leiding van Ds. Sikkema voltrekt zich hier een fijn stuk arbeid! De Heer zegent de Gemeente hier rijk.

Alleen de „Standard" is versleten en moet vervanging hebben, wil de colportage op de Zuidhollandse eilanden kunnen doorgaan. Over dit punt spraken we natuurlijk samen en we menen wel een oplossing te zien, die zowel voor Pernis als voor de gelden van het betrokken fonds de meest billijke is. U hoort er wel meer van, als het onderzoek verder resultaat heeft.
Met dankbare harten verlieten we Pernis, om koers te zetten naar het Zuiden: het zou vier uur duren, eer we in Treebeeks pastorie zouden arriveren.

Treebeek en Limburg.

Temidden der broeders vertelde Ds De Boer ons van zijn arbeid, die geleid heeft tot coördinatie van de „buiten-leden" in twee „geloofsgemeenschappen" te Heerlen en te Sittard. Elke plaats heeft een eigen werkcomité en in totaal zijn nu ongeveer dertig gezinnen bij dit werk betrokken. In Heerlen komen 15-20 personen in de morgendienst, in Sittard 's middags ongeveer 15. In beide plaatsen is eén afdeling van „Zusterhulp", in Sittard een zondagsschool en een gesprekskring met „buiten-kerkelijken". In Heerlen is ook een kleine rijpere-jeugdclub.
Hoe werkt men daar nu? Wel, hier wordt een serieus gebruik gemaakt van „De Zaaier". Soms heb je de indruk, dat de mogelijkheden van dit prachtige blad lang niet voldoende door onze Gemeenten worden uitgebuit. Maar in Limburg werkt men er — evenals trouwens ook op de Zuidhollandse eilanden — flink mee: men verspreidt gratis een honderdtal Zaaiers met inliggende circulaire. Later gaat men hierop antwoord halen en komt men tot allerlei gesprekken. Bijzondere adressen komen dan bij Ds De Boer terecht, die deze bezoekt. We zijn allen zeer benieuwd, hoe dit alles verder zal groeien, maar dat hier systematisch wordt gewerkt en dat de Heer ook Zijn zegen reeds schonk, is wel duidelijk!

Thuisreis.

We hadden Eindhoven ook nog op onze lijst staan, maar wegens tijdgebrek moest dat bezoek tot later uitgesteld worden. Terwijl de ECU-auto over de donkere wegen van Limburg suist (binnen twee uur waren we in Arnhem) kan ik U nog vertellen, wat de voorlopige plannen ten aanzien van het Evangelisatie-fonds voor het Zuiden zijn:
Het Fonds is door de Unie-Commissie in beheer overgedragen aan de ECU met een bepaalde richtlijn voor de besteding. De gedachte, dat we met elkaar zoveel mogelijk dit fonds in stand moeten houden, om er zo lang mogelijk mee te kunnen werken en er zovéél mogelijk mee te kunnen bereiken, is met vreugdedoor allen aanvaard. Elk jaar willen we de rente gebruiken plus nog een bedrag uit het Fonds zelf tot ongeveer f 2000. Maar dit laatste bedrag willen we dan weer met elkaar met vereende krachten opnieuw bijeen brengen en in het Fonds storten. Gemeenten, „Zusterhulp" en Jeugd hebben het fonds gevormd en we hopen, dat ze het ook samen zo in standhouden. Zo wordt het levend geld, dat — naar we hopen en bidden — vruchten voor de

Vervolg op pag. 7

Gemeenteberichten

ALKMAAR.

Vanuit Alkmaar kunnen wij U melden dat onze voorganger elke zondag met veel overtuiging het Evangelie uitdraagt.
De opkomst is vrij stabiel, óók wat de zondagavond-diensten betreft. Déze samenkomsten dragen een vrij karakter mede doordat meermalen Baptisten sprekers uit het buitenland voorgaan en op de hun eigen wijze de nodige afwisseling brengen.
2 september j.l. herdachten wij op bescheiden wijze het 10-jarig bestaan van de Gemeente te Alkmaar. Onze oud-voorgangers, de Brs. Hofhuis en Van Wier, waren uitgenodigd waarvan de laatstgenoemde bericht van verhindering zond, doch schriftelijk van zijn medeleven blijk gaf. Br. Hofhuis bracht de gehele zondag in zijn eerste Gemeente door en voerde in de avondsamenkomst het woord, daarbij diverse herinneringen ophalend.
Na beëindiging van deze samenkomst bleven wij in een der zalen onder het genot van een kop koffie nog enige tijd in intiemere kring bijeen. Ondanks alle zorg en moeite konden wij tegen elkander zeggen: Eben Haëzer — Tot hiertoe heeft de Heer ons — de Gemeente — geholpen, maar het is geen verdienste onzerzijds doch ZIJN genade alleen.
Dat onze bede steeds moge zijn en blijven: Heer, wat wilt Gij dat wij doen zullen, leid ons en houd Uw werk in stand tot eer van Uw Naam.

J. M. Vulling, sekr.

ARNHEM.

Tijdens het spannende week-end dat achter ons ligt en waarin de wereld duidelijk heeft laten zien, dat ze machteloos is, hadden wij het voorrecht, om enkele Maranatha-samenkomsten te mogen houden.
Ondanks alle onzekerheden en de angst, die in aller harten is over het wereldgebeuren, kunnen we toch schrijven, dat het voor ons bijzondere en gezegende dagen waren. We weten immers, dat Gods kinderen kunnen steunen op zijn Maranatha-belofte.
Het hoogtepunt was wel de feestelijke zondagmorgendienst. Twee zusters en een broeder gaven in het openbaar te kennen, dat ze op hun belijdenis gedoopt wilden worden en dat ze hun Heer en Heiland ook in het watergraf wensten te volgen. Onze nieuwe Kapel was tot de laatste plaats bezet, zelfs de jeugdzaal moest in gebruik worden genomen.
Met dankbaarheid zien we terug op deze dienst, omdat we het zo duidelijk hebben verstaan, dat God ons niet alleen laat, maar dat Hij ons steeds weer rijkelijk wil zegenen. Secr. J. P. V.

APELDOORN.

„Wie gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn, die zal zalig worden".
Bij deze eenvoudige en toch niet mis te verstane tekst uit Gods Woord, de laatste uitspraak die Jezus deed voor Hij ten Hemel voer, werden de Gemeente en vrienden zondagmiddag j.l. in het bijzonder bepaald.
Dit was niet zomaar een toevalligheid, neen, het behoorde bij een feestdag zoals wij mochten beleven, daar wij weer bij vernieuwing gingen beseffen welk een Liefde er schuil gaat achter de belofte van onze tekst.
Deze Liefde werd ook deze middag openbaar, toen wij mochten aanschouwen dat een drietal broeders en een nog zeer jonge zuster, die aan het eerste deel van onze tekst hadden voldaan n.l. geloofden in Jezus Christus als hun persoonlijke Heiland, afdaalden in het watergraf om ook aan de tweede eis te voldoen die door Jezus is gesteld om de Zaligheid te beërven.
De jeugdouderling heette na de dienst, de nieuwe leden welkom in de Gemeente en met een dankbaar hart vierden wij met velen het Heilig Avondmaal.
Wij hopen dat nog velen door Zijn Woord mogen geloven en zich volledig zullen buigen voor de woorden van onze tekst. De secr. L.

EMMEN.

Soms geeft de Heer ons een bemoediging in Zijn arbeid. Zo was het ook zondag 11 nov. j.l., toen een broeder uit Klazienaveen werd gedoopt. Veertien dagen geleden besloot hij, kort na de maandelijkse evangelisatie-samenkomst, waarop ook nog een jonge zuster tot overgave kwam, deze stap te doen en hij voegde de daad bij het woord.
In dit avonduur bepaalde onze Voorganger zijn gehoor bij de verhouding Christus - Gemeente naar aanleiding van Efeze 5. In dit gedeelte is sprake van de overgave van Christus tot in de dood des kruises voor de zondaar, van een heiligen èn een reinigen van die zondaar door het waterbad, de doop.
De Gemeente is een groot gezin, waarin vreugde en dankbaarheid heersen als weer iemand in gehoorzaamheid aan Gods bevel zich laat dopen, om in zijn verder leven met Christus te wandelen.
De kring van Brs. en Zrs. te Klazienaveen groeit gestadig. Wij vragen U, of U ook deze arbeid in Uw gebeden wilt gedenken. D. M.

NOORDBERGUM.

Gel. Brs en Zrs. Het is reeds geruime tijd geleden dat Noordbergum zijn stem liet horen in „Gemeente Nieuws"; het gaat meestal zo: geen bericht, goed bericht; toch is dit niet altijd juist, soms zijn er ook gebeurtenissen die worden vergeten, hoewel: vergeten doen we ze niet, doch ze worden doorgaans niet gemeld.
Toch willen wij U deelgenoot maken van de vreugden die wij mochten beleven in de achter ons liggende tijd.
Zondag 4 maart werd een zuster gedoopt, die jaren trouw mee opkwam in de diensten, doch Gods bevel niet langer wilde weerstreven, en zich spontaan aanmeldde voor deze Heilige handeling.
Rondom de dis des Nieuwen Verbonds begroette br. ouderling Jonker haar namens de Gemeente.
Tevens kwam een broeder, die jarenlang zich had onttrokken aan onze gemeenschap terug en werd wederom als 'n afgedwaalde van de kudde verwelkomd.
Heerlijke momenten van intense vreugde beleefden we ,toen enkele weken terug op 7 oktober wederom 2 jonge mensen te kennen gaven, hun leven aan de Heer te willen wijden, samen met de Gemeente op te trekken en gedoopt te worden.
Ons kerkgebouw was geheel bezet, toen onder ademloze stilte onze gel. Voorganger deze Doopsbediening voltrok. Na het uitspreken van het Amen weerklonk het woord: „Dit is geschied, en nog is er plaats". Inderdaad nog is er plaats, voor allen die gehoorzaam willen worden aan des Heilands roepstem.
Eens per maand worden er op zondagavond Evangelisatie-samenkomsten gehouden met medewerking van het Muziek-korps „Bernlef"; pracht avonden zijn het, en met verlangen wordt uitgezien naar de volgende avonden.
Zo zijn wij steeds bezig onder leiding van onze gel. Voorganger het Zaad te strooien van het rijke Evangelie.
Gods Geest is in ons midden, en dan zullen de vruchten niet uitblijven van het zaad dat wij strooiden op aard.
Brs en Zrs, zo weet U weer iets uit onze gemeente, laten we ons allen dicht aaneensluiten, als een wolk, in deze onzekere toekomst; weg met de kleine geschillen, beuzelingen en verdeeldheid. Laat ons liefde en verdraagzaamheid uiten door elkaar vast te houden, zie eens naar de strijd om U heen in Hongarije, Israël en Egypte; soms wordt het je bang te moede, doch nu meer dan ooit geldt het: sluit U aan, hebt elkaar lief, bidt voor de verdrukten; wat hun overkwam, kan U overkomen, doch wij hebben een Vaste Rots die niet wankelt, Jezus Christus.
Heb geloof, ook in de toekomst, Hij waakt over de kudde, blijf getrouw.

Namens de Gemeente Noordbergum:
B. DE WIT, Sekr.

Vervolg van pag. 5.
eeuwigheid oplevert. Een betere geldbelegging is niet denkbaar!
U hoort hier nog wel meer van, maar dan kunt U er alvast ook eens over peinzen. Al deze arbeid is immers onze gezamenlijke taak, die we als Nederlandse Baptisten op de schouders hebben gekregen en die we moeten vervullen in de kracht van onze Heer, Die eenmaal komt, om als Koning te heersen. Hij is nu de Redder en Zaligmaker en dit te verkondigen is een voorrecht dat de Zijnen is beschoren.
In Arnhem scheidde de ploeg zich. Ds Veenstra was achtergebleven in Treebeek. Twee druk-bezette, maar rijke dagen lagen àchter ons.
En vóór ons — — ?
God weet het en van Hem verwachten we àlles. Tijdens de tocht reden we langs een kind aan de weg, geraakt door een auto — slachtoffertje van het verkeer. Geregeld bracht de radio ons in de auto het nieuws uit Hongarije — slachtoffers vielen daar bij duizenden. De beelden vloeiden ineen. Want hoeveel slachtoffers heeft de macht van de zonde niet gebracht!
Maar we brengen het Evangelie. De nood is ons opgelegd. Wee ons, als we het niet doen. En zo zal het Koninkrijk Gods komen, waar kinderen veilig zullen zijn bij de wreedste dieren en waar vrede zal heersen door Gods liefde.
Hij overwint!
Utrecht. BROERTJES.

VAN DE
BOEKENPLANK

Wij ontvingen van de drukkerij-uitgeverij N.V. W. D. Meinema te Delft de nieuwe jeugdboeken-catalogus, speciaal voor kerstboeken; en een zestal nieuwe uitgaven. Deze zes boeken zien er zeer verzorgd uit, zelfs extra verzorgd vanwege het jubileumjaar van de firma. Ze zijn mooi en aantrekkelijk geïllustreerd.

„Sjanti, het bedelmeisje", door M. C. Capelle. Prijs *f* 0.45, 32 blz. met 7 illustr., voor jongens en meisjes van 8—11 jaar.
Een zendingsverhaal. Sjanti moest haar ouders, die christenen waren geworden, reeds vroeg missen. Een heidense oom neemt haar in huis. Maar als een paar leden van dit gezin ziek worden, jaagt hij haar weg, omdat hij haar de schuld geeft. Sjanti heeft n.l. aan iedere hand zes vingers, en het heidense geloof meent, dat alle mensen met lichamelijke gebreken door boze geesten zijn getekend. Bedelend zwerft ze rond tot ze eindelijk op de zendingsschool terecht komt. Hier wordt ze weer geplaagd met haar zes vingers door een paar heidense meisjes, die ook op deze school zijn. Maar in haar verdriet vergeet Sjanti de Heiland niet.
Het is een heel mooi boekje, erg kinderlijk verteld. Zeer geschikt om als zendingsverhaal op de zondagsschool verteld te worden.

„Dikkie en de goudvisjes", door N. A. C. Wissel. Prijs *f* 0.55, 40 blz. met 7 illustr., voor jongens en meisjes van 7—9 jaar.
Dikkie heeft een buurmeisje, dat al heel lang ziek is. Hij wil haar verrassen met een goudvisje. Hij heeft geen centen om er een te kopen, en moet nu het geld bij elkaar sparen. Hij helpt zijn vader in de winkel. Maar voordat het buurmeisje haar goudvisje krijgt, gebeurt er nog van alles.
Dit boekje zullen de kinderen met plezier lezen.

„En moeder kiest Anneke", door Rie Smaal-Meeldijk. Prijs *f* 1.—, 64 blz. met 7 illustr., voor meisjes van 7—9 jaar.
Het verhaal gaat over een domineesgezin met 5 kinderen. De sfeer van dit gezin is eenvoudig en zuiver. Door een schoolfeest komen ze in aanraking met een meisje uit een erg armoedig gezin, dat mee mag zingen. Dit meisje wordt opgenomen in de sfeer van het gezin.
Een vlot kinderverhaal, zuiver en goed. Het laat zien, hoe je pas zelf gelukkig wordt als je een ander blij maakt.

„Juultje gaat naar buiten", door Annie Sanders. Prijs *f* 1.05, 72 blz. met 7 illustr., voor meisjes van 9—12 jaar.
Juultje is erg ziek geweest en kan er niet weer boven op komen. Zij mag op een boerderij logeren. En hier beleeft zij van alles.
Een prettig geschreven verhaal, met leuke en ernstige dingen. Het is een boekje, dat wij de kinderen graag zullen laten lezen.

„Roel en zijn makker", door D. J. Louwes. Prijs *f* 1.25, 104 blz. met 53 illustr. Voor jongens van 10—13 jaar.
Douwes is een boeiende verteller, dat komt ook weer uit in dit mooie verhaal. Roel is de zoon van de bovenmeester en sluit vriendschap met Jaap, wiens vader dikwijls dronken is, waarvan hij veel verdriet heeft. Ze beleven samen allerlei avonturen. Het zijn een paar dappere jongens met gave karakters.
Van harte aanbevolen.

„De Friese hoevenaar", door H. te Merwe. Prijs *f* 1.35, 112 blz. met 15 illustr. Voor jongens en meisjes van 10—14 jaar.
Het verhaal speelt in de oudste tijd van ons land, toen het Evangelie aan de Friezen en de Saksen gebracht werd. De hoofdpersonen zijn de Friese zendeling Liutger, een edelman, de minstreel Bernlef en de hoevenaar Wate. Het verzet en de strijd tegen het christendom in de opstand van de Friezen en de Saksen tegen de Franken wordt op boeiende wijze verteld. Dit spannende boek is net wat voor onze jongens en meisjes. Zij zullen het graag lezen.

Nieuwe Jeugdboeken-catalogus (kerstboeken).
De besproken boeken staan allemaal in deze catalogus, welke een overvloedige keus biedt van gezellige jeugdboeken. Er staan 172 titels in. De firma beleeft een jubileumjaar en handhaaft daarom de oude prijs voor alle uitgaven. Op aanvrage wordt deze catalogus gratis toegezonden. G. Br.

BOODSCHAP VAN DE WERELDRAAD VAN KERKEN OVER HONGARIJE

De volgende verklaring werd door de Voorzitter, Vice-Voorzitter en Sekretaris-Generaal van het centrale comité van de Wereldraad van kerken uitgegeven:

„De Christenen in de hele wereld zijn ten diepste geschokt en ontzet over de tragische ommekeer, die het Hongaarse volk te lijden heeft, dat zo duidelijk zijn verlangen naar vrijheid en onafhankelijkheid in het nationale en kerkelijke leven te kennen had gegeven.
De Voorzitter, de Vice-Voorzitter en de Sekretaris-generaal herinneren de kerken die lid zijn van de raad, eraan, dat bepaalde passages in de oproep tot kerken en regeringen, die uitging van de assemblee te Evanston, direct betrekking hebben op de huidige situatie.
Zij wijzen in het bijzonder op de uitspraak, dat vrees en verdenking niet door eerbied en vertrouwen kunnen worden vervangen, indien machtige naties niet het juk afwentelen, dat andere naties en volkeren nu belet om in vrijheid hun eigen regering en vorm van samenleving te bepalen".
De verklaring gaat dan verder met te zeggen: „Wij dringen er bij de kerken, die deel uitmaken van de raad, op aan, hiernaar te blijven streven. Zoals ook te Evanston werd verklaard, moeten de Christenen aan de zijde staan van allen, die in de strijd voor de vrijheid pijn en beproeving lijden.
De eenheid van deze gemeenschap zal onverbroken blijven, wat er ook moge gebeuren en zij zal ook tot uitdrukking komen in het gebed voor het Hongaarse volk in het uur der beproeving en voor de kerken die getuigen van onze gekruisigde en opgestane Heer".

Kerstboekjes.
Van de Uitgeverij JAN HAAN NV ontvingen we een dertiental **kerstboekjes** ter beoordeling toegezonden. De boekjes zien er in het algemeen keurig verzorgd en vrolijk uit, wat voor kinderboeken op zichzelf al een verdienste is.
Wat de inhoud betreft, willen we ze een voor een even nagaan en over elk boekje een paar woorden zeggen.

Anton en zijn Aapje, door C. A. ten Heuvel-Meester. 24 blz. *f* 0.40. Beslist een aardig boekje voor j. en m. van 8—11 jr. Zal er zeker ingaan bij de kinderen.

Jan en zijn vrienden, door J. Cnossen-Hoorntje. 30 blz. *f* 0.50. De geschiedenis van een ziek jongetje dat ondanks alles toch zijn konijntje krijgt. Leuk verteld. Aanbevolen voor j. en m. van 6—8 jr.

De stokjes waren weg, door G. H. van Maren. 29 blz., *f* 0.50. Bestemd voor j. en m. beneden 10 jr. Een fijn boekje, vol spanning, als eerst het eerste, wat moeilijke begin, waarin wat dialekt voorkomt, gelezen is. Goede strekking. Hartelijk aanbevolen.

Twee vriendjes onder één dak, door Jeanne Marie. 40 blz. *f* 0.60. Bestemd voor jongens van 8—11 jr. De schrijfster geeft enkele interessante jongensavonturen met de daarbij behorende gewetensconflicten. Dit aardig geïllustreerde boekje zal het heel goed doen bij de jongens.

Hoe zal ik U ontvangen? door Annie Sanders. 38 blz., *f* 0.60. Bestemd voor m. van 7 jr. en ouder.
Twee meisjes gaan uit logeren bij oma en beleven een prachtig kerstfeest

Kerstfeest op de hei, door Joh. Hidding. 22 blz., *f*0.40. Bestemd voor j. en m. van 7 jr. en ouder. Alleraardigst verhaaltje over een jongen en een meisje die samen in een hunebed kerstmis vieren. Boeiend verteld.

Treesje en het tafelkleed, door Jeanette van Beilen. 40 blz., *f* 0.60. Bestemd voor m. van 8 jr. en ouder. Een omgevallen inktpot brengt een hele serie gebeurtenissen teweeg. Spannend en goed verteld kinderverhaal van goede strekking. Aardig geïllustreerd.

Joop's Kerstfeest, door H. Lourense. 44 blz., *f* 0.65. Bestemd voor j. en m. van 5—8 jr. Joop gaat tegen wil en dank met een vrachtauto mee, maar komt toch nog net op tijd thuis om nog kerstfeest mee te kunnen vieren... Aanbevolen.

Wegens plaatsgebrek volgende week de rest

Oecumenische hulp aan Hongarije

Waarde broeders en zusters,

Onmiddellijk na het bekend worden van de nood waarin het Hongaarse volk verkeerde, heeft de Wereldraad van Kerken de onderafdeling „Oecumenische Hulp" in ons land verzocht de Kerken en vluchtelingen in Hongarije bij te staan.

Aan iedere aangesloten Kerk (Hervormd, Luthers, Oud-Katholiek, Doopsgezind, Remonstrant en Baptist) werd dit verzoek doorgegeven en ook iedere baptisten gemeente in ons land ontving een brief waarin deze aktie werd aanbevolen.

Zo werken de Kerken samen, niet alleen in nationaal verband, maar zelfs over de gehele wereld, om daar waar grote nood ontstaat te helpen, en te tonen dat zij het gebod van de naastenliefde begrepen hebben.

Terwijl ik dit schrijf, is mij nog geen resultaat bekend. Wel zijn in vele Hervormde gemeenten reeds collecten gehouden, en heeft de Doopsgezinde broederschap haar collecte bepaald op 25 november. Ook in de Lutherse Kerk heeft men spontaan gereageerd op de oproep en zelfs aan de regering haar steun aangeboden bij het opnemen van de verwachte vluchtelingen. Wat onze gemeenten betreft, is het de bedoeling, dat alle giften en opbrengsten van collecten worden overgemaakt op postrekening Nr. 9260 ten name van de Unie van Baptisten gemeenten te Arnhem, terwijl de Unie in overleg met „Oecumenische Hulp" zal beslissen op welke wijze het voor het hulpwerk zal worden besteed.

Tussen „Oecumenische Hulp" en de Wereldraad is voortdurend kontakt. Hoewel het er thans niet op lijkt dat binnenkort in Hongarije zelf hulp zal kunnen worden geboden, is men toch voortdurend op deze mogelijkheid bedacht. Het spreekt vanzelf dat onze gedachten allereerst uitgaan naar onze broeders en zusters. Met 6.000.000 leden is de Rooms-Katholieke Kerk verreweg de grootste, hierna volgt de Hervormde Kerk met 2.250.000 leden, daarna de Lutherse Kerk met ongeveer 500.000 en tenslotte de baptisten met ongeveer 20.000 gedoopte leden, terwijl zij ongeveer 50.000 personen onder haar bereik hebben.

In de korte tijd dat Hongarije vrij leek te worden, had reeds de Wereldraad plannen gemaakt om de protestantse kerken bij te staan bij het herstel van hun instellingen, welke tijdens de bezetting waren genationaliseerd.

Thans kan alle onmiddellijke hulp zich slechts richten op de vluchtelingen die Oostenrijk hebben bereikt. Ondanks navraag van „Oecumenische Hulp" is er niets van bekend of wellicht ook vluchtelingen Joegoslavië hebben bereikt, en op welke wijze zij daar zijn ontvangen.

Zoals U allen bekend is wordt in Nederland een transport van 1000 vluchtelingen verwacht.

In de laatste vergadering van „Oecumenische Hulp" hebben wij uitvoerig gesproken over de taak van de protestantse Kerken ten opzichte van alle niet-Katholieke vluchtelingen. Het bureau van „Oecumenische Hulp" heeft in de afgelopen jaren een grote ervaring opgedaan bij het verzorgen en zo mogelijk in Nederland laten vestigen van vluchtelingen, zodat wij goede hoop hebben, dat van onze diensten gebruik zal kunnen worden gemaakt. De voorzitter van „Oecumenische Hulp" Dr Emmen, heeft als zodanig zitting genomen in het Nationaal comité zodat ook naar die zijde samenwerking en kontakt is verzekerd.

Wij hopen dat in „Oecumenische Hulp" de eenheid van Christus opnieuw gestalte krijgt tegenover het leed der Hongaren en dat de Kerken in een onzelfzuchtig helpen zo doorzichtig zullen worden dat de wereld de Heer zal zien.

Uw
P. MOSTERT, Florakade 128
Groningen. Tel. 34992.

ADVERTENTIES

Graag willen wij U deelgenoot maken van onze vreugde en dankbaarheid aan God.
Ons werd geboren een dochtertje

Annichje

H. J. STUKKER
A. STUKKER—KUIPER

Bapt. Pastorie
Nieuw-Weerdinge

10 november 1956

De Baptisten Gemeente te Haarlem geeft met droefheid kennis van het overlijden van zuster

Adriana Aaltje Brussee-v. d. Splinter

in de leeftijd van 53 jaar.

De Gemeente gedenkt in dankbaarheid haar dienstbaar leven.

Haarlem, 9 nov. 1956

Losse Schakels

Achter het Masker Een der huiveringswekkendste namen, waarmede Jezus' boden hun Heer hebben aangeroepen is wel: Gij, Here, Kenner der harten van allen. Wat moet er in de discipelen zijn omgegaan, toen ze met deze woorden hun Heer aanriepen. Welk een ontzaglijke openbaring ligt in deze aanspraak. Welk een ontdekkende ervaring! Tot in welk een diepte moet de ziel zijn open gegaan, die weet in handen te zijn gevallen van Een, die aller hart kent. Waar bergt ze zich? Welke kant zal ze uitvluchten? Wie niet weet, dat dat niet geweten kan worden — dat dat een vraag zonder antwoord is, plaatse zich maar eens in het kruisvuur van psalm 139. Dit hebben de discipelen ondervonden, dat er geen ontkomen aan is. Aangegroeide maskers vallen af en daar staat de mens met zijn verborgen wonden en de heimelijke zonden voor zijn Maker. Waarheen? Waarheen als Gods blik u gearresteerd heeft? Hellediepten opzoeken? Hemelhoogten bestijgen? Rookschermen vlechten uit de dampen die opvaren uit de grote afgrond?

De ontmaskering Aan de voet van Golgotha's heuvel neemt de maskerade een einde: zij keerden, slaande op hun borsten. Gebogen hoofden, neergeslagen ogen, saamgeknepen lippen.
Bevend ligt de verlamde aan Jezus' voeten, naakt en ontsloten voor de ogen desgenen, met Wien wij het te doen hebben. Verstomd staan de Farizeeërs er bij, die hopen, dat ze doorschouwd zijn. Verbaasd kijken de vier vrienden op, die merken dat de Meester in hun harten gelezen heeft.
Alle dingen liggen bloot en geopend voor de ogen Desgenen...... met wien wij het **te doen** hebben! (Hebr. 4 : 13). Voor wien wij rekenschap moeten afleggen, zegt de nieuwe vertaling — wat preciezer misschien, maar zeker niet treffender. Dat „te doen hebben" omsingelt ons meer en kijkt ons aan als met duizend ogen.
Wie dicht bij Mij is, is dicht bij het vuur! zou de Here Jezus gezegd hebben en wie dicht bij Hem kwam, vindt dit woord niet apokrief. Hij toch heeft plaats genomen dáár, waar het uiterste gevaar is! daar waar de grage handen der hel rondgrijpen. Hij toch is nedergedaald ter helle, teneinde een volledige verlossing tot stand te brengen. Hel en hemel zijn niet verder van elkaar dan Zijn rechterhand van Zijn linkerhand. Men heeft Hem alle kleding uitgetrokken. Was dat een daad van heimelijke haat, omdat Hij ons naakt voor God stelt?

De Bergrede In de rubriek „Wegwijzend Woord" hebben we de laatste maanden de zaligsprekingen overdacht. Ze geven ons een samenvatting, en misschien mogen we zeggen: een karakteristiek van het onderwijs van de Heer. Het is opmerkelijk, dat dit onderricht van de Heer — en dan niet slechts de zaligsprekingen, maar de gehele bergrede — de minste tegenspraak ontmoet heeft onder de niet-christenen. En binnen de christenheid waren er steeds groepen, die de bergrede achtten het evangelie bij uitnemendheid te zijn. Dat dit vrucht was van een juist verstaan van hetgeen de Here Jezus in Zijn onderwijs, samen gevat in de bergrede, leerde, betwijfelen we wel. In hetgeen Mattheüs zegt, nadat hij de zaligsprekingen vermeld heeft, klinken eisen, die de zondaar mat zetten, gaat een wereld open, die geen zondaar bekwaam is binnen te treden. En in de zaligsprekingen menen wij niets anders te vernemen. Dat hebben we getracht in onze overdenkingen te doen uitkomen. Ook hier een terugwerpen van de zondaar in zijn volmaakt onvermogen, een tentoonzetten van de zondaar in zijn naaktheid, in zijn verlorenheid. En dit, opdat er plaats kome voor de Redder, die, ons slechts dán **iets** kan zijn, als Hij ons **alles** kan zijn.
Een hoogleraar zei van de man, van wie hij hoorde dat die de bergrede gekozen had als voldoende voor zijn zaligheid; zo ongeveer: als hij wist, wat de bergrede inhoudt, zou hij dat wel uit zijn hersens laten.

Dwalingen Onze Nederlandse Baptistische beweging is reeds meer dan honderd jaren oud. Wanneer men ziet op haar langzame uitbreiding is er voor de buitenstaander niet veel reden zich ernstig met haar in te laten. Dr Wumkes heeft het voor de Nederlandse kerkgeschiedenis nuttig geacht, een onderzoek in te stellen naar opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland. Van belang is echter het hoe van zijn ontwikkeling. Waarom groeide het Nederlandse Baptisme zo langzaam? Waarom hier niet de snelle uitbreiding, die het in andere landen kreeg? Niet dat het elders op ons kontinent zulk een vlucht genomen heeft, maar in verschillende Europese landen groeide het toch wel wat sneller dan hier de eerste honderd jaren. Het is van belang daarvan de reden eens na te speuren. Welke waren de omstandigheden, die remmend werkten? Volksaard? Kerkelijk verleden? Welke waren de interne oorzaken? Met welke moeilijkheden hadden we te kampen in eigen rijen? Hoe zijn we ze te boven gekomen? Waardoor zijn onze gemeenten aan het rationalistische gevaar ontkomen? Waarom bleef Kloekers — overigens een der begaafste leiders der jonge beweging — alleen staan, en gingen de gemeenten — ook de gemeente Nieuwe Pekela — na zijn verscheiden verder in de oude paden? Waarom had Kruyt in Stadskanaal geen sukses evenmin als Johannes Feisser? Welke krachten maakten hun arbeid steriel? Het gaat niet om personen, maar om beginselen, die onze gemeenten hebben afgewezen in die personen. We hebben behoefte aan diepere studie van ons verleden om te zien waarom we bij het evangelie bleven en nochtans niet sterker groeiden.

Getal en Beginsel Wanneer Baptisten in Nederland interkerkelijk kontakt onderhouden en deelnemen aan oecumenische besprekingen, kan hen wel eens het gevoel overvallen, dat hun meedoen voor het geheel zo weinig waarde heeft, gezien het geringe aantal Baptisten in ons vaderland. Dit gevoel kan vooral dán opkomen als vertegenwoordigers van andere kerkelijke gemeenschappen — bewust of onbewust, — de Baptistendeelnemer laten gevoelen, dat zijn opinie weinig ter zake doet, omdat hij een kleine groep vertegenwoordigt.
Als geneesmiddel hiertegen zou men de lijders aan dit onpretttige gevoel kunnen aanraden zich de vertegenwoordigers te voelen — niet van een gemeente van enkele tientallen of honderdtallen leden, maar van een gemeenschap, die talrijker is dan onverschillig welke kerk in Nederland.
Maar liever bedenke men wat de Nederlandse Geloofsbelijdenis dienaangaande opmerkt en vermoedelijk wel in afweer van soortgelijke gedachte ten aanzien van de getalsovermacht van de Roomse kerk in de dagen van het opstellen der 37 artikelen. Daarin wordt Rome voorgehouden dat de waarheid niet is bij de oudheid, noch bij het aantal. En in het afgetrokkene is het heus niet zo dwaas te veronderstellen, dat de dwaling zich op dit wereldrond sterker heeft uitgebreid dan de waarheid. De mens is immers van nature leugenachtig, en zou dus de leugen geen betere kansen kunnen gehad hebben dan de waarheid?

Statistiek en H. Schrift Wanneer we in oecumenisch verband samen zijn, leggen we toch niet de statistiek op tafel om aan de hand van de cijfers vast te stellen „wie gelijk heeft"? vooraf belovende dat, wie in getalsterkte het onderspit delft, zijn gemeenschap in de grootste groep zal oplossen?
Wanneer we als oecumenische mensen samen zijn, zetten we ons om de open bijbel. Daaruit halen we onze normen en daarin zoeken we de weg, die wij als gelovigen samen te gaan hebben. In de Nederlandse oecumenische beweging krijgen we dan hoogstens last met de oudkatholieken, die de waarheid ook geloven te horen in de uitspraken van de eerste algemene concilies. Ze zeggen echter, dat die uitspraken niet in strijd zijn met de uitspraken van de H. Schrift, en zijn dus

bereid, met ons te luisteren naar het getuigenis der Schrift. Zijn er onder de vergaderende broeders, die bij de bespreking van de Schrift met een scheef oog naar het cijfer kijken en naar hun „grote kerk", dan moeten die zachtmoedig gewezen worden op het zeker onprotestants karakter van hun houding.

Vervolg Het Wegwijzende Woord

Zoon werd ons geboren, een Kind werd ons gegeven. Zijn naam is wonderlijk: Sterke God, Wonderlijke Raad, Vredevorst! Jezus Christus, de Heiland der wereld, de Verzoener van onze zonden, Die Zijn volk zal zalig maken van hun zonden.
Maar dan lezen wij: „Hij kwam tot het Zijne, maar de zijnen hebben Hem niet aangenomen".
En een hartstochtelijk spreekkoor barst los: „Kruisigt Hem, laat Barabbas los; Zijn bloed kome over ons en onze kinderen".
Geen Verzoener, maar een koning, zoals David! De greep naar de wereldmacht werd een fatale greep, zoals eens in de Hof van Eden. Na de catastrofe heeft men zich geworpen op de wereldmarkt en het wereldkapitaal. Invloed en macht. Uit de jongste wereldoorlog herinneren wij ons nog de anti-joodse leuzen. Nu is daar weer de staat Israël: de Davids-Ster tegenover de Islam. **Maar beide zijn de menselijke oplossingen van Gods eeuwige beloften!** Ster en Halve Maan bezitten slechts afgeleid licht. Jezus Christus is het Licht van deze wereld. „Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen".
Jood en Arabier-Egyptenaar betwisten elkaar de erfenis. Zij zullen eerst vrede vinden in het aanvaarden van de eigenlijke belofte: CHRISTUS.

VREDE DOOR HET KRUIS

Het is niet nodig, dat er weer en meer bloedt vloeit. Er hééft bloed gevloeid. Geen bloed dat roept om wraak, maar bloed dat oproept tot verzoening en vrede. **Dat is het bloed des Kruises!** „Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt...... de vijandschap weggebroken, doordat Hij in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf vrede te maken...... de twee weer met God te verzoenen".
Zij bezitten de ware vrede niet, want zij kennen de Christus niet. Zij leven nog bij hun afgeleid licht, dat niet het ware licht is. Dan is daar opeens weer het antwoord van de Heer aan Zijn discipelen op de vraag: „Heer, zult U nu......?" Het antwoord, dat juist in deze tijd zo sterk tot ons spreekt: „Gij zult Mijn getuigen zijn: in Jeruzalem, Judea, Samaria......" Het Kruis in het Midden-Oosten. Niet om heilige plaatsen te beschermen, evenmin om handels- en oliebelangen te verzekeren, maar om volkeren tot Christus en elkaar te leiden. G. Br.

Het „nut" Een broeder vroeg „of het wel waarlijk zo veel nut heeft om onszelf tot en met te handhaven, en of het niet meer geestelijke winst voor de wereld om ons heen zou betekenen als we de strakheid lieten varen en ons maar oplosten in de grotere gemeenschappen?" We zullen nergens nuttiger kunnen zijn dan op de plaats, die de Heer ons aanwijst. „Ziende op het gebod, zijn we blind voor de uitkomst", plachten de ouden te zeggen. Ze bedoelden het wel goed, maar ik zou liever zeggen: ziende op het gebod ben ik zeker dat de konsekwenties der gehoorzaamheid heerlijk zullen zijn. Voor mij zal het vrede betekenen, en is het anderen niet tot voordeel (wat ik toch zo hartelijk hoop) dan zal het hun ten oordeel zijn. Ook dat laatste: dat God grond ontvange om de wereldling te oordelen, is de bedoeling van onze gehoorzaamheid aan de Waarheid en van hare verkondiging. De Boodschap werkt naar twee kanten; zij is een reuke des doods ten dode of des levens ten leven. Dat staat niet aan mij te bepalen maar heb ik als goddelijke schikking te aanvaarden. Is de Christus niet gezet tot een val en tot een opstanding?
We mogen in niets onszelf zoeken: niet weglopen als het moeilijk wordt en niet moedeloos als „sukses" uitblijft. In de weg die wij erkennen als die der H. Schrift, hebben we vrede en die zouden we zeker derven als we een ander pad insloegen. Wellicht zou er voor een moment een gevoel van verruiming over ons komen, maar dat zou verdrongen worden door de aanklacht, ons aan iets anders dan de Heer van ons leven geörienteerd te hebben. Ware ons geschil met de kerken van traditionele aard, we zouden gaarne bereid zijn, het te laten vallen.

Eénwording? Als men ons vraagt of we verlangen naar de één-wording der kerken, dan is ons antwoord: neen. We verlangen naar de openbaring der gemeente, die een vergadering is van „ware Christ-gelovigen". We hopen op een verdere doorwerking van reformatie in heel de christenheid. En we geloven daarin ook. We willen daaraan meewerken, door getuigenis en gesprek. We zijn voor de handhaving van het nieuw-testamentisch gemeentebeginsel, wat niet insluit, dat we onze konkrete gemeenten zouden willen handhaven als we met de anderen tesâmen dat beginsel opnieuw en in tesâmen geinstitueerde gemeenten zouden kunnen belichamen. We zeggen niet: komt allemaal bij ons! Laat ons bij elkâár komen. We geloven niet dat we de eerste Zwitserse dopers en de eerste Nederlandse Baptisten zouden onteren, wanneer we, omwille van een grotere belichaming van het beginsel, waaruit onze gemeenten zoeken te leven, het historisch bestaande zouden opheffen. Integendeel: we vermoeden dat ze zich er hartelijk over zouden verheugen. Het gaat immers om Góds gemeente.

En ondertussen? Totdat dat bereikt zal zijn, zullen we ons niet van de anderen afzonderen en verre houden. Kunnen we niet voet voor voet tesamen het grote doel: de openbaring van de nieuw-testamentische gemeente, naderen, dan zullen we er streep op streep op toegaan. En komt er al eens een algehele stilstand — we zullen waakzaam blijven en den Here ter beschikking blijven staan. De levende Geest van God leide allen, die zich door het geloof in Jezus Christus kinderen Gods mogen weten.

Waar zijn we nu? Op deze vraag vonden we in het Engelse weekblad The Christian dit antwoord: in Openb. 16 : 13—16. Openb. 16 : 12 zou vervuld zijn in 1917. Belangrijk is in elk geval te letten op de opwekkingswoorden, die midden in die verzen als tussen haakjes staat. We bedoelen vers 15.

L.

Uit ons
Unie-Bureau

Waar zal onze Unie-vergadering in 1957 gehouden worden?

In de bloemenstad Haarlem! De Baptisten Gemeente daar heeft de Unie-Commissie verzocht om het „Unie-feest" in haar midden te doen houden. Met blijdschap is deze uitnodiging aanvaard en het zal ons allen goed doen, dat de Unie-vergadering eens weer in het westen, en dan juist in Haarlem, gehouden zal worden. De Gemeente daar heeft onder leiding van de nieuwe voorganger hiermee wel een behoorlijke maar toch ook weer een heerlijke taak op zich genomen! Het samen in één Unie verbonden-zijn, zo geaccentueerd door het beleven van de Unie-vergadering, is een verkwikkende verblijding en een sterkende stimulans.
Wilt u ook al vast even de data van de Unie-vergadering noteren? Dat zijn woensdag 22 en donderdag 23 mei. Natuurlijk gaat menigeen nu al deze data voor het Unie-feest vrij houden!

Als Unie zijn wij met andere kerken verbonden in de Oecumenische Raad. Deze oecumenische saamhorigheid zal in het bijzonder op de „oecumenische zondag" geaccentueerd worden. Dat is de 2de adventszondag, welke dit jaar op 9 december valt. Op verzoek van de Oecumenische Raad bevelen wij het vieren van de oecumenische zondag en het houden van een kollekte op die dag ten behoeve van het werk van de Oecumenische Raad aan.

De Unie-sekretaris,
T. JANSMA

KRONIEK

De spanningen in het Midden-Oosten en de Christelijke Zending

Een overzicht van de tegenwoordige situatie speciaal met betrekking tot Egypte

De vorige week gaven wij U een beschrijving van de situatie der inheemse kerk, n.l. de Koptische Kerk. Deze keer een situatie-tekening van de zending t.a.v. het gehele Midden-Oosten en Egypte. Dit artikel lazen wij in het Engels weekblad "The Christian". Het werd geschreven door een vooraanstaand specialist in zake het Midden-Oosten. Om deze reden werd dit artikel niet door hem ondertekend, aldus de redactie van "The Christian".

I.

I. DE POLITIEKE ACHTERGROND

Zendingsgenootschappen hebben uiteraard niets te maken met politiek, zij zijn er voor de verspreiding van het Evangelie. Maar thans kunnen zij onmogelijk onbewogen blijven in de politieke spanningen, die zo'n diepe invloed uitoefenen op de volkeren onder welke zij werken. Vooral ook door de belangrijke politieke beslissingen, die op een gegeven ogenblik de aktiviteit der zendingsgenootschappen kunnen beperken zo niet geheel verbieden. Het is daarom ook onmogelijk een overzicht te geven van de tegenwoordige situatie van het zendingswerk in Egypte en de naburige landen zonder eerst enkele opmerkingen te maken over de voornaamste politieke spanningen in dit gebied. Wij noemen hier de vier voornaamste invloeden :

a. De spannig tussen Arabië en Israël.

Het is de vijandschap tussen de Arabieren en de Israëliers, die het meest moeilijke probleem is van het Midden-Oosten, vooral door de ziekelijk aandoende hartstocht waarmee men deze vijandschap opvoert. De houding van de Joden in dit land is in het algemeen wel begrijpelijk. Na eeuwen geleefd te hebben als een verstrooide en vervolgde minderheid stelden de eerste Zionisten hun eis van een Nationaal Tehuis, waar de ballingen zich konden verzamelen en zich zouden kunnen verheugen in een eigen Constitutie. Maar deze droom was spoedig uitgewerkt tot het idee van een geheel onafhankelijke Joodse Staat in het aloude vaderland Palestina. En de verschrikkelijke anti-joodse afgrijselijkheden der Nazi's schonken aan deze aspiraties een hartstochtelijke intensiviteit.

De Arabische houding is minder goed bekend. Zij leggen er de nadruk op, dat Palestina al sedert de Romeinse tijd niet meer aan de Joden heeft behoord, en dat het al ongeveer 13 eeuwen aan de Arabieren heeft behoord. Verder leggen zij er de nadruk op, dat Engeland door de Balfour Verklaring zonder meer beoogde een Nationaal Tehuis voor de Joden te stichten in een land, waarover Engeland niet te beschikken had en hetgeen overigens ook geheel in strijd was met de beloften, die Engeland de Arabieren nog juist voordien gegeven had. Zij houden ook verder hier aan vast, dat de Mandaat-regering op zeer duidelijke wijze de Joodse aspiraties begunstigde en dat de vruchteloze interventie van de U.N.O. in de Palestijnse oorlog uiteindelijk precies hetzelfde effect had! Erger nog, het waren de Joodse afgrijselijkheden, welke de vlucht van de meeste Arabische vluchtelingen (3/4 miljoen) veroorzaakten. Deze vormen nog een afschuwelijke opeenhoping van menselijk lijden en zijn een voortdurende herinnering aan de niets uitwerkende resoluties van de U.N.O. En alle Arabieren beschuldigen in de eerste plaats Engeland van de stichting van de Staat Israël en in de tweede plaats Amerika, terwijl de meer extremistische propagandisten niet nalaten Israël te tekenen als een penetratie van het Westerse imperialisme midden in de Arabische wereld. Het is in elk geval belangrijk nadrukkelijk er op te wijzen, dat deze reacties — hoe buitensporig en zelfs ziekelijk zij ook aandoen — niet een uiting zijn van Jodenhaat, maar wel een haten van het Zionisme als geloof en van Israël als een politieke staat.

b. De nationalistische spanningen.

Onder de algemene titel van het nationalisme vallen allerlei groepen. Daar was eerst, wat wel het oude nationalisme genoemd kan worden van de periode tot 't einde van de tweede wereldoorlog, 't nationalisme van de oude politieke partijen. Deze partijen hadden geen werkelijk programma voor de knellende sociale en economische problemen. Zij werden alle beheersd door de families der grootgrondbezitters. Deze waren voortdurend in onderlinge naijver verwikkeld en concentreerden zich verder bijna uitsluitend op de vrijhtid van hun land van buitenlandse kontrôle. Elke ramp werd gemakkelijk op de rekening van het Westers imperialisme geschoven. Maar met de terugtrekking van de buitenlandse kontrôle openbaarde zich ook de onvruchtbaarheid van deze puur negatieve politiek. Vandaag is het nieuw nationalisme sterk in de meerderheid. Het is een beweging van de opkomende middenstand, die soms onder bescherming van een militaire dictatuur een radicale politiek voor sociale hervorming doorvoert. **Het oude nationalisme was destijds tegen de zending gekant, omdat de beschuldiging dat de regering de zendelingen zou steunen in het aftrekken van de jeugd van de Islam een zeer geschikt wapen was in de hand van de oppositie om de algemene gevoelens te beinvloeden.** En in elk Moslim-land is een dergelijke fanatieke uitbarsting lang niet zonder gevaar.

Maar ook het nieuw nationalisme is doorlopend op z'n hoede voor elke „koloniale" tendens, en elke buitenlandse activiteit wordt al heel gauw als zodanig gekarakteriseerd. Maar het grootste probleem van vandaag is niet een anti-zendings gesteldheid, maar veeleer de toenemende centralisatie en bureaucratie, die door hun besluiten de zendingsgenootschappen steeds meer dwingen zich te richten naar de gegeven reglementen, waardoor de zending steeds meer in haar activiteit belemmerd, zo niet geheel verlamd wordt.

c. Pan-Arabië en Pan-Islam.

Sedert de Arabische droom — en de Britse belofte — van een verenigd Arabisch volk in één staat niet verwerkelijkt werd vanwege de Britse en Franse mandaten na het einde van de eerste wereldoorlog, bleef de Pan-Arabische gedachte een zeer gevoelig sentiment in het Midden-Oosten. Het was dit sentiment, dat tot uitdrukking kwam in de Arabische Liga. Maar de Liga werd geboren te midden van een felle rivaliteit tussen de verschillende Arabische staten, en de Liga was tot dusver even goed een schouwplaats van deze rivaliteiten als van de idee van eenheid. Zeer bijzonder werd de voosheid van deze eenheid openbaar in de Palestijnse oorlog. Al te gemakkelijk wordt het Pan-Arabië met de Pan-Islam vereenzelvigd, maar de laatste heeft zowel een bredere (omvattende ook vele Moslim-landen die niet tot Arabië behoren) als ook een nauwkeuriger opze (het uitsluiten van een aantal Arabieren, die geen Moslims zijn). Maar één kant van het probleem is al direkt de vraag: wie is Arabier? Als maatstaf kan vandaag de zuiverheid van bloed nauwelijks meer gelden, maar wel de taal en de cultuur. En de Arabische taal is in elk opzicht de voornaamste taal van de Koran, terwijl ook de cultuur en de geschiedenis van de Arabieren zeer sterk Islamitisch georienteerd is. Het is voor de Moslims dan ook heel gemakkelijk om de Christelijke minderheid als een vreemd element te beschouwen. In de meeste Moslim-landen zijn vandaag min of meer fanatieke Islamitische groepen, zoals de Moslim Broederschap en de Fadayn Islam. Deze groepen willen in alles de er-

BOODSCHAP AAN HET NEDERLANDSE VOLK

In deze bewogen dagen gevoelen de

Nederlandse Hervormde Kerk, de Evangelisch-Lutherse Kerk, de Algemene Doopsgezinde Sociëteit, de Remonstrantse Broederschap, de Unie van Baptisten Gemeenten, de Evangelische Broedergemeenten en de Oud-Katholieke Kerk,

zich gedrongen het volgende te zeggen.

Weer vaart over de wereld de verschrikking van oorlog en tyranniek geweld. Duizenden vielen reeds als slachtoffer.

Het recht in de samenleving der volkeren wordt in de ergste mate geschonden, doordat het Hongaarse volk, worstelend om de vrijheid, eigen regering en maatschappijvorm te bepalen, door de willekeur van macht en geweld wordt neergeslagen en onderdrukt en in angst en slavernij moet leven.

Maar de klem, welke dit optreden van Rusland op het geweten van de gehele wereld moet leggen, is verzwakt en de ontwikkeling van de volkerenverhouding tot een rechtsgemeenschap belemmerd, nu tevens door Engeland en Frankrijk naar geweld werd gegrepen om, met terzijdestelling van de beslissing van geschillen langs vreedzame weg, te trachten eigen oplossing daarvan af te dwingen.

Het is thans nodig de gelegenheid aan te grijpen om tot een definitieve regeling van alle hangende kwesties in het Midden-Oosten te komen.

Om deze redenen doen wij een beroep op onze regering om krachtig en vastberaden in de bestaande internationale organen, met name in de Verenigde Naties, de gerechtigheid zo te dienen, dat het onrecht, waar dan ook, aan het licht worde gebracht en dat besluiten worden genomen, welke in de huidige nood uitwegen kunnen bieden.

Wij gedenken de kerken in de verschillende landen, die met ons in de Wereldraad van Kerken verbonden zijn.

In Hongarije, waar zij met hun volk door de zwaarste beproevingen heengaan.

In het Midden-Oosten, waar zij in afkeer van het Westen zich ook dreigen af te wenden van de kerken in het Westen en onze broederlijke gemeenschap op het spel staat.

Wij gedenken ook het volk Israel in zijn bedreigd bestaan.

Laten wij ons verenigen met de kerken in alle landen die in nood zijn, in het gebed tot de Almachtige God, opdat Hij regeringen en volkeren leide op de wegen van gerechtigheid en vrede en opdat Hij uitredding schenke aan allen, die smartelijk lijden onder vervolging en verdrukking.

16 november 1956.

fenis van het Westen afzweren, behalve dan de wetenschap en de techniek, om dan een Arabische staat te stichten op min of meer Middeleeuwse manier. De vele meer Westers gezinde leiders gaan fel te keer tegen deze groepen; en de gewelddadige methoden die de extremisten meermalen gebruikten, hebben tot hun periodieke verbanning geleid.

d. De Communistische invloeden.

In de meeste van deze landen bevinden zich ook Communistische afdelingen en „reizende kameraden", hetzij getolereerd of buiten de wet gesteld. In de meeste gevallen zijn zij niet sterk, deels door hun dubbelzinnige houding ten aanzien van Israël, deels door hun oppositie tegen het orthodoxe Islamgeloof. Maar de groeiende vervreemding van de Arabische wereld — en vooral Egypte — van het Westen en de toenemende betrekkingen met het Communistische bloc moeten onvermijdelijk ten gevolge hebben, dat de deur wijder open gaat voor Communistische invloeden. En het is waarschijnlijk, dat als eenmaal de dijken doorbreken, noch de Islam noch de tegenwoordige leiders in staat zullen zijn deze dijken weer te dichten.

(Dit artikel is van de laatste week in September G.Br.).

De volgende keer nog: de tegenwoordige situatie in Egypte.

Met grote blijdschap en dankbaarheid aan God geven wij U kennis van de geboorte van ons dochtertje

ANNA JANTINA

E. J. HUIZING
G. HUIZING—OLIJSLAGER

DEVENTER, 15 nov. 1956
J. P. Sweelinckstr. 13

ALMELO

Het is alweer ongeveer een jaar geleden dat U iets over de Almelose gemeente hebt gelezen.

In dit jaar hebben we drie keer een doopdienst mogen houden, waarvan de laatste heeft plaatsgevonden op 11 november j.l. in de avonddienst.

Ons kerkgebouw was bij deze gelegenheid bijna tot de laatste plaats bezet.

Als tekst voor deze avond had de voorganger gekozen Handelingen 1 : 24. In de prediking werden we nog eens bepaald bij de bekering en doop te Jeruzalem toen er ongeveer 3000 toegedaan werden. Als we hier aan denken en dan met onze eigen ogen aanschouwen dat er nog steeds meer worden gedoopt, dan springt ons hart op van vreugde wegens de liefde van Christus aan ons bewezen. Vooral op zo'n dag worden we weer opnieuw versterkt in ons geloof en gaan dan weer moedig voorwaarts, biddend tot onze Heiland om maar steeds meer aan Zijn gemeente toe te voegen opdat als Hij komt in al zijne heerlijkheid, Hij ons met velen wakende zal vinden. de sekretaris,

H. H. SCHOLTEN

Bij voorbaat dank voor Uw medewerking.

De uwe in den Heer, H. H. Scholten.

GENK - BELGIE

Te Genk gaat het op dit ogenblik heel goed. We mogen spreken van zegen en wonderbare leiding. We hebben heel veel hoop en verwachting. Met Gods zegen zullen grote dingen geschieden.

22 okt. j.l. hadden we een bijzondere dag. Br. Schneider werd door Dr Mosalkow en Dr. Stuckenbruck ingeleid tot zijn werk te Genk. Hij zal in de toekomst het werk onder de Duits-sprekende bevolking van Genk behartigen.

We hadden een goed bezochte samenkomst en de Geest van God was merkbaar in ons midden. 23 Okt. deed br. Schneider zijn intrede. Ook nu weer was de opkomst buitengewoon. Prediker Schneider besloot zijn rede met het voornemen, dat hij met 's Heren hulp wil werken, tot uitbreiding van het Godsrijk. Dr. Mosalkow vertelde ons nog van de wonderbare leiding van de Heer, die reeds onze gebeden had verhoord om een vervoermiddel. Toen hij zondag in Keulen de boodschap bracht en ondertussen vertelde van het toekomstig werk van Br. Schneider, stond een garagist recht en beloofde een Vespa voor dit werk.

Intussen heeft Br. Schneider in samenwerking met onze diakonesse reeds zijn werk aangepakt. Vandaag, 9 november, had hij reeds een kleine opstoot veroorzaakt, toen ruim 40 kinderen, in een pas

begonnen kindersamenkomst, samenkwamen. Men was verplicht om buiten iemand te laten waken voor de goede orde. Van verschillende kanten schold men hen uit voor „vuile Protestanten". Dit belette echter niet, dat onze Broeder en ook Zr. Erika hoopvol huiswaarts keerden.
Een ander heugelijk feit is, dat wij nog een andere broeder hebben beroepen. Deze broeder heeft ondertussen het beroep reeds aangenomen en zal zondag 18 november reeds zijn intrede doen. In het zoeken van een woning waren we bijzonder gelukkig, zodat hij 15 november reeds zijn nieuwe woning mag betrekken. Br. Castelein is een West-Vlaming, die in Frankrijk tot bekering kwam. Daarna heeft hij een opleiding van 4 jaar gehad in Amerika. Na het beëindigen van zijn studie, voelde hij zich geroepen om in België te werken. Hij is dan weer teruggekeerd naar Europa in de hoop, dat de Here spoedig zijn weg zou leiden. Zijn weg is geleid naar Genk, waar wij straks hand in hand zullen werken.
En tenslotte: zondag j.l. mochten we andermaal het doopvont openen. Drie zusters en één broeder mochten we door de doop, de gemeente binnenleiden. En wat ons ook verblijdt, is, dat het alle vier Vlamingen zijn. Het was een heerlijke zondag, de Heer was zegenend in ons midden.
Zo ziet U, dat het werk in onze omgeving zich begint uit te breiden. Geve de Here dat we spoedig financiën mogen hebben om nog andere broeders in het veld te zenden. Er ligt immers een groot veld braak in deze omgeving. We zijn dankbaar voor allen die ons helpen, want zij helpen in de eerste plaats het Koninkrijk Gods uit te breiden. Zij zijn mede-arbeiders Gods, door het offer dat zij brengen.
Straks staan we met vier werkers op het uitgebreid veld van 60 km lengte. Inderdaad, ook nu nog te veel veld voor 4 werkers, maar Gode zij dank, ook onze Br. Castelein schreef mij, vandaag, dat hij een gift had ontvangen, om zich te motoriseren. Hij zal dus ook een scooter kopen om zich met de grootst mogelijke snelheid van de éne naar de andere plaats te verplaatsen. De Heer heeft onze gebeden op wonderbare wijze verhoord en Hij zal ons nog verhoren. Broeders bidt voor en met ons opdat ook dit Roomse land de Evangelie-boodschap moge horen. We hebben ons voorlopig voorgenomen om vanaf de Nederlandse grens tot 60 km in het land te werken. Het zal moeilijk zijn, maar met Gods zegen zal het gelukken.

A. H. D.

2e EXLOERMOND

Veel is er gebeurd in de tijd dat U niets van ons hoorde. Droefheid zowel als vreugde waren ons deel. Droefheid, omdat twee onzer geliefden grafwaarts werden gedragen, n.l. zr Janneke Grooten—Vriezema en br Geert Nijland. Beiden waren verzekerd van een plaats in 't Vaderhuis, doordat ze wisten: door genade ben ik een kind van God.
Vreugde was er om één broeder en drie zusters die door de doop de Gemeente werden binnengeleid.
Bij het H. A. werden onze jonge mensen hartelijk welkom geheten door één der ouderlingen. Gezegende uren zijn dat altijd weer. Heerlijk te zien dat onze jeugd, ondanks de woelige wereld en de vele drukke bezigheden nog tijd heeft te luisteren naar de stem van de Heiland. Weer kwam een jonge dochter tot overgave. De Heer gaat voort te zegenen.
11 november. Dag van afscheid.
Wat we nauwelijks konden geloven was toch waar. Ds. Ketelaar heeft het beroep van Hoogezand aangenomen. Wat er toen door ons heenging kan ik niet weergeven. De meesten van ons waren wel even verslagen. Toch hebben we op gepaste wijze afscheid van elkaar genomen. 's Middags sprak onze scheidende voorganger naar aanleiding van Mattheüs 28 vers 20: En ziet, Ik ben met u tot aan de voleinding der wereld. Heerlijke zekerheid voor ons dit te mogen weten, dat wanneer wij Christus plaats bieden in de Gemeente, Hij zeker bij ons zal zijn. Br. Hofman sprak Ds. Ketelaar toe namens de Gemeente. Vele afgevaardigden voerden het woord, en allen uitten hun beste wensen. Als gezant van de grote Koning is Ds. Ketelaar hier 5 jaar geweest en heeft hier met grote zegen mogen werken. Sterke banden moesten worden verbroken wat voor de meesten zeer pijnlijk was, en wat ook in geen mindere mate het geval was met mevrouw Ketelaar.
Elke maand hoopt Ds. Ketelaar een zondag in ons midden te zijn om ons voor te gaan; dit is mogelijk geworden door de bereidwilligheid van onze brs en zrs in Hoogezand, waar we hen ook zeer dankbaar voor zijn. Wij hopen en bidden dat dominee en mevrouw ook in Hoogezand voor velen een zegen mogen zijn en dat ze samen met de Gemeente mogen werken in de wijngaard des Heren.
En wij, ja wat nu? Wel doorgaan met bidden en werken en nog meer dan anders de schouders te plaatsen onder het werk wat ons door onze Meester is opgedragen. En niet vergeten het grootste gebod, n.l. Dat wij elkander liefhebben. Brs en zrs overal: Bidt met ons mee, omdat wij leiding nodig hebben bij het uitzien naar een Voorganger die de ledige plaats weer kan innemen.
Aan allen de beste wensen en Gods Zegen toegewenst van ons uit

2e EXLOERMOND
de sekr., W. v. d. V.

STAVEREN

Velen onzer brs en zrs zullen zich afvragen: en hoe gaat het in de gemeente Staveren?
Welaan dan lezers, met blijdschap in mijn hart kan ik het volgende melden: zondag 4 november hadden we doopdienst. Eerst werd melding gemaakt van een oudere zuster, die de wens te kennen gaf, Jezus ook in de doop te willen volgen. Daarna een jonge zuster, die haar hart aan de Heiland gaf; en na een ernstige predikatie over de verloren zoon, die het Vaderhuis terug vond, kwam ook nog een broeder naar voren, die mededeelde, dat hij ook het Vaderhuis had teruggevonden. Ja brs en zrs, als God werkt aan de harten, dan is er geen tegenhouden aan. Zo uit het volle leven, met zijn velerlei verzoekingen en zonden, en ook met zoveel teleurstellingen, komt God te roepen, „Vrede door het Bloed des Kruises". Na de ontroerende belijdenissen werden alle drie gedoopt, ten aanschouwe van een zeer grote schare, welke ons kerkgebouw ternauwernood kon bevatten.
Na de dienst vierden we eveneens met een volle kerk het Heilig Avondmaal, waar de nieuwe leden werden verwelkomd. En terwijl ik deze regels zit te schrijven, heeft reeds weer een zuster de doop aangevraagd.
Ja brs en zrs, Gods werk gaat door, al wordt het op aarde steeds donkerder.
Als wij maar wakende en biddende blijven.

Namens de gemeente, V. (sekr).

Van de Boekenplank

Kerstboekjes van N.V. Jan Haan
voor Zondagsschool en gezin
Vervolg

En toen daalde de machine, door H. Kingmans. 61 blz., *f* 0.65. Bestemd voor j. en m. van 10 jr. en ouder. Kingmans vertelt de geschiedenis van Kees Vroom die op zeer jeugdige leeftijd, in het begin van wereldoorlog II naar Engeland vliegt, oorlogspiloot wordt en later weer behouden in zijn vaderland terugkeert. Hij genoot de eer, koningin en prinses weer naar het vaderland te mogen vliegen. Spannend oorlogsboek.

Bruno Schinkel, door J. Smelink. 77 blz., in stijve omslag, geb. *f* 1.25. Bestemd voor j. en m. boven 9 jr.
Boekje dat tijdens de tachtigjarige oorlog speelt, en o.a. de laffe moord op Prins Willem van Oranje beschrijft. Van goede strekking, wat niet van al dit soort boekjes gezegd kan worden.

De Smidsgezel van Utrecht, door H. J. v. Lummel. 93 blz., in stijve omslag geb. *f* 1.75. Geschreven voor j. en m. van 9 jr. en ouder. Vertelt over de hageprekers en geloofsvervolgingen in de 80-jarige oorlog, en kan de kinderen rustig in handen gegeven worden. Leerzaam en opvoedend. Aanbevolen.

Wij hebben één vader, door E. Kok. 64 blz., geb. *f* 1.10. Bestemd voor j. en m. boven 10 jr., volgens de catalogus. O.i. kan men dit boekje alleen maar aan de oudste leerlingen van de zondagsschool in handen geven. Het is een uiterst span-

nend geschreven boek over een zondagsschoolrevolutie, een auto-ongeluk en nog meer. Het woord „moffen" had beter achterwege kunnen blijven. Overigens valt er voor de jongelui wel iets uit te leren. Dit boekje is een tweede druk.

Javastraat 127A, door Jan van Groningen. Deze derde druk telt 56 blz., kost geb. ƒ 1.10 en is bestemd voor j. en m. van 8—11 jr.
Jan van Groningen vertelt hoe Henk Bakker zijn zomervakantie doorbrengt. Een mooi plannetje valt in duigen, maar er wordt ook veel geleerd. Gaarne bevelen we dit goede boekje aan.

De Rodenhorstjes, door A. D. Schipper. 2e druk, 76 blz., geb.; bestemd voor j. en m. van 7—10 jr. Dit boekje vertelt over de belevenissen in een onderwijzersgezin, op een prettige, verantwoorde wijze. Vooral de meisjes zullen aardigheid hebben aan dit zuiver geschreven verhaal. Van harte aanbevolen.
Een catalogus licht de belanghebbende in over de verdere kerstuitgaven van deze Uitgeverij.

Wf.

Zondagsschool-konferentie van de leiders in gewest Z.-O. Groningen en Drenthe

Ongetwijfeld zult U de oproep van br. Raadsveld in De Christen van 9 nov. j.l. hebben gelezen.
Wij hebben aan die oproep gehoor gegeven en zijn opgetrokken naar Emmen. Wij hadden er veel van verwacht en zijn niet teleurgesteld. Als je er zo aan komt fietsen dan is het net of het vriendelijk kerkgebouwtje van de Baptisten Gemeente in Emmen je uitnodigt om binnen te komen. En als je dan binnenkomt is het niet kil, nee, alles is opgewekt, de klimplantjes aan de muur laten het zelfs zien: zoek het niet beneden maar hoger op. Alles werd nog extra opgefleurd door rode en witte cyclamen. U bent natuurlijk nieuwsgierig wat we daar zoal gedaan hebben. Eerst koffie drinken, daarna veel zingen en ook luisteren. We hebben bekende en onbekende liederen gezongen, begeleid en ingestudeerd door zuster De Haan—Klein Haneveld. Daar word je echt warm van, lichamelijk en ook innerlijk. En dan hebben we geluisterd naar br. Heikes en zr. De Haan—Klein Haneveld die het Kerkstverhaal ieder op hun eigen wijze van uit een bepaald gezichtspunt hebben verteld. Ik kan niet onder woorden brengen hoe mooi dat was, er werd zo intens geluisterd naar dat oude verhaal, net of het nog nooit aan ons was verkondigd. Wat voel je je overgelukkig bij het beluisteren van dit gebeuren: **Jezus geboren ook voor mij.** Wat is het een voorrecht om dit te mogen doorgeven aan de kinderen: **Jezus geboren ook voor jou.** Tenslotte leide zr. Gr. v. Veen nog het onderwerp in: „Hoe houden we onze kinderen vast?" Helaas was er geen tijd meer voor een bespreking.
Ik hoop dat U jaloers bent op ons, ja zo jaloers dat U zegt: de volgende konferentie wil ik ook mee maken. Dat kan, we kunnen nog best werkers gebruiken. Hebt U liefde voor het kind en veel liefde voor Uw Meester? ga dan onze gelederen versterken.

W. v. d. VEEN Dzn
Musselkanaal

Verantwoording U.Z.C.

In ons zendingsblad namen wij een verantwoording op van binnengekomen gelden. Wegens plaatsgebrek kon de helft maar worden opgenomen.
De andere helft publiceren wij nu maar in De Christen om onnodige vragen of het geld wel binnenkwam te voorkomen.
Onderstaand gelieve U dus het vervolg van de verantwoording der UZC aan te treffen:

	Congo-zending	Suriname-zending	Microscoop actie
Gemeente 2e Exloërmond	f 209.—		
Gemeente Steenwijk	„ 35.—		
Mevr. A. F. H.—G. Deventer			f 5.—
Zusterhulp Rotterdam Z.	„ 18.44		
P. v. d. W. te S.			„ 2.50
Kon. Wilhelminaschool Apeldoorn	„ 17.—		
Gemeente Deventer	„ 18.89		
Gemeente Musselkanaal	„ 69.21		
Gemeente Almelo		f 24.66	
Gemeente Heerenveen	„ 77.44		
Joh. F. te H.			„ 5.—
Gemeente Enschede	„ 59.70		
Gemeente Alkmaar	„ 10.—		
Gemeente Rotterdam Z.	„ 43.50		
Gemeente Nw. Pekela	„ 111.88		
Gemeente Daarlerveen	„ 100.—		
Gemeente Haulerwijk	„ 78.65		
Gemeente Rotterdam C.	„ 40.—		
Gemeente Den Haag	„ 25.—		
Gemeente Leeuwarden	„ 56.67		
Gemeente Musselkanaal	„ 44.13		
Gemeente Leiden	„ 116.—		
Gemeente Enschede	„ 48.07		
Gemeente Den Helder	„ 4.88		
Gemeente Eindhoven	„ 58.69		
Gemeente Siddeburen	„ 17.50		
Gemeente Delfzijl	„ 19.25		
Gemeente Delfzijl	„ 77.65		
Gemeente Emmen	„ 45.—		
Prinses Beatrix-school Deventer	„ 10.—		
Gemeente Sneek	„ 207.05		

Bovenstaande bedragen zijn met grote dank door de zendingscommissie ontvangen.
Wanneer er nog Gemeenten zijn die kollekten of bijdragen kwijt moeten voor de buitenlandse zending dan gelieve men dit te doen op postrekening 523019 ten name van de U.Z.C., Willemstraat 9 te SNEEK.
Het zendingswerk is bezig zich uit te breiden. Dit vraagt veel geld, ook de opleiding tot zendeling vraagt veel geld. Uw bijdragen zijn dan ook zeer nodig en welkom.

De Administrateur van de U.Z.C.,
W. MODDERMAN

DIVERSEN

Attentie

ZONDAGSSCHOOLLEIDERS(-STERS) VAN GEWEST N.O. GRONINGEN

Mag ik U nog even herinneren aan onze konferentie op ZATERDAG 24 NOVEMBER te Groningen in de N.B.J.B.-zaal van het jeugdgebouw in de Violenstraat 2.
Om half vier beginnen we.
O.a. staan er 2 belangrijke onderwerpen op het programma, n.l. „De Onderwijzer(es) in de Zondagsschool" en „Kinderbekering". Ook zullen we met elkaar spreken over het „Kerstfeest".
Daarom op 24 november allen naar Groningen.

J.H.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Haulerwijk Ds. H. PLOEGER te Borne.
Beroepen en aangenomen naar Genk als 2e predikant: Ds. CASTELEIN uit Halluin, Nord, Frankrijk.
Toekomstig adres is: Winterslagstraat 36, Genk.
Bevestiging en intrede: 18 nov. 1956.

WIE HELPT?

In de gemeente Almelo is opgericht een kerkkoor met de bedoeling door het lied te evangeliseren. Bij dezen doet het een beroep op diegenen die haar kunnen helpen aan liederen met muziek.
Het koor telt thans 32 leden.
Uw antwoord wordt gaarne ontvangen door:
de sekr. der Bapt. Gem. Almelo,
Piet Heinstraat 5.

Vrijdag 30 november 1956 Jaargang 73 Nr 3342

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 8.— per jaar; buitenland f 10.—

Het wegwijzende Woord

De generaal, de diplomaat en honderd onderduikers

1 Kon. 18

Met zo'n opschrift ben je zeker van een beetje aandacht. Of men overigens zulke opwindende, filmachtige aankondigingen moet gebruiken betwijfel ik zelf.

Doch wanneer men de geschiedenis in 1 Kon. 18 leest dringen zich deze woorden wel aan je op. Met de generaal bedoel ik dan Elia, de man, die het opnam voor God. Beter, de man, die God opriep Hem te dienen en te protesteren tegen de persoon en regering van de koning Achab. Elia is een profeet, die met Gods ogen zijn tijd doorschouwt en daarom niet meer zwijgen kan. Wel heeft Jezus gezegd, dat God Zijn regen laat neerdalen op rechtvaardigen en onrechtvaardigen, maar deze getrouwe getuige uit het oude verbond zegt, dat er dauw noch regen zal zijn, tenzij dan op zijn woord. Totdat de Heer het niet langer aan kan zien en Zijn dienaar de opdracht geeft: Ga heen, vertoon u aan Achab, want Ik wil regen geven op de aardbodem. En Elia ging heen om zich aan Achab te vertonen.

Hij ging met de moed van een strijdbaar held. Want deze Achab had hem gezocht. Hij had steden en dorpen uitgekamd, razzia's gehouden om de profeet in handen te krijgen en het was hem niet gelukt. En aan deze ziedende Achab moet de man Gods zich vertonen. Wat zal er met hem gebeuren? We lezen niet van tegenwerpingen, van verontschuldigingen. Hij ging. De Heer zei: Ga! en hij ging. Weliswaar met een blijde boodschap, maar dat kon Achab niet weten. Die kunnen gehoorzamen, zijn Gods generaals. Die maken eerst recht historie. En de tijd zou ons ontbreken als wij wilden verhalen van Carey, William Booth en Schweitzer. In het ogenblik dat wij Gods bevelen opvolgen begint het gevaar en de overwinning.

De diplomaat is Obadja, ook een knecht des Heren. Maar, hoe bestaat het, aan het hof van diezelfde Achab, waar Izebel de lakens uitdeelt en voor geen moord terugschrikt. Men mag zich wel afvragen hoe deze man zich in zijn positie van hofmaarschalk heeft kunnen handhaven. Hij was geen Elia, geen stormwind of aardbeving. Hij was de voorzichtige. Elia ontmoet hem als hij op weg is naar Achab en zegt tegen hem: Ga heen! Zeg tot uw heer: Elia is er. Dat durft die goeie man niet. Ofschoon hij aan de andere kant in het geheim niet minder dan honderd dienaren Gods het leven gered heeft, toen Izebel moordend onder de profeten des Heren rondging. Hij redde ze niet alleen, hij zorgde ook voor hun onderhoud. En ondertussen leefde hij aan het hof. Toch vreest hij, nog wel van zijn jeugd af, de Heer. Een lafaard is hij niet, ofschoon we van geen protest van hem lezen tegen de heersende goddeloosheid aan het hof. Een Elia is hij niet. Hij is Obadja.

Niet ieder is een Luther, die naar Worms zal gaan al zijn er zoveel duivels in die stad als pannen op de daken. Er zijn ook Nicodemussen, die meer op de achtergrond leven en werken. Ik vraag me af waartoe u en ik behoren. Tot die strijders aan het front of tot de diplomaten. God gebruikt beiden.

Dan moeten we toch ook nog even naar die honderd onderduikers zien. Of dat nu profeten waren of godsdienstonderwijzers weet ik niet. Maar ze lieten zich kennelijk niet zien noch horen. Ze aten en dronken en zaten in hun spelonken een betere tijd af te wachten. Van hen lezen we verder helemaal niets. En dat is dan weinig. We zullen geen oordeel over hen kunnen vellen. Misschien moesten zij inderdaad maar ondergedoken blijven, al zouden wij willen dat ze uit hun schuilhoeken tevoorschijn waren gekomen om het licht der waarheid te ontsteken.

U was geen Elia? U voelt niet voor die direkte methode van de aanval. U is eerder de bedaarde, kalme, uitkijkende, maar toch wel werkzame. Het zou natuurlijk ook kunnen zijn, dat u of ik een van de honderd onderduikers is. Wel eten en drinken, maar verder ons maar niet laten zien. Niet komen waar de slagen vallen. Gaat dan heen in de gehele wereld! Dat is zo duidelijk een bevel van de Heer. Waarom zou ons dat bevel niet gelden? Wij mogen toch zeggen: God heeft regen gegeven op de aardbodem!? Om die regen zit zelfs Achab verlegen, gelijk vandaag de ganse wereld verlegen zit om de woorden Gods, die licht en leven brengen.

Eén generaal, één diplomaat, en honderd onderduikers!

HUIZINGA

Losse Schakels

Boom en Vrucht Wanneer de gemeente de vergadering is van de pneumatisch gelovigen, dan moeten we van ieder lid aannemen, dat het de Heilige Geest heeft ontvangen. Dat bezit zal zich uiten. De levende boom draagt vrucht. Paulus noemt de vrucht die het leven van de man zal kenmerken, die is als een boom, geplant aan waterbeken, Psalm 1. Elke boom geeft „zijn" vrucht en dat „op zijn tijd". Let hierbij, zowel in Gal. 5 : 22 als in psalm 1 op het enkelvoud: vrucht. Het gaat om de geaardheid van de voortbrengselen van het geloofsleven. Daarop zal alle nadruk vallen. Hoedanig is de openbaring van uw leven? Waarvan getuigt het? Wat wordt er in openbaar? Hoe onderscheiden nu de afzonderlijke vruchten, die voortkomen uit het leven der wedergeboorte mogen zijn, ze veraangenamen en verkwikken allen het samen leven. In allen wordt de goedheid van God, zijn liefde tot de mensen geproefd. Zo zijn alle gelovigen als bomen, door de hemelse Vader geplant bij, en nu levende uit de paradijsstroom — die stroom van Geestesleven, die voortvloeit uit de troon van God en van het Lam.

Instrument en speler Er is een grote verscheidenheid van muziekinstrumenten. Ook al wordt op alle dezelfde melodie gespeeld, dan is het geluid nog niet hetzelfde. Er zijn „edele" en minder „edele" instrumenten. Dat het geluid, dat zij kunnen voortbrengen verschillend is, zegt dus niet dat zij vals gestemd zijn, of dat de spelers niet allen voor hun taak berekend zijn.
Er is verscheidenheid van gaven. Er zijn opvallende gaven, én gaven, die het leven van elke dag heiligen en ten zegen doen zijn. In welke gave de tegenwoordigheid des Geestes in het leven openbaar wordt, zal afhangen van de aard van het instrument, dat door de Geest bespeeld wordt. De tegenwoordigheid van de Heilige Geest werkt zich niet bij allen op dezelfde wijze uit. 1 Kor. 12 : 6. Ieder wordt „bespeeld", geeft geluid naar zijn aard. Matth. 25 : 15. Waar het op aan komt is dit, dat de Heilige Geest over het instrument van ons leven de beschikking heeft. Hij kan het zuiver stemmen en tot een weldaad maken.

Het waardeloze Het ongebruikte is het waardeloze. Het verkeert gebruikte werkt schadelijk. Het is daarom niet slechts nodig ons te laten gebruiken, maar ook om wel toe te zien, wié ons gebruikt. En wie zou het beter kunnen dan de Geest van God? Zijn gebruik is dat van een deskundige. Hij geeft ons leven de hoogste waarde.

Nu zegt Paulus: ijvert om de beste gave. Duidelijk is, dat hij de gave der talen of het spreken in tongen geenszins de beste gave acht te zijn. Hij stelt deze gave niet hoog. Vergel. I Kor. 14 : 2—19. De gave der talen is vooral bestemd voor privé gebruik. Voor de gemeente en haar opbouw heeft ze geen grote waarde. In de gemeente wil de apostel liever vijf woorden spreken met zijn verstand, dan tienduizend in een vreemde taal, en dit: „opdat ik ook anderen onderwijze". Men zoeke in het spreken in vreemde talen of tongen dus niet hét kenmerk der wedergeboorte of van de ontvangst van de Heilige Geest. De Geest geeft zijn gaven naar dat Hij wil, en deze wil wordt door hoogste wijsheid en liefde bestuurd. Watervallen en stroomversnellingen getuigen wel van krachtige toevoer van water, maar eerst beneden de katarakten zijn de rivieren bevaarbaar. In bergachtige streken zal het water naar beneden storten, maar in vlakland stroomt het minder spektaculair verder. Men bouwe in de levensstroom geen dammen om watervallen te creëren, want het gaat om de rivier en niet om de watervallen. Het gaat er om dát de Geest er is en niét daarom, dat Hij het opzienbarende doet. De **levend**-makende Geest moet men niet verwarren met elke l e v e n d makende geest. Het Abba-Vader getuigenis, dat Hij de ziel influistert, is het blijde geheim van Gods kinderen. Mensen kunnen de gave hebben duivelen uit te werpen, vele krachten te doen, Matth. 7 : 21—23, zonder dat heilsgeheim te bezitten. Jezus zegt niet, dat de Zijnen aan de gaven, maar dat ze aan de **vrucht** gekend zullen worden. Matth. 7 : 15—20.
Bidt echter dat de Here u bruikbaar make en gebruike, want het ongebruikte is het waardeloze. IJvert om de **beste** gaven!

Wettische Sfeer Christenen, staande buiten onze gemeenten, hebben er wel vaker op gewezen, dat we in gevaar verkeren in een wettische sfeer terecht te komen. Vooral de wijze, waarop onder ons soms over de doop gesproken wordt, verwekt bij hen die indruk. We staan op gehoorzaamheid en het zich-laten-dopen wordt dan beklemtoond als een daad van gehoorzaamheid. Daardoor kan deze inzetting het karakter aannemen van een zuiver formele handeling en zo echt een daad van óns, van de méns worden. Het zich-laten-dopen wordt dan een tegenprestatie. Dat betekent dan een afglijden van de bodem van evangelisch leven. En het kan voor de „tegenpartij" een versterking betekenen van zijn voorkeur voor de kinderdoop, omdat, wanneer men een zuigeling doopt, zeker alle gedachte aan prestatie van de kant van de dopeling uitgesloten is. Zo zegt de tegenstander dan — komt het genade-karakter van het evangelie bij de kinderdoop beter uit dan in uw doop, o Baptisten.

Een broeder Baptist, wiens aandacht op deze dingen gevallen is, schrijft o.a.:

„Nu is het mij in onze Baptistenkringen al meer opgevallen dat men, sprekende over de doop, bij voorkeur zich bedient van het woord „gebod", een gebod, waaraan wij — zo zegt men dan met nadruk — moeten gehoorzamen. Nu is het duidelijk, dat de doop een instelling van Christus is en dat men in zoverre zonder bezwaar kan spreken van een „gebod". Een gebod, dat uiteraard gehoorzaamheid vraagt. Toch meen ik dat ook hier goed moet worden onderscheiden".

Onze broeder gelooft dan dat men tot dit spraakgebruik gekomen is vanwege de tegenstelling, waarin men zich tot aanhangers van de kinderdoop bevindt. Men heeft vastgesteld zich op bijbelse bodem te bevinden en zegt dan:

„Welnu, gij kinderdoop-aanhangers, indien gij dit wilt en moet erkennen, dan past u slechts gehoorzaamheid: laat u dopen!"

De Zin van de Doop „We hebben als Baptisten geconstateerd, dat de kinderdoop-aanhangers slechts zeer zwakke bewijzen (volgens hun eigen zeggen) kunnen bijbrengen voor hun opvatting en dan zoeken wij ze onder druk te zetten door aan ons betoog toe te voegen: denk er om, het is een gebod, gij moet ook hierin de Heer volgen".
Daardoor kan, zo meent onze broeder, evenmin als bij de kinderdoop, de wezenlijke zin van de doop tot zijn recht komen, n.l. het begraven worden in Christus' dood en het in Hem opgestaan zijn tot een nieuw leven.
Door de geschetste wettische voorstelling van de doop kan zijn diepe betekenis op de achtergrond raken of zelfs geheel verloren gaan.
Er is bij ons allen een neiging tot werkheiligheid, een zucht om ons „houvast" te zoeken in iets **in,** of **van** onszelf of door **ons** gepresteerd. Tegen dit gevaar moeten we wel op onze hoede zijn. De geschiedenis heeft wel getoond, dat ook de doperse beweging niet onvatbaar is voor rationalistische invloeden. We moeten oppassen dat we niet aan de verkeerde kant aanleggen en als ónze daad beklemtonen wat in de grond der zaak niet anders is dan de vrucht van inwerkende genade, waardoor we het heil tweezijdig zouden maken.

De plaats van de doop Het is niet gemakkelijk de plaats aan te geven, die de doop heeft in het heilshandelen Gods. We zijn bang voor magie. Laat ons echter niet vrezen voor het onbegrepene. Laat ons de doop niet uitleggen in het licht van doopprakijk en traditie, maar praktijk en traditie stellen in het licht der Schrift en trachten te komen tot bijbels denken. Het is duidelijk dat de opdracht om te dopen b.v. niet op

één lijn staat met b.v. het gebod: gij zult niet stelen. De vooronderstelling is een andere. Het zal goed zijn die meer de nadruk te geven en de doop van daaruit te belichten. De doop is niet een aanhangsel; een betrekkelijk willekeurige toevoeging aan de boodschap van Christus; een toetssteen, die de nieuw-bekeerde wordt aangelegd, maar hij is evangelie, deel en vorm van het heilshandelen Gods. Evenals in de prediking, stoot in de inzettingen de genade door naar de ziel, en wijl het bij de inzettingen gelovigen, dus voor de genade openstaande mensen betreft, gaat ze door de inzettingen ook de ziel **binnen**. De prediking opent den zondaar de deur voor **de ontmoeting** met Christus, maar bij de inzettingen vieren zij, die door de deur zijn ingegaan, met Christus het feest **der vereniging**. Zo beschouwd, mag inderdaad gesproken worden van „doopfeesten". Zo beleefden de stokbewaarder en de zijnen hun doop: ze wisten zich door de doodsstroom heengehaald, gelijk eens het volk der schaduwen door de Schelfzee en jubelden gelijk dat volk, aan de oevers der bevrijding. Hand. 16 : 34 en Exod. 15 : 1—18.

L.

BILLY GRAHAM *in het land van* GANDHI EN NEHRU

Het is nog maar betrekkelijk kort geleden, dat de twee grote Sovjet-leiders, Chroestjev en Boelganin, India bezochten en door tienduizenden enthousiast werden toegejuicht. Eveneens in dit jaar, ongeveer zes weken later, kwam Billy Graham naar India, om daar de boodschap van Zijn Meester door te geven. Pessimisten zeiden, dat de kansen voor het Evangelie slecht waren in dit grote land, dat al meer dreigde over te hellen naar het Communisme. Maar de kruistocht van deze grote evangelist voor het Evangelie heeft evenveel, zo niet meer mensen aangetrokken dan de kruistocht van de Russen voor het Communisme.

Nehru.

India en zijn Premier, Pandit Nehru, trekken de laatste jaren wel zeer de aandacht van miljoenen overal in de wereld. Nehru is een fascinerende figuur, moeilijk te begrijpen, meestal misverstaan, nu eens een aristocraat en vijand van de democratie genoemd, dan weer aangeduid als een vriend van de communisten. We hebben de indruk dat dit komt omdat Nehru tot nu toe kans gezien heeft, zijn eigen politieke zelfstandigheid en die van zijn land te bewaren.

India is een groot land met een bevolking van ongeveer 375 miljoen, van wie 1.5% R.K., 1.5% Protestant en 2% Oosters-Orthodox is, terwijl verder 70% Hindoes, 24.5% Islamieten en 0.5% Boeddhisten zijn.

U ziet dat het aantal protestanten in dit grote land miniem is. Een van de grote voorrechten van de Nehru-regering is, dat de Christenen vrijheid van Godsdienst genieten.

De Pers.

Evenals ook in de Europese landen is Graham zijn kruistocht daar begonnen met een pers-konferentie. We herinneren ons nog de grote indruk die deze grote evangelist door zijn openhartige antwoorden op de Nederlandse pers, die in het Amsterdamse Victoria-hotel was komen opdagen om hem te ontmoeten tijdens zijn eerste bezoek aan ons land.

In India gebeurde hetzelfde. En het frappante daarbij was, dat deze persmensen alle mogelijke politieke kwesties onaangeroerd lieten en hun vragen speciaal afvuurden op theologisch-godsdienstig terrein. Ze wilden weten wat bekering, wedergeboorte, evangelie en geloof volgens de Bijbel betekenden. Ze kwamen niet zozeer om de theorieën van Graham te vernemen dan wel om te horen wat de Bijbel te vertellen had.

De massa's.

De eerste grote openbare samenkomst vond plaats in M a d r a s in Zuid-India. Deze grote stad werd overstroomd met bezoekers van het platte land en kon bij lange na geen logeerruimte bieden voor zovelen. Amerikaanse magazines vertellen dat een groep van 100 personen een treinreis maakte van vier dagen en vier nachten om er maar bij te kunnen zijn. Een ander wandelde 400 mijl om het evangelie te kunnen horen, zoals Graham dat vertolkte. Het is om jaloers op te worden, zo'n begeerte als zich daar openbaarde naar het Woord van God!

Readers Digest vertelt dat in diezelfde stad (Madras) Chroestjev en Boelganin op een massabijeenkomst in het stadion 22.000 mensen hadden getrokken. Toen Billy Graham in ditzelfde stadion het Evangelie van Jezus Christus verkondigde waren er in drie achtereenvolgende avonden 32.000, 37.000 en 40.000 mensen. In het Dehli-distrikt, waar zo'n 10.000 Christenen wonen, kwamen 30.000 personen luisteren. In Kottayam, een stadje met 40.000 inwoners, richtten de Christenen een groot stadion in, dat plaats bood aan 100.000 bezoekers. Grote bidstonden werden gehouden, veel voorbereidend werk werd gedaan, en de 100.000 bezoekers kwamen! Een meerdere duizenden kozen voor Christus.

Studenten.

Men zegt dat de Indiase student open staat voor het Communisme. Dat beteken, als daarin geen verandering komt, dat over een aantal jaren, als deze groep jonge intellectuelen leiding gaat geven in de maatschappij, het Communisme een grote kans heeft de bevolking te gaan regeren.

Op het programma van Graham stond ook een bezoek aan een der belangrijkste centra van studenten. Men waarschuwde hem, dat hem daar wel een zeer vijandige ontvangst te wachten stond. Maar het punt bleef op het programma staan, de studenen werden uitgenodigd, meer dan 10.000 gaven gehoor aan de oproep, de Geest van God werkte krachtig op die vergadering en honderden stonden tenslotte op om voor Jezus te kiezen.

Acht preken voor...... de prullemand.

Voor hij naar India ging had men Graham verteld, dat hij wel op een heel andere wijze zijn boodschap zou moeten brengen als in Europa en Amerika.

De bevolking van India was immers qua geestelijke structuur volkomen anders!

Graham prepareerde zich en maakte acht toespraken gereed, waarin hij rekening hield met de eigen aard van deze bevolking.

Toen hij in Madras zijn eerste grote toespraak hield (één van de acht), bemerkte hij na vijf minuten al, dat hij mis geweest was. De geprepareerde toespraken belandden in de prullemand en Graham preekte na die eerste vijf minuten op dezelfde duidelijke, direkte wijze als hij het ook in Europa en Amerika gedaan had. En God gaf hem, die zijn eigen zorgvuldig voorbereide werk naar de prullemand had doen verhuizen, een nieuwe preek over de grote tekst: Alzo lief heeft God de wereld gehad. (Joh. 3 : 15).

En thans is Graham er meer dan ooit van overtuigd dat de eenvoudige Evangelieprediking, gedragen door het gebed van Gods kinderen, een geweldige macht uitoefent op de ongelovigen en dat we het daar alleen mee wagen moeten.

JONGEREN! ATTENTIE!

Er hangt belangrijk nieuws in de lucht voor Neerlands jonge christenen, inzonderheid voor Neerlands jonge Baptisten. Stem daarom op **donderdag 7 dec. om 18.35** uur af op de **N.C.R.V.** voor een uitzending over het Ned. Bijbelgenootschap. In deze uitzending zullen belangrijke mededelingen gedaan worden. En voorts: let op Jong Leven van 15 dec.!!

H. PLOEGER

Zand en Zaad

Idioot!
Nou, nou.
Ja en toch bedoel ik u.
Dan zal er wel wat achter zitten.

Herinnert u zich deze woorden: Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen en bemerkt hadden, dat zij ongeletterd en eenvoudige mensen uit het volk waren, verwonderden zij zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren?

Daar waar u nu leest: eenvoudige, daar staat in het grieks dat woord: idioot. Niet als scheldwoord natuurlijk, maar als aanduiding, die de Hoge Raad te Jeruzalem geeft, ziende deze twee mannen, vissers oorspronkelijk van beroep en zij bedoelen daarmee: geen lui van t' vak. Dàt waren zij, de oudsten, schriftgeleerden, de hogepriester en zijn geslacht. Dat waren de vaklieden van de godsdienst.

Vandaag zouden ze Petrus en Johannes leken noemen. Wie: ze. Wel, de professoren in de theologie, de predikanten met een universitaire opleiding. Maar leken is een woord, dat wij niet moesten overnemen van de roomse kerk. Het is bijbelser van het gemeentelid te spreken. Het bewaart de theologen ook voor een zondige hoogmoed — wanneer is hoogmoed geen zonde? — want de grootste genade, die een mens ten deel kan vallen is, dat hij gemeentelid mag zijn. Lid der gemeente van Jezus Christus. Daar kan geen mens bovenuit groeien. Het is de hoogste onderscheiding, die overigens niet op grond van betoonde moed of gedemonstreerde geleerdheid gegeven wordt. Het is een genadegift.

Nu hebben we in de gemeente verscheidenheid van gaven. Sommigen zijn schouwers, doorgronders van de tijd en zieners van de toekomst; zij hebben een profetische taak. Anderen zijn leraren of hebben eigenschappen van een herder. Een enkeling wordt vrijgesteld van het werken op het land of in de fabriek. We stellen hem in de gelegenheid de gaven, die God hem schonk, te ontwikkelen, om later de gemeente als voorganger te dienen. Hij tracht het Woord te duiden en Gods boodschap voor heden te vernemen. Naast hem staan in die verantwoordelijke taak de ouderlingen en diakenen, al geschiedt hun werk meer op de achtergrond. Daarnaast ondervindt hij soms grote steun van mensen, die met grote liefde en veel geduld de jeugd in kennis willen brengen met Christus.

Buiten de voorganger zijn er dus ook nog een aantal leden der gemeente, die op de een of andere wijze in het werk staan. Hoe groot zou het percentage werkende leden zijn? Het is natuurlijk moeilijk te zeggen wie er allemaal onder gerekend moeten worden. Zijn de leden van 'n zangvereniging, van de muziek, van zusterhulp er bij te tellen? Of alleen het personeel van de zondagsschool, van de jongens- of meisjesclubs? De grens is niet zo duidelijk aan te geven.

Gisteravond luisterde ik naar een toespraak over het woord: Gij zijt het zout der aarde. In verhouding tot de hoeveelheid voedsel is er maar weinig zout nodig om het tegen bederf te vrijwaren of om het smakelijk te maken. Maar het moet aan het voedsel toegevoegd worden. Zo moet de gelovige midden in de wereld staan. En zo is elke gelovige een werkzaam deel der gemeente. „De echte veldslagen des geloofs worden vandaag uitgevochten in fabrieken, winkels, kantoren, op boerderijen, in politieke partijen en op de departementen van regeringen; in talloze huizen, in de pers, radio en televisie, in de relaties van volken onderling. Dikwijls is gezegd dat de kerk deze gebieden zou penetreren, maar een feit is het dat de kerk deze gebieden al is binnengedrongen in de leden." Zo ongeveer werd het in Evanston geformuleerd. En dat is wat Jezus zei: Gij zijt het zout der aarde. Dat zout moet eerst samengebracht worden, „geproduceerd" zo te zeggen, om dan verdeeld te worden. En als we dan, om daarbij maar eens te blijven, op zondag samengebracht worden, moeten we op maandag uitgestrooid worden. Worden we op maandag uitgestrooid. Geworpen in de samenleving. Gesteld tussen mannen en vrouwen, die van de gemeente, het volk Gods, geen weet hebben. Hoe staan onze mannen en vrouwen, jongemannen, meisjes daar als de wereld het woord neemt? Als gesprekken over sport, vermaak, politiek, sociale positie aan de orde gesteld worden?

Uit welke hoek praten wij dan? Of hebben we geen hoek, geen standpunt? Huilen we mee met de wolven in het bos? Of zitten we verbijsterd de gesprekken aan te horen? Schieten wij soms niet tekort? Eenvoudig al omdat we nou nooit eens met onze broeders over al die dingen gepraat hebben, die op het werk in de schafturen telkens weer naar voren komen. Of zou de voorganger ons op zondag voorlichting moet geven? Of moeten we misschien eens in de veertien dagen samen komen om al die brandende kwesties in het licht van het Woord te beluisteren?

Ik zou wel eens reacties willen lezen van onze mensen, die dag in dag uit aan het front staan. Wat denkt u: er moet er in de gemeente iets aan voorlichting worden gedaan rondom de problemen waarmee u te maken krijgt in de samenleving? Wat dacht u: zou u in uw bedrijf, op uw kantoor, in de werkplaats niet meer kontakt kunnen bewerkstelligen tussen de gelovigen? Ik denk niet in de richting van een vakvereniging, maar wel in de richting van een ontmoeting der gelovigen van een bedrijf om elkaar geestelijk bij te staan. Want gij, die daar midden in „de wereld" staat, zoudt elkander tot steun kunnen zijn. Juist aan het front. Juist in de branding. Zou u niet als gemeente de gemeenschap daar tot openbaring kunnen brengen? Naar binnen dus opladen, naar buiten samen uitdragen.

Uw kameraden komen niet meer naar de kerk. Misschien kunt u die kerk bij hen gaan bouwen. Onlangs zei een predikant voor de radio. We kunnen zondags zo goed zingen van Zion's zalen, in de kerk. Zouden die zalen niet al ten dele in de hallen van de arbeid kunnen worden opgetrokken?

HUIZINGA

Oecumenische hulp aan Hongarije

Bij de eerste twee groepen Hongaren die ons land bereikt hebben, waren, volgens de secretaris van de Stichting Oecumenische Hulp, geen Baptisten. Wel zijn er vele Baptisten de Hongaarse grens naar Oostenrijk overgekomen en worden daar zoveel mogelijk bijgestaan door het Baptisten Hulpcomité dat zich speciaal voor Hongarye heeft gevormd in Oostenrijk en waarin ook Dr Nordenhaugh, president van het seminarium te Püschlihm, zitting heeft genomen. Dit comité heeft zich tot alle Baptisten, waar ook er wereld, gericht om bijstand bij de bijzonder moeilijke taak die het heeft. Binnenkort hoort U hierover meer. Meer dan 80.000 vluchtelingen hebben thans Oostenrijk, en daarmee de vrijheid, bereikt. Maar tevens een vrijheid in bittere armoede en koude.

Het gastvrije Oostenrijk wordt door de stroom overspoeld. De plaatselijke hulpcomité's hebben alles al gegeven wat ze hadden en men smeekt de vrije landen ieder hun aandeel in de nood te willen dragen.

In ons land wordt goed werk gedaan en bereidwillig gegeven. De eerste kollekten in onze gemeenten zijn ook reeds gehouden. U weet toch dat onze Unie-administrateur al deze giften en opbrengsten op zijn gironummer (9260) verzamelt, zodat ze in overleg met andere Kerken, kunnen worden besteed waar ze het meest nodig zijn?

Wij hoorden van een gemeente die medewerkt aan een plaatselijke aktie, en daarom niet in de gelegenheid is aan onze oproep gehoor te geven. U steunt hetzelfde doel broeders; langs welke wegen uw hulp er komt is niet zo belangrijk, als ze er maar komt.

Toen ik vanavond mijn kleine jongen in zijn bedje legde, dacht ik aan die kleine kinderen die er toch echt niets aan kunnen doen dat hun vader nooit meer terug komt en aan die ouders die ook zo graag hun kinderen 's avonds zouden instoppen maar geen huis, geen bed, geen dekens voor ze hebben. Broeders en zusters, bidt en geeft.

Uw P. MOSTERT

KRONIEK

De spanningen in het Midden-Oosten en de Christelijke Zending

Een overzicht van de tegenwoordige situatie, speciaal met betrekking tot Egypte

II. (slot)

Van dit artikel uit "The Christian" plaatsten wij de vorige week het eerste deel. Daarin werd de politieke situatie van vandaag besproken en werden de verschillende spanningen en tendenzen in het Midden-Oosten toegelicht. O.a.: de spanning tussen Arabië en Israël, de nationalistische spanningen, Pan-Arabië en Pan-Islam en de Communistische invloeden.

2. De tegenwoordige situatie in Egypte.

De nieuwste ernstige bespotting van het werk der zendingsgenootschappen in Egypte is de nieuwe wetgeving ten opzichte van de scholen. Dit komt praktisch hierop neer, dat de zendingsscholen in de toekomst ook Moslim leerlingen moeten toelaten en deze leerlingen in de Islam moeten onderwijzen. Sommige zendingsgenootschappen gevoelden, dat zij dit onmogelijk konden doen, ondanks de consequentie het schoolonderricht te moeten opgeven en de kinderen der christenen niet meer te kunnen helpen. Anderen hebben zich, hoewel ongaarne, bij de invoering van deze wet neergelgd en verzorgen het Islamitisch onderwijs aan de Moslim leerlingen. De andere mogelijkheden van de zendingsarbeid zijn echter nog steeds open. Vooral de medische arbeid van de zending is zeer effectief, de enigste last die men hier ondervindt, zijn de moeilijkheden voor het verkrijgen van de nodige vergunningen voor de buitenlandse artsen en — vooral in de tegenwoordige crisis — de invoer van de nodige medicamenten. Het evangelisatiewerk kan ook voortgezet worden door huisbezoeken, allerlei samenkomsten en andere activiteiten. De politie gaat nu echter vergunningen vragen voor verschillende acties. Maar dit schijnt weer een onderdeel te zijn van en nauwkeuriger contrôle, die de regering op de gehele bevolking gaat uitoefenen. Zodat hier niet direkt sprake is van een weloverwogen aanval op de christenen.

3. De voortdurende uitdaging.

Achter de politieke spanningen en de zich telkens wijzigende omstandigheden staat een uitdaging, die nooit ophoudt: het zijn de twee grote godsdiensten, de Islam en het Jodendom, die beide **de Christus Gods** loochenen. Voor de moderne Jood mag de Messias een geestelijk ideaal zijn of ook nog geheel een toekomstverwachting, maar nergens wordt hierbij gedacht aan Jezus van Nazareth. En de uitlegging van verschillende hoofdstukken, zoals b.v. Jesaja 53, wijst altijd weer op het lijden van het volk en de natie, maar geenszins op de lijdende Zaligmaker Jezus Christus. Wel wordt heden ten dage door sommigen Jezus tot één van hun profeten gerekend.

Dit is op dezelfde wijze het geval bij de Moslims. Door hen wordt Jezus beslist tot een Profeet gerekend, maar ook niets meer! De leer der Drie-eenheid, van God — de Vader, God — de Zoon en God — de Heilige Geest, wordt door de Moslims als een godslastering gezien. Zij leren, dat Christus een geschapen wezen was. Volgens hen is Hij ook niet gestorven, maar is Hij zo uit het leven ten hemel gevaren. Iemand anders is bij vergissing in Zijn plaats gekruisigd.

Beide godsdiensten vormen een scherpe uitdaging aan het christendom. Een uitdaging zoals deze in 1 Joh. 2 : 22 tot uitdrukking wordt gebracht in de woorden: „Wie is de leugenaar dan wie loochent, dat Jezus de Christus is? Dit is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent".

Doch terwijl de deur nu nog open staat, is en blijft de opdracht, dat de boodschap van de Waarheid welke in Jezus Christus is — de vleesgeworden Heer, Die leefde, stierf en weer is opgestaan, waardoor wij gerechtvaardigd, geheiligd en verheerlijkt zijn — bekend gemaakt wordt door veranderde levens en geheiligde lippen onder hen, die in de meeste gevallen nog nooit een kans hadden de stem van het Christelijk getuigenis te horen.

Tot zover het artikel uit „The Christian". Naar aanleiding van de wet op het schoolwezen in Egypte lazen wij het volgende in „Getrouw", die het artikel uit het Britse blad „Time" overnam.

BUIGEN VOOR ALLAH.

„Een onlangs uitgevaardigde Egyptische wet stelt de eis dat op alle bijzondere scholen de leerlingen godsdienstonderwijs zullen ontvangen overeenkomstig hun eigen geloof. Dit betekent dat Christelijke studenten moeten worden onderwezen in het Christendom. Mohammedanen in de Islam en Joden in het Jodendom. Dit onderwijs moet gegeven worden op kosten van de school zelf en in haar eigen gebouw.

Vooral de zendingsscholen zijn door deze wet getroffen. Zij tellen ongeveer 100.000 leerlingen. De zendende kerken voelden er niets voor om geld te geven voor het onderwijs in de Islam! De grootste tegenstand tegen de nieuwe wet kwam dan ook van de zijde van deze zendingsscholen. Er zijn ook inlandse bijzondere scholen, vooral de Koptische, dat zijn dus de Egyptische christelijke scholen, die echter maar weinig Mohammedaanse leerlingen hebben. Deze scholen hebben dan ook geen protest laten horen.

Anders stond het echter met de genoemde zendingsscholen. De zending van de United Presbyterian Church in Amerika heeft b.v. elf scholen in Egypte, o.a. een geweldige meisjesschool, waar onderwijs wordt gegeven aan meisjes van alle leeftijden, van de kleuterschool af. Hier zijn meer dan 1000 leerlingen, waarvan meer dan 60% tot het Mohammedanisme behoort. Onder de nieuwe wet zouden dus de Amerikaanse Presbyterianen gedwongen worden nog meer geld uit te geven voor onderwijs in de Islam dan in het christendom!

De Egyptische instanties hielden echter voet bij stuk. Bij het aannemen van leerlingen mocht geen onderscheid worden gemaakt wat de godsdienst betreft. Het moet — ook op zendingsscholen — zo zijn, dat ze voor iedereen toegankelijk zijn.

Toen heeft men naar een tussenweg gezocht: laat aan de Mohammedaanse leerlingen op christelijke scholen vrij gegeven worden om godsdienstonderwijs te ontvangen van hun ouders of hun godsdienstige leidslieden. Het ministerie van onderwijs heeft deze voorslag echter afgewezen.

En nu heeft de Verenigde Presbyteriaanse Kerk in Amerika gecapituleerd. Op haar elf scholen zal dus voortaan ook het Mohammedanisme worden onderwezen, naast christendom en jodendom... Trouwens, de meeste zendingsscholen hebben zich maar onderworpen. De meeste van de 284 buitenlandse scholen gaan uit van zendingsorganisaties. Er gaan in totaal ongeveer 35.000 Mohammedaanse leerlingen op. De nieuwe wet plaatste deze scholen dus wel voor een grote moeilijkheid.

Ongeveer tweederde ervan heeft nu toegestemd, natuurlijk met tegenzin, maar hier zal dan toch het Mohammedanisme worden onderwezen. De Roomse scholen waren er nog niet mee klaar; het is een moeilijk gewetensgeval dat hun godsdienst aldus op één lijn geplaatst wordt met andere. Protestanten bleken het daar uiteindelijk niet zo moeilijk mee te hebben. Eén van hun leiders in Caïro zei: „Hun godsdienst kunnen we nog wel onderwijzen, maar het zou een ander geval worden als ze ons vroegen een moskee te bouwen".

G.Br.

Gemeenteberichten

APELDOORN

De 2e Pinksterdag van dit jaar bestond de gemeente te Apeldoorn 40 jaar, doch wegens het 75-jarig bestaan van de Unie van Baptisten gemeenten per zelfde datum, meenden wij de feestelijkheden bij ons tot nader order te moeten uitstellen. De datum, waarop wij nu het heugelijke feit mogen gedenken, dat de Heer ons in Apeldoorn reeds 40 jaar als gemeente heeft willen zegenen, hebben wij nu vastgesteld op zondag 9 december a.s.

's Morgens om 10 uur hopen wij de herdenkingsdienst te houden en te 4 en 7 uur worden er samenkomsten belegd.

Oud-leden die op 9 december in ons midden willen zijn en logies behoeven, gelieven ons hiervan tijdig in kennis te stellen opdat voor logies kan worden gezorgd.

Brieven te richten aan: B. List, Schotweg 75 te Apeldoorn.

de sekr.

HOOGEZAND

Geliefde Broeders en Zusters,

Het was de 18e november een blijde dag voor de Gemeente in Hoogezand. Wij mochten een nieuwe herder en leraar van de Here ontvangen. Ds. J. Ketelaar werd in de morgendienst door Ds. C. van Wier als voorganger aan de Gemeente verbonden. Als tekst had Ds. van Wier gekozen 1 Corinthe 1 : 1—9. Na enkele vragen aan onze nieuwe Voorganger en aan de Gemeente te hebben gesteld werden Ds. Ketelaar en de Gemeente aan elkaar voorgesteld.

In de middagdienst sprak Ds. Ketelaar naar aanleiding van 1 Corinthe 1 vanaf vers 18 en Joh. 6.

De kern van deze intredepreek was hierop gebaseerd. Er is een nieuwe conducteur gekomen in de bus die met passagiers op weg is naar het eeuwig Vaderhuis. En als wij met die bus willen meereizen, moeten wij weten een kind van God te zijn en verlost te zijn door Jezus Christus, de bestuurder van de bus. Als Conducteur van deze bus en als doorgever van de boodschap dat er redding is voor allen door Jezus Christus, roept Ds. Ketelaar met klem de Gemeente op om met hem mensen te redden die dreigen verloren te gaan ook hier in Hoogezand—Sappemeer.

Na deze predikatie sprak ouderling Bos tot onze voorganger; ouderling v. d. Veen sprak namens de Gemeente 2de Exloërmond. Broeder van Dam sprak namens de Unie: „zorg dat u een geldig plaatsbewijs krijgt voor deze bus" aldus br. van Dam. Verder werd nog gesproken door Ds. van Beek voor de Noordelijke Bond, Delfzijl en Siddeburen. Br. Jager sprak namens Muntendam, br. Koning namens Foxel, br. Bos namens Groningen-Noord. Verder werd nog het woord gericht tot Ds. Ketelaar namens de Doopsgezinden, Gereformeerden, Leger des Heils, Herv. Kapel, allen wensten Ds Ketelaar een zegenrijke arbeid toe hier in Hoogezand, Sappemeer en omgeving. B. en W. hadden bericht van verhindering gezonden. Ds. Ketelaar dankte de sprekers voor hun goede en liefdevolle woorden.

's Avonds was er een begroetingssamenkomst waarvan Ds. van Wier de leiding had. Broeder Lamain sprak namens het bestuur, verder werd door de afgevaardigden van alle verenigingen tot onze voorganger en zijn vrouw gesproken. De jongste spreekster was Mannie Venema namens de Meisjesvereniging. Zij besloot met te zeggen: „Wij hopen dat wij veel plezier van U mogen hebben, Dominee!"

Het was een mooie avond die werd afgewisseld door zang van het zangkoor en bijdragen van de jeugd en andere broeders en zusters. Aan het slot van deze avond dankte Ds. Ketelaar allen ook namens zijn vrouw, voor het mooie wat zij hier in Hoogezand mochten ontvangen, en voor de liefdevolle woorden die tot hen waren gesproken. Deze avond werd beëindigd met gebed door Ds. Ketelaar, waarna Ds. van Wier zich met de hem bekende snelheid naar het station begaf om de trein te halen van 23.05 die hem naar Groningen zou brengen en vandaar via een overstapje naar Leeuwarden, om daar zijn vrouw te feliciteren, die op 19 nov. verjaarde. (Ook van ons nog gefeliciteerd, mevr. van Wier! E.R.).

Namens de Gemeente
Uw broeder in onze Here,
E. DE VRIES

De Kerk in de verdrukking

Hongarije vraagt......

De Lutherse bisschop in Hongarije, Lajos Ordasz, wiens vrijlating uit gevangenschap we onlangs hebben gemeld, heeft een dringend verzoek aan alle Protestantse christenen gericht om bij te dragen in de grote nood van het Hongaarse volk en zijn kerken. De bisschop heeft met 200 andere mensen onderdak gevonden in een Protestants kindertehuis. Hij kon zondag preken en zijn kerkelijk werk volledig verrichten.

Nieuws uit Polen

Ook in Polen heerst onrust. Duizenden Polen eisten tijdens massabijeenkomsten in verschillende steden vrijheid van meningsuiting, **godsdienstonderwijs op de scholen,** teruggave van enkele door de Russen geannexeerde plaatsen en Poolse officieren ter vervanging van de Russische bevelhebber in het Poolse leger. De kranten drongen in verband hiermede er op aan niet te veel ineens te verlangen en namen Hongarije hierbij als voorbeeld. Het blad „Kontrasty" schreef, dat het weer toestaan van godsdienstonderwijs op de scholen „slechts een kwestie van tijd" was.

Zondag j.l. is voor het eerst na 1950 in de Drie-eenheidskerk in Warschau weer een kerkdienst gehouden. De Drie-eenheidskerk in Warschau is de hoofdkerk van de Poolse Lutheranen. Deze kerk werd in 1939 door artillerievuur verwoest en is na de oorlog door de hulp van Amerikaanse Lutheranen hersteld. Kort na de voltooiing werd de kerk die 5000 plaatsen telt, in 1950 door de regering in beslag genomen, waarna ze voor jeugd- en vergadercentrum gebruikt werd. Onlangs werd de kerk weer aan de rechtmatige eigenaar teruggegeven. Inmiddels bleken de kansel, het meubilair en het orgel geroofd te zijn.

Alarmerende berichten uit Columbia

Een leidinggevend gemeentelid van de Protestantse gemeente van Buenavista in Columbia werd vorige maand vermoord. Aldus een kort bericht in de Nieuwe Rott. Courant, die er bij vertelt dat de om zijn geloof vermoorde leider van een zondagsschool en lekeprediker in de Protestantse gemeente was. Zijn broer en knecht werden eveneens doodgeschoten. Hij was gehuwd en had zes kinderen.

De Zwitserse Protestantse Persdienst van 14 november j.l. vult niet minder dan 3 pagina's met berichten over de afschuwelijke vervolging van Protestanten in Columbia.

Tenslotte houdt de Pers- en Informatiedienst van de Evangelische Confederatie van Columbia ons voortdurend op de hoogte. Dat is geen opwekkende lektuur, integendeel. Het geeft een triest verslag van gearresteerde zendelingen, in beslag genomen evangelisatielektuur en bijbels, van molestaties en beschadigingen van Protestantse kapellen, van eindeloze plagerijen en daden van sabotage.

Het is goed, nu vooral in deze tijd onze gedachten naar de volken uitgaan, die onder het ijzeren regiem van sikkel en hamer leven, ook de onmenselijke onderdrukking van de Protestantse geloofsgenoten niet te vergeten, die onder de onverdraagzaamheid van de Roomse Kerk moeten leven. Deze antwoordt meestal: dat het niet waar is, of zij verschuilt zich achter de betreffende regering. **Wij weten** dat het wáár is (van ooggetuigen) en één woord van de paus voldoende zou zijn deze terreur te doen beëindigen.

Maar dat ène woord is nog steeds niet gesproken......

„De Protestant".

Dynamisch Evangelie

In het evangelie schuilen krachten, die van tijd tot tijd tot ontploffing komen. De boodschap van Jezus Christus is een zeer onrustig element in de samenleving. Terwijl de leiders zich veelal verheugen over een gestadige en gelijkmatige ontwikkeling van het kerkelijke leven, wordt hun rust telkens weer verstoord door ontploffingen, die bestaande toestanden doorbreken en het leven in nieuwe banen zoeken te dringen. In de kerk belichaamt zich het traditionele, daar zoekt men de rust van het bereikte; van de formulieren en liturgiën en wetten. Daar weet men van een „leerontwikkeling", een bewaren van het verworvene en voortbouwen op het bestaande. Maar deze droom van een duizendjarig vrederijk wordt telkens weer verstoord door het evangelie zelf. Er komen mensen, die gegrepen door de wondere vernieuwende krachten, die verborgen zijn in de boodschap van de dood en de opstanding van Christus, revolutionair worden. Ze vonden direkte aansluiting op de bron van het leven. In hun hart brak de fontein opnieuw open en er kwamen stromen van levend water te voorschijn.

Ze konden niet anders dan getuigen, óók al bracht hen dit buiten de oude paden. Naast bestaande kerken, wier karakteristiek het traditionele is, verrijzen de eeuwen door „secten", stromingen die hun wateren niet ontvingen via de kerkelijke bedding.

Men heeft dit feit zoeken te typeren door de sekten te noemen „de onbetaalde rekeningen der kerk". Ze wijzen er op dat het evangelie in de kerken verzand is. In hen breekt de oerkracht van het evangelie door — niet zuiver, maar ook weer gemengd met menselijke eigenheden. Maar hoe onzuiver ook — hun kracht ligt niet in de mens, maar in het evangelie dat hen overmeesterde. En voor deze vernieuwingen van de oude boodschap moeten we begrip hebben.

Het Baptisme is vrucht van zulk een opnieuw horen van de evangelieboodschap. De ouden distancieerden zich van het overgeleverde in hun kerk en voelden zich vrij-gemaakten door en voor de Waarheid. Wij, die nu in deze linie staan, moeten toezien dat we bij de Bron blijven leven en mogen ons slechts hierin van de ouden onderscheiden, dat we, wat hun zondig leven aan de stroom meegaf en hem onzuiver maakte, afscheiden en niet op onze beurt eigenheden vermengen onder het reine water van de heilstroom.

Dat maakt het nodig dat we ons bestendig bezinnen op wat wij zijn en ons toetsen aan het Woord van God. Nieuwe verschijnselen op godsdienstig-christelijk gebied geven daartoe aanleiding. Wanneer we de zelfkritiek zouden verzuimen, zouden we ons van onze oorsprong verwijderen en zou de oerkracht van het evangelie slechts elders tot ontploffing kunnen komen. Een houding van „wij hebben het al", of „wij weten het al" zou ons werk doen verzuren. Het moet een bestendig terug gaan tot de Bron zijn. We zijn gelukkig niet historisch gebonden, kennen geen traditioneel gezag, geen bindende belijdenisgeschriften; geen kerkorden en geen vastgestelde liturgie. Maar dit alles zegt niets, als er niet tegenover staat, dat we begeren bij de Bron des Heils te leven en in direkte aansluiting op het nieuwe testament, waardoor de adem des levens gaat.

Het is om die reden, dat we ons in onderstaand art. rekenschap geven van wat wij zijn en over het Baptisme onze gedachten laten gaan.

* * *

Het hedendaagse Baptisme is — zo zou men het voor allen verstaanbaar kunnen aanduiden: een christelijk-godsdienstige stroming, die zich onder vele volken een smallere of bredere bedding gegraven heeft.

Het heeft een dynamisch karakter; leeft uit een eigen beginsel en onderscheid zich daardoor op wezenlijke punten van dié christelijke-godsdienstige groepen, die in de grote kerken gestalte hebben aangenomen, als daar zijn: de Roomse, de Gereformeerde, de Lutherse, de Grieks Katholieke, de Oosters Orthodoxe, de Koptische en Anglicaanse kerk, ofschoon er onder deze grote kerken zijn, die in nauw historisch verband met het christendom der eerste eeuwen staan.

Het staat kritisch tegenover de overlevering, die het niet als normatief erkent, en is daarin verwant met de protestantse kerken, die uit de reformatie der zestiende eeuw zijn voortgekomen. Wijl het de grenzen der gemeente getrokken ziet door de nieuwe geboorte, ontkent het dat de volksgrenzen als kerkgrenzen mogen worden aanvaard en een volk als zódanig tot de christelijke kerk zou mogen worden gerekend.

* * *

Het Baptisme is ontstaan uit de herleefde belangstelling voor het nieuwe testament. Men ontdekte, dat ontaardende invloeden de kerk hadden aangetast en begeerde in prediking en gemeente-opbouw terug te keren tot de bronnen. Deze begeerte en aktie die er op doelde weer te gaan leven uit het beginsel van de nieuwe testamentische gemeente, gaf het aanzijn aan de Baptistengemeenten — onder welke naam ze dan ook in de geschiedenis zijn aangeduid.

Daarbij is soms echter — maar ten onrechte — vergeten, dat er tussen onze tijd en de jaren, waarin de apostelen de wereld doortrokken, eeuwen liggen, en dat de wereld, waarin zij de boodschap brachten van de grote ommezwaai, een veelszins andere was, dan de onze. Het is vermoedelijk déze overweging die Baptisten afzijdig doet staan van wat men fundamentalisme noemt. Omdat onze wereld, naar haar sociale, staatkundige en kulturele struktuur niet samenvalt met die der apostolische eeuw, kan het onze taak niet zijn, de gemeenten der eerste eeuw in hun verschijningsvormen na te bootsen. Wij wensen geen oude vormen te herstellen; oude gebruiken, bepaald door tijd en omstandigheden, niet opnieuw te doen leven. Wat we wensen is de grondgedachte, waaruit de gemeenten geboren werden, en die de apostelen in hun arbeid geleid heeft, uit te drukken in vormen, die daarbij in onze tijd passen. Het is daarom, dat we het noodzakelijk achten dat al die vormen en gebruiken wegvallen, die in strijd zijn met de **beginselen** van de n. test. gemeentevormen, en dus de zuivere openbaring der gemeente in de weg staan.

Het Baptisme aanvaardt het historisch gewordene niet als uitdrukking van de wil van God. Het gelooft wel in de belofte, die de Here Jezus Zijn jongeren gaf, n.l. dat de Geest hen in alle waarheid zou inleiden, maar weet evenzeer, dat de mensen niet altijd aan die leiding gehoorzaam zijn geweest. Daarom moet, hetgeen in de loop der eeuwen gegroeid is, steeds weer getoetst worden aan de H. Schrift. Zo ontstond de kerkhervorming in de 16e eeuw, en het is deze houding tegenover de geschiedenis, die het Baptisme deed ontstaan. Dr Joh. E. Feisser, de eerste Nederlander, die na en door zijn bekering het scherpe kontrast zag, dat er bestond tussen de kerken en wat het n. testament leert a.g. de gemeente van Christus, wenste dan ook niet anders, dan dat het werk der hervorming, in de 16e eeuw begonnen, zou worden voortgezet.

Wat tegen Gods Woord indruist moeten we verwerpen, we moeten terzijde stellen alles wat daarmede onverenigbaar blijkt te zijn. Het gaat bij de opkomst en bij de handhaving van het Baptisme om de heerschappij van het Woord — nog duidelijker gezegd: om de heerschappij van Christus. Christus' heerschappij gaat over alles en moet onverkort worden erkend.

Voor wie christen werd, werd Jezus de HEER. Dat was de korte belijdenis der apostolische christenen 2 Kor. 4 : 5 en Fil. 2. Met deze belijdenis moet ernst gemaakt worden.

Het gaat dus om de gemeente.

Wat is, naar luid van het n. testament nu een gemeente?

Op dit punt laat het Baptisme een eigen geluid horen.
Wat is ze en hoe komt ze tot openbaring?

Wat is een gemeente, uit wat voor mensen bestaat ze?
Dat is het punt waarop voor dr Feisser de moeilijkheden ontstonden. Hij las zijn bijbel, begeerde niet anders dan de wil van Christus te verstaan en te doen (want zijn lijfspreuk was: spreek alzo en doe **alzo**).
De gemeente is een samenvergadering van gelovigen.
De saâmvergaderende is Christus: de Here deed tot de gemeente, die zalig werden. Overal waar wij het n. t. opslaan, wordt de gemeente aangesproken als een vergadering van mensen, die in Christus geloven, in Hem geheiligd zijn, d.w.z. Hem toebehoren. Zij worden aangesproken, vermaand en bemoedigd als mensen, die Christus hebben aangenomen, aangedaan, lief gekregen. Mensen dus, die allen in een persoonlijke betrekking tot Christus gekomen waren. Foutloos waren ze niet. Ze hadden velerlei vermaningen en bestraffingen nodig. Nochtans stonden ze recht voor God en smaakten Zijn vrede.

Het punt dat nu goed onder de ogen gezien moet worden is dit:
Wat is **geloven?** Nauwkeuriger: wat is de betekenis van dat woord in het n. testament? Wanneer is men nu, volgens de bijbel, een gelovige?
Het is anders dan Orthodox zijn. Orthodox wil zeggen: rechtzinnig. En rechtzinnig betekent: in overeenstemming zijn met de rechte leer, d.i. de leer, die een of andere kerk voor de zuivere verklaard heeft. Wie een door, een bepaalde kerk geformuleerde en als waar bestempelde leer voor waar **houdt**, gaat bij de kerk voor rechtzinnig door. Die heet in die kerk een gelovige.
Deze opvatting is de speciaal Roomse. Men moet de leer der kerk voor-waar-houden, niet omdat men de waarheid van haar inziet maar omdat de kerk haar voor waar verklaart. De eenheid der r.k. kerk is de eenheid, die niet berust op gelijkheid van inzicht en overtuiging, maar op blote toestemming, dus op geestelijke, vrijwillig aanvaardde onderwerping. Het is de eenheid, die berust op de onderwerping aan een uitwendige autoriteit, — een onderwerping, die de Heiland niet voor zichzelf begeerd heeft.
Rome verklaart met goddelijk gezag bekleed te zijn, en te geloven dat waar is wat ze leert, is bij haar dan ook de eerste **plicht.** Geloven is echter iets anders: het is overwonnen zijn door de waarheid in het geweten en door de liefde in het hart. Het is een overmand zijn door de onzienlijke dingen. Doordat God door Zijn H. Geest werkt in de mens door middel van het Woord, dat de mens hoort, ontstaat er in de mens een overtuiging, die hem aanvankelijk verontrust, waartegen hij zich vaak eerst verzet, maar waarvoor hij ten laatste zwicht en tot vrede met God komt. Hij geeft zich gewonnen aan God. Hij vertrouwt God en vertrouwt zich aan God toe.
Achter het leven van een gelovige staat dus God zelf. Als iemand gelooft, God liefheeft, is dat het bewijs dat de Heer in hem gewerkt heeft. Daarom heet het van het geloof: het is niet uit U, het is Gods gave. Men kan die gave weigeren te aanvaarden en dus van **niet**-gelovige een **on**-gelovige worden, maar dan vraagt men om het oordeel. Wie ondanks het werken van Gods Geest in zijn leven zichzelf wil blijven, onveranderd wil doorleven, verhardt zich en ontneemt God de kans om hem te redden.
Het geloof kan nooit worden opgelegd of afgedwongen.

Wanneer men geloven gelijk stelt met voor-waar-houden, dus met rechtzinnig zijn, ontstaat niet een bijbelse gemeente, maar een rechtzinnige kerk. Het is echter mogelijk Orthodox te zijn zonder gelovig te zijn. Daarin onderscheidt zich nu het Baptisme van de rechtzinnige kerken, dat het niet aanstuurt op rechtzinnigheid, alsof dat het beslissende voor God ware, maar op overgave aan God, waardoor het hart de vrede Gods ontvangt.
Het bijbels geloven is meer dan bepaalde leringen voor waar houden; het is geloven in **Iemand.** Niet geloven aan een leer, maar in een Persoon, de Levende Christus. Iedere bijbelse gelovige rekent met de persoon van de Heiland, en leeft met Hem.
We moeten nu een misverstand voorkomen.
We ontkennen geenszins dat in vele kerken, die het lidmaatschap niet verbinden aan het persoonlijk geloof in de Here Jezus, de overgave aan Hem, maar aan instemming met de leer der kerk, het geloof nochtans in zijn bijbelse betekenis wordt gepredikt. Vaak wordt de noodzakelijkheid van de bekering des harten, het persoonlijk in Christus geloven duidelijk voorgesteld, maar de kerk als zodanig staat niet op deze prediking. Ze bouwt zich naar een andere orde op: niet de orde van geloof en bekering, maar van het leren en voor-waar-houden. Ze vraagt haar nieuwe lidmaten naar wat ze weten en voor-waar-houden, maar niet naar wat ze hebben, om daar van tenslotte het lidmaatschap der kerk te laten afhangen. Zo ontstaat een lichaam, dat zich niet dekt met een bijbelse gemeente. Een lichaam, n.l. niet samengesteld uit levende stenen, niet een geheel van zulken, die één voor één lid zijn van het Lichaam van Christus uit Christus als hun Hoofd leven. Dat ware op zichzelf niet zo erg, mits dat geheel maar niet Kerk van Christus genoemd werd en men de mensen, die er in worden opgenomen, maar niet leerde, dat ze de Gemeente van Christus toebehoren en dat van hen geldt wat het n. t. van de leden der apostolische gemeenten zegt. Mits men deze mensen maar niet doopte (of in de regel al gedoopt had) en hun niet het avondmaal bediende, waardoor ze tot de gedachte moeten komen, te bezitten wat doop en avondmaal volgens de Schrift veronderstellen, kon men ze erkennen als leden van een evangelisatieinstituut, aangeduid met het woord „kerk".

L.

Een woord van Spurgeon

„Kort geleden reed ik 's avonds na een inspannende dag naar huis, toen plotseling het woord in mijn gedachten kwam: Laat mijn genade U genoeg zijn. Thuis zocht ik de tekst op en vond: „Mijn genade is U genoeg". Ik zei „ja Heer, dat is werkelijk waar" en ik begon van blijdschap te lachen. Nog nooit tevoren had ik Abraham's lachen zo goed kunnen begrijpen. Het maakte het ongeloof tot een grote dwaasheid. Het was net of een kleine dorstige vis zich bezorgt zou maken, dat hij de rivier zou kunnen leegdrinken zodat hij zou uitdrogen en dat de rivier zou zeggen: „drink maar rustig klein vis, er is water genoeg voor je". Of het was alsof een kleine muis in de voorraadschuren van Egypte na de 7 jaren van overvloed bang was te verhongeren en Joseph tot hem zou zeggen: „Wees maar niet bang kleine muis, mijn voorraadschuren zijn genoeg voor jou".
O, broeders en zusters, hebt een groot geloof. Een klein geloof brengt Uw zielen in den hemel, maar een groot geloof brengt de hemel in Uw zielen.

Uit: Deventer's „Woord en Werk".

Jaargang 73 Nr 3343 Vrijdag 7 december 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 8.— per jaar; buitenland f 10.—

Het wegwijzende Woord

De Spiegel geplaatst

(ADVENT)

Het Woord is vlees geworden
Joh. 1 : 14

Als Johannes spreekt over hetgeen in de kerstnacht gebeurd is, dan zegt hij, dat het Woord toen vlees geworden is. Hij noemt niet de menselijke naam van het toen geboren Kind, maar duidt het aan als het W o o r d, nader als het Woord, dat bij God was.

Wijst de menselijke naam, die het Kind ontving, op zijn behoren bij, en toebehoren áán de mensheid? dan wijst Johannes' aanduiding op de bizondere betrekking, die er was en is tussen dat Kind en God.

Deze betrekking draagt blijkens de aanduiding: Woord, wel een zeer innig karakter. Wat is ons meer eigen dan ons woord? In ons woord ontsluit zich ons binnenste het zuiverst en volledigst. De heidense wijsgeer, die tot de jongeling, die zijn leerling wil worden, zegt: **„spreek,** opdat ik u **zie"**, weet dat door het woord de ziel zich het verste open stelt. „Zoals de mens **is,** zo denkt hij" en als het woord gedachtenkleed is, openbaart het woord onze zijnsinhoud het beste. Ons woord is wel ons „tweede aangezicht" genoemd. En als het aangezicht de spiegel der ziel is, dan is het woord als „tweede" aangezicht wel een zuiverder spiegel dan het eerste.

★

Als in Jezus Christus het Woord vlees geworden is, dan weerspiegelt zich in Hem het innerlijke wezen Gods.

In de Sixtijnse kapel in Rome bevindt zich een plafondschildering van de grote kunstenaar Michel Angelo. Het in zich opnemen van het kunstwerk is echter, gezien de plaats, waar het zich bevindt, een uiterst moeilijke bezigheid. Daarom is er in het midden van de kapel een tafel geplaatst, ingelegd met spiegelglas.

Nu kan de bezoeker zich aan die tafel zetten en rustig de plafondschildering op zich laten inwerken.

★

Als het Woord van God weerspiegelt Christus Gods innerlijkste Wezen: al wat in God is, weerkaatst Christus. „Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien."

Maar als hemeling was Christus ons van geen nut. De „spiegel" bevond zich, voor de vleeswording, zo hoog boven en zo ver van ons, dat we niet konden weten, wat Hij weerkaatste. Het Woord was bij God en het Woord was God. God zag zichzelf in Hem. De Zoon droeg het Beeld des Vaders van eeuwigheid. Hij was „het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid". Hebr. 1 : 3. God zag zichzelf in Zijn Zoon, d.i. Zijn naar buiten gekomen inwendig wezen: Zijn Woord.

★

Dit Woord Gods is nedergedaald. Deze Spiegel is in menselijke omlijsting op aarde geplaatst. Nu is het niet meer moeilijk om in die Spiegel te zien en alzo God in het hart te blikken. Dit spiegelbeeld is volkomen zuiver, dewijl de Spiegel volkomen is: zonder enig gebrek, zonder oneffenheid. Niemand heeft er ook maar de geringste vlek op **kunnen** werpen. Op geen enkel punt is God anders dan Jezus Christus is. Nergens is het Beeld, dat gij in Hem als in een spiegel ziet, vaag, onduidelijk. Zijn woord is niet anders dan Gods Woord, Zijn lijden Gods lijden. In Hem was Gód, de wereld met zichzelven verzoenende.

★

Het beeld, dat de profeten van God weergaven, was vanwege de onvolkomenheden en zonden der profeten, onduidelijk, onvolledig en daarom onbevredigend. De roep was om meer licht; om volledige kennis; om absolute openbaring. Maar Jezus Christus is als het **vleesgeworden Woord,** de laatste profeet. Hij brengt de wereld in de laatste crisis, waar Hij zich openbaart, gaat ze door het jongste gericht, en valt de eindbeslissing.

★

Dat is het kerstfeest: het Wóórd werd vlees.

God is naar buiten getreden in de Zoon en in Hem naar beneden gekomen.

De blijdschap zal nu, onbepaald,
door 't licht, dat van Zijn aanzicht straalt,
ten hoogste toppunt stijgen!

Ja, dat zal plaats grijpen bij ieder, die God in Jezus aanvaardt — die Jezus als GOD aanvaardt.

L.

O Christus, Gij die troont aan 's Vaders rechterhand,
die, in de oordeelsdag, de laatste vierschaar spant,
Gij, 's Vaders evenbeeld, Heer, nooit genoeg geprezen,
Geef, dat we bij Uw komst onstraffelijk mogen wezen!
Gij toch hebt onze schuld uit Liefde op U genomen,
Uw kruis werd ons de weg om weer tot God te komen.

Lofz. Geb.

Losse Schakels

Welvaart en Godsdienst In een artikel in het novembernummer van „Wending" (maandblad voor evangelie en cultuur, uitgave van het Boekencentrum te Scheveningen) wordt ook even aandacht besteed aan de invloed van de gestegen welvaart op de verhouding geld en godsdienst. De passage luidt:

„Niet zozeer omdat het een spectaculair goed betreft maar omdat het wellicht vele lezers van ons maandblad zal interesseren, dient tenslotte nog aandacht te worden besteed aan de vraag of de post „godsdienst" ook geprofiteerd heeft van de stijging der inkomsten. Hieromtrent bestaat nog geen recent cijfermateriaal. Het laatste door het Centraal Bureau voor de Statistiek gepubliceerde budgetonderzoek betreft 1954. Hieruit blijkt dat in de gezinnen van de geschoolde arbeiders de gemiddelde jaarlijkse uitgave voor godsdienst van 1951—1954 gestegen was van f 31.— tot f 47.—, dus met f 16.—. De totale stijging in de niet-voedingssector bedraagt f 313.—. Procentueel was de post godsdienst voor de gezinnen van de geschoolde arbeiders 1% van de totale uitgaven. (Voor de lichamelijke verzorging 1.2%; voor roken 2.6%; voor alcoholhoudende dranken 0.7%).

„Hebt U niets Vergeten?" Vermoedelijk zullen de cijfers voor het jaar 1955 er wel niet veel anders uitzien. De lering, in deze cijfers vervat, is dus nog wel van kracht. De schrijver van genoemd artikel zegt dan wat z.i. de algemene indruk is, die genoemde cijfers achterlaten:

„De algemene indruk is, dat men vaak vergeet om bij de toeneming van het gezinsinkomen tijdig een proportioneel deel te reserveren voor de kerken en de culturele instellingen. Deze instituten varen in hetzelfde schuitje in hun strijd om jaarlijkse tekorten af te wenden; ze hebben last van zekere najiling. Ze worden onmiddellijk geconfronteerd met de verhoogde lasten en ze verkrijgen meestal pas achteraf de meerdere inkomsten, b.v. op het moment, dat men een krachtig beroep doet op de leden. Plotselinge, grote inzamelingsacties (Ton voor Triest!) hebben vaak verrassende resultaten."

Voor de lezer, die het niet mocht weten, delen we even mee, dat in het programmablad van de Vrijzinnig Prot. Radio-omroep, een ton voor Triëst gevraagd en verkregen is.

Inkomen en Bijdrage Inderdaad moest elke loonronde te merken zijn in de gemeentelijke bijdragen en kerkkollekten. En niet alleen de vermeerdering van inkomens door loonronden, maar ook wanneer deze door andere oorzaken stijgen. Er zijn kinderen van gemeenteleden die óók lid der gemeente zijn. Ze geven geen vaste bijdrage omdat ze nog geen eigen inkomen hebben. Zeggen de ouders hun wel, wanneer ze gaan verdienen, dat ze nu ook een **eigen** maandelijkse of wekelijkse bijdrage moeten afzonderen voor de gemeente? Dat behoort toch tot hun opvoeding?
Willen gemeente-penningmeesters de gemiddelde bijdragen der leden van b.v. 1936 en 1956 eens met elkaar vergelijken en de resultaten hun leden bekend maken? Misschien neemt men de gemiddelden van 1926, 1936, 1946 en 1956. Men kan dan eens vaststellen, hoe de meerdere welvaart van ons volk zich heeft uitgewerkt ten opzichte van de gemeenten. Leringen wekken, maar cijfers strekken. Hun taal wordt in de regel beter verstaan dan die van het woord-betoog.

Johannes Feisser In De Christen van 23 nov. j.l. noemden we in één adem de namen van Kruyt en Johannes Feisser. Het is mogelijk dat zij, die minder goed bekend zijn met het verleden van de Baptistische beweging in Nederland, bij de laatste naam gedacht hebben aan de eerste Nederlandse Baptist, Dr Johannes Elias Feisser. De door ons genoemde Johannes Feisser was de oudste zoon van deze Dr Johannes Elias. Hij ging andere paden dan zijn vader en won voor zijn gedachten Hendrik Kruyt en later eveneens zijn stiefvader, Ds. Kloekers. Johannes Feisser heeft zijn afwijkende opvattingen uiteengezet in een paar kleine geschriften, door Ds. Wumkes in zijn boek over opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland, genoemd. Later, lang na het verschijnen van dat geschiedeniswerk, heeft Johannes Feisser nog een groter werk geschreven om zijn ideeën te propageren. Helaas bezit ik dat niet meer. Ook is de titel mij ontschoten; ik meen me te herinneren, dat het gedrukt en uitgegeven is door Eerelman te Stadskanaal. Wie een exemplaar van dat geschrift mocht hebben (verschenen tussen 1912 en 1924), zou mij een genoegen doen met het mij toe te sturen. Belangrijk voor het verstaan van de controversen, die in Stadskanaal en N. Pekela gerezen zijn en de Unie een poos beroerd hebben, is het boekje van Ds. Kloekers over Christus' plaatsbekledend lijden. Mocht er hier of daar een exemplaar van dat werkje liggen, dan zou ik toezending daarvan eveneens zeer op prijs stellen. Wie onze geschiedenis nog eens beschrijven zal, moet deze bronnen kunnen raadplegen. Het is te hopen dat de notulenboeken van beide genoemde gemeenten bewaard zijn, om ook daaruit de gang der gebeurtenissen te kunnen volgen. Ds. N. v. Beek bewaarde afschrift van de brief, geschreven aan H. Kruyt, waarin aan deze mededeling gedaan werd van het feit, dat hij het lidmaatschap der gemeente verloren had. Bestaat dit afschrift nog? En het origineel? En waar is de kluis, in welke alle gemeenten en partikulieren stukken, van belang voor de kennis en het verstaan van de ontwikkeling onzer gemeenten, in bewaring kunnen geven? Waar zijn de gemeentelijke notulenboeken? Waar de boeken van gemeentepenningmeesters, boekhouders en diakenen?

Het is, dunkt ons, belangrijk om na te gaan, hoe onze ondogmatische gemeenten bepaalde leerstellingen als onbijbels hebben afgewezen. Van waar uit reageerden ze? Waarin lag hun bewaring? Wat zegt ons dit voor de waarde van het materiële beginsel der bijbelse gemeenten?

Een vraagteken In het werk van Wumkes vindt men het artikel geciteerd, dat Ds. H. Kloekers schreef voor het eerste nr van De Christen. Tegen dat artikel heb ik al lang bezwaar gekoesterd, en nu zelf enigszins op leeftijd gekomen zijnde, moge ik dat uiten. Lang heb ik het in mij omgedragen en steeds sterker gevoeld als een **onjuist** uitgangspunt voor het redigeren van een blad als het orgaan onzer Unie. Ik geef direkt toe, dat de naam van dat orgaan (in navolging van een Engels weekblad, nu nog verschijnende) aanleiding kan geven tot een verkeerde inzet. We hebben al eens gedacht aan naamsverandering, doch zijn gezwicht in ons overleg voor de bezwaren om een weekblad dat reeds zovele jaren onder de naam „De Christen" verscheen, een andere naam te geven.

Ik heb mij afgevraagd of dat eerste artikel, waarin de redactie karakter en bedoeling, die men dat blad trachtten zou te geven en waaraan men het dienstbaar dacht te maken, uiteenzette, niet reeds het gevaar der ontsporing inhield, die later bij Kloekers geconstateerd moest worden. Het draait in dat openingsartikel alles om **de christen,** waarvan het bijbelse beeld naar alle kanten zou worden getekend en belicht. Het past, als wij ons niet vergissen, in de sterk moraliserende tendens van de theologie dier dagen. Deze tendens schijnt ook Kloekers' **prediking** gekenmerkt te hebben, hetwelk afgeleid uit de nadruk, die zijn voornaamste tegenstander te Nieuwe Pekela steeds legde op de noodzakelijkheid der **Christus**-prediking, op het wijzen óp, en leren leven uit de Bron, uit Christus, van welk gemeenschapsleven uit de christen als vanzelf de rechte gestalte krijgt — **een gemeenschapsleven**, dat in elk geval **nodig** is zal de christen die rechte gestalte **als** christen **kunnen** krijgen.

L.

Zand en Zaad

Het is zondag nu ik dit schrijf; en misschien ook zo'n dag als u het leest. Maar dat is dan veertien dagen later. Waarom ik dan toch zover in het voren bezig ben? Och, het regent en ofschoon we hier in de namiddag geen dienst hebben, is dit geen weer om eruit te gaan. Wat zullen de Nederlanders vandaag huiselijk zijn. Zelfs de automobilisten hebben rust. Trouwens, de wegen waren vanmorgen zo glad als zeep. Wat ook al weer het bezoek aan de morgendienst beïnvloedde. Op voorstel van de Jeugdraad hielden we onze jeugdzondag en kwamen tot de ontdekking, dat er niet minder dan 41 mensen bezig zijn in de gemeente om de kinderen en jongens en meisjes tot Hem te brengen. „Zij brachten hem tot Hem". Ieder moet deze dienst wel zeer waarderen.

Ik probeerde eerst te lezen vanmiddag. In dat boek, dat ik al eens eerder aanhaalde en dat ik voor u moest recenseren. Het is van Nelly van Dijk—Has, heet Het Rustpunt, komt uit in de V.C.L.-serie bij Kok, Kampen en kost ƒ 5.40; de helft voor V.C.L.-abonné's. De schrijfster heeft ongetwijfeld haar best gedaan, maar ik kom er niet helemaal uit. Het is, zo blijkt mij, het derde deel, dat mij gezonden werd. Dezelfde personen schijnen in „Jij bent het zorgenkind" en daarna in „Jeugd zoekt een haven" voor te komen. Naar die boeken verwijst dit herhaaldelijk en daar ik die twee niet ken, is een beoordeling van Het Rustpunt moeilijk. Als u het derde en laatste deel van een verhaal hoort, hebt u ook teveel gemist om te kunnen zeggen wat u ervan denkt. Bij de aankondiging alleen moet ik het wel laten.

Een ander boek, dat bij u gedurig gelezen wordt, zal door een aktie van het Nederlands Bijbel Genootschap meer de aandacht eisen. Naar wij hopen. Officiele gegevens heb ik momenteel niet bij de hand. Het enige wat mij ten dienste staat zijn enige losse aantekeningen, die ik maakte op een vergadering in Amsterdam, waar deze aktie besproken werd.

De jongeren krijgen hun kans. Met name die, die geboren zijn tussen 1 juli 1935 en 1 juli 1940. Twee Nederlandse jongemensen hebben kans op een reis naar Congo en dat in gezelschap van de heer Van Holst Pellekaan. Per vliegtuig er heen, zendingsstations bezoeken, land en volk zien. Tien andere jongelui zullen een reis naar ergens in Europa mogen maken. Voor die eerste verre reis komt ieder in aanmerking, die twee nieuwe leden werft voor het N.B.G., terwijl de Europareis bedoeld is voor hen, die de meeste leden aanbrengen. Tot mijn spijt kan ik op dit ogenblik nog geen nadere bijzonderheden verstrekken. Want eerst heden, op de dag dat dit blad verschijnt, zal de pers ingelicht worden. Let dus op jongelui. De radio zal ook ingeschakeld worden ter voorlichting. Ogen en oren goed open en fiks aan de slag. Zelfs al zou je niet op reis gaan, dan is het nog prachtig voor jezelf een paar mensen geïnteresseerd te hebben voor het werk van het N.B.G. Niettemin, ik gun je graag de kans eruit te vliegen.

Jammer, dat Congo zover weg ligt vinden jullie niet? We zouden wel eens graag onze zendelingen willen zien en ook andere mannen en vrouwen, die daar pogen mensen tot Jezus te brengen en Jezus tot de mensen. Natuurlijk, op de achtergrond ligt de vraag: hoe zal het er dan uitzien in de wereld, laten we zeggen: over een half jaar. Zal er dan gereisd kunnen worden? Werk zolang het dag is.

Nu we het toch ook een beetje over de zending hadden, mag ik misschien ook even vermelden dat we in ons land de stichting Morgenland-zending hebben, die evangelisatie en zendingsarbeid onder christenen en mohammedanen in Syrië, Mesopotamië en de Libanon beoogt. Deze stichting heeft een aardige maandkalender uitgegeven, zesbladig, met foto's uit de landen waar zij werkt. De kalender kost ƒ 1.10. Wie meer van deze arbeid wil weten vrage naar het zendingsblad Morgenland, adres: W. Barentzstraat 103 te Utrecht.

Het is inmiddels dinsdag geworden en ik kom even terug op de Congo-reis. Ik las het bovenstaande nog eens door en kom tot de ontdekking dat ik een prachtige fout gemaakt hebt. Ook gevonden? Nee? Dan zeg ik het niet. Maar verbeteren zal ik het wel en, nu ik een paar gegevens meer heb, ook nog wat aanvullen. Allereerst dat de Nederlandse jeugd samen voor 10.000 nieuwe leden moet zorgen, eer de reis naar Afrika doorgaat. Dat die voor 1 mei '57 moeten zijn opgegeven. Er zullen wel duizenden zijn, die nieuwe leden (contributie ƒ 2.50 per jaar) zullen opgeven. Uit de duizenden worden twee gekozen. Door een ereraad. Hoe dat gebeurt? Diep geheim. Inderdaad, maar een klein kansje. Misschien meer kans als je een paar handenvol nieuwe leden werft. Eventueel in combinatie met een stuk of wat van je vrienden. En er dan maar om loten wie ze op mag zenden. Vang vast aan met vangen en stuur je nieuwe leden op naar het N.B.G., Herengracht 366, Amsterdam onder vermelding, dat je meedoet aan de race. Je kunt aan dat adres ook een folder aanvragen in verband met deze zaak en dan sturen ze je nog wat meer bijzonderheden.

Ten besluite nog een stukje uit een brief van een der onzen daar bij de evenaar: Ik zelf heb ook zovaak de idee het niet goed te doen hier, of niet nodig te zijn. Toch kan het zijn dat we ons vergissen. Ik dacht pas nog: „Wat kan het ze hier eigenlijk schelen of ik er ben of niet. Toen ik vertelde aan onze oude opzichter (over de werklieden hier) dat ik nu spoedig met vakantie zou gaan, zei hij: „Ach...... wat zullen we tranen schreien". Ik zei „dopi", dat zovéél kan betekenen als je het kernachtig zegt. Ik vermoed dat ds. Visser op zo'n ogenblik zou zeggen: Wel verbazend zeg ik. „Heus waar", zei hij weer. „Ben je dan niet de wijde zee overgestoken naar ons, zwarte mensen, die je niet kende en zouden wij je daarom niet heel erg liefhebben en schreien als je van ons weggaat?" Ja, toen schaamde ik me toch......

En dan helemaal tenslotte: als onze zusters over de wijde zee wegtrekken naar verre, vreemde volken, duizenden mijlen van het ouderlijk huis, zou u dan nu maar niet wat kerstnummers onder de arm nemen en ook eens wat gaan doen? Er was een Man, Die de kruisheuvel beklom voor u.

Ja, dan schaam je je toch.

HUIZINGA

KRONIEK

Het Baptisten Hulpcomité voor Hongarije

De leiding van de Oostenrijkse Baptisten Unie heeft in de loop van deze maand verschillende vertegenwoordigers van Baptisten Unie's uit andere landen uitgenodigd naar Weenen te komen voor 'n bespreking over de vraag hoe men de Hongaren het beste zou kunnen helpen.

Deze vergadering vond plaats op 10 nov. in de Baptisten kerk te Weenen. Tijdens deze vergadering werd besloten een Baptisten Hulpcomité voor Hongarije op te richten. In dit comité hebben zitting: John Allen Moore (voorzitter), Franz Birkner (penningmeester), Ursula Köster (secretaresse), William Appel en zijn vrouw, Dr. Edwin Bell, Arnold Köster, Dr. Josef Nordenhaug en Richard Rabenau. Dit nieuwe comité besloot om onmiddellijk drie ontvangcentra of noodkwartieren in te richten, waarvan twee in Weenen en een in Salzburg. Daarvoor waren 20 bedden met dekens en linnengoed nodig. De Amerikaanse Baptist Foreign Mission Society (Dr. Bell) en de Foreign Mission Board van de Zuidelijke Baptisten (Dr. Nordenhaug) stelden meteen het bedrag beschikbaar voor de aankoop hiervan. Bovendien werd nog een bedrag beschikbaar gesteld voor het kopen van kledingstukken, zodat deze noodkwartieren — waar dit nodig mocht zijn — de vluchtelingen van kleren kunnen voorzien. Zodra verdere geldmiddelen beschikbaar zullen worden gesteld, zal men een voor-

raad levensmiddelen en geneesmiddelen aanleggen. Het hulpcomité werkt samen met het Rode Kruis, de Luthers Evangelische hulpactie en ook met de overige organisaties. Er hebben reeds verschillende Hongaarse Baptisten vluchtelingen contact gezocht met de Baptisten gemeente in Weenen. Dr. Josef Nordenhaug spreekt de wens uit, dat de Baptisten uit de gehele wereld het noodlijdende Hongaarse volk te hulp zullen komen.

Een bericht uit RIGA (hoofdstad van de Sowjet-republiek Letland).

Het is een brief van Pédiger Wladimir Moltschanow, eertijds Pfarrer van een evangelische geloofsgemeenschap, maar sedert 1950 voorganger van de Hagensberger Baptistengemeente te Riga. Hoewel de geloofsgemeenschap, waartoe hij behoorde, de bezetting van het land door Sowjet Rusland en de oorlogsjaren nog behoorlijk was doorgekomen, werd haar voortbestaan ten zeerste bedreigd. In de Sowjet-Unie worden alleenstaande geloofsgroepen niet erkend en dus ook niet toegestaan. Toen nam echter de leiding van de Bond van Baptisten Gemeenten in Letland contact op met deze afzonderlijke gemeenschappen, met als gevolg dat zij opgenomen werden in de Baptisten Bond als „Kruisgemeenten". Dit geschiedde zonder dat van de Baptisten Bond beslissingen ten aanzien van de doop werden gevraagd. Toch kwam door deze combinatie het doopvraagstuk steeds meer aan de orde. Dit nam nog meer toe, toen de voormalige geloofsgemeenschappen ook hun vergaderruimten moesten afstaan, daar deze voor de huisvesting beschikbaar gesteld werden en zij hun diensten nu geheel moesten laten samenvallen met de Baptisten godsdienstoefeningen. Zo werd dan de schrijver van deze brief, die voorganger en leider van deze gemeenschap was, in mei 1950 gedoopt. In de Baptisten gemeente, waarvan hij voorganger is, worden op woensdagavond, vrijdagavond en zaterdagavond godsdienstoefeningen gehouden, en dan zijn er 's zondags twee diensten. Er is een groot tekort aan voorgangers, zodat de voorgangers vaak verschillende gemeenten moeten dienen.

Nog slechts weinige Diakonessen in Polen.

Voor de oorlog waren in Polen ongeveer 200 diakonessen werkzaam, die alle verbonden waren met drie moederhuizen, n.l. een Duits en twee Poolse. Deze diakonessen behoorden tot de verschillende protestantse kerken in Polen. Vandaag zijn er nog ongeveer 50 tot 60 werkzaam. Dat zijn er niet veel meer, maar toch is Polen nog het enige land van Oost-Europa, dat diakonessen bezit. In al de andere Oost-Europese landen zijn deze soort instellingen door de staat overgenomen. In Polen dragen de diakonessen nog steeds hun oude dracht en werken zij vooral in weeshuizen, tehuizen voor ouden van dagen en ook in het grote staatsziekenhuis. Men heeft nog twee moederhuizen, waarvan het ene ingericht zal worden tot een tehuis voor ouden van dagen.

Resultaten van de tentzending der Duitse Baptisten.

Van begin mei tot begin oktober heeft de Duitse Baptisten Bond met 6 tenten in vele plaatsen het Evangelie aan duizenden mensen mogen brengen. Reeds eerder gaven wij U in deze rubriek enkele gegevens over de omvang van deze arbeid. In 41 verschillende plaatsen (grote steden en ook dorpen) werd deze zomer met de tenten gewerkt. Welk een enorm stuk werk moet er verzet worden, voordat zo'n tournee georganiseerd is. Dan telkens weer het afbreken, het vervoer en de opbouw der tenten! Er zijn ongeveer 40 evangelisatie-tenten in Duitsland, zodat er een behoorlijke samenwerking met de andere groeperingen moet plaats vinden om te voorkomen, dat tweemaal een tent in dezelfde plaats komt.

Naast de zes tent-evangelisten, die volledig dienst deden, waren er nog 18 voorgangers, die voor kortere of langere tijd meewerkten. Zij werden door hun gemeenten voor deze arbeid beschikbaar gesteld. Verder werkten nog een groot aantal tentbroeders mee, veelal jonge mannen, die zich door de Heer geroepen wisten hun dagelijks werk voor enkele maanden te onderbreken om in deze volkszending mee te kunnen werken. Het hoogtepunt van de tentcampagne van dit jaar was tent 5 in Wuppertal. Deze actie deed aan een opwekking denken. De tent met z'n 1000 zitplaatsen was veel te klein om alle belangstellenden te kunnen bevatten, zodat in naburige zalen en kerken gelijktijdige samenkomsten gehouden werden. Door de enorme storm in de maanden augustus werd tent 4 volkomen verwoest, men hoopt echter voor de volgende tentcampagne een nieuwe tent gereed te hebben. Tijdens deze campagne bleek steeds meer belangstelling te ontstaan voor de kindersamenkomsten. Zodat de bidstonden naar de morgen werden verlegd, en allerlei samenkomsten voor geestelijke opbouw uitvielen ten gunste van deze kindersamenkomsten. Voor zo ver men dit heeft kunnen controleren deden meer dan 35.000 personen de goede keuze. Dan waren er vele afgedwaalden, die door deze arbeid weer opnieuw tot overgave kwamen. Zo behoort ook deze actie weer tot het verleden en is men al weer begonnen met de voorbereidingen voor de tournee van zomer '57.

Boeddhistische Priesters kwamen tot bekering.

Onlangs werd in Thailand (Achter-Indië) de bijbel op grote schaal onder de bevolking verspreid. Hierna werden op verschillende plaatsen bijbelcursussen georganiseerd. Mede door deze arbeid gaven twee Boeddhistische priesters de wens te kennen christenen te willen worden. Zij bereiden zich nu voor om als voorganger en evangelist onder hun eigen volk het evangelie te verkondigen. De zending heeft tot hiertoe weinig invloed gehad op de Boeddhistische bevolking van dit land.

In Zuid-Korea 950.000 evangelische christenen.

Volgens de nieuwste tellingen bevindt zich in Zuid-Korea het hier bovengenoemde aantal christenen. Naar dezelfde bron vermeldt, zijn er momenteel 5.500 protestantse kerken in dit land. Ondanks de zeer vele moeilijkheden waarmee de bevolking te kampen heeft, neemt het aantal christenen voortdurend toe. Er zijn niet zoveel Rooms Katholieken in Zuid-Korea. Hun aantal wordt op ongeveer 250.000 geschat.

ONDANKS HET HIERBOVEN GENOEMDE:

Azië drijft eigen zending in het Westen.

Bij de opening van het nieuwe zendingsmuseum te Neuendettelsau (Duitsland) weer Dr. D. Vicedom, voorzitter van het grote zendingsgenootschap, op de verstrekkende gevolgen van de arbeid der zending. Het zwaartepunt van de wereldpolitiek wordt steeds meer naar Azië verlegd, en Europa wordt steeds meer op de achtergrond van de continenten gedrukt. Met het oog op deze doorgaande ontwikkeling is het van de allergrootste betekenis of de Aziaten christenen zullen zijn of niet. Het is immers zo, dat de machten en de krachten, die eigenlijk aan het leven de vorm en de norm geven, tenslotte uit de godsdiensten en de wereldbeschouwingen gewonnen worden. En de leidinggevende Aziaten hebben dit steeds vastgehouden. Hierdoor weten zij zich op de duur sterker dan het Westen met zijn geweld. In dit verband is het opvallend, dat Azië een tegen-zending in het Westen is begonnen. Het Boeddhisme heeft reeds 130 zendingsposten in Amerika en 5 in Duitsland. De Islam, die eigenlijk eeuwenlang een gesloten blok vormde, heeft een grootscheepse zendingsactie onder de Afrikaanse bevolking ingezet. Maar de Islam bouwde ook reeds in ons land z'n eerste moskee, terwijl in Duitsland reeds drie werden gebouwd, waarvan twee in Hamburg en een in Neurenberg.

Het ledental der z.g. Vrije Kerken loopt terug.

In het Britse weekblad „Britisch Weekly", dat tot de vrije kerken behoort, wordt er op gewezen, dat het ledental van de Engelse vrije kerken langzaam maar zeker terugloopt. De grootste vrije kerken in Engeland, waaronder de Methodisten

Gemeenteberichten

MUSSELKANAAL

Daar het al weer enige tijd is geleden dat onder gemeenteberichten de naam van onze gemeente voorkwam, moeten wij U toch mededelen dat hier het werk nog steeds voortgaat onder bezielende leiding van onze voorganger. Mochten wij in oktober 2 jonge broeders dopen die door het kampwerk tot bekering zijn gekomen en Jezus hebben aangenomen, op 11 november waren wij er met de Gemeente Coevorden getuige van dat drie zusters en twee broeders door de doop aan de Gemeente Coevorden werden toegevoegd. Daar de broeders en zusters in Coevorden nog niet over een doopvont beschikken, geschiedde deze doopsbediening door onze voorganger in ons kerkgebouw. Deze vrucht van het evangelie was aldaar gegroeid door middel van het zaad, in Coevorden rijkelijk gestrooid door onze voorganger, Ds. J. Scholte. Zo zien wij dat het Woord niet ledig wederkeert maar doet hetgeen Hem behaagt, zowel in Musselkanaal als in Coevorden, als wij maar getrouw zijn in des Heren werk en steeds bidden voor bekering der zielen. Zo ziet u dat ook hier het Woord nog steeds rijkelijk wordt gezaaid en de Heer zal wasdom geven op Zijn tijd en oogst, maar Hij verwacht van ons dat wij getrouw zijn. Ja, brs en zrs, laten wij in deze donkere wereld op onze posten zijn totdat Hij de Gemeente thuishaalt.

P.T. sekr.

DEN HELDER

Het is ons wederom een groot genoegen, dat wij U deelgenoot mogen maken van de vele zegeningen die wij als Gemeente van de Heer ontvangen. De samenkomsten en bidstonden worden buitengewoon goed bezocht, en iedere zondag is de samenkomst een van de vele akkers waarin onze jonge br. Agtereek het zaad des Evangelie mag strooien.

Wat is het een bijzondere Genade, wanneer de mensen gewezen worden op het Kruis van Christus en Hem mogen aannemen als hun persoonlijke Verlosser en Zaligmaker. Wij mogen ervaren dat alleen de Heer der Gemeente de wasdom geeft aan het uitgestrooide zaad en dat Hij Zijn kinderen op Zijn tijd de ogen opent tot de weg der gehoorzaamheid.

Zodoende was ook zondag 25 november een buitengewone feestdag voor de Gemeente, toen we allen op reis zijn gegaan naar Alkmaar en twee broeders hun Heer en Heiland mochten belijden en Hem volgden in de weg der gehoorzaamheid, door de Doop en aldus werden toegevoegd aan de Gemeente.

Zo zien we de Gemeente des Heren verrijzen, waarvan Hij Zelf het fundament is waarop de drie pilaren gevestigd zijn van Bekering, Doop en Heilig Avondmaal.

Het was een hoogtepunt, toen we als Gemeente gezeten waren rondom de Tafel des Heeren en de br. ouderling de nieuw gedoopte leden en een lid met attestatie overgekomen, hartelijk welkom mocht heten in de Gemeente.

Nu gaan we verder, ja vrolijk verder, ondanks dat ook hier nog vele wensen zijn; maar met het oog op Hem gericht, zal Hij alles wel maken.

Wij mogen u laten zien, dat door de kleine E.C.U.-subsidie welke we mogen ontvangen en die voor u misschien een groot OFFER is, de Heer deze gave rijkelijk zegent.

Menselijk gesproken zou deze arbeid nooit tot ontplooiing zijn gekomen, wanneer die niet gesubsidieerd werd.

Daarom laten wij ons bewust zijn van de taak en de verantwoording die we als Baptisten Gemeenschap hebben tegenover de Heer der Gemeente en Zijn werk.

We groeten alle broeders en zusters in den lande en we zijn dankbaar voor de zichtbare zegen die de Heer ons geeft.

E.S.

SIDDEBUREN

Geliefde brs en zrs in den lande,

Hier een stem uit Siddeburen. Ook wij kunnen spreken van zegeningen die wij hier ondervinden. Wij mochten in het afgelopen jaar getuige zijn dat zielen werden gewonnen voor Koning Jezus en op hun belijdenis werden gedoopt. Onze zondagsdiensten staan in het teken van groei, zo ook de verenigingen. Daar wij zelf geen voorganger hebben staan brs predikanten van omliggende Gemeenten ons bij om ons met het Woord te dienen.

Ook hebben wij hier drie avonden samenkomsten gehad en wel als volgt: Woensdag 21 nov., sprekers waren Ds. v. Beek van Delfzijl en Ds. Brongers van Groningen. Ons eigen zangkoor zong die avond. Donderdag 22 nov., sprekers waren Ds. Ketelaar van Hoogezand en Ds. Vegter van Groningen met zang van Hoogezand. Op zondag 25 nov. was de slotsamenkomst. Nu waren Ds. v. Beek van Delfzijl en Ds. de Jong van Muntendam plus de zang van Delfzijl tot ons overgekomen. Ons kerkgebouw was tot de laatste plaats toe bezet, zodat er zich nog enkelen met een staanplaats moesten tevreden stellen. Wat is het heerlijk, te aanschouwen dat Gods huis zo vol is.

Al zagen wij geen zichtbare zegeningen, toch gaan wij bidden of God met Zijn zegen wil doorwerken. Ook mochten wij zien dat afgedwaalden met ons opgaan.

Brs en Zrs ,laat ons bidden voor het werk des Heren niet verflauwen, want God wil gebeden zijn. Laten wij elkaar steeds gedenken in de gebeden. Wij groeten alle broeders en zusters in de Here.

Hulp aan Hongarije

Het Baptisten Hulpcomité voor Hongarije heeft zich gericht tot alle Baptisten met een verzoek om gebed en om stoffelijke hulp. Het schrijft ons dat het enige verzoek van de president van de Hongaarse Unie van Baptisten was: „Bidt voor ons". Laat ons allen aan dit verzoek voldoen, en deze week in het bijzonder gedenken in ons gebed aan de Hongaarse Baptisten en de Heer vragen of Hij hen wil bijstaan in hun nood. Ons aandachtig en geconcentreerd gebed vormt de beste hulp die wij kunnen geven.

Het Dagelijks Bestuur van onze Unie heeft besloten dat de opbrengst van de collecten welke in de gemeente voor Hongarije worden gehouden voor de helft ter beschikking zal worden gesteld voor Oecumenische Hulp en voor de andere helft aan het Baptisten Hulpcomité te Weenen. Het Baptisten Hulpcomité schrijft dat men het snelst en het meest effectief kan helpen door geld te sturen. In Oostenrijk is alles te koop wat nodig is, en de zaken geven belangrijke kortingen indien wordt gekocht om Hongaren te helpen. Ook zal de Nationale Bank in Oostenrijk een speciaal gunstige wisselkoers aanhouden van deze giften.

Daarnaast zijn er grote voorraden nodig om naar Hongarije te zenden, zodra dit mogelijk is: warme kleding, schoenen, dekens, gedroogde meld en vruchten, meel, suiker en voedsel in blik. Het comité nodigt alle gemeenten uit deze goederen in te zamelen en haar haar op te zenden. Gaarne geef ik U — met medeweten van de U.C. — dat verzoek door. Laat in elke gemeente die deze inzameling wil houden een broeder of zuster als verantwoordelijke persoon worden aangewezen en deze zich met mij in verbinding stellen. Het is echter van het grootste belang, dat alléén **warme, schone en goed bruikbare** kleding wordt ingezameld. Het moet de moeite waard zijn om er de vracht naar Oostenrijk voor te betalen. Verder lijkt het mij verstandig dat U niets voor deze inzameling **koopt,** want in dat geval kunt U veel beter Uw geld opzenden naar Ds. Jansma, onder vermelding „Hongarije". In Oostenrijk is namelijk ook dit alles te koop en we sparen zodoende de vracht. Is er onder U een specialist in internationaal transport, die de juiste formulieren weet te vinden en in te vullen en nuttige aanwijzingen kan geven bij inpakken en verzenden? Hij zal goed werk kunnen doen en make zich bekend bij

P. MOSTERT,
Florakade 128, Groningen

Van de Eind-Redactie

Willen zij, die Gemeenteberichten e.d. inzenden ter plaatsing in ons weekblad, er wel voor zorgen, het papier slechts aan **één kant** te beschrijven?
Dank U.

Verantwoording

De maand november bracht in het Uniebureau de volgende bijdragen en giften:

1) voor de E.C.U. (evangelisatie): Almelo f 27.92; Hengelo f 94.40; Deventer f 23.42; Enschede f 32.54; Sneek f 242.88; Haulerwijk f 30; Schiedam f 9.60; Musselkanaal f 29.16; Evang. Gewest Holland f 1.01 — Alarm, alarm! Er moet in de maand december rond f 2500.— door de ECU ontvangen worden, zullen de gesubsidiëerde gemeenten ontvangen, wat hun volgens de begroting is toegedacht en waar ze op rekenen! Als de gemeenten in deze ene maand dit bedrag van f 2500.— bijeen brengen komt het voor elkaar en kunnen de over de vorige kwartalen noodzakelijke minderingen weer ongedaan gemaakt worden. Gemeenten, helpt de ECU helpen! Hebt u het goed begrepen?

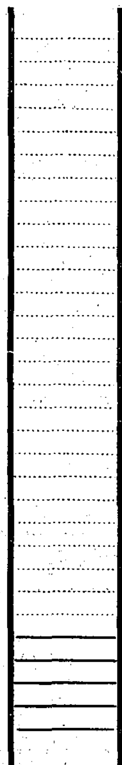
2) voor de Opleiding: T. v. d. W. te C. f 11.26; Sneek f 70.—. De Opleiding haalt dit jaar gelukkig het begrotingsbedrag!

3) voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): Emmen f 36.50; Delfzijl f 50.—; Hengelo f 132.30; Daarlerveen f 17; Pernis f 18; J. de B. te A. f 2.50. De noodklok luidt! Er moet in december nog f 1100.— ontvangen worden, zal het 10-cents-fonds over 1956 aan het gestelde doel komen! U wilt toch niet, dat onze zwakke gemeenten hun kerkbouwplannen opgeven of bezwijken onder de last? Nu, laten we dan met elkaar in deze ene maand nog f 1100.— opbrengen ten goede van het 10-cents-fonds (giro 1504). Dan komt het toch nog goed!

4) voor de evangelisatie in het Zuiden: meisjesver. „Helpt elkaar" te Leeuwarden f 4.—. Vindt dit voorbeeld navolging?

5) voor „Hongarije": N. Weerdinge f 41.80; Delfzijl f 78.—; Siddeburen f 50; Hengelo f 221.37; Groningen-N. f 270.52; Sittard f 10; Muntendam f 376.31; Radio B.H. te G. f 100; Haulerwijk f 48.45; Hengelo f 12.50 nagekomen; Arnhem f 282.07 en f 10.72; mej. G. P. te N. f 10; Alblasserdam f 20.12; Pernis f 50; Musselkanaal f 108; Heerenveen f 104.64; Groningen-Z. f 332.96; NBJB afd. Groningen-Z. f 23.25; Leiden f 170; Noordbergum f 121.10; Heerlen f 18; Zutfen f 18.75; Emmen f 131.55; mej. A. W. te S. f 2.50; Rotterdam-C. f 242.33; Foxhol f 44; Hoogezand f 118.51; N. Pekela f 110.38; Haarlem f 152; L'warden f 143; Schiedam f 68.86; Harlingen f 118.91 en zondagsschool f 5.24; Den Haag f 749.12; Drachten f 50.30; Eindhoven f 97; J. T. te T. (via Ds. Harkema) f 75; C. M. te D. H. f 25; Sneek f 267.38. Dat is tezamen f 4879.64.

6) voor het Ned. Bapt. Centrum: E. d. H. te B. f 7.50; N.N. te L. f 1; Rotterdam-C. f 39.15; Emmen f 105; S. W. V. te H. f 25; Schiedam f 70. We zijn nu gestegen tot f 5746.53 (waaronder f 100. renteloos

voorschot). Maar we moeten hóger, véél hóger! En als het kon, moesten we ook snéller klimmen.

Willen de penningmeesters van onze gemeenten er even goed om denken, dat de Vrijwillige Bijdragen ten goede komen van het jaar, waarin ze door ons ontvangen worden? Wanneer u voor uw gemeenten dus bijdragen moet overmaken voor onze gezamenlijke takken van arbeid, zorgt u er dan vooral voor, dat deze **uiterlijk op 31 december** in het Unie-Bureau ontvangen zijn. Stort dus tijdig de verschillende bedragen op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem, of op giro 1504 ten name van de Bouw-stichting, Arnhem (alleen voor 10-cents-fonds).

Aan al de vele gevers en geefsters hartelijk dank.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA

Giro **9260** ten name van de Unie, Arnhem
Giro **1504** ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

E.C.U.-SUBSIDIE 1957

Heeft Uw Gemeente in 1957 subsidie nodig?
Zo ja, zendt dan **vóór 23 dec.** a.s. Uw aanvraag aan de ECU, Jan Luijkenstraat 5, **Utrecht**, tel. 32960. Broertjes

VAN DE BOEKENPLANK

Vanmorgen vonden we het op onze deurmat, tussen de andere poststukken.
We hebben de verpakking gauw weggeritst en toen kwam de boeiende voorplaat tevoorschijn, die het de colporteurs wel een heel eind gemakkelijker maken zal om dit nummer aan de man te brengen.
Wat er zoal in staat?
De Samensteller van het nummer vraagt of het nog wel mogelijk is, NU kerstfeest te vieren.
Ds. Reiling van de Rotterdamse Gemeente Zuid vertelt over de heldenmoed van de dappere redders bij de mijnramp in Marcinelle ,die bij vieren tegelijk in een wankel vat kropen dat als lift moest dienen en zo de kokende hel die de mijn toen was, tegemoet gingen, om, als was het ook maar enkelen, te redden.
Mevr. Jongejan—de Groot vertelt, en U zult zeker geboeid naar haar luisteren...
Zr. Gerda Brongers laat ons zien wat Kongo is......
Ds. Scholte schrijft Fries èn Gronings, en zelfs een Hollander kan het nog wel ongeveer vatten.
Ja, en nog is het einde niet. Dr. Kiwiet kreeg bij mijn weten een e teveel in zijn naam, maar zijn artikel is er niet minder om. Ds. Jansma vertelt over het wezen van het Baptisme, en raakt zeer zeker de kern wanneer hij schrijft over de persoonlijke relatie tussen Christus en de zondaar, van welke relatie ook de doop getuigt.
En Ds. H. P. de Boer, onze Zuiderling, spreekt aan het slot de jongeren aan, die zo'n duizend weken tellen. Ik verklap niet méér! U moet het lezen. En dan ook laten lezen door zoveel mogelijk nummers te verkopen.
Ja, want de echte Kerstboodschap van vrede wordt daarin doorgegeven.
Werden de kleine mensjes, de kinderen, dit jaar vergeten?
Het nummer werd typografisch prachtig verzorgd. Alleen werkt de wolkenkrabber wat storend doordat hij overeenkomstig zijn aard, teveel zonlicht wegneemt, waardoor het lezen van Dr. Kiwiets pennevruchten bemoeilijkt wordt. Wf.

Rapsodie in Majeur, door Dr A. J. v. d. Graaf, psychiater.
Uitgeverij W. ten Have N.V. Amsterdam.

Ik heb dit boekje met plezier gelezen. In zijn voorwoord zegt de Schrijver: „Van nature zie ik de rapsodie van het leven in mineur, doch door de genade Gods heb ik haar leren zien in majeur. In de verte hoor ik de rapsodie overgaan in de majestueuze klanken van de Engelenzang: Ere zij God in de hoge!" Het is echt een mengelmoes, wat dit boekje biedt. Het leven is een mozaïek, maar de

kleuren en lijnen zijn niet zo naast elkaar gelegd, dat je er een geheel van kunt maken. Het ligt boven ons begrip en boven onze macht. En toch blij er mee zijn? Ja, dat kan, en dat zal niet uitblijven als het maar gezien wordt, als liggende in de liefde van God. God verstaat het wel, al begrijp ik er niets van. Dus: niet zwaartillend zijn; niet aan problemen gaan „beuren". Nergens goed voor. Maak je niet wijzer, niet gelukkiger, niet bruikbaarder. Dit boekje kan je gang door het leven wat lichter maken. Koop en lees. Er is veel kans op dat je een prettige verandering ondergaat.

Het boekje van 103 blz. is keurig verzorgd uitgegeven. L.

Hoe het nu is en hoe het zijn moet, *als Protestanten voor de Protestanse zieken zorgen*

Het ziekenhuisrayon Winschoten telt 82.744 inwoners (de bevolking van de gemeenten Midwolda, Finsterwolde, Nieuwe Schans, Beerta, Bellingwolde, Wedde, Oude Pekela, Winschoten, Scheemda, Noordbroek, Zuidbroek, Muntendam, Veendam, Meeden en een gedeelte van de gemeente Nieuwe Pekela).

Van de 82.744 inwoners behoren er 57.726 of 69.8% tot de Protestantse Kerkgenootschappen; 22.296 of 26.9% tot de niet-kerkelijke groeperingen en 2.732 of 3.3% tot de Rooms-Katholieke Kerk.

Indien wij voor dit rayon rekenen met de laag geschatte behoefte van 4 ziekenhuisbedden per 1000 inwoners, dan zullen er in Winschoten 331 ziekenhuisbedden dienen te staan.

Hiervan moet 16% worden afgetrokken, omdat een deel van de bevolking voor belangrijke medische ingrepen is aangewezen op het Provinciaal-, Stads- en Academisch Ziekenhuis te Groningen.

Voor Winschoten blijven dus 278 bedden over. Hiervan komen op grond van de bevolkingsverhouding toe

aan de Protestanten	194 bedden
aan de niet-kerkelijken	75 bedden
aan de Rooms-Katholieken	9 bedden

De Rooms-Katholieken hebben in Winschoten het St. Lucas-ziekenhuis met 134 bedden, terwijl dit ziekenhuis nu met nog eens 50 bedden mag uitbreiden.

De Protestanten en de niet-kerkelijken werken samen in de Vereniging „Het Algemeen Protestants ziekenhuis" te Winschoten, die ruim 96% van de bevolking vertegenwoordigt. Zij bezitten nog geen enkel bed.

In januari 1950 diende deze vereniging een aanvraag in voor de bouw van een Algemeen Protestants ziekenhuis.

Ondanks herhaalde bezoeken gaf het Departement geen bescheid.

In 1952 werd onderhands het aantal bedden in het St. Lucas-ziekenhuis weer met 20 bedden uitgebreid.

Hoewel door de officieel erkende Stichting „Noordelijke Economisch-Technologische Organisatie" te Groningen een rapport is uitgebracht, dat in Winschoten zeker plaats is voor een Protestants ziekenhuis met 175 bedden, doet zich het eigenaardige feit voor, dat de R.K. onder leiding van hun pastoor zeggen: aan 50 bedden hebben wij genoeg.

Dientengevolge het voornemen om de R.K. er 50 bedden bij te geven.

Tegen de Protestanten is gezegd: de behoefte aan ziekenhuisbedden in Winschoten is niet zo groot, dat het verantwoord zou zijn aldaar een ziekenhuis te bouwen.

De voorzitter van het Algemeen Protestants ziekenhuis heeft een onderhoud gehad met de pastoor van het R.K. ziekenhuis en gezegd: U kunt nu wel proberen om de bevolking een Protestants ziekenhuis te onthouden, maar wij beloven U, wij gaan door en straks zijn niet wij, maar bent U aansprakelijk als Uw bedden leeg staan.

De bevolking zal moeten uitmaken op welke wijze zij verpleegd willen worden en niet de pastoor, die van de 82.000 inwoners er 2.700 vertegenwoordigt.

Als er R.K. kerken onnodig worden gebouwd zonder overheidssteun en leeg blijven staan, komt dit voor verantwoording van de R.K. Kerk.

Als er in R.K. ziekenhuizen bedden blijven leeg staan omdat er niet genoeg R.K. zijn om verpleegd te worden, komt ook dit voor rekening van de R.K. kerk en niet voor die van de Protestanten. Wij hebben er recht op om voor onze zieken te zorgen.

Het is toch zo, dat op geestelijke en medische gronden, ook volgens de Rooms-Katholieken, het ziekenhuis verwant aan eigen sfeer en geest, meer steun en rust biedt die geneest.

Er zal in Winschoten een Protestants ziekenhuis moeten komen.

Hier ligt niet alleen een taak voor de bevolking, maar ook voor de Geneeskundige Hoofdinspectie, de Kerken en de Protestantse Kamerleden.

„Protestantse Gezondheidszorg".

DIVERSEN

VERBETERING

In de Losse Schakels „Het Waardeloze" in De Christen van j.l. vrijdag, komt de volgende zin voor:

„De *levend*-makende Geest moet men niet verwarren met elke *levend* makende geest".

Dit moet zijn:

De *levend*-makende Geest moet men niet verwarren met een *leven*- („lawaai") makende geest.

Onder het artikel over Billy Graham is vergeten het signatuur Wf. te vermelden. Onze excuses hiervoor.

ADVERTENTIES

Jaargang 73 Nr 3344 Vrijdag 14 december 1956

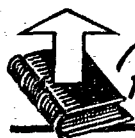
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm. : Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 8.— per jaar; buitenland f 10.—

Het wegwijzende Woord

Waarop hoopt U?

Maar wij weten dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is. En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.

1 Joh. 3 : 2, 3.

Dit is een echte adventtekst, die spreekt over onze hoop en verwachting in verband met het weerkomen van onze Heer.

De inhoud van onze hoop

Waarop hopen we eigenlijk? Als we de tekst lezen, moeten we beginnen met te zeggen dat we er op hopen, dat we Hem (onze Heer) gelijk zullen zijn. Dat is een onbegrijpelijk grote verwachting. Niemand onzer kan precies zeggen, wat deze woorden eigenlijk wel allemaal inhouden. Maar machtig klinkt de muziek van dit regeltje ons in de oren. Ons geloof lijkt vaak op een flakkerend kaarsje dat door tocht of wind of gebrek aan zuurstof dreigt uit te gaan. Wat worden we altijd maar weer aangevochten!Het lijkt wel of we nooit helemaal aan de macht van de zonde zullen ontkomen. We begeren een ander, hoger leven te leiden dan voor onze bekering. Maar wat komt er vaak van terecht? Klagen niet duizenden christenen dat ze steeds weer terugvallen in de zonden van het oude leven? Misschien zouden we ons beter kunnen verwonderen, omdat we telkens weer opstaan uit die oude zonden. Maar ondertussen verlangt ieder kind van God toch, dat eenmaal die strijd voorbij zal zijn. En zie: nu is onze hoop deze, dat we eenmaal Hem gelijk zullen zijn. Zonder zonde, volmaakt, smetteloos rein.

Ja, we hebben geestelijk onze gebreken. Maar lichamelijk ook. Heeft niet bijna ieder mens zijn gebreken, zijn zwakheden, begrensde krachten? Maar dit alles gaat voorbij. Het oude, volmaakte, sterfelijke lichaam zal van ons worden afgenomen en we zullen volmaaktheid en onsterfelijkheid aandoen. En eenmaal zullen we als echte, edele koningen overwinnaars zijn over zonde, dood en hel. Verder hopen we Hem te zien gelijk Hij is.

Hem zullen we eenmaal zien, naar wie onze sterkste verlangens uitgaan, en dan zal blijken welke povere voorstelling we ons hier beneden van Hem maakten. Het is nu immers zo dat we Hem kennen door de beschrijving, die de Evangeliën ons geven, en door het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest, en door de ervaringen met Hem. Maar dan zullen we Hem zien van aangezicht tot aangezicht. Ik moet even denken aan Rebekka, toen ze op reis was naar Izaak, in gezelschap van de oude knecht van Abraham, Eliëzer. Ze was meegegaan na het vurig pleidooi dat de oude knecht gehouden had. Hij had haar zijn jonge meester met warme, enthousiaste woorden beschreven en haar hart was gaan branden van verlangen om hem te ontmoeten. Hij had haar geschenken gebracht van de jonge man, en zo had ze ook een denkbeeld gekregen van de rijkdommen van Izaäk. En zo was ze meegegaan. En ondertussen zal ze die oude man wel honderd uitgevraagd hebben, en zich in stilte hebben voorbereid op de ontmoeting. En toen de ontmoeting plaats vond, hoe groot zal toen haar verrassing geweest zijn, omdat nu de verwachting werkelijkheid was geworden, een werkelijkheid, nog veel heerlijker dan de hoop!

Is het zo niet met ons? Dagelijks ontvangen we de meest kostbare geschenken van onze toekomstige bruidegom. De Heilige Geest maakt onze harten warm door zijn getuigenis aangaande Christus. De schriften spreken een wonderheerlijke taal van liefde. Maar slechts een klein deel van de grote werkelijkheid is ons aangezegd.

Kerkelijke verschillen

Ja, eenmaal zullen wij allen die in Hem geloven, Hem zien gelijk Hij is. Zouden daarom niet voor een deel al die kerkelijke ruzies en verschillen er zijn, omdat we Hem nog steeds niet zo zien als Hij in werkelijkheid is? Ieder ziet iets van de grootheid van Christus, maar niemand ziet alles. Wie onzer kan volkomen juist zeggen hoe deze Zoon zich verhoudt tot de Vader en tot de Heilige Geest? Wie onzer kan een volkomen juiste weergave geven van de liefde vanChristus? Welke theoloog kan precies aangeven hoe de beide naturen (de menselijke en de goddelijke) in Jezus zich verhouden? En zo kan ik wel doorgaan! Onze visie is nog steeds begrensd, bekrompen. En het is goed, op deze Oecumenische Zondag daar een ogenblik aan te denken, opdat niemand onzer mene alles te weten, en alles **juist** te weten. Maar eenmaal zullen we Hem zien **gelijk Hij werkelijk is!** En misschien wel een ogenblik diep beschaamd zijn over de engheid van onze aardse visie.

Hoop reinigt

Ja, deze hoop oefent een reinigende invloed uit.

Wie geen enkele hoop heeft, zal hoogstens de dag plukken en die leeg knijpen tot de laatste vreugde-druppel. Hij zal zich niet voorbereiden op iets groters, iets mooiers, iets rijkers, iets beters dat komen gaat. Hij zal misschien eten en

KOPIJ VOOR HET NUMMER VAN 28 DECEMBER

De kopij voor dit nummer van ons blad dient in verband met het stilstaan van de persen van de drukkerij tussen Kerstmis en Nieuwjaar UITERLIJK 20 DECEMBER in mijn bezit te zijn!
Gelieve ook event. Nieuwjaarsadvertenties tijdig naar Ds. Jansma te zenden.

E. R.

drinken en vrolijk zijn en zich verder trachten nergens anders om te bekommeren, omdat dat voor hem geen enkele zin heeft. Maar wie hoopt, stelt zich in op datgene wat hij hoopt. Wie verwacht, Jezus te zullen ontmoeten in al Zijn heerlijkheid, hij zal niet gelijk kunnen blijven in de dagen van wachten. Hij zal een verandering ondergaan, die zich misschien wel heel geleidelijk voltrekt, maar die toch plaats vindt. Want Hij wil bij de ontmoeting zijn Meester niet teleurstellen. Die hoop reinigt hem. En Gods Geest staat hem daarbij terzijde.

Is er iets van die reinigende werking in Uw leven te bespeuren? Of blijft U al maar op hetzelfde niveau?

Bereid U om Uw Heer te ontmoeten.

Glorie, glorie voor mij,
Jezus te zien en te gaan aan zijn zij.
o welk een glorie, ja glorie voor mij!

Wf.

Twee woningen per gezin Economisch gezien zijn de vooruitzichten van de aardbewoners niet slecht. Met het oog daarop behoeft men er dus heus niet bang voor te zijn flinke ondernemingen op touw te zetten. Gaat het zoals verwacht wordt, dan zullen wij en onze directe nakomelingen het wel kunnen betalen. Men bouwe dus nimmer onpraktisch. Wanneer men bouwt, zette men een bruikbaar gebouw neer. Men rekene met de eisen van de praktijk. — In hetzelfde art. in Wending dat we boven citeerden, maakt de schrijver melding van een uitspraak van Frederic Dewhurst de vroegere president van „The Twentieth Century Fund" (een van de belangrijkste economische research-instituten in de Ver. St.). In het begin van dit jaar schreef hij dat, indien de bestaande verwachtingen omtrent het verloop van de productiviteit en de consumptie zouden worden gerealiseerd, in 1975 elke Amerikaanse familie zou beschikken over twee woningen — en wellicht een helicopter om van de ene naar de andere woning te vliegen — en een auto in elk van de garages.
Of het wel gewenst zou zijn, dat de verwachting van deze deskundige in vervulling zal gaan? Hebben we de „sterke benen"?

Vrouwelijke Predikanten Waar stuit men op het meeste verzet tegen vrouwelijke predikanten? Ik bedoel nu niet: bij welke theologische richting of kerkelijke gezindte, maar onder mannen of onder vrouwen? Heeft de schrijver in „Wending" (novembernr) gelijk als hij zegt:

„Het zijn meestal gehuwde vrouwen die zo verzet aantekenen (door protest nl.). Ik meen dat daar twee bronnen voor zijn. In de eerste plaats zijn er zeer veel vrouwen die met haar mannen eer voor hem zoeken; die in de glorie, die **hij** heeft delen en langs deze weg haar eigen eer zoeken. Zij zullen alles doen om de positie van de man te handhaven en voelen er niet voor dat — op welke plaats ook — de manlijke existentie in maatschappelijk opzicht minder wordt geacht. Niet weinig (predikants)vrouwen jagen hun echtgenoten op om zich meer naam te maken en het leven van menige man is verzuurd door de bittere ervaring, dat hun vrouwen teleurgesteld waren in hun carrière. Deze vrouwen lijden aan verborgen behoefte om bewonderd, desnoods benijd te worden als de vrouw van dèze man."

Hebben we niet gelezen van de oprichting van een predikantsvrouwenvereniging op ons erf?En dit om de vraag te overwegen hoe ze de man in zijn verantwoordelijk werk het beste terzijde konde staan? Welnu: bevat dit citaat niet een bruikbare vingerwijzing?

Een „Boodschap" Er is „in deze bewogen dagen" een boodschap gericht aan het nederlandse volk, en wel door een groep godsdienstige lichamen, waaronder ook de Unie van Baptistengemeenten. — Wanneer men die boodschap een paar maal overleest, vraagt men zich toch af of het stuk wel goed geadresseerd is. Als behorende tot het nederlandse volk hebben we nauwkeurig overlegd wat ons hier wordt voorgehouden. De „Kerken" die zich achter dit stuk gesteld hebben doen een beroep op onze regering en willen haar graag een duwtje geven in een richting, die vermoedelijk wel de instemming heeft van zo wat heel het nederlandse volk. Goed — maar dat behoefde toch niet aan óns geadresseerd te worden? Moet de regering nu een oproep, om zó en zó te handelen, vernemen uit een boodschap, die tot a n d e r e n gericht is? Moet zij via deze boodschap vernemen, dat die kerkengroep van oordeel is „dat het thans nodig is de gelegenheid aan te grijpen om tot een definitieve regeling van alle hangende kwesties in het Midden-Oosten te komen?

Het Gehalte Wat komt er nu eigenlijk uit deze zevenvoudige mond? Gezien het feit dat hier „Kerken" aan het woord zijn, verwacht men iets anders, dan men in zijn krant te lezen krijgt. De laatste alinea's wijzen inderdaad in een „christelijke" richting. Daar wordt althans gesproken over de Kerken in het Oosten en in Hongarije, en laten we nu ook het volk Israel er maar bijnemen, want dat is altijd nog een beetje verre familie. In de laatste volzin, die oproept tot gebed tot de Almachtige God, hadden wij gaarne de Naam van onze Here Jezus Christus vermeld gezien, die immers het bizondere, het eigene van onze „religie" uitmaakt? Dat had toch in een stuk door „Kerken" opgesteld, wel mogen uitkomen?
Waren de **Kerken** geroepen de dingen, in de Boodschap vervat, te zeggen? Waarom? Wat is dan het eigen karakter van deze boodschap? Wat het specifiek christelijke er in? Er zijn tijden van grote spanningen en dan is het moeilijk niets te doen en niets te zeggen. Onze gevoelens van deernis hebben we geuit en kunnen we nog steeds uiten door onze bijdragen aan het Rode Kruis en aan het Comité voor hulp aan Hongarije. Onze menselijke gevoelens van afkeuring worden in de dagbladen vertolkt. Bepaalde reactie van uit het evangelie zullen van de kansels af wel gehoord zijn. In de Boodschap hebben we ze niet opgemerkt. Over het eschatologisch karakter van onze tijd wordt niet gerept evenmin als er gewezen wordt op de diepere oorsprong en de drijvende krachten op de achtergrond van het wereldgebeuren. Zeker: wat daar gesignaleerd wordt is allemaal erg, maar wat is nu hét erge (d a s A r g e, het boze) daarin?

Wie spreekt eigenlijk? We zitten met dit stuk ook in een organisatorische moeilijkheid. De Kerken hebben hun Synodes. Die zijn **de** „mond" der kerk, want ze zijn vergaderingen van ambtsdragers. Ze zijn samengesteld uit afgevaardigden en bevoegd besluiten te nemen en beslissende uitspraken te doen. — Met onze Unie staat het er echter anders voor. Men zou onze Algemene Vergadering kunnen beschouwen als bevoegd om namens de geünieerde gemeenten te handelen. Maar deze bevoegdheid is een beperkte. Ze heft de zelfstandigheid der afzonderlijke gemeenten niet op. Daarom hebben we er indertijd reeds op gewezen, dat het lidmaatschap der Unie van de Wereldraad van Kerken, alle geunieerde gemeenten niet verpicht zich nu ook als aangesloten bij die Raad te beschouwen. — We menen dat de Algemene Doopsgezinde Sociëteit het evenzo geregeld heeft. Deelnemen in de uitzending van een „boodschap" als die der zeven monden, zou alleen de Algemene Vergadering kunnen. De Unie-commissie kan dat niet, want zij is geen regerend lichaam, maar slechts dienares tot niets anders gerechtigd dan om de besluiten der Algemene Vergadering uit te voeren. Zij neemt **in** onze samenleving als autonome gemeenten niet de plaats in die de Synodes in hun kerken innemen. Wij kennen geen enkele instantie die boven de gemeentevergadering staat.

Zand en Zaad

Het is heden vier december en al zo laat dat allang alle nederlandse kinderen onder de dekens liggen, terwijl zelfs in de slaap hun hart vol verwachting klopt. Morgen is het de dag, dat de spanning met het uur zal groeien, hun dienstvaardigheid even snel zal toenemen, hun betoon van liefde angstwekkende hoogten zal hebben beklommen. Want dan is het vijf december.

Terwijl ik dit schrijf en de van inkopen of knutselen moede moeders en vaders ook al een horizontale houding hebben aangenomen, gaan de gedachten wat verder dan het feest der kinderen. Terwijl ik zojuist schreef van de vol verwachting kloppende harten, moest ik denken aan een lied, dat sommigen uwer wel kennen: Vol verwachting blijf ik uitzien, tot die dag eens dagen zal......

Mijn jonge jongensjaren vielen in de onrustige periode van '18. Heel goed herinner ik mij de gesprekken der ouderen, die zich voortdurend bewogen rondom de wederkomst van Christus. De wereldoorlog nr 1 gaf aanleiding genoeg om sommige bijbelteksten te citeren, terwijl de uitbrekende revoluties daar dikke strepen onder zetten. Het werd mij toen wel eens benauwd om het hart. Jij bent er niet bij als de Heiland weer komt, en met zulke angstige gedachten moest ik dan naar bed.

In latere jaren luisterde ik nu en dan naar mannen, die met grote nadruk de wederkomst van Christus predikten, de tijden en de Schriften dicht bijelkaar trachtten te brengen. Ik heb de indruk dat zij, zij het met gebreken, toch de aandacht van vele gelovigen opnieuw hebben gericht op het nog te geschieden grote feit: de wederkomst van Christus. Ik betwijfel wel of vele gelovigen zich in tensief bezighouden met die toekomst.

Tot op zekere hoogte is dat begrijpelijk. We worden onophoudelijk door pers en radio in alle zaken, die op aarde plaatsvinden, betrokken. Geillustreerde bladen overstromen ons met plaatjes en praatjes. De hele dag door zijn we met mensen in aanraking, die onze gedachten voortdurend bepalen bij zaken, die nauwelijks de moeite waard zijn er aandacht aan te schenken. Goed, de een leest het hoofdartikel in de krant, de andere de stripverhalen; maar verder dan de krant komen we nauwelijks.

Naast mij ligt het dagblad. Engeland en Frankrijk buigen zich voor de Verenigde Naties. In Hongarije heerst grote politieke verwarring. Hammarskjoeld mag later wel eens naar Boedapest. Er komen nog duizend Hongaarse vluchtelingen. Nehroe veroordeelt Russische interventie in Hongarije. En zo voort. Ik zag ook een tekening, een grafische voorstelling onder de titel: Nederland hamsterde. Er werd in beeld gebracht hoeveel meer er in een week gekocht was dan in diezelfde week een jaar eerder. En ik las berichtjes over ingelegde en terugbetaalde gelden in spaarbanken. Hoezeer de laatste de eerste overtreffen in de maand november. En daarachter zag ik dus al die vrouwen en mannen, die maar kochten. Misschien was u daar ook bij. O nee, dat zou niet zo verwonderlijk zijn. We hebben wereldoorlog nr 2 meegemaakt en we weten wat het wil zeggen geen fietsband, laken of zeep meer te hebben. En geen koffie en geen thee zegt u. En geen vet en geen veter.

Dus hebben duizenden zich veilig gesteld voor de komende dag. Je kunt niet weten. 't Is maar gemakkelijk om wat in huis te hebben. Om wat veel in huis te hebben.

Ik zou er alleen maar dit van willen zeggen: hoevelen zouden in die en deze dagen gedacht hebben, even gezongen hebben: Vol verwachting blijf ik uituitzien......! Of de verwachting een levend deel is van ons geloof?

Verleden zondagavond had een van de jongelui een inleiding, afgestemd op de adventsweken. We weten wat dat woord betekent, zo werd betoogd: verwachting. Dat was naar de letter niet juist, maar zeker naar de geest wel. En telkens keren m'n gedachten terug naar een gedicht van Okke Jager, de bedienaar van het Woord te Almelo in de gereformeerde kerk, die zich uitdrukte in de woorden: Kom haastig Heer, maar nu nog niet. Want we hebben nog zoveel op ons het programma staan: vakantie, een bontmantel, een lezing. Deze prediker is dus van mening, dat niemand serieus naar Christus verlangt. Of overdrijft hij?

Het zal wel zo zijn, dat bij velen zoiets leeft als: Wat jammer; dan is het met dit leven gedaan. Hoe angstig dit leven hier soms ook is, we hangen er aan met al de vezelen van ons bestaan. Christus zou het einde betekenen. De ineenstorting.

Als het zo is, wat is ons geloof dan anders dan een verzekering tegen schade bij de dood? Dan is het niet een sterke verbondenheid met de Heer, de Heiland. Dan is er geen liefde tot Hem, van wie wij wel weer ontroerd zullen zingen als we staan in de stal: ver van de troon der tronen...... Dan is Hij waarlijk niet onze beste Vriend. Dan is er niet het verlangen als van een bruid naar de bruidegom.

De kinderen popelen van ongeduld. Ze kunnen er gewoon niet van slapen; Sinterklaas komt! O ja, zeker, het gaat hun helemaal niet om die oude heer maar om de pop en het spoortreintje. Ik vrees dat wij niet eens meer die treintjes begeren. Mogen ze ons in deze weken weer voorgereden worden. Moge de Heer opnieuw onze gezichtskring binnentreden. Wie weet zal onze ziel zich ontworstelen aan druk en zuiging en zich opmaken om Hem te ontvangen. Want Hij zal komen als een dief in de nacht. En voor ons bed staan. HUIZINGA.

De Roomse kerkstructuur is een geheel andere. Die Kerk heeft inderdaad een mond: wat de paus zegt, zegt de Kerk. Wij protestanten kennen geen hierarchie en wij baptisten allerminst. — Dit is ons formeel bezwaar tegen de Boodschap.

L.

Zuster Gerda Brongers ziek

Van Zr. Gerda Brongers ontvingen we dezer dagen bericht dat ze voor een geneeskundig onderzoek in het Ziekenhuis in Coquilhatville is opgenomen. Men heeft voorlopig geconstateerd dat een van de (hals-)wervels een ongewenste druk uitoefent op bepaalde zenuwen, waardoor een zekere gevoelloosheid in het linkerbeen ontstaat en tevens pijn in dat been en in de rug veroorzaakt wordt. Zelfs schrijft ze dat, hoewel het linkerbeen doof is, ze toch nog in staat is het gedeeltelijk te gebruiken. Volgens de behandelende geneesheer zal de behandeling ervan veel tijd vragen en niet op de gewenste wijze in Congo kunnen plaatsvinden. In verband daarmee zal onze zr. zeer vermoedelijk binnenkort naar Holland komen om daar de gewenste kuur te ondergaan. U begrijpt dat dit alles een hard gelag is voor onze Zuster, die met zo grote ijver en toewijding haar arbeid in Lukolela verrichtte. Haar grote moeilijkheid is niet het ziek zijn zelf, maar het feit, dat ze de arbeid die haar lief is geworden, nu tijdelijk los moet laten. Hoeveel zal daar nu weer moeten blijven liggen. Zelf schrijft ze: „Als jongemensen eens konden weten hoeveel moeite het ons kost om het werk los te laten, zouden dan niet veel meer van hen zich aan deze arbeid geven?"

Gods wegen zijn vaak niet onze wegen. Hij gaat zijn weg met ons. Ook dat weet Zr. Brongers en daaraan houdt ze zich vast.

We weten zeker, dat U voor haar zult bidden. En bidt U dan ook voor de arbeid, die zij nu een tijdlang los moet laten.

God zegene onze Zuster, ook in deze beproeving.

Namens de Unie Zendingscommissie:
H. v. d. WERF (Voorzitter).

Voor de Sekretarissen

Broeders, mag ik zo spoedig mogelijk van u de beantwoorde vragenlijsten betreffende de jeugdzondag 1956 ontvangen? Enkelen van u waren al aktief in dezen, maar de meesten draalden. U bewijst ons een grote dienst, als u de vragen zo volledig mogelijk beantwoord.

Uw antwoorden kunnen ons helpen, om de fouten van dit jaar te vermijden. Daaraan wilt u toch ook meewerken?

H. Ploeger.

Uit ons
Unie-Bureau

HET NADERENDE JAAREINDE.

Nu de laatste dag van de laatste maand van dit jaar al weer in zicht is, zou ik wel graag vóórdien alles wat nog vanwege de Unie betaald moet worden vereffenen. Daarom zie ik graag ten spoedigste de desbetreffende nota's tegemoet van allen, die iets van de Unie te vorderen hebben, met duidelijke omschrijving. Willen vooral de leden van de verschillende commissies en besturen hier wel goede aandacht aan schenken? Dan kan ik nog voor het jaareinde een en ander voldoen. Natuurlijk zie ik ook graag de gelden tegemoet, die om enigerlei reden aan de Unie betaald moeten worden: partijen Zaaiers, Kerstnummers of Kindervrienden, pensioenpremie, Uniecontributie, aflossingen of rente aan de Bouwstichting. Vooral ook de Vrijwillige Bijdragen voor de E.C.U. en de Opleiding ontvang ik graag tijdig, d.w.z. vóór 31 december, daar alleen dan het betreffende bedrag geboekt kan worden als in 1956 ontvangen en uw gemeente in het overzicht vermeld kan worden. Ik reken graag op de volle medewerking van de gemeente-penningmeesters, van de deelnemers in 't Pensioenfonds en van de penningmeesters voor de betreffende onderdelen. Laten we dit jaar proberen af te sluiten zonder nog ergens een schuld te hebben.

ABONNEMENTSGELD DE CHRISTEN

Voor het gemak van onze abonné's is in dit nummer een girostortingsbiljet ingesloten. Dit kan thuis rustig ingevuld worden, terwijl dan op het postkantoor het betreffende bedrag kan gestort worden. Zoals u allen reeds weet bedraagt het abonnementsgeld met ingang van 1 januari 1957 *f 8,—* per jaar. Wacht liever niet met gireren, want rond de jaarwisseling is het een opeenhoping van drukte. Wie voor het gehele jaar ineens *f* 8,— kan gireren bespaart het Unie-bureau veel werk en zichzelf de inningskosten van een kwitantie (30 cent per keer). Natuurlijk kan men ook *f* 4,— over het eerste halfjaar of *f* 2,— over het eerste kwartaal overmaken. Maar stort u het a.u.b. tijdig, vóór 31 december, om kosten en extra werk te voorkomen. Een paar vroege betalers gireerden per abuis nog *f* 6,—; deze willen nu nog wel even de verhoging van *f* 2,— ook nog overmaken natuurlijk.

DE 77STE ALGEMENE VERGADERING DER UNIE.

Deze wordt, zoals al is bekend gemaakt, gehouden op 22 en 23 mei 1957 in Haarlem. Toch moeten we er nu al onze aandacht aan schenken, want volgens besluit van de Unie-vergadering in 1955 gehouden moeten de *voorstellen* vóór 1 februari zijn ingediend. Dus broeders — en zusters — laat uw gedachten gaan en formuleer in een voorstel, wat onze gezamenlijke arbeid, die ons lief is, ten goede kan komen. En de sekretarissen der gemeenten, permanente commissies en stichtingsbesturen zorgen er wel voor, dat per 1 februari de voorstellen in het Unie-bureau ontvangen zijn.

Met het stellen van kandidaten heeft het nog wat tijd; dat moet n.l. twee maanden vóór de Unie-vergadering, dus per 21 maart, gebeurd zijn. Toch kan of moet een kandidaat gesteld worden?

1) voorzitter der Alg. Vergadering;
2) lid van de Unie-Commissie: Ds. S. Zijlstra is aftredend en niet herkiesbaar;
3) lid van de E.C.U.: br. D. Olijslager is aftredend en niet herkiesbaar;
4) lid van de C. v. d. O.: Ds. G. Vegter is aftredend en niet herkiesbaar;
5) lid van de U.Z.C.: voorziening vacature Ds. H. D. Hooghwinkel;
6) redakteuren van De Christen: alle 4 zijn aftredend en herkiesbaar, behalve Ds. J. Louw;
7) redakteuren van De Zaaier: alle 4 zijn aftredend en herkiesbaar, behalve Ds. **H. P. de Boer;**
8) redakteur van De Kindervriend: Ds. N. J. van Beek is aftredend en herkiesbaar.

Draagt de arbeid op uw hart en bidt voor allen, die daarin dienen! Want het is des Heren zaak en deze moet voortgang hebben!

De Unie-sekretaris
T. JANSMA.

DEN HAAG.

Dat we enige tijd niets van ons hebben laten horen, betekent in geen geval dat het minder goed gaat in de gemeente. Integendeel, we hebben reden tot danken, daar de arbeid gezegend voortgaat. In de zomermaanden heeft het evangelie vanwege onze gemeente geklonken in het Zuiderpark en in de tent, wat niet zonder vrucht is gebleven. We zijn de brs Voorgangers van zustergemeenten, die hieraan geheel belangeloos hun medewerking hebben gegeven, zeer dankbaar. Als gevolg van deze arbeid hebben we sinds september een evangelisatiepost te Scheveningen, waar elke vrijdagavond aan een aandachtig gehoor de boodschap des heils wordt gebracht. Deze samenkomsten worden goed bezocht en we geloven dat God op Zijn tijd het uitgestrooide zaad zal doen ontkiemen. Ook onze erediensten zijn goed bezocht. Niet zelden kan de kerkzaal de bezoekers maar nauwelijks bevatten, zodat de vraag naar meer ruimte urgent gaat worden. Ofschoon de belangstelling van andersdenkenden ons verblijdt, meer reden tot blijdschap en dankbaarheid hebben we, doordat we mogen zien dat Gods Geest de harten aanraakt en menigeen zich door de zoekende Heiland laat vinden, om Hem daarna in gehoorzaamheid te volgen ook in de Doop. Mochten we de laatste maanden het doopvont geopend zien, j.l. zondag was het weer een feestdag, daar 3 zrs en 2 brs in de Doop getuigenis gaven van hun geloof in de Heer en van hun bereidheid om Hem te volgen. Al deze zegeningen bemoedigen ons om voorwaarts te gaan in de heilige strijd en de overwinning van onze Heer en Heiland te verwachten.

Namens de gemeente,
G. de J., Sekr.

HEERENVEEN.

Het is al weer enige tijd geleden, dat U iets over onze gemeente hoorde. Dit wil niet zeggen, dat er niets bijzonders gebeurde. Op 7 oktober werd in de middagdienst, de jongste, 12-jarige dochter van br. en zr. E. de Haan-Sissing gedoopt. Het was een goede middag. Een zegen voor de ouders hun jongste kind op deze leeftijd belijdenis van haar geloof in het openbaar te zien doen, een stimulans voor de gemeente, met het werk door te gaan.

Op 27 en 28 november hielden wij des avonds samenkomsten, welke in het teken stonden van de wederkomst van onze Heiland. Br. Visser van Workum en br. Harkema van Den Haag waren hiertoe tot ons overgekomen. Gaarne hadden wij gezien, dat nog meer mensen naar de boodschap over verwachting die de gemeente heeft, waren komen luisteren.

Op 2 december hielden wij onze jeugdzondag. Des morgens was de zondagsschool, de jongens- en meisjesclub ingeschakeld; zij zongen voor ons, terwijl een der zondagsschoolleidsters na een korte inleiding van onze predikant het verhaal van de Goede Herder vertelde op een flanelbord. Weet U wel, dat dit een prachtgelegenheid is, ouders van kinderen, die anders nooit in een kerk komen, het evangelie door te geven?

Des middags werkten de jeugd en het koor mede in de dienst. Een paar jonge mensen verzorgden de schriftlezing, een paar anderen declameerden, onze predikant hield een korte toespraak, er werd vierstemmig door het koor en eenstemmig door koor en jeugd gezongen. Een zeer gezegende zondag, in beide diensten een volle kerk. Wij moesten U even deelgenoot van onze vreugde maken, misschien kunt U, als U het nog niet gedaan hebt, er ook eens over denken, het zo te doen.

De secretaris W. DE LANGE.

AMSTERDAM.

Amsterdam is vol verwachting voor de komende feestdagen en haar evangelisatiepredikant is in volle aktie, om de kontaktadressen te bewerken met de boodschap des heils.

Zondag 2 dec. werd een doopdienst gehouden. Ds. Bakker sprak bij deze gelegenheid over het woord van Jezus aan Johannes (Matth. 3v. 15): „Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen", dat door hem alsvolgt werd beklemtoont; gerechtigheid, alle gerechtigheid door Christus volbracht aan 't kruis, Hij vooruitziende naar 't kruis, Wij terugziende op dit kruis.

De Amsterdamse Zeedijk

De smalle kronkelstraat, die „Zeedijk" heet, behoort tot het oudste gedeelte van Amsterdam. Er is een eindeloze reeks kroegen en logementen, die allerlei „mooie" namen dragen. Vooral vroeger was deze buurt zeer berucht en allerlei gespuis uit de onderwereld vond hier zijn trefpunt, welk **„treffen" niet** zelden de vorm van bloedige vechtpartijen aannam.

Er is in dit opzicht wel iets veranderd. De ergste excessen van vroeger komen er niet meer voor. Maar dat de Zeedijk nog altijd een schandvlek is voor Amsterdam en een reëel gevaar inzonderheid voor de jeugd betekent, toont de heer G. H. Wallagh duidelijk aan in eenartikel, dat onlangs van zijn hand in het blad „Burgerrecht" verscheen.

We ontlenen aan dit artikel het volgende:

„In al deze, op enkele uitzonderingen na op zijn zachtst gezegd bedenkelijke kroegen, ziet ge ze zitten en hangen: te vroeg verwelkte, want nauwelijks tot wasdom gekomen meisjes met bleke wangen, oranje-rode lippen en nicotine-vingers. Quasi-Amerikaans geklede blagen van jongens, die gezond werk en het sportveld schuwen en die met een gewoontegebaar een glas genever bestellen. Hoe oud zijn ze? Achttien? Zeventien? Zestien of misschien nog jonger? We hebben een drankwet met een leeftijdsgrens voor de verkoop van alcohol en we hebben een zeden- en kinderpolitie. Maar we kunnen ons niet onttrekken aan de indruk, dat deze instanties meer **correctief** optreden dan **preventief** en we wachten nog op het ogenblik, dat deze a-sociale etablissementen, niet zelden broedplaatsen van allerhande misdadig gemanoeuvreer, eens grondig schoongemaakt worden.

Avond aan avond besteden daar onmondige klungels van knapen vaak onverantwoorde bedragen aan alcohol of alcoholische drankjes. Ze hebben zojuist een keiharde gangsterfilm gezien met bankroof, overval of andere misdaad in perfectie en het liep wel allemaal slecht af voor de „clan", want Hollywood zorgt heus wel voor de doekjes voor het bloeden van de moraal („Crime doesn't pay", you know?), maar de film heeft hun fantasie toch danig geprikkeld. En de alcohol doet de rest. Hoe kom je zonder slaafs te werken aan een bom duiten? De bioscopen op Nieuwendijk en Haarlemmerstraat gaven het antwoord met de handleiding er compleet bij. Eén enkele ontmoeting met een hier eveneens aan de bar hangende professional uit de onderwereld, die wel een handig hulpje gebruiken kan, en het is gebeurd.

Het avontuur lokt. En het geld. En de branie van geld verteren bij en met jonge vrouwen, die alleen dáárdoor geïmponeerd worden en die gewilliger blijken als ze geld ruiken.

Tegen de lamp

De nasleep speelt zich op de Prinsengracht af. In het gebouw van de Rechtbank. Gelijk dat verleden week weer eens het geval was, toen twee jeugdige misdadigers, een van 16 en een van 17 jaar, zich voor 12 inbraken en enkele roofovervallen moesten verantwoorden. Hun hoofdkantoor bleek een kroeg op de Zeedijk te zijn, waar ze als graag geziene stamgasten werden begroet. Medeplichtig en schuldig aan uitlokking waren de kroeghouder en een buffetjuffrouw. De eerste had zich er blijkbaar nimmer over verbaasd, dat de jongens er met geld strooien en dat ze bijv. in één week 900 gulden verteerden. De buffetjuffrouw had ze o.a. een tip gegeven om de direkteur van een expeditiebedrijf op een bepaalde avond neer te slaan en de man te beroven. Tegen de kroegbaas werd 2½ jaar gevangenisstraf geëist, de juffrouw kreeg direkt 10 maanden en de jongens, huilend bij hun bekentenissen, werden ter beschikking van de regering gesteld.

Dit is slechts één geval. Een voorbeeld van gederailleerde kinderen in kroegen, die tegen de lamp liepen.

Maar intussen schenkt de kastelein rustig avond aan avond de glaasjes vol. Aan pubers die meestal nooit gewerkt hebben of die bij hun baas wegliepen. Aan meisjes, voor wie de kroeg het voorportaal naar de prostitutie is.

Wordt het niet dringend tijd om schoon schip te maken? Om avond aan avond de Zeedijk af te romen en iedere overtreding van de Drankwet rigoureus te straffen? Om de „asphalt jungle" uit te kammen en te redden wat nog te redden valt? Het is maar een vraag, maar een die het levensbelang raakt van tientallen kinderen. Die — nóg — voor de ondergang gered kunnen worden".

„Wereldstrijd".

(Het spreekt vanzelf dat met „afromen" en „uitkammen" het kwaad niet genezen is. Dat weet ook de schrijver van dit artikel wel. Kerken, Jeugdorganisaties e.d. zullen **positieve** arbeid moeten doen, zij het ook maar om enigen te redden. E.R.)

Behalve de leden der gemeente waren velen getuige van deze gebeurtenis.

Na de doop klonk een hartelijk welkom bij de tafel des Heren, waarbij tevens leden met attestatie gekomen en gasten werden verwelkomd.

W. V. sekr.

Psalter 1949

Zoals U weet, bestaat onze bundel Lofzangen en Gebeden uit verschillende onderdelen. Het eerste onderdeel dat U daarin aantreft is het Psalter 1949, een berijming van de 150 Psalmen, die door Ds. Hasper met veel zorg en na jarenlange studie tot stand is gebracht. Het is onmogelijk te zeggen, hoeveel arbeid, studie en bekwame toewijding aan deze reuzenarbeid ten grondslag liggen.

Af en toe tref je nog wel eens iemand (meest van de oudere garde) aan, die nog niet helemaal begrijpt, waarom we niet meer de oude psalmberijming zingen, zoals die nog in de Nieuwe (?) Hervormde Bundel staat afgedrukt. En doorgaans geldt dan eenzelfde oordeel ook voor de nieuwe vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap. Men is aan het oude gehecht. Dat is geestelijk bezit geworden, en nu wordt dat dierbare geloofsbezit zomaar in één keer aan de kant gezet.

Het is niet de bedoeling hier uiteen te zetten, waarom die oude berijming vervangen moest worden. Laat ik alleen mogen opmerken dat verreweg de meeste jongeren blij zijn met de nieuwe berijming, die zoveel duidelijker dan de oude, een grotere eenheid van berijming vertoont, de voordelen benutte van een betere kennis van het Hebreeuws dan vroeger mogelijk was, en in een taal is geschreven die de hedendaagse mens verstaan kan. De praktijk heeft inmiddels al getoond, hoe goed deze psalmen zingbaar zijn.

Ja, en dan is het zeker ook goed te zeggen dat het de bedoeling is, dat ook de Psalmen in de Nieuwe Hervormde Bundel t.z.t. gaan verdwijnen. Ook in de Hervormde Kerk is men het er wel over eens, dat taal en stijl van de berijming 1776 verouderd zijn en dat menige uitdrukking in deze berijming exegetisch niet meer verantwoord is. Het oude moet dus verdwijnen, om plaats te maken voor het nieuwe. Het is echter niet zo, dat nu de PSALMEN zelf, die kostbare gave van God aan de Gemeente, gaan verdwijnen. Alleen de oude vorm van 1776 gaat verdwijnen, en in een nieuwe, meer verantwoorde, rijkere vorm zijn de Psalmen ons teruggegeven, een vorm die het ons beter mogelijk maakt, de wezenlijke inhoud van die Psalmen te benaderen en te verstaan.

De *Gereformeerde Kerken* hebben hun eigen geschiedenis met dit Psalter 1949. We citeren een gedeelte uit een art. van Ds. C. v. d. Woude in de Friese Kerkbode van de Gereformeerde Kerken aldaar:

> „Als een verrassing voor heel kerkelijk Nederland kwam toen plotseling, in 1936, ds. Hasper met een nieuwe berijming. Het werk werd alom geprezen. Niet alleen in Gereformeerde, maar ook in Hervormde kring. Prof. Obbink, dr. Callenbach en ds. Klinkhamer richtten een verzoek tot de Hervormde Synode,

deze berijming vrij te geven door kerkelijk gebruik. Tal van bekende organisten verklaarden haar muziekhistorisch verantwoord. Zelfs de R.K. Kerk gaf de vrijheid haar in de kerkdiensten te gebruiken. En de regering toonde, bij monde van prof. Slotemaker de Bruïne haar hoge belangstelling. In de volgende jaren werd deze berijming aan het oordeel der kerken onderworpen. Er werd om kritiek gevraagd. En deze kritiek werd door de auteur, voorzover verantwoord, in zijn berijming verwerkt. In 1948 verscheen een nieuwe bewerking. Maar ook deze zou nog niet de laatste zijn. Met name in de Gereformeerde Kerken toonde men daadwerkelijk meeleven. De kerken waren in kontakt getreden met de Stichting tot verrijking van het psalmgezang en men was actief om de berijming zo goed mogelijk te maken. In 1949 verscheen de laatste en definitieve bewerking".

Het het verder ging in de Gereformeerde Kerken met dit herziene Psalter? De Gereformeerde Synode verklaarde in 1949 deze berijming geschikt voor de eredienst, heeft haar verder aanbevolen aan alle Gereformeerde kerken en geadviseerd, haar nu ook te beproeven. Wf.

(Wordt vervolgd.)

INGEZONDEN

Traditie of bezinning?

Naar aanleiding van bepaalde toestanden die tegenwoordig een toenemend aantal christenen gaan benauwen vraag ik uw aandacht voor dit artikel dat niet meer en niet minder is dan een „cri de coeur". Weeg daarom niet elk woord, maar wil de vraag die het geheel stelt beantwoorden.

Bij het uitbreken van de eerste en tweede wereldoorlog schenen de er bij betrokken partijen vrij goed te weten wat hen te doen stond, in het openbaar is door de leidende figuren althans nooit blijk gegeven van veel aarzeling. Men wierp zich in de oorlog en vocht met behulp van alle aanwezige middelen. Een onontwarbaar complex van krachten, veroorzaakt door heerszucht en onrecht, in de historie ontstane grieven, opgezweepte haat, angst, had vóór de eerste wereldoorlog de spanning zó hoog doen stijgen dat een betrekkelijk geringe aanleiding voldoende was om de hel te doen losbarsten. Tijdens de tweede wereldoorlog was het de, door dezelfde negatieve krachten ontstane, expansiezucht van een groot land waaraan men paal en perk ging stellen. Ook hier was van aarzeling maar weinig te bespeuren.

De tijd schijnt nu gekomen dat de wereld niet meer goed weet wat gedaan moet worden. Men aarzelt en men geeft dat toe. Hoe kan het ook anders waar momenteel de gevolgen van het ontketenen van een oorlog niet meer te overzien zijn. Kon men alle tot nu toe gevoerde oorlogen nog localiseren in een deel der wereld, een nieuwe oorlog zou wel eens in de meest letterlijke zin van het woord een wereldoorlog kunnen worden. De moderne wapenen bestrijken een steeds groter gebied en hun uitwerking wordt steeds gruwelijker. We weten niet eens of de atoombom nog wel het meest verschrikkelijke wapen is, terwijl de gevolgen van het gebruik daarvan zich nog jarenlang over de gehele wereld kunnen doen gelden.

Om deze redenen heeft zich de laatste weken een nieuw, beklemmend gevoel van de wereld meester gemaakt: een gevoel van machteloosheid. Bij elk spreken over de recente gebeurtenissen in Hongarije en Egypte is dit naar voren gekomen. En de vraag die zich opdringt is: Wat zal er uit dit gevoel van machteloosheid ontstaan?

Er zijn wellicht nog mensen die menen dat tenslotte hieruit de krachten zich zullen losmaken die de volkeren kunnen bewegen in vrede naas elkaar te leven. Naar ik meen kunnen wij als christenen dat optimisme moeilijk delen, omdat het geen rekening houdt met de „gevallen toestand" van de mens, omdat het niet weet wat het wil zeggen dat de wereld van God is losgeslagen. De vrees is niet ongegrond dat opnieuw en sterker de haat in de wereld zal oplaaien, dat meer nog dan vroeger de partijen het onrecht bij de ander en het recht bij zichzelf zullen zien, dat men nog minder zal letten op eigen fouten en schuld die in de historie verborgen liggen. En nog intensiever zal men zich voorbereiden op de gewelddadige verdediging van eigen geestelijke en zedelijke waarden.

De wereld reageert uiteindelijk negatief en de grote tragiek hiervan ligt daarin dat ze niet anders kan. Omdat ze God afwijst. De enigen die anders kunnen, zijn degenen die zich door Christus met God lieten verzoenen, slechts zij kunnen **positief** reageren op en in dit leven. Omdat God zich door hen, die samen vormen de Kerk of Gemeente van Christus, wil manifesteren.

Maar groter dan de hierboven genoemde tragiek is die van de Kerk welke ondanks haar anders kunnen zo ontzettend vaak heeft meegedaan met de wereld, vooral wat betreft bovenstaande punten. **„En de voornaamste oorzaak van deze meegaande houding schuilt in het feit dat de Kerk haar vreemdelingschap op aarde vergeten is"**, schrijft Prof. Heering in zijn boek „De zondeval van het christendom". De Kerk heeft daardoor haar „onafhankelijkheid tegenover de staat" verloren, heeft zich te sterk gebonden aan het nationale. Eveneens daardoor werd ze a.h.w. telkens gedwongen te vergeten dat ze **anders kon** terwijl haar verdeeldheid, toch al groot genoeg door verschil in opvattingen betreffende „de leer", nog veel sterker werd. Is het een wonder dat altijd zo eenzijdig de nadruk is gelegd op de **mystieke** eenheid der Kerk in Christus?

Zonder veel uitzonderingen heeft de Kerk met betrekking tot belangrijke vraagstukken dezelfde houding aangenomen als de staat en heeft ze gegrepen naar dezelfde middelen, hoezeer deze ook in strijd waren met het Evangelie. Ze heeft, evenals de staat, menigmaal de haat tegen andere volkeren in haar midden toegelaten en het uit eigenbelang niet te nauw genomen met het onderscheiden van onrecht en recht. Maar het komt mij voor dat dit het ergste is: Ze heeft evenals de staat de oorlog geaccepteerd als middel om zich te handhaven. **En in feite heeft ze er daardoor haar sanctie aan verleend.**

Wij weten toch dat in een oorlog Gods geboden met voeten getreden worden, dat het leed er uit voortkomend alle beschrijving tart? Wij weten toch dat in een moderne oorlog „gehele volkeren elkaar in de meest absolute zin naar het leven staan?" (Herderlijk Schrijven, Ned. Herv. Kerk). We weten het, maar zegt het ons nog wel iets?

Misschien antwoordt u bevestigend omdat we toch van tijd tot tijd onze verontrusting over dit alles uitspreken en waarschuwend de vinger opheffen tegen de staten. **Maar zolang we blijven meedoen zijn dit holle klanken.**

Dit meedoen met oorlogvoeren betekent dat we, met de staat, gebruik maken van een middel „dat tot bereiking van vrede, vrijheid en gerechtigheid uitermate bedenkelijk is" (Herd. Schrijven). Misschien is het beter om te zeggen: een middel **dat vloekt met het Evangelie van Christus.** Immers elk van ons die meedoet kan in de situatie komen dat hij, meestal op grote schaal, moet doden en vernietigen. En dat doden betreft mensen die God lief heeft, waarvoor Gods Zoon gestorven is. **Achter elke mens staat Christus in Zijn oneindige liefde.** Laten we er eens over nadenken wat dit wil zeggen. Laat het Evangelie ons ook eens onrustig maken, onrustig omdat we zover gekomen zijn dat we zelfs het ergste gewoon vinden. Goddank breekt al bij verschillende christenen over de gehele wereld deze onrust door.

Eén der gevolgen van een oorlog, wellicht de meest ernstigste, is de verschrikkelijke invloed die er van uitgaat op de jeugd. Prof. Heering drukt het zo uit: **„Bij een oorlog is altijd het jongere, het opkomende geslacht het kind van de rekening, fysiek en moreel".** Tijdens en na elke oorlog is de ontreddering onder de jongeren het grootst, want zij zijn nog het

meest ontvankelijk voor indrukken van buiten. Zij moeten maar zien hoe ze later het vernielde weer opbouwen en het leed vergeten. **Hoe ze het geloof behouden.** Tussen oorlog en nihilisme bestaat een nauw verband! En als er „geen oorlog is" zijn het de jongeren die er op voorbereid worden. Dagelijks wordt hen voorgehouden dat het gebruik van geweld noodzakelijk is en dat het bezitten van een goed leger het enige middel is om de vrede te bewaren. Zij moeten oefenen met de meest verschrikkelijke wapenen om te leren zich te verdedigen, d.w.z. om bij de vijand zo lang te doden en te vernietigen tot hij zich gewonnen geeft. **Het is verbijsterend, maar de meesten vinden dit gewoon!** Oorlog voeren wordt hen bijgebracht als gold het een spel. Als helden worden hen voorgehouden degenen die de vijand de grootste verliezen hebben toegebracht. Immers dat is een verdienste.

Natuurlijk zijn onder hen jongeren die sterk staan, waarop deze invloed niet direkt gevolgen heeft. Maar ook zij zullen er niet aan ontkomen in geval van oorlog te moeten meevechten met de wapenen die ze hebben leren gebruiken. Als hier het spel ernst wordt is het meestal te laat om terug te keren.

Het ergse is dat wij, christenen, ouderen, hebben meegeholpen de jeugd zover te brengen dat ze dit alles gewoon vindt. Tenzij wij zelf tot andere gedachten komen zullen we hier geen positieve leiding geven.

Misschien vindt u dat ik alles veel te sterk heb uitgedrukt, maar vergeet niet dat er nog veel meer over dit probleem te zeggen is: het meeste in negatieve zin. Misschien bent u geneigd te zeggen dat uit een oorlog ook veel positiefs kan voortkomen: vrede en vrijheid; maar als u dit gewicht in de schaal legt moet u aan de andere zijde de miljoenen doden en het nameloos leed leggen. En het ongeloof in Gods liefde.

De vraag die ongetwijfeld boven komt is deze: „Wat moeten we doen als we niet meedoen?" Moeten we dan maar weerloos onrecht en verdrukking toelaten? Het antwoord hierop wordt m.i. het best geformuleerd met de volgende woorden, eveneens van prof. Heering: Wij moeten terug naar de „weerbaarheid die zo oud is als het Evangelie, maar die opnieuw geleerd moet worden". **Want er bestaat een „weerbaarheid zonder wapenen tot welke wij allen geroepen zijn door het Woord van Christus".** Dit laatste zegt het Herderlijk Schrijven, dat het toch uiteindelijk niet aandurft de oorlog geheel af te wijzen. Misschien moeten we deze weerbaarheid aanduiden als het evangelische: „geloof, hoop en liefde". Want alleen dat kan ons als christenen wapenen tot een positief handelen.

Laten we eens het vijfde hoofdstuk van het Mattheus-evangelie lezen zonder direkt te spreken over „bergrede christenen". En 1 Petr. 3 : 13—18 en 4 : 15—19 zonder onszelf te verheffen tot martelaren. Laten we het Nw. Testament lezen in het licht van Christus **en het Oude Testament in het licht van het Nieuwe.** Maar bovenal God bidden om Zijn wijsheid in dit moeilijke probleem. Want sterker dan traditie en **ongeloof** is Hij die Zijn Gemeente wil opbouwen en krachtig maken.

Tenslotte wil ik U nog vragen op dit artikel te reageren. Probeer daarbij het Evangelie in zijn volle betekenis als norm te nemen.

J. BIJLEVELD,
Rijnlaan 128 bis, Utrecht

Naschrift Redactie :

Hoewel over bovengenoemd vraagstuk onder Baptisten heel verschillend wordt gedacht, meenden we toch dit ingezonden stuk te moeten plaatsen, opdat u, indien **nodig, nog eens ernstig nadenkt over deze** belangrijke materie.

Er zullen er zeker onder de lezers zijn die het niet met de schrijver van dit artikel eens zijn.

Mochten er reacties komen, dan willen we van tevoren alvast afspreken **dat slechts één reactie in dit blad geplaatst wordt. Anders blijven we aan het schrijven en argumenteren over en weer. Doen we het zo als hier aangegeven, dan wordt het vraagstuk in ieder geval van twee zijden belicht (tenzij reactie uitblijft) en wordt de lezer die dit nodig heeft, geholpen zich een beter gefundeerd oordeel te vormen over deze moeilijke maar uiterst belangrijke materie.**

Wat niet geplaatst kan worden, wordt doorgezonden aan de schrijver van bovenstaand artikel, die dan wel persoonlijk antwoorden wil. Wilt u de schrijver persoonlijk uw mening doen weten: zijn naam en adres staan onder het artikel. E.R.

HULP AAN HONGARIJE

Baptist Nederland heeft tot nu toe ongeveer *f* 5000.— bijeengebracht voor hulp aan de Hongaren. Dit bedrag was een volkomen verrassing, en nog zijn niet alle collecten aan ds. Jansma opgegeven. Hartelijk dank broeders en zusters voor de spontane, en in sommige gemeenten offervaardige wijze, waarop U hebt gereageerd op de nood die dát volk heeft getroffen. De Uniecommissie heeft besloten de helft hiervan regelrecht aan het Baptisten hulpcomité te Wenen over te maken en de andere helft ter beschikking te stellen voor Oecumenische Hulp. Inmiddels is gebleken, dat de onkosten voor het opnemen van Hongaren in Nederland geheel bestreden kunnen worden uit de fondsen van het Nationaal Comité Hulpverlening aan het Hongaarse volk, terwijl bovendien de Nederlandse regering zich garant heeft gesteld voor een eventueel tekort.

Het bedrag dat voor Oecumenische Hulp wordt ter hand gesteld zal dus geheel voor de hulp van de Kerken buiten Nederland kunnen worden gebruikt. Dit komt zeer goed van pas, want voortdurend bereiken ons van de Wereldraad verzoeken om hun hulpaktie in Oostenrijk te steunen. Het totaal gestortte bedrag beloopt meer dan een miljoen gulden. Hierbij is inbegrepen de hulp voor de Kerken in Hongarije zelf. De Kerken lijken thans in Hongarije meer vrijheid te hebben dan vóór het uitbreken van de vijandelijkheden; zij mogen weer voor het eerst in jaren godsdienstonderwijs op de scholen en geestelijke bijstand in de ziekenhuizen geven. Ook zijn ze niet langer beperkt in hun sociaal werk. Hier staat tegenover dat de predikantensalarissen de eerste twee maanden waarschijnlijk niet zullen worden uitbetaald Van de Lutherse Kerken is bericht binnengekomen dat de schade door de gevechten veroorzaakt meeviel: in Boedapest zijn twee kerken vernield en ook het gebouw waarin de administratie met archieven en bibliotheek was ondergebracht.

Engeland heeft de vorige week rijdende keukens naar Oostenrijk gezonden om daar het materiaal voor de Wereldraad uit te breiden. De voorraden voor deze keukens worden voortdurend regelrecht uit Engeland aangevuld. Als U bedenkt dat thans meer dan 110.000 Hongaren Oostenrijk hebben bereikt, van wie velen vooral in de laatste tijd uitgeput of gewond waren, zal het U duidelijk zijn dat zulke direkte hulp hard nodig is. Ze staan opgesteld langs de grens, daar gebracht uit liefde tot Christus, en verstrekken uit naam van vele Kerken in de gehele wereld voedsel aan hen die ternauwernood de vrijheid hebben kunnen bereiken.

Engeland laat thans in onbeperkte mate vluchtelingen toe, terwijl ook velen naar Canada, Australië en andere landen overzee emigreren. Bij het werk dat hiervoor verzet moet worden is ook de Wereldraad voor Kerken ingeschakeld, die weer door de aangesloten Kerken in die landen geholpen wordt, zodat de vluchtelingen bij aankomst door zo'n kerk onder haar hoede wordt genomen.

De direkteur voor Oecumenische Hulp te Genève eindigt zijn brief met de woorden: De Kerken hebben reeds hun medeleven bij deze crisis getoond en zijn tot daden overgegaan, maar de taak die voor ons ligt is zo enorm en urgent, dat slechts een maximale krachtsinspanning tegemoet kan komen aan de behoeften voor de vluchtelingen en Kerken uit Oost-Europa. De taak is letterlijk boven-menselijk in die zin, dat slechts in gehoorzaamheid aan Christus en in Zijn kracht wij met haar vervulling een aanvang kunnen maken. P. M.

VAN DE
BOEKENPLANK

Het Kerstnummer van De ZAAIER.

In het vorige nummer van ons blad werd de lezer onder deze rubriek een raadseltje opgegeven. Er werd namelijk geschreven over het nummer van een zeker blad, zonder dat vermeld werd, welk blad bedoeld werd. Het opschrift bleef bij het drukken achterwege. Intussen hebt U best geraden, dat het ging over het Kerstnummer van de Zaaier. We hopen maar dat dit pracht blad bij duizenden in huis komt.

Wf.

Proefvel van de **Verhalenbijbel voor het jonge kind.**
Tekst van Mevr. D. A. Cramer—Schaap; illustraties van Alie Evers.
Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam.

Hoewel ons maar enkele bladzijden van deze Verhalenbijbel ter beschikking staan hebben we de indruk gekregen dat deze uitgave de moeite waard zal zijn. Mevr. Cramer verstaat de kunst om voor de kleinen te vertellen uitnemend en maakt dat die oude verhalen heel dicht bij de kinderen komen en echt gaan leven. Als ook de volgende hoofdstukken van dit boek zo goed verteld en zo aardig geïllustreerd zijn, hebben we hier een werk dat zeker een grote plaats zal gaan innemen onder de kinderbijbels voor het jonge kind.

De prijs bedraagt bij intekening *f* 4.95 geb., terwijl, na verschijnen besteld, *f* 5.95 betaald moet worden.
De uitgever beloofde, t.z.t. de hele verhalenbijbel ter recensie te zullen toezenden, zodat we dan in staat hopen te zijn, U nog wat meer te vertellen over deze belangwekkende uitgave.

Wf.

Eén Heer, één Kerk, door Dr W. F. Golterman; uitgegeven door G. F. Callenbach NV, Nijkerk. Prijs geb. *f* 7.90.

Dit nieuwe boek van Dr W. F. Golterman, sekretaris van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland, houdt zich bezig met het beschrijven van de voorbereiding, stichting en ontplooing van de Wereldraad van Kerken. Het geeft echter niet alleen een stukje geschiedenis maar houdt zich in de tweede helft ook bezig met de voornaamste problemen, waarmee de Wereldraad te maken heeft, terwijl in een slotparagraaf de oecumenische situatie in ons land besproken wordt. Het is op zeer duidelijke en overzichtelijke wijze geschreven, en ook heel gemakkelijk toegankelijk voor de „niet- theoloog". Wie meer wil weten over deze Wereldraad, die al zoveel stof heeft doen opwaaien, maar tegelijkertijd bewezen heeft een lichaam te zijn dat oog heeft voor de noden der volkeren, kan hier terecht. Gaarne bevelen wij dit boek, dat zo goede oriëntatie geeft, bij de belangstellende lezer aan. T.z.t. hopen we nog eens in een afzonderlijk art. op dit boek terug te komen.

Wf.

Van de firma J. N. Voorhoeve, Dunne Bierkade 17, Den Haag ontvingen wij:
een **Adventskerkje;** het is een kleine bouwplaat van 18 x 22, gekleurd, terwijl het dak en de vensterbanken met een witte stof bedekt zijn, alsof alles vol sneeuw ligt. Het is eenvoudig knipwerk, dat jonge kinderen reeds zullen kunnen doen. Door de rode papiertjes met opschrift achter de openslaande ramen en deur wordt een heel aardig effect bereikt, vooral wanneer hier nog een kaarsje achter staat. Hetgeen dan ook de bedoeling is van dit adventskerkje, om elke zondag een raam meer te openen en door een nieuwe tekst de kinderen steeds meer op het a.s. kerstfeest voor te bereiden.
De prijs is niet te hoog: 1 ex. 25 ct, bij 25 ex. 20 ct, bij 50 ex. 18 ct, bij 100 ex. en meer 15 ct.

een **Kerststalletje;** eveneens een kleine bouwplaat van dezelfde afmeting. Deze is nog iets fleuriger dan de vorige. Dit komt vooral door de groene stof, waarmee de planten, de vloer en de onderste rand van de muur bedekt zijn. Ook het goudpapier, waarmee de verschillende figuren bedekt worden, geeft een apart effect. De prijs is hier: 1 ex. 30 ct, bij 25 ex .26 ct, bij 50 ex. 24 ct, bij 100 ex. en meer 22 ct.
Beide bouwplaten bieden vooral voor het zondagsschoolwerk nieuwe mogelijkheden. Wij bevelen ze dan ook hartelijk aan bij onze leiders en leidsters. Het is alleen erg jammer, dat wij ze zo laat ter beoordeling ontvingen, daar de meeste zondagsscholen nu reeds hun voorbereidingen voor de feestdagen genomen hebben.

„De Boerenjongen van Thagaste" door P. de Zeeuw J. Gz. N.V. Uitgeversmij. J. H. Kok te Kampen. Prijs geb. *f* 2.50; schooleditie: ing. *f* 1.75 en gecart. *f* 2.15.
Dit boek behandelt de levensgeschiedenis van Aurelius Augustinus, de grote kerkvader die leefde van 354—430. Hoe hij na een stormachtige jeugd tot bekering komt, wordt in dit boek boeiend verteld. Het is een interessant en leerzaam verhaal. Een goed boek voor onze kinderen, terwijl de ouderen het ook met genoegen zullen lezen.

G. Br.

Jaargang 73 Nr 3345 Vrijdag 21 december 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 8.— per jaar; buitenland f 10.—

KERSTFEEST

EEN HEERLIJKE WERKELIJKHEID

„U is heden de Heiland geboren".
Lucas 2 : 11

Even dit woord, midden uit het kerstverhaal gelicht, weggehaald tussen de vele gebeurtenissen en handelingen, als de aankondiging van de grote gebeurtenis, van het handelen Gods. Dit woord, dat de bekendmaking is van het wonderlijke doch heerlijk gebeuren: God is tot ons gekomen, God is met ons! Al het andere uit het kerstverhaal is bijkomstig, ook de bij- en nevenfiguren en geluiden. Veel hiervan zou veranderd en verwisseld kunnen worden. Immers elk geslacht heeft zijn eigen figuren en elke tijd haar eigen geluid. Maar dit ene is onveranderd gebleven. Dat was ook juist niet bijkomstig. Merkwaardig hoe de mens geprobeerd heeft dit ene te vervangen of soms geheel weg te laten. Maar even merkwaardig was dan de ontdekking, het Licht van die nacht te hebben gedoofd. Waarmee dan de hoop van het mensengeslacht vervloog. Goddank, dit handelen Gods is niet verduisterd. Ver en wijd lichtend, helder stralend over de tijden heen, begroet het de geslachten in hun komen en gaan: „U is heden de Heiland geboren". —

* * *

Nu even dit woord geplaatst midden in al de drukte rond de feestdagen en het jaareinde. **En dat is zeker nodig.** Je zou haast en helemaal vergeten, waar het eigenlijk om gaat met dit feest. Ja, als je zo de kerstetalages ziet en het kooplustige publiek gade slaat, dan zou je denken dat al die mensen dit feest intens vieren. Maar deze conclusie is wel wat voorbarig. Want ondanks die toenemende kerstdrukte is er ook een toenemende vervreemding van de kerk. Je zou soms denken, dat die twee hand in hand gaan. Hoe is dit bij ons? Weten wij nog, waarom dit feest is? Daarom dit woord midden tussen alle drukte van de voorbereidingen. **Zie, dát is het feest:** „U is heden de Heiland geboren". —

Even dit woord midden in de eenzaamheid van ons leven. Een eenzaamheid, die juist tijdens deze feestdagen zo schrijnend is. Anderen zitten temidden van een gezellige feestdrukte en zelf staar je maar naar de lege plaats of zit je moederziel alleen op je kamer. Daarom dit woord midden in die eenzaamheid. Je zou immers door je gemis je rijkdom vergeten en haar koesterende warmte derven. Want ook „U is heden de Heiland geboren".

Even dit woord midden in de spannende verhoudingen van mensen en volkeren onderling, die in een groeiend besef van machteloosheid naar steeds grotere machtswapenen grijpen; bij wie de demon ANGST de grootste slavendrijver is die miljoenen in zijn greep gevangen houdt; angst, die het leven vernauwt, afsluit, dicht grendelt en dreigt te verstikken. En daarmee is het leven uitzichtsloos geworden. Maar dit woord geeft nieuwe hoop op een andere toekomst. Ons leven kiert open naar het Licht, wordt open gegooid voor het Licht. Want „U is heden de Heiland geboren".

* * *

Dit woord midden in ons leven geplaatst. **Dáár moet dit woord ook wezen,** daar wil het ook zijn! Zoals Christus midden onder ons kwam; midden in onze samenleving met al zijn nationale en internationale spanningen, midden in onze vroomheid en goddeloosheid, midden in onze armoede en rijkdom. Zo wil Hij ook komen midden in ons eigen persoonlijk leven. Hij wil woning bij ons maken. En dat is altijd een kwestie van een langdurig verblijf! Als je iets anders met dit woord en met Jezus doet — hoe voornaam en eerbiedig het ook zijn mag — dan neutraliseer je deze kerstproklamatie en blijft Jezus aan de buitenkant van je leven staan.

Dit woord midden in ons leven. Dan werkt het als een dynamietpatroon en doet de harde rotsbodem van ons hart springen. Het werkt als een hele lading dynamiet, waardoor de bunker, waarin wij stelling namen tegen God en medemens, wordt opgeblazen. Het is verblijdend bevrijdend! Inplaats van de doodse donkerte is daar het levendmakende Licht, dat door zijn warme koestering in onze hartetuin en levenshof nieuwe groei en bloei brengt, alsof het een totaal nieuwe aanplanting is: Hemelse kleur en geur op aardse bodem! Een totaal nieuwe aanblik! Wat een machtig perspektief voor mensen, die in zichzelf onvruchtbaar zijn; wier hartetuin en levenshof een grote chaos is met vele doornen en distels. Dat zij toch dit woord midden in hun leven plaatsen!

* * *

„U is heden de Heiland geboren."
Dit is de kerstboodschap voor alle tijden en gericht aan alle mensen. Aan mensen die leven in bezette gebieden onder ijze-

SIMPEL KERSTLIEDJE

Hoe zullen wij nog Kerstfeest vieren,
nu allen hunne naaste vloeken?
Hoe zingen: „Jesu goedertieren,
Voor ons gelegd in schaam'le doeken?

Hoe zullen wij de glans verdragen
van zoveel lichtjes aan de ogen
en zeggen: „In den mens behagen",
in deze tijd, bij zoveel logen?

Wij moeten keren op de schreden,
Want deze koude weg loopt dood.
Wie God zijn onmacht heeft beleden,

die mag nog eens opnieuw beginnen
en 't kindje op Maria's schoot
weer met de kinderen beminnen.

Jo Kalmijn—Spierenburg.

Losse Schakels

Feit en Voorschrift Het nieuwe testament getuigt van het heil, dat in Christus gewrocht is, en spreekt in verband daarmede van de nieuwe mogelijkheden, voor de zondaar ontsloten. Het gaat altijd van Christus, van Zijn werk uit. Het neemt niet de mens als uitgangspunt en werpt de mens niet op zichzelf terug. Ook in de praktische vermaningen wordt de mens niet opgezweept om in hem sluimerende krachten los te maken. Het geloof, dat is de verborgen gemeenschap met de gestorven en opgestane Christus, is vóóronderstelling van opwekkingen tot een wandel in nieuwheid des levens.

De voorschriften wortelen in het feit — enerzijds van Christus' verlossingswerk, en anderzijds in de wedergeboorte, de innerlijke vernieuwing van de zondaar. Geen beroep wordt gedaan op in de mens sluimerende reserves, maar gewezen op de Bron van heil, van kracht, op welke de gelovige is aangesloten. Naar Christus wordt hij steeds verwezen — nimmer naar zichzelf. Hij moet in zijn leven van elke dag uitgaan van het feit, dat hij met Christus gestorven en opgestaan is. In dat feit moet hij zich indenken (Rom. 12 : 1) moet hij zich inleven (Rom. 6). Dan stroomt hem het *nieuwe leven* toe. Wat de apostelen doen is hem de v o r m e n aantonen, waarin dat nieuwe leven zich kan uiten, de k a n a l e n aanwijzen, waarin het verder kan vloeien. De apostelen zeggen, tot welke houding hij bekwaam is, en......God van hem verwacht.

Eerst **het feit** kennen, dat feit dagelijks beter leren kennen door Schriftlezing, prediking en gebed, en dan letten op de voorschriften!

Eerst Feit dan Voorschrift De christen moet niet achteruit leven naar de Bron toe, maar van de Bron uit. In de dissertatie van Dr Hartdorff lazen we een citaat uit een boek van Dr Cullmann: Christus und die Zeit. Nadat hij gezegd heeft, dat het *nieuwe testament geen algemene ethische* regels (levensregels) opstelt, haalt hij deze woorden aan :

„Dat doen eerst de apostolische vaders, bij wie — en dat is voor hen wel tekenend — het heilsgebeuren („der heilsgeschichtliche Indikativ") en vooral Christus' verzoenend werk, geheel op de *achtergrond komt, zo niet* volledig verdwijnt".

Onder de „apostolische vaders" verstaat men dié christelijke schrijvers, die na de dood der apostelen de christenheid geleid en geleerd hebben, en ten dele nog persoonlijk kontakt met de apostelen of met mannen uit dezelver onmiddellijke omgeving, gehad hebben.

Wij voor ons zien daarin reeds het teken van het verval van de grote vernieuwingsbeweging, die in de eerste eeuw onzer jaartelling door de apostolische verkondiging was ontstaan. Nauwelijks waren Christus' boden afgeroepen of het evangelie glipte de leiding der jonge christenheid uit de handen. Het leven werd gepredikt los van de verzoeningsdood van Christus. Het heilsgeheim, waaraan de wedergeborene deel heeft, werd veranderd in geheimzinnigheden: wedergeboorte door de doop en het avondmaal middel tot onverderfelijkheid. De gemeenschap der gelovigen ging onder in een heilsinstituut, met priesters en offers en genademiddelen.

Feit en Voorschrift één Bijbelse prediking is dus Christus-prediking. In de brieven der apostelen merkt ge deze volgorde duidelijk op. Eerst spreekt de apostel over Christus en schildert wat de gelovige in Christus bezit; welke de rijkdom van de Verlosser is. En dan worden de voorschriften gegeven aangaande de wandel, die het leven van de christen zullen kenmerken en steeds meer zullen gaan kenmerken, naarmate hij zijn Heiland beter leert kennen.

We wezen aan deze plaats, menen wij, er al vaker op, dat men zich door het woord „leer" in onze bijbel niet op een onduidelijk spoor moet laten brengen. In de gebruikelijke zin van het woord bevat het nieuwe testament geen leer. Het theoretiseert niet; het geeft geen stelsel. „Hebt acht op de leer" is: geef er acht op dat het nieuwe leven dóórbreekt en niet door heidense overlevering en menselijke driften wordt geremd. Strijden voor de leer, die eenmaal de heiligen is overgeleverd (Judas : 3), moeten de gelovigen: ze moeten stand houden bij het open graf, de bedding vrij houden voor dat leven, dat daaruit voortvloeit en de wereld en mensenharten instroomt. Fel is het verzet in het nieuwe testament tegen hen, die dat leven ontkenden en de genade beschouwden en predikten als een theorie, die voor het leven in het vlees geen verandering betekende; dit strijd tegen de Nicolaïten, de verdraaiers van Paulus' evangelie (2 Petr. 3 : 15, 16 en Rom. 3 : 8). Het zijn de meest krasse verloochenaars van het evangelie, dat levensvernieuwing brengt; de overwinning over de zonde en haar macht.

L.

ren dictatuurschap, en aan mensen die leven in de zogenaamde vrije wereld. **Deze kerstboodschap komt tot u en tot mij.** Zo rechtstreeks en persoonlijk, precies als de tekst luidt. **U,** dat is niemand anders dan u en ik. Hier worden geen uitzonderingen of beperkingen gemaakt. **Heden,** dat is nu. Dit is het ogenblik, dat Christus *in ons leven* wil komen; dat Jezus onze Heiland, mijn Zaligmaker wil worden. De **Heiland,** Die mijn leven innerlijk vrijmaakt, mijn levenshonger eerst werkelijk stilt, mijn levensdorst geheel lest. Door Wien ik God als Vader heb leren kennen. Bij Wien ik zwervensmoe rust vond. **Geboren,** dat is reeds geschied. Het is geen toekomstmuziek, waarvan je nog afwachten moet of ze wel in vervulling zal gaan. Dit wantrouwen vindt hier geen grond. Het is geschied en daarmee een blijde werkelijkheid geworden. Is dit ook reeds voor U persoonlijk een blijde werkelijkheid? — „U is heden de Heiland geboren."

G. Br.

Zand en Zaad

Een paar jaar geleden hebben we op een algemene vergadering het besluit genomen enig geld te voteren, teneinde kontakt op te nemen met gelijkgezinde groepen. Bij de term: gelijkgezinde groepen werd gedacht aan gemeenschappen, die een Baptisten gemeente zouden heten, als ze die naam droegen. Want in feite zijn ze het. Ze komen samen rondom het Woord, ze prediken bekering, dopen nadat belijdenis van geloof is gedaan; zo ontstaat de gemeente en het duurt niet lang of ze begeren ouderlingen en diakenen. Zulke gemeenschappen zijn er in ons land; anderen zijn op weg daar te komen. Met name in het Westen van het land vindt men ze.

In de regel leefden deze groepen/gemeenten los van elkaar. Een of andere broeder, begaafd, bewust van een roeping om het Evangelie te verkondigen, soms ook met enige opleiding aan een bijbelschool, diende zo'n groep.

In de laatste jaren ontstond er, met name ook bij zulke dienende broeders, behoefte om wat meer in aanraking te komen met elkaar. Enige pogingen daartoe faalden. Verleden jaar december was er weer een ontmoeting van deze „vrije" groepen en hun voorgangers en toen kwam het tot een bond van evangelische gemeenschappen.

Daaronder versta men niet al een hechte organisatie, maar meer een bijeenkomst om elkaar nader te leren kennen en om na te gaan of er door een nauwere samenwerking niet wat meer zou zijn te bereiken, bijvoorbeeld op het gebied der zending.

Die indruk kregen de voorganger van de gemeente te Emmen, br Van der Werf en ik tenminste, toen we zaterdag 8 december in Zwolle een vergadering van de bond bezochten. Men was zo vriendelijk geweest ons een uitnodiging te zenden en wij meenden er goed aan te doen er heen te gaan om deze broeders

te laten blijken, dat wij ons verheugden over het feit, dat deze gelovigen pogen tot meer samenwerking te komen.

We hoorden dat er een 36 gemeenschappen bij deze bond zijn aangesloten en ofschoon al die gemeenschappen niet waren vertegenwoordigd, waren er toch ruim dertig aanwezigen. Of dit afgevaardigden waren of dat er ook belangstellende personen waren, konden wij niet vaststellen. Voorzitter van de bijeenkomst was br Jb Klein-Haneveld van Bodegraven, die in zijn openingswoord aandrong op meer eenheid, nauwere samenwerking. Uit Joh. 17 was gelezen. Hij roemde de geest, die in de verschillende gemeenschappen leefde en de prediking die daar wordt vernomen. Tot de „vrije" groepen, die zouden kunnen samenwerken telde hij de onafhankelijke Baptisten gemeenten — zo noemde de voorzitter de niet-geuniëerde gemeenten —, de Christengemeenschappen, Evangelisaties, Maranathakringen, Vrije Zendingsgemeenten en Stichtingen, die evangelisatie beogen.

Of deze „vrije" gemeenschappen echt tot een bond zullen kunnen komen staat te bezien. Ik had zo het gevoel dat men te zeer uiteenlopende groepen en kringen poogt samen te brengen. Bovendien wil het wel eens voorkomen, dat in een bepaalde groep vooral personen domineren en voor een hechte gemeenschap is het beter een door allen gedeelde overtuiging als basis te hebben.

Niettemin zullen we de wording en ontwikkeling van deze bond met belangstelling volgen. Hoe nauwer de banden worden tussen ons en gelijkgezinde groepen hoe schoner het is en dan minder uit het menselijk woord: Eendracht maakt macht, maar heer in gehoorzaamheid aan het verlangen van de Heer naar eenheid onder de Zijnen.

Toen een ons bevriende broeder de vraag stelde hoe men in deze nieuwe bond stond ten opzichte van reeds bestaande Unies, bonden ,werd daarop geantwoord, dat men daarover nog niet had nagedacht. Toen dezelfde broeder de vraag opperde: Hoe staat de bond tegenover de doop der gelovigen, werd geantwoord, dat men de diverse groepen daaromtrent geen voorschriften wilde opleggen en dat ieder vrij was daarin te handelen naar eigen inzicht.

We verlieten de vergadering, die 3.20 uur begon ongeveer kwart voor vijf, terwijl men zelf het plan had om kwart voor zes te eindigen.

Zo, om nu toch ook wat met hen te praten, die voor het bovenstaande geen aandacht kunnen opbrengen: weet u waarom de Zweedse schakers tegenwoordig niet meer mee kunnen? Vroeger had je daar machtigen, die vele helden velden op de velden van de geest en het schaakbord. In de trein vond ik een krant, die me dat uit de doeken deed. De beste schakers vindt men vaak in de landen met de lange avonden. Dat is begrijpelijk. In de Scandinavische landen speelde Zweden tot dusver de eerste viool. Nu komt het: Voor een niet onbelangrijk deel is de teruggang van Zweden te verklaren uit het feit dat vele van de vooraanstaande schakers behalve hun tegenstanders een veel machtiger vijand hebben te bestrijden, namelijk de alcohol.

Stahlberg en Stoltz waren in de dertiger jaren jonge opkomende krachten wie een grote toekomst werd voorspeld. Stolz heeft veel gewonnen met het schaakspel, maar de laatste jaren heeft hij de strijd tegen de alcohol definitief verloren. Als schaakmeester telt hij thans niet meer mee. Stahlberg is lichamelijk veel sterker dan zijn landgenoot en is wellicht ook wat gematigder, maar niettemin is het insiders bekend dat hij ook steeds meer terrein verliest in de strijd tegen de alcohol. Precies hetzelfde is het geval met Johansson.

Tot zover het krantenbericht. Uitleg van de tekst overbodig. En dat er dan nog lieden zijn, die alcohol op de een of andere open of bedekte wijze drinken en schenken. Hebt u er ooit iets goeds van gehoord? Sommigen menen dat je geen feest kunt vieren zonder drank in een of andere vorm. Dat duidt op een geweldige armoede van geest, die opgeheven moet worden door „geest"rijke dranken. Er is ook veel aanstellerij bij. Bij Jansen gaven ze ook wijn; dus doen wij het ook. Nogal een gezonde leefregel zo. Voor de portemonnaie, voor de zelfstandigheid, voor eigen maag en oordeel.

HUIZINGA.

KRONIEK

Zendingsarbeiders vertrokken uit Jordanië

Vijf zendingsarbeiders van de Church Missionary Society arriveerden zondagavond 4 november per vliegtuig in Londen. Zij waren geëvacueerd uit Amman in Jordanië, waar zij werkten bij het onderwijs en het sociaal werk onder refugees. Een van hen, mej. Winnifred Coate, die gedurende vijfentwintig jaar hoofd was van een middelbare meisjesschool in Jeruzalem en onlangs onder refugees in Jordanië heeft gewerkt, deelde mede dat Arabische christenen die zich bezorgd maakten over de veiligheid van de C.M.S.-zendingsarbeiders, hun hadden verzocht Jordanië te verlaten. Het zal lang duren voor wij als zendingsarbeiders terug zullen kunnen gaan", zei mej. Coate. „Misschien dat enkelen eerder terug zullen gaan voor het werk onder de refugees want dit probleem schijnt groter te zijn dan ooit te voren, maar wij zullen niet toegelaten worden als zendingsarbeiders".

De Arabische predikanten van de anglicaanse kerk in Jordanië hebben op zondag 4 november van hun kansels een boodschap voorgelezen die was opgemaakt door enige Britse zendelingen voor zij werden geëvacueerd.

Dr. M. A. C. Warren algemeen secretaris van de C.M.S. heeft verklaard dat de zendingsarbeiders van de C.M.S. Jordanië alleen hebben verlaten omdat de leiders van de plaatselijke kerk dit gevraagd hebben. Als regel dringt men er bij de zendelingen op aan zich in moeilijke omstandigheden niet zo zeer te laten leiden door overwegingen betreffende de persoonlijke veiligheid, als wel door de vraag of hun aanwezigheid nog een hulp kan zijn voor de plaatselijke kerk.

Britse zendelingen blijven op hun post

Veertien Engelse zendelingen van de Church Missionary Society (C.M.S.) bleven in de omgeving van Caïro tijdens de gevechten in Egypte. In een boodschap aan de C.M.S. te Londen deelden deze zendingsarbeiders, die werkzaam zijn in ziekenhuizen en maatschappelijk werk in Caïro en Menouf, mede dat zij het goed maakten en dat hun werk voortging.

Van de zijde van de C.M.S. te Londen wordt nog vernomen dat sedert het begin van de crisis in augustus de zendelingen vele malen hebben laten weten, dat zij met vriendelijkheid en hoffelijkheid worden behandeld.

Opvallende cijfers uit Zuid-Afrika

In het werelddeel Afrika wonen op het ogenblik 85 miljoen heidenen, 50 miljoen mohammedanen en 22 miljoen christenen. Minder dan één zevende van de totale bevolking is dus christen, terwijl over heel de wereld één derde tot de christenen te rekenen valt.

Van de 22 miljoen christenen zijn er 9 miljoen protestant, 7 miljoen rooms-katholiek en 6 miljoen aanhanger van de koptische religie. Opvallend is dat 32.8% van het totaal aantal christenen in de Unie van Zuid-Afrika te vinden is.

Maar in Zuid-Afrika hoort slechts 3.5% van de naturellen tot een protestantse kerk en ongeveer 52% tot de roomse kerk. Wie dus in Zuid-Afrika zwarten tegenkomt, heeft dus één op tweemaal de kans, dat hij een roomse ontmoet!

Hier komt nog bij, dat de roomsen gedurende het afgelopen jaar één miljoen pond

Uit het Dagboek
van een
Evangelisatiepredikant

Vandaag, dinsdag 4 december, hadden we te Sittard een ontmoetingsavond.
Wie elkaar ontmoetten?
De beide vrouwenkringen te Heerlen en Sittard.
Wat een evangelisatiepredikant met vrouwenkringen te maken heeft, vraagt u. Wel, één van die kringen staat onder zijn leiding. En het is best uit te houden ook! Goed, de nodige instructies krijg ik elke avond van mijn vrouw mee en als er over handwerken gepraat wordt, zit ik er naast, maar voor de rest bevalt het me uitstekend.
Maar het eigenlijke antwoord is dit: van de 21 dames, die in beide kringen bijeen zijn, is er ruim 55 %, dat niet tot de gemeente behoort.
We waren dus voor een ontmoetingsavond bijeen .
Om zes uur zaten we rond keurig gedekte en welvoorziene tafels om ons te goed te doen aan al de kostelijkheden vóór ons. Op deze manier verloopt de kennismaking wat vlotter en bovendien: wat is er voor een huisvrouw nu mooier dan eens aan tafel te kunnen gaan zitten, waaraan ze zelf niets heeft behoeven te doen?
Na de maaltijd een aardig programma o.a. bestaande uit een gezellig spel, uitdelen van Sint Nicolaasverrassingen (ieder had voor een ander een aardigheidje gekocht voorzien van een „gedicht" dat voorgelezen werd), een goed stuk proza en een solo.
En natuurlijk niet te vergeten de liederen die uit 21 kelen opklonken.
In de dagsluiting een kort woord over de vraag, wat een vrouw voor Jezus betekenen kan.
Voor u misschien een heel gewone zaak? Voor ons een hele belevenis!
't Was niet de eerste keer dat we een dergelijke ontmoetingsavond hadden. Maar na afloop was men algemeen van mening dat we dit beslist eens weer moesten doen.
Zo leven wij hier aan het front bij de kleine dingen, die als grote dingen beleefd worden in het geheel van het evangelisatiewerk.
Natuurlijk begrijpt u dat twee zulke vrouwenkringen met daarbinnen 21 vrouwen, ons naar buiten vele contacten geven met de mannen en de kinderen!
Toen we 's avonds thuis kwamen, vonden we een brief van een met dit werk zeer meelevende broeder ergens in Nederland, die ons een bedrag van f 500 toezei voor de arbeid, waarin hij zeer meeleeft.
En dat betekent dat we weer een stukje zijn ingelopen op het begrote tekort voor deze veelomvattende arbeid in het Rooms Katholieke Zuiden.
U ziet het: 4 december was een goede dag.

P.S. U moet weten dat de mijnwerkers op 4 december vrijaf hebben om tijd te vinden voor hun schutspatrone St. Barbara. Ja, dat is één der heiligen uit de Roomse wereld.
Ik weet niet wat onze Roomse vrienden van haar bemerkt hebben.
Wij in ieder geval de gezegende nabijheid des Heren!

H. P. de Boer.

Ingezonden

In zijn „losse schakels" van vrijdag 7 december, snijdt Ds. Louw terloops de vragen naar naamsverandering van ons weekblad aan. Hij schrijft, dat hij al eens gedacht heeft aan naamsverandering, doch gezwicht te zijn voor het argument, dat men een blad, reeds zo lang verschijnend onder de naam „De Christen", moeilijk een andere naam kan geven.
Enkele jaren geleden, toen er suggesties gevraagd werden voor een nieuwe naam, leefde bij mij de hoop op naamsverandering. Ook ik had — en heb — overwegende bezwaren tegen de huidige naam, die, zoals Ds. Louw opmerkt, de Christen in plaats van de Christus centraal stelt.
Het zou mij spijten indien ook nu deze zaak zonder meer terzijde geschoven zou worden. Temeer omdat ons nu wordt verteld, dat dit gebeurde op grond van bovengenoemde redenen.
En dat lijkt mij niet erg Baptistisch ! Ik meende n.l. dat onze „vaders" noch de traditie het hoogste gezag hadden.
Deze „losse schakel" moest geen losse schakel blijven.

H. P. d. B.

Gaat Uw kind naar de Kongo?

U kunt natuurlijk met mij van mening verschillen, maar ik blijf er bij, dat het Ned. Bijbelgenootschap een nuttige instelling is. En daarenboven een aktieve instelling. Ze timmert binnenshuis en aan de weg (straks letterlijk in Weesp, als daar het nieuwe magazijn gebouwd zal worden) en heeft af en toe nogal wat bekijks. Maar van dat timmeren merken niet alle mensen iets, omdat ze er met een straaljagersnelheid aan voorbijrazen.
Maar goed, ze timmert.
Daar heb je nu die nieuwe aktie, speciaal voor de jeugd. Zoeken die mensen 5000 jongeren, die ieder twee nieuwe leden voor het NBG werven. En hoe belonen ze niet 5000? Vanzelfsprekend kunnen ze niet allemaal een gratis reis ergens heen aanbieden. Maar één jongen en één meisje krijgen in ieder geval een pracht kans. Zij mogen nl. in aug. van het komende jaar samen met de heer van Holst Pellekaan een reis naar en door Belgisch Kongo maken, terwijl tien anderen een reisje in Europa kunnen verdienen.
Vindt u dat niet prachtig?
Maar waar haal je 5000 aktieve jonge jeugdbeweging christenen vandaan?
Maakt u zich daarover maar geen zorgen. De christelijke jeugdbeweging zet haar schouders hieronder en ik garandeer u: de zaak komt gezond.
Maar waar haal je 10.000 nieuwe leden vandaan? O, dat is ook niet zo moeilijk. Is u al lid van het Ned. Bijbelgenootschap? Neen? Dat is dus één nieuw lid. En zo zijn er nog tienduizenden christenen in Nederland, die allerlei christelijke verenigingen steunen door hun lidmaatschap, maar juist het bijbelgenootschap niet.
Straks komen NBJBers en -sters natuurlijk ook bij u vragen om lid te worden. Ze willen immers meedingen naar die prachtige prijzen. Geef ze eens ongelijk! Nee, dat doet u niet. Doet u dan ook de rest. Als ze bij u komen, laten ze u dan mogen noteren als lid. Het kost u één rijksdaalder per jaar.
Nog één ding: in de ereraad van vijf leden, die de prijswinnaars zal aanwijzen, zit ook een baptist, nl. Ds Huizinga.
En tenslotte: àls ze bij u komen, die enthousiaste jongeren, stelt u ze dan niet teleur? Het zal me benieuwen!

H. Ploeger.

Advent

God! doe dat wij U waardig zijn!
Redt ons van dit hovaardig zijn..
Wij hebben zelfs de koers verward,
Heer, naar de haven van Uw hart!
Ach, dat Uw Ster de weg ons wijz'!..
Kyrie eleis.

Wij dolen tastend door de nacht —,
Ons monden kennen slechts één klacht.
Waar is de stal?.. Waar blinkt de Ster?..
Heer! wij vergaan..! Gij waart zo ver..!
Reeds naakt daarginds Doods felle zeis —,
Kyrie eleis.

Wij hebben U gehoond, verguisd..
Heer, iedere dag op nieuw gekruist..
Wij waren klein en zwak en laf.
Heer neem de zonden van ons af..
Bereidt ons tot een rechte reis..
Kyrie eleis.

Jan H. Eekhout.

Gemeenteberichten

DAARLERVEEN—VROOMSHOOP.

Het is al een hele tijd geleden, dat wij een berichtje in de Christen geplaatst hebben. Wij doen dat nu ook met blijdschap. De Heer heeft ons in de afgelopen tijd rijk willen zegenen. We hebben elke zondag op drie plaatsen dienst, te weten Daarleveen, Vroomshoop, Westerhaar. De diensten worden goed bezocht. Ook houden wij op twee plaatsen zondagsschool, waar wij veel kinderen bereiken.
We hebben in deze herfst twee evangelisatie-samenkomsten gehad in het gebouw te Westerhaar waar ds. Harkema voorging, terwijl broeder Kits twee avonden in het gebouw te Vroomshoop sprak. De Heer was deze avonden kennelijk in ons midden. Ook hebben we op twee plaatsen bidstond welke goed bezocht worden. God heeft ons op het gebed en in onze arbeid rijk willen zegenen, wij zagen velen komen tot de Heer. Zondag 2 dec. hebben we een dienst gehad in Daarleveen, waar vier zusters en één broeder gedoopt werden; ook mochten wij daarna met de pasgedoopten aanzitten aan de tafel des Heren, waar broeder Wessels hen en die met attestatie overgekomen waren, hartelijk welkom mocht heten in de Gemeente. Het was een heerlijke zondag. Wij zijn heel dankbaar en in Gods kracht gaan we moedig voorwaarts, wetende dat Christus overwinnaar is. C. P.
P.S. Deze week hebben weer enkelen de doop aangevraagd.

HENGELO

Als de hele wereld soms in elkaar dreigt te storten, als vertrouwen in menselijk kunnen en willen beschaamd wordt, dan komt God en laat ons zien en horen dat Hij leeft, regeert en leidt. Hij versterkt ons geloof en toont dat Zijn macht onaantastbaar is. Dan spreekt Hij Zijn machtwoord en zielen buigen voor Hem, belijden hun zonden en worden gedoopt. Een zuster en twee broeders, nog jonge mensen, hoorden Zijn Woord en namen het graag aan. Halleluja!
De vreugde over deze victorie demonstreerde zich in een stampvolle kerk tijdens de doopdienst.
Hun welkom aan het avondmaal en in de gemeente ging gepaard met het welkom aan een jonge broeder die van de vergadering der gelovigen tot ons kwam. Twee mensen uit een andere gemeenschap werden op hun verzoek als gasten onder ons opgenomen.
Na de evangelisatie-samenkomsten in november hebben wij ons afgevraagd of in deze moderne tijd dergelijke vergaderingen nog wel zin hebben. God werkt echter op ouderwetse wijze voort, deelt Zijn genade uit en trekt zich van moderne of uit de tijdse methoden niets aan. Hij heeft al de eeuwen door zondaars geroepen en gered en doet dat vandaag nog door het altijd oude en nieuwe Woord. Die God is onze God. Met Hem gaan wij voort. Die ons geroepen heeft is getrouw. En machtig.

S. W. VIS

HOOGKERK

Even een berichtje. Alles gaat hier nog goed in alle takken van arbeid. Ieder is actief en op zijn plaats. De eerste 100 Kerstnummers waren 7 december de deur al uit. Onder die arbeid troffen we varende gemeenteleden die niet wisten dat er in Hoogkerk een Baptisten Gemeente leeft en werkt. Willen de Gemeenten Zwolle en Delfzijl daarop eens attenderen? Hartelijk dank dan. Afgelopen zomer hielden we in dorp en omgeving openluchtsamenkomsten, uitgaande van de Jeugd. Dit waren mooie avonden, waardoor we nieuwe leden op ons Zangkoor kregen. De Zondagsschool maakte een uitstapje met 60 kinderen naar Appelscha. Begin oktober hadden we 3 avonden Evangelisatiesamenkomsten waar de brs Ds. v. Beek, Ds. Vegter en Ds. Brongers dienden. De laatste avond was ons gebouwtje geheel vol. Het waren gezegende avonden.
Nu zijn we al weer druk voor 't Kerstfeest. Zondag 2 december waren we allen in Groningen-Z., waar een jonge zuster uit ons midden werd gedoopt in een volle kerk, waar Ds Vegter voorging. Het waren gezegende uren.
Hartelijk groetend,

De Sec.

MUNTENDAM

In Muntendam gaat het goed. Zondag 2 december was voor onze gemeente een feestdag. Op die dag werden 4 zrs en 1 br. door de doop de gemeente binnengeleid. Voor deze dienst had onze voorganger Ds. M. de Jong als tekstwoord gekozen: „En waar zijn de negen?" naar aanleiding van Lucas 17 : 17. Na deze ernstige prediking werd overgegaan tot de doopsbediening, waarna de nieuwe leden zich met ons rond het Heilig Avondmaal schaarden. Een der ouderlingen sprak een woord van welkom tot de pas gedoopten, en overhandigde hun een aandenkingskaart. De kerk was bij deze doopsbediening overvol, wat ons dan ook wel weer heeft doen zien, dat we met de bouwplannen, die in de maak zijn, voortgang moeten maken. Direct na de doopsbediening kwam er weer een br. zich melden voor de doop, zodat wij deze zondag wel op een bijzondere wijze gezegend werden. Wij hopen en bidden van God, dat er in deze bewogen tijd, nog velen deze keus mogen doen, eer het te laat is. Wij roepen langs deze weg dan ook allen op, die de keus van het smalle pad nog niet gedaan hebben, dit nu te doen, omdat de tijden ons zeggen dat Jezus komst genaakt. Veel wordt er in onze gemeente gedaan voor htt evangelisatiewerk, waarvoor wij door Gods genade, ook de modernste middelen tot onze beschikking hebben, alsook een auto. Een paar dagen in de week trekt onze voorganger er met enkele brs of zrs op uit om het zaad van het evangelie te zaaien. Zoals al eerder vermeld, zijn de bouwplannen voor vergroting van onze kerk in werking, alsook een plan voor een nieuw jeugdgebouw. Als u dit leest is het nieuwe gebouw van onze post Veensloot zo goed als gereed gekomen. Dit gebouw is helemaal door brs en vrienden van de gemeente gebouwd, waarbij door enkele zrs van Veensloot steeds voor koffie werd gezorgd. Een woord van dank is dan ook wel op zijn plaats voor deze mensen, die avond aan avond en soms hele dagen, daar naar toe trokken, om Gods huis klaar te krijgen tegen de Kerstdagen.
Dan heeft onze N.B.J.B. „Jezus Alleen" op 17 november j.l. haar 35-jarig jubileum gevierd. Wij hebben met deze vereniging een gezegende dag gehad. Ook in de andere takken van arbeid in de gemeente zit beweging, zodat wij kunnen zingen:

Wij gaan voorwaarts, roemend in des Heilands kracht
Zijn banier bevrijdt ons van des satans macht,
Hoe de wereld ons bespot of ook belacht,
Wij gaan voort tot zegepraal.

De Secr. H. B.

Psalter 1949

II

Hebben de gereformeerde kerken Psalter 1949 inderdaad beproefd?
Het is moeilijk als buitenstaander hierover een oordeel te vellen. Een Baptist weet doorgaans maar weinig van de structuur van het gereformeerde Kerkvolk en van de gang van zaken in deze kerken af. In menige gereformeerde kerkdienst werden sinds het Synodebesluit om Psalter 1949 te beproeven, de **oude** en de **nieuwe** berijming **beide** gebruikt. Zo werden bepaalde psalmen (uit Psalter 1949) ritmisch, de andere niet- ritmisch gezongen, een methode die, naar het ons voorkomt niet erg geschikt is om zowel de invoering van het ritmisch psalmzingen als van een nieuwe psalmberijming te bevorderen. Maar nogmaals: wij zijn outsiders.

In onze Gemeenten werd een heel andere methode gevolgd die, zoals de praktijk heeft aangetoond, snel tot gunstige resultaten heeft geleid.
In de kerkelijke wereld zijn de baptisten wel eens de „radikalen"genoemd. Welnu dat radikale bleek ook weer eens bij de invoering van „Lofzangen en Gebeden", waaraan verbonden was het ingebruik

nemen van de Psalmberijming Hasper. Wanneer dan deze, dan gene gemeente overschakelde naar Lofzangen en Gebeden, was die overschakeling bijna altijd radikaal, enkele uitzonderingen daargelaten. De oude bundel werd eenvoudig vervangen door de nieuwe, nadat men van tevoren een en ander grondig had overwogen, en men spande zich (doorgaans met succes) in om in zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk van de inhoud van die nieuwe bundel tot geestelijk bezit te maken. Enfin, de meesten uwer weten wel, hoe dat in zijn werk is gegaan.

Billijkheidshalve moet ik echter opmerken, dat in de Gereformeerde kerken het psalmzingen een veel grotere plaats inneemt dan in onze Gemeenten, die naast de psalmen ook graag en veel gezangen zingen.

Keren we nu dan weer terug tot de gang van zaken in de gereformeerde kerken. Terwijl de gereformeerde synode van Rotterdam (1952) trouw bleef aan het kontrakt dat de synode gesloten had met de stichting Geestelijke liederen (over Psalter 1949) en deputaten benoemde om aandacht te blijven schenken aan dit Psalter en hieraan meerdere bekendheid te geven, nam diezelfde synode ook nog een **ander** besluit. Van hervormde zijde werd er namelijk in die dagen op aangedrongen dat interkerkelijk zou worden samengesproken over de kwestie van een nieuwe psalmberijming. Als het kon wou men komen tot de samenstelling van een interkerkelijke commissie. De synode van Rotterdam besloot dat, wanneer er een dergelijke commissie tot stand zou komen, haar deputaten daarin zitting moesten nemen om naast een 20-tal psalmen dat men van Hervormde zijde naar voren wou schuiven, het Psalter 1949 te leggen, om zo te komen tot een vergelijking tussen deze twee soorten van bewerking van de psalmen.

Inderdaad kwam er een interkerkelijk samenspreken over deze kwestie. Op 6 mei 1953 vond in Baarn, in het gereformeerde zendingscentrum, het eerste samentreffen plaats, waaraan ook een afgevaardigde van onze Unie (de schrijver van dit artikel) deel nam. Hoewel er allerlei geschilpunten waren en er van homogeniteit geen sprake kon zijn, werd toch besloten, dit interkerkelijk contact voortgang te doen vinden en een Werkcommissie te benoemen die tot taak kreeg, zowel de gereformeerde als de hervormde inbreng (respectievelijk Psalter 1949 en de 20 psalmen), alsmede eventuele andere daarvoor in aanmerking komende bestaande berijmingen te bestuderen, met elkaar te vergelijken, zich er een oordeel over te vormen en daarover rapport uit te brengen aan de grote, interkerkelijke commissie.

Wordt voortgezet. Wf.

Onsterfelijkheid en Zieleslaap

(Enkele kanttekeningen)

De redactie ontving van een broeder een vrij uitvoerig opstel over de onsterfelijkheid der ziel en de zieleslaap. Deze broeder acht deze onderwerpen „ons aller aandacht zeer waard" en schreef het naar aanleiding van een paar opmerkingen van de schrijver van de Losse Schakels over die onderwerpen. Hij is tevreden met een bespreking van het onderwerp zonder dat zijn opstel in zijn geheel in ons blad wordt opgenomen, en verklaart: „mocht het echter zo wezen, dat al zouden *inzichten in deze belangrijke zaken* niet parallel lopen er toch geen enkele wortel der bitterheid moge oprijzen."

* * *

Ofschoon wij het belang van deze onderwerpen in verband met onze opdracht tot verkondiging van de verzoening, niet vermogen in te zien, willen we er toch wel opnieuw enige aandacht aan besteden.
De Schrift spreekt zich over de vragen van de onsterfelijkheid der ziel en de zieleslaap niet in directe wijze uit. Wellicht blijft dat achterwege omdat er op die punten geen controversen bestonden en er dus geen aanleiding was voor een speciale bespreking van deze onderwerpen. De Schrift geeft geen theorieën. Zij is gericht op de praktijk, op onze concrete behoeften en de apostelen en profeten kunnen zeer wel de overtuiging gehad hebben dat er tussen de vragen naar de onsterfelijkheid der ziel en de zieleslaap, en hun opdracht en boodschap geen wezenlijke aanrakingspunten waren.

* * *

Althans wat het onderwerp van de zieleslaap betreft, spreekt ook de vraag naar de z.g.n. tussentoestand een woord mee. Met de tussentoestand bedoelen we de periode, die verondersteld wordt te liggen tussen het sterven van de mens en de opstanding. We zeggen: „verondersteld wordt", want is deze tussentoestand wel iets anders dan een constructie, vanuit de bestaanswijze, waar in wij nu en hier gesteld zijn? Is hij misschien niet meer dan een projectie van de wereld, welke wij nu toebehoren, op de daar achterliggende, die wij nog niet betreden hebben?

* * *

We kennen de bedreiging, die God de mens liet horen, toen deze in het paradijs de ogen opsloeg. Op de overtreding van het verbod van te eten van de boom der kennis van goed en kwaad, werd als straf aangekondigd: ten dage als ge daarvan eet, zult gij de dood sterven. — De overtreding heeft plaats gehad en de straf is gekomen. De mens is dus niet geschapen met een „onsterfelijke ziel", leidt men hier uit af. De vraag is hierbij, wat men verstaat onder sterven en dood zijn. Is het opheffing van de existentie of verandering in de relatie? De mens **is** dood, dat wil toch niet zeggen, dat hij onwaarneembaar geworden is? Christus is des mensendood gestorven, maar Christus is toch niet in het niet verdwenen? Ik bedoel in het absolute niet? Iets kan er niet zijn, in deze zin, dat het er voor mij niet is, door mij niet kan worden waargenomen, terwijl het toch nog niet volstrekt opgehouden heeft te zijn.
In Lukas 15, in de gelijkenis van de verloren zoon, heeft de Here Jezus het woord „dood" duidelijk gebruikt om een betrekking aan te duiden. Hij laat de vader zeggen, als de jongste zoon teruggekeerd is met schuldbelijdenis en bede om wederaanneming — ofschoon nu in een andere betrekking tot zijn vader dan voorheen (als knecht) — „deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden". Deze zoon had in de geestelijke dood gelegen, was daardoor van zijn vader vervreemd, maar had niet opgehouden te existeren.

* * *

Wat zegt het **oude testament** van hen, die „ontslapen" zijn? Onze br meent, dat ze dan slapen. Dat weerlegt z.i. een „tussentoestand". Zij hebben dan, denkt hij, geen weet van zichzelf. Dat „slapen" duidt voor sommigen aan dat ze er helemaal niet meer zijn. Bij het sterven wordt huns inziens de mens geheel en al opgeheven, teniet gedaan.
Ten onrechte, zo meent onze br, beroept men zich ten bewijze van een bewust voortleven na de dood op het verhaal van het bezoek van koning Saul aan de waarzegster te Endor. „De geschiedenis meldt ons dat de Here zich aan Saul op geen enkele wijze meer openbaarde. Zou dan de Here zich door een waarzegster tot leugenaar laten maken, door zich dan toch te openbaren?"
Het is wel mogelijk dat men dat vreemde verhaal gewoonlijk onjuist opvat. Men vergeet o.i. te gemakkelijk, dat we het in dit verhaal met de verklaringen van een waarzegster te doen hebben. Wát er geschreven staat, is inderdaad zó gebeurd en gezegd, maar een andere vraag is: is, wat die waarzegster beweerde te zien en te horen, inderdáád door haar gezien en gehoord? Zij heeft Saul wel door gehad ondanks zijn vermomming en verstond de gehele situatie wel, die hem zo benauwde.
Maar al zouden we het in dit verhaal te

doen hebben met een leugenzegster, die voor waarzegster gehouden werd, dan blijkt toch óók uit dit verhaal, dat men in Israël verkeer met de dode voor mógelijk hield. Uitdrukkelijk wordt gewaarschuwd tegen het vragen van een dode, Deut. 18 : 11. Veronderstelt dit de mogelijkheid met doden in gesprek te komen, óf wordt het verbod slechts gegeven opdat Israel zich niet zou overgeven aan de waan dat omgang met doden mogelijk zou zijn? Inplaats van „het kan niet", „het is bedrog" zou dan gezegd zijn „het mág niet" omdat een verbod met een strafbedreiging vaak werkzamer is dan een waarschuwing.

* * *

De personen, die wij in Joh. 11 bij de opwekking van Lazarus ontmoeten, zullen wel evenmin een heldere voorstelling van de toestand van de overledenen gehad hebben als wie dan ook. We menen dat de wens, dat er gedurende drie dagen een wacht bij Jezus' graf zou staan, voortsproot uit de overweging, dat de ziel nog drie dagen in de nabijheid van het gestorven lichaam bleef — waarmede de waarheid van die veronderstelling natuurlijk niet bewezen is.

* * *

Wij hebben niet de indruk dat er in de gemeente te Korinthe mensen waren, die de opstanding van Christus loochenden. Het is wel duidelijk dat ze de opstanding der daden in het algemeen ontkenden, en daaruit maakt Paulus de gevolgtrekking die hun waarschijnlijk was ontgaan: dan is ook Christus niet opgewekt. En het niet opgewekt zijn van Christus zou betekenen dat Hij door Zijn kruisdood géén verzoening teweeg gebracht heeft en wij dus nog in onze zonden waren en zij, die reeds gestorven zijn, verloren waren.

Men kan daaruit o.i. zowel de gevolgtrekking maken: nu Christus wél is opgestaan, zullen ook zij eens opstaan tot heerlijkheid en wij met hen — doch men kan er óók uit concluderen: ze zijn dus wel degelijk in de heerlijkheid en wij gaan haar ook in, als ons lichaam uiteenvalt.

* * *

Het lijkt ons tenslotte beter om in onze betrekking tot Christus het tijdbegrip uit te schakelen. Op de vraag ,die bij het sterven brandend wordt: waarheen? zegt Christus: tot Mij! De dood brengt naar onze overtuiging geen verandering in onze levensrichting, zoals die geworden is,toen we opgenomen werden in Gods eeuwige liefde, en ook geen vertraging of onderbreking in onze opgang tot Hem. De handeling Gods, die de bijbel „de tweede dood" noemt, moge gelijk te stellen zijn met de opheffing van ons bestaan (iets wat alleen God kan), maar die gelooft in Christus is de eeuwige dag ingegaan. Hij IS licht in de Here en ik geloof niet dat dat licht bij het sterven van het lichaam tijdelijk wordt uigeblust om later nog eenmaal **opnieuw** ontstoken te worden. Het is ontstoken om ononderbroken te blijven branden.

Denkt iemand er anders over — God zal het te zijner tijd aan het licht brengen en wij zullen onderwijl onverminderd de boodschap van, en de oproep tot verzoening prediken, wetende dat de Here te vrezen is. Het is: haast u, om uws levens wil!

L.

DIVERSEN

De oplage van het KERSTNUMMER van DE ZAAIER — 43.000 exemplaren! — is geheel uitverkocht! Hartelijk dank aan alle wakkere verspreiders en dappere pioniers, die meehielpen in het evangelisatiewerk van deze Kerstnummer-campagne. Een blijde Kerst-zegen toegewenst!
T. JANSMA

ADVERTENTIES

ABONNEES:

betaal het abonnementsgeld voor 1957 tijdig, dus nú, in elk geval vóór 31 december. Dat bespaart u de kwitantiekosten en het Unie-bureau veel werk. Wie het maar enigszins kan doen, storte op giro 9260 ten name van de Unie het abonnementsgeld voor het gehele jaar ineens (*f* 8.—). Voor het eerste halfjaar is het *f* 4.— en voor het eerste kwartaal *f* 2.—. Hartelijk dank bij voorbaat voor uw medewerking inzake een tijdige voldoening van het abonnementsgeld!

Wie nú een nieuwe abonné op ons weekblad aanbrengt en zijn abonnementsgeld over 1957 vóór 1 januari betaalt, krijgt daarop *f* 1.— reduktie. Die abonné-wervende abonné kan dus volstaan door *f* 7.— over te maken.
Ook de nieuwe abonné krijgt *f* 1.— reduktie als hij vóór 1 januari het abonnementsgeld over het gehele jaar 1957 ineens betaalt. Die nieuwe abonné — welkom, hoor! — kan dus volstaan met *f* 7.— over te maken.
Meldt nú de nieuwe abonné bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem!
Stort nú het abonnementsgeld voor 1957 op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Jaargang 73 Nr 3346 Vrijdag 28 december 1956

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres : Ds. H. van der Werf, Nijkampenweg 189, Emmen — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro no. 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 8.— per jaar; buitenland f 10.—

DE DUBBELE DEUR

Nieuwjaarswoord van de Unie-Voorzitter

In sommige ziekenhuizen vindt men ze. Voor bepaalde kamers. Je opent van de gang uit de eerste deur en meteen kun je je hand al op de kruk van de tweede leggen. Ertussen is een klein sluisje. De kamer achter de beide deuren wordt als regel gebruikt voor hen, die misschien spoedig alle aardse deuren voorbijzijn.

We zitten nu met onze jaartelling zo ongeveer tussen de beide deuren in. Aan de ene kant is de sterfkamer van het nooit weerkerend jaar '56, aan de andere kant zijn haastige voetstappen of ook een geschuifel van vele voeten. In de ene kamer is de zware stilte, met dat onherroepelijke, met dat wat geen mens af kan wenden. In de gang is de levensdrift, de hoop van herstellenden, de lichte stap van die uitgaan.

De kranten zullen ons veel te vertellen hebben in de laatste dagen van dit jaar. Opnieuw zullen we huiveren omdat de ganse wereld langs de afgrond van de vernietiging ging. Pagina's vol foto's zullen ons herinneren aan de onmenselijkheid van de mens en een gevoel van weemoed en ontmoediging zal over ons komen. De wereld is bijna een arena geworden, waarin de binnenkomenden het woord horen: Laat alle hoop varen, die hier binnentreedt.

De Kerken hebben hun bladen en redakteuren zullen ze vullen met beschouwingen over het drama dat op het wereldtoneel werd opgevoerd. Dan zullen ze hun eigen kerk nader bezien en ik geloof niet, dat er veel gejuich zal zijn vanwege grote overwinningen. Het is wel mogelijk dat ze er waren, maar niemand van ons zag duizenden tot het geloof in Christus komen. Er zal in de kerken gezongen worden op oudejaarsavond, maar dan zal het alleen een lied van dankbaarheid aan God kunnen zijn. Dank, Vader, dank voor Uw genade.

In onze gemeenschap zijn ook geen buitengewone dingen gebeurd. We namen wel een groots besluit op onze algemene vergadering — één centrum voor de jeugd èn voor de opleiding van voorgangers — tot uitvoering daarvan kon het nog niet komen. Met belangstelling volgen we de ontwikkeling van het werk op de Zuid-Hollandse eilanden, in het Zuiden en in de streek tussen Almelo en Coevorden. Veel aandacht hadden velen voor onze zusters Brongers en Vorsteveld. De eerste moest wegens ziekte naar huis, de tweede hoopt spoedig met verlof in het vaderland te komen. We vergeten onze studenten niet noch de zusters in Tabitha.

Maar tenslotte komen we in eigen gemeente terecht en de ouderlingen zullen zeker in de geest de huizen opzoeken waar de leden wonen. En soms zal hun aangezicht glinsteren van vreugde, soms zal het overschaduwd worden. U zult uw eigen aandeel in het werk der gemeente zien en bezien. Wat was het waard ? Gebeurde het in liefde ? En zo komen we eindelijk bij onszelf terecht. Nu zou ik u graag met uzelf een poosje alleen laten. Achter de tweede deur, bij het stervend jaar. Waar geen geruis van de gang doordringt. Gaat u daar eens zitten, daar bij dat tafeltje. Kijkt u maar eens over dat veld. Dat veld van '56. Wat dunkt u van uzelf ? Wat was God goed voor u, is het niet? Ongelofelijk goed. Wat gaf Hij u veel en wat was Hij geduldig. Nee, weest u niet bang. Niemand komt hier bij u. Als u behoefte hebt te knielen om Hem te danken, doet u dat dan vooral. Of misschien hebt u wat anders op uw hart. Zeg het hem. Zeg het Hem nu.

Straks doen wij die deur achter ons dicht, doen de tweede van binnen open en stappen de gang op, door en de wereld binnen. Daar ligt die wereld voor ons. Zojuist waren we met de hele wereld en met onszelf bij God, nu gaan we met God jaar 1957 in. Dezelfde wereld, om er verdrietig bij te worden. Dezelfde mensen, daar helpt geen kalender aan. Maar misschien is u anders geworden, omdat u zo alleen was met de Heer, Die boven alle kalenders is. God wil deze wereld alles zijn en daar heeft Hij u bij nodig. In Pimu, Hongkong, Vroomshoop en Schiedam. Het kantoor zal er net zo uitzien als u dat verliet eind verleden jaar, maar u zult er anders binnenkomen. Als u tenminste achter die deur was.

Moge de Heer u allen zegenen, broeders en zusters. En Hij stelle u ten zegen. Dat de gemeenten werkplaatsen Gods mogen zijn. Vertelde ik u al eens wat er in de dagen van Abraham Lincoln gebeurde ? In het Witte Huis vergaderde de senaat. Plotseling kwam er een opgewonden man binnen, die riep : „Heren, het laatste oordeel komt, de Heer is verschenen; maakt u gereed, houdt op met uw geconfereer, nu is Christus aan het woord !". De vergadering keek verbaasd en geschrokken naar de president. Lincoln zei: „Goed, als Christus komt moet Hij ons aan het werk vinden. Wij gaan dus door met onze zaken. Wie verlangt het woord ?"

God geve u allen een gezegend jaar, rijk aan vrede en arbeid.

HUIZINGA

NIEUWJAARSGROET VAN DE REDACTIE

Wij die zeggen, kinderen Gods te zijn, willen er ook bij deze nieuwjaarsviering weer aan denken dat het God en Hij alleen is, die deze viering van de „verjaardag van wereld en mensdom" nog mogelijk maakt.
Er is weer veel gebeurd in de 52 voorbije weken. Geschiedschrijvers zullen het net gemakkelijk hebben om dit recente brok historie op objectieve wijze te verwerken, en ieder zal zijn eigen geluid dan ook wel laten horen.
Goddank mogen we alle gebeuren onder ander, hoger licht bezien. En dan weten we, dat God bezig is zijn plannen te volvoeren en Zijn doel te verwezenlijken. God is getrouw, Zijn plannen falen niet!
Van harte wenst de Redactie van dit blad de lezers toe, ook in 1957 te leven vanuit dit zekere weten.
Geve de Heer der Gemeente U allen het geloof, de hoop en de liefde, om te arbeiden, zolang het nog dag is.
Zegene Hij ook de arbeid, verricht door middel van ons Weekblad.

G. BRONGERS
E. F. HUIZINGA
J. LOUW
H. v. d. WERF (E.R.)

Fouten Maken „Die werkt maakt fouten" zegt men wel eens. Niemand, die een ander in zijn dienst neemt zal er ervan uitgaan, dat de betrokkene nooit zal falen. Foutloze mensen zijn er niet. Dit geldt ook van een collectief, een groep mensen. De mens, die eerst zou willen handelen, wanneer hij er zeker van was, geen fouten te zullen maken, handelde nimmer. Zo'n leven ging uit louter voorzichtigheid verloren: het bleef zonder fouten maar ook zonder „goede werken".

Dit geldt ook van de gemeente. Soms wordt tegen onze praktijk inzake het opnemen, handhaven en uitsluiten van leden het bezwaar in gebracht, dat wij geen hartekenners zijn en dus in onze beslissingen in die dingen kunnen falen.

We geven dat laatste volkomen toe, maar dat betekent niet dat we nu menen dat onze praktijk onjuist zou zijn. De Heer heeft ons wel de leiding van Zijn Heilige Geest beloofd en dat in het bijzonder waar het gaat om de behartiging van de belangen van Zijn werk, maar dat waarborgt nog geen foutloos handelen.

De „uitzending" is wel feilloos, maar de „ontvangst" is het niet. De toestellen hebben hun gebreken waardoor de leiding des Geestes niet die vrucht schept, die zij anders bij ons zou dragen. Dat laatste moeten we ons steeds bewust zijn, maar daaruit niet de gevolgtrekking maken, dat we het toestel maar moeten afzetten, doch veeleer dat we ons moeten toeleggen op wegneming der gebreken.

Verantwoord handelen De Heer weet wat Hij aan ons heeft. Hij wist het al toen Hij besloot ons tot Zijn „medearbeiders" te maken en verantwoordelijkheid te geven. Het is mogelijk dat wij iemand dopen, die geen recht op de doop heeft; het is mogelijk dat wij iemand uitsluiten, die innerlijk en echt tot de gemeente behoort; het is mogelijk dat wij iemand in de gemeente handhaven, die uitgesloten behoorde te worden, wijl het echte „goud" niet in hem gevonden wordt. Vanwege deze mogelijkheden ons dus maar geen oordeel vormen over iemand die gedoopt wenst te worden? Om die reden nu maar geen ban toepassen en het aan ieders eigen oordeel maar overlaten, of hij er bij behoort ja of neen? Alles maar aan de betrokkenen overlaten en de wachters op Sions muren maar op pensioen zetten? De deuren maar uit de hengsels lichten zodat iedereen vrij entree heeft wat sommige gemeenten naar 't schijnt reeds inzake het avondmaal toepassen?
Zal de gemeente, omdat zij kan falen in haar oordeel, het keuren maar staken en de toetssteen maar opbergen?
„Oordeelt gij degenen die binnen zijn". Ook degenen, die binnen willen komen en mede willen aanzitten moet zij oordelen. Zij doet dat „met vreze en beven", maar nochtans dóét zij het. Zij is verantwoordelijk gesteld voor de gemeente, dat die inderdaad zij wat zij naar de eis en belofte der Schrift móét zijn. Zag Paulus niet tegen zijn verantwoordelijkheid op? Maar hij zegt: onze bekwaamheid is uit God.
Had God het zo gewild, dat er nimmer verkeerd geoordeeld, dus verkeerd gehandeld zou worden, Hij had ons niet ingeschakeld.

Geen hartenkenners Wij zijn geen hartenkenners. We zijn ook niet alwetend. De kennis, die wij van elkander hebben is beperkt. Wanneer God van ons verwachten zou, dat wij nimmer fouten maakten in de leiding van Zijn werk, in het opnemen en handhaven in het afsnijden van mensen van de gemeente, zou Hij ons een gave geschonken hebben, die Hij ons heeft onthouden: het doorschouwen van de medemens, het feilloos kunnen beoordelen van de ander. De Roomse kerk is er toe overgegaan aan één man uit haar midden de onfeilbaarheid inzake de leiding der kerk toe te vertrouwen. We denken dat U begrijpt hoe men tot die stap is kunnen komen. Fouten maken, en dat inzake de bouw en de handhaving der gemeente is zo ernstig. Maar die begrijpelijke stap is een heel gevaarlijke stap geweest. Het is duizendmaal beter de mogelijkheid van falen open te laten in het menselijke handelen — vooral waar het gaat om de hoogste belangen dan die te ontkennen. De gedachte aan een man, dien onfeilbaarheid is toegekend, is niet geruststellend, maar in hoge mate verontrustend. Hier kan bij de theorie der *on*feilbaarheid, *gefaald* en de gewetens geknecht worden. Zulk een onfeilbaarheid heeft de Heer voor ons niet nodig geacht want Hij heeft ze ons niet toegezegd. Het fundament is gelegd. Dat heeft God gedaan. Het is gerepresenteerd in de *twaalf* fundamenten van het nieuwe Jeruzalem en een ieder zie nu toe dat hij dáárop bouwt.

Tuchtzegen In de tuchtoefening gaat het om het aan de Schrift ontleende en op haar rustende oordeel der gemeente over haar leden. Deze beoordeling — waaraan wij allen als gemeenteleden voortdurend onderworpen zijn (of althans behoren onderworpen te zijn) is voor ons geestelijk leven zeer vruchtdragend. Tot beoordelen van onszelf en tot het beoordelen van elkander roept de Schrift ons voortdurend op. „Geeft acht op elkander tot opscherping der liefde en der goede werken". In het aanvaard-zijn door de gemeente en het gehandhaafd-worden door de gemeente, ligt een grote geestelijke steun.
Ieder lid der gemeente moet van zich mogen zeggen: de gemeente heeft in mij een kind van God gezien en in mijn doop mij dat stempel opgezet. Zij heeft dat niet gedaan in eigen volmacht maar in de Naam van de drieënige God. De gemeente *handhaaft* mij als haar lid. Zij is 'n vergadering van gelovigen, van bekeerde, wedergeboren mensen, leert mij de Schrift, die immers haar leden allen aanspreekt als: heiligen en gelovigen in Christus Jezus, en tot hen zegt: gij zijt wedergeboren uit onvergankelijk zaad, door het levend en eeuwig blijvend Woord van God. Tot zulk een gemeente behoor ik, tot een gemeente, die óók daaraan wenst te beantwoorden, dus mag ik mij, op grond van mijn lidmaatschap als zodanig beschouwen.
Nu is het niet zo, dat, die dit zegel heeft, zich met absolute zekerheid, een zekerheid, die alle verdere zelfonderzoek overbodig zou maken, als kind van God mag beschouwen. Het geeft hem nimmer een volstrekte steun (zoals de Kerk van Rome beweert haar leden te geven) maar de steun van een *gemeentelijke* oordeel mag en zal zijn zélfbeoordeling schragen. Lydia zeide tot Paulus en Silas: *zo gij oordeelt,* dat ik den Here gelovig geworden ben, kom dan in mijn huis. Zij liet zich in haar zélfbeoordeling nu een geredde te zijn, steunen door het oordeel der boden van Jezus.
En juist daar het oordeel der gemeente geen onfeilbaar oordeel is, houdt het — naast *de steun,* die het de ziel geeft — de

aansporing in tot *zelfonderzoek:* „of gij in het geloof zijt". 2 Kor. 13 : 5.
Vanwege het niet feilloze van het gemeentelijke oordeel wordt de ziel bewaard voor een rust die vals *kon* zijn, maar bezit nochtans in het oordeel der medegelovigen iets, dat *mede*werkt om de rechte rust te smaken.
Luther beriep zich in tijden van aanvechting daarop, dat hij gedoopt was. Misschien stond dit niet helemaal los van zijn Rooms verleden, maar die doop kan alleen dán een steunpunt zijn, als de gelovige gemeente er achter staat en.... er achter is *blijven* staan.

De sleutelmacht Heeft de Here Jezus Zijn jongeren geen bijzondere machtsbevoegdheid gegeven? Heeft Hij de sleutels van het Koninkrijk der hemelen hun niet gegeven? Matth. 16 : 19 en Joh. 20 : 23. In Mattheus worden de sleutels aan Petrus toevertrouwd, in het Johannes evangelie aan de gezamenlijke discipelen. De woorden in deze tekst gebezigd hebben aangaande het resultaat van het gebruik dier sleutels niets twijfelachtigs. Hier kan feilloos gehandeld worden. Men leze de teksten maar na.
Is dat in strijd met de mogelijkheid, die wij stelden dat de gemeente kan falen in het opnemen, dulden en afsnijden van mensen?
De sleutel is het symbool van kennis. Wij menen dat, als een Schriftgeleerde met goed gevolg zijn examen had afgelegd, hij bij wijze van diploma een sleutel kreeg. Met zijn kennis kon hij toegang verschaffen en toegang weren. De Here Jezus spreekt van de sleutels van het koninkrijk der hemelen. Het gaat dus om dié kennis, die nodig is om dat koninkrijk in te gaan en er buiten te houden. Op dit woord van de Heer rust ons vertrouwen in hetgeen de apostelen ons hebben overgeleverd. De Heiland heeft verklaard dat Zijn omgang met hen, Zijn onderwijs, Zijn zelfopenbaring aan hen, niet onvruchtbaar was gebleven, maar door de Vader zó gezegend, dat zij nu het heilgeheim kenden en konden ontsluieren. Hun prediking maakt de deur naar de zaligheid open. De eerste, die dat deed, was Petrus en dat geschiedde op de Pinksterdag. Daarop wijst Mattheus. Maar na Petrus' prediking en na Pinksteren trokken de andere apostelen de wijde wereld in met dezelfde opdracht en volmacht als Petrus gegeven was. Aan de prediking, die het rijk Gods ontsluit of toesluit, die zegt: op déze voorwaarde wordt ge binnengelaten en als ge afwijzend reageert, wordt ge buiten gesloten, zit niets, maar ook niéts onzekers. Dit Woord faalt niet. Ten opzichte van niemand. Dat Woord is niet ja én neen. Het is beslissend en moet zonder een zweem van twijfel verkondigd worden. Maar dat is iets anders dan de tuchtoefening. Het Woord faalt niét, maar de gemeente kan falen!

L.

KRONIEK

Het bondsbestuur der Duitse Baptisten vergaderde

Het volgende congres van de Europese Baptisten Federatie, waarin bijkans alle Baptisten Unies van het vaste land van Europa verenigd zijn, zal in augustus 1958 te Berlijn zijn.
Op deze vergadering werden ook reeds de plannen en de begroting besproken van de tentzending voor zomer 1957. Men besloot een bedrag van 35.000 DM beschikbaar te stellen voor vernieuwing en reparaties aan de tenten en het meubilair.
De zending der Duitse Baptisten in Kameroen (West Afrika) heeft met erge moeilijkheden te worstelen. De Kameroen was oorspronkelijk een Duitse kolonie, maar nu voor het grootste gedeelte Frans mandaatgebied. De sultan van Maroua heeft het klaar gespeeld de Franse autoriteiten te bewegen het zendingsechtpaar Farelly (sinds begin vorig jaar door de E.B.F. uitgezonden en in dit gebied werkzaam) uit te wijzen. Nu zal zendeling Farelly voorlopig eerst onderwijs gaan geven op de theologische school te Ndoungue in opdracht van de Parijse zending. Op deze school worden inlandse zendelingen opgeleid, terwijl hier verder cursussen voor zendingsmedewerkers gegeven worden. Dan zal ook spoedig de uitzending plaats vinden van het zendingsechtpaar Kassühlke. Deze uitzending zal gewoon doorgaan, ondanks de tegenwerking op het zendingsveld. Voorlopig zal ook zendeling Kassühlke les gaan geven aan een inlandse hogere school, nl. in Libamba in Zuid-Kameroen. In deze tijd zal hij land en volk beter leren kennen. Dan blijft men hopen, dat in die tijd de mogelijkheden voor Noord-Kameroen zich weer gunstig zullen ontwikkelen. Dan heeft de bond ook nog twee diakonessen in opleiding voor het zendingsveld. Deze ontvangen hun opleiding in Parijs.

De president van de Baptisten Wereld Alliantie

Dr Theodore F. Adams reisde, in gezelschap van zijn vrouw en de jeugdsecretaris Robert S. Denny, in zeven weken de wereld rond. Zij verlieten op 20 juli Amerika en kwamen terug op 6 september. Zes van de zeven weken werden in Azië doorgebracht. Zij bezochten o.a. de volgende landen: Spanje, Italië, Griekenland, Syrië, Jordanië, India, Burma, Thailand, Singapode, Indonesië, de Philippijnen, Formosa, Hongkong, Japan, Korea en Hawaï. In drie van deze landen hadden de bezoekers een onderhoud met het desbetreffende staatshoofd, terwijl in vijf andere landen een onderhoud plaats vond met ministers of andere hoge regeringsautoriteiten. Deze audiënties waren speciaal aangevraagd met het oog op de situatie der Baptisten in deze landen, waarbij vooral de vraag naar godsdienstvrijheid nadrukkelijk gesteld werd. Het hoogtepunt van deze reis vormde het bezoek van het gezelschap aan de grote Baptisten jeugdconferentie in Hongkong van 20— 26 augustus. Deze conferentie was belegd door jonge Aziatische Baptisten, terwijl zij ook verder de leiding van deze conferentie hadden.

Russische Baptisten studeren in Engeland

In „British Weekly" van 1 nov. lazen wij, dat op het ogenblik vier jonge Russische Baptisten in Engeland tot voorganger worden opgeleid. Hiervan studeren twee aan het Spurgeon's College en twee aan het Bristol Baptist College. Zij ontvangen slechts een gedeeltelijke opleiding in Engeland en zullen daarna verder afstuderen in hun eigen land.

De plannen van Dr Billy Graham

Hierover lazen wij in „The Christian" van 23 nov. het volgende: Na zijn kruistocht te Louisville in Kentucky zal Dr Billy Graham met verschillende leden van zijn team samenkomsten houden in St. Louis in Missouri. Daarna volgen er bijeenkomsten in Toronto (U.S.A.), waarna hij nog vier dagen in de staat New York zal werken, nl. 2 dagen in Buffalo en 2 dagen in West Point. De eerstkomende grote campagne begint op 15 mei in de stad New York. Reeds nu hebben zich over de gehele wereld gebedsgroepen gevormd ter voorbereiding van deze grote campagne. In New York is al een apart bureau ingericht, eveneens ter voorbereiding van deze actie.

In Louisville 8000 beslissingen voor Christus

Volgens de gegevens, welke nu bekend zijn geworden over de actie van Dr Billy Graham te Louisville, is deze op nog twee na de grootste vier-weekse campagne, welke dit team in Amerika mocht houden. Het bezoekersaantal van de bijeenkomsten te Dallas in 1953 en te Nashville in 1954 lag nog even hoger. Hoewel dit aantal te Louisville toch ook niet mis is. De samenkomsten, welke gehouden werden in het nieuwe State Fairground Coliseum, werden door ongeveer 500.000 mensen bezocht. Dat betekent, dat elke avond ongeveer 19000 bezoekers aanwezig waren. De bijeenkomsten op de zondagen werden in het grote stadion gehouden, omdat het bezoekersaantal op deze avonden extra hoog was, nl. tot

28000 steeg. Op de enorme slotsamenkomst waren niet minder dan 38000 mensen aanwezig. Het aantal beslissingen, dat door mensen voor Christus genomen werd, was totaal 8189. Er is van deze actie een grote invloed uitgegaan op het leven van de plaatselijke kerken en gemeenten, waarvan door vele voorgangers uitdrukking werd gegeven.

Protestanten in Spanje

Deze week, donderdag 10 dec., werd in „Radio-krant voor Nederland" de aandacht gevestigd op de omvangrijke en meedogenloze vervolging van de protestaten in Columbia. Wij schreven hierover reeds eerder in dez rubriek, daarbij wijzende op de conservatieve greep naar de macht in de jaren 1946—'48, welke georganiseerd werd door de Jezuït en leider der Fascisten Laureno Gomez. Hij werd hiervoor door de Paus onderscheiden met het Groot Kruis van de Order van Piana. Sindsdien zijn de vervolgingen tegen de protestanten begonnen: het sluiten van de kerkgebouwen, het verwoesten van de gebouwen en de bezittingen der gemeenten, het sluiten van de Protestantse scholen, het vervolgen en gevangen nemen van Protestanten, het doden van mannen en vrouwen terwille van hun christelijk geloof.

Datgene, waarover de Rooms Katholieke Kerk steen en been klaagt in Communistische landen, beoefent zijzelf even meedogenloos in landen waar zij een overheersende positie heeft.

In „The Christian" van 23 nov. lazen wij het volgende over de situatie van de protestanten in Spanje. Een correspondent maakte de redactie van dit blad attent op een artikel in het driemaandelijks journaal van het Anglo-Spaans Verbond tot Vriendschap. Het artikel „Protestanten in Spanje" was geschreven door een priester van het Katholieke Zendingscomité, en bedoeld om enige opheldering te geven over de ernstige ongemakken, die de protestanten in Spanje te verduren hebben. De schrijver geeft toe, dat het de protestanten in Spanje verboden is om proselieten te maken. Met andere woorden: het maken van bekeerlingen is illegaal werk! Maar, zegt de schrijver: dit is dan ook de enigste beperking, welke de protestanten is opgelegd. Dit is een grove leugen. En zo dit nog waar zou zijn, dan is het een volkomen ontkenning van de vrijheid, welke de Rooms Katholieken in elk Protestants land in de wereld genieten. Zij roemen zelf over hun eigen proselitenacties in Engeland.

De waarheid is, dat in het Spanje van Franco minder vrijheid voor de Protestanten bestaat dan in de dagen van de monarchie. De Protestant komt niet in aanmerking voor een wetenschappelijk beroep evenmin als voor een functie bij het onderwijs. Voor hem bestaat geen mogelijkheid ooit een rang van enige invloed in het leger te krijgen. Ook zal een protestant nooit een betrekking krijgen bij regeringsinstanties, bij semi-overheidsinstellingen of op openbare administratiekantoren. Een opvallend voorbeeld van de misleidende tendens van dit artikel is de uitspraak, dat „de wet voorziet in de voltrekking van een burgerlijk huwelijk van niet-Katholieken". Maar de schrijver vertelt er niet bij, dat indien één van beide (van het bruidspaar) in een Rooms Katholieke kerk gedoopt werd, de plaatselijke autoriteiten een vergunning voor een burgerlijk huwelijk mogen weigeren, omdat deze persoon eenvoudig nog Rooms Katholiek is. Er hebben zich vele van dit soort gevallen voorgedaan. Sterker nog, een priester zal weigeren het huwelijk in te zegenen, als het bruidspaar geen schriftelijke verklaring afgeeft, dat het alle kinderen uit dit huwelijk in het Roomse geloof zal opvoeden. In 1955 werden meer dan 30 Protestantse kerken op last van de Spaanse autoriteiten gesloten. In verschillende gevallen werd de leden een geldboete opgelegd, omdat zij deelnamen aan een godsdienstoefening. Wij weten niet waarom het Anglo-Spaans Verbond tot Vriendschap haar leden werft onder de Rooms Katholieken. Wel weten wij, dat de voorzitter van dit verbond onderscheiden is tot Knight Commander of the Order of Isabel the Catholiek, en dan is het niet moeilijk hieruit af te leiden, waarnaar de sympathieën van dit verbond uitgaan. Tot zover „The Christian".

Het lot van de Mennonieten in Rusland

Van 25 oktober tot 16 november j.l. vertoefden twee afgevaardigden van de Amerikaanse en Canadese doopsgezinden, t.w. professor Harold S. Bender en David Wiens in Rusland.

Hoewel zij niet in staat gesteld werden hun tevoren opgesteld reisplan te volgen, konden zij toch op verschillende plaatsen contact opnemen met de Russische doopsgezinden, ook in AziatischRusland (Siberië).

Daarover heeft professor Bender gesproken tijdens een bijeenkomst in de Singelkerk te Amsterdam, op zondag 25 november 1956 gehouden.

Aan zijn reisverslag ontlenen wij het volgende:

1e. Officieel bestaan er geen doopsgezinde gemeenten meer in Rusland. De overgebleven Mennonieten hebben het gastlidmaatschap aangevraagd en ook verworven in baptisten gemeenten. De Baptistenkerk in Rusland is een van de weinige officieel geregistreerde en erkende kerkgenootschappen (naast de Russisch-orthodoxe kerk).

2e. In deze Baptistenkerk is momenteel sprake van een intensief godsdienstig leven. In verschillende plaatsen nemen Mennonieten actief deel aan het gemeenteleven der baptisten. In Moskou b.v. houden de baptisten niet minder dan vijf maal per week dienst; het kerkgebouw is steeds overvol; de diensten, die vaak twee uren duren, worden staande gevolgd.

3e. Zoals het zich laat aanzien is er de laatste tijd een lichte verbetering ingetreden in het lot van de Russische Mennonieten. Verscheidenen werden uit de dwangarbeiderskampen, hoog in Siberië, losgelaten en herkregen de vrijheid. Zij zoeken elkaar thans weer op. Sociografisch gezien vormen zij nog uiterst zwakke groepen. Professor Bender vertelde o.a. van een nieuwe doopsgezinde nederzetting met in totaal ongeveer 700 à 800 personen; de vrouwen zijn zonder uitzondering weduwe, terwijl de oudste mannelijke inwoner 30 jaar is. Het zijn vooral de vrouwen geweest, die de lamp van het geloof brandende hebben gehouden. Van een sterk christelijk geloof als laatste steun en houvast in grote nood werd door velen getuigd.

Op verscheidene plaatsen konden professor Bender en zijn metgezellen constateren, dat de jonge generatie zich niet aan de atheïstische levensbeschouwing gewonnen had gegeven. Ondanks alles wordt de evangelische waarheid verder gedragen. Het ontbreekt hen, die dit doen met de inzet van hun hele persoon, aan alles. Het zenden van geschenkpakketten is thans mogelijk. Daarbij kunnen ook bijbels en gezangboeken (in het Duits) worden ingesloten. Spr. wekte ook de Nederlandse doopsgezinden op de Russische broeders en zusters op krachtige wijze te steunen, geestelijk èn materieel.

(Alg. Doopsgez. Weekblad).
G. Br.

Zand en Zaad

Die race hadden we dus verloren.

Jammer. Dat had zo'n halve dag gescheeld en een psalm leert ons al, dat we onze dagen moeten tellen. De meeste mensen tellen alleen de jaren.

Dat zat zo. Ik moest ergens in Nederland een vergadering bijwonen en was er op voorbereid de nacht in de vreemde door te brengen. Maar in de bus — een bus — bekeek ik nog eens de spoorverbindingen en kwam tot de ontdekking, dat ik met hulp van goeie mensen, die bovendien een auto kunnen onderhouden, nog wel de laatste trein zou kunnen pikken. Ik kwam dan wel op een ander datum thuis dan waarop ik wegging, maar zo gingen geen dag-uren verloren. De vergadering eindigde bijtijds en men verzekerde mij, dat er een automan was, die mij graag door de mist naar het station zou rijden. Het was maar een half uurtje.

Met 35 minuten tijd verlieten we de warme woonkamer en stortten ons in de wa-

gen en de niet te dichte nevelen. O, het rode lampje brandt. Straks even tanken. We stopten bij een pomp. Wat lijken die dingen toch veel op zo'n ouderwetse pomp met een zwengel. Maar deze pomp weigerde ons te laven. Er kwam maar geen druppel uit. Ja toch, eindelijk. Deuren dicht en weg. Dat dachten we. Ik heb geen verstand van die ingewikkelde machines, maar ik hoorde mompelen dat de koppeling het niet deed. Ik zonk enigszins ineen, maar veerde weer op toen mijn broeder het idee opperde een andere wagen te charteren en daarmee verder te gaan. Aldus besloten. De minuten gleden weg. Goed, in een tweede wagen en de Monte Carlo-rally ging voort. Maar ook hier haperde het weer ergens met die handles. Stiekum keek ik op mijn horloge en dacht al: dit wordt het niet. Maar niks zeggen: je kunt het niet weten. Even langzamer, afremmen, want hier ligt een noodbrug. Met de rode lamp. Voor alle verkeer gesloten. Paal ervoor, dwars over de weg. Vernietigde dromen.
We sukkelden door de mist terug en wat heb ik het toch nog goed getroffen. Wel wat laat naar bed en wel wat vroeg eruit, maar niet zoveel verloren. Thuiskomend ratelt de eindredakteur met de telefoon en herinnert mij aan mijn schrijfplicht. Waarmee ik nu bezig ben die te vervullen. Zand zeggen sommigen. Zand erover zeg ik dan. Maar niettemin sterft het jaar weer onder onze handen weg. Weer zullen we op oudejaarsavond omkijken, naar binnen kijken en dan misschien omhoog. Vooruit wil niet zo best bij het licht dezer dagen. Misschien is dit jaar in sommige opzichten voor ons leven toch een tikje verloren geweest. De auto was er wel en de motor zoemde wel. Er was verse benzine getankt, maar de verbinding tussen die jagende zuigers en de as van het leven funktioneerde niet. Heel gek. Waar kan dat nou aan liggen. We hebben zo'n zuivere leer, een gedegen kennis van de weg des heils, weten van het Kind en de Man en de Heer, horen van de Geest en het is alsof we in de verte machtige motoren horen daveren, vol kracht, geladen met grote mogelijkheden. En wij zijn de auto. Met chroom van het even bidden voor 't eten, met allerlei nieuwste snufjes rondom de stijlvolle erediensten. En nu maar inschakelen. Ja, waarom dat nou niet. Laatst deed-tie het ook al niet en toen gaf ik m'n zuster de schuld. Toen is het nagekeken en nou lukt het weer niet.
Misschien kan een automobilist, maar ook andere list-ige mensen mogen er gerust over peinzen, eens nagaan, waarom de geweldige liefdekrachten Gods, de verwekkende machten van Zijn Geest, maar niet ingeschakeld worden. Wat is er met die koppeling.
Of dat sneu was. Dat verzeker ik u. Rijden we daar zo hard als we durven door die witte deken van mist en staan dan voor de paal. Terug. Of ik het achteraf betreur dat het zo gelopen is? Och nee, want ik heb toch wel een paar goede uren gehad. Wie weet ging het u zo in dit afvarend jaar. U was op de een of andere weg. Zaken, vrienden, promotie in zicht. Maar opeens de paal. Uit. Dat is dan goed om een paar rare woorden te zeggen. Om de zaak er bij neer te gooien. Ik zal me nog sappel maken. En verbitterd doet u de deuren dicht. Maar geloof me, ergens gaan wel deuren open, al is het ook diep in de nacht. Helemaal erbij hoort het volgende niet, maar ik hoor het nog zeggen: Ik heb toch zulke goeie buren. Zo vriendelijk en behulpzaam. Me dunkt, dat kan alleen maar als men zelf van 't zelfde hout gesneden is. En om nu op die ellendige paal terug te komen: wie weet hebt u die zelf dwars over de weg laten zakken. Ja, dat ziet u nou direkt niet, maar het is nu bijna oudejaarsavond en juist de tijd om er eens over te denken.
En dan gaat u morgenvroeg weer op stap, neemt een andere weg en dan haalt u de trein wel. En wint u nog door het verlies.

HUIZINGA

Een Kerstgroet uit Louisville

Sinds lang hadden we al eens iets van ons willen laten horen, maar helaas was daartoe steeds geen gelegenheid. Tijdens deze adventsweken gaan onze gedachten vaak uit naar ons land en naar onze gemeenten. In gedachten zien we jong en oud in weer en wind erop uittrekken om onze kerstnummers te verkopen. Dit is nu het vierde jaar, dat we niet aan de Kerstaktiviteiten in Nederland kunnen deelnemen. Beiden, mijn vrouw en ik, zijn we gedurende deze adventsweken op andere wijze echter zeer aktief. Meerdere malen per week zijn we bezet met toespraken over ons Baptisten werk in Nederland. Mijn vrouw is reeds zozeer aan haar nationaal kostuum en aan haar klompen gewend, dat ze de indruk geeft alsof ze haar leven lang zoiets heeft gedragen. Zelf ben ik voorzien van een serie projektieplaatjes over Nederland en Renderloo.

Onze gemeenten in de buitenwijken van Louisville en op het platteland zijn over het algemeen kleine gemeenten met een ledental variërend tussen de 200 en 400 leden, terwijl er in het centrum der stad vier gemeenten zijn met een 1000 tot 2500 leden. Het is treffend, dat je echter overal die prettige Baptisten-sfeer der gemeenschap aantreft, precies als in onze Nederlandse gemeenten. Je wordt begroet alsof je al jaren trouwe bezoeker van die bepaalde gemeente bent geweest. Met grote belangstelling wordt er dan geluisterd naar onze toespraak over de opkomst en ontwikkeling van onze gemeenten in Nederland. Men is getroffen als men hoort van de pioniersmoed van de verschillende kleine gemeenten in ons land. Natuurlijk vertel ik hun ook van ons zomerwerk en van de goede resultaten, die we mochten boeken. Van 140 deelnemers in 1946 naar 1600 in 1956 is ook wel een toename om trots op te zijn. Ik vertel hun hoe 30% van de deelnemers aan onze eigen jeugdkampen uit niet-Baptisten kringen komen en hoe ons centrum daardoor een belangrijk stuk evangelisatie arbeid verricht. Tenslotte vertel ik over onze plannen voor het nieuwe centrum en van de offervaardigheid van onze gemeenten, die zich voorgenomen hebben ca. *f* 14.— per lid bijeen te brengen voor de aankoop van dit nieuwe centrum.

Als we dit alles verteld hebben is er bij een ieder bewondering en medeleven ontstaan met ons werk in Nederland, dat ook een beetje hun werk gaat worden, want bijna de helft van de aankoopsom van ons centrum wordt door de gemeenten der Zuidelijke Baptisten bijeengebracht. Dit geld wordt verzameld in de adventsweken door middel van de jaarlijkse Kerstaktie. Zoals U weet is het in Engeland en Amerika de gewoonte elkaar met Kerst rijkelijk van geschenken te voorzien. De jaarlijkse Kerstaktie der gemeenten nu wil een „Kerstgeschenk voor de wereld" zijn. De bijeengebrachte gelden zijn voor extra uitgaven op de zendingsvelden en in Europa. Van dit geld worden ziekenhuizen en scholen gebouwd, worden extra medicijnen en dure instrumenten aangeschaft en verder alles wat de zendingskas normaal niet zou kunnen bekostigen. Dit is elk jaar weer een grootscheepse aktie. Bijeenkomsten worden belegd waar zendelingen of andere sprekers worden uitgenodigd om over de situatie op hun arbeidsveld te spreken en om de gemeente op te wekken tot offervaardigheid. Studenten geven een hele week om door middel van tuinierswerk, ramen zemen, auto's wassen en andere baantjes geld te verdienen. Ik las van
Een kerstgroet
een meisjesgroep, die met het oplezen van maiskolven op het veld een flink bedrag voor deze Kerstkollekte bijeen had gebracht. Zo wordt er op alle mogelijke manieren geprobeerd de wereld een rijk kerstgeschenk te geven. Deze aktie verhoogt de kerst-stemming en is nu reeds een zegen voor hun die geven. Wij zijn dankbaar, dat wij door onze toespraken onze bijdrage mochten leveren.

Het deed me goed U iets over ons verblijf hier te mogen schrijven. Over enkele weken hoop ik U iets te vertellen over onze werkzaamheden van elke dag. Wij groeten U allen hierbij zeer hartelijk en wensen U een Kerstfeest, waarin U opnieuw bereid zult zijn Gods Geschenk te ontvangen. Moge het Nieuwe Jaar U in staat stellen een zegen te zijn voor velen in Uw gemeente en in Uw omgeving.

Louisville, Ky. J. J. KIWIET

Hulp aan Hongarije

De Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen heeft op vrijdag 14 december een eerste overzicht gekregen van wat de aangesloten Kerken in Nederland hebben bijeengebracht voor het Hulpwerk van de Wereldraad in Hongarije.

Dat is de eerste maal dat de Nederlandse Kerken gezamenlijk een zo grote hulp bieden aan het buitenland. Tot nu toe waren wij steeds de ontvangers. Aanvankelijk stroomde ons na de oorlog de hulp van Kerken uit het buitenland toe, en later bij de watersnoodramp. Wel hebben de Nederlandse Kerken op eigen gelegenheid hulpwerk ter hand genomen hetgeen dus door de Stichting Oecumenische Hulp werd gecoordineerd. Zo hadden de Doopsgezinde gemeenten — die m.i. het meest aktief zijn op dat gebied — reeds in Berlijn een post en samen met de Remonstranten een tehuis voor vluchtelingen gebouwd en in exploitatie. De Hervormde Kerk steunde het werk in Spanje en ook de Nederlandse gemeente in Berlijn. Maar thans hebben al onze kerken spontaan mede gewerkt om de Hongaren te helpen. De Hervormde Kerk heeft in het resultaat wel het leeuwenaandeel gehad. Op onze vergadering was grote dankbaarheid voor het levend worden in deze Kerk voor het verantwoordelijkheidsgevoel voor de werelddiakonie. Deze Kerk kon toezeggen een bedrag van *f* 360.000.— voor verschillende soorten van hulpverlening. De Oud-Katholieke Kerk kon *f* 4000.— bijdragen, en de Remonstranten *f* 8000.—.

De Lutherse Kerk heeft evenals de Doopsgezinde en Baptisten gemeenten naast het nationale verband ook een internationale organisatie, waardoor de aandacht moet worden gericht op twee fronten.

Zoals U weet heeft de kollekte bij ons ongeveer in totaal *f* 5000.— opgebracht, waarvan de helft werd overgemaakt aan Oecumenische Hulp. De andere helft is bestemd voor het Baptisten Comité te Weenen. De Lutherse Kerk had een bedrag van *f* 8000.— gestort, doch daarenboven nog een ongeveer even groot bedrag voor het Lutherse hulpwerk bijeengebracht. In de Doopsgezinde gemeenten had deze speciale kollekte tot nu toe in totaal ongeveer *f* 6000.— opgebracht.

Deze cijfers tonen hoe inderdaad alle aangesloten Kerken medewerken naar vermogen. Hier is een stuk oecumene werkelijkheid geworden, tegen de achtergrond van de nood in Hongarije.

Plotseling en als een groot obstakel is deze nood op onze weg gekomen en heeft ons onze rijkdom bewust gemaakt. Wanneer zullen wij ons bewust worden hoe rijk wij zijn vergeleken met de niet-Christelijke volken?

Vreemd, het deel van de wereld dat Christus belijdt, en dus zelfverloochening zegt te kennen en liefde heeft de grootste kapitalen opgehoopt en kon slechts met grote moeite er toe komen van de kruimeltjes voor hun tafel aan hun uitgehongerde broeders te laten.

In deze wereld sterven millioenen van honger, en het laat ons koud, het dringt niet tot ons door. Een naburig volk gaat thans door het dal des doods en God zij dank, we hebben het gemerkt. Pest en honger, watersnood en ontzettende overbevolking teisteren landen die wat verder liggen. Mocht de liefde van Christus ons voortdurend bewust maken hoe rijk wij zijn en hoe arm, hoe hulpbehoevend, hoe stervend van honger de ander, de bruine, de gele, de zwarte broeder.

Ik was hongerig en hebt gij mij te eten gegeven? P. M.

DEVENTER

Het wordt zo zachtjes aan tijd, dat U eens weer hoort, hoe het met de broeders en zusters in de koekstad gaat. Nu met onze Gemeente is alles wel. Onder leiding van onze voorganger gaat het werk regelmatig door en wordt het Zaad tot redding van zondaren gestrooid in de stad onzer inwoning. Zondag 4 november waren wij er weer getuige van, dat een jonge zuster in gehoorzaamheid aan God in het doopvont afdaalde en eruit oprees. Opnieuw werden wij er bij bepaald, hoe rijk het leven is, als wij met Christus onze levensweg gaan. Eén der broeders ouderlingen heette onze zuster tijdens de viering van het Heilig Avondmaal hartelijk welkom in het midden der Gemeente.

„Zusterhulp" hield de traditie getrouw in november weer haar jaarfeest, waarbij ook steeds de broeders aanwezig mogen zijn. Als gewoonlijk was het weer een goede avond en de aanwezigen werden verrast door de eerste kennismaking met het muziekklubje „Blijde Geluiden".

Op vier achtereenvolgende avonden in november mochten wij evangelisatiesamenkomsten houden, waar door verschillende voorgangers de Blijde Boodschap werd uitgedragen. De avonden werden opgeluisterd met zang en muziek. Met dank in onze harten denken we aan deze avonden terug en als Gemeente gaan wij voort met het doorgeven van de Boodschap aan ieder, die wij kunnen bereiken. Een nieuw jaar ligt weer voor ons; wij weten niet wat 1957 ons brengen zal, doch één ding staat vast: wat de toekomst brengen moge, ons geleidt des Heren hand. Broeders en zusters, vanuit Deventer groeten wij U allen hartelijk.

L. v. d. L., sekr.

P.S. Kan iemand ons ook helpen aan het adres van zuster Hetty Koolwaay, geboren in Ellekom de 16-2-1902 en gedoopt in Gronau, jan. '27. Wilt U dit dan even doorgeven aan L. v. d. Leur, K. Zandstraat 21, Deventer? Bij voorbaat hartelijk dank.

ROTTERDAM—CENTRUM

Tel Uw zegeningen twee voor twee. Tel de grote en de kleine mee. Tel ze alle, tel ze per dozijn. en ge zult verwonderd staan hoe veel er zijn. Dit zongen we deze zomer veel in de week die we op Renderloo mochten doorbrengen. Deze woorden blijven levendig en steeds in gedachte. Als we terugblikken op het jaar dat bijna achter ons ligt, dan zijn we verwonderd over alle zegeningen die God ons schonk, te veel om op te noemen.

Daar zijn de vele jonge en oudere mensen die dit jaar uitspraken, dat zij in de Heer Jezus Christus hun persoonlijke Verlosser en Zaligmaker zien, en dit door de doop bevestigden. We zijn dankbaar dat God ons met al onze gebreken wil blijven zegenen, en dit op verschillende wijze aan ons openbaar heeft gemaakt. Dit jaar werden 11 personen door de doop aan de Gemeente toegevoegd.

Ook denken we aan de zegeningen, ons geschonken in de voorziening in het aanvragen van brs Voorgangers om onze Gemeente te willen dienen, sinds augustus j.l. onze voorganger Ds H. D. Hooghwinkel als legerpredikant dienst doet (en voor wie wij bidden dat het werk waarvoor hij geplaatst is, vele jonge mensen tot zegen mag wezen). Ja, dan is er dank aan God. Onze Gemeente heeft dit jaar een toename van 18 leden. Door overlijden gingen 2 leden van ons heen en wel br J. M. Kouwen en zr L. v. Rossen.

Zij zijn heengegaan in 't besef van na hun aardse bestaan hun eeuwig thuis te zullen vinden door de genade en het verzoenend bloed van onze Heer Jezus Christus. Met attestatie naar andere Gemeenten verlieten ons 10 leden, doch dit weegt niet zwaar. Het voornaamste is niet: hoe groot is de Gemeente, maar hoevelen zijn er voor de Heer gewonnen. Het was noodzakelijk om 1 lid van de ledenlijst af te voeren.

Wij willen moedig voortgaan in 't geloof dat God in zijn voor ons onbegrijpelijke liefde allen die in Hem geloven en op Hem vertrouwen, wil blijven zegenen.

Zo is er weer nieuws uit Rotterdam—C. Wij wensen allen in den lande zalige Kerstdagen toe en door Gods hulp een alleszins goede jaarwisseling.

Met hartelijke br. groet,

J. TOUW, sekr.

Van de Unie-Bouwstichting

Eind 1956

Staande op de valreep van dit scheidend jaar doorleef je in enkele minuten de inhoud van een heel jaar. Flarden van gesprekken, het gelaat van iemand, de sfeer van een vergadering, de opluchting na een beslissing: je weet het nog allemaal, je ziet het voor je, je voelt het nog, alsof het zojuist gebeurde. Wonderlijk, zoals de dingen dan toch in een bepaalde volgorde komen te liggen, alsof er handen bezig waren en sorterend en rangschikkend te werk gingen. De grote Regisseur toont ons de rol, die wij speelden. Hij geeft ons spel een andere belichting, dan wij het gaven. In dit Licht ontdekken wij onszelf. Wat was er veel make-up en een hoop gewichtigheid. Hoe weinig spontaniteit, waar berekening en bijbedoeling ontbraken. Je beseft het opeens: slecht spel. En dan dacht je nog wel beroeps te zijn!
Nog staande op de valreep welt in je een zucht omhoog, een bede om vergeving.

Wat klaar kwam

Dit jaar mochten wij in twee grote steden de in aanbouw zijnde kerkgebouwen voltooien. Twee grote steden: **Arnhem** en **Eindhoven**. Twee grote steden: het spreekt van een toenemende invloed en groei in het openbare leven. Beide gemeenten zijn hiervan een sprekend voorbeeld. Uit een vergeten straatje nu in het oog vallend aan een kruispunt of op een hoek aan een verkeersader van de stad. Door de beschikking over moderne doelmatige gebouwen, waarin alle arbeid der gemeente voldoende ruimte gegeven wordt, kunnen beide gemeenten hun appèl met meer vrijmoedigheid op de stadsbevolking richten. De bouw van jeugdgebouw en beide woningen, omvatte een bedrag van *f* 360.000.—. Van de Amerikaanse baptisten werd voor deze beide projecten een bedrag van *f* 78.000.— ontvangen.

Waar nu gebouwd wordt

Wij zijn zeer verheugd, dat nog dit jaar met de herbouw van **„Silo"** een begin werd gemaakt. Wat wij hierboven over Arnhem en Eindhoven schreven, dat maakte Utrecht mee door de aankoop van „Silo". Dat wij door de verwoesting van dit gebouw weer terug gedrukt zouden worden in de achterste gelederen op de achtergrond, was voor ons onaanvaardbaar. „Silo" wordt niet in zijn oude luister hersteld. Dan zouden wij weer een Roomse kerk krijgen met een doopvont. Het nieuwe plan beoogt de bouw van een baptisten kerk! Zo hopen wij door dit nieuwe „Silo" ons nog vaster te bijten in de samenleving van deze grote stad. Over de fondsen voor deze herbouw hopen wij U een volgende keer te kunnen inlichten.
Ook in **Dokkum** kon nog juist dit jaar een begin worden gemaakt. Hier wordt een behoorlijk pakhuis omgetoverd tot een Baptisten kerkje. In dit stadje in het noorden van Friesland wordt intensief gepionierd door de gemeenten te Noordbergum en Zandbulten. Deze arbeid is zo gegroeid, dat een eigen vergaderruimte dringend nodig is. Wij zijn dan ook zeer verheugd met deze mogelijkheid, welke de U.B.S. van bevriende zijde geboden werd. Wij geloven dat de arbeid in Dokkum door dit gebouw voor meerdere jaren geholpen is.

Wat overwogen wordt

Naast de nog steeds vóórtdurende pogingen om de plannen voor **Coevorden** te kunnen verwezenlijken, worden nieuwe mogelijkheden in andere plaatsen overwogen. Zo vraagt momenteel **Alblasserdam** de volle aandacht. Door de vestiging van leden uit andere gemeenten en door de arbeid van de evangelisatie der Zuid-Hollandse eilanden is hier een behoorlijke post ontstaan. Voor de arbeid van deze tot gemeente uitgroeiende groep is een behoorlijk en doelmatig gebouw dringend noodzakelijk. Er is reeds contact opgenomen en wij twijfelen er niet aan, of het resultaat zal zijn, dat ook in dit nog onontgonnen gebied een Baptisten kapel zal prijken. Ook uit andere plaatsen komen aanvragen om advies en hulp inzake vergaderruimte voor de arbeid der gemeente of pionierspost. Of wij ze alle zullen kunnen helpen?

Het 10 ct fonds

De opbrengst bleef beneden de begroting. Dus ook beneden het bedrag, dat nodig is om de toegezegde steun aan de verschillende gemeenten uit te keren. Dat is erg jammer. Vooral voor die gemeenten, die op de medewerking van het 10 ct fonds rekenen. Als U.B.S. reken je er op, dat de gemeenten achter je staan in de uitbouw en de opbouw van ons „kerkenpark". Maar de medewerking aan het 10 ct fonds is teleurstellend. Wel zijn wij door verscheidene gemeenten opgenomen in hun collecte-plan. Dat is echt verblijdend. Maar de opbrengst van de collecten is te laag en is in geen enkel opzicht te vergelijken met het bedrag volgens het 10 ct systeem. Onze gemeenten moeten hun collecten aanvullen met een bedrag, waardoor de U.B.S. door kan werken en de kerkbouw in meerdere gemeenten en pionierposten mogelijk kan maken. Wij geloven, dat het groeiend vertrouwen der gemeenten in de arbeid der U.B.S. onze gemeenten tot deze royale medewerking zal brengen.

Nauwere samenwerking tussen E.C.U. en U.B.S.

Er was in het recente verleden vaker overleg tussen deze twee werkgroepen in onze Unie. Vooral waar beide in dezelfde plaats opereerden! Meestal was de E.C.U. het eerst op het operatie- terrein. Door de vrucht op deze arbeid moest de U.B.S. ingeschakeld worden. Soms ook was de U.B.S. vooraan. Beide commissies zijn overtuigd, dat een nauwere samenwerking grotere mogelijkheden biedt. Vooral in de sector Pioniersposten. Deze samenwerking wordt vooral ook gezocht in het verzamelen van gelden en het vormen van fondsen voor het gezamenlijk initiatief. Er is reeds opdracht gegeven deze plannen nader uit te werken, opdat t.z.t. hierover aan de gemeenten voorstellen kunnen worden gedaan.

Met hartelijke groet,
namens de U.B.S.,
G. BRONGERS.

INGEZONDEN

Hier volgt een ingezonden stuk n.a.v. het artikel van br Bijleveld over **„Traditie of Bezinning"**. Zoals te verwachten viel, horen we hier een heel ander geluid, dat we eveneens een plaats willen geven, omdat ook dit de vrucht is, naar we aannemen, van een eerlijke overtuiging. Meer reacties worden volgens afspraak **niet geplaatst**. De lezer oordele zelf maar.

E.R.

Met stijgende verwondering en diepe verontwaardiging las ik het ingezonden artikel van de heer Bijleveld over onze houding ten opzichte van militaire macht. Reeds meerdere malen is het mij opgevallen dat het anti-militairisme c.q. pacifisme in onze Bapt. kringen hand over hand toeneemt, evenals bepaald linksgerichte politieke overtuigingen. Zelfs meerdere van onze voorgangers gaan ons hierin voor.
Een ernstig protest hiertegen wil ik gaarne laten horen.
Het zou mij te ver voeren om op deze materie zeer uitvoerig in te gaan, doch slechts enkele punten wil ik aanstippen.
In de eerste plaats wil ik opmerken, dat wij als leden van de maatschappij een overheid moeten erkennen. Deze overheid heeft de PLICHT zijn onderdanen te beschermen tegen gevaren van buitenaf. OOK DIT IS NAASTENLIEFDE EN EEN OPDRACHT GODS. Waaraan hebben wij onze vrijheid van godsdienst, spreken en handelen te danken? Is het niet de strijd van onze voorvade-

ren geweest die met Gods hulp en Gods leiding zich te weer hebben gesteld tegen de roomse overheersing? Trouwens we behoeven niet zo ver terug te gaan in de historie. Waardoor kwam Hitler aan de macht en heeft het nazisme met demonische macht een tijdlang vat op Europa kunnen krijgen, zodat millioenen mensen aan dat systeem ten onder gingen?

Alleen omdat men zich willens en wetens weerloos overgaf aan deze machten, door zich niet te wapenen en bereid te zijn een offer te brengen voor de vrijheid. De massa werd beïnvloed door leidende figuren, die het heilloze pacafistische systeem voorstonden.

Heeft ons dit alles niets te zeggen? Moeten wij niet dankbaar zijn dat wij hier in Nederland nog in vrijheid onze geloofsovertuiging kunnen uiten en ons hier vrij kunnen bewegen?

In 1945 heb ik God gedankt, en velen met mij, voor de bevrijding van het juk der onderdrukking, een bevrijding die ten koste van grote offers tot stand kwam.

Nog leven wij in vrijheid, maar letten wij op Hongarije, waar een volk bezig is zich te ontworstelen aan een druk, zo omvangrijk en zo groot, als wij nauwelijks hebben gekend.

Welke kant gaan wij op, als wij door konsekwent afwijzen van alle geweld en overmacht?

Neen, deze zienswijze wijs ik ten scherpste af! Ik ben geen oorlogszuchtige, verre van dat, maar naar mijn overtuiging werkt men met deze pacifistische houding een oorlog in de hand.

R. J. WIJNSEMA.
Surinamestraat 78, Groningen.

VAN DE BOEKENPLANK

Kalenders, uitgegeven door de Uitgeverij J. N. Voorhoeve, Den Haag.

1. Voorhoeve-dagkalender, 67ste jaargang *f* 2.25.

Deze kalender met een boeiend schild, waarop een berglandschap is afgebeeld, geeft voor ieder dag een leidinggevende tekst, alsmede te lezen bijbelgedeelten voor morgen en avond. De achterzijden van de scheurkalenderblaadjes zijn benut om de lezer te vergasten op verhalen, gedichten, anekdoten e.d., die alle ons behulpzaam moeten zijn bij het gaan van de weg van het geloof. Een zeer bruikbare kalender voor gezin en enkeling.

2. Martha-kalender, 66ste jaargang, *f* 2.25.

De Martha-scheurkalender ziet er ook dit jaar weer prima verzorgd uit. Een vrolijk schild, waarop een haventje aan een rotskust staat afgebeeld, maakt dat de kalender ook tevens een aantrekkelijke wandversiering is. De voorkanten van de blaadjes zijn bedrukt met korte overdenkingen van schriftplaatsen, terwijl men op de achterzijden de gebruikelijke verhalen e.d. vindt. Gaarne aanbevolen.

3. Weekkalender, 33ste jaargang, *f* 0.80.

Dit aardige weekkalendertje geeft ons voor iedere dag een tekst-mee, en laat verder een beetje ruimte over om eventuele bijzondere gebeurtenissen, verjaardagen e.d., die herdacht dienen te worden, te noteren. Tussen de weekblaadjes in vonden we hier en daar een extra blaadje, waarop de een of andere leerzame gebeurtenis, of enkele dichtregels, werden afgedrukt. Een bruikbaar kalendertje, tevens prettige wandversiering.

4. Briefkaartenkalender: Het Licht Tegemoet. 27ste jaargang, *f* 2.25.

Deze kunstdruk maand-kalender heeft alleraardigste foto's op ieder blad, terwijl men bovendien telkens het een of ander citaat aantreft, dat veel te denken geeft en tot bezinning roept. De mooie foto's kunnen na kalender-gebruik ook als prentbriefkaart verzonden worden. Deze prima uitgevoerde maandkalender is een prettig geschenk, dat weinig geld kost.

Dienaren van de Koning, door Dr. H. Mulder. Uitgeverij: J. H. Kok N.V., te Kampen.

Het is met groot genoegen dat we dit mooie boekje van Dr. Mulder bij u aanbevelen. De schrijver behandelt hierin de figuren van Johannes de Doper, Maria, Jozef en de apostelen, en bespreekt de diverse problemen die zich rondom deze figuren voordoen en die vaak als strijdpunten gelden tussen protestanten en roomskatholieken. Hij weet dit op zo rustige, prettige, maar ook verantwoorde wijze te doen, dat het werkelijk een genoegen is, naar hem te luisteren. De helderen kijk van de schrijver op leven en mensen, alsmede zijn grote eerbied voor de bijbeltekst, en tenslotte nog een grote mate van objectiviteit, maken dat we hier een zeer waardevol boek hebben, dat niet ongelezen mag blijven.

Wf.

Wegens gebrek aan plaatsruimte moesten weer enkele artikelen, waaronder ook „Psalter-1949" (III), blijven overstaan.

E. R.

Uit ons Unie-Bureau

Van de redakteur van De Kindervriend, Ds. N. J. van Beek, is bericht ontvangen dat hij zich niet herkiesbaar stelt. Er zal dus door de Unie-vergadering 1957 nu in elk geval een nieuwe redakteur gekozen moeten worden. Laat hierover al vast maar eens uw gedachten gaan.

Een Nieuw Jaar wenkt en wacht ons. Laat ons in de bewogenheid van deze tijd en in het beweeg van de velerlei arbeid onzer gemeenten met vaste tred voortgaan in 't werk des Heren, die over Zijn zaak en over de wereld waakt!

T. JANSMA

ABONNEES:

betaal het abonnementsgeld voor 1957 tijdig, dus nú, in elk geval vóór 31 december. Dat bespaart u de kwitantiekosten en het Unie-bureau veel werk. Wie het maar enigszins kan doen, storte op giro 9260 ten name van de Unie het abonnementsgeld voor het gehele jaar ineens (*f* 8,—). Voor het eerste halfjaar is het *f* 4,— en voor het eerste kwartaal *f* 2,—. Hartelijk dank bij voorbaat voor uw medewerking inzake een tijdige voldoening van het abonnementsgeld!